JODI PICOULT

19 DAKİKA

30'DAN FAZLA DİLDE MİLYONLARCA OKUR

APRİL

Meydana gelmiş bir şeyi geri döndüremezsiniz; yüksek sesle söylenmiş bir sözü geri alamazsınız.

Hepimiz bu noktaya tek başıma gelmediğimi biliyoruz.
Peki ama beni özleyecek misiniz?
Daha da önemlisi; ben sizi özleyecek miyim?

On dokuz dakikada ön bahçenizdeki otları biçebilir, saçınızı boyayabilir, börek pişirebilir, beş kişilik bir ailenin çamaşırlarını katlayabilirsiniz. On dokuz dakika, reklamlar hariç standart bir komedi dizisinin süresidir. On dokuz dakikada verdiğiniz pizza siparişini teslim alabilirsiniz. Çocuğunuza masal okuyabilir ya da motor yağınızı değiştirtebilirsiniz. On dokuz dakikada dünyayı durdurabilir ya da durmasını beklemeden atlayabilirsiniz.
On dokuz dakikada en büyük intikamı alabilirsiniz.

Peter yıllarca sınıf arkadaşlarından zorbalık gördü. Defalarca sınırda olduğunun mesajını verdi, sessizliği yardım çığlığıydı. Sonunda on dokuz dakikalık cehennemin baş kahramanı oldu. Sahi, sevgi dolu, harika bir genç bu noktaya nasıl geldi?

Empati kraliçesi Jodi Picoult'tan zamansız bir roman. Bugünün ve geleceğin izindeki tüm okurlar için.

Meydan okuyor, sınırları zorluyor. Müthiş bir romanla karşı karşıyayız.
The Sun

Picoult tezatları bir araya getiriyor, şüphe ve gerilim dozunu yükseltiyor, göz alıcı bir finalle son vuruşu yapıyor. Nefis bir roman, güncel ve çok katmanlı.
The Times

APRIL

Bunu okuduğunuzda, ölmüş olmayı umuyorum. Meydana gelmiş bir şeyi geri döndüremezsiniz; yüksek sesle söylenmiş bir sözü geri alamazsınız. Beni düşünüp, keşke benimle konuşarak vazgeçirebilseydiniz diye içinizden geçireceksiniz. Söylenebilecek en doğru laf ne olurdu diye bulmaya çalışacaksınız. Sanırım ben size bunun cevabını verebilirim. Kendini suçlama, bu senin suçun değil. Ne var ki bu bir yalan. Hepimiz bu noktaya tek başıma gelmediğimi biliyoruz. Cenazemde ağlayacaksınız. Bu şekilde olmaması gerektiğini söyleyeceksiniz. Herkesin sizden beklediği şekilde davranacaksınız. Peki ama beni özleyecek misiniz? Daha da önemlisi; ben sizi özleyecek miyim? Hiçbirimiz bu sorunun cevabını gerçekten duymak istiyor muyuz?

APRIL

A P R I L

Yayın No: 206

1. Baskı Şubat, 2021

ISBN: 978-605-06056-6-2

Yayın Yönetmeni
K. Egemen İPEK

Türkçesi
Serkan GÖKTAŞ

Editör
Nazlı Berivan AK

Son Okuma
Nimet KİRŞAN

Kapak Tasarım
Mehmet AKÇAKOCA

İç Tasarım
Adem ŞENEL

Baskı
Ayrıntı Basımevi
Sertifika No: 49599

Yayın
A.P.R.I.L Yayıncılık
Tarık Zafer Tunaya Sokak
21/3 Gümüşsuyu-Beyoğlu-İSTANBUL
Tel: (00 90) 212 252 94 38
Faks: (00 90) 212 252 94 39
www.aprilyayincilik.com
bilgi@aprilyayincilik.com

19 Dakika © 2008 A.P.R.I.L Yayıncılık
19 Minutes © Jodi Picoult
Bu kitabın yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığı ile alınmıştır.

Bu kitabın baskısından 5846 ve 2936 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası Hükümleri gereğince alıntı yapılamaz, fotokopi yöntemiyle çoğaltılamaz, resim, şekil, şema, grafik vb yayınevinin izni olmadan kopya edilemez.

JODI PICOULT

19 DAKİKA

BİRİNCİ KISIM

...

Gittiğin yönü değiştirmezsen, başladığın yere geri dönersin.

– ÇİN ATASÖZÜ

Bunu okuduğunuzda, ölmüş olmayı umuyorum.

Meydana gelmiş bir şeyi geri döndüremezsiniz; yüksek sesle söylenmiş bir sözü geri alamazsınız. Beni düşünüp, keşke benimle konuşarak vazgeçirebilseydiniz diye içinizden geçireceksiniz. Söylenebilecek en doğru laf ne olurdu diye bulmaya çalışacaksınız. Sanırım ben size bunun cevabını verebilirim. Kendini suçlama, bu senin suçun değil. Ne var ki bu bir yalan. Hepimiz bu noktaya tek başıma gelmediğimi biliyoruz.

Cenazemde ağlayacaksınız. Bu şekilde olmaması gerektiğini söyleyeceksiniz. Herkesin sizden beklediği şekilde davranacaksınız. Peki ama beni özleyecek misiniz?

Daha da önemlisi; ben sizi özleyecek miyim?

Hiçbirimiz bu sorunun cevabını gerçekten duymak istiyor muyuz?

Bir Yıl Önce

On dokuz dakikada ön bahçenizdeki otları biçebilir, saçınızı boyayabilir, bir hokey maçının üçte birini seyredebilirsiniz. On dokuz dakikada çörek pişirebilir ya da dişinize dolgu yaptırabilirsiniz; beş kişilik bir ailenin çamaşırlarını katlayabilirsiniz.

Tennessee Titans'ın play-off biletleri on dokuz dakikada tükenmiştir. On dokuz dakika, reklamlar hariç bir komedi dizisinin süresidir. Vermont sınırından Sterling, New Hampshire'a sürüş mesafesidir.

On dokuz dakikada verdiğiniz pizza siparişini teslim alabilirsiniz. Çocuğunuza masal okuyabilir ya da motor yağınızı değiştirtebilirsiniz. Bir kilometreden fazla yürüyebilirsiniz. Bir eteğin kenarını dikebilirsiniz.

On dokuz dakikada dünyayı durdurabilir ya da durmasını beklemeden atlayabilirsiniz. On dokuz dakikada intikam alabilirsiniz.

Her zamanki gibi Alex Cormier gecikmişti. Sterling'deki evinden Grafton County, New Hampshire'daki temyiz mahkemesine arabayla gitmek otuz iki dakika sürüyordu, o da yalnızca Orford'da gaza basarsa. Topuklu ayakkabılarını ve hafta sonu için eve getirdiği dosyaları elinde taşıyarak külotlu çorapları içinde alt kata indi. Bakır rengi gür saçlarını toplayıp saç tokalarıyla ensesinin üstüne sabitleyerek kendisini evden çıkmadan önce olması gereken kişiye dönüştürdü.

Alex artık otuz dört gündür bir temyiz mahkemesi yargıcıydı. Geçen beş yılda bir bölge mahkemesi yargıcı olarak kendisini ispatladıktan sonra bu seferki görevinin daha kolay olacağına inanmıştı. Ama kırk yaşında bir kadın olarak eyaletteki en genç yargıçtı. Hâlâ kendisini adil bir yargıç olarak kabul ettirmek için uğraşması gerekiyordu –kamu avukatı olarak geçmişi mahkeme salonlarına kendisinden önce gidiyordu ve savcılar, savunmanın yanında olacağını varsayıyorlardı. Alex yargıçlık başvurusunu yıllar önce, insanların

suçları kanıtlanana kadar masum kabul edilmesini sağlayabilme yönünde samimi bir arzu ile yapmıştı. Ama bir yargıç olarak kendisine aynı nezaketin gösterilmeyebileceğini hiç tahmin etmemişti.

Yeni demlenmiş taze kahvenin kokusu Alex'i mutfağa çekti. Kızı mutfak masasında dumanı tüten bir kupanın üzerine eğilmiş, elindeki ders kitabına dalmıştı. Josie bitkin görünüyordu; mavi gözleri kan çanağına dönmüştü, kestane rengi saçlarını gelişigüzel bir atkuyruğu yapmıştı. "Bana bütün geceyi ayakta geçirmediğini söyle," dedi Alex.

Josie başını bile kaldırmadı. "Bütün geceyi ayakta geçirmedim," diye tekrarladı.

Alex kendisine bir fincan kahve doldurup Josie'nin karşısındaki sandalyeye yerleşti. "Gerçekten mi?"

"Sana bir şey söylememi istedin," dedi Josie. "Gerçeği söylememi istemedin ki."

Alex kaşlarını çattı. "Kahve içmemen gerek."

"Senin de sigara içmemen gerek."

Alex yüzünün kızardığını hissetti. "Onu da nereden çık–"

"Anne," diye iç geçirdi Josie, "banyonun pencerelerini açsan da kokusu havlulara siniyor." Başını kaldırıp diğer kötü huylarını eleştirmesi için Alex'e meydan okudu.

Alex'in ise başka bir kötü huyu yoktu. Başka kötü huylar için *zamanı* yoktu. Josie'nin de kötü bir huyu olmadığından emin olduğunu söylemek isterdi ama bu yalnızca Josie ile tanıştıklarında dünyanın geri kalanının vardığı sonucu yinelemek olurdu: Doğru yoldan çıkmanın sonuçlarını çoğu kişiden iyi bilen güzel, popüler, başarılı bir öğrenci. Kaderinde büyük işler başarmak olan bir kız. Tam da kızının büyüyünce olmasını umduğu gibi bir genç kadın.

Josie bir zamanlar annesinin bir yargıç olmasından büyük gurur duyuyordu. Alex, Josie'nin mesleğini bankadaki veznedarlara, marketteki kasiyerlere, uçaklardaki uçuş görevlilerine duyurduğunu hatırlıyordu. Alex'e davaları ve kararları hakkında sorular sorardı.

Bütün bunlar üç yıl önce, Josie liseye başladığında değişmiş ve aralarındaki iletişim tüneline yavaş yavaş bir duvar örülmüştü. Alex, Josie'nin diğer gençlerden fazla bir şey sakladığını düşünmüyordu ama onların durumu farklıydı: Normal bir ebeveyn çocuğunun arkadaşlarını mecazi anlamda yargılayabilirken, Alex bunu gerçek anlamda yapabilirdi.

"Bugün okulda seni bekleyen ne var bakalım?" dedi Alex.

"Ünite sınavı. Ya seni?"

"Suç tebliğ duruşmaları," diye yanıtladı Alex. Gözlerini kısıp masanın diğer tarafından baktı, Josie'nin ders kitabını tersten okumaya çalıştı. "Kimya mı?"

"Katalizörler." Josie şakaklarını ovdu. "Bir tepkimeyi hızlandıran ama tepkimeden etkilenmeyen maddeler. Mesela elinde karbon monoksit gazıyla hidrojen gazı varsa ve çinko ile krom oksit ilave edersen ve... Ne oldu?"

"Neden organik kimyadan C aldığımı hatırladım da. Kahvaltı ettin mi?"

"Kahve içtim," dedi Josie.

"Kahve sayılmaz."

"*Senin* acelen varken sayılıyor ama," dedi Josie.

Alex beş dakika daha gecikmekle ebeveynlik siciline bir kara leke daha almanın maliyetlerini tarttı. *On yedi yaşında bir kızın sabahları başının çaresine bakabilmesi gerekmez mi?* Alex buzdolabından malzemeleri çıkarmaya başladı: yumurta, süt, jambon. "Bir seferinde bir kadının akıl hastanesine acil olarak yatırılması konulu bir davaya bakmıştım. Hani şu meşhur aşçı Emeril var ya. Kadın kendini o sanıyordu. Blendera yarım kilo jambon koyup, Emeril'in yaptığı gibi *Bam!* diye bağırarak kocasını bıçakla mutfakta kovalamaya başlayınca kocası onu hastaneye yatırmıştı."

Josie ders kitabından başını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Ah, inan bana böyle şeyleri istesem de uyduramam." Alex tavaya bir yumurta kırdı. "Blendera neden yarım kilo jambon koyduğunu

sorunca, kadın bana bakıp ikimizin yemek pişirme tarzının farklı olduğunu söyledi."

Josie ayağa kalkıp tezgâha dayanarak annesinin yumurtaları pişirmesini seyretti. Ev işleri Alex'in kuvvetli yönlerinden değildi – etli güveç yapmayı bilmezdi ama Sterling'de eve bedava teslimat yapan tüm pizzacıların ve Çin lokantalarının telefon numaralarını ezbere bilmekten gurur duyuyordu. "Sakin ol," dedi Alex alayla. "Bunu evi yakmadan pişirebilirim herhalde."

Ama Josie annesinin elinden tavayı alıp jambon parçalarını içine düzgünce yan yana dizdi. "Neden böyle giyiniyorsun?" diye sordu.

Alex başını eğip eteğine, bluzuna ve topuklu ayakkabılarına bir göz gezdirdikten sonra kaşlarını çattı. "Neden? Margaret Thatcher'a mı benzemişim?"

"Hayır, demek istediğim... neden uğraşıyorsun? Cüppenin altında ne olduğunu kimse bilmiyor ki. Pijama giyebilirsin, mesela. Ya da şu üniversite yıllarından kalan dirsekleri delik kazağı."

"İnsanların *görmemesi* önemli değil, benim bir... *yargıç* gibi giyinmem gerek."

Josie'nin yüzü sanki Alex yanlış bir cevap vermiş gibi bozuldu ve ocakla ilgilenmeye başladı. Alex kızına baktı –yenmiş tırnaklar, kulağının arkasındaki çiller, saçındaki zikzak ayrım– ve bir an onun yerine Alex'in kendisini almaya o saatte geleceğini bildiği için gün batarken bakıcısının penceresinde bekleyen yeni yürümeye başlamış kızı gördü. "İşe hiç pijamayla gitmedim," diye itiraf etti Alex, "ama arada bir odamın kapısını kapatıp yerde uyuduğum oluyor."

Josie'nin yüzünde hafif, şaşkın bir gülümseme belirdi. Annesinin itirafı yanlışlıkla eline konmuş bir kelebek gibiydi: dikkati üzerine çekerseniz sona erebilecek şaşırtıcı bir durum. Ama direksiyon başında tepilecek yollar, hâkim karşısına çıkması gereken sanıklar ve yorumlanması gereken kimyasal denklemler vardı ve Josie yağını çekmesi için jambonları bir kâğıt havlunun üzerine koyduğunda, o an uçup gitti.

“Hâlâ neden kahvaltının *benim* için gerekliyken *senin* için gerekli olmadığını anlamıyorum,” diye mırıldandı Josie.

“Çünkü hayatını mahvetme hakkını belli bir yaşa gelince kazanıyorsun.” Alex, Josie’nin tavada karıştırdığı yumurtaları işaret etti. “Şunları bitireceğine söz verir misin?”

Josie annesinin gözlerine baktı. “Söz.”

“O zaman ben çıkıyorum.”

Alex kahve dolu termos kupasını alıp çıktı. Arabasını garajdan çıkardığında aklı çoktan o öğleden sonra yazması gereken karara, kâtibin karar defterine sıkıştırdığı suç tebliğlerine, cuma öğleden sonra ile bu sabah arasında gölge gibi masasına yığılmış olacak dilekçelere yoğunlaşmıştı. O sırada kızının pişirdiği yumurtaları tek bir lokma yemeden tavadan çöpe boşalttığı evinden çok uzaktaki bir dünyaya gitmişti.

Bazen Josie hayatını kapısı ve penceresi olmayan bir odaya benzetiyordu. İhtişamlı bir odaydı, doğru –Sterling Lisesindeki çocuklarının yarısının girmek için sağ kollarını verecekleri bir oda– ama aynı zamanda kaçış yolu da olmayan bir odaydı. Josie ya olmak istemediği biriydi, ya da kimsenin istemediği biri.

Yüzünü duş başlığına çevirdi. Suyu o kadar ısıtmıştı ki cildinde kırmızı izler bırakıyor, nefesini kesiyor, camları buharla kaplıyordu. Ona kadar saydı, sonra nihayet buharın altından çıkıp, üzerinden sular akar halde aynanın karşısında durdu. Yüzü şişmiş ve kızarmıştı; saçları kalın sicimler gibi omuzlarına yapışmıştı. Yan dönerek düz karnını inceledi, biraz içine çekti. Matt’in kendisine baktığında ne gördüğünü biliyordu. Courtney’in ve Maddie’nin ve Brady ile Haley ve Drew’in neler gördüğünü de; kendisi de onların gördüğünü görebilmek istiyordu. Sorun şuydu ki Josie aynaya baktığında o kızarmış derinin üzerinde değil, altında neler olduğunu görüyordu.

Nasıl görünmesi *gerektiğini*, nasıl davranması *gerektiğini* biliyordu. Koyu renk saçını uzun ve düz tutuyordu; Abercrombie& Fitch’ten giyiniyordu; Dashboard Confessional ve Death Cab for Cutie dinliyordu. Courtney’den ödünç aldığı malzemelerle yaptığı

makyajı ile kafeteryada otururken diğer kızların gözlerini üzerinde hissetmekten hoşlanıyordu. Öğretmenlerin okulun ilk gününden adını bilmeleri hoşuna gidiyordu. Matt'in kolu omuzlarında koridorda yürürken oğlanların kendisine bakmasından hoşlanıyordu.

Ama bir yandan da sırrını herkese söylese neler olacağını merak ediyordu: Bazı sabahlar yataktan kalkıp başka birinin gülümsemesini yüzüne takmanın zor olduğunu; ayaklarının yere basmadığını, tüm doğru şakalara gülüp doğru dedikoduları yapan ve doğru erkeği cezbeden, *gerçek* olmanın nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuş... ve aslına bakarsanız, canını bundan da çok yaktığı için gerçek olmayı hatırlamayı dahi istemeyen bir sahtekâr olduğunu.

Konuşabileceği kimse yoktu. İmtiyazlı, popüler sınıfa ait olduğunuzdan *şüphe* etmeniz bile oraya ait olmadığınız anlamına geliyordu. Ve Matt... O da herkes gibi yüzeyde görünen Josie'ye âşık olmuştu. Peri masallarında maske çıkartılınca yakışıklı prens, kızı her şeye rağmen sevmeye devam ederdi, yalnızca bu bile kızı bir prensese dönüştürmeye yeterdi. Ama lise öyle değildi. Onu bir prenses yapan, Matt ile birlikte olmasıydı. Ve garip bir kısırdöngü sonucunda Matt'in kendisiyle birlikte olmasını sağlayan da Josie'nin Sterling Lisesi prenseslerinden biri olmasıydı.

Annesine de açılması da mümkün değildi. *Mahkemeden çıkınca yargıç olmayı bırakamazsın*, derdi annesi. Alex Cormier'in hiçbir zaman halka açık yerlerde bir bardak şaraptan fazla içmemesinin nedeni buydu. Duruşma aptalca bir kelimeydi çünkü durmak hiçbir zaman yeterli değildi: beklentileri karşılamalıydınız, işte o kadar. Josie'nin annesinin gurur duyduğu başarıların çoğu –Josie'nin notları, görüntüsü, "doğru" gruba kabul edilmesi– Josie bunları çok istediği için değil, daha çok mükemmel olamamaktan korktuğu için başarılmış şeylerdi.

Josie bir havluya sarınıp yatak odasına gitti. Dolabından bir kot çıkartıp, üstüne de yakası açık iki tane uzun kollu tişört giydi. Saate göz attı, geç kalmamak için yola çıkması gerekiyordu.

Odadan çıkmadan önce bir an duraksadı. Yatağa oturup, ahşap çerçeveye raptiye ile tutturduğu buzdolabı torbasını çıkarmak için komodinin altını karıştırdı. Torbanın içinde uyku hapı zulası vardı. Bunları annesinin uyku haplarının arasından, fark etmemesi için teker teker aşırmıştı. Yalnızca on beş hapı çaktırmadan biriktirmesi neredeyse altı ayını almıştı ama Josie bunları bir parmak votkayla içerse işini göreceklerini düşünüyordu. Aslında gelecek salı günü ya da karlar eridiğinde kendisini öldürmek gibi kesin bir stratejisi yoktu. Daha çok bir B planıydı bu: Gerçek ortaya çıkıp onun yakınında olmak isteyen kimse kalmadığında, Josie'nin de kendine yakın olmak istememesi muhtemeldi.

Hapları tekrar komodinin altına tutturup alt kata indi. Sırt çantasını toplamak için mutfağa yöneldiğinde kimya kitabının hâlâ açık olduğunu gördü ve kaldığı yerde uzun saplı kırmızı bir gül vardı.

Matt köşedeki buzdolabına yaslanmıştı; açık garaj kapısından girmiş olmalıydı. Her zamanki gibi aklına mevsimleri getiriyordu –saçları sonbaharın tüm renklerindeydi; gözleri kış göğünün parlak mavisi; gülümsemesi yaz güneşi kadar geniş. Başına bir beyzbol kepini ters takmış, gömleğinin üzerine Sterling Lisesi hokey takımının formasını giymişti. Josie bir defasında her istediğinde onun kokusunu alabilmek için bu gömleği Matt'ten yürütüp bir ay boyunca iç çamaşırı çekmecesinde saklamıştı. "Hâlâ kızgın mısın?" diye sordu Matt.

Josie duraksadı. "Kızgın olan ben değildim ki."

Matt buzdolabından ayrılıp kollarını Josie'nin beline sarana kadar yaklaştı. "Elimde değil, biliyorsun."

Sağ yanağında bir gamze belirdi; Josie şimdiden yumuşadığını hissedebiliyordu. "Seni görmek istemediğimden değil. *Gerçekten* çalışmam gerekiyordu."

Matt saçlarını yüzünden uzaklaştırıp Josie'yi öptü. İşte bu yüzden geçen gece onunla birlikte eve gelmesini istememişti. Onunlayken buhar olup uçuyordu âdeta. Bazen Matt ona dokunduğunda Josie bir duman bulutu içinde kaybolduğunu gözünde canlandırabiliyordu.

Matt'in ağzından akçaağaç şurubu ve af dilemenin tadını duyabiliyordu. "Hep senin suçun, biliyorsun," dedi. "Seni bu kadar sevmeseydim böyle aptalca davranmazdım."

O an Josie odasında biriktirdiği hapları hatırlamıyordu; duşta ağladığını hatırlamıyordu; sevilmenin nasıl bir şey olduğu dışında hiçbir şeyi hatırlamıyordu. *Şanslıyım,* dedi kendi kendine, kelime gümüş bir kurdele gibi aklına dolandı. *Şanslıyım, şanslıyım, şanslıyım.*

Sterling Emniyet Teşkilatının tek dedektifi olan Patrick Ducharme, soyunma odasının uzak köşesindeki bir sıraya oturmuş, sabah vardiyasındaki devriyelerin azıcık göbeği çıkmış bir çaylakla dalga geçmesini dinliyordu. "Hey, Fisher," dedi Eddie Odenkirk, "bebeği sen mi doğuracaksın, karın mı?"

Diğerleri gülerken Patrick çocuğa acıdı. "Daha erken, Eddie," dedi. "En azından hepimiz bir fincan kahve içene kadar bekleyemez misin?"

"Beklerdim yüzbaşı," diye güldü Eddie, "ama anlaşılan Fisher donatların hepsini yemiş ve... Oha, o da ne?"

Patrick, Eddie'nin baktığı yere dönerek aşağıya, kendi ayaklarına baktı. Normalde devriye memurları ile aynı soyunma odasını kullanmazdı ama hafta sonu fazla kaçırdığı güzel yemekleri eritmek için bu sabah karakola arabayla değil koşarak gelmişti. Cuma ve cumartesi gününü Maine'de kalbinin son sahibi olan kızla geçirmişti: vaftiz kızı olan beş buçuk yaşındaki Tara Frost. Annesi Nina, Patrick'in en eski arkadaşı ve belki de hiçbir zaman unutamayacağı tek aşkıydı ama o, Patrick olmadan gayet iyi idare ediyordu. Hafta sonu boyunca Patrick Candy Land oyununda en az bin defa bilerek yenilmiş, vaftiz kızını defalarca sırtında gezdirmiş, saçını yaptırmış ve –en büyük hatası işte buydu– Tara'nın ayak tırnaklarına parlak pembe renkte oje sürmesine izin vermiş, sonra da çıkartmayı unutmuştu.

Ayaklarına bakıp parmaklarını kıvırdı. "Kızlar hasta oluyor," dedi ters ters, soyunma odasındaki yedi erkek teknik olarak amirleri sayılan birine kıs kıs gülmemeye çalışırken. Patrick çoraplarını

ayağına geçirdi, iskarpinlerini giydi ve kravatı elinde dışarı çıktı. *Bir,* diye saydı. *İki, üç*. Tam o anda soyunma odasından patlayan kahkahanın sesi Patrick'i koridor boyunca takip etti.

Ofisinde Patrick kapıyı kapatıp arka taraftaki ufak aynada kendisini inceledi. Duş sonrasında siyah saçları hâlâ nemliydi; yaptığı koşu nedeniyle yüzü kızarmıştı. Kravatının düğümünü boynuna doğru çekip ilmiği sıkıştırdı ve sonra masasına oturdu.

Hafta sonunda yetmiş iki e-posta gelmişti. Bu sayı elliyi geçtiği zaman genellikle tüm hafta boyunca saat sekizden önce eve gidemeyeceği anlamına gelirdi. E-postaları tarayıp, angarya dolu bir yapılacak işler listesine notlar almaya başladı. Ne kadar çok çalışırsa çalışsın bu liste asla kısalmıyordu.

Bugün, Patrick eyalet laboratuvarına uyuşturucu götürmek zorundaydı –bu önemli bir şey değildi, ama tek başına günün dört saatinin kaybolması anlamına geliyordu. Sonuçlanmak üzere olan bir tecavüz davası vardı. Bir üniversite yıllığından failin kimliği saptanmış, ifadesi yazıya dökülmüş ve başsavcılığa gönderilmek üzere hazırlanmıştı. Evsiz bir adamın bir arabadan çaldığı bir cep telefonu vardı. Bir kuyumcu hırsızlığı ile eşleşen laboratuvar sonuçlarını alacaktı, temyiz mahkemesinde delillerin reddine ilişkin bir duruşması vardı ve günün ilk yeni şikâyeti şimdiden masasındaydı; içlerindeki kredi kartlarının kullanılması ile Patrick'e takip edebileceği ipuçları bırakan cüzdan hırsızlıkları.

Bir küçük kasaba dedektifi olmak Patrick'in her zaman tam gaz çalışmasını gerektiriyordu. Yirmi dört saat içinde çözülememesi halinde vakaların eskimiş sayıldığı büyük şehir emniyet birimlerinde çalışan tanıdığı polislerin aksine Patrick'in işi masasına gelen her şeyi kabul etmekti, aralarından ilginç olanları seçmek değil. Bir karşılıksız çek vakası ya da failin 200 dolar cezaya çarptırılmasına neden olan fakat vergi mükelleflerinin bir hafta boyunca bu vakaya odaklanması için Patrick'e bunun beş katını ödedikleri bir hırsızlık konusunda heyecan duymak kolay değildi. Ama ne zaman vakalarının çok da önemli olmadığını düşünmeye başlasa kendisini bir

mağdurla karşı karşıya buluyordu: cüzdanı çalınan sinirleri boşalmış anne; küçük kuyumcu dükkânının emeklilik gelirleri çalınan sahipleri; kimlik hırsızlığı kurbanı şaşkın profesör. Patrick kendisi ile yardım istemek için gelen kişi arasındaki mesafenin kesin ölçütünün umut olduğunu biliyordu. Eğer yakından ilgilenmezse, elinden geleni yapmazsa mağdur sonsuza kadar mağdur kalacaktı. Tam da bu yüzden Patrick, Sterling Emniyetinde çalışmaya başladığından bu yana aldığı tüm vakaları çözmeyi başarmıştı.

Ama yine de.

Patrick yatağına uzanıp da hayatını düşündüğü zaman aklına başardıkları değil, yalnızca muhtemel başarısızlıkları geliyordu. Kırılıp dökülen bir çiftlik ambarının çevresinde dolaşırken ya da motoru sökülüp ormana bırakılan çalıntı arabayı bulduğunda veya sevgilisinin tecavüzüne uğramış kıza gözyaşlarını silmesi için mendil uzatırken Patrick hep geç kaldığını hissediyordu. Bir dedektifti ama dedektifliği hiçbir zaman *önceden* yapamıyordu. Her vaka iş işten geçtikten sonra önüne düşüyordu.

Martın ilk sıcak günüydü, karın erimesine artık az kaldığına ve haziranın elinin kulağında olduğuna inanmaya başladığınız günlerden biri. Josie öğrenci otoparkında Matt'in Saab marka otomobilinin kaputuna oturmuş, yaza okul yılının başından daha yakın olduklarını, yalnızca üç ay sonra resmen son sınıfta olacağını düşünüyordu.

Yanında Matt ön cama yaslanmış, yüzünü güneşe çevirmişti. "Okulu asalım," dedi. "Hava tüm gün içeride tıkılı kalamayacak kadar güzel."

"Okulu asarsan, yedek otursun."

Eyalet buz hokeyi şampiyonası o öğleden sonra başlıyordu ve Matt sağ kanat oyuncusuydu. Sterling geçen sene şampiyon olmuştu ve bu senenin de favorisiydiler. "Maça geliyorsun," dedi Matt ve bu bir rica değil, emirdi.

"Gol atacak mısın?"

Matt hınzırca gülerek Josie'yi kucağına oturttu. "Hep atmıyor muyum?" dedi ama artık hokeyi kastetmiyordu ve Josie boynundan yukarı doğru yüzüne bir kızarıklık bastığını hissetti.

Birden Josie'nin sırtından aşağı bir şeyler yağmaya başladı. İkisi de doğrulduğunda Amerikan futbolu takımından Brady Pryce'ı mezunlar günü kraliçesi Haley Weaver ile el ele yürürken gördüler. Haley bir avuç bozuk para daha fırlattı –Sterling Lisesinde bir sporcuya iyi şans dilemenin yolu buydu. "Onlara günlerini göster bugün Royston," diye seslendi Brady.

Matematik öğretmenleri de eskimiş bir deri çanta ve bir termos kahve ile otoparktan geçiyordu. "Hey, Bay McCabe," diye seslendi Matt. "Geçen cuma yaptığınız sınavda nasıldım?"

"İyi ki başka yetenekleriniz var Bay Royston," dedi öğretmen cebine uzanırken. Josie'ye göz kırparak bozuk paraları havaya attı. Paralar sırtına gökten konfeti gibi, yerinden sökülmüş yıldızlar gibi düştü.

Bir bu eksikti, diye düşündü Alex çıkardıklarını çantasının içine geri doldururken. Evde çanta değiştirmiş ve temyiz mahkemesinin arka tarafındaki personel girişinden geçmesini sağlayan kartı öbür çantada unutmuştu. Zili milyon kere çalmasına rağmen etrafta onu içeri alacak kimse varmış gibi görünmüyordu.

"Lanet olsun," diye söylendi alçak sesle ve timsah derisi topuklu ayakkabıları mahvolmasın diye sulu kar birikintilerinin etrafından dikkatle yürüdü. Arka taraftan girmenin avantajlarından biri, bunu yapmak zorunda *kalmamaktı*. Kâtibin ofisinden kendi odasına ve hatta, şansı yaver giderse, kürsüye kadar dava listesinde hiçbir gecikmeye neden olmadan geçebiliyordu.

Mahkemenin halka açık kapısında yirmi kişilik bir kuyruk vardı fakat bir mahkemeden diğerine gittiğin gezici ilçe mahkemelerinin aksine, burada altı ay görev yapacağından dolayı görevliler Alex'i tanımıştı. Sıranın önüne geçmesi için ona işaret ettiler ancak elinde

anahtarları, paslanmaz çelik kahve termosu ve çantasında da kim bilir başka neleri taşıdığından metal dedektörlerinin ötmesine neden oldu.

Alarm bir spot ışığı gibiydi; lobideki tüm gözler kimin yakalandığını görmek için döndü. Alex başını eğerek aceleyle cilalı karoların üzerinde yürümeye başlayınca az kalsın kayıp düşüyordu. İleri doğru yalpalarken bodur bir adam onu tutmak için elini uzattı. "Hey, yavrum," dedi sırıtarak. "Ayakkabıların ne güzelmiş."

Alex karşılık vermeden kendisini adamın ellerinden kurtarıp kâtibin odasına yöneldi. Diğer temyiz hâkimlerinden hiçbirinin bu dertle uğraşması gerekmiyordu. Yargıç Wagner iyi bir adamdı ama Cadılar Bayramı'ndan sonra çürümeye bırakılmış balkabağını andıran bir suratı vardı. Diğer bir kadın yargıç olan Yargıç Gerhardt'ın ise Alex'ten daha yaşlı *bluzları* vardı. Alex kürsüye ilk çıktığında nispeten genç, bir derece çekici bir kadın olmanın *iyi* bir şey olacağını düşünmüştü ama bunun gibi sabahlarda artık çok da emin olamıyordu.

Çantasını odasına bıraktı, cübbesini giydi ve beş dakikasını kahvesini içip dava listesine bakmaya ayırdı. Her davanın kendi dosyası vardı ama mükerrer suçlular hakkındaki dosyalar lastikle birbirlerine tutturulmuştu. Bazen de yargıçlar dava dosyalarının içine birbirleri için notlar bırakırlardı. Alex bir dosyayı açtığında yüzünün önünde parmaklıklar olan bir çöp adam resmi gördü: Yargıç Gerhardt'ın bunun ilgili suçlunun son şansı olduğuna ve bir dahaki sefere hapse gitmesi gerektiğine dair uyarısıydı bu.

Mübaşire hazır olduğunu bildiren zili çaldı ve onun bunu duruşma salonuna duyurması için bekledi: *"Sayın Yargıç Alexandra Cormier. Herkes ayağa kalksın."* Alex için bir mahkeme salonuna girmek her zaman bir Broadway oyununda ilk gece sahneye çıkmak gibiydi. Dışarıda insanlar olduğunu biliyordunuz, gözlerinin üzerinizde olacağını biliyordunuz ama bu bir anlığına nefesinizin kesilmesine, yalnızca sizi görmek için oraya geldiklerine inanamamanıza engel olmuyordu.

Alex hızla kürsünün arkasına geçip oturdu. O sabah yapılması gereken yetmiş suç tebliği vardı ve salon hınca hınç doluydu. İlk davalı çağırıldı, adam gözlerini kaçırarak parmaklıkları geçti.

"Bay O'Reilly," dedi Alex ve davalı başını kaldırdığında bunun girişteki adam olduğunu gördü. Kiminle flört ettiğini anlayınca rahatsız olduğu belliydi. "Biraz önce bana yardımcı olan bey sizdiniz, değil mi?"

Adam yutkundu. "Evet, Sayın Yargıç."

"Benim yargıç olduğumu bilseydiniz 'Hey yavrum, ayakkabıların çok güzelmiş,' der miydiniz?"

Davalı başını eğerek yakışıksızlıkla dürüstlük arasında bir tercih yaptı. "Derdim herhalde, Sayın Yargıç," dedi bir süre sonra. "*Gerçekten* güzel ayakkabılar."

Tüm salon sessizliğe bürünerek Alex'in tepkisini bekledi. Alex'in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Bence de Bay O'Reilly," dedi, "tamamen aynı fikirdeyim."

Lacy Houghton yatağın parmaklıkları üzerinden eğilerek yüzünü hıçkıran hastasının tam karşısına getirdi. "Bunu yapabilirsin," dedi kesin bir tonla. "Bunu *yapabilirsin* ve yapacaksın."

On altı saat süren doğum sancısından sonra hepsi bitkin düşmüştü –Lacy de, hasta da; varlığının bir işe yaramadığını, o anda karısının kendisinden çok ebesine ihtiyaç duyduğunu nihayet anlayan müstakbel baba da. "Janine'in arkasına geçmeni istiyorum," dedi Lacy ona, "sırtına destek ol. Janine, bana bak ve bir kez daha ıkın..."

Kadın dişlerini sıkarak çabaladı, başka bir insan yaratma gayreti içerisinde kendisini kaybetti. Lacy bebeğin başını yoklamak, onu çıkışa doğru yönlendirmek ve göbek bağını hızla başının etrafından çözmek için hastası ile göz temasını kesmeden uzandı. "Önümüzdeki yirmi saniye boyunca kızınız gezegendeki en yeni kişi olacak," dedi Lacy. "Tanışmak ister misiniz?"

Sorusuna cevap olarak daha kuvvetli bir ıkınma geldi. Zirveye çıkan bir kararlılık anında yükselen bir çığlıkla birlikte ortaya çıkan kaygan, morarmış bedeni Lacy çabucak kaldırıp annesinin kollarını bıraktı ki minik bebek bu hayatta ilk kez ağladığında onu teselli edebilecekleri bir durumda olsun.

Hastası tekrar ağlamaya başladı. Acıdan kaynaklanmayan gözyaşlarının çok farklı bir melodisi vardı, değil mi? Yeni ebeveynler kapanan bir halka gibi bebeklerinin üzerine eğildi. Lacy geri çekilip izledi. Doğum anından sonra bile bir ebenin yapması gereken yeterince iş vardı ama şu an için bu küçük varlığın gözlerine bakmak istiyordu. Aileler yeni doğan bebekte yakın akrabalarınkine benzeyen bir çene ya da bir burun görürken, Lacy bilgelik ve huzur dolu bir bakış görüyordu –üç buçuk kilo ağırlığında saf olasılık. Yeni doğanlar ona minik Budaları hatırlatıyordu, yüzleri kutsallıkla doluydu. Uzun sürmüyordu bu ama. Lacy aynı bebekleri bir hafta sonraki düzenli kontrollerde gördüğünde sıradan –ama yine de ufak– insanlara dönüşmüş oluyorlardı. O kutsallık bir şekilde kayboluyordu ve Lacy bu dünyada nereye gittiğini hep merak ediyordu.

Annesi şehrin diğer ucunda Sterling'in son ferdinin dünyaya gelmesine yardımcı olurken Peter Houghton yeni kalkıyordu. Babası işe giderken kapısını çaldı. Peter'ın çalar saati de buydu. Alt katta bir kâse ile bir kutu kahvaltılık gevrek onu bekliyor olacaktı. Annesi sabahın ikisinde vazifeye çağrılsa bile kahvaltısını hazırlamayı unutmazdı. Okulda iyi bir gün geçirmesini dileyen bir not da olacaktı –sanki öyle kolaydı da.

Peter üstündeki örtüleri kaldırdı. Pijamasını çıkarmadan çalışma masasına geçti ve internete girdi.

Ekrandaki yazılar bulanıktı. Gözlüğüne uzandı –gözlüğünü hep bilgisayarının yanında bırakırdı. Çerçeveleri gözlerine yerleştirdikten sonra gözlük kutusunu klavyenin üzerine bıraktı –ve artık hiç görmemeyi umduğu bir şeyi gördü.

Peter uzanıp CONTROL ALT ve DELETE tuşlarına bastı ama ekran karardıktan, gözlerini kapattıktan, ağlamaya başladıktan sonra bile onu görebiliyordu.

♠

Sterling gibi bir kasabada herkes herkesi tanırdı ve bu hep böyle olagelmiştir. Bazı açılardan bu rahatlatıcı bir şeydi –bazen sevdiğiniz ve bazen anlaşamadığınız geniş bir sülale gibi. Başka zamanlarda ise bu Josie'yi usandırıyordu: şu anda kantin sırasında ta ikinci sınıftayken Josie'yi oynamak için evine davet edip bir oğlan çocuğu gibi ön bahçede işemeye ikna eden birinci sınıf bir lezbiyen olan Natalie Zlenko'nun arkasında beklerken olduğu gibi. *Hangi akla hizmet*, demişti annesi onu almaya gelip ikisini popoları dışarıda nergislerin üzerine çömelirken gördüğünde. Şimdi, on yıl sonra bile Josie, kazıttığı saçları ve yanından ayırmadığı SLR kamerası ile Natalie Zlenko'yu her gördüğünde Natalie'nin de hâlâ o günü hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordu.

Josie'nin diğer tarafında Sterling Lisesinin alfa dişisi Courtney Ignatio vardı. İpek bir şal gibi omuzlarına dökülen saçları ve Fred Segal'den posta ile sipariş edilmiş düşük belli kotları ile etrafına klonlardan oluşan bir maiyet toplamıştı. Courtney'nin tepsisinde bir şişe su ile bir muz vardı. Josie'nin tepsisinde ise bir tabak patates kızartması. İkinci dersti ve aynen annesinin dediği gibi acıkmıştı.

"Hey," dedi Courtney, Natalie'nin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "*Vejetaryenden* bize yol vermesini ister misin?"

Natalie'nin yanakları kızardı ve Courtney ile Josie'nin yanından geçebilmesi için salata barının camekânına yapıştı. Yiyeceklerinin parasını ödeyip kafeteryanın diğer tarafına yürüdüler.

Ne zaman kantine gelse Josie kendisini doğal ortamlarında çeşitli türleri gözlemleyen bir doğa bilimci gibi hissediyordu. Ders kitaplarının üzerine eğilmiş, kimsenin anlamak bile istemeyeceği matematik şakalarına gülen inekler vardı. Hemen arkalarında okulun arkasındaki parkta karanfilli sigaralarını içen ve defterlerinin kenarına manga çizgi romanları çizen sanatçı ucubeler oturuyordu.

Baharat ve sos masasının yakınında sade kahve içerek öğleden sonraki dersleri için onları üç kasaba ötedeki teknik okula götürecek olan otobüsü bekleyen kaltaklar vardı; son olarak da sabahın dokuzunda çoktan kafayı bulan müptelalar. Dışlanmışlar da vardı; başka kimse onları istemediğinden zoraki arkadaş olan Natalie ve Angela Phlug gibi çocuklar.

Ve bir de Josie'nin tayfası vardı. İki masaya yayılmışlardı. Sayıları çok fazla olduğundan değil, kendilerini diğerlerinden üstün gördüklerinden: Emma, Maddie, Haley, John, Brady, Trey, Drew. Josie, bu grupla takılmaya ilk başladığında nasıl herkesin ismini karıştırdığını hatırlıyordu. *O kadar* birbirlerine benziyorlardı ki.

Tipleri de benziyordu –tüm erkekler bordo hokey formaları giymişler ve beyzbol keplerini ters takmışlardı, şapkanın altından alınlarına doğru yeni başlayan bir yangın misali parlak saç tutamları sarkıyordu; kızlar Courtney'in karbon kopyalarıydı, öyle olmak için çok çalışıyorlardı. Josie kolaylıkla ortalarına yerleşti çünkü o da Courtney'ye benziyordu. Dağınık saçlarına kurutma makinesiyle dümdüz fön çekmişti; yedi buçuk santimlik topuklu ayakkabılar giymişti, hem de dışarıdaki kar tabakası hâlâ kalkmamış olmasına rağmen. Dışı aynı görünürse, içinde nasıl hissettiğini bilmediğini görmezden gelmek daha kolay oluyordu.

"Selam," dedi Maddie, Courtney yanına oturunca.

"Selam."

"Fiona Kierland'ı duydun mu?"

Courtney'nin gözleri parladı; dedikodu en az kimyasal maddeler kadar etkili bir katalizördü. "Göğüsleri farklı boyda olan kız mı?"

"Hayır o ikinci sınıftaki Fiona. Ben birinci sınıftaki Fiona'yı diyorum."

"Alerjileri için hep bir kutu mendil taşıyan mı?" dedi Josie, sandalyeye otururken.

"Öyle mi acaba," dedi Haley. "Bilin bakalım kim kokain çektiği için tedavi görüyormuş."

"Hadi canım."

"O kadarla kalsa iyi," diye ekledi Emma. "Torbacısı okuldan sonra toplanan İncil etüt grubunun başkanıymış."

"Aman Tanrım!" dedi Courtney.

"Ya."

"Selam." Matt, Josie'nin yanındaki sandalyeye oturdu. "Nerede kaldın?"

Josie ona döndü. Masanın bu ucunda oğlanlar pipetlerin paketlerini çiğneyerek cephane hazırlıyorlar ve bahar kayak sezonunun sonundan konuşuyorlardı. "Sunapee'deki ne kadar açık kalır sence?" diye sordu John, yaptığı topu bir masa ötede uyuklayan bir çocuğa elindeki kalemden üfleyerek fırlatmadan evvel.

Çocuk geçen sene Josie'yle birlikte İşaret Dili seçmeli dersini almıştı. Josie gibi o da üçüncü sınıftaydı. Zayıf ve solgun kolları ve bacakları tıpkı bir böceğin ayakları gibi yayılmış, ağzı horlarken bir karış açılmıştı.

"Iskaladın beceriksiz," dedi Drew. "Sunapee kapansa da, Killington'daki açık. Orada ağustosa kadar falan kar oluyor." Fırlattığı top çocuğun saçına takıldı.

Derek. Çocuğun adı Derek'ti.

Matt, Josie'nin kızartmalarına baktı. "*Bunları* yemeyeceksin herhalde?"

"Çok acıktım."

Matt belinin yanını sıkıştırarak eleştirisini tek bir hareketle ifade etti. Josie tabağındaki kızartmalara baktı. On saniye önce altın rengiydiler ve cennet gibi kokuyorlardı; şimdi ise tek gördüğü kâğıt tabağı lekeleyen yağdı.

Matt patateslerin içinden bir avuç alıp gerisini Drew'e verdi. Drew ise tam o sırada uyuyan çocuğun ağzına tükürük toplarından birini sokmayı başardı. Derek irkildi ve öksürüp tükürerek uyandı.

"Tam isabet!" Drew, John ile bir beşlik çaktı.

Derek bir peçeteye tükürdü ve sertçe ağzını sildi. Başka kimler olanları gördü diye anlamak için etrafına bakındı. Josie Amerikan İşaret Dili seçmeli dersinde öğrendiği fakat sınavın ardından neredeyse hemen hepsini unuttuğu işaretlerden birini hatırladı. Kalbin önünde daire çizerek hareket ettirilen bir yumruk *"Özür dilerim"* anlamına geliyordu.

Matt eğilip Josie'nin boynunu öptü. "Hadi gidelim." Josie'yi ayağa kaldırıp arkadaşlarına döndü. "Görüşürüz."

Sterling Lisesinin spor salonu ikinci kattaydı. Normalde okul yapılırken burası bir yüzme havuzu olarak planlanmıştı ama şimdi havuzun yerine inşa edilmiş, sürekli koşan öğrencilerin ve zıplayan basket toplarının sesleriyle yankılanan üç sınıfın üzerindeydi. Michael Beach ile en yakın arkadaşı Justin Friedman, iki birinci sınıf öğrencisi, basketbol sahasının kenarında otururken beden öğretmenleri yüzüncü kez top sürme mekaniklerini anlatıyordu. Boşuna bir gayretti bu. Sınıflarındaki çocuklar ya Noah James gibi şimdiden bu konuda uzmandı ya da Michael ve Justin gibi Elfçe bilen ama basket topunu yolda görse bomba zannedip karakola götürecek tiplerdi. Yumru dizleriyle bağdaş kurmuş oturuyor, sahanın bir ucundan öbürüne top süren Koç Spears'ın beyaz spor ayakkabılarının çıkarttığı fare ciyaklamasına benzer sesleri dinliyorlardı.

"On dolarına bahse girerim takıma en son ben seçileceğim," diye mırıldandı Justin.

"Keşke sınıftan çıkabilsek," diye derdini paylaştı Michael. "Belki bir yangın tatbikatı olur."

Justin sırıttı. "Belki de deprem."

"Muson yağmuru."

"Çekirgeler!"

"Terörist saldırısı!"

Bir çift spor ayakkabı önlerinde durdu. Koç Spears kollarını kavuşturmuş dik dik bakıyordu. "Siz ikiniz basketbolun nesini bu kadar komik buldunuz, söyleyebilir misiniz acaba?"

Michael önce Justin'e, sonra da koça baktı. "Kesinlikle hiçbir şeyini," dedi.

Duş aldıktan sonra Lacy Houghton kendisine bir kupa yeşil çay yapıp huzurla evinin içerisinde dolaştı. Çocuklar küçükken ve iş ve hayat Lacy'yi bunalttığında Lewis işini kolaylaştırmak için ne yapabileceğini sorardı. Lewis'in işini düşününce bu Lacy için büyük bir ironi olmuştu. Sterling Üniversitesinde profesör olan Lewis'in uzmanlık alanı mutluluk iktisadıydı. Evet bu gerçek bir bilim dalıydı ve evet Lewis bu işin uzmanıydı. Seminerler vermiş, makaleler yazmış ve CNN'de mutluluk ile iyi şansın etkilerini parasal açıdan ölçmeye ilişkin bir röportaj vermişti –ama iş Lacy'nin nelerden zevk alacağını bulmaya geldiğinde ne yapacağını bilemiyordu. Lacy güzel bir akşam yemeğine mi çıkmak isterdi? Pedikür yaptırmak mı? Şekerleme yapmak mı? Ama Lacy ona ne istediğini söylediğinde aklı almamıştı. Kendi evinde tek başına olmak ve hiçbir şey yapmak zorunda kalmamak istiyordu.

Peter'ın yatağını yapmak için odasının kapısını açıp, kupasını komodinin üzerine koydu. Bunu kendisinin yapmasını isteseydi Peter, *Ne gereği var,* diyecekti. *Birazdan tekrar bozulacak.*

Peter yokken genellikle odasına girmezdi. Belki de bu yüzden odada ilk bakışta bir tuhaflık hissetti, sanki önemli bir eşya yerinde değilmiş gibiydi. İlk olarak Peter orada olmadığı için odanın boş göründüğünü düşündü ama daha sonra bilgisayarın –sürekli bir uğultu, her zaman açık yeşil bir ekran– kapalı olduğunu fark etti.

Çarşafı düzeltip kenarlarını yatağın altına sıkıştırdı; üzerine battaniyeyi örttü ve yastıkları kabarttı. Odanın eşiğinde durup gülümsedi: mükemmel görünüyordu.

Zoe Patterson diş telleri olan bir erkeği öpmenin nasıl bir şey olacağını düşünüyordu. Tabii bu kendisi için yakın gelecekte mümkün değildi ama ileride hazırlıksız yakalanmadan önce bu konuda kafa yormanın iyi olacağı fikrindeydi. Aslında *herhangi bir erkeği* öpmenin nasıl bir şey olacağını da merak ediyordu –kendisi gibi ortodonti özürlü olmayan birini. Hem sahi, aklını dağıtmak için aptal matematik dersinden daha iyi bir yer mi vardı?

Kendisini cebirin Chris Rock'ı zanneden Bay McCabe günlük komedi rutinini yapıyordu. Zoe saate baktı. Saat tam 09.50 olana kadar saniye ibresi ile birlikte saydı ve sonra sırasından fırlayıp Bay McCabe'e izin kâğıdını uzattı. "Dişçi randevusu," diye okudu Bay McCabe yüksek sesle. "Çektiği telin ağzınızı kapatmadığından emin olun Bayan Patterson."

Zoe sırt çantasını omzuna takıp sınıftan çıktı. Saat onda okulun önünde annesi ile buluşması gerekiyordu. Park yeri bulmak tam bir dertti, o yüzden annesi arabadan inmeden Zoe'yi alıp gidecekti. Ders saatinde koridorlar boş ve yankılıydı; sanki bir balinanın karnında yürüyordu. Zoe sekreterin izin defterini imzalamak için idareye uğradı ve sonra aceleyle dışarıya yönelmişken az kalsın çocuğun birine çarpacaktı.

Hava, montunun fermuarını açıp yaz mevsimini, futbol kampını ve damaklığını çıkardıklarında nasıl olacağını düşünebileceği kadar sıcaktı. Diş telleri olmayan bir erkeği öpüp çok fazla bastırırsan diş etleri kanar mıydı? İçinden bir ses Zoe'ye birinin ağzını kanatırsa onunla tekrar öpüşemeyeceğini söylüyordu. Ya öpüşeceği kişinin şu Chicago'dan yeni nakil gelen ve İngilizce dersinde önünde oturan çocuk gibi diş telleri olsa? (Ondan hoşlandığından değil tabii, ama ödev kâğıdını Zoe'ye uzatmak için arkasına döndüğünde gereğinden *birazcık* uzun tutmamış mıydı bu işi...) Sıkışan dişliler gibi birbirlerine takılıp acil servise gitmeleri gerekirse yerin dibine girmez miydi?

Zoe dilini ağzındaki metal çit demirleri üzerinde gezdirdi. Acaba bir süreliğine bir manastıra filan mı kapansaydı?

İç geçirip kapının önünden geçen araçların arasında annesinin yeşil Explorer'ını görebilecek mi diye baktı. Tam o sırada bir şey patladı.

Patrick sivil polis arabasıyla kırmızı ışıkta durmuş, otoyola çıkmak için bekliyordu. Yanındaki yolcu koltuğunda içinde küçük bir şişe kokain bulunan bir kese kâğıdı vardı. Lisede yakaladıkları torbacı bunun kokain olduğunu itiraf etmişti ama Patrick gününün yarısını harcayıp beyaz önlüklü birinin zaten bildiği bir şeyi onaylaması için numuneyi eyalet laboratuvarına götürmek zorundaydı. Tam o anda polis telsizinin sesini açtı ve itfaiyenin bir patlama nedeniyle liseye gönderildiğini duydu. Muhtemelen kalorifer kazanıydı; okul o kadar eskiydi ki dökülüyordu. Kazanın Sterling Lisesinin neresinde olduğunu hatırlamaya çalıştı ve bu durumu kimse yaralanmadan atlatacak kadar şanslı olup olmadıklarını düşündü.

Silah sesleri duyuldu...

Işık yeşile döndü ama Patrick hareket etmedi. Sterling'de ateş edilmesi o kadar nadirdi ki tüm dikkatini telsizdeki sese odaklayıp bir açıklama beklemeye başladı.

Lisede... Sterling Lisesi...

Anons görevlisinin sesi hızlanıyor, gerginleşiyordu. Patrick bir U dönüşü yaparak ışıklarını yakıp okula doğru ilerledi. Diğer sesler statik hışırtıları ile konuşmaya başladı: kasabadaki konumlarını bildiren memurlar; insan gücünü koordine edip Hanover ile Lebanon'dan yardım isteyen görevli amir. Sesler düğümlenip karıştı; birbirlerini kesmeye başladılar, öyle ki herkes aynı anda konuşup kimse hiçbir şey söylemiyordu. *Sinyal 1000*, dedi anons görevlisi. *Sinyal 1000.*

Patrick tüm dedektiflik kariyeri boyunca bu kodu yalnızca iki kere duymuştu. Biri Maine'de işsiz güçsüz bir baba, bir polis memurunu rehin aldığı zamandı. Diğeri de Sterling'de, sonradan yanlış alarm olduğu anlaşılan olası bir banka soygunu sırasında. Sinyal 1000, herkesin hemen telsizi kullanmayı kesip, anons yapılabilmesi için hattı meşgul etmemeleri gerektiği anlamına geliyordu. Karşılaştıkları şeyin rutin polis meselesi olmadığı anlamına geliyordu.

Ölüm ya da kalım anlamına geliyordu.

Kaos her yere sinmişti, her biçime bürünmüştü. Okuldan koşarak uzaklaşmaya çalışan ve yere düşen yaralıları ezip geçen bir öğrenci kalabalığıydı. Üst kat penceresinde üzerinde YARDIM EDİN yazılı bir kâğıt tutan bir çocuktu. Birbirine sarılmış hıçkırarak ağlayan iki kızdı. Erittiği karları pembeye boyamış kan izleriydi. Tek tük gelmeye başlayıp, sonrasında âdeta bir çağlayana dönüşmüş, bağırarak kayıp çocuklarını arayan velilerdi. Yüzünüze dayanan bir TV kamerasıydı, yetersiz sayıda ambulanstı, yetersiz sayıda polis memuruydu ve bildiğiniz anlamdaki dünya paramparça olduğunda ne yapmanız gerektiğine dair bir planınızın olmamasıydı.

Patrick arabayla kaldırıma çıkıp bagajdan kurşungeçirmez yeleğini aldı. Adrenalin şimdiden kanında pompalanıyor, görüş alanının kenarlarını bulanıklaştırıp hislerini keskinleştiriyordu. Şef O'Rourke'u kargaşanın ortasında elinde bir megafonla dikilirken buldu. "Henüz neler olduğunu bilmiyoruz," dedi polis şefi. "Özel Harekât ekipleri yolda."

Özel Harekât, Patrick'in umurunda değildi. Onlar olay yerine gelene kadar yüzlerce el daha ateş edilebilirdi; bir çocuk ölebilirdi. Silahını çekti. "İçeri giriyorum."

"Saçmalama. Protokolü biliyorsun."

"Başlarım protokolüne," diye kestirip attı Patrick. "Sonra beni kovabilirsin."

Okulun merdivenlerinden koşarak çıkarken diğer iki devriyenin daha şefin emirlerine aldırmayıp peşinden geldiğini fark etti göz ucuyla. Patrick her birini farklı bir koridora gönderip kendisi de kanatlı kapıdan geçerek dışarı çıkmak için birbirlerini itekleyen öğrencilerin arasına daldı. Yangın alarmları öyle yüksek bir ses çıkarıyordu ki Patrick silah seslerini duymak için dikkatle dinlemek zorunda kaldı. Yanından koşarak geçen bir çocuğu montundan yakaladı. "Kim?" diye bağırdı. "Kim ateş ediyor?"

Çocuk konuşmadan başını salladı ve kendisini kurtardı. Patrick koridorda çılgın gibi koşup kapıyı açmasını ve gün ışığına çıkmasını seyretti.

Patrick sanki nehirdeki bir kayaymış gibi öğrenciler etrafından akıyorlardı. Duman tütüyor ve gözlerini yakıyordu. Patrick kesik kesik başka silah sesleri duydu ve körlemesine o tarafa doğru koşmamak için kendini zor tuttu. "Kaç kişiler?" diye bağırdı bir kız yanından koşarken.

"Bil... Bilmiyorum..."

Kızın yanındaki oğlan, bilgi vermek ile oradan kaçıp gitmek arasında kararsız, dönüp Patrick'e baktı. "Çocuğun biri... herkese ateş ediyor..."

Bu kadarı yeterliydi. Patrick akıntının tersine yüzen bir somon gibi karşıya ilerledi. Ödevler yerlere saçılmıştı; mermi kovanları topuklarının altında yuvarlanıyordu. Tavana ateş edilmiş, yerde iki büklüm yatan yaralı bedenlerin üzerini ince, gri bir toz tabakası kaplamıştı. Patrick bütün bunları görmezden gelip eğitimi sırasında öğretilenleri göz ardı etti –failin arkasında olabileceği kapının önünden koştu, araması gereken odaları geçti– ve bunun yerine silahı elinde, kalp atışlarını derisinin her noktasında hissederek ilerledi. O anda durup bakmak için zaman harcamadığı diğer manzaraları ise daha sonra hatırlayacaktı: öğrencilerin içindeki boşlukta saklanmak için kapaklarını kanırtıp açtıkları ısıtma boruları; koşarken çocukların ayaklarından fırlayıp çıkmış ayakkabılar; öğrencilerin okulda yaşanacakların bir kehaneti gibi biyoloji dersinde kendi vücutlarını model alarak şeffaf kâğıtlara çizdikleri meşum cinayet mahalli profilleri.

Labirente benzeyen koridorlarda koştu. Kaçan öğrencilerin yanından her geçişinde *"Nerede?"* diye bağırıyordu –yolu bulmak için tek yöntemi buydu. Kan izleri ve yere yığılmış öğrenciler görüyor ama yakından bakmak için duraklamıyordu. Ana merdivenlerden çıktı ve üst kata vardığı an bir kapı aralandı. Patrick hızla dönerek nişan alırken genç bir kadın öğretmen ellerini kaldırıp diz çöktü. Rengi atmış yüzünün ardında hatları belli olmayan, dehşet içinde on iki yüz daha vardı. Patrick idrar kokusu aldı.

Silahını indirip eliyle kadını merdivenlere doğru çağırdı. "Gidin," diye emretti ama öyle yapıp yapmadıklarını görmek için beklemedi.

Bir köşeyi dönünce Patrick bir kan birikintisine basıp kaydı ve bir silah sesi daha duydu, bu seferki kulaklarını çınlatacak kadar yüksek sesliydi. Spor salonunun açık kanatlı kapılarından girerek yerde yatan bir avuç vücudu, devrilmiş basket topu sepetini ve uzak taraftaki duvarın orada duran topları gördü ama ateş eden ortada yoktu. Cuma geceleri lise basketbol maçlarına nezaret etmek için yaptığı fazla mesailerden Sterling Lisesinin diğer ucuna geldiğini biliyordu.

Bu da ateş edenin ya burada bir yerde saklandığı ya da Patrick fark etmeden arkasına dolandığı... ve şu anda bile Patrick'i bu spor salonunda köşeye sıkıştırmış olabileceği anlamına geliyordu.

Patrick gerçekten öyle olup olmadığını görmek için hızla tekrar girişe doğru döndü ve sonra bir el silah sesi daha duydu. Spor salonuna açılan, daha önce etrafa hızla göz atarken fark etmediği bir kapıya doğru koştu. Burası duvarları ve zemini beyaz fayans kaplı bir soyunma odasıydı. Yere baktı, ayağının ucunda yelpaze biçiminde serpilmiş kanı gördü ve duvarın köşesinden silahını yavaşça uzattı.

Soyunma odasının bir ucunda iki kişi hareketsiz yatıyordu. Patrick'e daha yakın olan diğer ucunda zayıf bir çocuk bir sıra dolabın yanına çömelmişti. Tel çerçeveli gözlükleri ince yüzünde yamuk duruyordu. Tir tir titriyordu.

"İyi misin?" diye fısıldadı Patrick. Yüksek sesle konuşup ateş edene yerini belli etmek istemiyordu.

Çocuk yalnızca gözlerini kırptı.

"Nerede?" diye dudaklarını oynattı Patrick.

Çocuk bacağının altından bir tabanca çıkartıp kendi kafasına dayadı.

Birden Patrick'i yeniden ateş bastı. "Kıpırdama," diye bağırdı çocuğa nişan alarak. "Silahı bırak, yoksa ateş ederim." Sırtı ve alnından ter akıyor, nişan alırken silahı tutan ellerinin kabza üzerinde kaydığını hissedebiliyordu, gerekirse çocuğa kurşun yağdırmaya kararlıydı.

Patrick işaret parmağını hafifçe tetiğe değdirirken çocuk elini bir denizyıldızı gibi açtı. Tabanca yere düştü, fayansın üzerinde kaydı.

Patrick hemen atıldı. Diğer memurlardan biri –Patrick kendisini izlediğini fark etmemişti bile– çocuğun silahını aldı. Patrick oğlanı yüz üstü yatırıp dizini beline sertçe bastırarak ellerini kelepçeledi. "Yalnız mısın? Yanında kim var?"

"Tek ben," dedi çocuk dişlerinin arasından.

Patrick'in başı dönüyor ve kalbi bir trampet gibi atıyordu ama hayal meyal diğer memurun bu bilgiyi telsizle ilettiğini duydu: *"Merkez, birini yakaladık; başka fail olup olmadığını bilmiyoruz."*

Başladığı hızla bitmişti; tabii böyle bir şeyin bittiği kabul edilebilirse. Patrick okulda bubi tuzakları ya da bomba olup olmadığını bilmiyordu; kaç kayıp olduğunu bilmiyordu; Dartmouth-Hitchcock Tıp Merkezi ile Alice Peck Gündüz Bakım Hastanesinin kaç yaralı kabul edebileceğini bilmiyordu; bu büyüklükteki bir suç mahallinin nasıl işlenmesi gerektiğini bilmiyordu. Hedef etkisiz hale getirilmişti ama ne pahasına? Birçok öğrenci, ebeveyn ve vatandaş için bugün bir kez daha çok geç kaldığı düşüncesi ile Patrick'in tüm vücudu titremeye başladı.

Birkaç adım atıp dizlerinin üzerine çöktü çünkü artık dizleri tutmuyordu ama sanki odanın diğer ucundaki cesetleri incelemek istediği için kasten böyle yapmış gibi davrandı. Ateş eden çocuğu diğer memurun itekleyerek soyunma odasından çıkartıp aşağıda bekleyen bir devriye arabasına götürdüğünün hayal meyal farkındaydı. Çocuğun gidişini izlemekle uğraşmadı; onun yerine tam önündeki cesede odaklandı.

Bir hokey montu giymiş bir oğlan. Yan tarafında bir kan gölü, alnında bir kurşun yarası vardı. Patrick birkaç adım öteye düşmüş üzerinde STERLING HOKEY TAKIMI kelimeleri yazan bir şapkaya uzandı. Şapkanın siperliğini ellerinde çevirdi.

Oğlanın yanında yüz üstü yatan kızın şakağının altından kan yayılıyordu. Ayakları çıplaktı ve ayak tırnaklarına parlak pembe renkte bir oje sürmüştü –aynı Tara'nın Patrick'in tırnaklarına sürdüğü gibi.

Kalbi tekledi. Bu kız, tıpkı vaftiz kızı ve onun erkek kardeşi ile bu ülkedeki diğer bir milyon çocuk gibi tehlikede olacağını aklına bile getirmeden bu sabah kalkıp okula gelmişti. Büyüklerin ve öğretmenlerin ve müdürlerin kendisini koruyacaklarına güvenmişti. 11 Eylül'den sonra okulların öğretmenleri her zaman kimliklerini takmaya zorlamasının, sabahları kapıları kilitli tutmasının nedeni buydu –düşman her zaman dışarıdan gelen biri olacak zannedilmişti, yanınızdaki sırada oturan çocuk değil.

Birden kız kıpırdandı. "*Yardım... edin...*"

Patrick kızın yanına çömeldi. "Buradayım," dedi, kızın durumunu değerlendirmek için hafifçe dokunarak. "Her şey yoluna girecek." Kızı çevirince kanın sandığı gibi bir kurşun yarasından değil başındaki bir kesikten geldiğini gördü. Elleriyle uzuvlarını yokladı. Bir yandan da kıza bir şeyler mırıldanıyordu, bir anlam taşıması gerekmeyen ama ona artık yalnız olmadığını anlatan sözler. "Adın ne, tatlım?"

"Josie..." Kız doğrulmak için çırpınmaya başladı. Patrick stratejik olarak kızla oğlanın cesedi arasına yerleşti. Kız zaten şoktaydı; hepten kendisini kaybetmesini istemiyordu. Kız elini alnına götürdü ve eli kanla kayganlaşınca panikledi. "Ne... ne oldu?"

Orada kalıp sağlık görevlilerinin onu almasını beklemesi gerekirdi. Telsizle yardım istemesi gerekirdi. Ama artık *gereklilik* anlamsız geliyordu ve o nedenle Patrick Josie'yi kucağına aldı. Sanki bu şekilde onu da kendisini de kurtarabilecekmiş gibi kızı neredeyse öldürüldüğü soyunma odasından çıkardı, merdivenlerden indi ve okulun ön kapısından çıktı.

On Yedi Yıl Önce

Bu doğum öncesi kursuna katılan yedi kadının hepsinin hamile olduğunu hesaba katarsanız Lacy'nin önünde oturan on dört kişi vardı. Bazıları defter ve kalemle gelmiş, son bir buçuk saati tavsiye edilen folik asit dozlarını, teratojen isimlerini, hamile kadınlara önerilen diyetleri not alarak geçirmişlerdi. Normal doğum konuşulurken ikisinin benzi atmış ve sabah bulantısı ile banyoya koşmuşlardı – tabii sabah bulantısı tüm gün sürüyordu ve aslında yaz zamanı deyip yılın dört mevsimini kastetmek gibi bir şeydi.

Lacy yorgundu. Kendi doğum izninden sonra işe döneli yalnızca bir hafta olmuştu. Kendi bebeği yüzünden sabaha kadar ayakta kalmadığı geceler bir başkasının doğumuna yardım etmek çok adaletsiz geliyordu. Ağrıyan göğüsleri, ertesi gün Peter için bakıcıya süt bırakabilmek istiyorsa yine gidip sütünü sağması gerektiğine dair tatsız bir hatırlatıcıydı.

Ama yine de işini hepten bırakamayacak kadar çok seviyordu. Tıp fakültesine girmek için yeterli notları almış ve bir kadın doğum uzmanı olmayı düşünmüştü ama bir hastanın yanında otururken acısını hissetmemeyi beceremediğini anlamıştı. Doktorlar kendileri ile hastaları arasına bir duvar örüyordu; hemşireler ise bu duvarı yıkıyordu. Bir hemşire-ebe sertifikası alabileceği, müstakbel annenin yalnızca semptomları ile değil duygusal sağlığı ile de ilgilenmesini teşvik eden bir programa geçti. Bu, hastanedeki bazı doktorların onun aklının bir karış havada olduğunu düşünmesine neden olmuş olabilirdi ama Lacy bir hastaya, *Nasıl hissediyorsun*, diye sorduğunda iyi olan şeylerin şikâyetlerden daha önemli olduğuna gerçekten inanıyordu.

Plastik bir fetüs modelinin arkasına uzanıp, çok satanlar listesindeki bir hamilelik kitabını kaldırdı. "Kaçınız daha önce bu kitabı gördü?"

Yedi el havaya kalktı.

"Anlaşıldı. Bu kitabı almayın. Bu kitabı okumayın. Eğer evinizde duruyorsa kaldırıp atın. Bu kitap sizi kan kaybedeceğinize, nöbet geçireceğinize, düşüp ölüvereceğinize ya da normal hamileliklerde olmayan başka yüzlerce şeyin başınıza geleceğine ikna eder. İnanın bana, normal aralığı bu yazarların söylediklerinden çok daha geniştir."

Arka sıralarda, yan tarafını tutan bir kadına baktı. *Kramp mı*, diye düşündü Lacey. *Dış gebelik mi?*

Kadın siyah bir takım giymiş, saçlarını düzgün, kısa bir atkuyruğuyla toplamıştı. Lacy tekrar belini yoklayıp bu sefer eteğine takılı küçük bir çağrı cihazını çıkarttığını gördü. Kadın ayağa kalktı. "Şey... özür dilerim. Gitmem gerek."

"Biraz bekleyebilir misiniz?" diye sordu Lacy. "Birazdan doğum odasını görmeye gidecektik."

Kadın Lacy'ye bu ziyareti sırasında doldurması gereken kâğıtları uzattı. "Daha acil bir işle ilgilenmem gerek," diyerek aceleyle uzaklaştı.

"Peki," dedi Lacy. "Belki bu arada bir tuvalet molası verebiliriz." Kalan altı kadın odadan çıkarken Lacy elindeki formlara baktı. *Alexandra Cormier*, diye okudu. *Bu kadına dikkat etmem gerekecek*, diye düşündü.

Alex, Loomis Bronchetti'yi son savunduğunda adam üç eve zorla girip elektronik ekipman çalmış sonra da bunları Enfield, New Hampshire'ın sokaklarında satmaya çalışmıştı. Loomis bu planı düşünebilecek kadar girişkendi ama Enfield kadar küçük bir kasabada çalıntı stereo ekipmanının dikkat çekebileceği aklına gelmemişti.

Anlaşılan Loomis geçen gece sicilini geliştirmeye karar vermiş ve iki arkadaşıyla beraber kendilerine yeterince esrar getirmeyen bir torbacının peşine düşmüştü. Kafayı bulmuşlar, adamı iyice bağlayıp arabanın bagajına atmışlardı. Loomis torbacının kafasına

bir beyzbol sopasıyla vurunca adamın kafatasını çatlatıp bayılmasına neden olmuştu. Adam kendi kanında boğulmaya başlayınca Loomis nefes alabilmesi için onu yüzüstü çevirmişti.

"Beni fiili saldırıyla suçladıklarına inanamıyorum," dedi Loomis, Alex'e gözaltı odasının parmaklıkları arasından. "Adamın hayatını kurtardım."

"Eh," dedi Alex, "bunu kullanabilirdik –eğer adamı sen yaralamış olmasaydın."

"Bir yıldan az biz cezayla beni kurtarman lazım. Concord'daki hapishaneye gitmek istemiyorum..."

"Seni cinayete teşebbüsle suçlayabilirlerdi, biliyorsun."

Loomis kaşlarını çattı. "Polislere iyilik ettim ben, sokakları onun gibi bir asalaktan temizledim."

Alex, hüküm giymesi ve eyalet hapishanesine gönderilmesi halinde aynı şeyin Loomis Bronchetti için de söylenebileceğinin gayet farkındaydı. Ama onun işi Loomis'i yargılamak değildi. Müvekkili hakkındaki kişisel fikirleri ne olursa olsun, onun lehine elinden geleni yapmak zorundaydı. Loomis'e bir yüzünü gösterirken gizlediği bir yüzü daha vardı. Duygularının Loomis Bronchetti'yi beraat ettirme becerisinin önüne geçmesine izin veremezdi.

"Bakalım ne yapabilirim," dedi.

Lacy tüm bebeklerin farklı olduğunu biliyordu. Kendilerine has davranışları ve huyları, şikâyetleri ve istekleri olan ufak yaratıklardı hepsi. Ama nedense bu ikinci annelik girişiminin sonucunda birincisine benzer bir çocuk ortaya çıkacağını düşünmüştü. Joey, yanından geçenlerin başlarını çevirip bir daha bakmalarına, bebek arabasını iterken onu durdurup ne güzel bir bebeği olduğunu söylemelerine neden olan sarışın bir oğlandı. Peter da bir o kadar güzeldi ama kesinlikle daha zor bir bebekti. Karın ağrısından ağlıyor ve koltuğu ancak çalışmakta olan çamaşır kurutucunun üzerine konduğu zaman sakinleşiyordu. Meme emerken birden kendisini geri atıyordu.

Saat sabahın ikisiydi ve Lacy, Peter'ı yeniden uyutmaya çalışıyordu. Bir uçurumdan atlarmış gibi uykuya dalan Joey'nin aksine Peter uykuya sonuna kadar direniyordu. Bebek ciyaklarken sırtını sıvazlayıp minik omuzlarının arasını ufak dairelerle ovaladı. Doğrusu kendisi de ciyaklamak istiyordu. Son iki saattir aynı bıçak reklamını seyrediyordu. Kanepenin devasa kolundaki çizgileri birbirlerine karışana kadar saymıştı. O kadar yorgundu ki *her* yeri ağrıyordu. "Neyin var, ufaklık," diye iç çekti. "Ne yapsam memnun olursun?"

Kocasına göre mutluluk göreceliydi. Lacy kocasının işinin mutluluğa fiyat biçmek olduğunu söyleyince çoğu kimse gülüyordu ama iktisatçıların yaptığı buydu: hayatın soyut yönlerine değer biçmek. Lewis'in Sterling Üniversitesindeki meslektaşları eğitim ya da sağlık harcamalarını devletin karşılamasının veya meslek memnuniyetinin görece ne kadar artış sağlayabileceğine ilişkin makaleler yazıyorlardı. Alışılmışın dışında kalsa da Lewis'in dalı en az o kadar önemliydi. Bu onu NPR için, Larry King için, şirket seminerleri için popüler bir konuk haline getirmişti –nedense kahkaha atmanın ya da bir aptal sarışın fıkrasının dolar olarak değerinden bahsetmeye başladığınızda toplayıp çıkarma kulağa daha seksi geliyordu. Örneğin düzenli seks (mutluluk açısından) maaşınızda 50.000 dolarlık bir artışa eşitti. Ama herkesin maaşı 50.000 dolar artarsa sizin de 50.000 dolarlık bir zam almanız o kadar da heyecan verici olmuyordu. Aynı şekilde sizi eskiden mutlu eden bir şey artık etmeyebilirdi. Beş yıl önce Lacy kocasının getirdiği bir düzine gül için her şeyi verirdi; şimdi ise ona on dakikalık bir kestirme fırsatı verse sevinçten yığılıp kalabilirdi.

İstatistikler bir yana, Lewis mutluluğun matematik formülünü bulan kişi olarak tarihe geçecekti: G/B veya Gerçeklik bölü Beklentiler. Mutlu olmanın iki yolu vardı: gerçekliğinizi iyileştirin ya da beklentilerinizi azaltın. Bir seferinde komşularındaki bir yemek daveti sırasında Lacy kocasına ya hiçbir beklentin yoksa ne olur diye sormuştu. Sıfıra bölünme mümkün değildi. Bu, hayatın darbelerini sineye çekersen asla mutlu olamayacağın anlamına mı geliyordu? O gece arabada Lewis, Lacy'yi kendisini kötü göstermekle suçlamıştı.

Lacy, Lewis'in ve birlikte kurdukları ailenin mutlu olup olmadığını düşünmeyi sevmiyordu. Formülü keşfeden adamın mutluluktan anlaması gerektiğini düşünebilirdiniz ama nedense işler o şekilde yürümüyordu. Bazen o eski söz aklına gelirdi –terzi kendi söküğünü dikemezmiş. Bu günlerde Lewis başka bir kitabı teslim tarihine yetiştirmek için geç saatlere kadar ofisinde çalışırken, Lacy hastanenin asansöründe ayakta uyuyabilecek kadar yorgun bir şekilde kendisini bunun yalnızca bir dönem olduğuna inandırmaya çalışıyordu: bir gün mutlaka memnuniyete, doyuma, birlikteliğe ve Lewis'in bilgisayar programlarında grafiğini çizdiği bütün o diğer parametrelere dönüşecek olan bir bebek acemi birliği. Ne de olsa kendisini seven bir kocası, iki sağlıklı oğlu ve tatmin edici bir mesleği vardı. Mutluluğun tanımı her zaman istediğiniz şeylere sahip olmak değil miydi?

Birden Peter'ın omzunda, şeftali gibi yumuşak yanağı çıplak tenine dayalı uyuyakaldığını fark etti: ne mucize ama... Parmaklarının ucuna basarak merdivenlerden çıkıp bebeği beşiğine yerleştirdi ve sonra odanın diğer tarafına, Joey'nin yattığı yere baktı. Ay ışığı, oğluna tapınan bir mürit gibi yüzüne vurmuştu. Peter'ın Joey'nin yaşında nasıl olacağını merak etti. İki kez o kadar şanslı olup olamayacağını merak etti.

Alex Cormier, Lacy'nin düşündüğünden daha gençti. Yirmi dört yaşındaydı ama insanların on yaş daha büyük olduğunu zannetmesine neden olan bir güven havası vardı. "Evet," dedi Lacy, kendini tanıtırken. "O acil işiniz nasıl gitti?"

Alex şaşkınlıkla gözlerini kırptı, sonra hatırladı: bir hafta önce katılmadığı doğum odası turu. "Müvekkilim suçunu kabul etti."

"Avukatsınız demek?" dedi Lacy başını notlarından kaldırarak.

"Kamu avukatıyım." Alex, Lacy'nin kötü adamlarla iş birliği yaptığına dair küçümser bir yorum yapmasını bekler gibi çenesini biraz kaldırdı.

"Çok zor bir iş olmalı," dedi Lacy. "Büroda hamile olduğunuzu biliyorlar mı?"

Alex başını hayır anlamında salladı. “Sorun değil,” dedi donuk bir tonla. “Doğum izni almayacağım.”

“Fikrinizi değiştirebilirsiniz belki–”

“Bebeği istemiyorum,” diye açıkladı Alex.

Lacy arkasına yaslandı. “Pekâlâ.” Bir anneyi çocuk sahibi olmak istemediği için yargılayacak değildi. “Diğer seçeneklerden bahsedebiliriz o zaman,” dedi Lacy. Hamileliğinin on birinci haftasında olduğundan Alex eğer isterse hâlâ hamileliği sonlandırabilirdi.

“Kürtaj yaptıracaktım,” dedi Alex, Lacy’nin aklından geçenleri okumuş gibi. “Ama randevumu kaçırdım.” Başını kaldırdı. “İki kere.”

Lacy biliyordu ki kadınların seçim yapma hakkını sonuna kadar savunabilir ama bu kararı kendiniz için verebilir ya da veremeyebilirdiniz; seçim yapma kısmı işte bu aşamada söz konusu oluyordu. “Peki o zaman,” dedi, “kuruluşlarla kendiniz temasa geçmediyseniz, size bebeği evlatlık verme konusunda bilgi verebilirim.” Bir çekmeceye uzanıp bazı dosyalar çıkardı: çeşitli dinlere bağlı evlat edindirme kuruluşları, özel evlat edinme işlemleriyle ilgilenen avukatlar. Alex broşürleri alıp onları bir iskambil kâğıdı gibi tuttu. “Ama şimdilik yalnızca siz ve nasıl olduğunuz konusuna odaklanalım.”

“Harikayım,” diye yanıtladı Alex rahatça. “Hasta değilim, yorgun da değilim.” Saatine baktı. “Ama randevuma geç kalıyorum.”

Lacy, Alex’in güçlü biri olduğunu görebiliyordu, hayatının her yönünü kontrol etmeye alışmış biri. “Hamileyken biraz yavaşlayabilirsiniz. Vücudunuz buna ihtiyaç duyabilir.”

“Başımın çaresine bakabilirim.”

“Arada bir başkasının yardım etmesi nasıl olur?”

Alex’in yüzünde sinirli bir ifade belirip kayboldu. “Bakın, terapi seansına ihtiyacım yok. Gerçekten. İlginiz için teşekkürler ama–”

“Eşiniz bebeği evlatlık vermeye karar verdiğinizi biliyor mu?” diye sordu Lacy.

Alex bir an yüzünü çevirdi. Ama Lacy onu geri getirecek doğru sözleri bulamadan Alex kendisi yanıt verdi. "Eşim yok," dedi soğuk bir tonla.

♠

Alex'in vücudu son kez kontrolü ele aldığında, aklının yapmamasını söylediği şeyi yaptığında bu bebeğe hamile kalmıştı. Masum bir şekilde başlamıştı. Duruşma avukatlığı profesörü Logan Rourke onu odasına çağırarak ona mahkeme salonunu güvenle yönettiğini, hiçbir jüri üyesinin gözlerini ondan alamayacağını, kendisinin de alamadığını söylemişti. Alex için Logan yarı Tanrı gibi biriydi. Prestij ve güç, bir erkeği nefesinizi kesecek kadar çekici yapabiliyordu; bunlar Logan'ı tüm hayatı boyunca aradığı şey haline getirmişti.

Logan on yıllık öğretmenlik kariyerinde Alex kadar kafası çalışan bir öğrenci görmediğini söylediğinde Alex ona inanmıştı. Evliliğinin yalnızca görünüşte kaldığını söylediğinde ona inanmıştı. Ve onu arabasıyla kampüsten eve bıraktığı gece yüzünü ellerinin arasına alıp sabahları yataktan kalkma sebebinin Alex olduğunu söylediğinde ona inanmıştı.

Hukuk ayrıntılar ve olgularla alakalıydı, duygularla değil. Alex'in en büyük hatası, bunu Logan ile girdiği ilişkide unutmuş olmasıydı. Kendisini planlarını erteleyip onun bazen gelen bazen de gelmeyen telefonunu beklerken buldu. Ona eskiden kendisinin baktığı gibi bakan birinci sınıf öğrencileri ile flört ettiğini görmemiş gibi davrandı. Ve hamile kaldığında da hayatlarının geri kalanı boyunca birlikte olmanın kaderlerinde olduğuna kendisini inandırdı.

Logan ona bebeği aldırmasını söyledi. Bir kürtaj randevusu aldı ama tarihi ve saati ajandasına yazmayı unuttu. Yeni bir randevu aldı ama randevu saatinin finalleriyle çakıştığını çok geç fark etti. Ondan sonra Logan'a gitti. *Bu bir işaret,* dedi.

"Belki," dedi Logan, "ama zannettiğin anlama gelmiyor. Makul ol. Yalnız bir anne olursan bir duruşma avukatı olarak başarı kazanamazsın. Kariyerin ile bebek arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaksın."

Asıl demek istediği, bebek ile Logan arasında bir seçim yapmak zorunda kalacağıydı.

Kadın, arkadan tanıdık görünüyordu, bazen alışılmadık bir yerde gördüğünüz insanlar gibi: bankada kuyrukta bekleyen marketteki kasiyeriniz ya da sinemada yanınızda oturan postacınız. Alex bir an daha baktı ve sonra aklını karıştıranın bebek olduğunu fark etti. Adalet sarayının koridorunu geçip Lacy Houghton'ın bir park cezasını ödemek için sıra beklediği vergi dairesine yaklaştı. "Avukata ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Lacy bebeğin sepetini kolunda dengeleyip başını kaldırdı. Yüzü tanımak bir dakikasını aldı; neredeyse bir ay önceki ilk ziyaretinden bu yana Alex'i görmemişti. "Merhaba!" dedi, gülümseyerek.

"Seni bu taraflara hangi rüzgâr attı?"

"Ah, eski kocamın kefaletini yatırıyorum..." Lacy, Alex'in gözlerinin şaşkınlıkla açılmasını bekledi, sonra güldü. "Şaka, şaka. Park cezası aldım da."

Alex kendisini Lacy'nin oğlunun yüzüne bakarken buldu. Bebek çenesinin altından bağlanan mavi bir başlık giymişti ve yanakları bağcığın kenarlarından taşıyordu. Burnu akmıştı ve Alex'in kendisine baktığını görünce ona kocaman bir gülücük attı.

"Bir fincan kahve içmek ister misin?" dedi Lacy.

Ceza makbuzunun üzerine on doları koyup vezneden içeri uzattı, sonra bebek sepetini kolunda biraz daha yukarı kaldırarak adalet binasından çıkıp caddenin karşısındaki Dunkin' Donuts'a yürüdü. Lacy adalet binasının dışında oturan bir berduşa on dolar vermek için durunca Alex gözlerini devirdi –dün işten çıktığında bu adamı en yakın bara giderken görmüştü.

Dunkin' Donuts'ta Alex Lacy'nin bebeğinin üzerindeki kat kat giysileri kolayca çıkartıp onu sepetinden kucağına almasını seyretti. Lacy konuşurken omzuna bir battaniye örtüp Peter'ı emzirmeye başladı. "Zor mu?" diye sordu Alex kendisini tutamayıp.

"Emzirmek mi?"

"Yalnız o değil," dedi Alex. "Her şey."

"Öğrenilen bir yetenek, orası kesin." Lacy bebeği omzuna aldı. Peter patikli ayakları ile annesinin göğsünü tekmeledi, şimdiden aralarına mesafe koymak istermiş gibi. "*Senin* işinle karşılaştırırsak annelik herhalde çocuk oyuncağıdır."

Alex'in aklına hemen kamu avukatının bürosunda bir iş bulduğunu söylediğinde kendisine gülen Logan Rourke geldi. *Orada bir hafta dayanamazsın,* demişti Alex'e. *O iş için çok hassassın.*

Bazen yeteneğinden dolayı mı, yoksa Logan'a yanıldığını göstermek için o kadar kararlı olmasından dolayı mı iyi bir kamu avukatı olduğunu merak ediyordu. Her hâlükârda Alex işi için, müvekkillerinin kendisine çok yaklaşmasına fırsat vermeden suçlulara hukuk sisteminde eşit haklar sağlamak amacıyla farklı bir karakter yaratmıştı.

O hatayı bir kez Logan ile yapmıştı.

"Evlat edindirme kuruluşları ile konuşma fırsatı buldun mu?" diye sordu Lacy.

Alex verilen broşürleri bile almamıştı. Bildiği kadarıyla hâlâ muayene odasındaki masanın üzerinde duruyorlardı.

"Birkaç kişiyle görüştüm," diye yalan söyledi Alex. Masasındaki yapılacak işler listesine yazmıştı. Ama hep araya başka bir şey giriyordu.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" dedi Lacy ve Alex yavaşça başını sallayarak onayladı; kişisel soruları sevmezdi. "Neden bebeği evlatlık vermeye karar verdin?"

Gerçekten böyle bir karar vermiş miydi? Yoksa bu kararı onun yerine *başkaları* mı almıştı? "Zamanı değil," dedi Alex.

Lacy güldü. "Bebek sahibi olmak için asla iyi bir zaman olduğunu sanmıyorum. Hayatın altüst oluyor."

Alex dik dik baktı. "Ben hayatımı üst tarafı yukarıda seviyorum."

Lacy bir an bebeğinin giysisiyle oynadı. "Bir bakıma benim işim seninkinden çok farklı sayılmaz."

"Tekerrür oranı aşağı yukarı aynıdır herhalde," dedi Alex.

"Hayır... Demek istediğim, ikimiz de insanların en hassas oldukları anları görüyoruz. Ebeliğin en sevdiğim yanı bu. Bir insanın gerçekten acı veren bir durumda ne kadar güçlü olduğunu görüyorsun." Başını kaldırıp Alex'e baktı. "İnsanların özünde bu kadar benzer olması hayret verici bir şey, değil mi?"

Alex meslek hayatında tanıdığı davalıları düşündü. Hepsi zihninde bulanıklaşmıştı. Ama bu, Lacy'nin dediği gibi birbirilerine benzedikleri için miydi? Yoksa Alex çok yakından bakmama konusunda uzmanlaşmış mıydı?

Lacy'nin bebeği kucağına yerleştirmesini seyretti. Peter elleriyle masaya vurup küçük mırıltılar çıkarıyordu. Lacy aniden ayağa kalkarak bebeği Alex'e uzattı. Alex tutmasaydı çocuk yere yuvarlanabilirdi. "Biraz Peter'a bakabilir misin? Tuvalete gitmem lazım."

Alex panikledi. *Bekle,* diye düşündü. *Ne yapacağımı bilmiyorum.* Bebek uçurumdan aşağı düşmek üzere olan bir çizgi film karakteri gibi bacaklarını oynattı.

Alex acemice bebeği kucağına oturttu. Tahmin ettiğinden daha ağırdı ve cildi nemli bir kadife gibiydi. "Peter," dedi resmî bir tonla. "Ben Alex."

Bebek kahve fincanına doğru uzanınca aniden eğilip onu uzanamayacağı bir yere itti. Peter'ın yüzü limon yemiş gibi buruştu ve ağlamaya başladı.

Çığlıkları yıkıcı, yüksek desibelli, dehşetengizdi. "Sus," diye yalvardı Alex etraftaki insanlar bakmaya başlayınca. Ayağa kalkıp Peter'ın sırtını Lacy'nin yaptığı gibi okşamaya başladı, gücünün tükenmesini ya da larenjit geçirmesini ya da deneyimsizliğine acımasını diliyordu. Her zaman mükemmel esprili yanıtı bulabilen, korkunç bir hukuki durumla yüz yüze kaldığında her seferinde zorlanmadan dört ayak üstüne düşen Alex, kendisini tamamen çaresiz bir halde buldu.

Peter'ı koltuk altlarından tutarak oturdu. Bebek artık domates gibi kıpkırmızı kesilmişti, cildi o kadar kızarmıştı ki yumuşak saç

tüyleri platin gibi parlıyordu. “Dinle,” dedi. “Şu anda beni istemiyor olabilirsin ama elinde başka kimse yok.”

Son bir hıçkırıkla bebek sustu. Onu hatırlamaya çalışırmış gibi Alex’in gözlerinin içine baktı.

Alex rahatlayarak kolunu bebeğe beşik yaptı ve biraz daha dik oturdu. Bebeğin başının üstüne, bıngıldağının altındaki şeffaf nabız atışlarına baktı.

Bebeği tutuşu rahatlayınca bebek de rahatlamıştı. *Bu* kadar basit olabilir miydi?

Alex parmağıyla Peter’ın başındaki yumuşak noktaya dokundu. Altında yatan biyolojiyi biliyordu: kafatasını oluşturan kemikler doğumu kolaylaştırmak için kayıyordu; bebek yürümeye başladığında kaynamış oluyorlardı. Hepimizin doğarken sahip olduğu bir hassasiyetti bu, bir yetişkinin sert başlılığına dönüşen bir hassasiyet.

“Pardon,” dedi Lacy rahatça masaya yaklaşırken. “Teşekkürler.” Alex elini yakıyormuş gibi bebeği annesine uzattı.

Hasta, evinde çektiği otuz saatlik bir doğum sancısından sonra hastaneye getirilmişti. Doğal tıbba inanan bir kadın olduğundan sınırlı doğum öncesi bakım görmüş, amniyo testi yaptırmamış, sonograf çektirmemişti ama yeni doğanlar doğum zamanı gelince istedikleri ya da ihtiyaç duydukları şeyi almayı biliyorlardı. Lacy bir şifacı gibi ellerini kadının titreyen karnına koydu. *İki buçuk kilo,* diye düşündü. *Poposu yukarıda, başı şurada,* aşağıda. Bir doktor kapıdan başını uzattı. “Burada işler nasıl?”

“Yeni doğan yoğun bakım odasına otuz beşinci haftada olduğumuzu söyleyin,” dedi, “ama her şey yolunda görünüyor.” Doktor çıkarken Lacy kadının bacaklarının arasına yerleşti. “Bunun hiç bitmeyecekmiş gibi geldiğinin farkındayım,” dedi. “Ama benimle birlikte bir saat daha çalışırsan bu bebeği doğuracaksın.”

Lacy, kadının kocasına karısının arkasına geçmesini ve ıkınırken onu tutmasını söyledi. Tam o esnada deniz mavisi ameliyat

önlüğünün belinde takılı çağrı cihazının titrediğini hissetti. Bu da kimdi şimdi? Zaten meşguldü; sekreter bir doğuma yardımcı olduğunu biliyordu.

"Bir saniye izin verir misiniz?" diyerek yerine bakması için doğum hemşiresini odada bıraktı ve hemşire masasına giderek bir telefon istedi. "Ne oluyor?" dedi sekreter telefonu açtığında.

"Hastalarından biri seni görmek için ısrar ediyor."

"Biraz meşgulüm," dedi Lacy manidar bir tonla.

"Bekleyeceğini söyledi. Ne kadar gerekirse."

"Kimmiş?"

"Alex Cormier," diye yanıtladı sekreter.

Normalde, Lacy ona hastayı beraber çalıştığı diğer ebelerden birine göndermesini söylerdi. Ama Alex Cormier'de tarifi zor bir şeyler vardı, tam olarak yolunda gitmeyen bir şey. "Pekâlâ," dedi Lacy. "Ama ona saatler sürebileceğini söyle."

Telefonu kapatıp doğum odasına döndü ve hastasının bacaklarının arasına uzanarak açıklığı kontrol etti. "Anlaşılan benim bir süre uzaklaşmam gerekiyormuş," diye espri yaptı. "On santimetre olmuş. Yine ıkınman gerekince... hiç durma."

On dakika sonra bir kilo üç yüz elli gramlık bir kız bebeğin doğmasına yardımcı oldu. Ebeveynleri şaşkınlıkla bebeklerini incelerken Lacy doğum hemşiresine dönüp gözleriyle sessizce bir mesaj verdi. Bir şeyler çok kötü gitmişti.

"Ne kadar küçük," dedi baba. "Şey... iyi mi o?"

Lacy tereddüt etti çünkü yanıtı gerçekten bilmiyordu. *Fibroid mi*, diye düşündü. Emin olduğu tek şey, kadının içinde bir buçuk kiloluk bir bebekten çok daha fazlası olduğuydu. Ve hastası her an kanamaya başlayabilirdi.

Ama Lacy hastanın karnını tutup rahmine baskı uygulamak için uzandığında donup kaldı. "Kimse sana ikizlere hamile olduğunu söyledi mi?"

Babanın yüzü bembeyaz kesildi. "İki tane mi var orada?"

Lacy gülümsedi. İkizlerle başa çıkabilirdi. İkizler; bu bir piyango sayılırdı, korkunç bir tıbbi felaket değil. "Pekâlâ. Şimdilik yalnızca bir tane."

Adam karısının yanına çömelip onu sevinçle alnından öptü. "Duydun mu Terri? *İkizler.*"

Karısı gözlerini yeni doğan küçük kızından ayırmadı. "Çok güzel," dedi sakin bir tonla. "Ama ben bir tane daha çıkarmayacağım."

Lacy güldü. "Ah, eminim fikrini değiştirebilirim."

Kırk dakika sonra Lacy mutlu aileyi ikiz kızları ile bırakıp koridorun ucundaki personel tuvaletine giderek yüzünü yıkadı ve temiz bir çift ameliyat önlüğü giydi. Merdivenlerden ebelik ofisine çıkarken kollarını karınlarının üzerinde kavuşturmuş kadınlara baktı. Hepsi hamileliğin farklı evrelerindeydi ve karınları ayın değişik hallerini anımsatıyordu. Gözleri kızarmış biri, Lacy'nin gelmesi ile mıknatısla çekilmiş gibi dengesiz bir şekilde doğruldu. "Alex," dedi başka bir hastası olduğunu ancak o zaman hatırlayarak. "Benimle gelsene."

Lacy, Alex'i boş bir muayene odasına götürdü ve karşısına geçip bir sandalyeye oturdu. O sırada Alex'in kazağını ters giymiş olduğunu fark etti. Soluk mavi bir bisiklet yaka kazaktı bu; etiketi Alex'in boynunda görünüyor olmasa ters olduğunu fark etmek zordu. Acelesi olan ya da üzgün herkesin başına gelebilecek bir şeydi... Alex Cormier hariç.

"Kanamam var," dedi Alex, sakin bir tonla. "Çok değil ama. Biraz."

Lacy de tıpkı Alex gibi sakin bir tonla yanıt verdi. "Yine de bir bakalım mı?"

Lacy, Alex'i koridorun ucundaki ultrasona götürdü. Teknisyeni sıradaki hasta yerine Alex'i almaya ikna etti ve Alex'i masaya yatırdıktan sonra makineye açtı. Alıcıyı Alex'in karnında dolaştırdı. On altı haftalık fetüs, bir bebeğe benziyordu; minik, zayıf ama şaşırtıcı derecede mükemmel. "Görüyor musun?" diye sordu Lacy, minik siyah-beyaz bir davul gibi yanıp sönen bir imleci göstererek. "Bu bebeğin kalp atışları."

Alex başını çevirdi ama Lacy bir damla gözyaşının yanağından süzüldüğünü görmüştü. “Bebeğin bir şeyi yok,” dedi. “Arada bir hafif vajinal kanamalar normaldir. Buna sebep olan senin yaptığın bir şey değil; durdurmak için yapabileceğin bir şey de yok.”

“Düşük yaptığımı sandım.”

“Ultrasonda az önce bizim gördüğümüz gibi normal bir bebek görüldüğünde düşük ihtimali yüzde birin altındadır. Başka bir şekilde anlatayım. Zamanında normal bir bebek doğurma şansın yüzde doksan dokuz.”

Alex gözyaşlarını koluna silerek başını salladı. “İyi.”

Lacy tereddüt etti. “Aslında bunu söylemek bana düşmez. Ama Alex, bu bebeği istemeyen biri için iyi olduğuna çok sevinmiş gibi görünüyorsun.”

“İstemiyorum... yapamam...”

Lacy, Alex’in bebeğini gösteren ultrason ekranına baktı. “İyice düşün,” dedi.

Alex bebeği doğurmayı planladığını söylediğinde Logan Rourke ona “Benim zaten bir ailem var,” demişti. “Bir tane daha istemiyorum.”

O gece Alex bir tür şeytan çıkartma ayini yaptı. Mangalda bir ateş yaktı, sonra Logan Rourke için hazırladığı ödevlerin hepsini ateşe verdi. Birlikte çektirdikleri fotoğraflar, birbirilerine yazdıkları şirin notlar yoktu. Geriye dönüp bakınca Logan’ın ne kadar dikkatli davranmış olduğunu, ne kadar kolaylıkla hayatından silinebildiğini fark edebiliyordu.

Bu bebek yalnızca kendisine ait olacaktı. Alevleri seyrederek oturdu ve bebeğin karnında kaplayacağı yeri düşündü. Organlarının kenara itildiğini, cildinin gerildiğini hayal etti. Kalbinin ona yer açmak için kumsaldaki bir taş kadar küçüldüğünü gözünde canlandırdı. Logan Rourke ile olan ilişkisini düşlemediğini kanıtlamak için mi, yoksa Logan’ı kendisini üzdüğü kadar üzmek için mi bu bebeği

doğurmaya karar verdiğine akıl yormadı. Yetenekli tüm avukatların da bildiği üzere tanıklara cevabını bilmediğiniz soruları sormazdınız.

Beş hafta sonra Lacy artık sadece Alex'in ebesi değildi. Aynı zamanda sırdaşı, en yakın arkadaşı, akıl hocasıydı. Normalde Lacy hastaları ile arkadaşlık etmezdi ama Alex için kurallarını çiğnemişti. Kendisine bunu Alex'in desteğe ihtiyaç duyduğu ve başka kimsenin yanında rahat edemediği için yaptığını söylüyordu.

Lacy bu gece Alex'in iş arkadaşlarıyla dışarı çıkmayı kabul etmesinin tek nedeninin bu olduğuna karar vermişti. Bebekler olmadan kız kıza dışarı çıkma fikri bile bu grup içinde kulağa o kadar çekici gelmiyordu ki. Lacy'nin art arda iki kanal tedavisinin bir grup avukat ile akşam yemeğine çıkmaktan daha eğlenceli olacağını bilmesi gerekirdi. Hepsi kendi seslerini duymayı seviyordu, orası aşikârdı. Konuşmaların nehrin ortasındaki bir taşın etrafından akar gibi çevresinden akmasına izin vererek şarap kadehi boşaldıkça bir sürahiden Coca Cola'yla doldurdu.

Restoran, rezil bir domates sosu ve sarımsağı çok seven bir aşçısı olan İtalyan restoranıydı. İtalya'da da Amerikan restoranları olup olmadığını merak etti

Alex jüri önüne çıkacak bir davayla ilgili ateşli bir tartışmanın içindeydi. Lacy masada hukuk terimlerinin beyzbol topları gibi atılıp tutulduğunu duyuyordu: Adil Çalışma Standartları Yasası, *Singh/ Jutla* davası, teşvikler. Lacy'nin sağında oturan heybetli bir kadın başını salladı. "Bu bir mesaj vermektir," dedi. "Eğer kanun dışı bir iş için tazminat ödersek, şirketin kanunun üzerinde olduğunu söylemiş oluruz."

Alex güldü. "Sita, bu fırsattan istifade sana masadaki tek savcı olduğunu ve bu tartışmayı kazanmanın mümkün olmadığını hatırlatmak istiyorum."

"Hepimiz taraflıyız. Bize nesnel bir gözlemci lazım." Sita, Lacy'ye gülümsedi. "Senin yabancılar hakkındaki fikrin nedir?"

Belki de Lacy tartışmayı daha dikkatli dinlemeliydi. Anlaşılan o dalıp gitmişken mevzu daha ilginç konulara dönmüştü. "Şey, uzman değilim tabii ama geçenlerde 51. Bölge ve hükûmetin olayları örtbas ettiğine ilişkin bir kitap okudum. Kesilen sığırlar hakkında epey ayrıntı vardı. Nevada'da bir ineğin böbreklerini kaybetmesini ve ameliyat yerinde herhangi bir travma veya kan kaybı belirtisi olmaması çok tuhaf bir olaydı mesela. Bir zamanlar uzaylıların kaçırdığını düşündüğüm bir kedim vardı. Tam olarak dört hafta boyunca kayıptı ve döndüğünde sırtındaki tüyler üçgen motifler şeklinde yanmıştı; hani tarlalarda yaptıkları ekin çemberleri gibi." Lacy tereddüt etti. "Ama bu defa ekin yoktu."

Masadaki herkes bir an sessizce Lacy'ye bakakaldı. Küçücük bir ağzı ve parlak sarı saçları olan bir kadın gözlerini kırpıştırdı. "Yabancı derken biz *kaçak* göçmenlerden bahsediyorduk."

Lacy yüzünün kızardığını hissetti. "Ah," dedi. "Tabii."

"Eh, bana sorarsanız," diye Alex dikkati kendisine çekti, "Çalışma Bakanı Elaine Chao değil Lacy olmalı. Daha deneyimli olduğu kesin..."

Lacy ona bakarken herkes gülmeye başladı. Alex her yere uyum sağlayabilirdi. Buraya, akşam yemeğinde Lacy'nin ailesine, bir mahkeme salonuna, hatta muhtemelen kraliçe ile birlikte çaya. Bir bukalemun gibiydi.

Lacy o an renk değiştirmeye başlamadan önce bir bukalemunun ne renk olduğunu bilmediğini fark etti.

Her doğum öncesi muayenede Lacy'nin içindeki şifacıdan yararlandığı bir an vardı: ellerini hastasının karnına koyup yalnızca dokunarak bebeğin ne tarafa doğru yattığını bulmak. Bu ona hep Cadılar Bayramı'nda Joey'i götürdüğü lunaparkı hatırlatıyordu. Elinizi bir perdenin arkasına sokup bir kâse soğuk spagettiye ya da jöleden bir beyne dokunurdunuz. Bu kesin bir bilim dalı değildi ama temelde bir fetüsün iki sert kısmı vardı: kafası ve poposu. Bebeğin başını oynatırsanız, boyun üzerinde dönerdi. Bebeğin poposunu

oynatırsanız, sağa sola sallanırdı. Başı hareket ettirince yalnızca baş hareket ederdi; popoyu hareket ettirince tüm vücut.

Ellerini Alex'in karnı üzerinde dolaştırdı ve doğrulmasına yardım etti. "İyi haber, bebeğin durumu gayet iyi," dedi Lacy. "Kötü haber, şu anda bebek ters pozisyonda."

Alex donakaldı. "Sezaryen mi gerekecek?"

"Daha sekiz haftamız var. O zamana kadar bebeğin dönmesini sağlayacak bir şeyler deneyebiliriz."

"Ne gibi?"

"Moksibüsyon." Lacy'nin karşısına oturdu. "Sana bir akupunktur uzmanının adını vereceğim. Küçük bir pelin otu sopasını alıp küçük parmağına bastıracak. Aynı şeyi diğer tarafında da yapacak. Acı duymayacaksın ama rahatsız edecek kadar sıcak olacak. Bunu evde yapmayı öğrendiğinde eğer hemen başlarsan bebeğin bir-iki hafta içerisinde dönmesi olasılığı epey yüksek."

"Kendimi sopayla dürtersem düzelecek mi?"

"Şey, kesin değil tabii. O yüzden senden kanepene bir ütü masası dayayarak eğimli bir yüzey oluşturmanı isteyeceğim. Günde üç kere on beş dakika için bunun üzerine başın alt tarafa gelecek şekilde uzanacaksın."

"Tanrım, Lacy. Bir de uğur taşı takayım istersen."

"İnan bana bunların hepsi senin için bir doktorun bebeği çevirmesinden daha kolay olacak... ya da sezaryen sonrası nekahetten."

Alex ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. "Kocakarı hikâyelerine pek güvenmem."

Lacy omzu silkti. "O zaman şanslısın ki ters gelen sen değilsin, bebeğin."

Müvekkillerinizi arabanızla mahkemeye götürmeniz doğru bir davranış değildi fakat Alex, Nadya Saranoff için bir istisna yapmıştı. Nadya'nın kocası onu dövmüş ve başka bir kadın için terk etmişti. İyi para kazanmasına rağmen iki erkek çocukları için çocuk yardımı

ödemiyordu ve Nadya Subway restoranında ancak saatte 5,25 dolar kazanıyordu. Resmî bir şikâyette bulunmuştu ama adalet çok yavaş işliyordu ve Nadya da Wal-Mart'a girip sonraki hafta okula başlayacak olan ve eski giysilerinin tümü artık kendisine dar gelen beş yaşındaki oğlu için bir pantolonla beyaz bir gömlek çalmıştı.

Nadya suçunu kabul etmişti. Para cezasını ödeyecek gücü olmadığından verilen otuz günlük hapis cezası ertelenmişti. Bu da Alex'in kendisine açıklamaya çalıştığı üzere bir yıl boyunca hapse gitmek zorunda olmayacağı anlamına geliyordu. "Eğer hapse girersen," dedi, adalet sarayındaki kadınlar tuvaletinin önünde beklerlerken, "çocukların çok zorluk çekecek. Çaresiz hissettin, biliyorum ama her zaman başka seçenekler de var. Bir kiliseye ya da hayır kurumlarına başvurabilirdin."

Nadya gözlerini sildi. "Kiliseye ya da hayır kurumlarına gidemedim. Arabam yok."

Doğru ya. Nadya'yı mahkemeye o yüzden Alex getirmişti zaten.

Nadya tuvalete girdiğinde Alex kendisini sempati hissetmemeye zorladı. İşi Nadya için savcılıkla iyi bir anlaşma yapmaktı ve bunun kadının ikinci hırsızlık suçu olduğu dikkate alınırsa iyi bir iş yapmıştı da. İlk suçu bir eczanede işlemişti; çocuklar için birkaç Tylenol yürütmüştü.

Kendi bebeğini, pozisyonunu değiştirmesi umuduyla ütü masasında baş aşağı yatmasına ve ayaklarının küçük parmaklarına küçük işkence aletleri batırmasına neden olan ufaklığı düşündü. Bu dünyaya tersine gelmek nasıl bir dezavantaj olurdu?

On dakika geçip de Nadya tuvaletten çıkmayınca Alex kapıya vurdu. "Nadya?" Müvekkilini lavabolardan birinin önünde hıçkırarak ağlarken buldu. "Nadya, ne oldu?"

Müvekkili utançla başını eğdi. "Aybaşı oldum ama tampon alacak param yok."

Alex çantasına uzanarak duvardaki tampon makinesine atmak için bir çeyreklik aradı. Ama karton boru makineden düşerken içindeki bir şey kopuverdi ve karar çıkmış olmasına rağmen bu davanın

henüz bitmediğini anladı. "Binanın önünde beni bekle," diye emretti. "Arabayı alıp geliyorum."

Nadya ile Wal-Mart'a –suç mahalline– gitti ve bir alışveriş arabasına üç büyük boy tampon kutusu attı. "Başka ne lazım?"

"İç çamaşırı," diye fısıldadı Nadya. "Bunlar son çamaşırlarımdı."

Alex reyonlarda dolanarak Nadya için tişörtler, çoraplar, külotlar ve pijamalar; çocukları için pantolonlar, kabanlar, şapkalar ve eldivenler; paket paket krakerler, konserve, çorba, makarna ve kremalı kekler aldı. Çaresizce o anda ne yapması gerekiyorsa onu yaptı. Bu, kamu avukatlığı ofisinde avukatlara yapmamaları söylenen şeyin ta kendisi olsa da; ama aklı son derece başındaydı ve bunu bir müvekkil için daha önce hiç yapmadığının ve bir daha da yapmayacağının farkındaydı. Nadya'yı mahkemeye veren mağazada sekiz yüz dolar harcadı çünkü hatayı onarmak kendi çocuğunun bazen Alex'in bile katlanmakta zorlandığı bir dünyaya geldiğini göz önünde canlandırmaktan daha kolaydı.

Bu arınma hissi Alex kasiyere kredi kartını verip zihninde Logan Rourke'un sesini duyduğu an sona erdi. *Çok yumuşak kalplisin,* demişti ona.

Eh. En iyi o bilirdi.

Kalbini ilk paramparça eden o olmuştu.

Evet, diye düşündü Alex sakince. *Ölüm böyle bir şey olmalı.*

İçinden bir kasılma daha yükseldi.

İki hafta önce otuz yedinci hafta kontrolünde Alex ile Lacy ağrı kesiciler hakkında konuşmuştu. Ağrı kesiciler hakkında ne düşündüğünü sormuştu Lacy ve Alex de şaka yaparak yanıt vermişti: *Bence Kanada'dan ithal etmemiz gerek.* Lacy'ye ağrı kesici kullanmak istemediğini, doğal bir doğum yapmak istediğini, o kadar da çok acıyacağını sanmadığını söylemişti.

Acıyordu.

Lacy'nin katılması için zorladığı tüm o doğum kursları aklına geldi; geri kalan herkese yardımcı olacak bir koca ya da erkek arkadaş

olduğu için Lacy ile eşleştiği tüm o kurslar. Doğum yapan kadınların, yüzleri gerilmiş ve dişleri sıkılmış kadınların, tarih öncesinden kalan sesler çıkartan kadınların olduğu filmler göstermişlerdi. Alex buna dudak bükmüştü. *En kötü durumları gösteriyorlar,* demişti kendi kendine. *İnsanların ağrı eşikleri birbirinden farklı olur.*

Sonraki kasılma belkemiğini bir kobra gibi sıkıştırdı, karnının etrafına dolandı ve dişlerini geçirdi. Alex aniden mutfakta dizlerinin üzerine çöktü.

Kurslarda doğum öncesinin on iki saat ya da daha uzun sürebildiğini öğrenmişti.

O zamana kadar hâlâ hayatta olursa beynine bir kurşun sıkacaktı.

Lacy ebelik eğitimi gördüğü sırada küçük bir cetvelle ölçüm yaparak aylar geçirmişti. Şimdi meslekte geçirdiği yıllardan sonra bir kahve fincanına bakıp çapının dokuz santim, hemşire masasının yanındaki portakalın ise sekiz santim olduğunu söyleyebiliyordu. Parmaklarını Alex'in bacaklarının arasından çekip lateks eldiveni çıkarttı. "İki santimetredesin," dedi ve Alex ağlamaya başladı.

"Yalnızca iki mi? Bunu yapamayacağım," dedi Alex nefes nefese, ağrıdan kurtulmak için kıvranarak. Duyduğu rahatsızlığı her zaman taktığı beceri maskesinin ardına gizlemeye çalışmış ama aceleden o maskeyi başka bir yerde unuttuğunu fark etmişti.

"Hayal kırıklığına uğradın, biliyorum," dedi Lacy. "Ama bak ne diyeceğim, iyi gidiyorsun. İki santimetrede iyi olan kadınlar sekiz santimetrede de iyi olacaklar demektir. Bir sonraki kasılmadan ötesini düşünmeyelim."

Lacy biliyordu ki doğum herkes için zordu fakat beklentileri, listeleri ve planları olan kadınlar için daha zordu çünkü işler asla beklediğiniz gibi gitmiyordu. İyi bir doğum yapmak için kontrolü aklınız yerine vücudunuza bırakmanız gerekiyordu. Unuttuğunuz yönlerinizi bile gizlemeniz mümkün değildi. Kontrolü elinde tutmaya alışkın Alex gibi biri için bu yıkıcı olabilirdi. Ancak soğukkanlılığını kaybedip olmak istemediği birine dönüşme riskine girerse başarıya ulaşabilirdi.

Lacy, Alex'in yataktan inmesine yardım edip jakuzi odasına götürdü. Işıkları kıstı, enstrümantal bir müzik açtı ve Alex'in bornozunu çözdü. Alex utanma sınırını çoktan aşmıştı; Lacy'nin fikrince kasılmaların biteceğini bilse şu anda hapishanedeki bütün erkek mahkûm nüfusunun önünde soyunabilirdi.

"Gir bakalım," dedi Lacy, Alex'in jakuziye yatarken kendisine dayanmasına izin vererek. Sıcak suya karşı Pavlov'umsu bir tepki vardı; bazen küvete girmek bile bir insanın kalp atışlarını yavaşlatabiliyordu.

"Lacy," dedi Alex nefes nefese, "söz ver bana..."

"Ne için?"

"Ona söylemeyeceğine. Bebeğe."

Lacy, Alex'in eline uzandı. "Neyi söylemeyeceğime?"

Alex gözlerini kapatıp yanağını küvetin kenarına dayadı. "Başta onu istemediğimi."

Lacy daha yanıt bile veremeden Alex'in gerildiğini gördü. "Nefes alıp ver," dedi. *Acıyı senden uzağa üfle, ellerinin arasından akıp gitsin. Acıyı kırmızı renkte hayal et. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde doğrul. Kendi içine dön, bir kum saatinin kumları gibi. Kumsala git, Alex. Kumlara yat, güneşin ne kadar sıcak olduğuna bak.*

İnanana kadar kendini kandır.

İnsanlar çok fazla ağrı çektiğinde içlerine dönüyorlardı. Lacy bunu binlerce kez görmüştü. Vücudun doğal morfini olan endorfinler harekete geçiyor ve sizi çok uzağa, acının sizi bulamayacağı bir yere götürüyordu. Bir keresinde istismara uğrayan bir hastası o kadar içine gömülmüştü ki Lacy zamanında ona ulaşıp ıkınması için geri getiremeyeceğinden korkmuştu. Sonunda çareyi kadına İspanyolca bir ninni söylemekte bulmuştu.

Ona bir epidural veren anestezist sayesinde üç saattir Alex sükûnetini geri kazanmıştı. Bir süre uyumuş, Lacy ile hearts oynamıştı. Ama artık bebek iyice düşmüştü ve ıkınması gerekiyordu. "Neden yine ağrımaya başladı?" diye sordu sesi yükselerek.

"Epidural böyle çalışır. Dozu artırırsak ıkınamazsın."

“Ben bebek sahibi olamam,” dedi Alex. “Hazır değilim.”

“Şey,” dedi Lacy. “Bu konuda konuşmamız gerekebilir.”

“Ne düşünüyordum ki ben? Logan haklıydı; ne halt yediğimi bilmiyorum. Bir anne değilim ben, bir avukatım. Erkek arkadaşım yok, köpeğim yok... şimdiye kadar öldürmediğim bir çiçeğim bile olmadı. Bebek bezi nasıl bağlanır bilmiyorum.”

“Küçük çizgi film karakterleri ön tarafa gelecek,” dedi Lacy. Alex’in elini alıp bebeğin başının gözüktüğü bacaklarının arasına götürdü.

Alex elini hemen çekti. “Bu...”

“Evet.”

“Geliyor mu?”

“Hazır olsan da olmasan da.”

Başka bir kasılma başladı. “Ah, Alex, kaşlarını görebiliyorum...” Lacy kafasına destek olarak bebeği doğum kanalından yavaşça çekti. “Yanıyor, biliyorum... işte çenesi... çok güzel...” Lacy bebeğin yüzünü sildi, ağzını temizledi. Göbek bağını boynunun diğer tarafına atarak arkadaşına baktı. “Alex,” dedi, “bunu birlikte yapalım.”

Alex’in titreyen ellerini bebeğin başını tutacak şekilde yerleştirdi. “Öyle dur; ben omzunun çıkması için iteceğim...”

Bebek kayıp Alex’in ellerine düşerken, Lacy bıraktı. Ağlayan, rahatlamış, ufak vücudu göğsüne yasladı. Bebeğin belini okşadı ve yeni doğanın bulanık mavi gözlerinin ilk kez annesi üzerinde odaklanmasını izledi. “Alex,” dedi Lacy. “O artık tamamen senin.”

Kimse bunu kabul etmek istemez ama kötü şeyler olmaya devam edecek. Belki her şey bir zincirdir ve uzun zaman önce biri ilk kötü şeyi yapmıştır, o da başka birinin başka bir kötülük yapmasına neden olmuştur, vesaire. Hani şu kulaktan kulağa oyunu gibi: birinin kulağına bir cümle fısıldarsınız, o da başka birinin kulağına fısıldar ve sonunda apayrı bir şey çıkar.

Ama belki de kötülüklerin nedeni, başka türlü iyiliğin nasıl bir şey olduğunu hatırlayamayacak olmamızdır.

Saatler Sonra

Bir defasında bir barda otururlarken en iyi arkadaşı Nina, Patrick'te gördüğü en kötü şeyin ne olduğunu sormuştu. Patrick gerçeği söylemişti. Maine'de çalışırken adamın biri kendisini telle tren yoluna bağlayarak intihar etmişti; tren adamı resmen ikiye biçmişti. Her yerde kan ve vücut parçaları vardı; tecrübeli memurlar suç mahalline vardıklarında çalıların içine kusmaya başlamışlardı. Patrick sakinleşmek için uzaklaşmış ve kendisini adamın kesik başına bakarken bulmuştu; ağzı hâlâ sessiz bir çığlıkla açıktı.

Patrick'in gördüğü en kötü şey artık bu değildi. Acil yardım ekipleri yaralılarla ilgilenmek için binayı taramaya başlarken öğrenciler hâlâ Sterling Lisesinden dışarı akıyordu. Onlarca çocuk dışarı çıkan arbedede ufak yaralar ve darbeler almıştı, birçoğu paniklemişti ya da isteri krizi geçiriyordu ve daha da fazlası şoktaydı. Ama Patrick'in ilk önceliği kafeteryadan spor salonuna kadar yere serilmiş silahlı saldırı kurbanlarıyla ilgilenmekti; silahlı çocuğun hareketlerini gösteren kanlı bir izdi bu.

Yangın alarmları hâlâ çalıyordu ve güvenlik fıskiyeleri koridoru azgın bir nehre çevirmişti. Suyun altında iki acil yardım görevlisi sağ omzundan vurulmuş bir kızın üzerine eğilmişlerdi. "Onu sedyeye alalım," dedi biri.

Patrick kızı tanıdığını fark etti ve tüm vücudunu bir titreme aldı. Kasabadaki video dükkânında çalışıyordu. Geçen hafta sonu *Kirli Harry*'yi kiraladığında Patrick'e 3 dolar 40 sent gecikme borcu olduğunu söylemişti. Her cuma DVD kiralamaya gittiğinde onu görüyordu ama hiç adını sormamıştı. Neden sormamıştı ki?

Kız inlerken sağlık görevlisi elindeki keçeli kalemle alnına "9" rakamını yazdı.

"Tüm yaralıların kimliklerini bilmiyoruz," dedi Patrick'e. "Biz de onlara rakam vermeye başladık." Öğrenci sedyeye aktarılırken

Patrick sarı plastik şok battaniyelerinden birine uzandı. Her memur ekip arabasının arkasında bir tane taşımak zorundaydı. Battaniyeyi yırtarak dörde böldü, kızın alnındaki rakama baktı ve karelerden birinin üzerine eşleşen bir "9" yazdı. "Bunu kızı bulduğunuz yere bırakın," diye talimat verdi. "Bu şekilde daha sonra kim olduğunu ve nerede bulunduğunu öğrenebiliriz."

Bir acil yardım görevlisi köşeden başını uzattı. "Hitchcock tüm yatakların dolu olduğunu söylüyor. Bahçede sırada bekleyen çocuklar var ama ambulansların gidecek yeri yok."

"APD'den ne haber?"

"Onlar da dolu."

"O zaman Concord'u ara ve otobüslerle geldiğinizi söyle," diye emretti Patrick. Gözünün kenarından tanıdığı bir acil yardım görevlisinin –üç ay içinde emekli olmayı planlayan bir yaşlı kurt– bir cesetten uzaklaşıp ağlayarak çömeldiğini gördü. Patrick geçen bir memuru kolundan çekti. "Jarvis, yardımın lazım..."

"Ama beni spor salonunda görevlendirmiştiniz, yüzbaşım."

Patrick olay yerindeki memurları ve eyalet polisinin nitelikli suçlar birimini lisenin her bölümünden sorumlu bir ilk müdahale ekibi olacak şekilde ayırmıştı. Şimdi Jarvis'e plastik şok battaniyesinin kalan parçaları ile siyah bir keçeli kalem verdi. "Spor salonunu boş ver. Tüm okulu dolanmanı ve acil yardım görevlileri ile konuşmanı istiyorum. Numara verilen her hasta götürüldükten sonra yerine numaralı bir battaniye parçası bırakılsın."

"Kızlar tuvaletinde kan kaybeden bir hastam var," diye bağırdı bir ses.

"Geliyorum," dedi bir acil yardım görevlisi ve bir malzeme çantasını alarak hızla uzaklaştı.

Bir şey atlamadığından emin ol, dedi Patrick kendi kendine. *Bunu yapmak için tek bir şansın var.* Kafası camdan yapılmış gibiydi, bu kadar fazla bilginin ağırlığını kaldıramayacak kadar zayıf ve ince. Her an her yerde olamıyordu; adamlarını olmaları gereken

yerlere yeterince çabuk gönderecek kadar hızlı konuşamıyor ya da düşünemiyordu. Bu boyutta bir kâbusun nasıl inceleneceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama varmış gibi davranmak zorundaydı çünkü diğer herkes ondan emir bekliyordu.

Kantinin kanatlı kapıları arkasından kapandı. Artık buradan sorumlu ekip yaralıları değerlendirmiş ve taşımıştı; geride yalnızca cesetler kalmıştı. Kurşunların deldiği ya da sıyırdığı yerlerde briket duvarlar kırılmıştı. Camı kırılmış, içindeki şişeler delinmiş bir otomatik satış makinesi muşamba zemine Sprite, Coca-Cola ve Fanta akıtıyordu. Suç mahalli teknisyenlerinden biri delilleri fotoğraflıyordu: terk edilmiş çantalar, cüzdanlar ve ders kitapları. Her eşyanın önce yakından sonra da olay mahallinin geri kalanına göre yerini göstermek için konan küçük sarı bir delil işareti ile birlikte biraz daha uzaktan bir resmini çekiyordu. Başka bir memur kan serpintisi örneklerini inceliyordu. Üçüncü ve dördüncü memurlar tavanın sağ üst köşesinde bir yeri işaret ediyorlardı. "Yüzbaşım," dedi bir tanesi, "video kaydımız var gibi görünüyor."

"Kaydedici nerede?"

Memur omuz silkti. "Müdürün odasında olabilir mi?"

"Gidip bul," dedi Patrick.

Kantinin ana koridorunda yürüdü. İlk bakışta bir bilimkurgu filmi gibiydi: Herkes yemeğin, muhabbetin, arkadaşlarla şakalaşmanın ortasındayken bir anda tüm insanlar uzaylılar tarafından kaçırılmış, geride yalnızca birkaç kalıntı kalmıştı. Yalnızca tek bir ısırık alınmış sandviçleri, üzerinde hâlâ parmak izi bulunan bir ruju, Aztek medeniyeti hakkında çalışma kâğıtları ile dolu ve sayfa kenarlarında *Zach S'i seviyorum!!! Bay Keifer bir Nazi!!!* yazılmış siyah-beyaz kompozisyon defterlerini gören bir antropolog acaba ne derdi?

Patrick'in dizi masalardan birine çarptı ve masanın üzerindeki bir avuç üzüm patır patır dağıldı. Bir tanesi klasörünün üzerine yığılmış, kanı çizgili kâğıtlarını ıslatan bir oğlanın omzuna çarptı. Çocuğun eli hâlâ sıkıca gözlüklerini kavramıştı. Peter Houghton saldırı

için buraya geldiğinde onları mı temizliyordu? Görmek istemediği için mi çıkarmıştı?

Patrick, yerde bir aynadaki ikizler gibi yatan iki kızın cesedi üzerinden atladı. Mini etekleri bacaklarında yukarı kaymış, gözleri hâlâ açıktı. Mutfak kısmına geçip, kararmaya yüz tutmuş bezelyeleri, havuçları ve cıvık tavuk güveci, yeri konfeti gibi süsleyen tuz ve biber paketlerini inceledi. Hâlâ mucizevi bir şekilde kasanın yanında dört sıra halinde kararlı, ufak bir ordu gibi duran çilekli, karışık, misket limonlu ve şeftalili yoğurtların parlak metalik miğferlerini gördü. Üzerinde bir tabak jöle ve bir peçeteyle bulunan yıpranmış plastik bir tepsi yemeğin kalanını bekliyordu.

Patrick aniden bir ses duydu. Yanılmış olabilir miydi? İkinci bir saldırgan olduğunu *hepsi* birden gözden kaçırmış olabilirler miydi? Memurlar okulda saldırıdan kurtulanları arıyordu... Kendileri de hâlâ tehlike altında olabilir miydi?

Silahını çekip mutfağın derinliklerine daldı, devasa tenekelerde domates salçası, yeşil fasulye ve işlenmiş nacho peyniri raflarını, kocaman plastik ve alüminyum folyo rulolarını geçti ve etlerle zerzevatın saklandığı soğuk hava deposuna girdi. Bir tekmede kapıyı açmasıyla bacaklarını saran soğuk havayı hissetti. "Kıpırdama," diye bağırdı ve olanları hatırlamadan önce kısa bir an için neredeyse gülümseyecekti.

Alnını örümcek ağı gibi saran bir saç filesi giymiş, orta yaşlı Latin asıllı yemekhane görevlisi kadın önceden paketlenmiş salata malzemelerinin durduğu rafın arkasından yavaşça çıktı. Ellerini kaldırmıştı; titriyordu. "*Nome tire,*" diye hıçkırdı.

Patrick silahını indirip ceketini çıkararak kadının omuzlarına attı. "Bitti artık," diye sakinleştirmeye çalıştı, bunun aslında doğru olmadığını bildiği halde. Kendisi için, Peter Houghton için, Sterling'in *tamamı* için... daha yeni başlıyordu.

"Durun şunu iyice bir anlayayım Bayan Calloway," dedi Alex. "Bir balığa yardımcı olmak için yere uzandığınız için dikkatsiz araba

kullanmak ve ciddi yaralanmaya neden olmakla suçlanıyorsunuz, öyle mi?"

Kötü bir permas ve daha da beter bir pantolon takımı olan elli dört yaşındaki davalı kadın başıyla onayladı. "Doğru, Sayın Yargıç."

Alex dirseklerini kürsüye yasladı. "Şunu bir anlatın bakayım."

Kadın, avukatına baktı. "Bayan Calloway evcil hayvan mağazasından gümüş renkli bir arovana balığı almış, evine dönüyormuş," dedi avukat.

"Elli beş dolarlık bir tropik balık, Sayın Yargıç," diye araya girdi davalı.

"Plastik torba yolcu koltuğundan yuvarlanıp patlamış. Bayan Calloway balığa uzanmış ve o sırada... talihsiz olay meydana gelmiş."

"Talihsiz olaydan kastınız," diye açıkladı Alex, dosyasına bakarak, "arabayla bir yayaya çarpmak?"

"Evet, Sayın Yargıç."

Alex davalıya döndü. "Balık nasıl?"

Bayan Calloway gülümsedi. "Harika," dedi. "Adını Kazalı koydum."

Alex göz ucuyla mübaşirin salona girdiğini, kâtibe bir şeyler fısıldadığını, kâtibin de Alex'e bakarak başıyla onayladığını gördü. Kâtip bir kâğıt parçasına bir şeyler yazdı ve mübaşir kâğıdı kürsüye getirdi.

Sterling Lisesinde silahlı saldırı, diye okudu.

Alex taş kesildi. *Josie.* "Mahkeme ertelendi," diye fısıldadı ve sonra koşmaya başladı.

John Eberhard dişlerini sıkıp bir adım daha atmak için gücünü topladı. Yüzünden akan kanlardan önünü göremiyordu ve sol tarafı hiçbir işe yaramıyordu.

Duyamıyordu da. Silah sesi yüzünden hâlâ kulakları çınlıyordu. Yine de sürünerek Peter Houghton'un kendisini vurduğu üst kat

koridorundan sanat malzemelerinin saklandığı bir odaya saklanmayı başarmıştı.

Koçun oyuncuların nefesi tıkanıp buzun üstüne tükürmeye başlayana kadar kendilerini bir kale çizgisinden öbürüne giderek daha hızlı şekilde kaymaya zorladığı antrenmanları düşündü. Nasıl tam gücünüzü sonuna kadar tükettiğinizi sandığınız anda biraz daha çaba gösterebildiğinizi hatırladı. Dirseği ile zemini iterek kendisini bir adım daha sürükledi.

John kil, boya, boncuklar ve teller bulunan metal raflara vardığında kendisini iterek ayağa kalkmaya çalıştı ama başına kör edici bir ağrı saplandı. Dakikalar, belki de saatler sonra yeniden kendine geldi. Henüz dolabın dışını kontrol etmenin güvenli olup olmadığını bilmiyordu. Sırtüstü yatıyordu ve yüzünün üzerinden soğuk bir şey geçiyordu. Rüzgâr. Pencerenin macunundaki bir çatlaktan geliyordu.

Bir pencere.

John, Courtney Ignatio'yu düşündü: nasıl kantinde karşısında otururken arkasındaki cam duvarın patladığını; nasıl aniden göğsünde gelincik kadar parlak bir çiçeğin açtığını. Nasıl aynı anda atılan yüzlerce çığlığın seslerden oluşan bir halata dönüştüğünü düşündü. Öğretmenlerin birer köstebek gibi başlarını sınıflardan çıkardığını ve silah seslerini duyduklarında yüzlerinde beliren ifadeyi hatırladı.

John ona yeniden bayılacağını söyleyen kara vızıltı ile savaşarak tek eliyle raflara tutunup ayağa kalktı. Metal çerçeveye dayanarak doğrulduğunda titriyordu. Gözleri o kadar bulanıktı ki bir boya kutusunu alıp fırlatırken gördüğü iki pencere hayali arasından birini seçmek zorunda kaldı.

Cam parçalandı. Pervazdan sarkarken itfaiyeleri ve ambulansları görebiliyordu. Polis bandını aşmaya çalışan muhabirleri ve ebeveynleri. Hüngür hüngür ağlayan öğrencileri. Karın üstünde demiryolu traversleri gibi ayrı ayrı yatan kırılmış vücutları. Bunları okuldan çıkarmaya devam eden sağlık görevlilerini.

Yardım edin, diye bağırmaya çalıştı John Eberhard ama kelimeyi ağzından çıkartamıyordu. *Hiçbir* kelimeyi çıkartamıyordu, kendi ismini bile söyleyemiyordu.

"Hey," diye bağırdı biri. "Yukarıda bir çocuk var!"

Artık hıçkırmaya başlayan John el sallamaya çalıştı ama kolu işe yaramıyordu.

İnsanlar işaret etmeye başlamıştı. "Olduğun yerde kal," diye bağırdı bir itfaiyeci ve John başını sallayarak anladığını söylemeye çalıştı. Ama vücudu artık kendisine ait değildi ve bu küçük hareket, daha ne olduğunu anlayamadan pencerenin iki kat aşağısındaki beton zemine düşmesine neden oldu.

♠

İki yıl önce daha sakin ve hafif bir departmanda çalışmak için Boston'daki başsavcı yardımcılığı görevinden ayrılan Diana Leven, Sterling Lisesi spor salonuna girerek boynundan vurulduktan sonra tam üç sayı çizgisinin üzerine düşen bir çocuğun cesedinin yanında durdu. Fotoğraf çeken ve mermi kovanlarını toplayarak plastik kanıt torbalarına koyan suç mahalli teknisyenlerinin ayakkabıları lake zeminde ciyaklıyordu. Teknisyenlerin başında Patrick Ducharme vardı.

Diana etraftaki delillerin sayısına bir baktı –giysiler, silahlar, kan izleri, boş kovanlar, düşmüş çantalar, kayıp spor ayakkabılar– ve önünde yapması gereken devasa bir iş olan tek kişinin kendisi olmadığını fark etti. "Şu ana kadar neler öğrendin?"

"Ateş eden tek bir kişi olduğunu düşünüyoruz. Gözetim altında," dedi Patrick. "Başka birinin ilişkisi olup olmadığını bilmiyoruz. Bina güvenli."

"Kaç ölü var?"

"On tanesi onaylandı."

Diana başını salladı. "Yaralı?"

"Henüz bilmiyorum. Kuzey New Hampshire'daki tüm ambulanslar burada."

"Ben ne yapabilirim?"

Patrick ona döndü. “Bir gösteri yapıp kameralardan kurtul.” Diana uzaklaşmaya başladı ama Patrick kolunu tuttu. “Onunla benim konuşmamı ister misin?”

“Saldırgan ile mi?”

Patrick başını sallayarak onayladı.

“Bir avukat bulmadan önce onunla konuşmak için tek şansımız bu olabilir. Buradan yakanı sıyırmanın bir yolunu bulabilirsen, konuş.” Diana aceleyle spor salonundan çıktı ve polis memurlarıyla sağlık görevlilerinin çalıştığı yerlerden uzak durmaya çalışarak alt kata indi. Dışarı çıktığı an medya arı gibi sokan sorularıyla etrafını sardı. *Kaç kurban var? Ölenlerin isimleri neler? Silahlı saldırgan kim? Saldırının nedeni ne?*

Diana derin bir nefes alıp koyu saçlarını yüzünden geriye taradı. Bu, işinin en sevmediği kısmıydı: kamera karşısında sözcü olmak. Gün ilerledikçe daha çok haber aracı gelecekti, ama şu an sadece yerel New Hampshire basını buradaydı. Mümkün olduğu sürece ev sahibi avantajından yararlanabilirdi. “İsmim Diana Leven ve başsavcılıkta çalışıyorum. Hâlâ devam etmekte olan bir soruşturma olduğundan şu an bir bilgi vermemiz mümkün değil ama en kısa zamanda size ayrıntıları ileteceğimiz konusunda söz veriyorum. Şu an size söyleyebileceğim, bu sabah Sterling Lisesinde bir silahlı saldırı yaşandığı. Failin ya da faillerin kimler olduğu belli değil. Bir kişi gözaltında. Henüz resmî bir suçlamada bulunulmadı.”

Bir muhabir diğerlerini iterek grubun önüne çıktı. “Kaç çocuk öldü?”

“Henüz bu konuda bilgimiz yok.”

“Kaçı vuruldu?”

“Henüz bu konuda bilgimiz yok,” diye tekrarladı Diana. “Bilgi vereceğiz.”

“Ne zaman kesinleşecek?” diye bağırdı başka bir gazeteci. “Çocuklarının durumunu merak eden ailelere ne söyleyebilirsiniz?”

Diana dudaklarını sıkıp kendini hazırladı. "Çok teşekkür ederim," dedi, herhangi bir yanıt vermeden.

Lacy okulun altı sokak uzağına park etmek zorunda kalmıştı; o kadar kalabalıktı. Yerel radyo spikerlerinin şoka giren kurbanlar için istediği battaniyeleri taşıyarak son hızla koşmaya başladı. *Zaten bir oğlumu kaybettim,* diye düşündü. *Diğerini de kaybedemem.*

Peter ile son konuşması bir tartışmaydı. Önceki gece Peter yatmaya gitmeden, kendisi doğum için çağrılmadan önce. *Senden çöpleri çıkarmanı istemiştim,* demişti. *Dün. Seninle konuşuyorum, beni duymuyor musun Peter?*

Peter bilgisayar ekranının üzerinden söyle bir bakmıştı. *Ne?*

Ya aralarındaki son konuşma bu olursa?

Lacy'nin hemşire okulunda ya da hastanede çalışırken gördüğü hiçbir şey onu köşeyi döndüğünde karşılaştığı manzara için hazırlamamıştı. Bunu parçalar halinde algıladı: kırılmış camlar, itfaiyeler, duman. Kan, ağlama sesleri, sirenler. Battaniyeleri bir ambulansın yanına bırakıp bir karmaşa denizine açıldı, gelgit tarafından sürüklenmeden önce kayıp evladını yakalayabileceğini umarak diğer ebeveynlerle birlikte gidip gelmeye başladı.

Okulun çamurlu bahçesinde koşan çocuklar vardı. Hiçbirinin kabanı yoktu. Lacy şanslı bir annenin kızını bulduğunu gördü ve bugün ne giydiğini bile bilmediğini fark ederek, kalabalıkta çılgın gibi Peter'ı aradı.

Kulağına bölük pörçük cümleler çalınıyordu:

... onu görmedim...

... Bay McCabe vuruldu...

... henüz bulamadım...

... hiç beklemezdim...

... cep telefonumu kaybettim...

... Peter Houghton...

Lacy hızla döndü, gözleri konuşan kızın üzerinde odaklandı: annesini bulan kız. "Özür dilerim," dedi Lacy. "Oğlum... oğlumu bulmaya çalışıyorum. Adının geçtiğini duydum –Peter Houghton?"

Kızın gözleri açıldı ve annesine daha da yanaştı. "Ateş eden oydu."

Lacy'nin etrafındaki dünya bir anda ağır çekime döndü; ambulans sirenleri, koşan öğrencilerin adımları, kızın dudaklarından dökülen heceler. Belki de yanlış anlamıştı.

Yeniden kıza baktı ve o anda içinden hiç bakmamış olmayı diledi. Kız hüngür hüngür ağlıyordu. Omzunun üzerinden annesi Lacy'ye dehşetle baktı, sonra kızını Lacy'den gizlemek için dikkatle döndü, sanki Lacy bir şahmeranmış, sanki bakışları insanı taşa çevirebilirmiş gibi.

Bir yanlışlık olmalı, lütfen bir yanlışlık olsun, diye düşündü etraftaki katliama bakarken ve Peter'ın isminin bir çığlık gibi boğazından yükseldiğini hissetti.

Âdeta bir ölü gibi en yakındaki polise yaklaştı. "Oğlumu arıyorum," dedi Lacy.

"Hanımefendi, çocuğunu arayan sadece siz değilsiniz. Elimizden geleni yapı–"

Lacy, bu andan itibaren her şeyin farklı olacağını bilerek derin bir nefes aldı. "Adı, Peter Houghton."

Alex'in ayakkabısının topuğu kaldırımdaki bir boşluğa girdi ve Alex sert bir şekilde dizinin üzerine düştü. Zorlukla yine ayağa kalktı, yanından koşarak geçen bir annenin kolunu yakaladı. "Yaralıların isimleri... nerede yazıyor?"

"Hokey pistine asmışlar."

Alex hızla araç trafiğine kapatılmış ve öğrencileri ambulanslara bindiren sağlık personeli için bir yaralı tasnif alanı olarak kullanılan sokağın karşısına geçti. Kapalı bir mahkeme salonu için tasarlanmış, açık havada koşturmaya hiç de uygun olmayan ayakkabıları

kendisini yavaşlatınca, eğilip ayakkabılarını çıkardı ve ıslak asfaltın üzerinde çoraplarıyla koşmaya başladı.

Sterling Lisesi ile üniversite oyuncularının paylaştığı hokey pisti okuldan beş dakikalık yürüyüş mesafesindeydi. Alex piste iki dakika içerisinde ulaştı ve kendisini kapı kanatlarına yapıştırılmış, bölgedeki hastanelere kaldırılan çocukların el yazısı ile yazılan listelerini görmek için kararlı bir ebeveyn grubu tarafından ileri itilirken buldu. Yaralarının ne kadar ağır olduğuna veya daha da kötüsü, hayatta olup olmadıklarına ilişkin hiçbir bilgi yoktu. Alex ilk üç ismi okudu: Whitaker Obermeyer. Kaitlyn Harvey. Matthew Royston.

Matt mi?

"Hayır," dedi yanındaki kadın. Ufak tefek, bir kuşunki gibi hızla hareket eden gözleri ve kabarık kızıl saçları olan bir kadındı. "Hayır," diye tekrar etti ama bu sefer gözyaşları çoktan akmaya başlamıştı.

Alex acının bulaşıcı olabileceği korkusu ile teselli edemeden bir süre kadına baktı. Aniden sol tarafından sertçe itildi ve kendisini Dartmouth-Hitchcock Tıp Merkezine kaldırılan yaralıların listesinin tam önünde buldu.

Alexis, Emma.

Horuka, Min.

Pryce, Brady.

Cormier, Josephine.

Alex her iki tarafındaki endişeli anne babalar tarafından sıkıştırılmasa düşecekti. "Affedersiniz," diye mırıldandı yerini bir başka endişeli anneye bırakırken. Artan kalabalıktan çıkmaya çabaladı. "Affedersiniz," dedi Alex yine, bu sözler artık bir nezaket ifadesi değil affedilmek için bir duaydı.

Patrick karakola girerken bir nöbetçi memur gözlerini odanın diğer ucunda kararlılıkla bekleyen kadına doğru kaydırarak "Yüzbaşım, işte orada," dedi.

Patrick dönüp baktı. Peter Houghton'un annesi ufak tefekti ve oğluna hiç benzemiyordu. Başının üzerinde bir topuz yaptığı ve bir tükenmez kalemle tutturduğu koyu kıvırcık saçları vardı. Ameliyat önlüğü ile bir çift hastane terliği giymişti. Patrick bir an kadının doktor olup olmadığını merak etti. Bunun ne kadar ironik olacağını düşündü: *İlk prensip, zarar vermemektir.*

Canavar yaratmış bir kadına benzemiyordu ama Patrick oğlunun hareketlerinin kadını da en az diğerleri kadar gafil avlamış olabileceğini fark etti. "Bayan Houghton?"

"Oğlumu görmek istiyorum."

"Maalesef göremezsiniz," diye yanıtladı Patrick. "Gözaltında."

"Bir avukatı var."

"Oğlunuz on yedi yaşında, kanunen bir yetişkin sayılıyor. Yani Peter avukat hakkını kendisi talep etmek zorunda."

"Ama bilmiyor olabilir..." dedi kadın, sesi çatlayarak. "Ne yapması gerektiğini bilmiyor olabilir."

Patrick bir açıdan bu kadının da oğlunun eylemlerinin kurbanı olduğunu biliyordu. Köprüleri yakmak istemediğini bilecek kadar rüştünü ispat etmemiş kişilerin ebeveynlerini sorguya çekmişti. "Hanımefendi, bugün neler olduğunu anlayabilmek için elimizden geleni yapıyoruz. Dürüst olmak gerekirse daha sonra benimle konuşmaya razı olacağınızı umuyorum; Peter'ın neler düşündüğünü anlamama yardımcı olmanız için." Tereddüt etti, sonra ekledi. "Çok üzgünüm."

Anahtarlarını kullanarak karakolun iç kısmına girdi ve merdivenlerden hızla çıkarak yanında gözetim odası bulunan kayıt odasına gitti. Peter Houghton sırtı parmaklıklara dayalı halde yere oturmuş, yavaşça ileri geri sallanıyordu.

"Peter," dedi Patrick. "İyi misin?"

Oğlan yavaşça başını çevirdi. Patrick'e baktı.

"Beni hatırlıyor musun?"

Peter başıyla onayladı.

"Kahve filan ister misin?" Bir duraksama, sonra Peter yine başını salladı.

Patrick çavuşu çağırarak Peter'ın hücresini açtırdı ve sonra çocuğu mutfağa götürdü. Daha önce bir video kamera ayarlamıştı, böylece gerekirse Peter'ın haklarını sözlü kabulünü videoya kaydedip onu konuşturabilecekti. İçeride Peter'ı çiziklerle dolu masaya oturmaya davet ederek iki kupaya kahve doldurdu. Peter'a kahvesini nasıl istediğini sormadı, şeker ve süt ilave edip oğlanın önüne koydu.

Patrick de oturdu. Daha önce çocuğu iyi görememişti, adrenalin insanın görüşünü böyle etkilerdi ama şimdi iyice inceledi. Peter Houghton zayıf ve solgundu, tel çerçeveli gözlükleri ve çilleri vardı. Ön dişlerinden biri çarpıktı ve gırtlağındaki âdemelması yumruk kadarmış gibi görünüyordu. Parmaklarının eklemleri geniş ve çizik doluydu. Hafifçe ağlıyordu ve eğer diğer öğrencilerin kanıyla lekelenmiş bir tişört giyiyor olmasaydı, sempati uyandırmak için yeterli olabilirdi bu.

"İyi misin Peter?" diye sordu Patrick. "Aç mısın?"

Oğlan başını iki yana salladı.

"Başka bir şey ister misin?"

Peter başını masaya koydu. "Annemi istiyorum," diye fısıldadı.

Patrick çocuğun saçlarındaki ayrıma baktı. Bu sabah saçını tararken, *Bu gün on öğrenci öldüreceğim gün*, diye düşünmüş müydü? "Bugün olanlar hakkında konuşmak istiyorum. Bunu yapmak ister misin?"

Peter yanıt vermedi.

"Bana anlatırsan," diye ısrar etti Patrick, "belki ben de diğerlerine açıklayabilirim."

Peter başını kaldırdı, artık gerçekten ağlıyordu. Patrick bunun bir yere varmayacağını anladı; iç geçirerek masadan kalktı. "Pekâlâ," dedi. "Gidelim."

Patrick, Peter'ı hücresine geri götürdü ve yüzünü duvara dönüp kolunun üzerine kıvrılarak yatmasını izledi. Oğlanın arkasında

diz çökerek son bir kez daha denedi. "Sana yardım edebilmem için bana yardım et," dedi. Ama Peter sadece başını sallamakla yetinip ağlamaya devam etti.

Patrick hücreden çıkıp anahtarı kilitte çevirene kadar Peter'ın konuştuğunu duymadı. "Onlar başlattı," diye fısıldadı.

Dr. Guenther Frankenstein altı yıldır eyalet adli tabibi olarak çalışıyordu; ki bu, 1970'lerin başında halter yerine neşter tutmaya ya da kendi deyimiyle vücut geliştirmeyi bırakıp vücutları onları parçalamaya başlamadan önce Mr. Universe unvanını taşıdığı süreye eşitti. Kasları hâlâ heybetliydi ve ceketinin altında soyadı nedeniyle yapılabilecek canavar şakalarını durdurmaya yetecek kadar belirginlerdi. Patrick, Guenther'i severdi. Kendi ağırlığının üç katını kaldırabilen ve bir karaciğerin yaklaşık kaç gram geleceğini bir bakışta tahmin edebilen bir adamı nasıl sevmezdiniz ki?

Arada bir Patrick ile Guenther birlikte birkaç bira içer, eski vücut geliştiricinin yarışmalardan önce kendisini yağlamayı teklif eden kadınlara dair hikâyeler ya da siyasete başlamasından önceki Arnold hakkında anekdotlar anlatmasına yetecek kadar alkol tüketirlerdi. Ama bugün Patrick ile Guenther şakalaşmıyorlar ve geçmiş hakkında konuşmuyorlardı. Koridorlarda sessizce ilerleyip ölülerin listesini çıkartırken şimdiki zaman onları boğuyordu.

Patrick, onunla Peter Houghton ile yaptığı kısa sorgulamadan sonra okulda buluşmuştu. Patrick, Peter'ın ya konuşmak istemediğini ya da konuşacak hali olmadığını söylediğinde savcı yalnızca omuz silkmişti. "On kişiyi öldürdüğünü söyleyen yüzlerce tanığımız var," demişti Diana. "Tutukla."

Guenther altıncı cesedin yanına çömeldi. Kız, kızlar tuvaletinde vurulmuştu ve lavaboların önünde yüzüstü yatıyordu. Patrick kimlik tespiti için kendileri ile gelmeyi kabul eden Müdür Arthur McAllister'a döndü. "Kaitlyn Harvey," dedi müdür, cansız bir sesle. "Engelli öğrenci... tatlı bir kızdı."

Guenther ve Patrick birbirlerine baktılar. Müdür cesetlerin kimliklerini tespit etmekle kalmıyor, her biri hakkında bir-iki cümlelik anma konuşmaları yapıyordu. Patrick adamın kendisini tutamadığını düşünüyordu. Patrick ile Guenther'ın aksine normal mesleği sırasında trajedi ile karşılaşmaya alışkın değildi.

Patrick ön koridordan kantine (1. ve 2. Kurbanlar: Courtney Ignatio ile Maddie Shaw), oradan kafeteryanın dışındaki merdivenlere (3. Kurban: Whit Obermeyer), oradan erkekler tuvaletine (4. Kurban: Topher McPhee), başka bir koridordan (5. Kurban: Grace Murtaugh), kızlar tuvaletine (6. Kurban: Kaitlyn Harvey) Peter'ın adımlarını izlemeye çalışmıştı. Şimdi grup üst kata çıkarken bulanık bir kan izini takip ederek tek yetişkin kurbanın cesedinin kara tahtanın yakınında bir yerde yattığı soldaki ilk sınıfa daldı... Onun yanında da adamın karnındaki kurşun yarasına elini sıkıca bastırmakta olan bir genç adam vardı. "Ben?" dedi McAllister. "Hâlâ ne yapıyorsun burada?"

Patrick delikanlıya döndü. "Sen sağlık ekibinden değil misin?"

"Şey... hayır..."

"Bana sağlık ekibinden olduğunu söylemiştin!"

"İlk yardım eğitimi aldım dedim!"

"Ben bir izcidir," dedi müdür.

"Bay McCabe'i bırakamadım. Ben... baskı uyguladım ve işe yaradı, gördün mü? Kan durdu."

Guenther nazikçe çocuğun kan içindeki elini öğretmenin karnından çekti. "Öğretmenin öldüğü için kan durmuş, evlat."

Ben'in yüzü buruştu. "Ama ben... ben..."

"Sen elinden geleni yapmışsın," diye temin etti Guenther.

Patrick müdüre döndü. "Ben'i dışarı götürür müsünüz? Doktorlardan biri baksa iyi olur belki?" *Şok*, diye fısıldadı oğlanın başının üzerinden.

Sınıftan çıkarlarken Ben müdürün kolunu tuttu ve ceketinde parlak kırmızı bir el izi bıraktı. "Tanrım," dedi Patrick, eliyle yüzünü ovarak.

Guenther kalktı. "Gel, şu işi bitirelim."

Guenther'in biri siyah biri beyaz iki erkek öğrencinin daha öldüğünü onayladığı spor salonuna ve sonra Patrick'in sonunda Peter Houghton'ı köşeye kıstırdığı soyunma odasına gittiler. Guenther, Patrick'in daha önce gördüğü, şapkası bir kurşun ile kafasından uçan hokey montlu çocuğun cesedini inceledi. Bu arada Patrick bitişik duş odasına girip camdan dışarı baktı. Gazeteciler hâlâ dışarıdaydı ama yaralıların çoğu götürülmüştü. Yalnızca bir ambulans bekliyordu, yedi değil.

Yağmur başlamıştı. Ertesi sabaha kadar okulun önündeki kaldırımda bulunan kan lekeleri yıkanıp gidecekti; bugün hiç olmamış gibi.

"İşte bu ilginç," dedi Guenther.

Patrick yağan yağmura karşı pencereyi kapattı. "Neden? Diğerlerinden daha mı ölü?"

"Evet. İki kere vurulan tek kurban bu. Bir kez karnından bir kez de başından." Guenther Patrick'e baktı. "Saldırganda kaç silah buldun?"

"Bir tane elinde, bir tane şurada yerde, iki tane de sırt çantasında."

"Yedek takviye bulundurmak en iyisi."

"Ya, ne demezsin..." dedi Patrick. "Hangi kurşun'un önce olduğunu söyleyebilir misin?"

"Hayır. Ama benim tahminimce ilki karnındaki olmalı... Başına isabet eden onu öldürdüğüne göre." Guenther cesedin yanına diz çöktü. "Belki de en çok bu çocuktan nefret ediyordu."

Soyunma odasının kapısı hızla açıldı ve dışarıda aniden bastıran yağmurun sırılsıklam ıslattığı bir devriye polisi içeri girdi. "Yüzbaşım?" dedi. "Peter Houghton'ın arabasında boru bombası parçaları bulduk."

Josie küçükken Alex burun üstü çakılan bir uçakta olduğuna dair tekrarlayan bir kâbus görürdü. Yerçekiminin gücünü, onu koltuğuna çivileyen baskıyı hissederdi; çantaların, ceketlerin ve el bagajlarının yukarıdaki bölmelerden fırlayıp koridora düştüğünü görürdü. *Cep telefonumu açmalıyım*, diye düşünürdü Alex, telesekreterde Josie'nin sürekli yanında taşıyabileceği bir mesaj, Alex'in onu sevdiğine ve ölürken onu düşündüğüne dair dijital bir kanıt bırakma kararlılığıyla. Ama çantasından telefonunu alıp açması bile çok uzun sürerdi. Telefon hâlâ sinyal ararken yere çarparlardı.

Titreyip terleyerek uyanır, rüyayı unutmaya çalışırdı. Josie'den ayrı seyahate çok nadir çıkardı; işi nedeniyle uçağa binmesi hiç gerekmiyordu. Üstündeki örtüleri fırlatıp banyoya gider ve yüzünü yıkardı ama şunu düşünmesine engel olamazdı: *Çok geç kaldım.*

Şimdi, kızının onu muayene eden doktorun verdiği yatıştırıcının etkisinde uyuduğu hastane odasının sessiz karanlığında otururken, Alex aynı şeyleri hissediyordu.

Öğrenebildikleri şunlardı: Josie saldırı esnasında bayılmıştı. Alnında kelebek şeklinde bir yara bandı yapıştırılmış bir kesik vardı ve hafif bir beyin sarsıntısı geçirmişti. Doktorlar güvende olması için bir gece gözlem altında tutmak istiyorlardı.

Artık güvenin çok farklı bir tanımı vardı.

Alex bitmeyen haber yayınından ölenlerin adlarını da öğrenmişti. Ölenlerden biri Matthew Royston'du.

Matt.

Ya Josie vurulduğunda erkek arkadaşı ile birlikte olsaydı?

Josie, Alex'in burada olduğu süre boyunca baygın yatmıştı. Rengi solmuş hastane örtülerinin altında küçük ve hareketsiz duruyordu; hastane önlüğünün boynundaki bağ açılmıştı. Zaman zaman sağ eli kıpırdıyordu. Alex uzanıp elini tuttu. *Uyan*, diye düşündü. *Bana iyi olduğunu göster.*

Ya Alex o sabah işe geç kalmamış olsaydı? Mutfak masasında Josie ile birlikte kalıp annelerin kızları ile konuştuğunu düşündüğü

ama kendisinin hiç zaman bulamadığı şeylerden bahseder miydi? Ya aceleyle aşağıya inerken Josie'ye daha iyi bakıp yatağa dönmesini ve dinlenmesini söyleseydi?

Ya da Josie'yi birden bire Punta Cana'ya, San Diego'ya, Fiji'ye, Alex'in odasındaki bilgisayarda internetten bakıp gitmeyi düşündüğü ama hiç gitmediği o yerlere bir seyahate götürseydi?

Ya kızını okula göndermeyecek kadar öngörü sahibi bir anne olsaydı?

Elbette kendisi ile aynı masum hatayı yapan yüzlerce ebeveyn vardı. Ama bu Alex'i pek de rahatlatmıyordu. Josie onların çocuğu değildi. Herhalde hiçbirinin kaybedebilecekleri Alex kadar değildi.

Bu iş bitince, diye kendi kendine söz verdi Alex, *yağmur ormanlarına gideceğiz ya da piramitlere ya da bembeyaz bir kumsala. Asma dallarından üzüm yiyeceğiz, deniz kaplumbağalarıyla birlikte yüzeceğiz, taş sokaklarda kilometrelerce yürüyeceğiz. Güleceğiz, konuşacağız ve birbirimize sırlarımızı anlatacağız. Evet, yapacağız.*

Aynı zamanda zihnindeki küçük bir ses de bu cennet için takvimini ayarlıyordu. *Sonra,* diyordu, *daha sonra. Çünkü önce bu dava senin salonuna gelecek.*

Bu doğruydu: böyle bir dava listede üst sıralara çıkardı. Alex, Grafton County yüksek mahkeme yargıcıydı ve sonraki sekiz ay boyunca da öyle kalacaktı. Suç mahallinde olmasına rağmen teknik olarak Josie saldırganın kurbanı değildi. Josie yaralanmış olsaydı Alex otomatik olarak davadan alınırdı. Ama şu durumda, bir lise öğrencisinin annesi olarak kişisel duygularını bir yargıç olarak mesleki duygularından ayırabildiği sürece, Alex'in yargıç olarak görev yapmasında hukuki bir çatışma bulunmuyordu. Bu bir yüksek mahkeme yargıcı olarak gördüğü ilk dava olacak, kürsüdeki görev sırasının kalanının gidişatını belirleyecekti.

Tabii şimdi bunları düşünüyor değildi.

Josie birden kımıldadı. Alex bilincin kızına akmasını, doruk noktasına ulaşmasını izledi. "Neredeyim ben?"

Alex parmaklarıyla kızının saçlarını taradı. "Hastanedesin."

"Neden?"

Eli durdu. "Bugün olanları hatırlıyor musun?"

"Okuldan önce Matt geldi," dedi Josie ve doğruldu. "Trafik kazası filan mı geçirdik?"

Alex ne söylemesi gerektiğini bilemeden tereddüt etti. Josie'nin gerçeği bilmemesi daha iyi değil miydi? Ya zihni onu gördüklerinden bu şekilde koruyorsa?

"Bir şeyin yok," dedi Alex dikkatle. "Yaralanmadın."

Josie rahatlayarak annesine döndü. "Ya Matt?"

Lewis bir avukat tutacaktı. Peter'ın yatağının üzerinde ileri geri sallanarak Lewis'in eve gelmesini beklerken, Lacy bu bilgiyi sıcak bir taş gibi göğsüne bastırdı. *Her şey yoluna girecek*, diye söz vermişti Lewis; gerçi Lacy nasıl böyle bir yalan söyleyebildiğini anlamıyordu. *Bir hata olduğu belli*, demişti Lewis, ama o liseye gitmemişti. Öğrencilerin, bir daha çocuk olmayacak o çocukların yüzlerini görmemişti.

Lacy'nin bir yandan Lewis'e inanmayı çok istiyordu, bir şekilde bu bozuk şeyin tamir edilebileceğini düşünmek istiyordu. Ama bir yandan da Lewis'in ördek avlamak için Peter'ı sabahın dördünde uyandırdığını hatırlıyordu. Lewis oğluna avlanmayı öğretmiş, Peter'ın kendisine farklı bir av bulacağını hiç düşünmemişti. Lacy hem bir spor hem de evrimin bir sonucu olarak avlanmayı anlıyordu; av etinden mükemmel bir güveç ile kaz teriyakisi yapmayı da biliyor ve Lewis'in hobisinin sofraya getirdiği yemeklerden hoşlanıyordu. Ama şu anda, *Bu onun* suçu, diye düşünüyordu çünkü o zaman *kendi* suçu olamazdı.

Nasıl olur da her hafta çarşaflarını değiştirip ona kahvaltı hazırladığınız, dişçiye götürdüğünüz bir çocuğu hiç tanımazdınız? Peter ona sorduğu sorulara tek kelimelik yanıtlar verdiğinde bunu yaşına bağlamıştı; her anne aynı şeyi düşünürdü. Lacy hafızasını tarayıp

bir alarm işareti, yanlış yorumlamış olabileceği bir konuşma, atladığı bir şey aradı ama tüm hatırlayabildiği binlerce sıradan andı.

Bazı annelerin kendi çocuklarıyla bir daha asla yaşayamayacağı binlerce sıradan an.

Gözleri yaşla doldu; ellerinin tersi ile gözlerini sildi. *Onları düşünme,* diye azarladı kendisini sessizce. *Şimdi kendini düşünmek zorundasın.*

Peter da mı böyle düşünmüştü acaba?

Lacy yutkunarak oğlunun odasına girdi. Karanlıktı, yatak bu sabah Lacy'nin bıraktığı gibi derli topluydu ama şimdi Lacy duvarda Death Wish adlı bir grubun posterini gördü ve bir çocuğun bunu neden asacağını düşündü. Dolabı açarak boş şişeleri, izolasyon bandını, yırtılmış paçavraları ve ilk seferinde gözden kaçırdığı şeyleri gördü.

Lacy birden durdu. Bunu kendisi halledebilirdi. Bunu *ikisi* için de halledebilirdi. Koşarak mutfağa inip üç büyük boy çöp torbasını rulolarından kopardı ve Peter'ın odasına geri döndü. Dolaptan başladı, ayakkabı bağcığı, şeker, potasyum nitrat gübre kutularını ve – aman Tanrım, *boru* muydu bunlar?– ilk torbaya attı. Bütün bunları ne yapacağına dair bir planı yoktu ama evinden çıkartacaktı.

Kapı çaldığında Lacy rahatlayarak iç geçirdi, Lewis'i bekliyordu. Ama eğer net bir şekilde düşünüyor olsaydı Lewis'in anahtarını kullanacağını fark ederdi. Elindekileri bırakıp aşağıya indiğinde kapıda elinde ince bir mavi dosya tutan bir polisle karşılaştı. "Bayan Houghton?" dedi memur.

Ne istiyor olabilirlerdi? Oğlu zaten ellerindeydi.

"Bir arama emrimiz var." Evrakları Lacy'ye vererek peşinde beş polis ile yanından geçti. "Jackson, Walhorne, siz oğlanın odasına bakın. Rodriguez, bodrum. Tewes ile Gilchrist, zemin kattan başlayın ve hepiniz telesekreterler ile bilgisayarları atlamadığınızdan emin olun..." Sonra Lacy'nin hâlâ orada kalakaldığını fark etti. "Bayan Houghton, evden çıkmanız gerek."

Polisler Lacy'yi girişe doğru götürdüler. Lacy uyuşmuş bir halde onları izledi. Peter'ın odasına girip o çöp torbasını gördüklerinde ne düşüneceklerdi? Peter'ı mı suçlayacaklardı? Yoksa yardım ettiği için Lacy'yi mi?

Zaten suçluyorlar mıydı?

Ön kapı açılınca soğuk hava aniden Lacy'nin yüzüne çarptı. "Ne zamana kadar?"

Memur omuz silkti. "İşimiz bitene kadar," dedi ve kadını soğukta bıraktı.

Jordan McAfee neredeyse yirmi yıldır avukatlık yapıyordu ve gerçekten her şeyi duyup gördüğüne inanıyordu, ta ki karısı Selena ile birlikte televizyonun karşısında durmuş Sterling Lisesindeki silahlı saldırıya ilişkin CNN yayınını izledikleri şu ana kadar. "Columbine gibi," dedi Selena. "Ama arka bahçemizde."

"Üstelik bu defa," diye mırıldandı Jordan, "suçlayabileceğimiz hâlâ hayatta olan biri var." Karısının kucağındaki, kendi beyaz Anglosakson Protestan genleri ile karısının uzun uzuvları ve abanoz rengi cildinin mavi gözlü, kahverengi tenli bir karışımı olan bebeğe baktı ve oğlunun bütün bunları bilinçaltına kaydetmesi ihtimaline karşın televizyonun sesini kısmak için uzaktan kumandaya uzandı.

Jordan, Sterling Lisesini biliyordu. Lise, gittiği berberle aynı sokakta, avukatlık bürosu olarak kiraladığı bankanın üzerindeki daireden iki sokak ötedeydi. Torpido gözlerinde esrar bulunan ya da şehirdeki üniversitede reşit olmadıkları halde içki içerken yakalanan birkaç öğrencinin davasına bakmıştı. Yalnızca karısı değil aynı zamanda yardımcısı da olan Selena, zaman zaman çocuklarla bir dava hakkında konuşmak için okula giderdi.

Buraya taşınalı çok olmamıştı. Berbat ilk evliliğinden kalan tek güzel şey olan oğlu Thomas, Salem Falls'daki liseden mezun olmuştu ve şimdi Yale'de ikinci sınıf öğrencisiydi. Jordan, oğlunun kariyer planlarının performans sanatı, sanat tarihi ya da profesyonel palyaçoluktan birini olduğunu duymak için yılda 40.000 dolar

harcıyordu. Jordan sonunda Selena'ya evlenme teklifi etmiş ve Selena hamile kaldıktan sonra bu civardaki okullar daha saygın olduğu için Sterling'e taşınmışlardı.

İşe bak.

Yayını seyretmek istemeyen ama gözlerini de televizyondan alamayan Jordan çalan telefonu açmaya yeltenmeyince, Selena kucağındaki bebeği kocasının kollarına bırakıp ahizeye uzandı. "Alo," dedi. "Nasıl gidiyor?"

Jordan ona bakıp kaşlarını kaldırdı.

Thomas, diye fısıldadı Selena. "Evet, yanımda."

Telefonu Selena'dan aldı. "Neler oluyor?" diye sordu Thomas. "MSNBC.com'da tek haber Sterling Lisesi."

"Ben de senin kadar biliyorum," dedi Jordan. "Tam bir keşmekeş."

"Orada birkaç tanıdığım vardı. Atletizm oyunlarında rakibimizdiler. İnsana hiç *gerçekmiş* gibi gelmiyor."

Jordan hâlâ uzaktan ambulans sirenlerini duyabiliyordu. "Gerçek," dedi. Hattan bir tık sesi geldi, başka biri arıyordu. "Biri arıyor, bunu açmam lazım, az bekle."

"Bay McAfee ile mi görüşüyorum?"

"Evet..."

"Şey... anladığım kadarıyla avukatsınız. Adınızı Sterling Üniversitesindeki Stuart McBride'dan aldım da..."

Televizyonda yıllıklarından alınan resimlerle birlikte öldüğü kesinleşenlerin bir listesi akmaya başladı. "Şimdi diğer hatta konuşuyordum," dedi Jordan. "Adınızı ve numaranızı verirseniz, size daha sonra dönebilir miyim?"

"Oğlumu temsil edip edemeyeceğinizi merak ediyordum," dedi arayan. "Oğlum şu... liseden..." Ses bir an durakladı, sonra hırıltılı bir şekilde yükseldi. "Olayın failinin oğlum olduğunu söylüyorlar."

Jordan en son bir delikanlıyı temsil ettiği zamanı hatırladı. Chris Harte da bu çocuk gibi elinde dumanı tüten bir tabanca ile bulunmuştu.

"Bu... bu davayı alır mısınız?"

Jordan bekleyen Thomas'ı unuttu. Chris Harte'ı ve o davanın nasıl içini dışına çıkardığını unuttu. Onun yerine Selena ile karısının kucağındaki bebeğe baktı. Sam kıvranarak annesinin küpesine uzandı. Bu çocuk, bu sabah Sterling Lisesine gidip bir katliam yapan çocuk, birinin oğluydu ve yıllarca kendisini toparlayamayacak olan bir kente, şimdiden doyma noktasına ulaşan medya yayınlarına rağmen adil bir yargılanmayı hak ediyordu.

"Evet," dedi Jordan. "Alırım."

Sonunda, bomba timi Peter Houghton'un arabasındaki boru bombasını etkisiz hale getirdikten, ateşlenen mermilerden okulun etrafına dağılmış yüz on altı mermi kovanı bulunduktan, olay yeri inceleme görevlileri ölçekli bir diyagram yapabilmek için kanıtları ve cesetlerin yerlerini ölçmeye başladıktan, suç mahalli teknisyenleri indeksli albümlere koyacakları yüzlerce fotoğrafın ilkini çektikten sonra Patrick herkesi okulun toplantı salonuna çağırarak karanlıkta kürsüye çıktı. "Elimizde çok fazla veri var," dedi önünde toplanmış kalabalığa. "Bunu hızla ve doğru bir şekilde yapmamız için çok fazla baskı olacak. Nerede olduğumuzu görmek için herkesin yirmi dört saat içinde burada toplanmasını istiyorum."

İnsanlar dağılmaya başladı. Bir sonraki toplantıda Patrick tamamlanmış albümleri, laboratuvara gönderilmeyen tüm delilleri ve laboratuvara teslim edilen delillere ait tüm belgeleri alacaktı. Yirmi dört saat içinde öyle bir çığın altında kalacaktı ki ne tarafın üst ne tarafın alt olduğunu şaşıracaktı.

Diğerleri tüm gece ve ertesi gün boyunca sürecek işlerini tamamlamak için binanın çeşitli yerlerine dağılırken, Patrick de arabasına doğru yürüdü. Yağmur durmuştu. Patrick karakola dönüp Houghtonların evinden toplanan delilleri gözden geçirmeyi planlıyor ve kabul ederlerse ebeveynlerle konuşmak istiyordu. Ama bunun yerine arabayı tıp merkezine yöneltip otoparka girdi. Acil servise doğru gitti ve rozetini gösterdi. "Bakın," dedi hemşireye. "Bugün buraya bir

sürü çocuk kabul ettiniz, biliyorum. Ama ilk gelenlerden biri Josie adında bir kızdı. Onu bulmaya çalışıyorum."

Hemşirenin parmakları bilgisayarın klavyesi üzerinde dolaştı. "Soyadı ne?"

"Sorun da o ya," diye kabul etti Patrick. "Bilmiyorum."

Ekrana bir sürü bilgi doldu ve hemşire parmağını ekrana vurdu. "Cormier. Dördüncü katta, 422 numaralı oda."

Patrick kadına teşekkür edip asansörle yukarı çıktı. Cormier. İsim tanıdık geliyordu ama tam çıkaramamıştı. *Yaygın bir isim*, diye düşündü. Belki gazetede okumuş ya da bir televizyon programında görmüş olabilirdi. Hemşire masasının yanından geçip kapı numaralarını takip etti. Josie'nin odasının kapısı aralıktı. Kız gölgeler içerisindeki yatakta oturmuş, yanında dikilen biriyle konuşuyordu.

Patrick hafifçe kapıyı çalıp odaya girdi. Josie ona boş boş baktı; yanındaki kadın kendisine döndü.

Cormier ismini nereden tanıdığını o an anladı Patrick. *Yargıç Cormier.* Yüksek mahkeme yargıcı olmadan önce birkaç kez baktığı davalarda tanıklık yapmıştı; tutuklama emirleri için en son gittiği yargıçtı. Daha önce kamu avukatlığı yapmıştı, ki bu Patrick'in fikrince, şimdi son derece adil davransa da eskiden diğer taraf için oynadığı anlamına geliyordu.

"Sayın Yargıç," dedi. "Josie'nin sizin kızınız olduğunu bilmiyordum." Yatağa yaklaştı. "Nasılsın?"

Josie ona dikkatle baktı. "Sizi tanıyor muyum?"

"Seni dışarı ben taşımıştım–" Yargıç kolundan tutup onu Josie'nin işitemeyeceği bir yere çekerken sustu.

"Olanları hatırlamıyor," diye fısıldadı yargıç. "Nedense bir trafik kazası geçirdiğini sanıyor... ve ben de..." Sesi kısıldı. "Gerçeği söyleyemedim."

Patrick durumu anlamıştı. İnsan, sevdiklerinin dünyasını kararan kişi olmak istemezdi. "Benim yapmamı ister misiniz?"

Yargıç tereddüt etti, sonra şükranla başını salladı. Patrick yine Josie'ye döndü. "İyi misin?"

"Başım ağrıyor. Doktorlar beyin sarsıntısı geçirdiğimi ve bu gece burada kalmam gerektiğini söylüyor." Başını kaldırıp Patrick'e baktı. "Beni kurtardığınız için teşekkür etmem gerek." Aniden yüzünde kararlı bir ifade belirdi. "Matt'e ne olduğunu *siz* biliyor musunuz? Arabada benimle olan çocuk?"

Patrick yatağın kenarına oturdu. "Josie," dedi nazikçe, "sen bir kaza geçirmedin. Okulda bir olay oldu. Bir öğrenci gelip insanlara ateş etmeye başladı."

Josie konuşmakta zorlanır gibi başını salladı.

"Matt, kurbanlardan biriydi."

Kızın gözleri doldu. "Şimdi nasıl? İyi mi?"

Patrick aralarındaki battaniyenin yumuşak petek örgüsüne baktı. "Çok üzgünüm."

"Hayır," dedi Josie. "*Hayır*. Yalan söylüyorsun." Patrick'e saldırdı, yüzüne ve göğsüne vurdu. Yargıç kızına engel olmak için ileri atıldı ama Josie çılgına dönmüştü; bağırıyor, ağlıyor, tırmalıyordu

Koridorun diğer ucundaki hemşirelerden ikisi sesleri duyar duymaz beyaz kanatlar üzerinde uçar gibi odaya girdi. Josie'ye bir sakinleştirici verip, Patrick ile Yargıç Cormier'i odadan kovaladılar.

Koridorda Patrick duvara yaslanıp gözlerini kapadı. Ulu Tanrım! Tüm tanıklarına bunu mu yapması gerekecekti? Yargıçtan Josie'yi üzdüğü için özür dilemek üzereyken kadın da kızı gibi Patrick'e saldırmaya başladı. "Ne halt yemeye Matt'ten bahsettin şimdi?"

"Siz istediniz," diye diklendi Patrick.

"Okulu anlatmanı istedim," diye açıkladı yargıç. "Erkek arkadaşın öldü demeni değil!"

"Er ya da geç öğrenecekti, gayet iyi biliyor–"

"Geç," diye sözünü kesti yargıç. "*Çok daha* geç."

Hemşireler kapıda belirdi. "Uyudu," diye fısıldadı biri. "Kontrol etmek için geri geleceğiz."

İkisi de hemşireler uzaklaşana kadar bekledi. "Bakın," dedi Patrick dişlerinin arasından. "Bugün başından vurulan, bir daha yürüyemeyecek, yanlış zamanda yanlış yerde oldukları için ölen çocuklar gördüm. Kızınız... şokta... ama şanslılar arasında."

Sözleri kadına bir tokat gibi çarptı. Bir an için Patrick yargıca baktığında artık öfkeli görünmüyordu. Gri gözleri Tanrı'ya şükür gerçekleşmemiş olan tüm o senaryoları görüyordu; dudakları rahatlayıp yumuşamıştı. Sonra aynı hızla yüz hatları düzeldi, ifadesizleşti. "Özür dilerim. Genellikle böyle değilimdir. Ama... gerçekten korkunç bir gündü."

Patrick çabaladı ama bir an kadını ezecekmiş gibi görünen o duygudan bir eser göremedi. *Kusursuz.* Öyle bir kadındı.

"Sadece işini yapmaya çalışıyordun, biliyorum," dedi yargıç.

"Josie ile konuşmak *isterdim*... ama onun için gelmedim. Buradayım çünkü Josie ilk... şey, iyi olduğundan emin olmak istedim." Yargıç Cormier'e ufacık, kalp kırabilecek türden bir gülümseme sundu. "Ona iyi bakın," dedi ve sonra dönüp koridorda yürümeye başladı. Sırtında kadının bakışlarındaki sıcaklığı hissedebiliyordu, tıpkı bir elin dokunuşu gibi.

On İki Yıl Önce

Anaokulunun ilk gününde Peter Houghton sabah 04.32'de uyandı. Çıplak ayaklarıyla anne babasının odasına girdi ve okul otobüsüne binme zamanının gelip gelmediğini sordu. Kendini bildi bileli ağabeyi Joey'nin otobüse binmesini izlemişti ve bu otobüs onun için kocaman bir gizemdi: güneşin küt sarı burnunda parlaması, bir ejderin ağzı gibi açılan kapısı, durduğunda acıklı acıklı iç çekmesi. Peter'ın aynı Joey'nin her gün iki kere bindiği otobüse benzeyen küçük bir arabası vardı. Şimdi o otobüse kendisi de binebilecekti.

Annesi ona gidip sabah olana kadar uyumasını söyledi ama Peter uyuyamıyordu. Onun yerine annesinin okulun ilk günü için aldığı özel kıyafetlerini giydi ve beklemek için tekrar yatağa yattı. Kahvaltıya en önce o indi ve annesi damla çikolatalı krep yaptı; en sevdiği. Oğlunu yanağından öptü ve kahvaltı masasında otururken bir fotoğrafını çekti, bir tane de paltosunu giyip boş sırt çantasını bir kaplumbağanın kabuğu gibi sırtına aldığında. "Bebeğimin okula gittiğine inanamıyorum," dedi annesi.

Bu sene birinci sınıfa giden Joey onu bozdu. "Okul işte," dedi. "Aman ne önemli."

Peter'ın annesi paltosunu iliklemeyi bitirdi. "Bir zamanlar senin için de önemliydi," dedi. Sonra Peter'a ona bir sürprizi olduğunu söyledi. Mutfağa gidip bir Superman beslenme çantası ile geri döndü. Superman metalden çıkmak istiyormuş gibi ileri uzanmıştı. Tüm vücudu arka plandan biraz fırlamıştı, kör insanların okuduğu kitaplardaki harfler gibi. Göremediğinde bile hangisinin kendi beslenme çantası olduğunu bileceğini düşünmek Peter'ın hoşuna gitmişti. Çantayı annesinden alıp ona sarıldı. Bir meyvenin yuvarlanırken çıkardığı sesi, mumlu kâğıdın hışırtısını duydu ve bunu çantasının içini gizemli organlar olarak hayal etti.

Garaj yolunun sonunda beklediler ve Peter'ın defalarca düşlediği gibi sarı otobüs tepenin üzerinden göründü. "Bir poz daha!" diye seslendi annesi ve otobüs gıcırdayarak arkasında yavaşlarken Peter'ın bir fotoğrafını daha çekti. "Joey," diye talimat verdi, "kardeşine göz kulak ol." Sonra Peter'ı alnından öptü. "Oğlum kocaman olmuş," dedi ve dudaklarını büzdü, ağlamamaya çalışırken yaptığı gibi.

Birden Peter içinin buz kestiğini hissetti. Ya anaokulu hayal ettiği gibi olmazsa? Ya öğretmeni bazen kâbus görmesine sebep olan o dizideki cadıya benziyorsa? Ya E harfinin ne tarafa baktığını unutursa ve herkes onunla alay ederse?

Tereddütle okul otobüsünün basamaklarını çıktı. Şoför askerî bir mont giyiyordu ve önden iki dişi eksikti. "Arkada boş yer var," dedi ve Peter, Joey'i arayarak koridorda ilerlemeye başladı.

Kardeşi, Peter'ın tanımadığı bir çocuğun yanında oturuyordu. Yanından geçerken Joey ona baktı ama bir şey demedi.

"Peter!"

Dönünce Josie'nin yanındaki boş koltuğa vurduğunu gördü. Siyah saçları örülüydü ve eteklerden nefret etmesine rağmen bir etek giyiyordu. "Sana ayırdım," dedi Josie.

Yanına oturdu, şimdiden daha iyi hissediyordu. Bir *otobüse* biniyordu. Ve tüm dünyadaki en iyi arkadaşının yanında oturuyordu. "Beslenme çantan *süper*," dedi Josie.

Josie'ye çantayı oynattığında Superman'in hareket ediyormuş gibi göründüğünü göstermek için çantasını kaldırdı ama o anda koridorun diğer tarafından bir el uzandı. Maymun kollu, beyzbol kepini ters takmış bir çocuk beslenme çantasını Peter'ın elinden kaptı. "Hey, ucube," dedi, "Superman'in uçtuğunu görmek ister misin?"

Peter daha büyük çocuğun ne yaptığını daha anlayamadan bir pencereyi açarak Peter'ın beslenme çantasını dışarı fırlattı. Peter ayağa kalktı, arka acil çıkış kapısından dışarı bakmak için boynunu çevirdi. Çantadan fırlayan elması yolun sarı çizgileri üzerinde yuvarlanarak gelen bir arabanın altında kaldı.

"Yerine otur!" diye bağırdı şoför.

Peter koltuğuna geri gömüldü. Yüzü buz gibiydi ama kulakları yanıyordu. Çocuk ile arkadaşlarının gülüştüğünü sanki beyninin içindelermiş gibi duyabiliyordu. Sonra Josie'nin elini tuttuğunu hissetti. "Bende fıstık ezmesi var," diye fısıldadı Josie. "Paylaşabiliriz."

♠

Alex nezarethanedeki görüşme odasında, son müvekkili Linus Froom'un karşısında oturuyordu. Linus, o sabah saat dörtte siyahlar giymiş, başına bir kar maskesi geçirmiş ve Irving'deki benzin istasyonunun marketinde silahlı soygun gerçekleştirmişti. Linus kaçtıktan sonra polis çağırıldığında yerde bir cep telefonu bulmuşlardı. Dedektif masasında otururken telefon çalmıştı. "Adamım," demişti arayan, "benim cep telefonum bu. Sende mi?" Dedektif evet demiş ve telefonu nerede kaybettiğini sormuştu. "Irving'deki benzin istasyonunda adamım. Daha yarım saat önce oradaydım." Dedektif Route 10 ile Route 25A kavşağında buluşmayı önermişti, telefonu getirecekti.

Linus Froom'un buluşmaya gidip silahlı soygun suçuyla tutuklandığını söylemeye gerek yoktu.

Alex çiziklerle dolu masanın diğer tarafındaki müvekkiline baktı. Kızı şu anda meyve suyu ile kurabiye yiyor veya masal dinliyor veya resim yapıyor veya anaokulunun ilk gününde her ne yapılıyorsa onunla uğraşıyordu. *Kendisi* ise mesleğinde başarılı olamayacak kadar aptal bir suçluyla ilçe nezarethanesinde tıkılı kalmıştı. "Burada diyor ki," dedi Alex polis raporuna bakarak, "Dedektif Chisholm sana haklarını okurken bir tartışma olmuş."

Linus başını kaldırdı. Suratı akne dolu, bitişik kaşlı bir çocuktu; daha on dokuz yaşındaydı. "Odun kadar aptal olduğumu sanıyordu."

"Sana öyle mi dedi?"

"Okuma yazma bilip bilmediğimi sordu."

Bunu tüm polisler soruyordu; failin haklarını anladığından emin olmaları gerekiyordu. "Anlaşılan senin yanıtın da 'Aptala benzer bir halim var mı öküz herif?' olmuş."

Linus omuz silkti. "Ya ne diyecektim?"

Alex gözlerinin arasını ovuşturdu. Kamu avukatlığı ofisindeki günleri bunun gibi anlardan oluşan yorucu bir bulanıklıktan ibaretti: bir hata, bir ay ya da bir yıl sonra yine karşısında oturuyor olacak biri adına harcanan bir sürü enerji ve zaman. Ama başka ne yapabilirdi ki? Yaşamayı seçtiği dünya buydu.

Çağrı cihazı öttü. Numaraya bakarak cihazı susturdu. "Linus, bence suçunu kabul etmen en iyisi olacak."

Linus'u nezaret memurunun ellerine bırakıp telefonunu ödünç almak için nezarethanedeki bir sekreterin ofisine daldı. "Tanrıya şükür," dedi Alex diğer taraftaki kişi telefonu açınca. "Beni nezarethanede ikinci kat penceresinden atlamaktan kurtardın."

"Parmaklıkları unutuyorsun," dedi Whit Hobart gülerek. "Mahkûmları içeride tutmak için değil de kamu avukatları davalarının ne kadar umutsuz olduğunu gördüklerinde kaçmasınlar diye taktıklarını düşünürüm hep."

Alex, New Hampshire kamu avukatlığı ofisinde işe başladığında Whit onun amiriydi ama fakat dokuz ay önce istifa etmişti. Başlı başına bir efsane olan Whit, Alex için hiç sahip olmadığı bir baba gibiydi; kendi babasının aksine onu eleştirmek yerine öven bir baba. Whit'in deniz kıyısındaki bir golf kulübü yerine burada olmasını diledi. Alex'i yemeğe götürür ve her kamu avukatının Linus gibi müvekkilleri ve davaları olduğunu hatırlatan hikâyeler anlatırdı. Ayrılırken bir şekilde Alex'i yemeğin faturası ve ayağa kalkıp yeniden savaşa başlama arzusu ile baş başa bırakırdı.

"Ayakta ne işin var?" dedi Alex. "Golfe erken mi başladın?"

"Yok, lanet bahçıvan yaprak süpürücü ile uyandırdı. Neler kaçırdım?"

"Yok bir şey. Tabii ofis sensiz eskisi gibi değil. Eksik bir... enerji var gibi."

"Enerji mi? Şu şapşal New Age falcılarından birine dönüşmedin, değil mi Al?"

Alex sırıttı. "Hayır."

"İyi. Çünkü o yüzden aradım: sana bir iş buldum."

"*Zaten* bir işim var. Hatta *iki* işe yetecek kadar çalışıyorum."

"Baro Haberleri gazetesine üç ilçe mahkemesi boş kadro ilanı vermiş. Mutlaka başvurman lazım Alex."

"Yargıç olmak için mi?" Gülmeye başladı. "Whit, ne içiyorsun bu günlerde?"

"İyi bir yargıç olursun Alex. İyi kararlar veriyorsun. Sakinsin. Duygularının işinin önüne geçmelerine izin vermiyorsun. Savunma perspektifin var, yani davacıları anlıyorsun. Ve her zaman mükemmel bir dava avukatıydın." Tereddüt etti. "Hem New Hampshire'da Demokrat Parti'den bir kadın valinin yargıç seçmesi çok sık olmuyor."

"Güvenoyu için teşekkürler," dedi Alex, "ama o işe hiç uygun değilim."

Bunu biliyordu çünkü babası bir yüksek mahkeme yargıcıydı. Alex döner sandalyesinde sallanarak ataşları saydığını, başparmağının tırnağıyla lekesiz kurutma kâğıdının yeşil keçesi üzerinde izler bıraktığını hatırlıyordu. Telefonu açıp çevir sesi ile konuşurdu. Hayaller kurardı. Sonra, kaçınılmaz olarak, babası gelip bir kalemi ya da dosyayı karıştırdığı veya –Tanrı korusun– kendisini rahatsız ettiği için onu azarlardı.

Kemerindeki çağrı cihazı yeniden titremeye başladı. "Baksana, mahkemeye gitmem lazım. Belki haftaya öğle yemeğine çıkarız."

"Yargıçların düzenli saatleri olur," diye ekledi Whit. "Josie okuldan kaçta dönüyor?"

"Whit–"

"Bir düşün," dedi ve sonra telefonu kapattı.

"Peter," diye iç çekti annesi, "nasıl *tekrar* kaybedersin*?*" Kendisine bir fincan kahve dolduran babasının yanından geçti ve kilerin karanlıklarında öğle yemeğini koymak için kahverengi bir kese kâğıdı aradı.

Peter o kese kâğıtlarından nefret ediyordu. Muz hiç doğru düzgün sığmıyordu ve sandviç de *her zaman* eziliyordu. Ama başka ne yapabilirdi ki?

"Ne kaybetmiş?" diye sordu babası.

"Beslenme çantasını. Bu ay üçüncüye kaybediyor." Annesi kese kâğıdını doldurmaya başladı. Dipte meyve ile meyve suyu, üstte sandviç. Yemeğini yemek yerine bir bıçakla kâğıt peçetesini kesmekle uğraşan Peter'a baktı. Şimdiye kadar H ve T harflerini çizmişti. "Oyalanırsan servisi kaçıracaksın."

"Sorumlu davranmaya başlaman lazım," dedi babası.

Babası konuştuğu zaman Peter onun sözlerini dumana benzetiyordu. Bir an odayı karartıyorlar ama sen fark edemeden kayboluyorlardı.

"Tanrı aşkına Lewis, daha beş yaşında."

"Joey'nin okulun ilk ayında beslenme çantasını üç kere kaybettiğini hatırlamıyorum."

Peter bazen babasını arka bahçede Joey ile futbol oynarken seyrediyordu. Bacakları çılgın pistonlar ve dişliler gibi çalışıyordu; öne, arkaya, öne; birlikte dans ederken top aralarına sıkışmış gibiydi. Peter onlara katılmaya çalıştığında kendi kendine köstek oluyordu. Son seferinde yanlışlıkla kendi kalesine gol atmıştı.

Omzunun üzerinden anne babasına baktı. "Ben Joey değilim," dedi ve kimse yanıt vermemesine rağmen cevaplarını duyabiliyordu: *Biliyoruz.*

"Avukat Cormier?" Alex başını kaldırdığında eski müvekkilinin ağzı kulaklarında gülümseyerek masasının karşısında dikildiğini gördü.

Bir an için onu tanıyamadı. Teddy MacDougal ya da MacDonald, öyle bir şey işte. Suçlamayı hatırlıyordu: alelade saldırı, ev içi şiddet. Karısı ile sarhoş olup birbirlerine girmişlerdi. Alex beraat ettirmişti.

"Bir sürprizim var," dedi Teddy.

"Umarım bana bir şey almamışsındır," diye yanıtladı ve ciddiydi de. Eyaletin kuzey tarafında yaşayan bir adamdı bu. O kadar fakirdi ki evinin zemini topraktandı ve buzdolabını avlanarak kendisi dolduruyordu. Alex avlanmayı sevmezdi ama Teddy gibi bazı müvekkilleri için bunun spor değil hayatta kalma biçimi anlamına geldiğini biliyordu.

Tam da bu yüzden suçlu bulunmak onun için kötü olacaktı: silahlarını kullanmayacaktı.

"Satın almadım. Yemin ederim." Teddy gülümsedi. "Kamyonette. Dışarı gelsene."

"Buraya getiremez misin?"

"Şey... hayır. Hayır getiremem."

Mükemmel, diye düşündü Alex. *Kamyonetinde içeri getiremeyeceği ne olabilir?* Teddy'nin peşinden park yerine gitti ve pikabının arkasında kocaman, ölü bir ayı gördü.

"Bu buzdolabın için," dedi Teddy.

"Teddy, bu çok büyük. Sana tüm kış yeter."

"Doğru. Ama aklıma sen geldin."

"Çok teşekkür ederim. Gerçekten. Ama ben... ee... et yemiyorum. Ziyan olsun istemem." Adamın koluna dokundu. "Gerçekten sende kalsın isterim."

Teddy gözlerini kısarak güneşe baktı. "Pekâlâ." Alex'e başıyla selam verdi, kamyonetine bindi ve ayı kamyonetin kasasına çarpa çarpa park yerinden çıktı.

"Alex!"

Döndüğünde sekreteri kapıda duruyordu. "Az önce kızının okulundan aradılar," dedi sekreteri. "Josie'yi müdürün odasına çağırmışlar."

Josie mi? Okulda başını derde mi sokmuş? "*Ne* için*?*" diye sordu Alex.

"Okulun bahçesinde bir çocuğu fena pataklamış."

Alex arabasına doğru hareketlendi. "Söyle geliyorum."

Eve dönerken Alex fark ettirmeden dikiz aynasından kızını inceledi. Josie bu sabah okula giderken üzerinde beyaz bir hırka ve hâkî renkli bir pantolon vardı; şimdi hırka kir içindeydi. Atkuyruğu çözülmüş, saçlarının arasına otlar girmişti. Süveterinin dirseğinde bir delik vardı; dudağı hâlâ kanıyordu. Asıl hayret verici olansa, saldırdığı oğlandan çok daha iyi durumda olmasıydı.

"Gel bakalım," dedi Alex, Josie'yi üst kattaki banyoya götürürken. Banyoda kızının üstünü gömleğini çıkardı, kesiklerini yıkadı ve üzerlerine tentürdiyot sürerek bantladı. Josie'nin önüne, Kurabiye Canavarı'nın postundan yapılmış gibi duran banyo paspasının üzerine oturdu. "Konuşmak ister misin?"

Josie'nin alt dudağı titredi ve kız ağlamaya başladı. "Peter," dedi. "Drew hep onunla uğraşıyor ve Peter'ın canı yanıyor. Ben de bugün öbür türlü olmasını istedim."

"Bahçede öğretmenler yok mu?

"Yardımcı öğretmenler var."

"Onlara Peter'a sataştıklarını söylemen gerekirdi. Drew'i döversen sen de onun kadar yaramaz olursun."

"Yardımcılarla konuştuk zaten," diye şikâyet etti Josie. "Drew ile diğer çocuklara Peter ile uğraşmamalarını söylediler ama onlar dinlemiyor."

"Yani," dedi Alex, "gerekli gördüğün şeyi yaptın, öyle mi?"

"Evet. Peter için."

"*Her* zaman öyle yaptığını düşün. Diyelim ki başka birinin paltosunu kendi paltondan daha çok beğenip alıverdin."

"O hırsızlık olur," dedi Josie.

"Çok doğru. Kurallar bu yüzden var. Kuralları çiğneyemezsin, herkes çiğniyor olsa bile. Çünkü eğer çiğnersen, hepimiz çiğnersek, dünya korkunç bir yer olur. Paltolar çalınır, insanlar okul bahçesinde dayak yer. Bazen *en iyi* şey yerine, *en doğru* şeyi yapmamız gerekir."

"Ne farkı var?"

"En iyi şey, senin yapılması gerektiğini düşündüğün şeydir. En doğru şey, yapılması gereken şeydir. Yalnızca kendini ve senin nasıl hissettiğini değil diğer şeyleri de düşünürsün; başka kimler var, daha önce neler oldu, kurallar ne diyor..." Josie'ye baktı. "Peter neden kavga etmedi?"

"Başının derde gireceğini düşündü."

"Gördün mü bak?" dedi Alex.

Josie'nin kirpiklerine yaşlar vardı. "Bana kızdın mı?"

Alex tereddüt etti. "Peter'a sataşmalarına engel olmadıkları için yardımcılara kızdım. Ve birinin burnuna yumruk atman da hoşuma gitmedi. Ama arkadaşını korumak istediğin için seninle gurur duyuyorum." Josie'yi alnından öptü. "Gidip üzerinde delik olmayan bir şeyler giy, Wonder Woman."

Josie odasına giderken Alex banyoda oturmaya devam etti. Adalet dağıtmanın her şeyden önce hazır ve nazır olmakla alakalı olduğunu fark etmişti; okul bahçesindeki yardımcıların aksine, örneğin. Patronluk taslamadan kararlı olabilirdiniz; kuralları bilmeye önem verebilirdiniz; bir karara varmadan önce tüm delilleri dikkate alabilirdiniz.

Alex, iyi bir yargıç olmanın iyi bir anne olmaktan o kadar da farklı olmadığını anlamıştı.

Ayağa kalktı, alt kata inip telefonu açtı. Whit üçüncü çalışta yanıt verdi. "Peki," dedi Alex. "Söyle ne yapmam gerekiyor."

♠

Okul sırası Lacy'nin poposunun altında çok küçük kalmıştı; dizleri sıranın altına sığmıyordu; duvarların renkleri çok parlaktı. Karşısında oturan öğretmen o kadar gençti ki Lacy kadının eve gittiğinde kanunları çiğnemeden bir bardak şarap içip içemeyeceğini merak ediyordu. "Bayan Houghton," dedi öğretmen, "size daha iyi bir açıklama yapabilmek isterdim, ama gerçek şu ki bazı çocuklar sataşma mıknatısı oluyor. Diğer çocuklar onlarda bir zayıflık görünce istismar ediyorlar."

"Peter'ın zayıflığı ne?" diye sordu.

Öğretmen gülümsedi. "Ben onu bir zayıflık olarak görmüyorum. Hassas ve tatlı bir çocuk. Ama diğer oğlanlarla hırsız polis oynamaktansa, Josie ile bir köşede oturup boyama yapmayı tercih ediyor. Sınıftaki diğer çocuklar bunu fark ettiler tabii."

Lacy aşağı yukarı Peter'ın yaşındayken ilkokulda kuluçka makinesi ile civciv yetiştirdiklerini hatırladı. Altı yumurtadan civciv çıkmıştı ama yavruların bir tanesinin bacağı sakattı. Yemliğe ve suluğa en son hep o civciv gidiyordu ve kardeşlerinden daha cılız, daha ürkekti. Bir gün, tüm sınıfın dehşet dolu gözlerinin önünde diğerleri sakat civcivi gagalaya gagalaya öldürmüşlerdi.

"Bu çocukların davranışları hoş görülmüyor elbette," diye Lacy'yi temin etti öğretmen. "Gördüğümüzde hemen çocukları müdürün odasına yolluyoruz." Bir şey daha diyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra tekrar kapadı.

"Nedir?"

Öğretmen masasına baktı. "Sorun şu ki maalesef bu ters tepebiliyor. Çocuklar Peter yüzünden başlarının derde girdiğini düşünüyor ve bu da şiddet döngüsünün sürmesine neden oluyor."

Lacy yüzünün kızardığını hissetti. "Peki bunun tekrar olmaması için, siz, şahsen ne yapıyorsunuz?"

Öğretmenin ceza sandalyesinden ya da Peter ile yeniden kalabalık içerisinde alay edilmesi halinde verilecek cezalardan bahsedeceğini

ummuştu. Ama bunun yerine genç kadın "Peter'a kendini savunmayı öğretiyorum. Eğer biri yemek sırasında önüne geçerse ya da ona sataşırsa, bunu kabul etmek yerine bir yanıt vermesini."

Lacy şaşkınlıkla kadına baktı. "Bu... duyduklarıma inanamıyorum. Eğer çocuğun biri Peter'ı iterse, Peter da onu mu itmeli yani? Yemeği yere atılırsa, o da karşılık mı vermeli?"

"Elbette hayır–"

"Bana Peter'ın okulda kendisini güvende hissetmek için ona bunu yapan çocuklar gibi davranması gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Hayır, size ilkokulun gerçeklerini anlatmaya çalışıyorum," diye düzeltti öğretmen. "Bakın, Bayan Houghton. Size duymak istediğiniz şeyi söyleyebilirim. Peter'ın mükemmel bir çocuk olduğunu söyleyebilirim ki öyle zaten. Okulun hoşgörülü davranmayı öğreteceğini ve Peter'a eziyet eden çocukları cezalandıracağını, bunun ona sataşmalarını kesmeye yeteceğini de söyleyebilirim. Ama üzücü gerçek şu ki eğer Peter bunun sona ermesini istiyorsa çözümün de bir parçası olmak zorunda."

Lacy başını eğerek ellerine baktı. Küçük öğrenci sırasının üzerinde kocaman görünüyorlardı. "Teşekkür ederim... dürüst davrandığınız için." Dikkatle ayağa kalktı, çünkü artık uymadığınız bir dünyada hareket etmenin en iyi yolu buydu.

Anaokulu sınıfından çıktı. Peter koridordaki dolapların altındaki küçük bir tahta bankta oturmuş bekliyordu. Peter'ın annesi olarak görevi tökezlememesi için önündeki yolu açmaktı. Ama ya yolunu onun için her zaman düzeltemezse? Öğretmenin anlatmaya çalıştığı şey bu muydu?

Peter'ın önünde çökerek ellerine uzandı. "Seni sevdiğimi biliyorsun değil mi?"

Peter başıyla onayladı.

"Biliyorsun senin için en iyisini istiyorum."

"Evet," dedi Peter.

"Beslenme çantalarına olanları biliyorum. Drew ile olanları da biliyorum. Josie'nin ona yumruk attığını duydum. Sana neler söylediğinden de haberim var." Lacy gözlerinin dolduğunu hissetti. "Bir daha böyle bir şey olursa, kendini koruman lazım. Koruman lazım, Peter, yoksa ben... seni cezalandırmak zorunda kalacağım."

Hayat adil değildi. Lacy'nin ne kadar çok çalışırsa çalışsın terfi edemediği olmuştu. Kendilerine çok iyi bakan anneler düşük yaparken, kokain bağımlılarının sağlıklı bebekler dünyaya getirdiklerini görmüştü. On dört yaşında genç kızların daha yaşamaya fırsat bulamadan yumurtalık kanserinden öldüklerini görmüştü. Kaderin adaletsizliğine karşı savaşamazdınız; yalnızca katlanabilir ve bir gün işlerin değişeceğini umut edebilirdiniz. Ama nedense çocuğunuzun adına katlanmak çok daha zordu. Masumiyet perdesini kaldırıp, onu ne kadar severse sevsin, onun için bu dünyanın mükemmel olmasını ne kadar isterse istesin, her zaman yetersiz kalacağını Peter'a gösteren kişinin kendisi olması Lacy'yi çok üzüyordu.

Yutkunarak Peter'a baktı, bunu yapmak kalbini kırsa da oğlunun kendisini korumasını sağlamak için ne yapması gerektiğini, hangi cezanın onu davranışlarını değiştirmeye zorlayacağını düşünmeye çalıştı. "Eğer bu tekrar olursa... bir ay boyunca Josie ile oynamak yok."

Bu ültimatomu verirken gözlerini kapattı. Böyle bir ebeveyn olmayı istemiyordu ama anlaşılan kibar ol, nazik ol, başkalarına sana davranılmasını istediğin gibi davran şeklindeki her zamanki tavsiyeleri Peter'a yararlı olmamıştı. Eğer tehdit etmek Peter'ın kükremesini sağlayacak ve Drew ile diğer işe yaramazların kuyruklarını bacaklarının arasına kıstırıp kaçmalarına neden olacaksa, Lacy de öyle yapacaktı.

Peter'ın saçlarını geriye tarayarak yüzündeki şüphe bulutlarını izledi. Neden şüphelenmesin ki? Annesi daha önce hiç böyle bir talimat vermemişti. "O bir zorba. Ufak boylu bir serseri. Ama büyüdüğünde daha da büyük bir serseri olacak. Sense... büyüdüğünde inanılmaz biri olacaksın." Lacy oğluna gülümsedi. "Bir gün herkes Peter adını duyacak."

Okulun bahçesinde iki salıncak vardı ve bazen sıranızı beklemeniz gerekiyordu. Bu gibi durumlarda Peter beşinci sınıftan birinin üst demire sarıp yerden çok yükselttiği ve binmesi zor olan salıncağa kendisine denk gelmemesini umardı. Salıncağa binmeye çalışırken düşmekten, hatta daha kötüsü, hiç binememekten korkuyordu.

Josie ile birlikte beklediğinde o salıncağa hep Josie binerdi. Hoşuna gidiyormuş gibi yapardı ama Josie'nin Peter'ın o salıncağı ne kadar *sevmediğini* bilmiyormuş gibi yaptığını fark etmişti.

Bugün teneffüste salıncakta sallanmıyorlardı. Onun yerine, zincirleri birbirilerinin etrafına sımsıkı doluyor sonra ayaklarını kaldırıp dönüyorlardı. Peter bazen başını kaldırıp göğe bakıyor ve uçtuğunu hayal ediyordu.

Durduklarında kendi salıncağı ile Josie'ninki birbirilerine yaslandı ve bacakları dolandı. Josie güldü ve ayak bilekleriyle Peter'ınkileri yakalayarak bir insan zinciri oluşturdu.

Peter ona döndü. "İnsanların beni sevmesini istiyorum," deyiverdi.

Josie başını eğdi. "Seviyorlar zaten."

Peter bacaklarını açarak Josie'den ayrıldı. "Senin dışındaki insanları diyorum."

Yargıçlık başvurusunu tamamlamak Alex'in tam iki gününü aldı ve formu doldururken dikkate değer bir şey oldu: Bir yargıç olmayı gerçekten istediğini fark etti. Whit'e dediklerine rağmen, önceki tereddütlerine rağmen, doğru nedenlerle doğru kararı veriyordu.

Yargıç Seçim Komisyonu mülakata çağırdığında böyle bir çağrının herkese gönderilmediği konusunda gayet açıktılar. Alex mülakata çağırılıyorsa bu pozisyon için ciddi bir aday demekti.

Komisyonun görevi valiye bir aday listesi vermekti. Adli komisyon mülakatları East Concord'daki eski valilik konağı Bridges House'ta yapılıyordu. Mülakatlar farklı saatlerdeydi ve muhtemelen başka kimin başvurduğunu kimsenin öğrenemesinler diye adaylar bir kapıdan girip diğerinden çıkıyorlardı.

Komisyonun on iki üyesi avukatlar, polisler ve mağdur savunma kuruluşlarının yöneticilerinden oluşmaktaydı. O kadar sert bakıyorlardı ki Alex bir an yüzünün alev alacağını zannetti. Üstelik boa yılanlarıyla ilgili bir kâbus görüp tekrar uyumak istemeyen Josie yüzünden önceki gece de geç yatmıştı. Alex bu işe başvuran diğer adayların kim olduğunu bilmiyordu ama karanlık hava çıkışlarında saklanan bir yılan olmadığını ispatlamak için sabahın üçünde bir metreyi radyatör ızgaralarına sokmak zorunda kalmayan bekâr anneler olmadıklarından emindi.

"Hız hoşuma gidiyor," diye ihtiyatla yanıtladı kendisine sorulan soruyu. Vermesi gereken cevaplar olduğunu biliyordu. Mesele, standart cümleler ve beklenen yanıtlarla bir şekilde kendi kişiliğini yansıtabilmekti. "Hızlı bir karar vermek zorunda olmanın yarattığı baskıyı seviyorum. Kanıt kuralları konusunda çok katıyım. Önceden ödevini yapmayan yargıçların mahkeme salonlarında bulundum ve şahsen o şekilde çalışmayacağımı bilmiyorum." Tereddüt etti, etrafındaki on iki adam ve kadına bakarak yargıçlık kadrosuna başvuran ve savcılık ofisinin kutsal saflarından gelen diğer çoğu aday gibi sahte bir kişilik yaratmasının mı, yoksa kendisi gibi davranıp kamu avukatı geçmişinin belli olmasına izin vermesinin mi daha iyi olacağını düşündü.

Aman be.

"Aslında yargıç olmayı istememin nedeni mahkeme salonunda fırsat eşitliği olması. Salona girdiğinizde, o kısa süre boyunca oradaki herkes için sizin davanız dünyadaki en önemli şey. Sistem *sizin* için çalışıyor. Kim olduğunuz ya da nereden geldiğiniz önemli değil. Size yapılan muamele kanun hükümlerine bağlı, sosyoekonomik değişkenlere değil."

Komisyon üyelerinden biri notlarına baktı. "Sizi iyi bir yargıç yapacak özelliğiniz nedir Bayan Cormier?"

Alex kürek kemiklerinin arasından bir damla terin aktığını hissetti. "Sabırlı ama kararlı olmak. Kontrol sahibi olmak ama kibirli olmamak. Kanıt kurallarını ve mahkeme kurallarını bilmek."

Durakladı. "Bunu duymaya alışkın olmayabilirsiniz ama bence iyi bir yargıcın Çin bulmacalarında uzman olması gerekir."

Bir mağdur savunma grubunun temsilcisi olan yaşlıca bir kadını gözlerini kırpıştırdı. "Anlayamadım?"

"Çin bulmacaları. Ben bir anneyim. Küçük kızım beş yaşında. Bir oyun var: Size bir şeklin geometrik hatlarını veriyorlar: bir gemi, tren ya da kuş olabilir mesela ve farklı boyutlarda üçgenler ile paralelkenarlardan oluşan bir grup yapboz parçası ile o şekli oluşturmanız gerekiyor. Uzamsal ilişki yeteneğiniz varsa çok zor değil çünkü gerçekten kalıpların dışında düşünmeniz gerekiyor. Yargıç olmak da böyle bir şey. Çatışan bir sürü etken var: ilgili taraflar, mağdurlar, emniyet teşkilatı, toplum, hatta *emsal davalar* ve bir şekilde bunları kullanarak sorunu belirli bir çerçeve içerisinde çözüme kavuşturmanız gerek."

Sözlerini izleyen rahatsız edici sessizlikte Alex başını çevirip, pencereden bir sonraki adayın geçtiğini gördü. Yanlış gördüğünü sanarak gözlerini kırpıştırdı ama insan bir zamanlar parmaklarıyla taradığı gümüş rengi saçları unutmuyor; dudaklarını gezdirdiği elmacık kemiklerini ve çeneyi aklından silemiyordu. Logan Rourke, dava avukatlığı profesörü; eski sevgilisi; kızının *babası;* binaya girip kapıyı kapadı.

Anlaşılan o da yargıçlığa adaydı.

Alex derin bir nefes aldı, bu işe kabul edilmek konusunda bir dakika önce olduğundan daha da fazla kararlıydı. "Bayan Cormier?" dedi yaşlı kadın yeniden ve sorduğu soruyu duymadığını fark etti.

"Evet. Ne demiştiniz?"

"Çin bulmacaları çözme konusunda iyi olup olmadığınızı sordum."

Alex kadının gözlerine baktı. "Hanımefendi," dedi geniş bir gülümsemeyle, "New Hampshire eyalet şampiyonuyum."

Başlangıçta sayılar yalnızca daha şişman görünüyordu. Ama sonra kıvrılıp bükülmeye başladılar ve Peter 3 mü, yoksa 8 mi olduğunu

görmek için ya gözlerini kısmak ya da daha yakına gitmek zorunda kaldı. Öğretmeni onu poşet çay ve ayak kokan hemşirenin yanına gönderdi, hemşire de duvardaki bir tabloya bakmasını istedi.

Yeni gözlükleri tüy kadar hafifti ve düşüp kum havuzunda kaysa bile bile çizilmeyecek özel camları vardı. Çerçeveler teldendi ve Peter'ın fikrince gözlerini bir baykuşunki gibi kocaman parlak ve masmavi gösteren eğimli camları taşıyamayacak kadar inceydi.

Peter gözlükleri aldığında hayrete düşmüştü. Uzaktaki bulanıklık birdenbire siloları, tarlaları ve inekleri olan bir çiftliğe dönüşmüştü. Kırmızı işaretteki harfler DUR diyordu. Annesinin gözlerinin etrafında parmaklarının eklemlerindeki kırışıklıklara benzeyen ince çizgiler vardı. Tüm süper kahramanların aksesuarları vardı. Batman'in kemeri, Superman'in pelerini. Gözlükler de onunkiydi ve Peter'a X-ışını gözler vermişlerdi. Yeni gözlükleri onu o kadar heyecanlandırmıştı ki uyurken bile çıkarmadı.

Ertesi gün okula gidene kadar daha iyi görmeye başlayınca daha iyi duymaya da başladığını fark etmemişti: *Dört göz; yarasa kadar kör.* Gözlükleri artık bir imtiyaz değil bir yaraydı, diğer herkes ile arasındaki başka bir fark. Üstelik en kötüsü bu değildi bile.

Dünyaya odaklanınca, Peter insanların kendisine nasıl baktıklarını da fark etti. Sanki kendisi kocaman bir şakaymış gibi.

Ve Peter, 20'de 20 görüşü ile onları görmemek için başını yere eğdi.

"Biz huzur bozucu ebeveynleriz," diye fısıldadı Alex. Lacy ile birlikte Açık okul gününde dizlerini bir çekirge gibi bükmüş halde küçük sıralardan birinde oturuyorlardı. Matematik dersinde kullanılan Cuisenaire parlak renkli sayı çubuklarını alıp birbirine ekleyerek bir küfür yazdı.

"Bir yargıç olana kadar eğlenmenin zararı yok," diye azarladı Lacy ve eliyle sözcükleri dağıttı.

"Benim yüzümden bizi anaokulundan atacaklarından mı korkuyorsun?" diye güldü Alex. "Yargıç meselesine gelince, piyangoyu kazanma şansım da ancak o kadardır herhalde."

"Göreceğiz," dedi Lacy.

Öğretmen aralarına eğilip her iki kadına da küçük bir parça kâğıt verdi. "Bugün tüm ebeveynlerden kâğıda çocuklarını en iyi anlatan kelimeyi yazmalarını istiyorum. Daha sonra bunlarla bir sevgi kolajı yapacağız."

Alex, Lacy'ye bir bakış attı. "*Sevgi* kolajı mı?"

"Anaokulu düşmanlığı yapmayı keser misin?"

"Yapmıyorum ki. Aslında bence kanunlar hakkında bildiğimiz her şeyi anaokulunda öğreniyoruz. Bilirsin ya: İnsanlara vurma. Senin olmayan şeyleri alma. İnsanları öldürme. Tecavüz etme."

"Ha, evet, o dersi hatırlıyorum. Yemek saatinden hemen sonraydı," dedi Lacy.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu bir toplumsal sözleşme."

"Ya yargıç olursan ve inanmadığın bir kanunu uygulaman gerekirse?"

"Birincisi; o bayağı uzak bir ihtimal. İkincisi, yapardım. Kendimi çok kötü hissederdim ama yapardım," dedi Alex. "Kürsüde şahsi fikirlerini uygulayan bir yargıç istemezsin, inan bana."

Lacy elindeki kâğıdın kenarını ince ince yırttı. "Eğer iş senden önce geliyorsa, *kendin* olmaya ne zaman vaktin kalacak?"

Alex gülümseyerek çubuklarla başka bir küfür yazdı. "Anaokulu açık günlerinde, herhalde."

Aniden Josie yanakları pespembe, heyecanla yanlarına geldi. "Anne," dedi Alex'i elinden çekip. "Bitirdik."

Çocuklar bir süredir tahta blokların olduğu köşede bir sürpriz hazırlıyorlardı. Lacy ve Alex ayağa kalkıp onların peşinden gittiler. Kitap rafları ve küçük halı yığınlarının yanından, üzerinde duran çürümüş balkabağı deneyini görünce Alex'in tanıdığı bir savcının yüzünü hatırladığı bilim masasının önünden geçtiler. "Bu bizim evimiz," diye açıkladı Josie, ön kapı olarak görev yapan bir bloğu iterek açarken. "Biz evliyiz."

Lacy, Alex'i dürttü. "Hep dünürlerimle iyi geçinmek istemişimdir."

Peter tahtadan bir ocağın önünde durmuş, plastik bir kapta hayali bir yemeği karıştırıyordu. Josie üzerine büyük gelen bir laboratuvar önlüğü giydi. "İşe gitme vakti. Akşam yemeği için evde olurum."

"Peki," dedi Peter. "Köfte yiyeceğiz."

"Ne iş yapıyorsun?" diye sordu Alex, Josie'ye.

"Ben bir yargıcım. Tüm gün insanları hapse gönderiyorum, sonra da eve gelip yemeğimi yiyorum." Blok evin etrafında dönüp ön kapıdan yine içeri girdi.

"Yemeğe otur," dedi Peter. "Yine geç kaldın."

Lacy gözlerini yumdu. "Bana mı öyle geliyor, yoksa bu gerçekten fazla gerçekçi bir aynaya bakmak gibi mi?"

Josie ile Peter'ın tabaklarını bir kenara koyup blok evlerinin bir başka kısmına, karenin içindeki daha küçük bir kareye geçmelerini izlediler. Çocuklar o karenin içine yattı. "Burası yatak," diye açıkladı Josie.

Öğretmen Alex ile Lacy'nin arkasına geldi. "Her zaman evcilik oynuyorlar," dedi. "Çok şeker, değil mi?"

Alex, Peter'ın kıvrılıp yan dönmesini izledi. Josie onu arkasından kucaklayarak kolunu beline sardı. Alex kızının aklında böyle bir çift resminin nasıl oluştuğunu merak etti, annesinin biriyle çıktığını hiç görmemişti.

Lacy'nin blok dolabına yaslanarak elindeki küçük kâğıt parçasına HASSAS yazdığını gördü. Bu sözcük Peter'ı iyi tanımlıyordu. Gerçekten hassastı, hatta neredeyse savunmasızdı. Onu korumak için etrafına bir zırh gibi sarılmış Josie gibi biri lazımdı.

Alex bir kalem alıp elindeki kâğıdı düzeltti. Aklından bir sürü sıfat geçiyordu, kızına uygun o kadar çok vardı ki: *dinamik, sadık, zeki, nefes kesici*. Ama kendisini farklı bir kelime yazarken buldu.

Benim, diye yazdı.

Bu sefer beslenme çantası asfalta vurduğunda menteşelerinden ayrıldı ve okul otobüsünün arkasından gelen araba ton balıklı sandviçi ile Doritos poşetinin üzerinden geçti.

Otobüs şoförü, her zamanki gibi, fark etmedi. Beşinci sınıftaki çocuklar bunu yapmakta artık o kadar ustalaşmışlardı ki daha durun diye bağıramadan pencere açılıp kapanıyordu. Çocuklar birbirlerini kutlarken Peter gözlerinin dolduğunu hissetti. Aklında annesinin sesini duyabiliyordu, kendisini savunması gereken an işte bu andı! Ama annesi bunun durumu daha da kötüleştireceğini anlamıyordu.

Peter yanına otururken Josie "Ah, Peter," diye içini çekti.

Peter eldivenlerine baktı. "Cuma günü sizin eve gelemeyeceğim galiba."

"Neden ki?"

"Çünkü annem beslenme çantamı yine kaybedersem beni cezalandıracağını söylemişti."

"Hiç adil değil bu," dedi Josie. Peter omuz silkti. "Hiçbir şey adil değil."

New Hampshire valisi ilçe mahkemesi yargıç kadrosu için üç kişilik bir aday listesi arasından kendisini seçtiğinde hiç kimse Alex kadar şaşırmamıştı. Genç, Demokrat Partili kadın bir vali olan Jeanne Shaheen'in genç, Demokrat Partili bir kadın yargıç seçmek istemesi mantıklıydı ama yine de valiyle görüşmeye giderken Alex'in başı hâlâ biraz dönüyordu.

Vali, Alex'in beklediğinden daha genç ve güzeldi. *Kürsüye çıkarsam çoğu kişi benim hakkımda da aynen böyle diyecek*, diye düşündü. Titremelerini durdurmak için ellerini bacaklarının altına sokarak oturdu.

"Seni aday göstermem halinde," dedi vali, "bilmem gereken bir şey var mı?"

"Dolabımda kirli çamaşır olup olmadığını mı soruyorsunuz?"

Shaheen başıyla onayladı. Ataması valilik tarafından yapılan biri için önemli olan o adayın bir şekilde valiye leke sürüp sürmeyeceğiydi. Shaheen, resmî bir karar vermeden önce ince eleyip sık dokuyordu ve böyle yaptığı için Alex onu ancak takdir edebilirdi. "Yürütme Konseyi toplantına gelip adaylığına karşı çıkacak kimse var mı?" diye sordu vali.

"Duruma göre değişir. Eyalet hapishanesinden katılım olur mu?"

Shaheen güldü. "Hizmetinden memnun kalmayan müvekkillerin kendilerini orada buluyorlar anlaşılan."

"Zaten o yüzden memnun değiller."

Vali ayağa kalkıp Alex'in elini sıktı. "Seninle iyi anlaşacağız," dedi.

♠

Ülkede hâlâ Yürütme Konseyine, yani valinin yetkilerine ilişkin doğrudan bir kontrol mekanizması olarak görev yapan bir gruba sahip eyaletler sadece Maine ve New Hampshire'dı. Alex için bunun anlamı adaylığı ile onay oturumu arasındaki bir aylık sürede anasından emdiği sütü burnundan getirmelerinden önce Cumhuriyetçi Parti'den beş erkeği kazanmak için elinden geleni yapması gerektiğiydi.

Onları her hafta arayarak cevaplamasını istedikleri bir soru olup olmadığını sordu. Aynı zamanda onay oturumunda kendi adına ifade verecek tanıklar bulması gerekiyordu. Kamu avukatlığı ofisinde geçirdiği onca yıldan sonra bunun kolay olması gerekirdi ama Yürütme Konseyi avukatları bunları dinlemek istemiyordu. Alex'in çalıştığı ve yaşadığı topluluğu dinlemek istiyorlardı: ilkokul öğretmeninden, Karanlık Tarafa bağlı olmasına rağmen yine de ondan hoşlanan bir eyalet polisine kadar. İşin zor olan tarafı Alex'in bu insanların hazırlanmasını ve ifade vermesini sağlamak için birçok iyilik istemek ama bir yargıç olarak onaylanırsa karşılığında hiçbir şey veremeyeceğini açıkça belirtmek zorunda olmasıydı.

Ve sonunda tanıklık sandalyesine oturma sırası Alex'e geldi. Eyalet Konağı'ndaki Yürütme Konseyi ofisinde oturup *'En son hangi kitabı okudunuz?'* sorusundan, *'Çocuk istismarı ve ihmal davalarında*

ispat sorumluluğu kimdedir?' sorusuna kadar birçok soruya cevap vermesi gerekti. Soruların çoğu esasa ilişkin ve akademikti, ta ki falsolu bir top atılana kadar.

Bayan Cormier, kimin başka birini yargılama hakkı vardır?

"Şey," dedi. "Yargılamanın ahlaki bağlamda mı hukuki bağlamda mı yapıldığına göre değişir. Ahlaki olarak kimsenin bir başkasını yargılama hakkı yoktur. Ama hukuken bu bir hak değil, sorumluluktur."

Buna bağlı olarak, ateşli silahlar hakkındaki düşünceleriniz nedir?

Alex tereddüt etti. Silahları sevmezdi. Josie'nin televizyonda şiddet içeren herhangi bir şey seyretmesine izin vermiyordu. Sorunlu bir gencin ya da öfkeli bir kocanın veya kocasından dayak yiyen bir kadının eline bir silah verdiğinizde neler olduğunu biliyordu. Böyle bir durumda olabilecekleri göz ardı edemeyecek kadar çok müvekkili olmuştu.

Ama yine de.

New Hampshire'da, muhafazakâr bir eyalette, kendisinin solcu bir serseri mayın olmasından korkan bir grup Cumhuriyetçinin önündeydi. Avcılığın yalnızca saygı görmekle kalmayıp bir gereklilik olduğu topluluklar için yargıçlık yapacaktı.

Alex bir yudum su içti. "Hukuken," dedi, "ateşli silahlardan yanayım."

"Tam bir delilik," dedi Alex, Lacy'nin mutfağında dikilirken. "İnternette hâkim cübbesi satan sitelerdeki tüm modeller göğüsleri olan Amerikan futbolu oyuncuları için dikilmiş sanki. Kadın yargıç dendiğinde insanların aklına bir tek *Altın Kızlar*'da oynayan Bea Arthur gibi biri geliyor herhalde." Koridora doğru eğilip üst kata seslendi. "Josie! Ona kadar sayacağım, sonra da gideceğiz!"

"Çok seçenek var mı?"

"Evet, siyah var... beğenmezsen siyah da alabilirsin." Alex kollarını kavuşturdu. "Pamuklu polyester ya da sadece polyester. Geniş

kollu ya da dar kollu olabilir. Hepsi biçimsiz. Ben beli olan bir şey istiyorum."

"Vera Wang yargıç modasına girmemiş herhalde," dedi Lacy.

"Pek değil." Yine başını koridora uzattı. "Josie! Haydi!"

Lacy bir tavayı kurulamak için kullandığı havluyu bırakıp Alex'in peşinden koridora çıktı. "Peter! Josie'nin annesinin eve gitmesi gerekiyor!" Çocuklardan ses gelmeyince, Lacy üst kata yöneldi. "Saklanıyorlar herhalde."

Alex peşinden Peter'ın odasına gitti, Lacy dolabın içine ve yatağın altına baktı. Sonra banyoyu, Joey'nin odasını ve ebeveyn odasını aradılar. Tekrar aşağı indiklerinde bodrumdan bir ses geldiğini duydular. "Çok ağır," diyordu Josie.

Sonra Peter, "İşte. Böyle tut," dedi.

Alex ahşap merdivenlerden indi. Lacy'nin bodrumu toprak zeminli, örümcek ağlarının yılbaşı süsleri gibi asıldığı yüz yıllık bir kilerdi. Bodrumun bir köşesinden gelen fısıltılara yöneldi ve Josie orada, bir kutu yığını ile bir raf dolusu ev yapımı reçelin arkasında elinde bir tüfekle duruyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Alex ve Josie tüfeğin namlusunu annesine doğru döndürdü.

Lacy silahı tutup Josie'nin elinden aldı. "Bunu nereden buldunuz?" diye sordu ve Peter ile Josie yanlış bir şey yaptıklarını ancak o zaman anladılar.

"Peter," dedi Josie. "Anahtarı vardı."

"Anahtar mı?" diye bağırdı Alex. "Neyin anahtarı?"

"Kasanın," diye mırıldandı Lacy. "Geçen hafta ava giderken Lewis'in bir tüfek aldığını görmüş olmalı."

"Kızım bunca zamandır senin evine geliyor ve sen silahları ortalıkta mı bırakıyorsun?"

"Ortalıkta değiller," dedi Lacy. "Kilitli bir silah kasasının içindeler."

"*Beş yaşındaki* oğlunun açabildiği bir kasa!"

"Lewis kurşunları başka bir yer–"

"Nerede?" diye sordu Alex. "Yoksa Peter'a mı sormam lazım?"

Lacy, Peter'a döndü. "Bunu neden yaptın?"

"Yalnızca göstermek istemiştim anne. Kendisi istedi."

Josie korkmuş bir ifadeyle başını kaldırdı. "İstemedim."

Alex döndü. "Şimdi de oğlun Josie'ye suç atıyor–"

"Ya da senin kızın yalan söylüyor," diye karşılık verdi Lacy.

İki arkadaş çocuklarının yarattığı fay hattının farklı taraflarından bir süre birbirlerini süzdü. Alex'in yüzü kızarmıştı. *Ya başka bir şey olsaydı,* diye düşünüyordu. *Ya beş dakika gecikmiş olsalardı? Ya Josie yaralanmış, ölmüş olsaydı?* Bu düşüncenin hemen ardından bir başkası geldi: haftalar önce Yürütme Konseyine verdiği cevaplar. *Kimin başka birini yargılama hakkı vardır?*

Hiç kimse, demişti.

Ama yargılıyordu işte.

Ateşli silahlardan yanayım, demişti onlara.

İkiyüzlülük müydü bu? Yoksa iyi bir anne olmaya mı çalışıyordu?

Alex, Lacy'nin oğlunun yanına diz çökmesini izledi ve bu şalteri attırmaya yetti: Josie'nin Peter'a duyduğu sadakat aniden onu engelleyen bir ağırlık gibi görünmeye başladı. Belki en iyisi Josie'nin başka arkadaşlar edinmesi olacaktı. Müdürün odasına çağrılmasına sebep olmayan ve kızının eline tüfek vermeyen arkadaşlar.

Alex eliyle Josie'yi yanına çekti. "Gitmemiz gerek."

"Evet," diye onayladı Lacy, soğuk bir sesle. "En iyisi gidin."

Josie huysuzluğa başladığında donmuş gıda reyonundaydılar. "Bezelye sevmiyorum," diye yakındı.

"Yemek zorunda değilsin." Alex buzdolabının kapısını açtı, soğuk hava yanağını öperken dondurulmuş sebzelere doğru uzandı.

"Ben Oreos istiyorum."

"Oreos almayacağız. Hayvanlı krakerlerden yedin zaten." Josie, Lacy'nin evindeki fiyaskodan beri bir haftadır çok geçimsizdi. Alex, Josie'nin gündüz okuldayken Peter ile olmasını engelleyemeyeceğini biliyordu ama bu, okuldan sonra Josie'nin Peter'ı oynamaya davet etmesine izin vererek bu ilişkiyi cesaretlendirmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Alex market arabasına bir damacana içme suyu, sonra da bir şişe şarap koydu. Bir an düşünüp bir şişe daha aldı. "Akşam yemeğine tavuk mu, hamburger mi istersin?"

"Tofu istiyorum."

Alex gülmeye başladı. "Tofuyu da nereden duydun?"

"Lacy, öğle yemeğinde yaptı. Sosise benziyor ama daha faydalı."

Kasap reyonunda sırası gelince Alex ilerledi. "İki yüz elli gram kemiksiz tavuk göğsü alabilir miyim?"

"Neden hep senin istediğin oluyor da benim istediğim olmuyor?" diye suçladı Josie.

"İnan bana sandığın kadar mağduriyet içinde büyümedin."

"Ben elma istiyorum," diye bildirdi Josie.

Alex iç geçirdi. "Marketten sen bir daha *istiyorum* demeden çıkmamız mümkün mü acaba?"

Alex daha kızının ne yaptığını anlayamadan Josie'nin alışveriş arabasının oturağından savurduğu tekmeyi karnına yedi. "Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı Josie. "Sen dünyanın en kötü annesisin!"

Alex diğer müşterilerin kendisine baktığının farkındaydı; kavun seçen yaşlı kadın, elleri taze brokoli dolu süpermarket çalışanı. Neden çocuklar hep ebeveynlerinin ayıplanacağı yerlerde yaramazlık yaparlardı? "Josie," dedi, dişlerinin arasından gülümseyerek, "rahat dur."

"Keşke Peter'ın annesi gibi olsaydın! Keşke gidip onlarla yaşayabilsem."

Alex, Josie'nin omuzlarını kızını ağlatacak kadar sertçe kavradı. "Bana bak," dedi kızgın bir fısıltıyla, sonra uzaktan bir fısıltı duydu, *yargıç* sözcüğü kulağına çalındı.

İlçe mahkemesine atanmasına ilişkin yerel gazetede bir makale çıkmıştı; yanına bir de fotoğrafını basmışlardı. Alex unlu mamuller reyonu ile şarküteri reyonunda insanların yanından geçerken tanındığını hissetmişti: *A, bu* o. Ama şu anda kendisini Josie ile seyreden bakışlardan ölçülüp biçildiğini, adilane davranmasının beklendiğini hissedebiliyordu.

Kızının omzundaki elini biraz gevşetti. "Yorgun olduğunu biliyorum," dedi Alex, tüm süpermarketten duyulabilecek kadar yüksek bir sesle. "Eve gitmek istiyorsun, biliyorum. Ama insanların içindeyken terbiyeli olman lazım."

Josie gözyaşları arasından gözlerini kırpıştırarak, kendisine bağırıp susmasını söylemesi gereken annesinin yerine bu uzaylının ne zaman geçtiğini düşündü.

Bir yargıç, yalnızca kürsüde yargıç olamaz diye fark etti birden Alex. Bir restorana gittiğinde ya da bir partide dans ederken veya manav reyonunun ortasında kızını boğazlamak isterken de bir yargıç olmalıydı. Alex'e giymesi için bir cübbe verilmişti ama bir hususu söylemeyi atlamışlardı: bu cübbeyi hiçbir zaman çıkaramayacaktı.

Tüm hayatınızı başkalarının sizin hakkınızda ne düşündüğüne odaklanarak geçirirseniz gerçekte kim olduğunuzu unutur muydunuz? Ya dünyaya gösterdiğiniz yüz, bir maskeden ibaretse... ve altında hiçbir şey yoksa?

Alex arabayı kasalara doğru itti. Demin öfke krizi geçiren çocuğu yeniden üzgün, küçük bir kıza dönüşmüştü. Josie'nin giderek azalan hıçkırıklarını dinledi. "Bak," dedi kızı kadar kendisini de yatıştırmak için. "Bitti işte."

Alex'in kürsüdeki ilk günü Keene'de geçti. Kendisi ile kâtibinden başka hiç kimse resmî olarak bunun ilk günü olduğunu bilmeyecekti. Avukatlar yeni olduğunu duymuşlardı ama tam olarak ne zaman başladığından emin değildiler ama yine de dehşet içindeydi. Cübbesinin altında kimse görmeyecek olsa da kıyafetini üç kez değiştirdi. Adalet sarayına gitmek için yola çıkmadan önce iki kez kustu.

Yargıçların odasına nasıl gidileceğini biliyordu, ne de olsa burada kürsünün diğer tarafında yüzlerce kez davaya çıkmıştı. Kâtip, Ishmael adında zayıf bir adamdı, Alex'i daha önceki karşılaşmalarından hatırlıyor ve çok da sevmiyordu, zira ona kendisini tanıttığında Alex bir kahkaha atmıştı (*'Benim adım Ishmael'* dediğinde meşhur *Moby-Dick* romanının ilk cümlesini bire bir tekrarlamış olmuştu). Ama bugün neredeyse topuklu ayakkabılarının önünde diz çökecekti. "Hoş geldiniz Sayın Yargıç," dedi. "Dava listeniz burada. Size odanıza kadar eşlik edeceğim, hazır olduğumuzda sizi çağırması için bir memur göndereceğim. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Hayır," dedi Alex. "Şu an için yok."

Ishmael buz gibi soğuk olan odadan çıktı. Alex termostatı ayarlayarak giyinmek için cübbesini çantasından çıkardı. Odanın yan tarafında bir de tuvalet vardı; Alex aynada kendisine bakmak için içeri girdi. İyi görünüyordu. Saygın görünüyordu.

Belki biraz da kilise korosundaki kızları andırıyordu.

Masaya oturdu ve aklına hemen babası geldi. *Bana bak, baba,* diye düşündü, babasının artık kendisini duyamayacak bir yerde olmasına rağmen. Baktığı düzinelerce davayı hatırlayabiliyordu; eve gelince akşam yemeklerini yerken Alex'e davaları anlatırdı. Hatırlayamadığı bir yargıç olmayıp yalnızca babası olduğu anlardı.

Alex o sabahki tebliğler için gereken dosyalara göz attı. Sonra saatine baktı. Oturumun başlamasına daha kırk beş dakika vardı; gergin olduğundan buraya bu kadar erken gelmek kendi kabahatiydi. Ayağa kalktı, gerindi. Bu odada perende atması bile mümkündü, o kadar genişti oda.

Ama atmayacaktı çünkü yargıçlar perende atmazdı.

Çekinerek koridor kapısını araladı ve Ishmael hemen beliriverdi. "Sayın Yargıç? Sizin için ne yapabilirim?"

"Kahve," dedi Alex. "İyi olurdu."

Ishmael o kadar hızlı fırladı ki Alex dışarı çıkıp Josie'nin doğum günü için bir hediye almasını istemiş olsa öğlene kadar hediyenin masasının üzerinde paketlenmiş bekliyor olacağını anladı. Ishmael'in peşinden avukatlar ve diğer hâkimlerin paylaştığı dinlenme salonuna geçti ve kahve makinesine doğru yürüdü. Genç bir avukat hemen makineden uzaklaştı. "Siz buyurun Sayın Yargıç," dedi, sıradaki yerini Alex'e verirken.

Alex kâğıt bardaklardan birine uzandı. Odası için bir kupa getirmesi gerekiyordu. Öte yandan görevi haftanın günlerine göre onu Laconia, Concord, Keene, Nashua, Rochester, Milford, Jaffrey, Peterborough, Grafton ve Coos'a göndereceğinden bir sürü kahve kupası alması gerekiyordu. Kahve makinesinin düğmesine bastı ama yalnızca bir ıslık sesi ile tıslama çıktı: boş. Hiç düşünmeden yeni bir kap kahve hazırlamak için filtrelere uzandı.

"Sayın Yargıç, sizin yapmanız gerekmiyor," dedi avukat, Alex adına mahcup olduğu belliydi. Filtreyi Alex'in elinden alıp kahveyi hazırlamaya başladı.

Alex avukata bakakaldı. *Kimse bir daha bana Alex diyecek mi, yoksa adımı resmen Sayın Yargıç olarak değiştirsem daha mı iyi olacak,* diye düşündü bir an. Ayakkabısına tuvalet kâğıdı yapışmış halde koridorda yürürken ya da dişinde ıspanak varken kimsenin kendisini uyarmaya cesaret edip edemeyeceğini merak etti. Bu kadar dikkatle incelenmek ama aynı zamanda da yanlış giden bir şey olursa kimsenin yüzüne söylemeye cesaret edemeyeceğini bilmek garip bir histi.

Avukat ilk fincan taze kahveyi Alex'e verdi. "Kahvenizi nasıl içersiniz bilmiyorum Sayın Yargıç," dedi şeker ve krema kavanozlarını uzatırken.

"Böyle iyi," dedi Alex ama fincana uzanırken cüppesinin geniş yeni kâğıt bardağın kenarına takıldı ve kahve döküldü.

Aferin Alex, diye düşündü.

"Ay pardon," dedi avukat. "Özür dilerim!"

Benim hatamdı, diye düşündü Alex, *neden sen özür diliyorsun?* Kız dökülen kahveyi silmek için peçete çıkarmaya başlamıştı bile, Alex de temizlemek için cübbesini çıkardı. Bir an için onunla kalmadığını hayal etti –sütyeni ile külotuna kadar çıkardığını ve adalet sarayında peri masalındaki kral gibi dolaştığını düşündü. *Kıyafetim ne güzel, değil mi,* diye sorup herkesin, *Evet, çok güzel Sayın Yargıç,* demesini dinleyebilirdi.

Cübbenin kolunu lavaboda yıkayıp kuruması için sıktı. Sonra cübbesi elinde odasına yöneldi. Ama orada yarım saat daha yalnız başına oturma düşüncesi içini karartıyordu, o yüzden Keene Adalet Sarayının koridorlarında dolaşmaya başladı. Daha önce dönmediği yönlere döndü ve kendisini bir yükleme alanına açılan bir bodrum kapısının önünde buldu.

Dışarıda hizmetlilerin giydiği yeşil tulumdan giymiş, sigara içen bir kadın vardı. Hava kış kokuyordu ve don, asfaltın üzerinde kırık cam gibi parlıyordu. Alex kollarını sıkıca kavuşturdu, muhtemelen burası odasından bile soğuktu. Başıyla yabancıyı selamladı. "Merhaba," dedi.

"Selam." Kadın bir duman bulutu üfledi. "Seni daha önce buralarda görmemiştim. Adın ne?"

"Alex."

"Ben Liz. Peyzaj bakım departmanındayım." Gülümsedi. "Adalet sarayında nerede çalışıyorsun?"

Alex cebinde bir kutu Tic Tac aradı. Nane şekeri istediğinden ya da gerektiğinden değil ama bu muhabbet bıçakla kesilmiş gibi sona ermeden önce biraz zaman kazanmak istiyordu. "Şey," dedi, "ben yargıcım."

Hemen Liz'in suratı asıldı ve huzursuzca bir adım geriledi.

"Biliyor musun bunu sana söylemeyi hiç istemiyordum çünkü rahatça benimle konuşmaya başlaman çok hoştu. Burada kimse öyle yapmıyor ve... şey biraz yalnız kaldım." Alex tereddüt ett. "Yargıç olduğumu unutman mümkün mü acaba?"

Liz sigarasını botuyla ezerek söndürdü. "Olabilir."

Alex başını salladı. Küçük plastik nane şekeri kutusunu avucunda çevirdi; şekerler müzik gibi şakırdadı. "Tic Tac ister misin?"

Bir an durakladıktan sonra Liz elini uzattı. "Sağ ol Alex," dedi ve gülümsedi.

Peter kendi evinde bir hayalet gibi dolaşmaya başlamıştı. Cezalıydı ve cezasının artık Josie'nin onlara uğramamasıyla bir ilişkisi vardı. Oysa eskiden haftada üç dört kez okuldan sonra birbirlerini görürlerdi. Joey onunla oynamak istemiyordu. Ya futbol antrenmanındaydı ya da bir ataş gibi kıvrılan bir pistte çok hızlı araba kullanman gereken bir bilgisayar oyunu oynuyordu. Yani Peter'ın resmen yapacak hiçbir şeyi yoktu.

Bir akşam yemekten sonra bodrumdan sesler duydu. Annesi onu Josie ve tüfekle bulduğundan beri oraya inmemişti ama şimdi bir kelebek gibi babasının marangoz tezgâhının üzerindeki ışığa çekiliyordu. Babası, Peter'ın başına o kadar bela açan o tüfek elinde, tezgâhın önündeki bir iskemleye oturmuştu.

"Yatmaya hazırlanman gerekmiyor mu senin?" diye sordu babası.

"Uykum yok." Babasının eliyle tüfeğin kuğu gibi boynunu okşamasını seyretti.

"Güzel, değil mi? Bu bir Remington 721. Otuz sıfır altı." Babası ona döndü. "Temizlememe yardım etmek ister misin?"

Peter elinde olmadan annesinin bulaşıkları yıkadığı merdivenlere doğru bir bakış attı.

"Bana kalırsa Peter, eğer silahlarla bu kadar ilgileniyorsan onlara saygı duymayı da öğrenmen gerekir. Baştan tedbirini al ki sonradan üzülmeyesin, değil mi? Annen bile buna itiraz edemez." Tüfeği kucağına yerleştirdi. "Silahlar çok ama çok tehlikelidir ama onları bu kadar tehlikeli yapan, çoğu insanın nasıl çalıştıklarını bilmemesidir. Nasıl çalıştığını bilirsen silahlar da bir çekiç ya da tornavida

gibi birer alettir ve nasıl doğru bir şekilde tutup kullanacağını bilmediğin sürece hiçbir şey yapmazlar. Anladın mı?"

Peter anlamamıştı ama bunu babasına söyleyecek değildi. Gerçek bir tüfeği kullanmayı öğrenecekti! Sınıfındaki aptal çocukların hiçbiri tüfek kullanabildiğini söyleyemezdi.

"İlk yapmamız gereken, içinde kurşun olmadığından emin olmak. Şu alttaki şarjöre bak. Kurşun var mı?" Peter başını salladı. "Şimdi yine kontrol et. Ne kadar çok kontrol edersen o kadar iyi olur. Şimdi mekanizmanın altında küçük bir düğme var, tetik mahfazasının hemen önünde. Onu çekersen mekanizmayı tamamen ayırabilirsin."

Peter babasının tüfeğin dipçiğini namluya bağlayan gümüş rengi büyük mandalı kolayca çıkarıvermesini seyretti. Babası tezgâha uzanıp bir şişe solvent aldı ve birazını bir bez parçasının üzerine döktü. "Avlanmak gibisi yoktur Peter," dedi babası. "Dünyanın geri kalanı uykudayken ormana gitmek... O geyiğin başını kaldırıp dosdoğru sana baktığını görmek..." Kokusu Peter'ın başını döndüren bez parçasını kendisinden uzakta tutarak mekanizmayı silmeye başladı. "Al bakalım," dedi babası. "Burasını sen yap."

Peter'ın ağzı açık kalmıştı. Josie ile olanlardan sonra tüfeği tutması mı söyleniyordu? Belki babası başında olduğu içindi, belki de bu bir tuzaktı ve tüfeği yeniden tutmayı *istediği* için cezalandırılacaktı. Tereddütle uzandı, ne kadar ağır olduğunu hissedince önceden olduğu gibi yine şaşırdı. Joey'nin bilgisayar oyunu *Koca Geyik Avcısı*'ndaki karakterler tüfeklerini sanki tüydenmiş gibi tutabiliyorlardı.

Tuzak filan değildi. Babası gerçekten yardım etmesini istiyordu. Peter, babasının başka bir teneke kutuya uzanıp, temiz bir beze birkaç damla dökmesini seyretti. "Mekanizmayı silip ateşleme iğnesine bir damla damlatacağız. Tüfek nasıl çalışır öğrenmek ister misin, Peter? Buraya gel." Ateşleme iğnesini gösterdi, mekanizmasının yuvarlağı içinde daha küçük bir daire. "Mekanizmanın içinde, göremediğin bir yerde büyük bir yay var. Tetiği çekince bu yay serbest kalıp şuradaki ateşleme iğnesine vuruyor ve azıcık dışarı itiyor." Başparmağı ile işaret parmağını azıcık açıp gösterdi. "Ateşleme

iğnesi pirinç bir kovanın merkezine çarpıyor ve kapsül denen küçük gümüş rengi bir düğmeği eziyor. Ezilince pirinç kovanın içindeki baruttan oluşan patlayıcı ateşleniyor. Kurşunu gördün, ucuna doğru nasıl giderek inceliyor değil mi? Asıl mermi o ince kısmın içinde, barut ateşlenince merminin arkasında bir basınç oluşup mermiyi arkadan itiyor."

Peter'ın babası mekanizmayı elinden aldı, yağla silip kenara koydu. "Şimdi namlunun içine bak." Tüfeği, tavandaki ampullerden birine ateş edecekmiş gibi yukarı doğrulttu. "Ne görüyorsun?"

Peter arka taraftan açık namlunun içine baktı. "Annemin öğle yemeğinde yaptığı makarna gibi."

"Evet, öyle değil mi? Rotini miydi onların adı? Namludaki çentikler bir vida gibidir. Mermi arkadan itilirken bu oyuklar merminin dönmesini sağlar. Amerikan futbolunda pas verirken topun etrafında dönmesini sağlarsın ya, onun gibi."

Peter arka bahçede babası ve abisi ile oynarken öyle yapmaya çalışmıştı ama ya eli çok küçüktü ya da top çok büyüktü, pas vermeye çalıştığında top genelde ayaklarının dibine düşüyordu.

"Eğer mermi namludan dönerek çıkarsa sağa sola sapmadan dümdüz gidebilir." Babası bir ucunda telden bir halka olan uzun bir çubukla uğraşmaya başladı. Halkanın içine bir bez sıkıştırarak bunu solvente batırdı. "Ama barut namlunun içinde kalıntı bırakır," dedi. "Bizim de onu temizlememiz lazım."

Peter babasının çubuğu namluya sokup tereyağı karıştırıyormuş gibi aşağı yukarı oynatmasını izledi. Temiz bir bez alıp yine namluya soktu, sonra bir bez daha, ta ki artık çıkardığında bezin üstünde siyah leke kalmayana kadar. "Ben senin yaşındayken babam da bana bunu nasıl yapacağımı göstermişti." Bezi çöpe fırlattı. "Bir gün senle ben ava gideceğiz."

Bunun düşüncesi bile Peter'ı heyecanlandırıyordu. Bir Amerikan futbolu topunu atamayan, futbol topunu süremeyen, hatta pek de iyi yüzemeyen kendisi babasıyla *ava* gidecekti, öyle mi? Joey'i evde bırakma fikrini sevmişti. Bunun için ne kadar beklemesi

gerekeceğini merak etti, babasıyla yalnızca *ikisine* ait bir şey yapmanın nasıl bir his olacağını.

"Al," dedi babası. "Şimdi yine namludan bak."

Peter tüfeği tersinden tutup namluyu gözünün yanında yanağına dayayarak içine baktı. "Aman Peter!" dedi babası tüfeği elinden alırken. "Öyle değil! Ters tutuyorsun!" Tüfeği namlu Peter'dan uzağa bakacak şekilde çevirdi. "Mekanizma ta şurada olsa bile, emniyetli olsa bile, *hiçbir zaman* bir tüfeğin namlusunu yüzüne çevirme. Bir tüfeği öldürmek istemediğin bir şeye doğrultmaman lazım."

Peter gözlerini kısıp namluya doğru tarafından baktı. Kör edici, gümüş rengi, parlaktı. Mükemmeldi.

Babası namlunun dış tarafını yağla sildi. "Şimdi tetiği çek."

Peter babasına bakakaldı. Bunu yapmaması gerektiğini *Peter* bile biliyordu. "Merak etme," diye tekrar etti babası. "Tüfeği monte etmek için böyle yapmamız gerek."

Peter tereddütle parmağını yarım ay şeklindeki metalin etrafında kıvırıp çekti. Bir mandal serbest kaldı ve babasının tuttuğu mekanizma yerine yerleşti.

Babasının tüfeği silah dolabına kaldırmasını seyretti. "Silahlardan hoşlanmayan insanlar silahları tanımıyor demektir," dedi babası. "Onları tanırsan, güvenle kullanabilirsin."

Peter babasının silah dolabını kilitlemesini izledi. Babasının ne demeye çalıştığını anlıyordu: tüfeğin gizemi, babasının iç çamaşır çekmecesinden dolabın anahtarını çalıp Josie'ye göstermesine neden olan şeyin ta kendisi, artık o kadar da çekici değildi. Şimdi tüfeğin parçalanıp birleştirildiğini gördükten sonra tüfeğin ne olduğunu biliyordu: birbirine geçen bir metal yığını, parçalarının toplamı.

Aslında, arkasında insan olmayan bir silah hiçbir şey değildi.

Kadere inanıp inanmamanız gelip tek bir noktaya dayanır: bir şeyler yolunda gitmediğinde kimi suçladığınıza. Bunun kendi hatanız olduğunu mu düşünürsünüz? Daha fazla çabalasaydınız ya da daha çok çalışsaydınız bunun meydana gelmeyeceğini mi düşünürsünüz? Ya da doğrudan şartların doğurduğu bir sonuç olarak mı görürsünüz?

Birilerinin ölüm haberini alıp da Tanrı böyle takdir etmiş diyen insanlar tanıyorum. Bunu talihsizlik olarak yorumlayacak insanlar tanıyorum. Bir de en sevdiğim var tabii: Yanlış zamanda yanlış yerdelermiş.

Düşününce, aynı şeyi benim için de söyleyebilirsiniz, öyle değil mi?

Ertesi Gün

Peter altı yaşındayken Noel'de kendisine bir balık hediye edilmişti. Şu vahşi tabiatlı Japon süs balıklarından biriydi. Bir film yıldızının tuvaletini andıran tül gibi ince kuyruğu çizgi çizgi olan bir betta balığıydı. Peter balığına Wolverine ismini vermişti. Saatler boyu onun parlak pullarını, altın sikkeleri andıran gözlerini izlerdi. Fakat birkaç gün sonra bir fanustan başka gezecek görecek yeri olmamanın nasıl bir şey olduğunu düşünmeye başladı. Fanusun içindeki plastik bitkinin yanından her geçişinde balığın bitkinin şekli ya da büyüklüğü ile ilgili yeni ve etkileyici bir şey keşfettiği için mi etrafında bir tur attığını, yoksa bunun attığı turları saymanın monoton bir yolu mu olduğunu merak ediyordu.

Peter gecenin bir vakti uyanıp balığı uyuyor mu diye kontrol etmeye başladı; ama saat kaç olursa olsun Wolverine hep yüzüyor olurdu. Balığın ne gördüğünü düşünmeye başladı: fanusun kalın camı üzerinde güneş gibi yükselen dev bir göz yuvarı. Papaz Ron'un kilisede Tanrı'nın her şeyi görebildiğini anlatmasını hatırlamıştı ve kendisinin de Wolverine için aynı şey olup olmadığını düşündü.

Grafton County Cezaevindeki hücresinde otururken Peter balığına ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. Ölmüştü herhalde. Muhtemelen onun ölümünü oturup *izlemişti*.

Başını kaldırıp duygusuz bir şekilde kendisine göz kırpıp duran hücrenin köşesindeki kameraya baktı. Halkın gözleri önünde çarmıha gerilmeden önce kendini öldürmeyeceğinden emin olmak istemişlerdi –kimse artık bunu isteyenler... Bu yüzden de hücresinde karyola, yastık, hatta bir döşek bile yoktu. Yalnızca dümdüz bir tahta bank ve o aptal kamera vardı.

Ama belki de bu iyi bir şeydi. Anlayabildiği kadarıyla bu hücre sırasında ondan başka kimse yoktu. Şerifin otomobili cezaevinin önünde durduğu zaman çok korkuyordu. Televizyonda bu tür

programları çok izlemişti, bu gibi yerlerde neler döndüğünü biliyordu. İşlemleri yapılırken Peter tek kelime bile etmemişti. Çok sert çocuk olduğundan değil ama ağzını açacak olursa ağlamaya başlayacağından ve susmayı başaramayacağından korkuyordu.

Birileri kılıç dövüşü yapıyormuş gibi metalin metale çarpma sesleri ve arkasından da ayak sesleri duyuldu. Peter istifini bozmadı, ellerini dizlerinin arasında kenetlemiş, omuzlarını düşürmüştü. Çok hevesli görünmek istemediği gibi, çok sefil de görünmek istemiyordu. Aslına bakılırsa, görünmezlik onun gayet başarılı olduğu bir işti. Son on iki yılda bu konuda mükemmelliğe ulaşmıştı.

Bir gardiyan hücresinin önüne gelip durdu. "Ziyaretçin var," dedi ve hücre kapısını açtı.

Peter yavaşça ayağa kalktı. Kameraya baktı ve sonra kasvetli, gri bir koridor boyunca memuru takip etti.

Bu cezaevinden kaçmak ne kadar zor olabilirdi ki? Ya bütün o bilgisayar oyunlarındaki gibi kendisi de süper kungfu hareketleri yapabiliyor olsaydı ve bu gardiyanı devirse, sonra da kapıdan dışarı çıkana ve tadını şimdiden unutmaya başladığı havayı ciğerlerine doldurana dek bir başka gardiyanı, arkasından bir başkasını indirseydi?

Ya burada *sonsuza dek* kalması gerekirse?

Balığına ne olduğunu o an hatırladı. Hayvan hakları ve insanlık kavramlarının tavan yaptığı bir anda Peter, Wolverine'i alıp tuvalete atmış, üstüne de sifonu çekmişti. Kanalizasyon borularının geçen sene yaz tatilinde ailecek gittikleri gibi büyük bir okyanusa döküldüğünü ve Wolverine'in de Japonya'ya dönüş yolunu bulup oradaki betta akrabalarına kavuşacağını düşünmüştü. Peter ancak bu sırrı kardeşi Joey'ye açtığında ve ondan kanalizasyonların mantığını öğrendiğinde balığına özgürlük bahşetmek yerine onu öldürmüş olduğunu anlayabilmişti.

Gardiyan, kapısında ÖZEL GÖRÜŞME ODASI yazan bir odanın önünde durdu. Annesiyle babası dışında ziyaretine kimin gelmiş olabileceğini düşünemiyordu ve onlarla karşılaşmayı da henüz istemiyordu. Ona cevaplayamayacağı sorular soracak, gece yatağına yatırdığın

oğlunu ertesi sabah tanıyamamakla ilgili şeyler filan söyleyeceklerdi. Belki de kendisine bakan ama onu yargılamayan hücresindeki kameranın önüne dönmek daha kolay olacaktı.

"Gir bakalım," dedi gardiyan ve kapıyı açtı.

Peter titreyerek derin bir soluk aldı. Denizin serin maviliğine erişmeyi beklerken kendisini bok içinde yüzer halde bulan balığının ne düşündüğünü merak etti.

Jordan, Grafton County Cezaevine girdi ve kapıdaki kontrol noktasında durdu. İçeri girip Peter Houghton'ı ziyaret etmeden önce bazı belgeler imzalaması ve cam bölmenin arkasındaki gardiyandan bir ziyaretçi kartı alması gerekiyordu. Jordan ziyaretçi listesine uzandı ve adını yazıp imzaladıktan sonra cam bölmenin altındaki ufak açıklıktan gardiyana uzattı, ancak teslim alacak kimse yoktu karşısında. İki gardiyan ufak bir siyah-beyaz televizyonun başına üşüşmüş, gezegendeki diğer herkes gibi lisedeki cinayetlerle ilgili bir haber programını izliyorlardı.

"Affedersiniz," dedi Jordan, ancak ikisi de dönüp bakmadı.

"Saldırgan ateş etmeye başladığında," diyordu muhabir, "matematik öğretmeni Ed McCabe sınıfından dışarı baktı ve kendisini saldırganla öğrencilerinin arasına attı."

Ekran ikiye bölündü ve gözyaşları içinde bir kadın görüntüsü belirdi, alt tarafta büyük beyaz harflerle JOAN MCCABE, MAKTULÜN KIZ KARDEŞİ yazıyordu. "Öğrencilerini çok severdi," diye anlatıyordu kadın ağlayarak. "Sterling Lisesinde çalıştığı yedi yıl boyunca onları çok sevdi ve son nefesinde bile bu değişmedi."

Jordan ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Alo?"

"Bir saniye birader," dedi gardiyanlardan biri, elini ona doğru umursamadan sallayarak.

Eski televizyonun grenli ekranında muhabir yeniden belirdi. Saçları rüzgârla dolmuş bir teknenin yelkenleri gibi yukarı dikilmiş, okulun ruhsuz tuğla duvarları arkasında görülüyordu. "Meslektaşları

Ed McCabe'i öğrencilerinden yardımı asla esirgemeyen, işine gönül vermiş bir öğretmen ve öğretmenler odasında sık sık Alaska'yı yürüyerek kat etme hayalinden bahseden hevesli bir maceraperest olarak hatırlıyorlar. Ne yazık ki bu hayali," dedi muhabir üzgün bir ses tonuyla, "asla gerçekleştiremeyecek."

Jordan ziyaretçi listesinin takılı olduğu klipsli plastik tablayı cam bölmenin altındaki boşluktan kuvvetle ittirerek yere düşmesine neden oldu. İki gardiyan da bu gürültüye anında döndüler. "Müvekkilimi görmeye gelmiştim," dedi Jordan.

Lewis Houghton, Sterling Üniversitesinde çalıştığı on dokuz yıl boyunca tek bir derse bile girmemezlik etmemişti, ta ki bugüne dek. Lacy'den telefon gelince o kadar aceleyle çıkıp gitmişti ki sınıf kapısına not bırakmayı bile unutmuştu. Öğrencilerinin kendisinin gelmesini, ağzından çıkacak kelimeleri not almak üzere beklemelerini hayal etti.

Hangi sözü, hangi beylik lafı, hangi yorumu Peter'ın bunu yapmasına neden olmuştu?

Hangi sözü, hangi beylik lafı, hangi yorumu Peter'ın bunu yapmasına engel olabilirdi?

Lacy ile birlikte evlerinin arka bahçesinde oturmuş polisin evi terk etmesini bekliyorlardı. En azından içlerinden bir tanesi bunu yapmıştı; arama emrini genişletmeye gitmişti. Lewis ve Lacy'nin arama süresince eve girmelerine izin verilmiyordu. Bir süre garaj yolunda oturup memurların Lewis'ın tahmin ettiği şeylerle –bilgisayarlar, Peter'ın odasındaki kitaplar– ve hiç ummadığı şeylerle – bir tenis raketi, bir paket büyük boy mutfak kibriti– dolu çantaları ve kutuları evin dışına taşımalarını izlediler.

"Ne yapacağız?" diye mırıldandı Lacy.

Lewis uyuşmuş bir halde başını iki yana salladı. Mutluluğun değeri hakkında yazdığı bir makalesi için intihara meyilli olan yaşlılarla görüşmüştü. *Bu dünyada bizim için daha ne kaldı ki,* demişlerdi ona ve o vakit Lewis bu kati umutsuzluğa bir anlam verememişti.

O vakit insanın dünyasının böylesine düzeltilemeyecek kadar karanlığa bürünebileceğini tasavvur edememişti.

"Yapabileceğimiz hiçbir şey *yok*," diye cevapladı Lewis ve bu konuda ciddiydi. Elinde Peter'ın eski çizgi romanlarından bir yığınla dışarı çıkan bir polis memurunu seyrediyordu.

Eve geldiğinde Lacy'yi garaj yolunda volta atarken bulmuştu ve Lacy onu görünce kollarına atılıp "Neden," diye sormuştu hıçkırıklar içinde. "Neden?"

Bu sorunun altında daha binlerce soru yatıyordu fakat Lewis hiçbirini cevaplayamıyordu. Lewis karısına sel suları arasında bulduğu bir dal parçası gibi tutundu ve sonra komşulardan birinin perdenin arasından onları izlediğini fark etti.

Arka bahçeye geçmeye bunun üzerine karar verdiler. Etrafı çıplak dallar ve erimekte olan karlarla çevrili verandadaki salıncağa oturdular. Parmakları ve dudakları soğuktan, yaşadığı şoktan hissizleşmiş olan Lewis, put gibi kımıldamadan oturuyordu.

"Sence bu bizim hatamız mı?" diye fısıldadı Lacy.

Lewis cesaretine hayran olarak ona baktı: kendisinin düşünmeye bile cüret edemediği şeyi açık açık söylemişti Lacy. İyi ama artık konuşacak ne kalmıştı ki? Cinayetler işlenmişti; oğulları bu işin içindeydi. Gerçekleri farklı hale getiremezdiniz; yalnızca onlara bakış açınızı değiştirebilirdiniz.

Lewis başını öne eğdi. "Bilmiyorum." Bunun başlangıcını nasıl tespit edebilirdiniz ki? Peter bebekken Lacy'nin onu çok fazla kucağına alması yüzünden mi başlamıştı? Yoksa Peter tökezleyip düştüğünde Lewis'ın ağlanacak bir şey yoksa bebeğin ağlamayacağını umut ederek telaşa kapılmak yerine güler gibi yapması yüzünden mi olmuştu? Okuduğu kitapları, dinlediği müzikleri, izlediği filmleri daha yakından mı takip etmeliydiler... yoksa bu kadar üstüne düşmeleri aynı sonucu mu doğururdu? Belki de Lacy ve Lewis'ın yaptıklarının toplamıydı bu sonuç. Bir çiftin çocukları onların sicili anlamına geliyorsa, bu durumda feci çuvallamışlardı.

Hem de iki defa.

Lacy ayakkabılarının arasından görünen tuğlaların ince işçiliğine bakıyordu. Lewis bu verandaya tuğla döşediği günü hatırladı; harcı düzlemiş ve tuğlaları döşemişti. Peter ona yardım etmek istemiş fakat Lewis buna izin vermemişti. Tuğlalar çok ağırdı. *Bir yerine bir şey olur,* demişti.

Eğer Lewis daha az koruyucu olsaydı, Peter gerçek acıyla tanışmış olsaydı, o acıyı başkalarına tattırmaya daha az meyilli olabilir miydi?

"Hitler'in annesinin adı neydi?" diye sordu Lacy.

Lewis ona bakıp gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Nasıl bir kadındı?"

Kolunu Lacy'nin omzuna doladı. "Kendine bunu yapma," diye mırıldandı.

Lacy yüzünü onun omzuna gömdü. "Benden başka herkes yapacak ama."

Lewis bir an için diğer herkesin yanıldığına inanmasına izin verdi, belki de o gün silah Peter'ın elinde değildi. Bir bakıma bu doğruydu. Ortada yüzlerce şahit olmasına karşın, onların gördükleri çocuk, geçen gece yatağına yatmadan evvel Lewis'ın konuştuğu çocuk değildi. Peter'ın otomobili hakkında konuşmuşlardı.

"Ay sonunda arabana bakım yaptırman gerek biliyorsundur herhalde," demişti Lewis.

"Evet," diye cevaplamıştı Peter. *"Randevusunu şimdiden aldım bile."* Bu da yalan mıydı acaba?

"Avukat–"

"Bizi arayacağını söyledi," diye cevapladı Lewis.

"Ona Peter'ın deniz mahsullerine alerjisi olduğunu söyledin mi? Eğer deniz mahsulü yedirecek olurlarsa–"

"Söyledim," dedi Lewis, oysa söylememişti. Peter'ı her yaz Haverhill Panayırı'na giderken önünden geçtiği o cezaevinde bir hücrede otururken hayal etti. Kampa gittiği zaman daha ikinci gecesinde gelin beni alın diye eve telefon eden Peter'ı düşündü. Oğlunu

düşündü; Lewis'ın en kötüsünü düşünmekten kendini alıkoyamamasına ve sonrasında kaburgaları sıkışıyormuş gibi hissedip nefes alamamasına yol açacak kadar korkunç bir şey yapmış olmasına rağmen *hâlâ* onun oğluydu o.

"Lewis?" diye irkildi Lacy, kocasının güçlükle nefes aldığını görünce. "İyi misin?"

Lewis başını öne doğru salladı, gülümsedi; oysa gerçekleri boğazını tıkamıştı.

"Bay Houghton?"

İkisi birden başlarını kaldırıp önlerine dikilmiş polis memuruna baktılar. "Beyefendi, bir saniye benimle gelebilir misiniz?"

Lacy de Lewis ile birlikte ayağa kalktı ama kocası eliyle onu engelledi. Bu polisin kendisini nereye götürdüğünü, az sonra ona ne gösterileceğini bilmiyordu. Görmesi gerekmediği sürece Lacy'nin buna tanık olmasını istemiyordu.

Polis memurunun peşinden içeri, mutfağını, odalarını, dolaplarını alt üst eden beyaz eldivenli polislerin işgali altındaki kendi evine girdi. Bodrum kapısına vardıklarında Lewis'ı ter bastı. Nereye gittiklerini biliyordu; Lacy'nin telefonunu aldığından beri düşünmemek için çok çaba sarf ettiği bir şeydi bu.

Bodrumda ikinci bir polis memuru vardı ve Lewis'ın görüş alanını kapatıyordu. Burası yukarıdan beş derece daha soğuktu fakat Lewis boncuk boncuk terliyordu. Koluyla alnını sildi. "Bu tüfekler," dedi polis, "size mi ait?"

Lewis yutkundu. "Evet. Ava çıkmayı severim."

"Tüm ateşli silahlarınızın yerinde olup olmadığını söyleyebilir misiniz Bay Houghton?" Polis memuru cam kapaklı tüfek dolabının önünden çekildi.

Lewis dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Beş av tüfeğinden üçü dolabın içinde kuzu gibi yatıyordu. İkisi yerinde yoktu.

Bu ana dek Lewis, Peter ile ilgili bu korkunç olaya inanma konusunda direnmişti. Bu ana dek korkunç bir kazayla karşı karşıya olduklarını düşünmüştü.

Ama şimdi kendini suçlamaya başlamıştı.

Yüzünü memura döndü, duygularını açık etmeden gözlerinin içine baktı. Bu ifadeyi kendi oğlundan öğrendiğini fark etti o an. "Hayır," dedi, "hepsi yerinde değil."

Savunma hukukun yazılı olmayan birinci kuralı aslında hiçbir şey bilmediğin halde her şeyi biliyormuşsun gibi davranmaktır. Aklanma ihtimali olan ya da olmayan, tanımadığın bir müvekkille karşı karşıyasındır; işin püf noktası aynı anda hem kayıtsız hem de etkileyici olabilmektir. Aradaki ilişkinin parametrelerini hemen yerleştirmeniz gerekir: *Patron benim; sen yalnızca bana ihtiyacım olanı anlat.*

Jordan daha önce yüz defa bu durumu yaşamıştı, bu cezaevindeki bir özel görüşme odasında bir sonraki nafakasının gelmesini beklemişti ve görülebilecek her şeyi gördüğünden o kadar emindi ki Peter Houghton'ın kendisini şaşırtma becerisine sahip olduğunu idrak ettiğinde hayretler içinde kalmıştı. Silahlı saldırının çapı ve sebep olduğu zararın büyüklüğü düşünüldüğünde bu sıska, çilli, dört göz çocuğun televizyonda gördüğü yüzlerdeki o dehşete sebep olmuş olması çok düşük bir ihtimaldi.

İlk aklına gelen düşünce bu olmuştu. İkincisi ise şu: *Bu benim işime yarayacaktır.*

"Peter," dedi. "Benim adım Jordan McAfee ve ben bir avukatım. Annen baban tarafından seni temsil etmek üzere tutuldum."

Bir karşılık bekledi. "Otursana," dedi fakat çocuk olduğu yerde dikilmeye devam ediyordu. "Ya da oturma," diye ekledi Jordan. Profesyonellik maskesini takındı ve Peter'a baktı. "Yarın suç tebliği duruşmasına çıkarılacaksın. Kefaletle serbest bırakılman söz konusu olamaz. Sen duruşmaya çıkmadan evvel sabahleyin suçlamaları değerlendirme imkânımız olacak." Bu bilgiyi iyice idrak edebilmesi

için Peter'a biraz zaman tanıdı. "Bundan böyle yalnız olmayacaksın. Artık ben varım."

Jordan'ın hayal gücü mü onu yanıltıyordu, yoksa gerçekten Peter'ın gözlerinde bir ışık mı belirmişti bu sözleri duyduğu anda? Ortaya çıktığı hızla da kayboldu bu ışık; Peter ifadesiz bir şekilde yere bakıyordu.

"Ee," dedi Jordan ayağa kalkarken, "sormak istediğin bir şey var mı?"

Beklediği üzere buna da bir yanıt alamadı. Peter'ın bu ufak sohbete katılım oranı göz önüne alınacak olursa, Jordan bu saldırının daha talihsiz kurbanlarından biriyle konuşuyor olsaydı o da en az bu kadar katkı yapabilirdi diye düşündü.

Belki de onlardan biriyle konuşuyorsun, diye düşündü ve zihninde yankılanan sesin tıpkı karısınınkine benziyordu.

"Peki o zaman. Yarın görüşürüz." Kapıya vurarak Peter'ı hücresine geri götürecek olan gardiyanı çağırdığı an çocuk birden konuştu.

"Kaç tanesini indirmişim?"

Jordan tereddüt etti, eli kapının tokmağında kalakalmıştı. Yüzünü müvekkiline dönmedi. "Yarın görüşürüz," diye tekrar etti.

Dr. Ervin Peabody, Vermont eyaleti sınırları içinde bulunan Norwich'teki nehrin kıyısında oturuyor ve Sterling Üniversitesi psikoloji bölümünde yarı zamanlı olarak çalışıyordu. Altı yıl önce altı meslektaşıyla birlikte okullardaki şiddetle ilgili bir makale yayınlanmışlardı. Neredeyse hiç hatırlamadığı akademik bir egzersiz gibi bir şeydi bu makale onun için. Fakat yine de Burlington'daki NBC'ye bağlı kanallardan biri onu programlarına katılmaya davet etmişti. Sabah kuşağında yayınlanan bu haber programını daha ziyade kahvaltılık gevreğini yerken acemi televizyoncuların işleri nasıl ellerine yüzlerine bulaştırdıklarına bakıp eğlenmek için izlerdi. *"Lisede yaşanan saldırıyı psikolojik bir açıdan yorumlayabilecek*

birini arıyoruz," demişti yapımcı ve Ervin de *"Aradığınız kişi benim,"* şeklinde cevap vermişti.

"Uyarı emareleri," diye cevapladı sunucunun sorusunu. "Bu gençler diğerlerinden uzaklaşırlar. Tek başlarına takılma eğilimindedirler. Kendilerine ya da başkalarına zarar vermekten bahsedip dururlar. Okulda başarılı olamazlar veya disipline edilmek durumunda kalırlar. Kendilerini önemli hissettirecek birisiyle, herhangi birisiyle bağ kuramazlar."

Ervin televizyon kanalının kendisine uzmanlığından faydalanmak için başvurmadığını biliyordu; yalnızca birazcık avunmak istiyorlardı. Sterling'in geri kalanı, *dünyanın* geri kalanı Peter Houghton gibi çocukların bir gecede katile dönüşebilme potansiyelinin sanki gözle görülür bir doğum iziymiş gibi kolaylıkla fark edilebilir olduğunu bilmek istiyordu. "Yani okul saldırganlarının genel bir profili var diyebiliriz," diye onu zorladı sunucu.

Ervin Peabody kameraya baktı. Gerçeği biliyordu; bu çocukların siyah giyindiklerini ya da tuhaf müzikler dinlediklerini ya da öfkeli tipler olduklarını söyleyecek olursanız, ergenlik yaşlarında bulunan genç erkeklerin hemen hemen hepsinden bahsetmiş olursunuz. Derin sorunları olan bir bireyin birilerine zarar verme niyeti varsa, büyük olasılıkla bunu başaracağını biliyordu. Fakat aynı zamanda Connecticut Vadisi'ndeki, belki de tüm kuzeydoğudaki her bir çift gözün kendisinin üzerinde olduğunu ve Sterling'de çalışma olasılığını ellerinde tuttuğunu da biliyordu. Biraz saygınlık, bir *uzman* etiketi göz çıkarmazdı. "Öyle de diyebilirsiniz," dedi Ervin.

♠

Houghton ailesinde gece evin son işlerini Lewis yapardı. Mutfaktan başlar, bulaşıkları makineye dizer, sonra dış kapıyı kilitler ve ışıkları söndürürdü. Ardından üst kata çıkar ve bilgisayarını kapatıp yatağına girmesini söylemek için oğlunun odasına uğrardı. Lacy birilerinin doğumuna yardıma gitmemişse, genellikle çoktan yatağa girmiş ve kitap okumaya koyulmuş olurdu.

Bu gece kendini Peter'ın odasının kapısında dikilirken buldu, odayı arayan polisin ortalığı ne hale getirdiğine bakıyordu. Raflarda kalmış kitapları düzeltmeyi, halıya saçılmış çekmecelerin içindekileri geri yerleştirmeyi düşündü. Sonra bir kez daha düşününce kapıyı yavaşça kapadı.

Lacy yatak odasında yoktu, dişlerini fırçalıyor filan da değildi. Lewis bir an tereddüt ederek kulak kesildi. Hemen alttaki odadan yükselen konuşmalar duyuluyordu, gizli kapaklı bir sohbet gibiydi sanki.

Geldiği yoldan geri giderek seslere iyice yaklaştı. Vakit neredeyse gece yarısıydı, Lacy bu saatte kiminle konuşuyor olabilirdi ki?

Karanlık çalışma odasında televizyonun ekranı bu dünyadan değilmişçesine yeşil yeşil parlıyordu. Lewis bu odada bir televizyon olduğunu bile unutmuştu, o kadar nadiren kullanılıyordu ki bu cihaz. Ekranda CNN logosunu ve yanıp sönen o tanıdık son dakika kuşağını gördü. Aklından bir an bir düşünce geçti: Bu son dakika haberi kuşağı 11 Eylül'den önce meydanda yoktu, yani insanlar yaşadıkları dünyanın gerçeklerini anında öğrenme ihtiyacı duymaya başlayacak kadar korkmadan önce.

Lacy dizleri üstüne halıya çökmüş, yüzü spikere dönüktü. "Ateş açan adamın silahları ne yolla temin ettiği veya bunların ne tip silahlar olduğu konusunda henüz bir açıklama yapılmadı..."

"Lacy," dedi Lewis yutkunarak. "Lacy, yatağa gel hadi."

Lacy yerinden kıpırdamadı, onu duyduğuna dair hiçbir belirti göstermedi. Lewis onun yanından geçti, televizyonu kapatmak üzere ileri doğru uzandığında elini Lacy'nin omzuna hafifçe dokundurdu. "İlk raporlar iki silah üzerinde duruyor," diye açıklama yapıyordu ki ekrandaki görüntü kayboldu.

Lacy ona döndü. Gözleri Lewis'e uçaktan bakınca görünen gökyüzünü hatırlattı: aynı anda hem her yer hem de hiçbir yer olabilecek o uçsuz bucaksız griliği. "Ona adam deyip duruyorlar," dedi, "ama o daha bir çocuk."

"Lacy," diye tekrarladı ve Lacy ayağa kalkıp, sanki dansa kaldırılmış gibi kollarının arasına girdi.

Bir hastanede etrafı yeterince dikkatli dinlerseniz, gerçeği duyabilirsiniz. Siz uyuyormuş numarası yaparken hemşireler hareketsiz bedeninizin üzerinden birbirlerine fısıldarlar; polis memurları koridorda birbirleriyle sırlarını paylaşırlar; doktorlar başka bir hastanın durumu hakkında konuşurken odanıza girerler.

Josie aklından yaralananların listesini yapmaktaydı. Onları en son gördüğü anı; önünden geçtikleri anı; vurulduklarında kendisine tam olarak ne kadar uzakta olduklarını düşünüyordu. İşte Drew Girard; Peter Houghton'ın okulda etrafa ateş açtığını haber vermek için Matt ve Josie'nin kollarına yapışmıştı. Emma, kantinde Josie'nin üç sandalye ötesinde oturmaktaydı. Bir de evinde verdiği partilerle ün yapmış futbolcu Trey MacKenzie. O sabah Josie'nin patateslerinden otlanan John Eberhard. Geçen yıl atletizm pistinin arka tarafındaki parkta sarhoş olan ve müdürün otomobilinin açık penceresinden içeri işeyen Tokyolu değişim öğrencisi Min Horuka. Kantin sırasında Josie'nin önünde olan Natalie Zlenko. Josie'nin iki eski öğretmeni Koç Spears and Bayan Ritolli. Son sınıfın havalı çifti Brady Pryce ve Haley Weaver.

Bir de Josie'nin sadece ismen tanıdığı diğerleri vardı: Michael Beach, Steve Babourias, Natalie Phlug, Austin Prokiov, Alyssa Carr, Jared Weiner, Richard Hicks, Jada Knight, Zoe Patterson. Artık sonsuza dek bağı olacağı yabancılardı bunlar.

Ölenlerin isimlerini çıkarmak daha da zordu. Sanki durumları hastane yataklarını dolduran talihsiz canlara bulaşacak bir hastalıkmışçasına onların adları daha da sessizce fısıldanıyordu. Josie söylentiler duymuştu: Bay McCabe öldürülmüş, okulun ot tedarikçisi Topher McPhee de öyle. Bilgi edinebilmek için Josie yirmi dört saat Sterling Lisesi saldırısını yayınlayan televizyonu açmayı denedi ancak kaçınılmaz son geldi ve annesi odaya girip aleti kapadı. Yasak medya kaçamağında tek öğrenebildiği on ölü olduğuydu.

Biri de Matt'ti.

Josie ne zaman bunu aklına getirse bedenine bir şeyler oluyordu. Nefes alamaz hale geliyordu. Bildiği tüm kelimeler boğazında düğümleniyor, mağara çıkışını kapatan dev bir kayaya çarpıyorlardı.

Sakinleştirici ilaçlar sayesinde yaşananların büyük kısmı gerçek değilmiş gibi geliyordu. Sanki bir rüyanın içindeydi fakat Matt aklına geldiği an, her şey hakiki ve çok zor bir hal alıyordu.

Matt'i bir daha asla öpemeyecekti.

Onun kahkahasını bir daha asla duyamayacaktı.

Beline sarıldığında elinin dokunuşunu bir daha asla hissedemeyecek, dolabının havalandırma deliğinden içeri attığı bir notu okuyamayacak, gömleğinin düğmelerini çözerken kalbinin atışını Matt'in ellerinde hissedemeyecekti.

Her şeyin yalnızca yarısını hatırlıyordu. Sanki bu olay hayatını öncesi ve sonrası şeklinde ikiye bölmekle kalmamış, aynı zamanda bazı yetilerini de elinden almıştı: gözyaşlarına boğulmadan bir saat zaman geçirebilme yetisini; midesi bulanmadan kırmızı renge bakabilme yetisini; hafızasındaki kırıntılardan gerçekleri oluşturabilme yetisini. Gerisini hatırlayabilmek ise, yaşananlar göz önünde bulundurulduğunda, neredeyse ayıpmış gibi geliyordu.

Bunun yerine Josie kendisini âdeta sarhoşmuş gibi Matt ile geçirdiği tatlı anlardan saparak ölümle ilgili şeyler düşünür halde buluyordu. Dokuzuncu sınıftayken *Romeo ve Juliet*'i derste işledikleri zaman tüylerini diken diken eden bir satır geliyordu aklına sürekli. Romeo bu sözü aile mezarlığında ölü gibi yatan Juliet'e söylüyordu. Küller küllere, toprak toprağa. Ancak ikisinin arasında kimsenin lafını bile etmediği koca bir ömür vardı ve gecenin bir yarısı hemşireler gittiğinde Josie kendisini etin kemikten ayrılmasının ne kadar zaman alacağını; gözlere ne olduğunu; Matt'in çoktan kendisi gibi görünür olmaktan çıkıp çıkmadığını düşünür halde buldu. Sonrasında ise uyanıyor ve çığlık çığlığa bağırırken hemşireler ve doktorlar kendisini zapt etmeye uğraşıyorlardı.

Birine kalbinizi verirseniz ve o ölürse, kalbinizi de beraberinde mi götürür? Sonsuza dek içinizde dolduramadığınız bir boşlukla mı yaşarsınız?

Odasının kapısı açıldı ve annesi içeri girdi. "Ee," dedi yüzünde başını tam ortadan ekvator gibi bölen o derece sahte bir gülümsemeyle, "hazır mısın bakalım?"

Daha sabahın yedisiydi ama Josie'nin taburcu işlemleri tamamlanmıştı bile. Annesine bakarak başını öne doğru salladı. Josie'nin içinde şu an ona karşı nefret hisleri filizlenmişti. Çok endişeli ve kaygılı görünüyordu annesi, ama artık çok geçti. Kızı ile hiçbir ilişkisi olmadığı gerçeğine uyanması için bu katliama ihtiyacı vardı sanki. Josie'ye sürekli konuşmak isterse kendisinin yanında olduğunu söyleyip duruyordu ve bu son derece gülünç bir şeydi. Josie bunu istese bile –ki *istemiyordu*– annesi bu dünyada içini dökmek isteyebileceği son insandı. Anlamazdı ki. Kimse anlamazdı. Yalnızca bu hastanenin diğer odalarında yatan çocuklar anlayabilirdi onu. Bu sokakta işlenmiş bir cinayet değildi ki; o da başlı başına korkunç bir olaydır. Bu, olabilecek en kötü şeydi, Josie'nin istese de istemese de dönmek zorunda olduğu bir yerde meydana gelmişti.

Josie buraya gelirken üzerinde olan renklerden farklı renkler giyiyordu bugün. Öbür giysileri gizemli bir şekilde ortadan yok olmuştu. Kimse açıkça söylemiyordu ama Josie onların üzerinde Matt'in kanı olduğunu tahmin ediyordu. Bu bakımdan da çöpe atmakta haklılardı: kaç kere yıkanırsa yıkansın, ne kadar çamaşır suyu kullanılırsa kullanılsın, Josie lekeleri yine de göreceğini biliyordu.

Bayıldığında başını çarptığı yer hâlâ ağrıyordu. Alnı yarılmıştı ve başına dikiş atılmasından kıl payı yırtmıştı ancak doktorlar yine de onu müşahede altında tutmak istemişlerdi. *Ne sebeple,* diye merak ediyordu Josie. *İnme geçirir diye mi? Kan pıhtılaşması mı olabilirdi? İntihar edebilir diye mi?* Josie ayağa kalktığında annesi hemen dibinde bitti, ona destek olmak üzere kolunu omzuna sardı. Bu da Josie'ye Matt ile beraber bazen yazın ellerini birbirlerinin arka ceplerine sokarak yolda yürümelerini anımsattı.

"Josie canım," dedi annesi ve Josie yine ağlamaya başladığını o an fark etti. Artık o kadar sık meydana geliyordu ki bu, ne zaman başlayıp ne zaman durduğunu anlayabilme yetisini yitirmişti. Annesi ona bir mendil uzattı. "Sana bir şey diyeyim mi? Eve gittiğimizde kendini daha iyi hissetmeye başlayacaksın. Sana söz."

Hadi oradan. Josie kendini bundan daha *kötü* hissetmeye başlayamazdı.

Fakat yine de zorla gülümsemeyi başardı, ne kadar gülümseme denirse işte. Çünkü annesinin şu an neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. On beş adım atarak odanın kapısına kadar ilerledi.

Josie masalarının önünden geçerken "Kendine iyi bak tatlım," dedi hemşirelerden biri.

Bir diğeri –Josie'nin en çok sevdiği, ona dondurma yediren– ise gülümsedi. "Sakın bir daha bizi görmeye gelme, olur mu?"

Josie asansöre doğru ağır adımlarla ilerliyor, başını kaldırıp ileri baktığı her defasında asansör daha da uzaklaşmış gibi görünüyordu. Hasta odalarından birinin önünden geçerken odanın kapısındaki tabelada tanıdık bir isim gözüne çarptı: HALEY WEAVER.

Haley son sınıftı, son iki yıldır da okulun açılış haftasında yapılan şenliklerin kraliçesi seçiliyordu. O ve erkek arkadaşı Brady, Sterling Lisesinin Brangelina'sıydı. Haley ve Brady mezun olduktan sonra Josie bu rolleri Matt ile kendisinin üstlenme şanslarının yüksek olduğuna inanırdı. Brady'nin o güneş gibi gülümsemesinin ve Yunan heykellerini kıskandıracak vücudunun karşısında iç geçirenler bile onun okulun en güzel kızı Haley ile çıkmasının ilahi adalet olduğunu düşünürlerdi. Haley, şelale gibi omuzlarına dökülen parlak sarı saçları ve masmavi gözleriyle Josie'ye hep bir periyi, birilerinin dileklerini yerine getirmek üzere göklerden yeryüzüne süzülen o muhteşem yaratığı hatırlatmıştı.

Haklarında bir sürü hikâye anlatılıp duruyordu: Brady'nin Haley'nin gidebileceği güzel sanatlar bölümleri olmayan üniversitelerden gelen futbol bursu tekliflerini reddettiği; Haley'nin vücudunda kimselerin göremeyeceği bir yere Brady'nin adının baş harflerini

dövme yaptırdığı; ilk randevularında Brady'nin Honda'sının yolcu koltuğunu gül yapraklarıyla donattığı. Haley ile aynı çevreye takılan Josie, bunların çoğunun uydurma olduğunu biliyordu. Öncelikle yaptırdığının geçici dövme olduğunu Haley kendisi söylemişti ve otomobilin koltuğundaki çiçekler gül yaprakları değil, bir komşunun bahçesinden çalınmış bir demet leylakmış.

"Josie?" diye fısıldadı Haley odanın içinden. "Sen misin?"

Josie onu durdurmak isteyen annesinin elini kolunda hissetti. Ama sonra kapının ağzında dikildikleri için yatağın rahatça görülmesine engel olan Haley'nin ebeveynleri oradan çekildiler.

Haley'nin yüzünün sağ yarısı bandajlarla sarılıydı; o tarafta kalan saçları ise kazınmıştı. Burnu kırılmıştı ve açıkta kalan gözü tamamen kan çanağına dönmüştü. Josie'nin annesi bu manzara karşısında sesli bir tepki vermemek için kendini zor tuttu.

"Josie," dedi Haley. "Herkesi öldürdü. Courtney'yi ve Maddie'yi. Sonra silahı bana doğrulttu ama Brady önüme atladı." Bandajlı olmayan yanağından aşağı bir damla yaş süzüldü. "İnsanlar hep senin uğruna bunu yapabileceklerini söyler, bilirsin değil mi?"

Josie sarsılmaya başladı. Haley'ye soracak yüzlerce sorusu vardı ama dişleri birbirine öyle sıkı vuruyordu ki ağzından tek kelime çıkmadı. Haley onun elini kavradı ve Josie şaşırdı. Elini çekmek istedi. Haley Weaver'ı hiç böyle görmemiş gibi yapmak istiyordu.

"Sana bir şey sorsam," dedi Haley, "bana dürüstçe cevap verirsin değil mi?"

Josie başıyla onayladı.

"Yüzüm," diye fısıldadı. "Mahvolmuş, öyle değil mi?"

Josie, Haley'nin gözlerinin içine baktı. "Hayır," dedi. "Gayet iyi."

İkisi de yalan söylediğini biliyorlardı.

Josie, Haley ve ailesiyle vedalaştı, annesine tutundu ve daha da hızlı adımlarla asansöre doğru ilerlemeye başladı fakat her bir adımı gözlerinin ardında kopan fırtınalar gibi geliyordu. Birden aklına sınıfta insan beynini işledikleri derste anlatılan olay geldi. Adamın

birinin kafasına demir bir çubuk saplanmış ve bu kazanın ardından adam daha önce tek kelime bilmediği Portekizceyi anadili gibi konuşmaya başlamış. Belki bundan sonra Josie için de aynısı olacaktı. Belki de artık anadili bir dizi yalandan ibaret olacaktı.

Patrick ertesi sabah Sterling Lisesine döndüğünde olay yeri inceleme dedektifleri okulun koridorlarını devasa örümcek ağlarına dönüştürmüşlerdi. Kurbanların bulundukları yerlerin etrafı bantlarla çevrilmişti. Peter Houghton'un yoluna devam etmeden evvel durup etrafına ateş açtığı noktalardan doğan bir sürü plastik hat. Şeritler çeşitli noktalarda birbirleriyle kesişiyordu.

Bir an için hengamenin ortasında durdu, uzmanların koridorlara, dolapların arasına ve kapı ağızlarına şerit çekmelerini izledi. Silah seslerini duyunca koşmaya başlamanın, arkanızdan gelen insanların bir dalga gibi itmelerini hissetmenin, tüm hızıyla peşinizden gelen bir mermiden daha hızlı koşamayacağınızı bilmenin, kapana kısıldığınızı, örümceğin ağına düşmüş bulunduğunuzu çok geç fark etmenin nasıl bir his olabileceğini kafasında canlandırmaya çalıştı.

Çalışan uzman personeli rahatsız etmemeye özen göstererek şeritlerin arasında dikkatle ilerledi. Görgü tanıklarının, 1026 tanığın birden anlattıklarını teyit etmek için onların yaptığı şeyi kullanacaktı.

Üç yerel haber kanalının sabah yayını Peter Houghton'a suçlamanın tebliğ edileceği duruşmaya ayrılmıştı. Alex yatak odasındaki televizyonun karşısında dikilmiş kahvesini yudumlarken hevesli muhabirlerin arkasındaki fona bakıyordu: eski iş yerine, adliye sarayına.

Josie'yi odasına yatırmış ve sakinleştiricilerin vaat ettiği karanlık, rüyasız uykuya göndermişti. Dürüst olmak gerekirse, Alex'in yalnız kalmaya gerçekten ihtiyacı vardı. Her zaman duygularını gizleyen bir yüz ifadesi takınmakta uzman olmuş bir kadının öz kızı karşısında kendini tutmakta duygusal anlamda bu kadar zorlanabileceğini kim tahmin ederdi ki?

Oturup sarhoş olmak istiyordu. Başını ellerinin arasına gömüp hayırlı talihine ağlamak istiyordu: kızı iki oda yanındaydı. Daha sonra beraber kahvaltı edeceklerdi. Şu an bu şehirde uyandıkları zaman bunun bir daha asla mümkün olamayacağını anlayacak kaç aile vardı?

Alex televizyonu kapadı. Bu davanın ilerideki yargıcı olarak medyanın sözlerine kulak vermek suretiyle tarafsızlığına halel getirmek istemiyordu.

Bu konuyla ilgili birçok şikâyet duyacağını biliyordu. İnsanlar, kendi kızı da Sterling Lisesinde okuduğu için Alex'in davadan alınması gerektiğini ileri süreceklerdi. Eğer Josie vurulmuş olsaydı, Alex bu öneriyi anında kabul ederdi. Eğer Josie hâlâ Peter Houghton ile arkadaş olsaydı, Alex davadan kendisi çekilirdi. Ancak mevcut koşullarda Alex'in yargı yetisine bölgede ikamet eden ya da o okula giden bir çocuğu veya onun ebeveynini tanıyan diğer herhangi bir yargıcınkinden daha fazla gölge düşmüş sayılmazdı. North Country'deki yargıçların başına bu her zaman gelirdi: önünde sonunda tanıdığınız biri duruşma salonunuzda boy gösterirdi. Alex bölge mahkemesinde yargıçlık yaparken kişisel olarak tanıdığı davalılarla karşılaşmıştı: otomobilinde ot bulunan postacısı; evde karısıyla sorun yaşayan otomobilinin tamircisi. Sorun Alex'i kişisel olarak ilgilendirmediği sürece davaya yargıçlık yapması gayet de yasalara uygundu –aslına bakılırsa, buna *mecburdu* zaten. Bu senaryolarda tek yapman gereken, kendini denklemin dışında tutmaktı. Yalnızca hâkim oluverirdin, başka bir şey değil. Okulda yaşanan olay, Alex'in bakış açısına göre aynı koşullara sahipti, sadece bir kademe daha ileri seviyedeydi. İşin aslı, böylesine basının ilgi odağı olmuş bir davada ancak Alex gibi savunma kariyerinden gelen bir yargıcın faile karşı gerçekten tarafsız olabileceği dahi ileri sürebilirdi. Bu konu üzerinde kafa yordukça Alex kendisi bu işe dahil olmadan adaletin sağlanamayacağına, onun bu işe en uygun yargıç olmadığını ileri sürmenin çok aptalca olduğuna giderek daha fazla ikna oluyordu.

Kahvesinden bir yudum daha aldı ve ayak uçlarına basa basa kendi odasından Josie'ninkine doğru ilerledi. Fakat kapı ardına kadar açıktı ve kızı odasında değildi.

"Josie?" diye seslendi Alex panikle. "Josie, neredesin?"

"Aşağıdayım," dedi Josie ve Alex boğazına oturan yumrunun kaybolduğunu hissetti. Alt kata indiğinde Josie'yi mutfak masasında oturur buldu.

Üzerinde bir etek, tayt ve siyah bir kazak vardı. Saçları duş sonrası hâlâ ıslaktı ve alnındaki bandajı kâkülleriyle kapatmaya çalışmıştı. Başını kaldırıp Alex'e baktı. "İyi görünüyor muyum?"

"Ne için?" diye sordu Alex şaşkın bir şekilde. Okula gitmeyi bekliyor olamazdı herhalde, değil mi? Doktorlar Alex'e Josie'nin silahlı saldırı anını hâlâ hatırlayamayabileceğini söylemişlerdi ama bunu kafasından *tamamen* silebilir miydi acaba?

"Tebliğ duruşması," dedi Josie.

"Tatlım, bugün adliyeye gitmen söz konusu bile olamaz."

"Gitmek zorundayım."

"Gidemezsin," diye kestirip attı Alex.

Josie âdeta dikişleri sökülecekmiş gibi görünüyordu. "Nedenmiş?"

Alex cevap vermek üzere ağzını açtı ancak veremedi. Bunun mantığa dayanan bir yanı yoktu; tamamen içgüdüseldi: Kızının bu deneyimi yeniden yaşamasını istemiyordu. "Çünkü ben öyle dedim," diye cevapladı en sonunda.

"Bu bir cevap değil," diye onu suçladı Josie.

"Gazeteciler bugün seni adliye binasında görürlerse neler olacağını biliyorum," dedi Alex. "O tebliğ duruşmasında hiç kimseyi şaşırtacak, beklenmeyen bir karar çıkmayacağını biliyorum. Ayrıca şu sırada seni gözümün önünden ayırmak istemediğimi de biliyorum."

"Öyleyse benimle gel."

Alex başını iki yana salladı. "Yapamam Josie," dedi yumuşak bir tonla. "Bu davaya ben bakacağım." Josie'nin renginin bembeyaz kesilmesini izledi ve o ana dek Josie'nin bunu aklından bile geçirmemiş olduğunu anladı. Dava otomatikman aralarına çok daha kalın bir duvar çekecekti. Bir yargıç olarak kızıyla paylaşamayacağı bilgilere, saklayamayacağı sırlara sahip olacaktı. Josie bu trajediyi

atlatmak için çabalarken, Alex boğazına kadar onun içine batacaktı. Bu davaya nasıl bakacağına bu kadar fazla kafa yorarken bunun kendi kızını nasıl etkileyeceğini neden hiç düşünmemişti acaba? Josie şu an annesinin adil bir yargıç olmasını hiç umursamıyordu ki. Yalnızca bir anne istiyordu, bir anneye ihtiyacı vardı ve hukukun aksine, annelik Alex'e hiçbir zaman kolay gelmemişti.

Birden aklına Lacy Houghton geldi. Şu an bambaşka bir cehennemi yaşayan bu anne burada olsaydı, Josie'nin elini tutuverir ve bu yaptığının zorlama değil, gayet sempatik görünmesini sağlardı. Fakat hiçbir zaman tipik bir anne olmayı başaramayan Alex, bir zamanlar Josie ile ortak yaptıkları ve şimdi yine işe yarayacak, aralarında bir bağ kuran bir şey bulabilmek için yıllar öncesine dönmek zorundaydı. "Neden odana gidip üstünü değiştirmiyorsun? Sonra da beraber krep yaparız. Sen eskiden çok severdin."

"Ya evet, *beş* yaşındayken..."

"Çikolata parçalı kurabiye yaparız biz de."

Josie, Alex'e dik dik baktı. "Kafayı mı yedin sen?"

Söyledikleri Alex'in kendisine bile saçma geliyordu ancak Josie'ye ona göz kulak olabileceğini ve bunu yapacağını, mesleğinin ikinci sırada geldiğini gösterebilmek için çaresizce çırpınıyordu. Ayağa kalkıp dolapları karıştırmaya başladı ve en sonunda bir Scrabble oyunu buldu. "Peki buna ne dersin?" dedi kutuyu kızına gösterirken. "Bahse girerim beni yenemezsin."

Josie onu iterek yanından geçti. "Sen kazandın," dedi duygusuz bir tonlamayla ve sonra uzaklaştı.

Nashua'daki yerel kanallardan birine röportaj veren öğrenci, Peter Houghton'ı dokuzuncu sınıfta beraber aldıkları bir İngilizce dersinden hatırlıyordu. "Birinci tekil şahıs anlatımıyla bir hikâye yazmamız istenmişti ve anlatıcı olarak istediğimiz kişiyi seçme hakkına sahiptik," dedi çocuk. "Peter, hikâyesini Jodie Foster'a olan saplantısı yüzünden onun dikkatini çekmek için Başkan Reagan'a suikast düzenleyen John Hinckley'nin ağzından yazmıştı. Yazdıklarına bakınca

sanki cehennemden sesleniyormuş zannediyordunuz ama hikâyenin sonunda Hinckley cennette çıkmıştı. Öğretmenimiz dehşete kapılmıştı. Durumu müdüre bildirdi, hikâyeyi ona da okuttu filan." Çocuk bir an tereddüde düşmüştü, başparmağını kot pantolonun dikişlerine sürterek düşündü. "Peter onlara bunun edebî serbestlik ve güvenilmez anlatıcı konularına örnek olduğunu söylemişti ve o sıralar derste bu konuları işliyorduk." Kameraya dikkatle baktı. "Hatırladığım kadarıyla ödevden A almıştı."

Trafik ışıklarında beklerken Patrick uyuyakalmıştı. Rüyasında okulun koridorlarında silah sesleri arasında koştuğunu görüyordu. Ancak her döndüğü köşenin ardından kendini havada süzülür halde buluyordu ve zemin ayaklarının altından yok oluyordu.

Arkasından çalan kornayla telaş içinde uyandı.

İlerleyebilmek için direksiyonu kırarak yanından geçip giden arkasındaki sürücüye doğru elini kaldırarak özür diledi ve balistik testlere öncelik verilen eyalet kriminal laboratuvarına doğru sürdü. Tıpkı Patrick gibi bu teknisyenler de yirmi dört saat boyunca çalışıyorlardı.

En sevdiği ve en güvendiği teknisyen Selma Abernathy adında, dört torun sahibi ve son teknoloji hakkında en baba elektronik meraklısından daha fazla şey bilen bir kadındı. Patrick laboratuvara girince başını kaldırdı ve tek kaşı havaya dikildi. "Sen uykunu nerede aldın bakayım ?" diye suçlamada bulundu.

Patrick başını iki yana salladı. "Öyle bir şey yok, şerefim üstüne yemin ederim."

"Yorgun biri için gayet iyi görünüyorsun."

Patrick sırıttı. "Selma, bana olan düşkünlüğünün üstesinden gelmen gerek artık."

Selma gözlüklerini parmağıyla yukarı ittirdi. "Tatlım, hayatımı çekilmez bir çileye dönüştürmeyecek birilerinden hoşlanacak kadar kafam çalışıyor benim. Sen sonuçlarını istiyor musun, onu söyle?"

Patrick onun peşinden üzerinde dört silah bulunan bir masanın yanına gitti: iki tabanca ve namluları ile dipçikleri kesilmiş iki tüfek. Silahlar etiketlenmişti. İki tabancaya Silah A, Silah B ve iki tüfeğe de Silah C ve Silah D yazılmıştı. Tabancaları tanıdı. Soyunma odasında buldukları tabancalardı bunlar. Biri Peter Houghton'ın dolabında, diğeri de onun yakınlarında yerde bulunmuştu. "İlk önce gözle görünmeyen parmak izleriyle ilgili test yaptım," dedi Selma ve sonuçları Patrick'e gösterdi. "Silah A'nın üzerinde şüphelininkiyle uyuşan parmak izleri var. Silah C ve D temiz. Silah B'de ise tanımlamak için yeterli olmayan kısmi bir iz var."

Selma silahlara atış testi yapmak için su dolu dev variller kullandıkları laboratuvarın arka tarafını işaret etti başıyla. Patrick, Selma'nın burada her bir silahı suda test ettiğini biliyordu. Bir mermi ateşlendiğinde tabancının namlusu içinde dönerek ilerler ve metal yüzeyinde oluklar açılmasına neden olur. Sonuç olarak bir mermiye bakarak onun tam olarak hangi silahtan ateşlendiğini belirleyebilirsiniz. Bu da Patrick'in Peter Houghton'ın katliamının parçalarını bir araya getirmesine yardımcı olacaktı; ateş etmek için nerede durdu, hangi silahı kullandı, hepsini belirleyecekti.

"Saldırı esnasında asıl kullanılan Silah A'ymış. Silah C ve D olay mahallinde ele geçirilen sırt çantasından çıkmamış. Bu da aslında iyi bir şey çünkü büyük olasılıkla çok daha fazla zarara sebep olabilirlerdi. Kurbanların cesetlerinden çıkarılan tüm mermiler Silah A'dan, yani birinci tabancadan ateşlenmiş."

Patrick, Peter Houghton'ın cephaneliğini nasıl elde ettiğini merak etti. Fakat bunu düşündüğü anda Sterling'de ava çıkan ya da ormanda eski bir çöplük arazisinde çeşitli hedeflere ateş eden insanların sayısının hiç de az olmadığını fark etti.

"Barut kalıntılarına bakarak Silah B'nin de ateşlendiğini biliyorum. Ancak henüz bunu teyit eden bir mermi bulunmuş değil."

"Araştırma hâlâ sürüyor–"

"Bitirmeme müsaade et," dedi Selma. "Silah B ile ilgili diğer ilginç nokta, ilk ateşlenmesinin ardından tutukluk yapması. Silahı incelediğimizde içinde sıkışmış iki mermi bulduk."

Patrick kollarını kavuşturdu. "Üzerinde parmak izi yok mu?" diye sordu.

"Tetiğin üstünde tanımlamaya yeterli olmayan bir iz var... muhtemelen şüpheli silahı attığında barut isiyle lekelenip bozulmuş fakat kesin bir şey söyleyemiyorum."

Patrick başını öne doğru salladı ve Silah A'yı işaret etti. "Soyunma odasında onu yakaladığımda yere attığı silah buydu. Yani büyük ihtimalle en son bunu ateşledi."

Selma elindeki cımbızla bir mermiyi havaya kaldırdı. "Muhtemelen haklısın. Bu mermi Matthew Royston'un beyninden çıkarıldı," dedi. "Üzerindeki oluklar da Silah A'dan atılanlarla aynı."

Soyunma odasında, Josie Cormier ile birlikte bulunan çocuktu bu.

İki kez vurulan tek kurbandı.

"Peki ya çocuğun karnındaki kurşun?" diye sordu Patrick.

Selma başını iki yana salladı. "Girip çıkmış. Silah A'dan da ateşlenmiş olabilir, Silah B'den de ancak sen o kurşunu bulup bana getirmeden doğrusunu bilemeyiz."

Patrick silahlara baktı. "Okulun geri kalan tümü için Silah A'yı kullanmış. Diğer tabancaya geçmesine sebep olanın ne olabileceğini bilemiyorum."

Selma başını kaldırıp ona baktı; Patrick kadının gözlerinin altındaki mor halkaları yeni fark ediyordu, bu geceki acil durumun faturasıydı bunlar. "Ben en başta bunlardan herhangi birini kullanmasına sebep olanın ne olduğunu bilemiyorum asıl."

Meredith Vieira ciddi ve hüzünlü gözlerle kameraya baktı, ülke çapındaki bu trajediye en uygun davranış biçimi konusunda mükemmele ulaşmıştı artık. "Sterling Lisesindeki silahlı saldırıya ilişkin yeni

ayrıntılar gelmeye devam ediyor," dedi. "Şimdi bu gelişmeleri öğrenmek üzere haber merkezinden Ann Curry'ye dönüyoruz. Ann?"

Haber spikeri başını öne doğru salladı. "Dünden bu yana müfettişler Sterling Lisesine dört silahın getirildiğini tespit ettiler ancak failin bunlardan yalnızca ikisini kullandığı anlaşıldı. Ayrıca saldırının şüphelisi Peter Houghton'ın Death Wish [Ölüm Arzusu] adlı bir hard-core punk grubunun ateşli bir hayranı olduğu ve internette hayran sayfasında sık sık yazdığı, grubun şarkı sözlerini bilgisayarına indirdiği yönünde kanıtlar elde edildi. Yaşananlara bakıldığında, bu şarkı sözleri çocukların neleri dinlemesi ve neleri dinlememesi gerektiği yönündeki tartışmaları alevlendirecek gibi görünüyor."

Spikerin omzunun arkasından görünen yeşil ekran yazılarla doldu:

Siyah karlar düşüyor
Taş cesetler yürüyor
Şerefsizler gülüyor
Hepsini tek tek vuracağım Mahşer Günümde.

Şerefsizler göremiyor
İçindeki kana susamış canavarı
Tümünün Azrail'i olacağımı
Hepsini tek tek vuracağım Mahşer Günümde.

"Death Wish'ın 'Mahşer Günü' adlı şarkısı dün sabah Sterling, New Hampshire'da gerçeğe dönüşen bir olayın dehşetli bir habercisi gibi," dedi Curry. "Death Wish grubunun vokalisti Raven Napalm, dün gece geç saatlerde bir basın toplantısı düzenledi."

Ekranda siyah saçları Mohikan tarzı kesilmiş, gözlerine altın rengi far çekmiş ve alt dudağında beş tane demir halka bulunan bir adamın mikrofonlar önünde dikilen görüntüsü belirdi. "Amerikalı çocukların onları petrol için denizaşırı ülkelere insanları vurmaya gönderdiğimiz için öldükleri bir ülkede yaşıyoruz. Fakat ne zaman hayatın güzelliğini göremeyen, bunalımlı bir çocuk öfkesine yenik

düşüp yanlış işler yapacak olsa ve eline silahı alıp okulda arkadaşlarını vursa, insanlar heavy metal müziği işaret etmeye başlıyorlar. Sorun rock şarkılarının sözlerinde değil, bu toplumun kumaşında."

Ann Curry'nin yüzü yeniden ekranı doldurdu. "Sterling'deki trajedi hakkında yeni bilgiler elde ettikçe sizinle paylaşmaya devam edeceğiz. Ulusal haberlere geçecek olursak, Senato geçtiğimiz çarşamba silah kontrolü yasa tasarısını iptal etti ancak Senatör Roman Nelson bu mücadelenin henüz sona ermediğini ileri sürüyor. Kendisi bültenimize Güney Dakota'dan konuk oluyor. Senatör?"

Peter gece hiç uyuduğunu sanmıyordu ama diğer taraftan gardiyanın hücresine doğru geldiğini de duymamıştı. Metal kapının sürtünerek açıldığını duyunca şaşırdı.

"Al bakalım," dedi gardiyan ve Peter'a bir şey uzattı. "Giy şunu."

Bugün mahkemeye çıkarılacağını biliyordu; Jordan McAfee ona söylemişti. Bunun bir takım elbise filan olduğunu sandı. Doğruca cezaevinden geliyor olsalar bile insanlar mahkemede hep takım elbise giymezler miydi? Güya bu onları daha sempatik kılıyordu. Bunu televizyonda gördüğünü düşündü.

Ne var ki bu bir takım elbise değildi. Kevlardı, yani kurşungeçirmez yelek.

Adliye binasının alt katındaki hücrede Jordan müvekkilini yerde sırtüstü uzanmış, kolunu gözlerinin üstüne kapatmış halde buldu. Peter'ın üzerinde kurşungeçirmez bir yelek vardı, o sabah duruşma salonunu dolduran herkesin onu öldürmek istediği gerçeğini sessizce onaylayan bir teyitti bu. "Günaydın," dedi Jordan ve Peter doğruldu.

"O kadar da aydın değil," diye mırıldandı.

Jordan cevap vermedi. Parmaklıklara doğru biraz daha eğildi. "Planımız şu. On tane birinci derece cinayet ve on dokuz tane birinci derece cinayete teşebbüsle suçlanıyorsun. Şikâyetlerin okunması kısmını pas geçeceğim, daha sonra bunların üzerinde tek tek

dururuz. Şu an için tek yapmamız gereken duruşma salonuna girip suçlamaları reddettiğimizi belirtmek. Senin tek kelime etmeni istemiyorum. Eğer bir şey sormak istersen kulağıma fısıldayarak sorabilirsin. Sen, önümüzdeki bir saat süreyle her ne olursa olsun dilsiz ve sağırsın. Anladın mı?"

Peter ona öylece bakıyordu. "Gayet iyi anladım," dedi somurtarak. Ancak Jordan müvekkilinin ellerine bakıyordu. Titriyorlardı.

Peter Houghton'ın odasında bulunan eşyalar listesi:

1. Dell dizüstü bilgisayar.
2. Oyun CD'leri: *Doom 3*, *Grand Theft Auto: Vice City*.
3. Silah üreticilerine ait üç afiş.
4. Çeşitli uzunluklarda borular.
5. Kitaplar: *Çavdar Tarlasındaki Çocuklar*, Salinger; *Savaş Hakkında*, Clausewitz; Frank Miller ve Neil Gaiman'ın resimli romanları.
6. DVD – *Benim Cici Silahım*.
7. Sterling Ortaokulu yıllığı, bazı yüzler siyah keçeli kalemle daire içine alınmış. Daire içine alınmış yüzlerden birinin üstüne çarpı işareti çizilmiş ve resmin altına BIRAK YAŞASIN yazılmış. Bu kızın adı Josie Cormier.

Kız o kadar alçak sesle konuşuyordu ki başının üzerindeki bir bumdan aşağı doğru sarkan mikrofon kızın sesini doğru düzgün algılayamıyordu. "Bayan Edgar'ın sınıfı Bay McCabe'ın sınıfının hemen yanındadır ve bazen yan sınıfta çekilen sandalyelerin sesini ya da yüksek sesle verilen cevapları duyabiliyoruz," dedi. "Ancak bu defa çığlıklar duyduk. Bayan Edgar masasını iterek kapıya dayadı ve hepimize sınıfın diğer ucuna, pencerelere doğru gidip yere oturmamızı söyledi. Silah sesleri patlayan mısır sesleri gibi geliyordu. Sonra ise..." Durdu ve gözlerini kuruladı. "Sonra ise çığlık sesi gelmez oldu."

Diana Leven failin bu kadar genç olabileceğini ummuyordu. Peter Houghton kelepçelenmiş ve prangaya vurulmuştu. Turuncu mahkûm üniforması ve kurşungeçirmez yelek giyiyordu, fakat yine de henüz ergenliğin sonuna varmamış bir oğlanın al yanaklarına sahipti ve bu çocuğun daha tıraş olma gereği duymadığına emindi. Gözlükleri olması da hoşuna gitmemişti. Savunma makamının bunu sonuna kadar kullanacağına emindi. Miyopluğun keskin nişan almasını imkânsızlaştıracağını iddia edeceklerdi.

İlçe mahkemesi hâkiminin müsaade ettiği ABC, CBS, NBC ve CNN kanallarının kameraları sanığın duruşma salonuna girmesiyle birlikte çok sesli bir koro misali aynı anda vınlayarak çalışmaya başladılar. Salon insanın kendi şüphelerini bile duyabileceği kadar sessizleşmiş bulunduğu için Peter anında kameralara doğru döndü. Diana çocuğun gözlerinin kameralarınkinden o kadar da farklı olmadığını fark etti: karanlık, kör, merceklerin ardında ne olduğu meçhul.

Peter savunma makamı masasına ulaştığı an Diana'nın kişisel olarak pek hoşlanmadığı fakat istemeyerek de olsa işinde çok iyi olduğunu kabul ettiği bir avukat olan Jordan McAfee, müvekkiline doğru eğildi. Mübaşir ayağa kalktı. "Herkes ayağa kalksın," diye bağırdı. "Sayın Yargıç Charles Albert duruşma salonuna teşrif ediyor."

Yargıç Albert cübbesini hışırdatarak duruşma salonuna hızla giriş yaptı. "Oturabilirsiniz," dedi. "Peter Houghton," diye söz başladı sanığa dönerek.

Jordan McAfee ayağa kalktı. "Sayın Yargıç, suçlamaların okunması kısmından feragat ederek tümü için ret beyanında bulunmak istiyoruz ve on gün içinde geçerli sebep duruşması görülmesini talep ediyoruz."

Diana buna şaşırmamıştı. Jordan müvekkilinin on ayrı birinci derece cinayetten suçlanmasını neden tüm dünyanın duymasını istesin ki? Yargıç Diana'ya döndü. "Bayan Leven, yasa birinci dereceden cinayetle suçlanan bir sanığın ki bu davada birden fazla cinayet söz konusu, kefalet hakkı olmaksızın tutuklu yargılanmasını gerektirir. Bu konuda bir sorununuz yoktur sanırım."

Diana gülümsemesini sakladı. Yargıç Albert, Tanrı onu başımızdan eksik etmesin, suçlamaları araya sıkıştırmayı başarmıştı. "Doğrudur Sayın Yargıç."

Yargıç başıyla onayladı. "Bu durumda Bay Houghton, sizi cezaevine geri gönderiyorum."

Bütün mevzu beş dakikadan kısa sürmüştü ve halk bundan memnun olmayacaktı. Onlar kan istiyorlardı; intikam istiyorlardı. Diana, kollarından tutan iki şerif yardımcısının arasında tökezleyen Peter Houghton'ı izledi. Dudaklarında sormadığı bir soruyla son bir kez avukatına dönüp baktı. Sonra kapılar ardından kapandı ve Diana evrak çantasını toparlayıp duruşma salonundan kameraların önüne çıktı.

Bir mikrofon öbeğinin önünde durdu. "Az önce Peter Houghton'a on adet birinci derece cinayetten, on dokuz adet birinci derece cinayete teşebbüsten ve bunların yanı sıra ruhsatsız silah ve patlayıcı bulundurmak gibi muhtelif suçlardan yargılanacağı tebliğ edildi. Mesleki sorumluluk kaideleri gereği şu aşamada deliller hakkında yorum yapamıyoruz ancak halkımızın içi rahat olsun, savcılık olarak bu dava üzerinde canla başla çalışıyoruz; müfettişlerimizle birlikte delillerin eksiksiz toplanması, muhafaza edilmesi ve değerlendirilmesi, böylelikle bu kelimelerle tarif edilemez trajedinin çözümsüz kalmaması için gecemizi gündüzümüze katmış durumdayız." Sözlerine devam etmek üzere yeniden dudaklarını aralamıştı ki koridorun öbür tarafında başka bir sesin daha konuştuğunu fark etti ve muhabirler Jordan McAfee'nin ne anlattığını dinlemek üzere onun ayaküstü basın toplantısını terk etmeye başladılar.

Jordan McAfee ellerini pantolon ceplerine sokmuş, ciddi ve vakur bir şekilde dikilerek doğruca Diana'ya bakıyordu. "Yaşanılan acılar benim de yüreğimi dağlıyor ancak müvekkilimi sonuna kadar savunacağım. Peter Houghton on yedi yaşında bir çocuk ve şu an çok korkmuş durumda. Sizden ricam onun ailesine karşı saygılı olmanız ve bu konunun mahkemede çözüleceğini unutmamanız." Jordan bir an duraksadı, her zamanki şovmen tavırlarıydı bunlar.

Sonra gözlerini kalabalığa odakladı. "Sizden hiçbir şeyin her zaman göründüğü gibi olmadığını unutmamanızı istiyorum."

Diana zoraki bir şekilde gülümsedi. Muhabirler ve Jordan'ın ihtiyatlı konuşmasını izleyen dünyanın dört bir yanındaki insanlar, sonda yaptığı salvoyu koltuğunun altında inanılmaz bir gerçeği saklıyormuş, müvekkilinin bir canavar olmadığını ispatlayacak bir şey biliyormuş gibi yorumlayacaktı. Oysa Diana bunun ne anlama geldiğini biliyordu. O, hukukçayı tercüme edebilirdi çünkü anadili gibi konuşabiliyordu. Ne zaman bir avukat böyle gizemli beyanatlar verse, bunun nedeni elinde müvekkilini savunacak hiçbir şeyinin olmamasıdır.

Öğle vakti New Hampshire valisi, Concord'daki valilik binasının merdivenlerinde bir basın toplantısı düzenledi. Ceketinin yakasında vişneçürüğü ve beyaz renklerde bir kurdele takılıydı. Sterling Lisesinin okul renklerini taşıyan bu kurdeleler bir anda türemişti ve benzin istasyonları ile süpermarketlerin kasalarında 1 dolara satılıyordu. Elde edilecek gelir Sterling Kurbanları Fonu'na bağışlanacaktı. Valinin adamlarından biri bu kurdelelerden bir tane alabilmek için kırk beş kilometre direksiyon sallamıştı çünkü vali 2008'de demokrat ata oynamaya karar vermişti ve bu da şefkatli yüzünü sergileyebileceği harika bir medya fırsatıydı. Elbette Sterling halkı ve özellikle de ölen çocukların zavallı aileleri için üzülüyordu ancak bir yandan da içinde hesabı kitabı göz ardı etmeyen bir adam vardı ve bu adam Amerika'daki en trajik silahlı okul saldırısı olayında bir eyalete önderlik edebilecek bir kişinin güçlü bir lider olarak görüleceğini de biliyordu. "Bugün tüm ülke New Hampshire ile birlikte ağlıyor," dedi. "Bugün hepimiz Sterling'in acısını yüreğimizin derinlerinde hissediyoruz. Onlar hepimizin çocuklarıydılar."

Başını kaldırdı. "Sterling'e gittim ve dün yaşananları aydınlatmak için durup dinlenmeden çalışan müfettişlerle görüştüm. Kurbanlardan bazılarının aileleriyle vakit geçirdim ve hayatta kalmayı başaran cesur gençleri hastanede ziyaret ettim. Geçmişimizin bir

bölümü ve geleceğimizin bir bölümü bu trajedide yok olmuştur," dedi vali, üzgün bir ifadeyle kameralara bakarken. "Şimdi ise bize düşen, geleceğe odaklanmak."

Josie'nin sihirli sözcükleri öğrenmesi için öğlene kadar vakit geçmesi bile gerekmemişti: Annesinin kendisini rahat bırakmasını istediği zaman, bir kartal gibi onu izlemesinden bunaldığında, tek yapması gereken uykuya ihtiyacı olduğunu söylemekti. Annesi bu durumda geri adım atıyor, kancalarını üzerinden çektiği an Josie'nin yüzündeki o rahatlamayı hiçbir şekilde fark etmiyordu.

Josie üst kattaki perdeleri çekilmiş odasında ellerini kucağına bırakmış, karanlıkta oturuyordu. Dışarıda aydınlık bir gün yaşanıyordu ama odada bunun esamisi okunmuyordu. İnsanlar her şeyi gerçekte olduğundan farklı göstermenin yollarını düşünmüşlerdi. Bir oda, yapay bir geceye dönüştürülebiliyordu. Botoks, insanların yüzlerini aslında olmadıkları bir biçime sokabiliyordu. Yeni nesil televizyon alıcıları, zamanı durdurabildiğinizi ya da en azından kendi istediğiniz şekilde yeniden düzenleyebildiğinizi düşünmenizi sağlayabiliyordu. Bir adliye binasındaki tebliğ duruşması ise oluk oluk kanayan bir yaranın üzerine yara bandı yapıştırmaktan farksızdı.

Josie karanlıkta el yordamıyla sakladığı poşeti buldu. Uyku haplarıydı bunlar. Kendilerini yeterince zorlar ve sanki öyleymiş gibi davranırlarsa, gerçekten öyle olabileceklerini zanneden bu dünyadaki aptal insanların bir tekinden bile daha iyi biri değildi o. Ölümün bir cevap olabileceğini sanıyordu çünkü bunun aslında en büyük soru olduğunu anlayamayacak kadar toydu.

Daha düne kadar beyaz bir duvarın üzerine sıçrayan kanın ne gibi desenler ortaya çıkarabileceğini bilmiyordu. İnsanın canının önce ciğerlerinden, son olarak da gözlerinden çıkıp gideceğini tahmin edemezdi. İntiharı son sözü olarak tasarlamıştı, onların istediği gibi bir Josie olmanın kendisi için ne kadar zor bir şey olduğunu anlamayan insanlara çekilmiş bir *siktir*. Kendini öldürecek olursa bir şekilde diğer herkesin vereceği tepkiyi izleyebileceğini düşünmüştü;

böylece son gülen o olacaktı. Düne kadar bunu tam olarak anlayamamıştı. Ölen öldüğüyle kalıyordu. Öldüğün zaman geri gelip neler kaçırdığını göremiyordun. Özür dileme şansın olmuyordu. Sana ikinci bir şans veren çıkmıyordu.

Ölüm, kontrol edebileceğin bir şey değildi. Aslında, üstünlük hep ondaydı.

Josie poşeti yırtıp içindekileri avucuna boşalttı ve ağzına beş tane hap attı. Banyoya gitti, musluğu açtı, başını çeşmeye yaklaştırdı ve haplar ağzının içinde fanusta yüzen balıklar gibi dolanmaya başladı.

Yut, dedi kendi kendine.

Fakat bunun yerine klozetin önüne diz çöktü ve hapları tükürdü. Avucunda hâlâ sıkı sıkıya tuttuğu hapları da tuvalete attı. Vazgeçme fırsatı bulamadan sifonu çekti.

Annesi onun hıçkırıklarını duyup üst kata koştu. Ağlamasının sesi alt katın tavanını oluşturan döşemelerden, demirden ve betondan geçip aşağı ulaşmıştı. Aslına bakılırsa, hiçbiri henüz bunu fark etmemiş olsa da bu ses onu oluşturan tuğlalar ve çimento kadar bu evin parçası haline gelecekti. Josie'nin annesi telaşla odaya girdi ve sonra odaya bitişik banyoya daldı. "Senin için ne yapabilirim bebeğim?" diye fısıldadı ve ellerini Josie'nin omuzlarında ve sırtında dolaştırmaya başladı.

Yvette Harvey kanepeye oturmuş, kızının ölmeden iki yıl, altı ay ve dört gün önce çekilmiş ortaokul mezuniyet fotoğrafına bakıyordu. Kaitlyn'in saçları uzamıştı fakat Down sendromunun bir parçası olan o asimetrik gülümsemesi ve yuvarlak, geniş yüzü yine de fark ediliyordu.

Kaitlyn'i normal bir ortaokula göndermeyi tercih etmeseydi ne olurdu? Engelli çocukların gittiği özel bir okula gönderseydi? O çocuklar daha az öfkeli, aralarından bir katil çıkarmaya daha mı az meyilliydiler?

Oprah Winfrey Show'un yapımcısı Yvette'in kendilerine verdiği fotoğrafları teslim etti. Bugüne dek üzüntünün kademeleri olduğunu ve hazin hikâyenizi anlatmanız için Oprah Show sizi arasa bile kameralar önünde konuşmanıza müsaade etmeden önce hikâyenizin yeterince hüzünlü olduğundan emin olmaları gerektiğini bilmiyordu. Yvette acısını televizyonda sergilemeyi planlamamıştı. Hatta kocası buna o kadar şiddetle karşıydı ki yapımcı kendilerini aradığında buraya gelmeyi reddetmişti fakat Yvette kararlıydı. Haberleri izlemişti ve şimdi onun da söyleyecekleri vardı.

"Kaitlyn'in güzel bir gülümsemesi varmış," dedi yapımcı nazikçe.

"Öyledir," diye cevap verdi Yvette, sonra başını iki yana salladı. "*Öyleydi.*"

"Peter Houghton'ın tanıyor muydu?"

"Hayır. Aynı seviyede değildiler; ortak dersliklere bile girmiyorlardı. Kaitlyn'in derslikleri öğrenme merkezindeydi." Başparmağını canını yakana dek gümüş resim çerçevesinin köşesine bastırdı. "Etrafta Peter Houghton'ın hiç arkadaşı olmadığını, okulda alay konusu olduğunu söyleyerek dolaşan bütün bu insanlar var ya... hepsi yanılıyorlar," dedi. "Hiç arkadaşı olmayan asıl benim kızımdı. Her gün okulda alay konusu olan *benim* kızımdı. Hiç sevilmediğini hisseden asıl benim kızımdı çünkü öyleydi. Peter Houghton onu öyle göstermek isteyen diğer herkesin iddia ettiği gibi bir uyumsuz değildi. Peter Houghton yalnızca kötüydü."

Yvette başını eğip Kaitlyn'ın resmini kaplayan cam tabakaya baktı. "Polis teşkilatında görevli psikolojik danışman bana ilk önce Kaitlyn'in öldüğünü söyledi," dedi. "Kaitie'nin neler yaşandığından haberi olmamış, acı çekmemiş."

"Bu en azından birazcık teselli olmuştur," dedi yapımcı.

"Öyleydi. Ta ki aileler birbirimizle konuşmaya başlayıp da psikolojik danışmanın çocuğu ölen herkese aynı şeyi söylediğini öğrenene dek." Yvette başını kaldırdı, gözleri yaşla doluydu. "Sorun şu ki bu çocukların hepsi de ilk önce vurulmuş olamazlar."

♠

Silahlı saldırıdan sonraki günlerde kurbanların aileleri bağışlara ve hediyelere boğuldular: para, yemek, bebek bakıcılığı, şefkat. Kaitlyn Harvey'nin babası gece yağan hafif, belki de yılın son karının ardından sabah uyandığında garaj yolunun çoktan bir yardımsever tarafından temizlenmiş olduğunu gördü. Courtney Ignatio'nun ailesi mahallerindeki kilisenin yardımı kapsamına alındılar. Cemaat üyeleri sırayla onlara haftanın farklı bir gününde yiyecek ve temizlik yardımı sağlamaya gönüllü oldular ve bu döngü onları haziran sonuna kadar götürecekti. John Eberhard'ın annesine oğlunun belden aşağısı felçli biri olarak hayata adapte olmasına yardımcı olmak için Sterling Ford bayii engelli biniş rampası olan bir minibüs hediye etmişti. Sterling Lisesinde yaralanan herkes Birleşik Devletler başkanından cesaretlerini öven, cafcaflı Beyaz Saray antetli kâğıtlara yazılmış mektuplar aldı.

İlk başta tsunami kadar istenmeyen bir dalga olarak başlayan medyanın varlığı, Sterling sokaklarında sıradan bir şey haline geldi. Günlerce yüksek topuklu siyah ayakkabılarının New England'ın yumuşak çamurlarına batmasını izledikten sonra medya mensupları markete gidip kendilerine kalın tabanlı yürüyüş botları aldılar. Sterling Oteli'nin resepsiyonuna cep telefonlarının neden çalışmadığını sormaktan vazgeçip, az da olsa sinyal alınabilen şehirdeki en yüksek yer olan mobil benzinliğin otoparkında toplanmaya başladılar. En ufak bir bilgi kırıntısına erişebilmek için karakolun, adliyenin ve herkesin gittiği kahvecinin önünde takıldılar.

Sterling'de her gün farklı bir cenaze vardı.

Matthew Royston'un cenaze töreni yakınlarının acısını taşımaya yetmeyecek büyüklükte bir kilisede yapıldı. Sınıf arkadaşları, akrabaları ve aile dostları sıraları doldurdu, duvar boylarına dizildi, dışarılara taştı. Sterling Lisesinden bir grup çocuk Matt'in forma numarası olan 19'u taşıyan yeşil tişörtler içinde geldiler.

Josie ve annesi arkalarda bir yerde oturuyorlardı ancak bu, Josie'nin herkesin kendisine baktığı hissine kapılmasını engelleyemedi. Bunun nedeninin hepsinin onun Matt'in kız arkadaşı olduğunu bilmesi mi, yoksa içini okumaları mı olduğunu bilemiyordu.

"Yas tutan herkes mübarektir," diye okudu papaz, "zira acıları dinecektir."

Josie ürperdi. O yas mı tutuyordu? Yas tutmak içinde her tıkamaya çalıştığında daha da genişleyen bir delik olduğunu hissetmek miydi? Yoksa o, hatırlamak anlamına geldiği için ve bunu zaten yapamadığından ötürü yas tutamıyor muydu?

Annesi ona doğru eğildi. "İstersen gidebiliriz. Sen söyle yeter."

Kim olduğuna dair en ufak bir fikrinin olmaması yeterince zor bir durumdu ama bir de şimdi burada kimseleri tanıyamıyordu. Hayatı boyunca onu görmezden gelen insanlar birden adıyla sanıyla onu bilir olmuşlardı. Herkesin gözleri ona bakarken yumuşuyordu. En yabancı gelense annesiydi, ölümün kıyısından dönüp de birdenbire doğa âşığı kesilen modern hayat düşkünlerinden biri gibiydi. Matt'in cenazesine katılabilmek için annesiyle kavga edeceğini tahmin ederken, annesi onu hayretler içinde bırakarak bunu kendisi teklif etti. Josie'nin şimdilerde ve muhtemelen ömrünün sonuna dek görmesi gereken aptal deli doktoru sürekli *kapanmadan* bahsediyordu. Kapanma, açıkça Josie'nin *normal* olanı kaybetmenin tıpkı bir futbol maçını ya da en sevdiğiniz tişörtü kaybetmek gibi üstesinden gelmeniz gereken bir şey olduğu anlamına geliyordu. Kapanma aynı zamanda annesinin çıldırmış, aşırı telafi meraklısı duygusal bir makineye dönüştüğü anlamına geliyordu. Ona sürekli bir şeye ihtiyacı olup olmadığını soruyor (insan sıvı bir hale dönüşmeden kaç fincan bitki çayı içebilir ki?) ve sıradan bir anne gibi ya da en azından kendi kafasında sıradan bir anne imajı nasılsa onun gibi davranmaya çalışıyordu. *Gerçekten benim daha iyi hissetmemi istiyorsan işine geri dön*, demek geçiyordu Josie'nin içinden. Sonra ikisi de hayatları her zamanki akışında devam ediyormuş gibi yapabilirlerdi ve zaten bu şekilde davranmayı ona en başta annesi öğretmişti.

Kilisenin ön tarafında bir tabut vardı. Josie tabutun açık tutulmadığını biliyordu; bu konuda söylentiler dolaşıyordu. Matt'in o cilalı siyah kutunun içinde yattığına inanmak güçtü. Nefes almadığına, kanının çekildiğine ve damarlarının kimyasallarla dolu olduğuna.

"Dostlarım, burada Matthew Carlton Royston'u anmak için toplanmış bulunan bizler Tanrı'nın şifa dağıtan sevgisinin koruyucu örtüsüne mazhar olmuş kullarız," dedi papaz. "Acımızı, öfkemizi boşaltmakta, içimizdeki boşlukla yüzleşmekte ve Tanrı'nın bizleri gözettiğini bilmekte özgürüz."

Geçen sene antik dünya tarihi dersinde Mısırlıların ölülerini nasıl hazırladıklarını işlemişlerdi. Yalnızca Josie kendisini buna zorladığı zaman ders çalışan Matt bu konuya bayılmıştı. Beynin burundan emilerek boşaltılması, firavunla beraber mezarına gömülen sevdiği eşyalar, yanında gömülen hayvanları ve hizmetkârları. Josie başını Matt'in kucağına koymuş, ders kitabındaki ilgili bölümü yüksek sesle okuyordu. Matt elini onun alnına koyarak Josie'yi susturdu. "Ben giderken," dedi, "seni de yanımda götüreceğim."

Papaz gözlerini cemaatin üzerinde gezdirdi. "Sevdiğimiz birinin ölümü bizi çok derinden sarsabilir. O kişi çok genç, potansiyel ve beceri sahibi biri olduğunda ise acı ve kayıp hisleri çok daha baskın olabilir. Bu gibi zamanlarda destek görmek için dostlarımıza ve ailemize döneriz, ağlayacak bir omuz ve bu acı yolda bize eşlik edecek bir yoldaş ararız. Matt'i geri döndüremeyiz ancak dünyada bulamadığı huzuru ölümde bulduğunu kendimize hatırlatarak içimizi rahatlatabiliriz."

Matt kiliseye gitmezdi. Annesi babası giderlerdi ve onu da ikna etmeye çalışırlardı fakat Josie onun bundan nefret ettiğini biliyordu. O, bunun pazar gününün boşa harcanması anlamına geldiğini ve gerçekten de yanında takılmaya değecek kadar değerliyse Tanrı'nın muhtemelen bunaltıcı bir binada oturup karşılıklı kitap okumak yerine cipinin tavanını açmış gezerken yanında olacağını ya da hokey oynamaya geleceğini düşünüyordu.

Papaz yana çekildi ve Matt'in babası ayağa kalktı. Josie onu tanıyordu elbette. Berbat şakalar yapar, hiç de komik olmayan kelime oyunları üretirdi. Dizinden sakatlanana dek Vermont Üniversitesinde hokey oynamıştı ve Matt için büyük umutları vardı. Fakat bir gecede omuzları çökmüş, yüzü düşmüş, içindeki her şey boşaltılmış da kabuğu kalmış bir adama dönüşmüştü. Ayağa kaktı ve Matt'i ilk kez paten kaymaya götürmesini, ona uzattığı hokey sopasına tutunarak kaymaya başlayan Matt'in bir süre sonra sopayı bıraktığını fark etmesini anlatmaya başladı. Önde oturan Matt'in annesi ağlamaya başladı. Yüksek, acı dolu hıçkırıkları kilisenin duvarlarına boya gibi sıçrayıp yayılıyordu.

Josie daha ne yaptığının farkına varamadan ayağa fırladı. Annesi hemen sertçe "Josie!" diye fısıldadı, kendisini asla insanların önünde rezil etmeyecek o tanıdığı anneye dönüşmüştü birden. Josie öyle şiddetle titriyordu ki ayakları yere temas etmiyor gibiydi; ne annesinden ödünç aldığı siyah elbise içinde kilisenin sıraları arasındaki koridora adımını attığında, ne de mıknatısla çekiliyormuşçasına Matt'in tabutuna doğru ilerlerken.

Matt'in babasının gözlerini üzerinde hissedebiliyor, cemaatin fısıldaşmalarını duyabiliyordu. Tabutun yanına vardı. Yüzeyi o kadar parlak bir şekilde cilalanmıştı ki kendi yansımasını ayna gibi görebiliyordu.

"Josie," dedi Bay Royston kürsüden inip onu kucaklamak üzere yanına gelirken. "İyi misin?"

Josie'nin boğazı bir gonca gül gibi kapandı. Oğlu ölmüş bu adam nasıl bunu *ona* sorabiliyordu? Çözülmeye başladığını hissetti ve ölmeden bir hayalete dönüşebilir mi insan diye düşündü; sanki işin bu kısmı sadece teknik bir detaydan ibaretmiş gibi.

"Bir şeyler söylemek ister miydin?" diye öneride bulundu Bay Royston. "Matt hakkında?"

O daha ne olduğunu anlayamadan Matt'in babası onu kürsüye yönlendirdi. Annesini hayal meyal görebiliyordu, yerinden kalkmış ve kilisenin ön tarafına doğru ilerliyordu. Ne yapacaktı ki? Onu bir

ruha dönüştürüp oradan yok mu edecekti? Bir hata daha yapmasına engel mi olacaktı?

Josie aşina olduğu ama pek de tanımadığı bir yüzler deryasına bakıyordu. *Bu kız ona âşıktı*, diye düşünüyordu hepsi de. *Öldüğü zaman onun yanındaydı*. Nefesi göğüs kafesinde bir güve gibi sıkışıp kaldı.

İyi de onlara ne anlatacaktı? Gerçeği mi?

Josie dudaklarının büzüldüğünü, yüzünün çarpıldığını hissediyordu. Ağlamaya başladı; öyle şiddetli ağlıyordu ki kilisenin ahşap döşemeleri bükülüp çatırdıyordu; öyle şiddetli ağlıyordu ki o mühürlü tabutun içinden Matt'in kendisini duyabildiğine emindi. "Özür dilerim," diyebildi kelimeler boğazında düğümlenirken –Matt'ten, Bay Royston'dan, kendisini dinleyen herkesten. "Ah Tanrım. Çok özür dilerim."

Annesinin kürsünün merdivenlerini çıktığını, kollarıyla Josie'yi sardığını, onu mihrabın arkasında org çalan kişi tarafından kullanılan ufak bir odaya götürdüğünü fark etmedi. Annesi ona mendil uzattığında ve sırtını sıvazladığında sesini çıkarmadı. Annesinin Josie bunu hatırlayamayacak kadar küçükken yaptığı gibi saçlarını kulağının ardına sıkıştırmasına bile aldırmadı. "Herkes benim geri zekâlı olduğumu düşünmüştür," dedi Josie.

"Hayır, herkes senin Matt'i özlediğini düşünüyordur." Annesi bir an duraksadı. "Bunun senin hatan olduğunu düşündüğünü biliyorum."

Josie'nin kalbi öylesine şiddetli atıyordu ki elbisenin ince şifon kumaşını titretiyordu.

"Canım," dedi annesi, "onu kurtarmak senin elinden gelmezdi." Josie bir mendil daha almak üzere uzandı ve annesi kendisini anlıyormuş gibi sesini çıkarmadı.

Maksimum güvenlik, Peter'ın bir hücre arkadaşı olmaması anlamına geliyordu. Havalandırmaya da çıkamıyordu. Yemekleri günde üç öğün hücresine getiriliyordu. Gardiyanlar bir şey okumasına izin

vermiyorlardı. Personel onun hâlâ intihara eğilimli olabileceğine inandığı için odasında sadece bir tuvalet ve bir sıra vardı. Çarşaf yoktu, döşek yoktu, bu dünyaya eyvallah demek için kullanılabilecek hiçbir şey yoktu.

Hücresinin arka duvarında dört yüz on beş adet tuğla vardı, tek tek saymıştı. İki defa. Bundan beridir de onu izleyen kameraya bakıyordu sürekli. Peter kameranın öteki ucunda kimin olduğunu merak ediyordu. Bir grup gardiyanın eski bir monitörün başına toplandığını ve Peter tuvalete gitmek zorunda kaldığında birbirlerini dürtüp şakalar yaptıklarını hayal ediyordu. Ya da diğer bir ifadeyle onunla alay etmek için kendilerine bir yol bulmuş olan bir grup insan daha vardı orada.

Kameranın üzerinde kırmızı bir ışık vardı, çalıştığını gösteriyordu. Bir de gökkuşağı gibi renkten renge girerek parıldayan bir mercek. Merceğin etrafında göz kapağına benzeyen lastik bir koruma vardı. Peter şimdilik intihara meyilli olmasa bile birkaç hafta daha böyle devam ederse olacağını düşündü.

Hapishane hiçbir zaman tamamen karanlık olmuyordu, yalnızca loş bir hal alıyordu. Bunun pek önemi yoktu çünkü uyumak dışında yapabileceği hiçbir iş yoktu. Kulaklarını hiç kullanmazsan duyma yetini yitirebilir misin diye düşünerek sıranın üstüne uzandı; aynı şey konuşma için de geçerli miydi acaba? Sosyal bilgiler derslerinden birinde Vahşi Batı'da Kızılderililer hapse atıldıkları zaman bazılarının pat diye ölüverdiğini duyduğunu hatırladı. Hareket özgürlüğüne böylesine alışmış bir insanın bir yerlere kapatılmayı kaldıramadığı görüşü hâkimdi bu konuda ancak Peter'ın başka bir yorumu vardı. Kendinden başka arkadaşın yoksa ve canın sosyalleşmek istemiyorsa, odayı terk etmenin tek bir yolu vardı.

Gardiyanlardan biri devriyeye çıkmıştı. Hücrelerin önünden topuklarını güm güm vurarak yürüyordu ki Peter bir ses duydu:

Ne yaptığını biliyorum.

Siktir, diye geçirdi aklından Peter. *Şimdiden kafayı yemeye başladım.*

Herkes biliyor.

Peter yattığı yerden fırlayıp ayaklarını beton zeminin üstüne bastı ve kameraya döndü ama aradığı cevap orada değildi.

Duyduğu ses kar tabakasının üzerinden esip gelen rüzgâr gibi bir şeydi, kasvetli bir fısıltıydı. "Sağ tarafındayım," dedi ses ve Peter yavaşça ayağa kalkıp hücresinin köşesine doğru gitti.

"Kim... kim var orada?" dedi.

"Burama kadar gelmişti artık. Mızmızlanmayı hiç bırakmayacaksın sanmıştım."

Peter parmaklıkların ötesini görmeye çalıştı ama başaramadı. "Ağladığımı mı duydun?"

"Süt çocuğu seni," dedi ses. "Büyü de adam ol biraz."

"Kimsin sen?"

"Herkes gibi sen de bana Etobur diyebilirsin."

Peter yutkundu. "Suçun ne?"

"Yaptığımı iddia ettikleri hiçbir şeyi yapmadım," diye cevap verdi Etobur. "Ne kadar var?"

"Neye ne kadar var?"

"Duruşmaya çıkarılmana?"

Peter bunu bilmiyordu. Jordan McAfee'ye sormayı unuttuğu tek soru buydu, muhtemelen cevabı duymaktan korktuğu için.

"Benimki haftaya," dedi Etobur, daha Peter soruya cevap veremeden.

Şakaklarına değen hücrenin demir kapısı buz gibi soğuktu. "Ne kadar süredir buradasın?" diye sordu Peter.

"On ay."

Peter on ay boyunca bu hücrede oturduğunu hayal etti. Duvardaki tuğlaları kaç defa sayacağını, tuvalete gidişlerini gardiyanların minik televizyonlarından nasıl izleyeceklerini düşündü.

"Çocukları öldürdün sen, değil mi? Çocuk katillerine bu hapishanede ne yaparlar bilir misin?"

Peter cevap vermedi. Aşağı yukarı Sterling Lisesindeki herkesle aynı yaştaydı; anaokuluna gitmiyordu ya. Makul bir mazereti de yok değildi.

Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyordu. "Nasıl oldu da kefaletle çıkamadın?"

Etobur dalgaya vurdu. "Güya bir garson kıza tecavüz edip, sonra da bıçaklamışım."

Bu hapishanedeki herkes masum olduğunu mu düşünüyordu? Bunca zamandır Peter o sıranın üstünde yatmış ve kendini Grafton County Cezaevinde yatanların hiçbirine benzemediğine ikna etmeye çalışmıştı ama görüldüğü üzere bu bir yalandı.

Kendisiyle konuşurken Jordan da böyle mi düşünüyordu acaba?

"Orada mısın?" diye sordu Etobur.

Peter başka bir söz etmeden gidip sırasının üzerine uzandı. Yüzünü duvara döndü ve yandaki adam tekrar tekrar kendisiyle iletişim kurmaya çalıştıkça onu duymuyormuş gibi yaptı.

Patrick'i şaşırtan ilk şey, bir kez daha, Yargıç Cormier'in kürsüde olmadığı zaman ne kadar genç göründüğüydü. Kapıyı kot pantolonla ve atkuyruğu yapılmış saçlarıyla açtı. Elini bir mutfak havlusuna kuruluyordu. Josie tam arkasında dikiliyordu, yüzünde görüştüğü diğer tüm kurbanlarda defalarca kez gördüğü o boş bakış vardı. Josie, bulmacanın hayati önem arz eden bir parçasıydı, Peter'ın Matthew Royston'u öldürdüğünü gören tek kişiydi. Fakat diğer kurbanların aksine, Josie'nin hukuk sisteminin çetrefillerini bilen bir annesi vardı.

"Yargıç Cormier," dedi Patrick. "Josie. Evinize gelmeme müsaade ettiğiniz için teşekkürler."

Yargıç gözlerini ona dikmişti. "Bu, zamanınızı boşa harcamaktan başka bir şey değil. Josie hiçbir şey hatırlamıyor."

"Kabalık etmek istemem Sayın Yargıç fakat benim işim bunu Josie'nin kendisinden duymak."

Patrick kendisini bir münakaşaya hazırladı ancak Alex geri çekilerek onun eve girmesine müsaade etti. Patrick girişi gözleriyle şöyle bir taradı. İlk bakışta antika bir masa göze çarpıyordu ve zevkli tablolar duvarları süslüyordu. Demek bir yargıç böyle yaşıyordu. Kendi evi ise tam bir cehennemdi. Her tarafta kirli çamaşırlar, eski gazeteler ve son kullanma tarihi geçmiş yiyecekler vardı. Ofisteki mesaileri arasında birkaç saatliğine uğradığı bir yerdi burası sadece.

Josie'ye döndü. "Başın nasıl oldu?"

"Hâlâ ağrıyor," dedi Josie. O kadar alçak sesle söylemişti ki bunu Patrick ne dediğini duyabilmek için bayağı çabaladı. Yeniden annesine döndü. "Birkaç dakika konuşabileceğimiz uygun bir odanız var mı acaba?"

Alex onları mutfağa götürdü. Burası Patrick'in bazen keşke şu an orada olsaydım diye hayallerini kurduğu türden bir mutfaktı. Kiraz rengi dolaplar ve cumbadan içeriyi dolduran gün ışığı ve tezgâh üzerinde muz dolu koca bir kâse. Patrick yargıcın da kızının yanına bir sandalye çekeceği beklentisiyle Josie'nin karşısına oturdu fakat Alex kendisini şaşırtarak öylece dikilmeyi sürdürüyordu. "Bana ihtiyacınız olursa, üst katta olacağım," dedi.

Josie acı dolu bir ifadeyle ona baktı. "Burada kalamaz mısın?"

Bir an için Patrick yargıcın gözlerinde bir şeyler görür gibi oldu. Arzu? Pişmanlık? Fakat o daha adını koyamadan yok olup gitti. "Kalamayacağımı biliyorsun," dedi nazikçe.

Patrick'in çocuğu yoktu ama kendi çocuğu bu şekilde ölümün kıyısından dönmüş olsa onu gözünün önünden kolay kolay ayıramayacağından emindi. Anne ile kızı arasında neler döndüğünü tam olarak kestiremese de aralarına girmemeyi akıl edecek kadar aklı çalışıyordu.

"Dedektif Ducharme'nin seni üzmeden konuşacağına gayet eminim," dedi yargıç.

Bu kısmen bir talep, kısmen de bir uyarı cümlesiydi. Patrick başını sallayarak onu onayladı. İyi bir polis korumak ve hizmet etmek için elinden geleni yapardı fakat karşındakinin soyulmuş veya

tehdit edilmiş ya da yaralanmış biri olduğunu bildiğin zaman iş değişiyordu. Birkaç telefon görüşmesi yapar, içlerinden birine öncelik verebilmek için sorumluluklarınızı düzene sokarsınız. Patrick yıllar önce arkadaşı Nina ve oğluyla bunu çok daha ileri bir seviyede yaşamıştı. Josie Cormier'ı şahsen tanımıyordu fakat annesi kanunların tatbiki alanında görevliydi, hatta bu işin en tepesindeydi ve bu nedenle kızı da tatlılıkla muamele görmeyi hak ediyordu.

Alex'in merdivenlerden çıkmasını izledi ve sonra paltosunun cebinden bir kalem ve bir defter çıkardı. "Ee," dedi, "nasılsın bakalım?"

"Çok umurundaymış gibi davranmak zorunda değilsin."

"Gibi davranmıyorum," dedi Patrick.

"Neden buraya geldiğini bile anlamıyorum. Birileri sana ne anlatırsa anlatsın, o çocuklar daha az ölü olmayacaklar bunun sonunda."

"Haklısın," diye ona katıldı Patrick, "fakat Peter Houghton'ı yargılamadan evvel neler yaşandığını tam olarak bilmeliyiz. Ve maalesef ben orada değildim."

"Maalesef?"

Patrick başını masaya eğdi. "Bazen düşünüyorum da zarar gören taraf olmak, olanları engelleyemeyen taraf olmaktan daha kolay olabilir."

"Ben oradaydım," dedi Josie sarsılmış bir halde. "Engel olamadım."

"Tamam da," dedi Patrick, "bu senin suçun değildi."

Bunun üzerine Josie gözlerini ona dikti, söylediğine inanabilmeyi çok istiyormuş ama onun yanıldığını biliyormuşçasına. Hem Patrick kim oluyordu da ona bunun aksini söyleyebiliyordu? Sterling Lisesine doğru deli gibi koşuşunu ne zaman gözlerinin önüne getirse, fail okula yeni geldiğinde orada olsaydı neler yaşanabileceğini düşünüyordu. Kimsenin canı yanmadan çocuğun elindeki silahı alabilseydi eğer.

"Saldırıya dair hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi Josie.

"Spor salonunda bulunduğunu hatırlıyor musun?"

Josie başını olumsuzlukla salladı.

"Peki ya Matt'le birlikte oraya kaçmanızı?"

"Hayır. O sabah yataktan kalkıp da okula gittiğimi bile hatırlamıyorum. Sanki kafamın tam ortasında kesip attığım bir boşluk var."

Patrick mağdurlarla birlikte çalışmak üzere tayin edilen psikologlarla yaptığı konuşmalardan bunun son derece normal bir şey olduğunu biliyordu. Hafıza kaybı, normalde sizi paramparça edecek bir şeyi yeniden yaşamaktan kendini korumak için zihnin başvurduğu yollardan biriydi. O da bir şekilde keşke Josie kadar şanslı olabilse, tanık oldukları aklından uçup gidebilse diye diliyordu.

"Peki ya Peter Houghton? Onu tanır mıydın?"

"Herkes tanırdı onu."

"Ne demek istiyorsun?"

Josie omuz silkti. "Fark edilen biriydi."

"Diğer herkesten farklı olduğu için mi?"

Josie bir an için bunun üzerinde düşündü. "Ayak uydurmaya çalışmadığı için."

"Matthew Royston ile sevgili miydiniz?"

Birdenbire Josie'nin gözleri yaşlarla doldu. "O, kendisine Matt diye seslenilmesinden hoşlanırdı."

Patrick bir kâğıt peçete alıp Josie'ye uzattı. "Onun başına gelenlerden dolayı üzgünüm Josie."

Josie başını eğdi. "Ben de."

Patrick kızın gözlerini kurulamasını, akan burnunu temizlemesini bekledi. "Peter'ın neden Matt'ten hoşlanmıyor olabileceğini biliyor olabilir misin?"

"İnsanlar onunla dalga geçerdi," dedi Josie. "Sadece Matt değildi bunu yapan."

Peki ya sen, diye içinden geçirdi Patrick. Peter'ın odasında bulunan yıllığı incelemişti. Kurbanlara dönüşen ve dönüşmeyen bazı çocukların kafaları halka içine alınmıştı. Bunun birçok sebebi

olabilirdi; Peter'ın zamanı yetmemiş olabileceği gibi, bin kişilik bir okulda otuz kişiyi avlamak tahmin ettiğinden daha zorlu çıkmış da olabilirdi. Ne var ki Peter'ın yıllıkta işaretlediği tüm hedefler içinde sadece Josie'nin fotoğrafının üzerine sanki fikrini değiştirmiş gibi çarpı konulmuştu. Sadece onun yüzünün altında büyük harflerle yazılmış sözcükler vardı: BIRAK YAŞASIN.

"Onu şahsen tanıyor muydun peki? Ortak aldığınız dersler ya da yaptığınız herhangi bir şey var mıydı?"

Josie başını kaldırdı. "Eskiden onla birlikte çalışırdık."

"Nerede?"

"Şehir merkezindeki fotokopicide."

"İyi geçinir miydiniz?"

"Bazen," dedi Josie. "Her zaman değil."

"Neden değil?"

"Bir defasında orada bir yangın çıkarmıştı ve ben de onu ele verdim. Bunun üzerine işten atıldı."

Patrick defterine bir not aldı. Ona kin tutmak için her türlü nedeni varken Peter neden onu sağ bırakmaya karar vermişti?

"Onun öncesinde," diye sordu Patrick, "arkadaş olduğunuzu söyleyebilir misin?"

Josie gözyaşlarını silmek için kullandığı peçeteyi üçgen biçiminde katladı, sonra daha küçük bir üçgen, sonra daha da küçük. "Hayır," dedi. "Değildik."

Lacy'nin yanındaki kadın ekose bir oduncu gömleği giymişti, pis pis sigara kokuyordu ve dişlerinin birçoğu da yoktu. Lacy'nin eteğine ve bluzuna şöyle bir baktı. "İlk defa mı geliyorsun buraya?" diye sordu.

Lacy başıyla onayladı. Uzun bir odada, sıra sıra sandalyelerde yana yana oturmuş bekleşiyorlardı. Ayaklarının ucunda kırmızı bir ayırma çizgisi, onun ardında da ikinci bir sandalye sırası uzanıyordu.

Karşılıklı oturmuş mahkûmlar ve ziyaretçiler birbirinin yansıması gibi görünüyorlardı. Lacy'nin yanındaki kadın ona gülümsedi. "Alışırsın," dedi.

İki haftada bir ebeveynlerden sadece birine Peter'ı bir saatliğine görme izni veriliyordu. Lacy elinde ev yapımı poğaçalar, kekler, dergiler, kitaplar, Peter'ın hoşuna gideceği her türlü şeyle dolu bir sepet getirmişti. Fakat ziyaretçi işlemlerini yapan gardiyan bunlara el koydu. Hamur işi yiyecekler yasaktı. Basılı neşriyatın da önce cezaevi personeli tarafından onaylanması gerekiyordu.

Kafası tıraşlı ve kolları tepeden tırnağa dövmelerle kaplı bir adam Lacy'ye doğru yöneldi. Lacy ürperdi. Adamın alnındaki bir *gamalı haç* mıydı? "Merhaba anne," diye mırıldandı ve Lacy kadının gözlerinin adamın dövmelerini, dazlak kafasını ve turuncu mahkûm üniformasını sıyırıp, altında yatan küçük çocuğu evlerinin arka bahçesinde çamurların ortasında oynarken görmesini izledi. *Herkes birilerinin evladı sonuçta,* diye düşündü Lacy.

Gözlerini anneyle oğlun kavuşmasından ayırdı ve Peter'ın ziyaretçi odasına getirildiğini gördü. Bir an için kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Peter çok zayıflamış görünüyordu ve gözlüklerinin ardındaki gözleri bomboş bakıyordu fakat sonra hislerini bastırdı ve ona içten bir şekilde gülümsedi. Sanki oğlunu mahkûm giysileri içinde görmek ona hiç koymuyormuş gibi davranacaktı; sanki otomobilini cezaevinin otoparkına çektiğinde öylece oturup panik atak geçirmemek için savaş vermemiş gibi; sanki uyuşturucu satıcıları ve tecavüzcüler tarafından sarılmışken oğluna yemekler düzgün mü diye sormak son derece normalmiş gibi.

"Peter," dedi Lacy ve onu kucakladı. Kısa bir anlığına tereddüt etse de, Peter da annesine sarıldı. Tıpkı bebekken yaptığı gibi yüzünü oğlunun boynuna yapıştırdı. Eskiden bunu yaptığında içinden oğlunu ısırıp yemek gelirdi ama şimdi karşısındaki oğlu gibi korkmuyordu. Bir an için bütün bunların büyük bir hata olduğu şeklindeki hayalin çekiciliğinin kendisini sarmasına müsaade etti. *Peter hapiste değil! Bu başka birinin bahtsız çocuğu!* Ama sonra neyin

farklı olduğunu anladı. Burada kullandığı şampuan ve sabun evde kullandıklarından değildi; bu Peter daha keskin, daha sert kokuyordu.

Birden bir el omzuna vurdu. "Hanımefendi," dedi gardiyan, "bırakın artık lütfen."

Keşke dediğin kadar kolay olsaydı, diye içinden geçirdi Lacy.

Kırmızı çizginin iki tarafında karşılıklı oturdular.

"Nasılsın?" diye sordu Lacy.

"Hâlâ buradayım."

Peter'ın bunu söyleyiş biçimi Lacy'yi irkiltti; sanki şimdiden bunun tam tersi bir sonuç beklentisindeymiş gibiydi. Peter'ın kefaletle serbest bırakılmadan değil de diğer seçenekten, kendisini öldürme fikrinden bahsettiğini düşünmekten kendini alamıyordu. Boğazının daraldığını hissetti ve bir anda yapmayacağına kendi kendine söz verdiği tek şeyi yaparken buldu kendini: ağlamaya başladı. "Peter," diye fısıldadı. *"Neden?"*

"Polisler eve geldi mi?" diye sordu Peter.

Lacy başıyla onayladı, sanki bu çok uzun bir zaman önce olmuş gibi.

"Odama baktılar mı?"

"Arama emriyle gelmişlerdi..."

"Eşyalarımı mı aldılar?" diye çıkıştı Peter. Lacy ilk defa bir duygu belirtisi gösterdiğine tanık oluyordu. "Eşyalarımı almalarına izin mi verdiniz?"

"Sen o şeylerle ne yapıyordun?" diye fısıldadı. "O borular. O silahlar...?"

"Anlayamazsın."

"O zaman anlamamı sağla Peter," dedi hüzünle. "*Anlat* bana."

"On yedi yıldır anlamanı sağlayamadım anne. *Şimdi* neden farklı olsun ki?" Yüzünü ekşitti. "Neden buraya gelme zahmetine girdiğini bile bilmiyorum."

"Seni görmek–"

"Öyleyse *bak* bana," diye bağırdı Peter. "Neden bana *bakmıyorsun*?" Başını ellerinin arasına aldı, dar omuzları hıçkırıklarının tesiriyle sarsılıyordu.

Lacy anladı ki iş en sonunda gelip şu noktaya dayanıyordu: Önünde duran bir yabancıya bakıyor ve kategorik olarak bunun artık senin oğlun olmadığı sonucuna varıyordun. Ya da o dönüştüğü insanın içinde evladından geriye kalan ne varsa onları bulmaya karar veriyordun.

Bir anne için böyle bir seçme şansı var mıydı gerçekten?

İnsanlar kimsenin canavar doğmadığını, sonradan olduğunu ileri sürebilirler. İnsanlar onun annelik yetilerini eleştirebilir, Lacy'nin aşırı gevşek ya da katı davranarak, aşırı uzak kalarak ya da bunaltıcı bir düşkünlük sergileyerek Peter'ı hayal kırıklığına uğrattığı durumlara dikkat çekebilirler. Tüm Sterling kenti onun oğluna yaptıklarını kıyasıya analiz edebilir –peki ama onun için *yapacakları* ne olacak? Tüm dersleri pekiyi olan veya son saniye üçlüğünü atıp okul takımına maçı kazandıran çocukla gururlanmak kolaydı, hali hazırda tüm dünyanın hayran olduğu bir çocuktu o sonuçta. Ancak asıl karakter, herkesin nefret ettiği bir çocukta sevecek bir şeyler bulabildiğinizde ortaya çıkardı. Ya Peter için yaptıkları ya da yapmadıkları değerlendirme için yanlış ölçütlerse? Bu korkunç andan itibaren nasıl davrandığı anneliğini yargılamak için daha adil bir gösterge değil miydi?

Peter'ı kucaklamak üzere kırmızı çizginin ötesine doğru uzandı. Bunun yasak olup olmaması umurunda değildi. Gardiyanlar gelip onu çekerek oğlundan ayırabilirlerdi ama onlar bunu yapana dek Lacy oğlunu bırakmaya niyetli değildi.

Kantindeki güvenlik kamerasından alınan görüntülerde Peter elinde silahla içeri girdiği sırada öğrenciler ellerinde yemek tepsileriyle oturacak yer arıyor, sohbet ediyor, ödevlerini yapıyorlardı. Ardından kurşunlar boşalmaya ve çığlıklar birbirine karışmaya başlıyordu. Bir duman alarmı çalışıyordu. Herkes koşarak kaçmaya başlayınca

Peter yeniden ateş ediyor ve bu defa iki kız yere yığılıyordu. Diğer öğrenciler kaçabilmek için onların üstüne basıp geçiyorlardı.

Kantinde Peter ve kurbanlardan başka kimse kalmayınca, Peter masaların arasında gezinerek yaptığı işi incelemeye başladı. Bir kitabın üstüne düşmüş, kendi kanından bir gölün içinde yatan vurduğu bir oğlanın yanından geçti ancak geçerken masanın üstünde kalmış bir iPod'u alıp kulaklıklarını taktı, sonra geri yerine bıraktı. Açık duran bir defterin sayfasını çevirdi. Sonra da hiç ellenmemiş bir yemek tepsisinin başına oturdu ve silahını tepsiye bıraktı. Bir kutu mısır gevreğini açıp içindekileri strafor bir kâseye boşalttı. Sonra süt ekledi ve mısır gevreğinin tümünü yiyip yeniden ayağa kalktı, silahını aldı ve kantinden ayrıldı.

Patrick hayatında insanın kanını bu kadar donduran, bu derece istekli yapılmış bir şey görmemişti.

Kendine pişirdiği erişte çorbasına baktı ve iştahının kaçtığını fark etti. Kâseyi kenara, eski bir gazete yığınının üstüne bırakarak kaydı geri sardı ve kendisini izlemeye zorladı.

Telefonu çalınca hâlâ Peter'ın televizyon ekranındaki görüntüsünün etkisinden çıkamamış bir halde cevapladı. "Evet."

"Sana da merhaba," dedi Nina Frost.

O sesi duyduğu an Patrick eriyip gitti; eski alışkanlık kolay kaybolmuyordu. "Affedersin. Biraz meşguldüm de."

"Tahmin edebiliyorum. Tüm haberlerde bu var. Nasıl göğüs geriyorsun?"

"Bildiğin gibi," dedi Patrick; oysa asıl kast ettiği geceleri gözüne uyku girmediğiydi; ne zaman gözlerini kapasa ölen çocukların yüzlerini gördüğüydü; dilinin ucunda sormayı unuttuğu birçok sorunun biriktiğiydi.

"Patrick," dedi, çünkü o Patrick'in en eski dostuydu ve onu kendisinden bile daha iyi tanırdı, "kendini suçlama."

Patrick boynunu büktü. "Bu olay benim şehrimde yaşandı. Nasıl engel *olamam*?"

"Görüntülü bir telefonun olsaydı, şu an ya çivili yatağına uzanmış kendini kırbaçladığını ya da pelerinini ve çizmelerini kuşandığını görebilirdim," dedi Nina.

"Hiç komik değil."

"Hayır değil," diye onu onayladı Nina. "Ancak mahkemede bunun çantada keklik olduğunu da aklından çıkarmamalısın. Ne var elinizde? Bin tane filan tanık mı?"

"Onun gibi bir şey."

Nina sustu. Patrick'in kendisine, daimi yoldaş olarak pişmanlığın eşlik ettiği bir kadına, Peter Houghton'a hüküm giydirmenin yeterli olmadığını açıklamasına gerek yoktu. Patrick'in içinin rahat edebilmesi için öncelikle Peter'ın bunu neden yaptığını anlaması lazımdı.

Böylelikle bu tür bir olayın yeniden meydana gelmesini engelleyebilirdi.

Dünyada okullarda yaşanan silahlı saldırıları inceleyen özel ajanlar tarafından hazırlanıp yayınlanmış bir FBI araştırma raporundan:

Okul saldırganları arasında aile dinamikleri bakımından benzerlikler tespit ettik. Saldırgan genellikle ebeveynleri ile çalkantılı bir ilişki içinde veya patolojik davranışlara kabul gösteren ebeveynlere sahip. Aile içinde bir yakınlık yok. Saldırgana televizyon ya da bilgisayar kullanımı ile ilgili bir sınırlama getirilmemiş ve kimi durumlarda erişimi dâhilinde silah bulunduruluyor.

Okul ortamında ise saldırgan tarafından öğrenme sürecinden kopma yönünde bir eğilim sergilendiğini tespit ettik. Okulun kendisi de saygısız davranışa müsaade etme eğilimi gösteriyor, adaletsiz bir disiplin uygulamasına ve esneklikten uzak bir anlayışa sahip. Bazı öğrenciler kendilerine öğretmenler

ve personel tarafından verilen imtiyazlarla hareket ediyorlar.

Saldırganlar büyük çoğunlukla şiddet içerikli filmlere, televizyon programlarına ve bilgisayar oyunlarına düşkün oluyorlar; uyuşturucu ve alkol kullanıyorlar; okul dışında olup onların davranışlarını destekleyen bir akran grubuna mensuplar.

Bunların yanı sıra, bir şiddet eylemi gerçekleştirmeden önce bunun habercisi sayılabilecek bazı ipuçları söz konusu olabiliyor. Bu ipuçları şiirler, yazılar, çizimler, internet mesajları ya da şahsen veya gıyabında tehditler biçiminde kendini gösterebiliyor.

Belirlenen bu ortak özelliklere rağmen bu raporun potansiyel okul saldırganlarını tahmin etmek üzere bir dayanak listesi olarak kullanılması konusunda uyarıda bulunmak istiyoruz. Özellikle de medyanın elinde bunun sonuçları şiddet eğilimi göstermeyen birçok öğrencinin potansiyel katil olarak yaftalanması neticesini doğurabilir. Esasen, asla şiddet eylemlerinde bulunmayacak çok sayıda genç listedeki özelliklerden bazılarına sahiptir.

♠

Lewis Houghton alışkanlıkları olan bir adamdı. Her sabah 05.35'te kalkar ve bodrumda bulunan koşu bandında koşardı. Duşunu alır ve kahvaltılık gevreğini yerken gazetelerin başlıklarına göz atardı. Hava ne kadar soğuk ya da sıcak olursa olsun aynı paltoyu giyer, otomobilini öğretim görevlileri otoparkında hep aynı yere park ederdi.

Bir defasında rutinin mutluluk üzerindeki etkisini matematiksel olarak göstermeyi denemiş fakat hesaplarda ilginç bir sapmayla karşılaşmıştı: Aşina olanın getirdiği memnuniyet bireyin değişime olan direnci ile doğru orantılı veya ters orantılıydı. Lacy bunu duysa, *Bizim dilimizde konuş lütfen Lewis* derdi. Diğer bir ifadeyle, kendisi gibi aşina olanın rahatlığından hoşlananlar ve bir de bunu boğucu bulanlar vardı. Bu gibi durumlarda rahatlık negatif bir rakam

olarak ortaya çıkıyordu ve alışkanlık gereği ortaya çıkan davranışlar mutluluktan eksiltiyordu.

Orayı sanki ilk defa görüyormuşçasına evin etrafında dolaşan, işine geri dönme düşüncesine bile dayanamayan Lacy için de aynı şeyin geçerli olduğunu düşünüyordu. *Şu an başkasının çocuğunu düşünmemi nasıl bekleyebilirsin?* diye ona karşı çıkıyordu.

Lacy bir şeyler *yapmaları* gerektiğinde ısrar ediyordu fakat Lewis bunun ne olabileceğini bilemiyordu. Ne karısını ne de oğlunu rahatlatamadığından ötürü de, Lewis geriye yalnızca kendisini rahatlatma seçeneğinin kaldığına karar vermişti. Peter'ın tebliğ duruşmasından sonraki beş gün boyunca evden hiç çıkmamasının ardından bir sabah yataktan kalktı, çantasını hazırladı, kahvaltısını etti, gazeteyi okudu ve işe gitti.

Ofise doğru giderken mutluluk denklemi üzerinde düşünüyordu. Buluşunun ilkelerinden biri, yani M=G/B ya da *mutluluk eşittir gerçeklik bölü beklenti* ilkesi insanın her zaman meydana gelecek olanın beklentisi içinde olduğu yönündeki evrensel gerçektir. Diğer bir ifadeyle B her daim reel bir sayıdır çünkü bir rakamı sıfıra bölemezsiniz. Fakat son zamanlarda bunun gerçekliğini merak eder olmuştu. Matematik bir adamı en fazla bu noktaya taşıyabilirdi. Gecenin bir yarısı, uykudan eser yok, gözlerini tavana dikmiş yatıyorsun, yanında yatan karının da uyuyormuş gibi yaptığını ama senden farksız olduğunu biliyorsun. Lewis artık şuna inanmıştı ki hayattan hiçbir şey beklememeye koşullanabileceğin bir noktaya gelmen mümkündür.

Böylece ilk oğlunuzu kaybettiğinizde kederden ölmüyordunuz. İkinci oğlunuz da yaptığı katliam nedeniyle hapse tıkıldığında paramparça olmuyordunuz. Sıfıra bölünebiliyordunuz; sonucunda ise eskiden kalbinizin olduğu yerde şimdi dipsiz bir kuyu varmış gibi hissediyordunuz.

Kampüse ayak basar basmaz Lewis kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Burada o saldırganın babası değildi ve hiçbir zaman da olmamıştı. O iktisat profesörü Lewis Houghton'dı. Burada hâlâ formunun zirvesindeydi.

O sabah Lewis tam çantasından bir tomar sınav kâğıdını çıkarmıştı ki iktisat bölüm başkanı açık kapıdan içeri kafasını uzattı. Hugh Macquarie çok iri yarı bir adamdı. Öğrenciler ona Zebella Macquire diye isim takmışlardı. Üstlendiği makamı ise zevkle yönetiyordu. "Houghton? Ne *işin* var burada?"

"En son hatırladığım, okul bana hâlâ çalışmam için para ödüyordu," şeklinde espri yapmaya çalıştı Lewis. Oysa hiç espri kabiliyeti yoktu, hiçbir zaman da olmamıştı. Zamanlaması kötüydü; farkında olmadan esprinin saklı olduğu kısmı ağzından kaçırıverirdi.

Hugh odaya girdi. "Tanrım, sana ne diyeceğimi bilemiyorum Lewis." Bir an durakşadı.

Lewis, Hugh'u suçlamıyordu. O bile kendisine ne diyeceğini doğru dürüst bilemiyordu. Kitapçılarda hazır kartpostallar satılırdı; bir yakının ölümü için, bir evcil hayvanın ölümü için başsağlığı dileyen, hatta işten atılan bir kişiye teselli ifadeleri içeren kartpostallar. Fakat oğlu on kişinin katili olan birisine onu rahatlatacak doğru sözcükleri kimse söyleyemiyordu.

"Seni evden aramayı düşündüm. Hatta Lisa size yemek filan getirmeyi bile düşündü. Lacy nasıl ayakta duruyor?"

Lewis aşağı indirmiş olduğu gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itti. "Yani..." dedi. "Tahmin ediyorsundur. Her şeyi mümkün olduğunca normal bir şekilde sürdürmeye çalışıyoruz."

Bunu söylediği an hayatını bir grafik olarak gözünün önünde canlandırdı. Normal, uzadıkça uzayan bir çizgiydi ve bir eksene yaklaşıp duruyor ama hiçbir zaman ona erişemiyordu.

Hugh, Lewis'in masasının önündeki sandalyeye oturdu. Zaman zaman mikroekonomi konusunda yardıma ihtiyacı olan öğrencilerinin oturduğu sandalyeydi bu. "Lewis, bir süre işten uzak kalmaya ihtiyacın var," dedi.

"Teşekkür ederim Hugh. Çok düşüncelisin." Lewis üzerinde çalıştığı, arka taraftaki kara tahtada yazılı olan denkleme baktı. "Ne var ki şu sıralar burada olmaya ihtiyacım var. En azından *orada* olmayı düşünmememi sağlıyor." Eline bir tebeşir alan Lewis tahtanın üzerinde

işlemler yapmaya başladı, onu içten içe sakinleştiren uzun ve güzel bir rakamlar silsilesi dökülmeye başladı parmaklarının ucundan.

Seni mutlu eden bir şey ile mutsuz etmeyen bir şey arasında bir fark olduğunu biliyordu. İşin püf noktası, bu ikisinin aynı şey olduğu konusunda kendini kandırabilmekti.

Hugh elini Lewis'in koluna koyarak onu durdurdu. "Sanırım durumu yanlış ifade ettim. Senin bir süre işten uzak kalmana *bizim* ihtiyacımız var."

Lewis ona bakakaldı. "Ha, öyle mi? Anlıyorum," dedi, hiç anlamamasına karşın. Lewis özel hayatı ile iş hayatını birbirinden ayırmaya razıysa, neden Sterling Üniversitesi aynı şeyi yapamıyordu?

Meğerki.

Bu en başta onun hatası mıydı? Bir baba olarak verdiğin kararlar konusunda emin değilsen, bu güvensizliklerini bir profesyonel olarak kendine duyduğun güvenle yamayabilir misin? Yoksa bu yama her daim uyduruk mu olacaktır, hiçbir ağırlığa dayanamayan kâğıttan bir duvardan farksız mı olacaktır?

"Yalnızca bir süreliğine," dedi Hugh. "En iyisi bu."

Kimin için, diye düşündü Lewis, ancak Hugh'un odadan çıkıp da kapıyı arkasından kapadığını duyana dek sesini çıkarmadı.

Başkan gittiğinde Lewis tebeşiri yeniden havaya kaldırdı. Rakamlar su gibi eriyip birbirine karışana dek karşısındaki denkleme baktı ve sonra parmakları için çok hızlı ilerleyen bir senfoniyi çıkarmaya çalışan bir besteci misali deli gibi yazmaya başladı. Bunu daha önce nasıl görememişti? Gerçekliği beklentiye bölerseniz ortaya mutluluk çıktığını herkes bilirdi. Fakat denklemi tersine çevirecek olursanız –beklenti bölü gerçeklik– mutluluğun tersini elde etmezdiniz. Lewis'in az önce fark ettiği üzere, elde ettiğiniz sonuç umuttu.

Salt mantık: Gerçekliğin sabit olduğunu varsayarsak, iyimserlik yaratabilmek için beklentinin gerçeklikten büyük olması gerekir. Diğer taraftan kötümser bir insanın gerçeklikten daha düşük beklentileri vardı, yani azalan getiriler kuramının bir kesri. İnsanlar için

bu rakam sıfıra yaklaşır ancak hiçbir zaman sıfır olmazdı, asla tamamen umudunuzu yitirmezdiniz; en ufak bir teşvikle yeniden coşup çağlayabilirdi.

Lewis bir adım geri çekilerek ortaya koyduğu işi inceledi. Mutlu bir insanın değişiklik umuduna pek fazla ihtiyacı olmazdı. Fakat bunun aksine, iyimser bir insan kendi gerçekliğinden daha iyi bir şeye inanmak istediği için iyimserdi.

Bu kuralın istisnaları olabilir mi diye düşünmeye başladı: mutlu insanlar umutlu olabilir mi, mutsuz olanlar işlerin iyiye gideceği yönünde herhangi bir beklentiden vazgeçmiş olabilir mi?

Bu da Lewis'in aklına oğlunu getirdi.

Kara tahtanın önünde dikilirken ağlamaya başladı ve sanki bir hayalete dönüşmüşçesine elleri kolları tebeşir tozuna bulandı.

Patrick'in sevecen bir yaklaşımla İnek Tayfa olarak adlandırdığı, bilgisayarların sabit disklerinde pornografi ve *Anarşistin Yemek Kitabı* gibi kaynakların internetten indirilmiş olduğuna dair kanıtlar arayan bilgi işlemci tiplerin ofisi bilgisayarlarla doluydu. Ellerinde yalnızca Peter Houghton'ın odasından alınmış bilgisayar değil, Sterling Lisesinden getirilmiş, aralarında sekreterlik ve kütüphanenin bilgisayarları da dâhil olmak üzere birçok cihaz vardı.

"Çocuk bayağı iyiymiş," dedi Orestes. Patrick bu teknisyenin daha liseden mezun olamayacak yaşta olduğuna yemin edebilirdi. "Yalnızca HTML programlamadan bahsetmiyoruz. Çocuk işi biliyormuş."

Peter'ın bilgisayarının derinliklerinden birkaç dosya açtı, Patrick'e hiçbir anlam ifade etmeyen grafik dosyalardı bunlar; ta ki teknisyen birkaç düğmeye basıp da ekranda üç boyutlu bir ejderha belirinceye ve kendilerine alev püskürtünceye dek. "Vay be," dedi Patrick.

"Aynen. Anlayabildiğim kadarıyla bu çocuk bizzat birkaç bilgisayar oyunu yapmış ve bunları da insanların bu oyunları oynayıp sana geri bildirimde bulunabildiği bazı sitelere göndermiş."

"O sitelerde mesajlaşma ve forum sayfaları var mıymış?"

"Ahbap bana biraz güvensen diyorum," dedi Orestes ve daha önce önemli olarak işaretlediği bir sayfayı açtı. "Peter, DeathWish takma adını kullanıyormuş. Bunlar bir–"

"–müzik grubu," diye tamamladı Patrick. "Biliyorum."

"*Sadece* müzik grubu değiller," dedi Orestes saygıyla. Parmakları klavye üzerinde şimşek gibi dolaşmaya başladı. "Kolektif insan bilincinin modern sesiler de."

"Sen en iyisi bunu Tipper Gore'a anlat."

"Kime?"

Patrick güldü. "Senin yaşın o kadını hatırlamaya yetmez."

"Sen çocukken ne tür müzik dinlerdin?"

"Kayaları birbirine vuran mağara adamlarını," dedi Patrick.

Ekran DeathWish'ten gelen bir dizi mesajla doldu. Birçoğu belirli bir grafiğin nasıl daha da geliştirilebileceği hakkında bilgilerden ya da siteye postalanmış diğer oyunlar hakkında yazılmış yorumlardan oluşuyordu. İki tanesinde Death Wish grubunun şarkılarından sözler alıntılanmıştı. "Benim şahsi favorim bu işte," dedi Orestes ve sayfanın aşağılarına indi.

Kimden: DeathWish

Kime: Hades 1991

Bu şehir bok gibi bir yer. Bu hafta sonu yaşlı morukların yaptıkları kıçı kırık zırvalıkları sergilemeye geldikleri bir el sanatları festivali var. BOK festivali deseler yeridir bence. Kilisenin karşısındaki çalılıkların arasına saklanıp bunlar gelip geçtikçe nişan talimi yapacağım -her biri on puan! Yihhuu!

Patrick sandalyesine yaslandı. "İyi de bu hiçbir şeyi kanıtlamaz ki."

"Evet," dedi Orestes. "El sanatları festivali gerçekten de berbattır. Fakat bir de şuna bak." Bir masa üzerinde kurulmuş başka bir terminale erişmek için sandalyesini döndürdü. "Okulun güvenli bilgisayar sistemine girmiş."

"Ne diye? Notlarını değiştirmek için mi?"

"Yok. Yazdığı program sabah 09.58'de okuldaki tüm firewall'ları kırmış."

"Otomobildeki bomba o saatte patlamıştı," diye mırıldandı Patrick.

Orestes Patrick'in görebilmesi için monitörü çevirdi. "Okuldaki her bilgisayarın monitöründe bu yazı vardı."

Patrick mor arka plan üzerinde alev alev yanan kırmızı harflere baktı: HAZIR OLUN YA DA OLMAYIN... İŞTE GELİYORUM.

Peter Houghton bir gardiyan tarafından içeri getirildiğinde Jordan çoktan görüşme odasında yerini almıştı bile. "Sağ olun," dedi gardiyana. Gözleri Peter'ın üzerindeydi. O ise odaya girer girmez içeriyi süzmüş, bakışları odanın tek penceresine takılıp kalmıştı. Jordan avukatlığını yaptığı mahkûmlarda buna defalarca tanık olmuştu: Sıradan bir insan o kadar kısa bir sürede kafese kapatılmış bir hayvana dönüşebiliyordu ki. Fakat bir yandan da tavuk ve yumurta ikilemiydi bu aslında: hapiste olduklarından dolayı mı hayvandılar... yoksa hayvan olduklarından dolayı mı hapisteydiler?

"Otursana," dedi Jordan, ancak Peter ayakta durmayı sürdürüyordu.

İstifini bozmayan Jordan konuşmaya başladı. "Sana öncelikle temel kurallarımızı anlatmak istiyorum Peter," dedi. "Sana söylediğim her şey aramızda kalır. Senin bana söylediğin her şey aramızda kalır. Senin söylediklerini başkasına söyleyemem. Ne var ki sana medyayla veya polisle veya herhangi birisiyle konuşmamanı *söyleyebilirim.* Biri seninle temas kurmaya çalışırsa, derhal beni ara. Ödemeli arayabilirsin. Avukatın olarak konuşmaları senin adına benim

yapmam gerekiyor. Bundan böyle ben senin en iyi arkadaşınım, annenim, babanım, rahibinim. Bu konuda anlaştık mı?"

Peter keskin gözlerle ona baktı. "Kesinlikle."

"Güzel. Pekâlâ." Jordan çantasından bir not defteri ve bir kalem çıkardı. "Sormak istediğin birkaç şey olduğunu tahmin ediyorum; bunlarla başlayabiliriz istersen."

"Buradan nefret ediyorum," diye patladı Peter. "Neden burada yatmak zorunda olduğumu anlamıyorum."

Jordan'ın müvekkillerinin çoğu cezaevinde ilk günlerini korkmuş bir halde gıklarını çıkarmadan geçirir ve sonrasında hemen öfke ve infial duyguları geliştirirlerdi. Fakat o esnada Peter sıradan bir ergen gençten farksızdı. Thomas da onun yaşındayken böyle konuşurdu ve tüm dünya onun etrafında dönerken Jordan da tesadüf eseri bu gezegende yaşarmış gibiydi. Ne var ki Jordan'ın içindeki avukat, içindeki babaya baskın çıktı ve *Peter Houghton gerçekten neden hapiste olduğunu bilemiyor olabilir mi*, diye düşünmeye başladı. Akli dengesi yerinde değildir savunmalarının nadiren işe yaradığını ve çok fazla abartıldığını ona ilk söyleyen bizzat kendisi olurdu fakat belki de Peter bu duruma gerçek bir örnek olabilirdi, kim bilir? Böylece beraata giden anahtarı da bulmuş olurlardı. "Ne demek istiyorsun?" diyerek konuyu deşti.

"Bana bunu onlar yaptı ama şimdi cezalandırılan benim."

Jordan arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Peter yaptıkları için pişmanlık duymuyordu, bu açıktı. Aslına bakılırsa, kendisini bir kurban olarak görüyordu.

Bir savunma avukatının en kayda değer yanı ise buydu: Jordan'ın umurunda değildi. İşinde kişisel duygularına yer yoktu. Daha önce de dünyanın pislikleriyle çalışmıştı: kendilerini şehit mertebesinde gören katiller ve tecavüzcülerle. Onun işi onlara inanmak ya da onları yargılamak değildi. Sadece onları serbest bıraktırmak için ne gerekiyorsa onu yapmak ya da söylemekti. Az evvel Peter'a söylediklerine rağmen, Jordan müvekkili için ne bir din adamıydı, ne bir psikolog, ne de bir arkadaş. O yalnızca bir kıvırma uzmanıydı.

"Yani," dedi Jordan düz bir ses tonuyla, "cezaevinin durumunu da anlamalısın. Onlar için sen bir katilden başka bir şey değilsin."

"Öyleyse hepsi ikiyüzlüymüş," dedi Peter. "Bir hamamböceği görünce direk üstüne basıyorlar, öyle değil mi?"

"Okulda yaşananları sen böyle mi tasvir ediyorsun?"

Peter gözlerini kaçırdı. "Dergi bile okumama izin vermediklerini biliyor musun?" dedi. "Diğerleri gibi havalandırmaya bile çıkamıyorum."

"Ben buraya senin şikâyetlerini dinlemeye gelmedim."

"*Neden* geldin peki?"

"Dışarı çıkmana yardımcı olmak için," dedi Jordan. "Eğer bunun gerçekleşmesini istiyorsan, benimle konuşman gerek."

Peter kollarını göğsünde kavuşturdu ve gömleğinin yakasından başlayıp kravatına ve cilalı siyah ayakkabılarına doğru inerek Jordan'ı tepeden tırnağa süzdü. "Niye ki? Ben aslında senin sikinde bile değilim."

Jordan ayağa kalktı ve defterini çantasına tıktı. "Bak sana ne diyeceğim? Haklısın. Sen benim sikimde bile *değilsin*. Ben sadece işimi yapıyorum çünkü senin aksine devlet benim yemeğimi ve yatağımı hayatımın sonuna kadar karşılamayacak." Kapıya doğru yöneldi, ancak Peter'ın sesini duymasıyla olduğu yerde durdu.

"Neden o geri zekâlıların ölümüne herkes bu kadar çok üzülüyor?"

Jordan yavaşça geriye döndü; bir yandan da Peter'a iyilikçi yaklaşımın ve otoriter bir ses tonunun fayda etmediğini aklında bir yerlere not düştü. Onun tepki vermesini katıksız ve basit bir öfke sağlamıştı.

"Demek istediğim, insanlar arkalarından ağlıyorlar... ve bu tipler pislikten başka bir şey değildi. Herkes benim onların hayatlarını mahvettiğimi söylüyor ama *benim* hayatım mahvolurken kimsenin umurunda değildi."

Jordan masanın kenarına ilişti. "Nasıl?"

"Nereden başlamamı istersin?" diye cevapladı Peter acı bir ses tonuyla. "Anaokulunda öğretmen bize kurabiye getirdiğinde birinin

sandalyemi çekmesi ve hepsinin bana gülmesinden mi? Ya da ikinci sınıftayken zevk olsun diye kafamı klozete sokup üst üste sifonu çekmelerinden mi? Ya da okuldan eve dönerken beni dövmelerinden ve yaralarımın ancak dikişle kapatılabilmesinden mi?"

Jordan defterini çıkardı ve üzerine DİKİŞLER yazdı. "Kim *onlar?*"

"Bir sürü çocuk," dedi Peter.

Öldürmek istediklerin mi, diye düşündü Jordan, ama sormadı. "Sence neden seni hedef alıyorlardı?"

"Çünkü sikkafalı olduklarından. Ne bileyim? Köpek sürüsü gibiler. Kendilerini iyi hissedebilmek için başkasının kendisini bok gibi hissetmesine neden olmak zorundalar."

"Buna son vermek için ne yapmayı denedin?"

Peter burnundan soluyordu. "Belki fark etmemiş olabilirsin ama Sterling öyle pek de büyük bir şehir değil. Herkes herkesi tanır. Lise arkadaşların genellikle anaokulunda kumda beraber oynadığın çocuklar olur."

"Yollarına çıkmamayı başaramaz mıydın?"

"Okula gitmek zorundaydım," dedi Peter. "Her gün sekiz saatini sen de orada geçirsen, okulun nasıl ufacık bir yere dönüştüğünü görüp şaşardın."

"Peki sana bunları okul dışında da yaptılar mı?"

"Yakaladıkları zaman," dedi Peter. "Yalnız başıma olduğumda."

"Peki ya tacizler; telefon etmeler, mektuplar, tehditler?" diye sordu Jordan.

"İnternet üzerinden," dedi Peter. "Bana benim bir zavallı olduğumu filan söyleyen mesajlar atar dururlardı. Yazdığım bir e-postayı alıp tüm okula dağıtmışlardı... benimle dalga geçtiler..." Suskunlaşarak bakışlarını uzaklara çevirdi.

"Niye?"

"Çünkü..." Başını iki yana salladı. "Bu konudan bahsetmek istemiyorum."

Jordan defterine bir not düştü. "Kimseye yaşananlardan bahsettin mi? Ebeveynlerine? Öğretmenlerine?"

"Kimse sallamıyor ki," dedi Peter. "Sana umursamamanı söylüyorlar. Bir daha tekrarlanmaması için seni dikkatle izleyeceklerini söylüyorlar ama hiçbir zaman izlemiyorlar." Pencereye doğru yürüdü ve avuçlarını cama bastırdı. "Birinci sınıftayken arkadaşlarımızdan birinde bir hastalık vardı, hani insanın omurgasında bir açıklık kalmasına neden olan bir gelişim bozukluğu vardır ya–"

"Spina bifida mı?"

"Evet. Tekerlekli sandalyeye mahkûm bir kızdı ve dik oturamıyordu. Sınıfa gelmeden önce öğretmenimiz bize ona bizden biriymiş gibi davranmamızı tembihledi. Sorun şu ki o bizim gibi değildi ve hepimiz bunu biliyorduk, *o da* bunu biliyordu. Yani kızın yüzüne baka baka yalan söylememiz mi gerekiyordu?" Peter başını iki yana salladı. "Herkes farklı olmak iyi bir şeymiş gibi konuşuyor fakat Amerika'nın bir eritme potası olduğu vurgulanıyor. Bu ne anlama geliyor söyler misin? Madem burası bir eritme potası, o zaman herkesi aynılaştırmaya çalışmıyorlar mı aslında?"

Jordan'ın aklına birden oğlu Thomas'ın ortaokula geçiş dönemleri geldi. Bainbridge'den Salem Falls'a taşınmışlardı. Burası fazlasıyla küçük bir okul sistemine sahipti ve eskiler çoktan yabancılara karşı fazlasıyla kalın duvarlar örmüşlerdi. Thomas bir süre boyunca bukalemundan farksız yaşadı. Okuldan eve gelir, odasına gömülür ve dışarı bir futbolcu, bir oyuncu, bir matematik olimpiyatçısı olarak çıkıverirdi. İstediği gibi biri olmasına müsaade eden bir grup bulabilmek için ergen derisini birkaç kez değiştirmek zorunda kalmıştı. Thomas'ın lise hayatının geri kalan kısmı oldukça sakin geçti. Peki ya o arkadaş grubunu *bulamasaydı*? Kendini katman katman soyup en sonunda çekirdek kalana dek devam etseydi ne olacaktı?

Peter sanki Jordan'ın zihnini okuyabiliyormuşçasına birden gözlerini ona dikti. "Senin çocuğun var mı?"

Jordan müvekkilleriyle özel hayatından konuşmazdı. İlişkileri hukuki sınırlar çerçevesiyle sınırlıydı. Bu yazılı olmayan kuralı kariyeri

boyunca birkaç defa bozmuştu ve hepsi de bireysel ve profesyonel olarak onu mahvetmişti. Fakat o da gözlerini Peter'a çevirdi ve "İki tane," dedi. "Altı aylık bir bebeğim ve Yale'e giden bir oğlum var."

"Öyleyse ne demek istediğimi anlıyorsun," dedi Peter. "Herkes çocuğunun büyüyünce Harvard'a gitmesini ya da New England Patriots'ın oyun kurucusu olmasını ister. Kimse bebeğine bakıp da, *Umarım çocuğum büyüyünce bir ucube olur. Her gün okula giderken kimsenin gözüne batmamak için dualar eder,* diye düşünmez. Fakat biliyor musun, çocuklar her gün bunları düşünerek büyürler."

Jordan söyleyecek söz bulamadığını fark etti. Çok özel bir çocuk olmakla, tuhaf bir çocuk olmak arasında, bir çocuğun büyüyüp de Thomas gibi oturaklı birine dönmesine sebep olan şey ile Peter gibi dengesiz birine dönüşmesine sebep olan şey arasında ince bir çizgi vardı. Her gençte bu gergin ipin ya bir tarafına ya da diğer tarafına düşme kapasitesi var mıydı ve sonuca etki eden o kritik anı tespit edebilmek mümkün müydü?

Bu sabah Jordan altını değiştirirken Sam'in halleri geldi birden aklına. Bebek kendi ayaklarını yakalayıvermiş, onları keşfetmiş olmanın mutluluğuyla hemen ayağını ağzına götürüvermişti. *"Şuna bak,"* demişti Selena omzunun üstünden kafasını uzatarak, *"babasının oğlu."* Jordan Sam'i giydirmeyi tamamladığında o kadar küçük yaştaki biri için hayatın ne kadar fazla gizemle dolu olduğunu düşünüp şaşırmıştı. Senden çok daha kocaman görünen bir dünyayı hayal etsene. Bir sabah gözlerini açtığında daha önce varlığından bile haberdar olmadığın bir parçanı keşfettiğini düşünsene.

Uyum göstermezsen, doğaüstü güçleri olan bir insana dönüşürsün. Herkesin gözünün senin üstünde olduğunu hissedersin. Hakkında fısıldananları bir kilometre uzaktan duyabilirsin. Hâlâ orada duruyormuş gibi görünmene rağmen göz önünden kaybolursun. Çığlık atarsın ama kimse bir çıt bile duymaz.

Asit tankına düşmüş bir mutanta, maskesini çıkaramayan Joker'e, tüm uzuvlarını yitirmiş ama kalbi sapasağlam duran biyonik adama dönüşürsün.

Eskiden normal olan bir şeydin sen, ama bu o kadar uzun zaman önceydi ki artık nasıl bir his olduğunu bile hatırlamıyorsun.

Altı Yıl Önce

Peter altıncı sınıfın henüz ilk gününde, annesi kahvaltıdan sonra ona bir hediye verdiğinde lanetlenmiş olduğunu biliyordu. "Bunu ne kadar çok istediğini biliyorum," dedi annesi ve oğlunun hediye paketini açmasını bekledi.

Paketin içinde kapağında bir Superman çizimi olan büyük bir defter vardı. Gerçekten de Peter bunu istemişti. Üç yıl önce, buna sahip olmak havalı bir şey olduğu zaman.

Zoraki gülümsedi. "Teşekkür ederim anne," dedi ve annesi de ona ışıl ışıl gözlerle gülümserken Peter bu saçma sapan defteri taşıyor olmasının aleyhinde ne şekillerde kullanılacağını tasavvur etmeye çalıştı.

Her zamanki gibi Josie onun yardımına koştu. Okulun girişindeki görevliye bisikletinin gidonunun kırıldığını ve eve varana kadar idare edecek geçici bir gidon yapabilmek için koli bandına ihtiyacı olduğunu söyledi. Oysa okula bisikletle gelmiyordu. Şehrin biraz dışında oturan ve yol üstünde onu da alıp okula giden Peter'la birlikte yürüyerek gelirdi. Anneleri arasında ikisinin de sebebini hatırlayamadığı korkunç bir kavga olduğundan beri yıllardır okul dışında birbirlerini hiç görmemelerine rağmen, Josie hâlâ Peter'la takılıyordu. Peter bunun için Tanrı'ya minnettardı çünkü Josie'den başka bunu yapan yoktu. Öğle yemeğini birlikte yer, birbirlerinin kompozisyonlarını okuyup düzeltirler, laboratuvar derslerinde hep eş olurlardı. Yaz mevsimleri hep zor geçerdi. Birbirlerine e-posta atabilirler ve kırk yılda bir halk havuzunda karşılaşırlardı ama hepsi bu. Sonra da eylül ayı geldiğinde sanki görüşmedikleri tek gün olmamış gibi kaldıkları yerden devam ederlerdi. Peter'a göre en iyi arkadaşın tanımı işte buydu.

Bugünse Superman defteri sayesinde yıla krizle başlamışlardı. Josie'nin yardımıyla koli bandı ve laboratuvardan aşırdıkları eski

gazeteleri kullanarak deftere kılıf şeklinde bir kapak yapmışlardı. Josie eve gittiğinde annesi gücenmesin diye Peter'ın bunu çıkarabileceğini düşünmüştü.

Altıncı sınıflar öğle tatiline dördüncü teneffüste, daha saat 11 iken çıkarlardı ama henüz çok erken olmasına rağmen aylardır bir şey yememişçesine acıkmış olurlardı. Annesinin aşçılık becerilerinin lokantada hesap ödemekle sınırlı olduğunu söyleyen Josie yemeğini okuldan alırken, Peter da sırada yanında bekleyip bir kutu süt alırdı. Annesi genellikle ekmeğin kabukları kesilmiş bir sandviç, havuç dilimleri ve bir meyve koyardı yanına.

Peter gazeteyle kaplı olmasına rağmen hâlâ utanarak taşıdığı defterini yemek tepsisine koydu. Süt kutusuna bir pipet taktı. "Nasıl bir defter kullandığının herhangi bir önemi olmaması lazım aslında," dedi Josie. "Milletin ne düşüneceğini niçin bu kadar takıyorsun ki?"

Ellerinde tepsileriyle ilerlerken Drew Girard, Peter'a bir omuz attı. "Önüne baksana geri zekâlı," dedi Drew fakat artık çok geçti. Peter tepsisini düşürdü.

Dökülen süt defterin kabını ıslatıp bir kâğıt hamuru haline getirdi ve altındaki Superman resmini ortaya çıkardı.

Drew kahkahalarla gülmeye başladı. "Supermanli don da giyiyor musun yoksa Houghton?"

"Kapa çeneni Drew."

"Yoksa ne olur? Lazer bakışlarınla beni eritir misin?"

Yemekhane nöbetçisi olan resim öğretmeni Bayan McDonald, gönülsüzce yanlarına doğru ilerledi. Josie bir defasında bu kadının malzeme odasında tiner kokladığını gördüğüne yemin ediyordu. Yedinci sınıf öğrencileri arasında Drew ve Matt Royston gibi bazı öğrenciler şimdiden öğretmenlerden daha uzun boyluydular, sesleri iyice kalınlaşmıştı, hatta *tıraş* oluyorlardı. Bir yandan da her gece artık ergenliğin getirilerinden yararlanmak için dualar eden fakat henüz hiçbir somut emare göremeyen Peter gibi çocuklar vardı. "Peter, sen geç bir yere otur..." dedi Bayan McDonald iç geçirerek. "Drew sana yeni bir süt alacak."

Muhtemelen zehirli olur, diye düşündü Peter. Peçeteyle defterini kurulamaya başladı. Kuruduktan sonra dahi kötü kötü kokacaktı defteri. Belki de annesine defterine süt döktüğünü söyleyebilirdi. Sonuçta yalan değildi; biraz yardım almış olsa da. Hem belki bu yeni ve diğer herkesinki gibi normal bir defter alması için yeterli bir gerekçe olurdu.

Peter içten içe gülüyordu: Drew Girard aslında ona az evvel büyük bir iyilik yapmıştı.

"Drew," dedi öğretmen, "*derhal.*"

Drew piramit biçiminde üst üste dizilmiş süt kutularına doğru yönelince Josie çaktırmadan ayağını öne uzattı. Buna takılan Drew yüzüstü yere kapaklandı. Bunu gören bütün çocuklar kahkahayı patlattı. Bu toplum böyle işliyordu: Senin yerini alacak başka biri çıkana dek totem direğinin en altında kalıyordun. "Kriptonite dikkat et," diye fısıldadı Josie, yalnızca Peter'ın duyabileceği bir sesle.

♠

Alex'e göre bir bölge mahkemesi yargıcı olmanın en güzel iki yanından birincisi, insanların sorunlarıyla ilgilenebilmek ve onlara kendilerine kulak verildiğini hissettirebilmek, ikincisi de insanın zihnini zorlamasıydı. Karar verirken dengede olmalarını gözetmen gereken çok fazla faktör vardı: mağdurlar, polis, kanunların tatbiki, toplum. Bunların tamamını önceki emsallerini göz önünde bulundurarak yapmak gerekiyordu.

İşin en kötü kısmı, mahkemeye geldiklerinde insanlara ihtiyaç duyduklarını verememenizdi: davalı için ona ceza yerine gerçek anlamda ıslah olma imkânı sağlayacak bir hüküm. Mağdur içinse bir özür.

Bugün karşısında Josie'den pek de büyük olmayan bir kız duruyordu. Üzerinde bir Nascar montu, siyah pilili bir etek vardı. Sarışın ve sivilceliydi. Alex onun gibi çocukları New Hampshire Alışveriş Merkezi kapandıktan sonra otoparklarda takılırken görürdü. Erkek arkadaşlarının spor otomobillerinde tur atarlardı. Yargıç bir annenin elinde büyümüş olsaydı, bu kızın görünümü nasıl olurdu,

diye düşündü. Acaba hiç mutfak masasının altında pelüş hayvanlarıyla oynadığı ya da uyuması gerekirken yorganın altında el feneriyle gizli gizli kitap okuduğu bir dönem oldu mu, diye merak etti. Elinin tek bir hareketiyle bir insanın hayatının nasıl tamamen farklı bir yöne dönebileceği gerçeği Alex'i hâlâ çok şaşırtıyordu.

Kız çalıntı mal bulundurmaktan suçlanıyordu; erkek arkadaşı ona 500 dolarlık altın bir kolye vermişti. Alex kürsüden aşağı, kıza doğru baktı. Duruşma salonunda kürsünün bu kadar yüksekte olmasının bir sebebi vardı. Bunun ergonomi ya da lojistikle hiçbir ilgisi yoktu; tamamen gözdağı vermekle alakası vardı. "Haklarından bilerek, isteyerek ve kendi rızanla mı feragat ediyorsun? Suçunu kabul edersen suçlamanın gerçek olduğunu da kabul etmiş olacağını biliyor musun?"

Kız gözlerini kırptı. "Çalıntı olduğunu bilmiyordum. Ben bunu Hap'in hediyesi sanmıştım."

"Tebliğ evrakını okursan, bu kolyeyi bilerek, çalıntı olduğunu bilerek kabul etmekle suçlandığını görürsün. Eğer çalıntı olduğunu bilmiyorsan, bir dava görülmesini isteme hakkın var. Kendini savunma hakkın var. Birinci dereceden cürüm işlemekle suçlandığın için ve bunun cezasının da bir yıla kadar hapis ve 2000 dolar para cezası olması dolayısıyla benden sana bir avukat tahsis etmemi isteme hakkın var. Savcılıktan iddialarını hiçbir makul kuşkuya yer bırakmayacak şekilde kanıtlamasını talep etme hakkın var. Aleyhindeki tüm tanıkları görme, dinleme ve sorgulama hakkın var. Lehine her türlü kanıtı ve/veya tanığı mahkemeye çağırmamı talep etme hakkın var. Herhangi bir hukuki yanlış yaparsam ya da verdiğim kararı beğenmezsen, Temyiz Mahkemesine başvurma hakkın var. Suçlu olduğunu kabul edersen, tüm bu haklardan feragat etmiş olursun."

Kız yutkundu. "Şey," dedi, "ben kolyeyi rehin verdim."

"Suçlamanın mahiyeti bu değil," diye açıkladı Alex. "Suçlamanın mahiyeti, bu kolyenin çalıntı olduğunu bile bile onu almayı kabul etmen."

"Fakat ben suçumu kabul etmek istiyorum," dedi kız.

"Suçlandığın şeyi yapmadığını söylüycrsun bana. Yapmadığın bir şey için suçunu kabul edemezsin."

Duruşma salonunun arka tarafında bir kadın ayağa fırladı. Sanığın çok yaşlanmış bir karbon kopyasıydı âdeta. "Ona suçunu kabul etmemesini söylemiştim," dedi kızın annesi. "Bugün buraya geldiğinde dediğim gibi yapacaktı ama sonra savcı suçunu kabul edecek olursa daha iyi bir anlaşma yapacağını söyledi."

Savcı koltuğunun altında yay varmışçasına ayağa fırladı. "Ben kesinlikle böyle bir şey söylemedim Sayın Yargıç. Ben ona yalnızca suçunu kabul edecek olması halinde ne gibi bir anlaşma ile karşı karşıya kalacağını söyledim, bu kadar basit. Suçlamayı kabul etmeyecek olursa da anlaşmanın söz konusu olamayacağını ve sizin dilediğiniz kararı alabileceğinizi belirttim."

Alex bu kızın yerinde olmanın nasıl bir şey olabileceğini tasavvur etmeye çalıştı; hukuk sisteminin ezici ağırlığına tamamen teslim olmuş, bu dili anlamaz haldeki bu kızın. Savcıyı bir yarışma programının sunucusu gibi görüyordu muhtemelen. *Para ödülünü alıp tamam mı diyorsun? Yoksa Büyük Ödül'ü almak için devam mı diyorsun? Büyük Ödül yerine açılan kapının arkasından bir kümes dolusu tavuk da çıkabilir?*

Kız parayı almayı seçmişti.

Alex savcıya kürsüye yaklaşmasını işaret etti. "Araştırmanızda kızın kolyenin çalıntı olduğunu bildiğine dair herhangi bir kanıta ulaştınız mı?"

"Evet Sayın Yargıç." Polis raporunu getirdi ve Alex'e uzattı. Alex raporu inceledi. Polislere anlattıklarına ve onların bunu kayda geçirme biçimine bakılacak olursa, kolyenin çalıntı olduğunu bilmemesine imkân yoktu.

Alex kıza döndü. "Polis raporunda yazan gerçeklere ve kanıt sunulabilme olasılığına dayanarak talebine uygun zeminin var olduğunu görüyorum. Kolyenin çalıntı olduğunu bildiğini ve buna rağmen kabul ettiğini ispatlamaya yetecek kadar delil var burada."

"Ben... anlamadım," dedi kız.

"Yani suçunu kabul etme talebini onaylayacağım, eğer hâlâ bunu istiyorsan. Fakat," diye ekledi Alex, "ilk önce bana suçlu olduğunu açıkça söylemen gerekiyor."

Alex kızın dudaklarının gerildiğini ve titremeye başladığını gördü. "Peki," diye fısıldadı. "Kolyenin çalıntı olduğunu biliyordum."

O inanılmaz güzel sonbahar sabahlarından biriydi. Hani insan okula giderken orada sekiz saatini harcayacağına *inanamayarak* ayaklarını sürüye sürüye yürür ya kaldırımda... Josie matematik dersinde sırasına oturmuş göğün maviliğini izliyordu. *Camgöbeği*. Bu hafta öğrendiği yeni kelimelerden biriydi bu ve sadece telaffuz etmesi bile Josie'ye ağzı sanki buz kristalleriyle doluymuş hissi veriyordu. Yedinci sınıf öğrencilerinin bahçedeki beden dersinden yükselen seslerini ve pencerelerinin önünden geçen hademenin çalıştırdığı çim biçme makinesinin homurtusunu duyabiliyordu. Omzunun üstünden kucağına bir parça kâğıt bırakıldı. Josie kâğıdı açtı ve Peter'ın notunu okudu.

Neden sürekli x'i biz buluyoruz? Neden x bu işi kendi yapamıyor ve bizi bu cehennem azabından kurtarmıyor??!!!

Arkasına dönüp ona yarım yamalak gülümsedi. Esasında Josie matematiği severdi. Kendini yeterince verirse, sonunda bir anlam ifade eden bir cevap bulabileceğini bilirdi.

Josie okuldaki popüler öğrenci grubuna pek uymayan bir tipti çünkü tüm dersleri A'ydı. Peter farklıydı. O genelde B ya da C alırdı, bir defasında da D almıştı. O da aykırıydı ama bunun sebebi zeki olması değildi. Peter olmasıydı.

Popüler olmama konusunda bir değerlendirme ölçeği olsa, Josie bazılarından çok daha yukarıda olacağını biliyordu. Bazen Peter'la takılmasının sebebinin onun arkadaşlığından keyif alması mı,

yoksa onunla olmanın kendisini daha iyi hissettirmesi mi olduğunu merak ediyordu.

Sınıf kendilerine verilen ödevle ilgilenirken Bayan Rasmussin de internette geziniyordu. Okul çapında yayılmış bir şakaydı bu durum: Onu Gap.com'dan bir pantolon alırken ya da pembe dizi forumlarını okurken kim yakalayacak? Bir çocuk soru sormak için yanına gittiği bir gün onu porno izlerken yakaladığına yemin ediyordu.

Josie ödevini her zamanki gibi erken bitirmişti ve bilgisayarının başında oturan Bayan Rasmussin'e bakmak üzere kafasını kaldırdı... fakat yanaklarından yaşlar süzüldüğünü gördü. İnsanlar ağladıklarını bile fark etmeden tuhaf bir biçimde iniverir ya yaşlar, aynen öyleydi işte.

Öğretmen ayağa kalktı ve sınıfa o yokken sessiz durmaları konusunda tek bir kelime bile etmeden çıktı gitti.

O sınıftan çıkar çıkmaz Peter, Josie'nin omzuna vurdu. "Nesi var bu kadının böyle?"

Josie ona cevap veremeden Bayan Rasmussin sınıfa döndü. Yüzü kireç gibi bembeyazdı ve dudakları sımsıkı kapanmıştı. "Çocuklar," dedi, "az önce korkunç bir şey oldu."

Ortaokul öğrencilerinin toplanıp doluştuğu medya merkezinde müdür onlara bildiklerini anlattı: Dünya Ticaret Merkezine iki uçak çarpmıştı. Bir başkası ise az evvel Pentagon'a çakılmıştı. Dünya Ticaret Merkezinin güney kulesi ise çökmüştü.

Kütüphane memuru hep birlikte haberleri izleyebilmeleri için bir televizyon getirip kurdu. Sınıftan çıkarılıp buraya getirilmiş olmalarına karşın, ki öğrenciler için çoğunlukla bu sevinçli bir durumdur, kütüphane o kadar sessizdi ki Peter kendi kalp atışlarını duyabiliyordu. Odanın duvarlarına, pencerelerin ötesindeki gökyüzüne baktı. Bu okul güvenli bir yer değildi. Hiçbir yer değildi, size ne söylerlerse söylesinler.

Savaşta olmak böyle bir his miydi?

Peter ekrana baktı. New York City'de insanlar ağlıyor ve çığlıklar atıyorlardı fakat toz duman yüzünden göz gözü görmüyordu. Her tarafta yangınlar ve avaz avaz bağıran itfaiyeler ile otomobil alarmları vardı. Peter'ın bir defasında ailesiyle birlikte tatile gittiği New York'a hiç benzemiyordu. Empire State Binasının tepesine çıkmışlardı ancak çok fazla patlamış mısır yemiş bulunan Joey'nin midesi rahatsızlanınca gerisin geri otele dönmüşlerdi.

Bayan Rasmussin o gün okuldan izin aldı. Erkek kardeşi Dünya Ticaret Merkezinde çalışan bir simsardı.

Yani bir zamanlar öyleydi.

Josie, Peter'ın yanında oturuyordu. Sandalyelerinin arasında beş on santim boşluk olmasına rağmen Peter, Josie'nin titrediğini hissedebiliyordu. "Peter," diye fısıldadı korku dolu bir sesle, "insanlar aşağı *atlıyorlar*."

Peter gözlükle bile onun kadar iyi göremiyordu fakat gözlerini kısıp bakınca Josie'nin haklı olduğunu gördü. Bu manzarayı izlemek göğsünün sıkışmasına neden oldu, sanki birdenbire kaburgaları bir beden küçülmüştü. Nasıl bir insan bunu *yapabilirdi*?

Kendi sorusunu kendisi cevapladı: *Başka bir çıkış yolu göremeyen insan.*

"Sence *burada* bize de saldırırlar mı?" diye fısıldadı Josie.

Peter dönüp ona baktı. Kendisini daha iyi hissetmesini sağlamak için ona ne demesi gerektiğini bilseydi keşke fakat gerçek şuydu ki o da kendisini pek iyi hissetmiyordu ve İngilizcede böylesine büyük bir şoku, dünyanın zannettiğiniz gibi bir yer olmadığını anlama halini ifade edecek bir kelime olup olmadığını bile bilmiyordu.

Josie'ye cevap vermek zorunda kalmamak için yüzünü televizyon ekranına döndü. Kuzey kulesinin pencerelerinden daha fazla insan atlamaktaydı artık; derken korkunç bir gümbürtü koptu, sanki yeryüzü çenesini açmış üstündekileri yutuyordu. Bina çöktüğünde Peter tutmakta olduğu nefesini bıraktı. Rahatlamıştı, çünkü artık hiçbir şey göremiyordu.

♠

Okulların santralleri tamamen kilitlenmişti ve bu yüzden veliler başlıca iki gruba ayrılmıştı: birdenbire okulda boy göstererek onları bodrumdaki sığınağa tıkıp çocuklarının ödünü koparmak istemeyenler ve çocuklarını yanlarına alıp bu trajediden kaçmak isteyenler.

Lacy Houghton ile Alex Cormier ikinci kategoriye giriyorlardı ve ikisi de okula aynı anda ulaştılar. Otomobillerini yan yana park edip aşağı indiler ve birbirlerini ancak o zaman tanıdılar. Alex kızını tüfeklerin muhafaza edildiği Lacy'nin bodrumundan alıp götürdüğü günden beri birbirlerini görmemişlerdi. "Peter nas–" diye söze girişti Alex.

"Bilmiyorum. Ya Josie?"

"Ben de onu almaya geldim."

Okula birlikte girdiler ve koridorun ilerisindeki medya merkezine yönlendirildiler. "Onlara haberleri seyrettirdiklerine inanamıyorum," dedi Lacy, Alex'in yanında koşarken.

"Neler olduğunu anlayacak kadar büyüdüler," dedi Alex.

Lacy başını olumsuzlukla salladı. "*Ben* bile neler olduğunu anlayacak kadar büyük değilim."

Medya merkezi öğrenciyle dolup taşmıştı. Sandalyelerde, masalarda, yerlerde, her tarafta öğrenciler oturuyordu. Alex bir an durup bu kalabalıkta tuhaf olanın ne olduğunu düşündü: kimsenin çıtı çıkmıyordu. Öğretmenler bile elleriyle ağızlarını kapatmış öylece dikiliyorlardı. Sanki herhangi bir duygunun dışarı kaçmasından korkar gibiydiler; çünkü kapaklardan biri açılacak olursa, yoluna çıkan her şeyi önüne katıp sürükleyecekti.

Odanın ön kısmında tek bir televizyon vardı ve tüm gözler ona dönüktü. Alex, Josie'yi hemen seçiverdi çünkü annesinin saç bantlarından birini aşırmıştı: leopar desenli bir banttı bu. "Josie," diye seslendi ve kızı önce etrafına bakınıp sonra da Alex'e erişmek için âdeta diğer çocukların tepelerine basıp geçti.

Josie ona bir kasırga gibi çarptı, öfke ve duygu yüklüydü ancak Alex fırtınanın gözünün içerilerde bir yerlerde olduğunu biliyordu. Sonrasında ise doğanın tüm güçleri gibi işler normale dönmeden önce kendinizi yeni bir akına karşı sağlamlaştırmanız gerekiyordu. "Anneciğim," dedi ağlayarak. "Bitti mi?"

Alex ne diyeceğini bilemiyordu. Bir anne olarak tüm cevapları biliyor olması gerekiyordu ama bilmiyordu. Kızını güvende tutması gerekiyordu fakat buna da söz veremiyordu. Cesur bir tavır takınıp Josie'ye her şeyin yoluna gireceğini söylemesi lazımdı ama kendisi de bundan emin olamıyordu. Adliyeden buraya gelirken bile tekerleklerinin altındaki yolların kırılganlığının, ufkun kolaylıkla karartılabileceğinin bilinciyle sürmüştü arabasını. Yanından geçtiği kuyuları görünce içme suyunun zehirlenebileceğini düşündü; en yakın nükleer santralin ne kadar uzakta olduğunu merak etti.

Bütün bunlara rağmen yıllarını başkalarının kendisinden beklediği şekilde bir yargıç olarak geçirmişti. Sakin ve aklı başında, paniğe kapılmadan sonuçlara varabilen bir kişi olarak. Bu tavrı kendi kızı için de takınabilirdi elbet.

"Bir şey yok," dedi Alex sakince. "Geçti." O bu sözleri sarf ederken dördüncü bir uçağın Pennsylvania'da bir tarlaya düştüğünü bilmiyordu. Josie'yi sımsıkı kavramış olmasının bu sözleriyle çeliştiğinin de farkında değildi.

Josie'nin omzu üstünden başıyla iki oğlunu önüne katmış, okuldan ayrılmakta olan Lacy'yi selamladı. Biraz da şaşkınlık içinde Peter'ın boy attığını fark etti, koskoca bir adam olmuştu âdeta.

Onu görmeyeli kaç sene geçmişti?

Bir insanın göz açıp kapayıncaya dek büyüyüp gidebildiğini fark etti Alex. Kendisinin ve kızının bunu yaşamalarına izin vermeyeceğine yemin etti. Zira iş gelip buraya dayandığında yargıç olmak, anne olmakla kıyaslanamayacak kadar önemsizdi. Alex'in kâtibi ona Dünya Ticaret Merkezinde yaşananların haberini verdiğinde, ilk aklına gelen sadece Josie olmuştu.

Birkaç hafta boyunca Alex sözlerine bağlı kaldı. İşlerini Josie eve döndüğünde kendisi de evde olacak şekilde ayarladı; hafta sonları dava özetlerini eve getirmek yerine ofisinde bıraktı; her gece yemekten sonra *sohbet ettiler.* Öyle havadan sudan değil, gerçek anlamda sohbetleri bunlar: *Bülbülü Öldürmek* neden yazılmış en iyi kitap olabilirdi; âşık olduğunu nasıl anlardın; hatta ve hatta Josie'nin babasını bile konuştular. Fakat sonra bir hafta çok çetrefilli bir dava yüzünden Alex gece geç vakitlere kadar ofisinde çalışmak zorunda kalmıştı ve Josie de çığlıklarla uyanmak yerine sabaha kadar deliksiz uyuyabilmeye başladı. Normale dönmek, kısmen *anormal* olanın sınırlarını silmek anlamına geliyordu ve birkaç ay içinde Alex'in 11 Eylül'e dair hissettikleri tıpkı bir gelgit dalgasının bir zamanlar kumların üzerine yazdığı bir yazıyı silmesi gibi yavaş yavaş unutuldu.

Peter futboldan nefret ediyordu, ama okul takımındaydı. Her isteyen takımda oynayabilir politikası hâkimdi ve bu yüzden de bırakın takıma girmeyi, yedek kulübesine bile giremeyecek çocuklar katılabiliyordu. Bu yüzden ve ayrıca annesinin uyum sağlamanın yolunun öncelikle kalabalıkla birlikte olmakla başladığına inanmasından ötürü Peter koca bir sezon boyunca öğleden sonralarını antrenmanlarda geçirdi. Pas çalışması yaptı, çoğunlukla aldığı pası vermekten ziyade topun peşinde koşmakla vakit harcadı. Haftada iki kez yapılan maçlar süresince de Grafton County'nin dört bir yanındaki ortaokul futbol sahalarının yedek kulübelerindeki koltukları ısıttı.

Peter'ın futboldan daha fazla nefret ettiği tek bir şey vardı, o da maça veya antrenmana hazırlanmaktı. Derslerden sonra dolabının başında oyalanmak için özellikle bir şey bulur ya da öğretmenlerden birine bir soru sorarak vakit geçirir ve soyunma odasına ancak takım arkadaşlarının çoğu ısınmaya çıktıktan sonra giderdi. Bir köşeye geçen Peter göğüs kafesinin alt kısmının içe doğru göçük olmasıyla alay edecek ya da iç çamaşırının lastiğine asılarak apış arasından sırtına doğru çekecek hiç kimseye katlanmak zorunda kalmadan üstünü değişirdi. Ona Peter Houghton yerine Homo Peter diyorlardı ve soyunma odasında kendisinden başka kimse yokken

dahi üstüne üstüne gelen kahkahalarını ve ellerini havada birbirine çakmalarını duyabiliyordu.

Antrenmandan sonra soyunma odasına en son giden olabilmek için illa ki oyalanacak bir şeyler uydururdu. Topları toplar, hocaya bir sonraki maçla ilgili bir şeyler sorar, hatta kramponlarını çözüp yeniden bağlardı. Şansı yaver giderse, duşlara vardığında herkes evinin yolunu tutmuş olurdu. Fakat bugün tam antrenman sona ermişti ki korkunç bir fırtına çıktı. Antrenör tüm çocukları topladı ve soyunma odasına yönlendirdi.

Peter köşedeki soyunma dolaplarına doğru ağır adımlarla ilerliyordu. Birkaç kişi havlularını bellerine dolamış, duşlara yönelmişti bile. Mesela Drew ve yakın arkadaşı Matt Royston. Kahkahalarla gülerek ilerliyor, kim daha sert vuracak diye birbirlerinin kollarına yumruk indiriyorlardı.

Peter yüzünü dolaplara dönerek formasını çıkardı ve hızla havlusuna sarındı. Kalbi güm güm atıyordu. Diğerleri ona baktığında ne gördüklerini gayet iyi biliyordu çünkü aynaya baktığında aynı şeyi kendisi de görebiliyordu: peynir gibi bembeyaz bir ten ve o deriden fırlayacakmış gibi görünen omurgasıyla köprücük kemikleri. Tek bir kas lifi bile bulunmayan kollar.

Peter son olarak gözlüklerini çıkardı ve kapağı açık dolabının rafına koydu. Her şeyin bulanıklaşması ona bahşedilen bir lütuftu.

Başını öne eğerek duşlara girdi. Havlusunu mümkün olan en sona ana dek üzerinden çıkarmadı. Matt ve Drew çoktan sabunlanmışlardı bile. Peter suyun altına girdi. Beyaz beyaz köpüren vahşi bir nehirde azgın çağlayanla mücadele eden bir maceracı olduğunu hayal etti.

Gözlerini kurulayıp arkasını döndüğünde Matt ve Drew'in bedenlerini seçebiliyordu. Bir de bacakları arasında kara noktayı: kasık tüyleri.

Peter'da henüz çıkmamıştı.

Matt birden yana döndü. "Hassiktir be. Ne bakıyorsun sikime?"

"İbne işte," dedi Drew.

Peter anında arkasını döndü. Ya haklıysalar? Ya bakışlarının tam da oraya takılmasının sebebi buysa? Daha da kötüsü, son zamanlarda giderek sıklaşan şey başına gelirse ve şu an birden sertleşirse?

O zaman bu onun eşcinsel olduğu anlamına gelirdi, öyle değil mi?

"Ben sana bakmıyordum," deyiverdi birden Peter. "Hiçbir şey göremiyorum zaten."

Drew'in kahkahası banyonun fayanslarında yankılandı. "Belki de sikin çok küçüktür Mattie."

Matt birdenbire Peter'ın gırtlağına yapıştı. "Gözlüklerim yokken göremem," dedi Peter boğuk bir sesle. "O yüzden."

Matt, Peter'ı duvara çarparak boğazını bıraktı, sonra da duştan çıktı. Çıkarken uzanıp Peter'ın havlusunu aldı ve yere, suyun altına bıraktı. Sırılsıklam olan havlu gidere doğru sürüklenerek orayı tıkadı.

Peter havluyu yerden aldı ve beline doladı. Havlunun her yeri ıslanmıştı ve Peter da ağlıyordu, ama belki diğerleri anlamaz diye düşündü çünkü onun da her yerinden şıpır şıpır sular damlıyordu. Herkes ona bakıyordu.

Josie ile beraberken hiçbir şey hissetmiyordu. Ne onu öpmek istiyor, ne elini tutmak, ne de başka bir şey. Erkekler için de böyle şeyler hissettiğini sanmıyordu; ama ya eşcinsel olacaktın ya da hetero. *Hiçbiri* olamazdın.

Aceleyle köşedeki dolabına doğru gitti ve Matt'in dolabının önünde dikilmekte olduğunu gördü. Peter gözlerini kısarak Matt'in elinde ne olduğunu görmeye çalıştı. Sonra o sesi duydu: Matt gözlüklerini aldı, dolap kapağını üzerlerine hızla çarptı ve ezilmiş çerçeveyi yere atıverdi. "Artık bana bakamazsın," dedi ve çekip gitti.

Peter yere çömelerek kırık cam parçalarını toplamaya çalıştı. Hiçbir şey göremediği için elini kesti. Bağdaş kurarak yere oturdu, havlusu kucağında toplanmıştı. Her şeyi açık seçik görebilene dek avucunu yüzüne yaklaştırdı.

Alex rüyasında şehrin ana caddesinde çırılçıplak yürüyordu. Bir bankaya girdi ve bir çek bozdurdu. "Sayın Yargıç," dedi veznedar gülümseyerek. "Ne güzel bir gün değil mi?"

Beş dakika sonra bir kahve dükkânına girdi ve yağsız sütlü bir latte ısmarladı. Kahveyi hazırlayan kızın acayip mor renkli saçları ve burnunun kemerini delip geçen bir piercing'i vardı. Josie küçükken buraya geldiklerinde Alex onu kıza dik dik bakmaması konusunda uyarmak zorunda kalırdı. "Kahvenin yanına bir şey arzu eder miydiniz Sayın Yargıç?" diye sordu kız.

Alex daha sonra kitapçıya, eczaneye ve benzin istasyonuna gitti. Her bir mekânda insanların kendisine baktığını hissedebiliyordu. Çıplak olduğunu biliyordu. *Onlar* da çıplak olduğunu biliyorlardı. Fakat postaneye gidene dek kimse ona tek kelime etmedi. Sterling postanesinin yetkilisi ezelden beridir orada çalışan yaşlı bir adamdı. Alex'e istediği pulları uzattı ve sonra elini kaçamak bir şekilde Alex'in elinin üstüne koydu. "Efendim, bunu söylemek belki benim haddime değil ama..." Alex başını kaldırıp ne diyecek diye bekledi.

Görevlinin alnındaki endişeli çizgiler kayboldu. "Üzerinizdeki çok güzel bir elbise Sayın Yargıç," dedi.

Hastası avaz avaz çığlık atıyordu. Lacy kızın ağlamasını ta koridorun öbür ucundan duyabiliyordu. Becerebildiği kadar hızlı koşarak köşeyi döndü ve hastanın odasına girdi.

Kelly Gamboni yirmi bir yaşında, yetim ve zekâ seviyesi 79 olan genç bir kadındı. Şu an Concord'da bir ıslahevinde yargılanmayı bekleyen üç liseli gencin tecavüzüne uğramıştı. Kelly Katolik mezhebine mensup olanlara hizmet veren bir düşkünler evinde yaşadığı için kürtaj bir seçenek dahi olamamıştı. Fakat bugün bir acil servis doktoru, otuz altı haftalık hamile olan Kelly'ye suni sancı vermeyi tıbbi bir gereklilik olarak görmüştü. Kucağındaki oyuncak ayısına sarılmış, hasta yatağında kıvranırken bir hemşire faydasız yere onu rahatlamaya çalışıyordu. "Babacığım," diye bağırarak yıllar önce ölmüş babasını çağırdı. "Eve götür beni babacığım, çok acıyor!"

Doktor odaya girdi ve Lacy üzerine atıldı.

"Bu ne cesaret," dedi. "Bu kız benim hastam."

"Acile getirildi ve artık *benim* oldu," diye diklendi doktor.

Lacy, Kelly'ye baktı ve sonra koridora çıktı; onun önünde tartışmaları Kelly'ye bir fayda sağlamayacaktı. "İki gündür altını ıslatma şikâyetiyle geldi. Muayenede prematüre membran yırtılması tespit edildi," dedi doktor. "Ateşi yok ve fetüs izlemeye de tepki veriyor. Sancı verilmesi son derece mantıklı. *Ayrıca* kendi rızasıyla bu işlemleri yaptırdığına dair formu da imzaladı."

"Mantıklı olabilir ama *tavsiye etmiyorum*. Kızın akli dengesi bozuk. Şu an kendisine ne olduğunu anlamıyor; çok korkuyor. Kendi rızasının filan olması diye bir şey ise söz konusu bile değil." Lacy arkasını dönüverdi. "Psikolojik danışman çağıracağım."

"Sen öyle san," dedi doktor koluna yapışarak.

"Bıraksana beni be!"

Beş dakika sonra psikolojik danışman geldiğinde hâlâ birbirlerine bağırmaktaydılar. Lacy'nin önünde dikilen çocuk neredeyse Joey'nin yaşında duruyordu. "Şaka mı bu," dedi doktor ve Lacy'nin katıldığı ilk yorumu bu oldu.

İkisi birden psikoloğun peşinden odaya girdiler. An itibariyle kızcağız iki büklüm olmuş inliyordu. "Bir epidurale ihtiyacı var," diye mırıldandı Lacy.

"İki santimetrede bir tane vermek güvenli değildir," diye karşı çıktı doktor.

"Umurumda değil. Buna ihtiyacı var."

"Kelly?" dedi psikolog ona doğru eğilerek. "Sezaryenin ne olduğunu biliyor musun?"

"Hı-hı," diye inildedi Kelly.

Psikolog ayağa kalktı. "Bir mahkeme aksi yönde kara vermedikçe kendi rızasıyla hareket etme yetisine sahip."

Lacy'nin ağzı açık kaldı. "Bu mudur yani?"

"Sırada bekleyen altı hastam daha var," diye kestirip attı psikolog. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Lacy arkasından bağırdı. "Hayal kırıklığına uğrattığın kişi ben değilim!" Kelly'nin yanına çöktü ve elini sıktı. "Merak etme. Ben seninle ilgileneceğim." Erkeklerin taş kalplerini yumuşatma kudretine sahip olan her kimse, ona dua ederek yakardı. Ardından başını kaldırıp doktora baktı. "Birinci ilke zarar vermemektir," dedi yumuşak bir sesle.

Doktor burnunun kemerini kaşıdı. "Ben bir epidural getireyim," dedi iç geçirerek ve Lacy ancak o an nefesini tutmakta olduğunu fark etti.

Josie'nin gitmek isteyeceği en son yer, annesiyle birlikte yemeğe çıkacakları ve şef garsonlar ile şef aşçıların ve diğer konukların üç saat boyunca annesine yalakalık yapacakları bir restorandı. Güya bu, *Josie'nin* doğum günü kutlamasaydı. Neden eve Çin yemeği sipariş edip bir film izleyemediklerini anlayamıyordu Josie. Annesi evden çıkmazlarsa bunun bir kutlama olamayacağında ısrar ediyordu ve o da kraliçesinin nedimesi misali annesinin peşinde dolanıyordu işte.

Josie sayıyordu. Dört tane, *Sizi gördüğüme sevindim Sayın Yargıç*. Üç tane, *Emredersiniz Sayın Yargıç*. İki tane, *Memnuniyetle Sayın Yargıç*. Bir tane de, *Sizin için en iyi masamızı ayırdık Sayın Yargıç*. Josie bazen *People* dergisinde ünlülerin hayatlarını okurdu. Onlar da sürekli çanta firmalarından, ayakkabıcılardan hediyeler alır, kendilerine Broadway'deki gala gecelerine ve Yankee Stadı'ndaki maçlara beleş biletler gönderilirdi. Özüne inecek olursanız, annesi de Sterling'in ünlülerindendi.

"Buna inanamıyorum," dedi annesi, "*on iki* yaşında bir kızım var benim."

"Şimdi benim de senin küçükken kesin harika bir çocuk olduğunu mu söylemem gerekiyor?"

Annesi bir kahkaha attı. "Yani, fena olmazdı."

"Üç buçuk yıl sonra ehliyetim olacak benim," diye dikkatini çekti Josie.

Annesinin çatalı tabağa çarparak çınladı. "Ne mutlu sana."

Garson masalarına geldi. "Sayın Yargıç," dedi bir tabak havyarı Josie'nin annesinin önüne koyarken, "şefimiz size bu başlangıç ikramını ve saygılarını gönderdi."

"İğrenç bir şey bu. Balık yumurtası mı?"

"Josie!" Annesi garsona gayet resmî bir şekilde gülümsedi. "Lütfen şefe teşekkürlerimi iletin."

Önündeki yemeği dürtüklerken Josie annesinin bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. "Ne?" diye diklendi.

"Şımarık bir veletten farksızdın, hepsi bu."

"Niyeymiş? Balık embriyolarının burnumun dibinde durmasından hoşlanmadığım için mi? *Sen* de yemezsin üstelik bunu. *Ben* en azından dürüst davrandım."

"Ben de saygılı davrandım," dedi annesi. "Garsonun gidip şefe Yargıç Cormier'in kızının terbiyesizin teki olduğunu anlatmayacağını mı sanıyorsun?"

"Çok umurumda mı sanki?"

"Benim umurumda. Senin her hareketin bana yansıyor ve benim korumam gereken bir itibarım var."

"Ne olarak? Yalakalar başkanı mı?"

"Hem duruşma salonunda hem de dışında eleştirilerin üzerinde olan biri olarak."

Josie başını bir taraftan diğer tarafa eğdi. "Ya ben kötü bir şey yapmış olsam?"

"Kötü mü? Nasıl kötü?"

"Diyelim ki ot içiyorum," dedi Josie.

Annesi donup kaldı. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var Josie?"

"Ah Tanrım! Anne bir şey yaptığım yok. Farz edelim diyorum."

"Sen de çok iyi biliyorsun ki bir ortaokul öğrencisi olarak artık karşına tehlikeli ya da doğrudan aptalca şeyler yapan çocuklar çıkmaya başlayacak ve umarım sen de–"

"–akıllıca davranma gücünü gösterebilirim," diye tamamladı Josie annesinin cümlesini. "Tamam. Anladık. İyi de ya dediğim olursa? Olur da bir gün eve gelir ve beni salonda kafam dumanlı halde bulursan? Beni ele verir misin?"

"Nasıl yani ele verir miyim?"

Josie sırıttı. "Polisi arar mısın? Zulamı onlara teslim eder misin?"

"Hayır," dedi annesi. "Seni ihbar etmem."

Eskiden Josie küçükken büyüyünce annesi gibi olacağını hayal ederdi: narin kemikli, koyu saçlı, güzel gözlü. Bütün bunların kombinasyonu onda mevcuttu ama büyüdükçe tamamen başka birine benzemeye başladı; hiç tanışmadığı birine. Babasına.

Babasının da tıpkı Josie gibi her şeyi bir bakışta ezberleyip sadece gözlerini kapatarak bunları kâğıda aktarma becerisi olup olmadığını merak ederdi. Babası da detone şarkılar söyleyip korku filmleri izlemeyi seviyor muydu acaba? Annesinin zarif kemerli kaşlarından tamamen farklı olan dümdüz kaşlara sahip miydi?

Merak ediyordu.

"Senin kızın olduğum için beni ihbar etmezsen, o zaman pek de adil davranmış olmazsın, değil mi?" dedi Josie.

"Bir yargıçtan ziyade bir anne gibi davranmış olurum." Annesi masanın üzerinden uzandı ve elini Josie'nin elinin üstüne koydu. Bu çok tuhaf bir histi, annesi pek öyle temastan hoşlanan tiplerden değildi. "Josie, her zaman bana gelebileceğini biliyorsun. Konuşmak istersen ben dinlemeye hazırım. Bana ne anlatırsan anlat başın hukuki bir belaya girmez; ister seninle ilgili bir şey olsun, ister arkadaşlarınla."

Tamamen dürüst olmak gerekirse, Josie'nin öyle pek fazla arkadaşı yoktu. Evvel ezelden tanıdığı bir Peter vardı. Gerçi Peter'la artık birbirlerinin evlerine gitmeseler de okulda hâlâ birlikte takılırlardı

ve o da Josie'nin yasa dışı bir şey yapacağına ihtimal verebileceği en son insandı. Diğer kızların Josie'yi dışlamasının sebeplerinden birinin sürekli Peter'la takılması olduğunu biliyordu ama kendi kendine bunun bir önemi olmadığını söylüyordu. Tek dertleri seyrettikleri pembe dizide ne olduğu ve bebek bakıcılığından kazandıklarını alışverişte harcamak olan insanlar tarafından sarılmak istemiyordu. Bazen o kadar sahte görünüyorlardı ki Josie içlerinden birini ucu sivri bir kalemle dürtecek olsa balon gibi patlayacağını düşünüyordu.

Ne olmuş yani o ve Peter popüler değillerse? Sürekli Peter'a bunun önemli olmadığını söylüyordu; buna kendisi de inanmaya başlayabilirdi yakında.

Josie elini annesinin elinden çekti ve kremalı kuşkonmaz çorbasına bayılmış numarası yapmaya koyuldu. Kuşkonmazda onun ve Peter'ın çok eğlenceli buldukları bir şey vardı. Bir defasında insanın çişinin tuhaf kokması için ne kadar kuşkonmaz yemesi gerektiği şeklinde bir deney yapmışlardı ve Tanrı'ya yemin olsun bir ısırık yetmişti.

"Yargıç sesini kullanmayı bırak," dedi Josie.

"Neyimi?"

"Yargıç sesini. Telefonu açtığında o sesle konuşuyorsun. Ya da evin dışındayken. Şu anda mesela."

Annesi kaşlarını çattı. "Bu saçmalık. Her zaman kullandığım sesin ayn–"

Bu sırada garson yemek salonunda sanki patenle ilerliyormuşçasına zarif bir şekilde yanlarına geldi. "Konuşmanızı bölmek istemem ama... her şey istediğiniz gibi midir Sayın Yargıç?"

Annesi bir saniye bile duraksamadan garsona döndü. "Muazzam," dedi ve adam dönüp gidene dek ona gülümsedi. Ardından Josie'ye döndü. "Her zaman kullandığım sesin aynısı."

Josie annesine baktı ve sonra da garsonun sırtına. "Belki de öyledir," dedi.

Futbol takımında buradan başka her yerde olmayı tercih edecek ikinci çocuğun ismi Derek Markowitz'ti. North Haverhill maçında yedek kulübesinde otururlarken kendini Peter'a tanıtmıştı. "Seni oynamaya kim zorladı?" diye sordu ve Peter da ona annesi olduğunu söyledi. "Beni de," diye itiraf etti Derek. "Annem bir beslenme uzmanı ve sağlıklı yaşama kafayı takmış durumda."

Akşam yemeğinde Peter ailesine antrenmanların iyi gittiğini anlatırdı. Diğer çocukların uyguladığı, oysa kendisinin asla yapamayacağı atletik becerilere dayandırdığı hikâyeler uydururdu. Bunu yapmasının sebebi annesinin parlayan gözlerle Joey'ye bakmasını ve "Galiba ailede birden fazla sporcu var," demesini görebilmekti. Maçlarda onu izlemeye geldiklerinde ve kendisi yedek kulübesinden bir türlü çıkmadığında, bunun sebebinin hocanın hep sevdiği çocukları oynatması olduğunu söylerdi; bir bakıma bu doğruydu.

Tıpkı Peter gibi Derek de yeryüzündeki en kötü futbolcuydu. O kadar açık tenliydi ki damarları derisinin altından bir yol haritası gibi görünüyordu ve o kadar açık renkli tüyleri vardı ki kaşlarını yüzünde bilfiil aramanız gerekiyordu. Şimdi de maçlarda yan yana kulübede oturuyorlardı. Peter onu seviyordu çünkü antrenmana gizlice Snickers getirirdi ve hocanın arkası dönükken birlikte yerdiler. Hem güzel fıkralar da anlatıyordu. İş öyle bir hale geldi ki Peter sırf Derek'in anlatacaklarını dinlemek için futbol antrenmanlarını iple çekmeye başlar hale geldi. Tabii bir yandan da Peter, Derek'i kişiliği yüzünden mi sevdiği, yoksa Peter eşcinsel olduğu için mi sevdiği konusunda endişelenmeye başladı; bu yüzden ona biraz mesafeli oturur ve yanlış bir fikre kapılmasın diye tüm antrenman boyunca Derek'in gözünün içine bakmazdı.

Bir cuma günü öğleden sonra kulübede oturmuş takımdaki diğer herkesin Rivendell maçında oynamasını izliyorlardı. Sterling'in rakibini havada karada sopalaması bekleniyordu. (Bu bile hocanın Peter'ı ya da Derek'i gerçek bir lig maçında oyuna sokması için yeterli bir sebep değildi.) Dördüncü çeyreğin son dakikalarında skor Sterling 24, Rivendell 2 gibi ezici bir boyuta ulaşmıştı ve Derek, Peter'a başka bir fıkra anlatıyordu.

"Adamın biri sabah işine giderken birden anormal bir trafiğin içine düşer ama trafik bir milimetre bile kıpırdamamaktadır. Bir süre sonra yandaki cama birisinin tıkladığını görür ve camı açar. 'Ne oluyor burada?' diye sorar. Adam, 'Teröristler Bush'u yakaladılar. Eğer 10 milyon dolar verilmezse, üstüne benzin döküp yakacaklarmış. İşte onun için herkesten biraz yardım alıyoruz,' der. 'İnsanlar ne kadar veriyor ortalama olarak?' diye sorar bizimki. Öbür adam cevaplar: 'Yaklaşık beşer litre!"

"Aferin," diyordu hoca her bir oyuncusunun elini sıkarak. "Aferin. Aferin."

"Geliyor musun?" diye sordu Derek ayağa kalkarken.

"İçeride buluşuruz," dedi Peter ve çözülmüş kramponlarını bağlamak için eğildiği sırada tam önünde bir çift kadın ayakkabısı buldu. Tanıyordu bu ayakkabıları çünkü evden çıkarken ikide bir onlara takılırdı.

"Merhaba bebeğim," dedi annesi aşağı doğru bakıp gülümseyerek.

Peter'ın boğazı düğümlendi. Ortaokula giden hangi çocuğun annesi anaokulu çıkışına gelir gibi gelip onu saha kenarından teslim alırdı?

"Bana bir saniye müsaade et Peter," dedi annesi.

Peter kafasını kaldırdığında takımın her zamanki gibi soyunma odasına gitmek yerine bu son rezilliğini seyretmek üzere saha kenarında takılmakta olduğunu gördü. Tam işlerin bundan kötüleşemeyeceğini düşünürken annesi hocanın yanına gitti. "Bay Yarbrowski," dedi. "Sizinle biraz konuşabilir miyiz?"

Yer yarılsa da içine girsem, diye düşündü Peter.

"Ben Peter'ın annesiyim. Oğlumu neden maçlarda oynatmadığınızı öğrenmek istiyorum."

"Bu bir takım oyunu Bayan Houghton ve ben de Peter'a takım arkadaşları kadar hızlı olabilmesi için şans vererek–"

"Sezonun yarısı geçti ve benim oğlumun da en az diğer çocuklar kadar bu futbol takımında oynamaya hakkı var."

"Anne," diye müdahale etti Peter. Keşke New Hampshire deprem bölgesinde olsaydı da şu an annesinin ayakları altında açılacak bir yarık onu lafını bitiremeden yutsaydı diye düşünüyordu içinden. "Yapma."

"Bir saniye Peter. Ben hallediyorum."

Hoca burnunun kemerini kaşıdı. "Pazartesi günkü maçta Peter'ı oynatacağım Bayan Houghton ama pek hoş sonuçları olmayacağını belirtmeme izin verin."

"Hoş olmasına gerek yok. Yalnızca *eğlenceli* olsun yeter." Geriye döndü ve neye sebep olduğu hakkında en ufak bir fikri olmaksızın Peter'a gülümsedi. "Öyle değil mi?"

Peter onu duymuyordu neredeyse. Utanç, kulaklarında çınlayan bir silah sesiydi sanki ve bunu bozan tek şey takım arkadaşlarından yükselen uğultuydu. Annesi onun önüne çömeldi. Aynı anda bir insanı hem sevmenin hem de ondan nefret etmenin ne demek olduğunu hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı ama şu an bunu idrak edebiliyordu. "Seni sahada bir görsün, ondan sonra hep ilk on birde oynayacaksın." Elini oğlunun dizine vurdu. "Seni otoparkta bekliyorum."

Onları iterek kendine yol açmaya çalışırken takım arkadaşları kahkahalarla gülüyorlardı. "Anasının kuzusu," dediler. "Her sıkıntını annen mi gelip hallediyor nonoş?"

Soyunma odasına oturup kramponlarını çıkardı. Çoraplarından birinin başparmağı delinmişti ve o da bu gerçek karşısında şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş gibi buna bakıp duruyordu. Oysaki aslında ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Birinin gelip yanına oturduğunu hissettiği an aklı çıkacak gibi oldu. "Peter," dedi Derek. "İyi misin?"

Peter evet demeye çalıştı ama boğazından o yalan çıkmadı bir türlü.

"Bu takımla hamile bir bitin ortak yönü nedir?" diye sordu Derek.

Peter başını bilmiyorum anlamında salladı.

"İkisinin de içi yavşak doludur," diye sırıttı Derek. "Pazartesi görüşürüz.

Courtney Ignatio zillinin tekiydi. Daha iyi bir sözcük bulamadığı için Josie o tayfaya böyle derdi. Göbeklerini açıkta bırakan tişörtler giyer ve öğrencilerin verdikleri konserlerde "Bootylicious" ve "Lady Marmalade" gibi şarkılarda dans ederlerdi. Courtney cep telefonu sahibi olan ilk yedinci sınıf öğrencisiydi. Pembe bir telefonu vardı ve bazen derste bile çalmasına rağmen öğretmenler ona hiç kızmazdı.

Sosyal bilgiler dersinde Amerikan Devrimi'nin kronolojik bir tablosunu hazırlama ödevi için Courtney ile eş olduklarında Josie hiç memnun olmamıştı. Tüm işin kendi sırtına yıkılacağından emindi. Fakat Courtney onu bu proje üzerinde çalışmak için evine davet etti ve annesi de Josie'ye eğer gitmezse bütün işin kendisine kalacağını söyledi. İşte bu yüzden şu an Courtney'nin yatağında oturmuş, çikolata parçacıklı kurabiye yiyor ve not kartlarını düzenliyorlardı.

"Ne?" dedi Courtney, ellerini beline dayayıp Josie'nin önünde dikilerek.

"Ne *ne?*"

"Neden yüzünde böyle bir ifade var?"

Josie omuzlarını silkti. "Senin odan. Benimkinden tamamen farklı."

Courtney odasını ilk defa görüyormuşçasına etrafına baktı. "Nasıl farklı?"

Courtney'nin odasının atmosferini güzelleştiren mor tüylü bir halısı ve ipek kumaşların ucuna asılmış boncuklu lambaları vardı. Şifonyerinin üstü tamamen makyaj malzemeleriyle doluydu. Kapısının arkasında bir Johnny Depp posteri asılıydı ve bir rafta da son model bir müzik seti duruyordu. Kendi DVD oynatıcısı bile vardı.

Josie'nin odası buraya kıyasla çok basitti. Bir kitap rafı, bir masası, bir şifonyeri ve bir yatağı vardı. Courtney'nin saten yorganının yanında onunki bir ninenin yorganını andırıyordu. Josie'nin tarzı,

tabii öyle bir şeyin var olduğu iddia edilebilirse, ancak bir önceki asrın modası olarak nitelenebilirdi.

"Farklı işte," dedi Josie.

"Benim annem dekoratördür. Her genç kızın hayalinin bu olduğunu düşünüyor."

"Ya *sen*?"

Courtney omuzlarını silkti. "Bana sorarsan odam genelev gibi görünüyor ama bunu ona söyleyerek kalbini kırmak istemem. Gidip dosyamı alayım da başlayalım..."

Courtney alt kata inmek üzere odadan çıkınca Josie kendisini aynaya bakar halde buldu. Üzeri makyaj malzemeleriyle dolu şifonyere yaklaşıp hiç aşina olmadığı tüpleri ve şişeleri ellemeye başladı. Annesi nadiren makyaj yapardı, en fazla bir ruj sürerdi. Josie bir rimel kutusunu eline aldı, kapağını açtı ve parmağını siyah kıllara dokundurdu. Bir parfüm şişesini aldı ve kokladı.

Aynadaki yansımada kendisine tıpatıp benzeyen o kızın etiketinde "Pozitif Elektrik!" yazan bir ruju alıp dudaklarına sürmesini izledi. Yüzüne bir renk geldi; bir anda canlandı.

Başka biri olmak gerçekten bu kadar kolay mıydı?

"*Ne* yapıyorsun sen?"

Courtney'nin sesini duyan Josie fırlayıverdi. Courtney'nin gelip rujunu ellerinden almasını aynadan seyretti. "Şey... ben... özür dilerim," diye kekeledi Josie.

Onu asıl şaşırtan, Courtney Ignatio'nun gülümsemesi oldu. "Sana yakışmış aslında."

Joey kardeşinden daha yüksek notlara sahipti; Peter'dan daha iyi bir sporcuydu. Daha espriliydi; daha fazla sağduyu sahibiydi; çöp adamdan daha fazlasını çizebilirdi; partilerde etrafında dolanılan kişi de oydu. Peter'ın bildiği kadarıyla Joey'nin yapamadığı tek bir şey vardı (Peter hepsini tek tek sayıyordu), o da kan görmeye dayanabilmek.

Joey yedi yaşındayken en iyi arkadaşı bisikletten düşüp de alnını yardığında, bayılan kişi Joey olmuştu. Televizyonda ne zaman kanlı bir program olsa odadan çıkardı. Bundan dolayı hiçbir zaman babasıyla ava gidememişti. Oysa Lewis oğullarına on iki yaşına basar basmaz onları ava götüreceğine ve ateş etmeyi öğreteceğine söz vermişti.

Sanki Peter bütün sonbaharı bu hafta sonunu bekleyerek geçirmişti. Babasının kendisine kullandıracağı tüfekle ilgili bir sürü şey okumuştu: bir Winchester Model 94. Babası şu sıralar geyik avında kullandığı Remington 721 30.06'yı almadan önce bu tüfeği kullanırmış. Şimdi ise sabahın 4 buçuğunda Peter emniyeti sıkı sıkıya kapalı bu tüfeği elinde tuttuğuna inanamıyordu. Ağaçların arasında babasının peşinden ilerliyor, nefesi sanki ağzından çıktığı an donuyordu.

Dün gece kar yağmıştı ve bu sayede geyik avı için şartlar mükemmeldi. Dün keşfe çıktıklarında ağaç kabuklarında taze sıyrıklar görmüşlerdi. Erkek bir geyiğin bölgesini belirlemek için dönüp dönüp boynuzlarını sürttüğü ağaçlardı bunlar. Şimdi ise aynı yeri bulup, geyiğin tekrar gelip gelmediğini anlamak için taze izler araştırmaya başlamaları an meselesiydi.

Etrafta kimsecikler yokken dünya çok farklıydı. Peter babasının ayak izlerini takip etmeye çalışıyor, ayağını babasının bıraktığı izin tam üstüne basmaya uğraşıyordu. Kendisini orduda, özel bir görevde hayal ediyordu. Düşman hemen önlerindeydi. Her an bir çatışmaya girebilirlerdi.

"Peter," diye fısıldadı babası omzunun üstünden arkaya dönerek. "Tüfeğinin ucunu havada tut!"

Boynuz izlerini gördükleri ağaçlara doğru yaklaştılar. Bugün boynuz izleri tazeydi, ağacın soluk yeşil kabuğu kalkmış ve beyaz gövdesi ortaya çıkmıştı. Peter başını eğip ayaklarına baktı. Üç çift iz vardı yerde; bir tanesi diğer ikisinden çok daha büyüktü.

"Çoktan buralardan geçmiş," diye mırıldandı Peter'ın babası. "Muhtemelen dişi geyiklerin peşinde." Kızışmış geyikler her zamanki gibi zeki hareket etmezdi. Kovaladıkları dişi geyiklere o

kadar odaklanırlardı ki onları avlamaya çıkmış olabilecek insanları unuturlardı.

Peter ve babası ağaçların arasından yumuşak adımlarla ilerleyerek izleri bataklığa doğru takip ettiler. Birden babası elini kaldırdı. Dur anlamına gelen bir işaretti bu. Başını kaldıran Peter iki dişi geyik gördü. Biri daha yaşlıyken, diğeri bir yaşında bir hayvandı. Babası ona dönüp ağzını oynatarak, *Kımıldama,* dedi.

Erkek geyik ağacın arkasından çıkınca Peter nefesini tuttu. Kocaman, haşmetliydi. Kalın boynu dallı budaklı, dev bir boynuzu taşıyordu. Peter'ın babası başıyla belli belirsiz şekilde tüfeği işaret etti. *Hadi.*

Peter şu an on beş kilo daha ağırlaşan tüfeği beceriksizce kaldırdı. Dipçiği omzuna dayadı ve geyiğe nişan aldı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki tüfek sürekli sarsılıyordu.

Babasının talimatları sanki şu an fiilen ona fısıldanıyormuş gibi kulağındaydı: *Ön ayaklarına doğru, gövdenin alt kısmına ateş et. Kalbini vurursan anında öldürürsün. Kalbi ıskalarsan ciğerleri vurursun ve hayvan yüz metre kadar koşup yığılır.*

Sonra geyik döndü ve Peter'a baktı, gözleri Peter'ın yüzüne odaklanmıştı.

Peter tetiğe asılarak kurşunu bambaşka bir yere gönderdi.

Bilerek.

Üç geyik tehlikenin ne yönden geldiğini kestiremeyerek aynı anda kafalarını eğdiler. Tam Peter babasının tırstığını anlayıp anlamadığını ya da Peter'ın kötü bir nişancı olduğunu düşünüp düşünmediğini aklından geçirirken ikinci bir atış babasının tüfeğinden çıktı. Dişi geyikler kaçarken erkek geyik olduğu yere kaya gibi yıkıldı.

Peter geyiğin başına dikilmiş kalbinden oluk oluk akan kana bakıyordu. "Atış sıranı çalmak istemedim," dedi babası, "ama tüfeğini yeniden dolduracak olsaydın seni duyar ve kaçarlardı."

"Yok," dedi Peter. Gözlerini geyikten alamıyordu. "Önemli değil." Sonra çalıların içine kustu.

Babasının arkada bir şeyler yaptığını duyuyordu ama dönüp bakmayacaktı. Bunun yerine Peter çoktan erimeye başlamış bir kar öbeğine gözlerini dikmişti. Babasının yaklaştığını duydu. Ellerindeki kanın kokusunu alabiliyordu, hayal kırıklığının kokusunu.

Babası elini uzatıp omzuna hafifçe vurdu. "Bir dahaki sefere," diye iç geçirdi.

Dolores Keating ortaokula bu sene ocak ayında nakil olmuştu. Kimsenin dikkatini çekmeden hayatını sürdüren çocuklardan biriydi; ne çok güzeldi, ne çok çirkin, ne çok akıllı, ne de baş belası. Fransızca dersinde Peter'ın önünde oturur, fiil çekimlerini yüksek sesle tekrarlarken atkuyruğu yukarı aşağı sallanırdı.

Bir gün, Madam *avoir* fiilini ezberletirken Peter uyumamak için elinden geleni yaptığı sırada Dolores'in bir mürekkep lekesinin üzerinde oturduğunu fark etti. Kız beyaz pantolon giydiği için bunu çok komik bulmuştu ama sonra bunun mürekkep filan olmadığını anladı.

"Dolores âdet olmuş!" diye bağırdı tamamen yaşadığı şokun sersemliğiyle. Erkeklerle dolu bir evde –annesi dışında elbette– âdet görmek onlar için en büyük gizemlerden biriydi; tıpkı kadınların gözlerini çıkarmadan nasıl rimel sürebildikleri ve ne yaptıklarını görmeden sütyenlerinin kopçalarını sırttan nasıl taktıkları gibi.

Sınıftaki herkes ona döndüğü an Dolores'in yüzü en az pantolonu kadar kızarmıştı. Madam hemen onu koridora çıkarıp hemşirenin yanına gitmesini önerdi. Peter'ın önündeki sandalyede kırmızı bir kan gölcüğü vardı. Madam hademeyi çağırdı ancak sınıf artık kontrolden çıkmıştı. Ne kadar çok kan olduğu, Dolores'in de artık âdet gördüğü herkes tarafından bilinen o kızlardan biri olduğu hakkındaki fısıltılar yıldırım gibi dolanıyordu.

"Keating kanlı kuku olmuş," dedi Peter yanında oturan çocuğa ve bunu duyan çocuğun gözleri parladı.

"Keating kanlı kuku olmuş," diye tekrarladı çocuk ve tezahürat tüm sınıfa yayıldı. *Keating kanlı kuku olmuş. Keating kanlı kuku olmuş.* Peter'ın gözleri sınıfın öbür tarafında oturan, son zamanlarda

makyaj yapmaya başlayan Josie'ye ilişti. O da diğerlerinin tezahüratına katılmıştı.

Ait olmak tıpkı helyum gibi bir histi; Peter içten içe şiştiğini hissediyordu. Bunu başlatan kendisiydi; Dolores'in etrafına bir çizgi çekerek o da halkanın bir parçası oluvermişti.

O gün öğle yemeğinde Josie ile otururken Drew Girard ve Matt Royston ellerinde tepsileriyle yanlarına geldiler. "Olanları sen görmüşsün diye duyduk," dedi Drew ve Peter onlara ayrıntıları anlatsın diye yanlarına oturdular. Peter ballandıra ballandıra anlatmaya başladı. Bir çay kaşığı kadar kan, bir fincanı dolduracak kadar kan oluverdi; pantolondaki kan lekesi ufak bir lekeden bütün kalçayı kaplayan dev bir lekeye dönüştü. Drew ve Matt arkadaşlarını da çağırdılar. İçlerinden bazıları Peter'la aynı takımdaydı ve koca bir yıl boyunca onunla tek kelime etmemişlerdi. "Onlara da anlat, çok komik bir şey bu," dedi Matt ve Peter sanki kendilerinden biriymiş gibi ona gülümsedi.

Dolores okula gelmiyordu. Peter bir ay ya da daha uzun bir süre boyunca bile gelmese hiç fark etmeyeceğini biliyordu. Altıncı sınıf öğrencilerinin hafızaları çelik kapanlar gibiydi ve lise hayatının geri kalanı boyunca Dolores her zaman Fransızca dersinde âdet gören, sırasının her tarafını kan yapan kız olarak hatırlanacaktı.

Okula döndüğü sabah otobüsten iner inmez Drew ve Matt etrafını sardılar. "Bir *kadın* olarak," dediler sözcükleri uzatarak, "hiç göğsün yokmuş." Dolores yanlarından uzaklaştı ve Peter onu Fransızca dersine kadar görmedi.

Birisi, Peter kim olduğunu hatırlamıyordu, bir plan yapmıştı. Madam derse hep geç kalırdı; okulun diğer ucundan buraya gelmek zorundaydı. Bu sayede zil çalmadan evvel herkes Dolores'in sırasına gidip Courtney Ignatio'nun annesinden aşırıp onlara dağıttığı kutudan bir tamponu ona verebilecekti.

İlk önce Drew gitti. Tamponu sırasının üzerine bırakırken Dolores'e "Galiba bunu sen düşürmüşsün," dedi. Altı tampon verildikten sonra zil hâlâ çalmamıştı ve Madam da gelmemişti. Peter yerinden

kalktı, elinde Dolores'in sırasına bırakmaya hazırlandığı nesneyi tutuyordu ki kızın ağladığını fark etti.

Yüksek sesle ağlamıyordu, hatta neredeyse bakınca bile anlaşılmıyordu. Fakat Peter elinde tamponla yaklaşırken fark etti ki diğer taraftan bakınca böyle görünüyordu, yani *kendisine* cehennem azabı çektirdiklerinde.

Peter yumruğunu sıkarak avucundaki tamponu ezdi. "Yeter," dedi yumuşak bir sesle ve sonra Dolores'le alay etmek üzere sırada bekleyen diğer üç öğrenciye döndü. "Bu kadar yeter."

"Senin derdin ne homo?" diye sordu Drew.

"Artık komik bir yanı kalmadı."

Belki de hiçbir zaman komik olmamıştı. Sadece bu defa alay edilen *Peter* değildi ve bu kadarı bile fazlasıyla iyiydi.

Peter'ın arkasındaki oğlan onu ittirdi ve elindeki tamponu fırlatınca, tampon Dolores'in başından sekip Peter'ın sırasının altına doğru yuvarlandı. Sonra sıra Josie'ye gelmişti.

Josie önce Dolores'e, sonra da Peter'a baktı. "Yapma," diye mırıldandı Peter.

Josie dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve tamponu açılan parmaklarının arasından Dolores'in sırasına bıraktı. "Ay pardon," dedi ve buna gülen Matt Royston'un yanına doğru gitti.

♠

Peter pusuya yatmış bekliyordu. Birkaç haftadır Josie kendisiyle beraber eve yürümüyor olsa da Peter onun okuldan sonra ne yaptığını biliyordu. Genellikle Courtney ve tayfasıyla birlikte buzlu çay içmek için şehir merkezine gidiyor ve sonra vitrinlere bakıyorlardı. Peter bazen uzak bir mesafeden onu izliyordu; tıpkı tırtıl halini bildiğin bir kelebeğin nasıl bu kadar değişebildiğine şaşırarak onu izlemen gibi.

Peter diğer kızlar gidene dek bekledi ve sonra evine giden sokak boyunca Josie'yi takibe koyuldu. Ona yetişip de kolundan yapışınca Josie çığlık attı.

"Tanrım!" dedi Josie. "Peter, korkudan öldürseydin beni istersen!"

Ona soracaklarını daha önce kafasında planlamıştı çünkü kelimeler dilinden pek kolay dökülmüyordu ve onları söyleyebilmek için başkalarından daha fazla pratik yapması gerektiğini biliyordu. Ancak Josie'nin bu kadar yakınına sokulunca, hele bir de son zamanlarda yaşananlardan sonra her soru ona bir tokat gibi geliyordu. O da bunun üzerine kaldırımın kenarına oturdu ve parmaklarıyla saçını taradı. "Neden?" diye sordu sadece.

Josie onun yanına oturdu, kollarıyla dizlerini sardı. "Bunu seni incitmek için yapmıyorum."

"Onların yanında o kadar yapmacıksın ki."

"Yalnızca senin yanında olduğum gibi değilim," dedi Josie.

"Tamam işte, dediğim gibi: yapmacık."

"Gerçeğin farklı biçimleri vardır."

Peter dudağını büktü. "O mallar sana bunu öğretiyorlarsa, tam bir zırvalık olduğunu bilsen iyi edersin."

"Bana hiçbir şey öğrettikleri yok," diye karşı çıktı Josie. "Onların yanındayım çünkü onları *seviyorum*. Onlar eğlenceli ve komikler ve onların yanında olduğumda–" Birdenbire susuverdi.

"Ne?" diye onu zorladı Peter.

Josie başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. "Onların yanında olduğumda," dedi, "insanlar da *beni* seviyor."

Peter değişimin bu denli köklü olabileceğini bilmezdi: birini öldürmek isterken, bir anda kendini öldürmek istemeye geçebiliyormuşsun meğer.

"Artık senle dalga geçmelerine izin vermeyeceğim," diye ona söz verdi Josie. "Bu da işin güzel yanı, öyle değil mi?"

Peter cevap vermedi.

"Artık ben... artık ben senle takılamam," diye açıkladı Josie.

Peter başını kaldırdı. *"Takılamaz mısın?"*

Josie ayağa kalktı, ondan uzaklaştı. "Görüşürüz Peter," dedi ve onun hayatından çıkıp gitti.

İnsanların size baktıklarını hissedebilirsiniz; bu tıpkı yaz günlerinde kaldırımdan yükselen sıcaklık gibi, sırtınızın tam ortasında çıkmış bir çıban gibidir. Sizin hakkınızda konuştuklarını anlamak için bir fısıldaşmayı duymanıza filan da gerek yoktur.

Eskiden neye bakıyor olabilirler diye düşünerek banyoda aynanın karşısında dikilirdim. Başlarını çevirip bana bakmalarına sebep olanın, bende o kadar inanılmaz derecede farklı olanın ne olduğunu merak ederdim. İlk başta bunun cevabını söyleyemezdim. Yani, bendim işte bu.

Sonra bir gün aynaya baktığımda anladım. Gözlerimin içine baktım ve kendimden nefret ettim, belki de hepsinin toplamından daha fazla nefret ettim.

Belki de haklı olabileceklerine inanmaya başladığım gün, o gündü.

On Gün Sonra

Josie annesinin odasındaki televizyonun sesini duymayana dek bekledi ve sonra dijital saatin LED akrobasisini izlemek üzere yatağında yan döndü. Saat 02.00'yi gösterdiğinde artık vaktin güvenli olduğuna karar verdi ve örtüsünü açıp yataktan çıktı.

Alt kata çaktırmadan inmenin yolunu biliyordu. Daha önce arka bahçede Matt'le buluşmak için bunu birkaç kez yapmıştı. Bir gece, Matt cep telefonuna mesaj atıp onu görmeye gelmişti. Josie dışarı pijamalarıyla çıkmış ve Matt kendisine dokunduğunda bir an için onun parmaklarının arasından kayıp gideceğini sanmıştı.

Döşeme tahtalarının gıcırdadığı tek bir basamak vardı ve Josie onun üzerinden atlamayı düşünecek kadar zekiydi. Alt katta CD'leri karıştırarak aradığını buldu, izlerken yakalanmak istemediği o CD'yi. Sonra televizyonu açtı, sesi o kadar kıstı ki ekranın ve televizyon hoparlörlerinin ta dibine kadar girmek zorunda kaldı.

İlk görünen kişi Courtney'di. Elini havaya kaldırmış, çekim yapan kişiyi engellemeye çalışıyordu. Ancak bir yandan da gülüyordu; uzun saçları ipekten bir perde gibi yüzüne düşüyordu. Ekranda görünmeyen Brady Pryce'ın sesi duyuluyordu: "Çılgın Kızlar *programı için bize bir şeyler göster Court.*" Kameranın bir anlığına kadrajı kaydı ve sonra bir doğum günü pastasının yakın plan çekimi ekranı doldurdu. ON ALTINCI YAŞ GÜNÜN KUTLU OLSUN JOSIE. Sonra da ona doğum günü şarkısı söyleyen, aralarında Haley Weaver'ın da bulunduğu çeşitli yüzler göründü.

Josie görüntüyü dondurdu. Ekranda Courtney, Haley, Maddie, John ve Drew vardı. Josie her seferinde minik bir elektrik şokuna maruz kalarak her birinin alınlarına parmağını dokundurdu.

Doğum günü partisinde Storrs Göleti'nde mangal yapmışlardı. Menüde sosisli sandviç, hamburger ve tatlı mısır vardı. Ketçap getirmeyi unuttuklarından içlerinden biri otomobille şehre dönmüş ve

ufak bir marketten alıp gelmişti. Courtney'nin hazırladığı doğum günü kartında "İlelebet En İyi Arkadaşımsın" yazıyordu; oysa Josie, bir ay önce Maddie'ye verdiği karta da aynı şeyi yazdığını biliyordu.

Kadraj yeniden değiştiğinde ve ekranı kendi yüzü doldurduğunda, Josie ağlıyordu. Sırada ne olduğunu biliyordu; bu kısmı hatırlıyordu. Kamera geriye doğru çekildi ve işte Matt karşısındaydı, kumların üzerinde kolları kucağında oturan Josie'yi sarmıştı. Gömleğini çıkarmıştı ve Josie tenine dokunan teninin sıcaklığını hatırladı.

Bir an bu kadar hayat dolu olup da bir sonrakinde nasıl her şey durabiliyordu; yalnızca kalbin ve ciğerlerin değil, aynı zamanda hafifçe gülümseyişin, ağzının sol köşesinin sağdan önce kıvrılması; ve sesinin tonu; ve matematik ödevini yaparken saçını çekiştirme alışkanlığın...

"*Ben sensiz yaşayamam,*" derdi hep Matt ve şimdi Josie onun böyle bir mecburiyetinin olmayacağını anlıyordu.

Ağlamasına engel olamıyordu. Bu yüzden daha fazla ses çıkarmamak için yumruğunu ısırdı. Matt'in ekrandaki görüntüsünü sanki daha önce hiç görmediği bir hayvanı inceliyormuş, ezberleyip tüm dünyaya keşfettiklerini anlatmak zorundaymış gibi izliyordu. Matt'in eli Josie'nin açıktaki karnına yayılmıştı, bikinisinin kenarını kurcalıyordu. Josie kendisini utanarak Matt'in elini uzaklaştırmaya çalışırken izledi. "Burada olmaz," dedi kulağa gülünç gelen bir sesle; sanki kendisine ait değilmiş gibiydi duyduğu ses. Ne zaman sesinin kaydedilmiş halini dinlese hep böyle hisseder zaten insan.

"Öyleyse başka bir yere gidelim," dedi Matt.

Josie pijamasının eteklerini yukarı doğru çekiştirdi. Kendi elini karnına koydu. Başparmağını tıpkı Matt'in yaptığı gibi göğsünün alt kıvrımına değdirecek şekilde parmaklarını açtı. Sanki bu onun eliymiş gibi düşünüyordu.

Doğum günü için Matt ona altın bir kolye hediye etmişti, yaklaşık altı ay önce aldığı bu hediyeyi o gün bu gündür hiç çıkarmamıştı. Görüntülerde de kolye Josie'nin boynundaydı. Aynada kolyeye baktığında Matt'in onu boynuna takmasından sonra arkasında

bıraktığı parmak izini gördüğünü hatırladı. Bu ona çok özel gelmişti ve birkaç gün boyunca silinmemesi için elinden gelen her şeyi yaptı.

Arka bahçede onunla buluştuğu gece Matt onun pijamalarına bakıp gülmüştü çünkü tepeden tırnağa Nancy Drew resimleriyle kaplıydı. *"Sana mesaj attığımda ne yapıyordun?"* diye sordu.

"Uyuyordum. Neden gecenin bir yarısı beni görmen gerekiyordu?"

"Rüyanda beni göresin diye," demişti.

Ekrandaki görüntülerde biri Matt'in adını seslendi. Matt sırıtarak ona döndü. *Dişleri tıpkı bir kurdun dişleri,* diye geçirdi aklından Josie. *Sivri, gerçek olamayacak kadar beyaz.* Josie'nin dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Hemen dönerim," dedi.

Hemen dönerim.

Tam Matt ayağa kalktığı anda görüntüyü tekrar dondurdu. Ardından elini ensesine attı ve kolyeyi ince altın zincirinden çıkardı. Kanepenin kırlentlerinden birinin fermuarını açtı ve kolyeyi içine yerleştirdi.

Televizyonu kapadı. Sanki Matt sonsuza dek öyle kalacakmış, Josie'nin elini uzatıp ona dokunabileceği bir mesafede öylece duracakmış gibi kendini kandırıyordu; oysa DVD oynatıcının o daha odadan çıkmadan kapanacağını biliyordu.

Lacy evde süt kalmadığını biliyordu. O sabah Lewis ile birlikte mutfak masasında zombiler gibi otururken bunu dile getirdi:

"Yağmur geliyormuş diye duydum."

"Sütümüz bitmiş."

"Peter'ın avukatıyla görüştün mü?"

Peter'ı bir haftadan önce göremeyeceğini bilmek Lacy'ye çok ağır geliyordu; cezaevi kuralları böyleydi. Lewis'in onu görmeye *hiç* gitmemiş olmaması onu mahvediyordu. Otuz kilometre bile uzağında olmayan oğlunun bir hücrede yaşadığını bile bile gündelik işlerine nasıl devam edebilirdi ki?

Hayatınızdaki olayların bir tsunamiye dönüştüğü bir nokta vardı; Lacy bunu iyi biliyordu çünkü daha önce de tepeden tırnağa acıya gömülmüştü. Böyle bir şey meydana geldiğinde kendinizi günler sonra hiç tanımadığınız yerlerde, köklerinizi yitirmiş halde bulabiliyordunuz. Elinizdeki diğer tek seçenek, hâlâ bunu yapabilecek durumunuz varken daha yüksek bir zemine çıkmaktı.

Bu yüzden de tüm içgüdüleri ona yorganın altına gömülüp uyumasını söylese de Lacy kendisini yakınlardaki benzin istasyonunun marketinden süt alırken buldu. Bu göründüğü kadar kolay değildi: Sütü alabilmek için ilk önce otomobilinin camlarına vuran ve onu engelleyen muhabirler engelini aşarak garajından çıkması gerekiyordu. Peşinden anayola çıkarak onu takip eden habercilerin minibüsünü atlatmak zorundaydı. Sonuç olarak Purmort, New Hampshire'da bir benzin istasyonunda kasiyere sütün parasını öderken buldu kendini; burayı nadiren kullanırdı.

"2 dolar 59 sent," dedi kasiyer.

Lacy cüzdanını açtı ve üç tane bir dolarlık banknot çıkardı. O esnada kasadaki ufak, elle yazılmış kâğıdı fark etti. *Sterling Lisesi Kurbanları İçin Anıt Bağışı* yazıyordu kâğıtta ve bağışların atılması için bir kahve kutusu konmuştu.

Lacy sarsılmaya başladı.

"Sizi anlıyorum," dedi kasiyer. "Çok korkunç bir olay öyle değil mi?" Lacy'nin kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kasiyerin bunu duyabildiğinden neredeyse emindi.

"İnsan bu çocuğun annesi babası neredeydi diye düşünüyor ister istemez. Yani, nasıl olur da haberleri olmaz?"

Lacy başını öne doğru salladı. En ufak bir ses etse sanki kim olduğunun anlaşılacağından korkuyordu. Söylenenlere katılmak fazlasıyla kolaydı: Bugüne dek daha korkunç bir çocuk görülmüş müydü? Ya da ondan daha kötü bir anne?

Her kötü çocuğun arkasında kötü bir ebeveyn olduğunu ileri sürmek kolaydı. Peki ama ellerinden gelenin en iyisini yapan anne babalara ne demeli? Peki ya Lacy gibi koşulsuz seven, gözünü

sakınmadan koruyan, her şeyden aziz tutan ve her şeye rağmen bir katil yetiştiren anneye ne demeli?

Bilmiyordum, demek istiyordu Lacy. *Bu benim suçum değildi.*

Fakat hiç sesini çıkarmadı çünkü işin doğrusu, kendisi de buna inanıp inanmadığından emin değildi.

Lacy cüzdanında ne varsa kahve kutusunun içine boşalttı, banknotları ve bozuklukları. Benzin istasyonundan sersem gibi çıktı, süt kutusunu tezgâhta unutmuştu.

İçinde hiçbir şey kalmamıştı. Hepsini oğluna vermişti. Kalbini en çok kıran da buydu. Çocuklarımızın ne kadar muhteşem insanlar olmalarını istersek isteyelim, onlara ne kadar mükemmel kişilermiş gibi davranırsak davranalım, bizi hayal kırıklığına uğratma eğilimleri hep var. Anlaşılıyor ki çocuklar zannettiğimizden daha fazla bize benziyorlar; derinlerde, çok derinlerde büyük hasarları var.

Üniversitede psikiyatri profesörü olan Ervin Peabody, şehrin merkezindeki beyaz ahşap kilisede tüm Sterling kenti için bir acıyı paylaşma toplantısı düzenlemeyi teklif etti. Günlük yerel gazetede ufak bir satırda duyurulan bu etkinlik, bir yandan da kahve dükkânına ve bankaya bırakılan mor renkli ufak el ilanlarıyla halka ilan edildi ancak bu kadarı bile haberin yayılması için yeterli geldi. Akşam yedide başlayan toplantı öncesinde park edilmiş araç kuyruğu yol boyunca neredeyse bir kilometre uzanıyordu. İnsanlar kilisenin açık kapılarından bahçeye taştılar. Toplantıyı haber yapmak üzere tam tekmil hazır bulunan basın, Sterling polis teşkilatının bir grup memuru tarafından uzaklaştırıldı.

Yeni bir insan dalgası daha yanlarından geçerken Selena, bebeği göğsüne iyice yasladı. "Böyle olacağını bekliyor muydun?" diye fısıldadı Jordan'a.

Jordan başını iki yana salladı, gözleri kalabalığın üzerinde geziniyordu. İçlerinden tebliğ duruşmasına gelen bazılarını tanıdı fakat aynı zamanda yeni yüzler de vardı ve bu kişiler doğrudan lise ile bağlantısı olan kişiler olamazdı: yaşlılar, üniversite öğrencileri,

küçük bebekleri olan çiftler. Burada bulunmalarının sebebi yayılan dalga etkisiydi çünkü bir kişinin travması diğer birinin masumiyetini kaybetmesi demekti.

Ervin Peabody salonun ön tarafında polis şefi ile Sterling Lisesi müdürünün yanında oturuyordu. Ayağa kalkarak "Merhaba," dedi. "Bu gece bu toplantıyı düzenledik çünkü hepimiz hâlâ şoktayız. Neredeyse bir gecede çevremizdeki her şey değişti. Tüm cevaplar elimizde olmayabilir ancak neler olduğunu konuşmaya başlarsak yararımıza olacağını düşündük. Belki de daha önemlisi, birbirimizi dinlemeye başlarsak."

İkinci sırada oturan bir adam ayağa kalktı, ceketini elinde tutuyordu. "Ben buraya beş yıl önce taşındım çünkü karım ve ben New York City'nin keşmekeşinden kurtulmak istedik. Ailemizi yeni kuruyorduk ve biraz... nasıl diyeyim, daha nezih ve daha kibar bir yer istiyorduk. Demek istediğim, Sterling'de yolda giderken insanlar sizi tanıyıp korna çalarak selamlıyorlar. Bankaya gidiyorsunuz ve veznedar isminizi hatırlıyor. Amerika'da artık böyle yerler kalmadı ve artık..." Duraksadı.

"Artık Sterling de öyle bir yer değil," diyerek cümleyi onun yerine Ervin tamamladı. "Bir şeyin kafanızdaki imajının gerçekteki haline uymamasının ne kadar güç bir durum olduğunu iyi bilirim; yanınızdaki arkadaşınız bir canavara dönüştüğünde mesela."

"Canavar mı?" diye fısıldadı Jordan, Selena'nın kulağına.

"Ee, ne diyecekti adam? Peter'ın bir saatli bomba olduğunu mu? *Böyle* demek, hepsine kendilerini güvende hissettiriyor."

Psikiyatr kalabalığa baktı. "Bana öyle geliyor ki hepinizin bu akşam burada toplanmış olması Sterling'in değişmediğini gösteriyor. Yeniden bildiğimiz eski haline dönemez belki... Bu nedenle kendimize yeni bir normal anlayışı belirlememiz gerekiyor."

Bir kadın elini kaldırdı. "Peki ya lise ne olacak? Çocuklarımız tekrar oraya gitmek zorunda mı kalacaklar?"

Ervin polis şefine ve müdüre baktı. "Okul halen fiili bir soruşturma alanı," dedi polis şefi.

"Öğretim yılını farklı bir binada tamamlamayı umuyoruz," diye ekledi müdür. "Lebanon'daki eğitim müdürlüğü ile görüşmelerimiz sürüyor. Boş okullarından birini kullanabilir miyiz diye araştırıyoruz."

Başka bir kadın söze karıştı. "İyi de sonunda oraya dönmek zorunda kalacaklar. Benim kızım daha on yaşında ve o lise binasına girmeye ömrü boyunca korkacaktır. Geceleri çığlıklar atarak uykusundan uyanıyor. Okulda elinde silahla onu bekleyen biri olduğunu zannediyor."

"Hâlâ kâbus görebilen bir evladınız olduğu için mutlu olun," diye cevapladı onu bir adam. Kollarını kavuşturmuş şekilde Jordan'ın yanında oturuyordu. Gözleri kıpkırmızıydı. "Her gece ağladığı zaman yanına gidin ve ona sarılarak onu koruyacağınızı söyleyin. Yalan söyleyin ona, tıpkı benim yaptığım gibi."

Kilisenin içinde tıpkı sökülen bir yün yumağı gibi bir fısıltı dolaşmaya başladı. *"Bu konuşan Mark Ignatio. Ölen çocuklardan birinin babası."*

İşte böylece Sterling'de bir fay yarığı açılıvermişti. Öylesine derin ve karanlık bir yarıktı ki yıllar boyu içi doldurulamayacaktı. Bu kentte şimdiden çocuklarını kaybedenler ve hâlâ iyilikleri konusunda kaygılanacak çocukları olanlar arasında bir ayrım vardı.

"Bazılarınız kızım Courtney'yi tanırdı," dedi Mark. "Belki bebeğinize bakıcılık etmişti. Ya da yaz aylarında Steak Shack'te sipariş ettiğiniz hamburgerinizi masanıza servis etmişti. Belki de onu sima olarak tanırdınız; zira güzel bir kızdı, çok güzel bir kız." Salonun ön kısmına doğru döndü. "Bana nasıl yeni bir normal anlayışı geliştirebileceğimi söylemek ister misiniz doktor? Bir gün her şeyin daha kolay geleceğini ileri sürmeye cüret etmeyeceksinizdir herhalde. Bunu ardımda bırakacağımı. Kızım mezarında yatarken psikopatın tekinin hâlâ hayatta ve sağlıklı olduğunu unutacağımı." Adam birden Jordan'a döndü. "Sen nasıl kendinden nefret etmeden durabiliyorsun?" diye suçladı onu. "Gece nasıl uyku giriyor gözüne o orospu çocuğunu *savunduğunu* bile bile?"

Salondaki herkes Jordan'a döndü. Yanı başında oturan Selena'nın Sam'in yüzünü göğsüne bastırarak bebeği koruduğunu hissedebiliyordu. Jordan konuşmak üzere ağzını açtı fakat diyecek tek kelime bulamadı.

Koridordan yukarı doğru yaklaşan çizmelerin sesi dikkatini dağıttı. Patrick Ducharme, doğruca Mark Ignatio'ya doğru ilerliyordu. "Duyduğun acıyı tasavvur bile edemiyorum Mark," dedi Patrick bakışlarını acılı babaya odaklayarak. "Buraya gelip üzüntünü yaşamanın hakkın olduğunu da biliyorum. Fakat bizim ülkemizde işlerin nasıl yürüdüğünü de bilirsin; suçu ispatlanana dek herkes masumdur. Bay McAfee yalnızca işini yapıyor." Elini Mark'ın omzuna koydu ve sesini alçalttı. "Neden gidip birer kahve içmiyoruz?"

Patrick, Mark Ignatio'yu çıkışa doğru yönlendirirken, Jordan söylemek istediği sözleri hatırladı. "Ben de burada oturuyorum," diye lafa başladı.

Mark geriye döndü. "Uzun süre kalamayacaksın ama."

Alex, çoğu insanın sandığı gibi Alexandra'nın kısaltılmışı değildi. Babası ona çok istediği erkek evladına koymayı düşündüğü ismi koymuştu sadece.

Alex beş yaşındayken annesinin göğüs kanserinden ölmesinin ardından onu babası büyütmüştü. Ona bisiklete nasıl binileceğini ya da taş kaydırmayı öğreten bir baba değildi ama. Bunların yerine ona *musluk*, *ahtapot*, *kirpi* gibi kelimelerin Latincesini öğretir, İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'ni açıklardı. Babasının dikkatini çekmek için Alex akademik yöntemlere başvururdu: okuma yarışmalarını ve bilgi yarışmalarını kazanmak, bütün derslerden A almak, başvurduğu her üniversiteden kabul almak.

Tam babası gibi biri olmak isterdi; cadde boyunca yürürken tüm esnafın kapılara çıkıp selam verdiği biri: *İyi günler Yargıç Cormier.* Bir yere telefon ettiğinde konuştuğu kişi karşısındakinin Yargıç Cormier olduğunu duyduğu anda sesinin tonundaki değişimi duymak isterdi.

Ne olmuş yani babası onu hiç kucağına oturtup sevmediyse, iyi geceler öpücüğü vermediyse, bir kez olsun onu sevdiğini söylemediyse? Kişilik meselesiydi bu bir kere. Alex babasından her şeyin damıtılıp içindeki gerçeğe indirgenebileceğini öğrenmişti. Avutma, ebeveynlik, sevgi: bunların hepsi deneyimle öğrenmek yerine kaynatılıp özü çıkarılabilir ve açıklanabilirdi. Tabii bir de hukuk. Hukuk babasının inanç sistemini destekliyordu. Bir duruşma salonunda duyduğun her hissin açıklaması vardı. Mantıklı bir zeminde duygusal olmana izin veriliyordu. Müvekkilleriniz için hissettikleriniz kalbinizdeki gerçek hisler değildi veya öyle değilmiş gibi davranmalıydınız ki kimse sizi incitecek kadar yakınınıza sokulamasın.

Alex hukuk fakültesi ikinci sınıf öğrencisiyken babası felç geçirdi. Alex babasının hasta yatağının kenarına oturdu ve ona onu sevdiğini söyledi.

"Aman Alex," diye iç geçirdi babası. "Hiç gereği yok şimdi bunun."

Alex cenazede ağlamadı çünkü babasının da bunu isteyeceğini biliyordu.

Babası da tıpkı şu an Alex'in içinden geçirdiği gibi ilişkilerinin temelinin daha farklı olmasını ister miydi acaba? En sonunda umudunu yitirmiş ve baba kız yerine, öğretmen öğrenci ilişkisine razı mı olmuştu? Hayatınızın çocuğunuzun hayatı ile kesişmesi konusunda tüm şansınızı elden kaçırmadan evvel ne kadar uzun süre onunla paralel bir yolda yürüyebilirdiniz?

Acı ve acının safhaları hakkında sayısız kaynak okumuş, diğer okul baskınlarının ardında yaşananları araştırmıştı. Araştırmasını yapabilmişti fakat bunu Josie ile ilişkilendirmeye çalıştığı anda kızı ona sanki annesini daha önce hiç görmemiş gibi bakmıştı. Diğer zamanlarda ise Josie birden hüngür hüngür ağlamaya başlıyordu. Alex her iki durumla da nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Kendini yetersiz hissediyordu ve sonra bunun *kendisiyle* değil, *Josie* ile ilgili olduğunu hatırlıyor ve daha da başarısız hissediyordu.

O muazzam ironi Alex'in gözünden kaçmamıştı: Babasının tahmin edebileceğinden çok daha fazla benziyordu ona. Duruşma salonunda kendini evinin sınırları içinde olduğundan çok daha rahat hissediyordu. Madde etkisi altında araç kullanmak suçuyla üçüncü kez karşısına çıkan bir sanığa ne demesi gerektiğini gayet iyi bilirken, kendi kızıyla beş dakikalık bir sohbete giremiyordu.

Sterling Lisesindeki katliamdan on gün sonraydı. Alex, Josie'nin odasına girdi. Vakit öğleden sonraydı ve perdeler sımsıkı kapatılmıştı; Josie yastık yorgandan yaptığı kozasına saklanmıştı. İlk içinden geçen perdeleri açıp gün ışığını odaya doldurmak olsa da Alex bunu yapmayıp yatağa oturdu. Tortop olmuş kızını kollarıyla sardı. "Sen küçükken," dedi, "bazen gelip burada seninle uyurdum."

Yatakta bir kıpırdanma oldu ve Josie'nin yüzünü örten yorgan kaydı. Gözleri kıpkırmızıydı, suratı şişmişti. "Neden?"

Alex omuz silkti. "Gök gürültüsünü oldum olası sevmemişimdir."

"Peki niye ben uyandığımda seni hiç yanımda bulamadım öyleyse?"

"Her seferinde kendi yatağıma dönerdim çünkü. Güçlü olan ben olmalıydım... Benim bir şeylerden korkabildiğimi düşünmeni istemiyordum."

"Süperanne," diye fısıldadı Josie.

"Ama ben seni kaybetmekten korkuyorum," dedi Alex. "Hatta bunun çoktan başıma gelmiş olmasından korkuyorum."

Josie bir an için annesine baktı. "Ben de kendimi kaybetmekten korkuyorum."

Alex doğruldu ve Josie'nin saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Çıkalım buradan," diye bir öneride bulundu.

Josie donup kaldı. "Ben dışarı çıkmak istemiyorum."

"Tatlım, bu sana iyi gelecek. Fiziksel terapi gibi bir şey bu, beyin için sadece. Gündelik hayatın sıradan işlerine bırak kendini, en sonunda bunların nasıl yapıldığını doğal olarak hatırlayacaksın."

"Anlamıyorsun sen beni..."

"Eğer çabalamazsan Jo," dedi Alex, "o zaman bu *onun* kazandığı anlamına gelir."

Josie'nin kafası birden annesine dönüverdi. Alex'in *onun* kim olduğunu açık açık söylemesine gerek yoktu. "Hiç aklına gelmiş miydi?" diye kızına sorduğunu fark etti Alex.

"Ne aklıma gelmiş miydi?"

"Onun böyle bir şey yapabileceği?"

"Anne ben istemiyorum bunu konuşmak–"

"Sürekli onun küçüklük hallerini düşünüyorum," dedi Alex.

Josie başını iki yana salladı. "Çok uzun zaman önceydi o," diye mırıldandı. "İnsanlar değişir."

"Biliyorum. Fakat bazen sana o tüfeği verişini görebiliyorum hâlâ–"

"Ufaktık o zaman," diye sözünü kesti Josie, gözleri yaşlarla dolarken. "Aptaldık." Birdenbire üzerindeki yorganı atıverdi. "Bir yerlere gitmek istediğini sanıyordum."

Alex ona baktı. Bir avukat burada konunun önemini vurgulardı. Fakat bir anne vurgulamasa da olurdu.

Dakikalar sonra Josie arabada annesinin yanında oturuyordu. Kemerini bağladı, sonra çözdü, sonra yeniden bağladı. Alex, kilitlendiğinden emin olmak için Josie'nin kemere asılmasını izledi.

Yolda giderken ikisi için de malum olanları işaret edip durdu Alex: Main Caddesi refüjü üstünde ilk nergislerin karlar arasından cesur başlarını çıkardıklarını, Sterling Üniversitesi kürek takımının Connecticut Nehri üzerinde antrenman yaptığını, kayıklarının baş tarafının suyun yüzeyindeki buz kalıntılarını kırıp geçtiğini. Otomobilin termometresinin dışarıdaki sıcaklığın on dereceden fazla olduğunu gösterdiğini. Alex bilerek uzun yoldan gitti, okulun önünden geçmeyen yoldan. Josie'nin başı sadece bir kez etrafa bakmak üzere döndü, o da polis merkezinin önünden geçtikleri zamandı.

Alex lokantanın önündeki otoparka çekti. Cadde öğle tatilinde alışverişe çıkmış çalışanlar ve telaşla koşturan, kargoya verilecek

paketler taşıyan, cep telefonuyla konuşan, vitrinleri seyreden yayalarla doluydu. İşin aslını bilmeyen biri için Sterling'de hayat her zamanki akışında devam ediyor gibiydi. "Ee," dedi Alex, Josie'ye dönerek. "Nasılsın bakalım?"

Josie başını öne eğerek kucağına koyduğu ellerine bakmaya başladı. "İyi."

"Düşündüğün kadar kötü değilmiş, öyle mi?"

"Şimdilik."

"İyimser kızım benim." Alex ona gülümsedi. "Bir soğuk sandviçle salata söyleyip paylaşalım mı?"

"Daha oturup menüye bile bakmadın," dedi Josie ve otomobilden indiler.

Birden pas içinde bir Dodge Dart kırmızı ışıkta geçti ve egzozundan ufak patlamalar yükselirken hızla gözden kayboldu. "Geri zekâlı," diye homurdandı Alex, "şunun bir plakasını alayım da ben..." Josie'nin bir anda ortadan kaybolduğunu fark edince cümlesi yarım kaldı. "Josie!"

Sonra Alex onu gördü, kendini kaldırıma atmış, yere yüzükoyun yapışmıştı. Yüzü kireç gibi bembeyaz kesilmişti, tir tir titriyordu.

Alex yanı başına diz çöktü. "Sadece bir otomobildi." Josie'nin dizleri üstünde doğrulması için yardım etti. Etraflarındaki herkes onları seyrediyor ama seyretmiyormuş gibi yapıyorlardı.

Alex, Josie'yi onların bakışlarından korumaya çalışıyordu. Bir kez daha çuvallamıştı. Doğru yargılama yetisiyle tanınmış birisi için birdenbire bu özelliğini tamamen kaybetmiş gibiydi. İnternette okuduğu bir şey geldi aklına; acı söz konusu olduğunda ileri doğru bir adım atarken geriye doğru üç adım atabiliyordunuz. Neden bu bilgiye sevdiğiniz birinin canı yandığında sizin de bu acıyı kemiklerinize kadar derinde hissettiğiniz gerçeğinin eklenmediğini merak etti. "Tamam, tamam," dedi Alex kolunu sıkıca Josie'nin omuzlarına dolayarak. "Hadi seni eve geri götürelim."

Patrick elindeki vakayla yatıyor, kalkıyor, yiyor, içiyordu. Polis merkezinde gayet sakin ve aklı başında bir görünüm arz ediyordu, neticede tüm dedektiflerin üstüydü. Fakat eve döndüğünde yaptığı her hareketi sorguluyordu. Buzdolabının kapağında ölenlerin fotoğrafları asılıydı; banyo aynasına Peter'ın o gün yaptıklarını tek tek yazmıştı. Gecenin bir yarısına kadar oturup sorular hazırlıyordu: Peter okula gitmek üzere çıkmadan önce evde ne yapıyordu? Bilgisayarında başka neler vardı? Ateş etmeyi nereden öğrenmişti? Silahları nereden bulmuştu? Bütün bu öfkesinin kaynağı neydi?

Gün içinde değerlendirilmesi gereken muazzam miktarda ve toplanması gereken çok daha büyük miktarda bilginin arasında cebelleşiyordu. Şu an karşısında Joan McCabe oturuyordu. Kadının gözyaşları karakoldaki son kâğıt mendil kutusunu da tüketmişti ve şimdi de kâğıt havluları avucunda katlayıp duruyordu. "Affedersiniz," dedi Patrick'e. "Ben her defasında daha da kolaylaşacağını sanıyordum."

"Pek öyle olmuyor," dedi Patrick kibarca. "Ağabeyiniz hakkında konuşmak için bana zaman ayırmanızı takdir ediyorum."

Ed McCabe silahlı saldırıda öldürülen tek öğretmendi. Ders verdiği sınıf merdivenlerin ucunda, spor salonuna gidiş yolunun üstündeydi. Dışarı çıkıp yaşananlara müdahale etme talihsizliğine düşmüştü. Okul kayıtlarına göre, Peter onuncu sınıftayken McCabe onun matematik dersine girmişti. Derslerinden B ile geçmişti. Kimse onun o sene McCabe ile geçinememesi gibi bir şey hatırlamıyordu; öğrencilerin çoğu Peter'ın o sınıfta olduğunu bile hatırlamıyordu.

"Size söyleyebileceğim başka hiçbir şey yok gerçekten," dedi Joan. "Belki Philip bir şeyler hatırlayabilir."

"Kocanız mı?"

Joan başını kaldırıp ona baktı. "Hayır. Philip, Ed'in partneriydi."

Patrick geriye yaslandı. "Partner derken... şey gibi mi–"

"Ed, eşcinseldi," dedi Joan.

Bundan bir şey çıkabilirdi de çıkmayabilirdi de. Patrick'in bildiği kadarıyla, daha yarım saat önce onun için talihsiz bir kurban olan Ed McCabe, Peter'ın bu saldırıyı başlatma nedeni bile olabilirdi.

"Okulda kimse bilmiyordu," dedi Joan. "Sanırım tepkilerden çekiniyordu. Şehirdeki insanlara Philip'in üniversiteden yurt arkadaşı olduğunu söylüyordu."

Diğer bir kurban Natalie Zlenko'ydu. Böğründen vurulmuştu ve karaciğerinin bir kısmının ameliyatla alınması gerekmişti. Patrick bu ismin Sterling Lisesi Gey ve Lezbiyen Kulübü başkanı olarak geçtiğini hatırlıyordu. İlk vurulan insanlardan biri oydu; McCabe en son vurulanlardandı.

Belki de Peter Houghton homofobikti.

Patrick Joan'a kartını verdi. "Philip'le konuşmayı çok isterim," dedi.

Lacy Houghton, Selena'nın önüne bir demlik ve bir tabak kereviz koydu. "Sütümüz kalmamış. Almaya çıkmıştım ama..." Sesi alçalıp kayboldu ve Selena da bu boşluğu doldurmaya çalıştı.

"Benimle konuştuğunuz için çok teşekkür ederim," dedi Selena. "Bana söyleyeceğiniz her şeyi Peter'a yardımcı olmak için kullanacağız."

Lacy başını öne doğru salladı. "Ne isterseniz," dedi. "Ne öğrenmek isterseniz."

"Tamam, öyleyse kolay olanlarla başlayalım. Nerede doğdu?"

"Dartmouth-Hitchcock," dedi Lacy.

"Normal bir doğum muydu?"

"Tamamen. Hiçbir komplikasyon yaşanmadı." Hafifçe gülümsedi. "Hamileyken günde beş kilometre yürürdüm. Lewis bir gün birilerinin bahçesinde doğuracağımı düşünürdü."

"Onu emzirdiniz mi? İyi yiyen bir bebek miydi?"

"Anlayamadım, bunun ne alakası var..."

"Çünkü bir beyin rahatsızlığı olup olmadığını anlamamız gerekiyor," diye açıkladı Selena açık sözlülükle. "Organik bir sorun var mı yok mu bilmeliyiz."

"Ha," dedi Lacy belli belirsiz. "Evet, onu emzirdim. Sağlıklı bir bebekti. Akranlarından biraz daha ufak tefekti ama ne Lewis ne de ben iri yapılı insanlarız zaten."

"Çocukken sosyal gelişimi nasıldı?"

"Çok fazla arkadaşı yoktu," dedi Lacy. "Joey gibi değildi."

"Joey?"

"Peter'ın ağabeyi. Peter ondan bir yaş küçüktür ve çok daha sessizdir. Bedensel yapısı ve Joey kadar iyi bir sporcu olmaması yüzünden hep ezilmiştir..."

"Peter'ın Joey ile nasıl bir ilişkisi vardı?"

Lacy başını öne eğip kemikli ellerine baktı. "Joey geçen sene öldü. Sarhoş bir sürücünün kurbanı oldu."

Selena not almaya ara verdi. "Çok üzüldüm."

"Ya," dedi Lacy. "Ben de."

Selena hafifçe geriye yaslandı. Bu çok saçmaydı, farkındaydı ama belli mi olur; belki talihsizlik bulaşıcı bir şeydir diye düşünerek çok da yakınına girmek istemedi. Bu sabah beşiğinde uyur halde bıraktığı Sam'i düşündü. Gece uyurken çoraplarından birini çıkarmıştı; ayak parmakları yeni filizlenen bezelye taneleri gibiydi; şeker gibi tenini ısırmamak için kendini zor tuttu. Sevginin dili çoğunlukla bu şekildeydi: bir insanı gözlerinizle yer, onun görünüşünü içip bitirir, her şeyiyle onu yalar yutardınız. Sevgi parçalanıp kanınıza karışan bir besindi.

Selena yeniden Lacy'ye döndü. "Peter, Joey ile iyi geçinir miydi?"

"Peter ağabeyine tapardı."

"Size bunu kendisi mi söyledi?"

Lacy omuz silkti. "Söylemesine gerek yoktu ki. Joey'nin tüm futbol maçlarına gider ve hepimiz gibi o da tezahürat ederdi. Liseye

başladığında herkes ondan çok şey bekliyordu çünkü o, Joey'nin küçük kardeşiydi."

Selena bunun bir gurur kaynağı olduğu kadar bir hayal kırıklığı sebebi olabileceğini de biliyordu. "Peter Joey'nin ölümüne nasıl tepki verdi?"

"Yıkılmıştı, tıpkı bizler gibi. Çok ağladı. Odasına kapandı."

"Joey'nin ölümünden sonra Peter'la olan ilişkiniz değişti mi?"

"Sanırım daha da kuvvetlendi," dedi Lacy. "Kendimi kaybetmiş haldeydim. Peter... onun üstüne düşmemize izin verdi."

"Peki Peter'ın üzerine düştüğü kimseler var mıydı? Yakın ilişki kurduğu birileri?"

"Kızlarla filan mı?"

"Ya da oğlanlarla," dedi Selena.

"Hâlâ o havai yaşlardaydı. Birkaç kıza çıkma teklif ettiğini biliyordum ama herhangi bir sonuç çıktığını sanmıyorum bunlardan."

"Peter'ın notları nasıldı?"

"Ağabeyi gibi tüm notları A olan bir öğrenci değildi," dedi Lacy, "ama genelde B filan alırdı, zaman zaman da C. Ona hep elinden gelenin en iyisini yapmasını söylerdik."

"Herhangi bir öğrenme bozukluğu var mıydı?"

"Hayır."

"Peki ya okul dışında? Ne yapmaktan hoşlanırdı?" diye sordu Selena.

"Müzik dinlerdi. Bilgisayar oyunları oynardı. Diğer gençlerden farksızdı."

"Dinlediği müzikleri hiç dinlediniz mi ya da o oyunları oynadınız mı?"

Lacy'nin yüzünden hayalet gibi bir gülümseme geçip gitti. "Özellikle uzak durmaya gayret ettim."

"İnternet kullanımını takip ettiniz mi?"

"Yalnızca ev ödevleri için kullanıyor diye biliyorduk. Sohbet odaları hakkında ve internetin ne kadar tehlikeli olabileceği konusunda uzun uzun konuşmuştuk fakat Peter aklı başında bir çocuktu. Biz–" Gözlerini kaçırarak duraksadı. "Biz ona güveniyorduk."

"Bilgisayarına ne indirdiğini biliyor muydunuz?"

"Hayır."

"Peki ya silahlar? Bunları nereden temin ettiğini biliyor musunuz?"

Lacy derin bir nefes aldı. "Lewis ava çıkar. Bir defasında Peter'ı da yanında götürmüştü ama Peter'ın pek hoşuna gitmedi. Tüfekler her zaman bir tüfek dolabında kilitli durur–"

"Peter da anahtarın yerini biliyordu."

"Evet," diye mırıldandı Lacy.

"Peki ya tabancalar?"

"Evimizde hiç tabanca yoktu. Bunların nereden geldiği hakkında en ufak bir fikrim yok."

"Hiç odasını kontrol eder miydiniz? Yatağın altına, dolapların içine bakmak gibi mesela?"

Lacy gözlerini Selena'ya dikti. "Mahremiyetine her daim saygı gösterirdik. Bence bir çocuğun kendine ait bir alanı olması önemli ve –" Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

"Ve?"

"Ve bazen de araştırmaya başladığınızda," dedi Lacy yumuşak bir sesle, "hiç de görmek istemediğiniz şeyler bulabilirsiniz."

Selena dirsekleri dizlerinin üstünde, öne doğru eğildi. "Bu ne zaman oldu Lacy?"

Lacy pencereye doğru yürüdü, perdeyi çekti. "Anlayabilmek için Joey'yi tanıman gerekirdi. O bir son sınıf öğrencisiydi, onur öğrencisiydi, bir sporcuydu. Sonra, mezuniyetine bir hafta kala öldürüldü." Elini perdenin kumaşında gezdirdi. "Birinin odasına girip toplaması, saklamak istediğimiz şeyleri ayırması gerekiyordu. Bir süre elim varmadı ama en sonunda bu işi ben yaptım. Çekmecelerine

bakarken uyuşturucuyu buldum. Azıcık bir toz bir sakız kâğıdına sarılmıştı, yanında bir kaşıkla bir iğne vardı. İnternette araştırana dek bunun eroin olduğunu anlamadım bile. Hepsini tuvalete döktüm, iğneyi de iş yerimde çöpe attım." Kıpkırmızı bir yüzle Selena'ya döndü. "Sana bunu anlattığıma inanamıyorum. Bugüne dek kimseye söylemedim, Lewis'e bile. Onun veya *herhangi bir kimsenin* Joey hakkında kötü bir şey düşünmesini istemedim."

Lacy yeniden kanepeye oturdu. "Peter'ın odasına bilerek girmedim çünkü bulabileceklerimden korkuyordum," diye itiraf etti. "Çok daha kötüsü olabileceğini bilemezdim."

"Hiç onu odasındayken rahatsız ettiğin oluyor muydu? Kapıya tıklamak, başını içeri uzatmak gibi?"

"Elbette. İyi geceler dilemek için odasına gelirdim."

"Neyle meşgul olurdu genellikle?"

"Bilgisayar başındaydı," dedi Lacy. "Neredeyse istisnasız bir biçimde."

"Ekranda ne olduğunu görmez miydiniz?"

"Bilmem. Dosyayı kapatırdı."

"Beklenmedik bir anda çıkıp geldiğinde nasıl tepki verirdi? Şaşkın mı görünürdü? Öfkeli mi? Suçlu mu?"

"Neden bana onu yargılıyormuşsun gibi geliyor?" dedi Lacy. "Sizin bizim tarafımızda olmanız gerekmiyor mu?"

Selena bakışlarını Lacy'ninkilere sabitledi. "Bu davayı derinlemesine soruşturabilmemin tek yolu, size gerçekleri sormak Bayan Houghton. Tek yaptığım bu."

"Diğer gençlerden bir farkı yoktu," dedi Lacy. "Ona iyi geceler öpücüğü vermemden pek hoşlanmazdı. Utanırmış gibi bir hali olmazdı. Benden bir şey saklıyormuş gibi de görünmezdi. Bilmek istediğin bu mu?"

Selena kalemini bıraktı. Mevzu savunmacı bir hal alınca görüşmeyi sona erdirme vakti gelmiş demektir. Fakat Lacy hâlâ kendi isteğiyle anlatıyordu.

"Hiçbir zaman bir sorun olduğunu düşünmedim," diye açıkladı. "Peter'ın sıkıntılı olduğunu bilmiyordum. Kendini öldürmek istediğini bilmiyordum. Bunların hiçbirini bilmiyordum." Ağlamaya başladı. "Bütün o çocukların ailelerine ne diyeceğimi bilemiyorum. Keşke onlara ben de birini kaybettim diyebilseydim. Onu çok uzun zaman önce kaybettim."

Selena ufacık kalmış kadını kollarıyla sardı. "Bu senin hatan değil," dedi. Lacy Houghton'ın bu sözleri duymaya ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Sterling Lisesi müdürü tam bir ironiye imza atmış ve İncil Araştırmaları Kulübü'nü Gey ve Lezbiyen Dayanışma Topluluğu'nun bitişik sınıfına yerleştirmişti. Perşembe günleri saat üç buçukta lisenin 233 ve 234 numaralı sınıflarında toplanıyorlardı. 233 numaralı sınıf aynı zamanda gün boyu Ed McCabe'in derslerine ev sahipliği yapıyordu. İncil Araştırmaları Kulübü'nün üyelerinden biri Grace Murtaugh adında, babası papaz olan bir kızdı. Spor salonuna giden koridorda, çeşmenin önünde öldürülmüştü. Gey ve Lezbiyen Dayanışma Topluluğu'nun başkanı hâlâ hastanedeydi. Natalie Zlenko adlı bu kız aynı zamanda yıllık fotoğrafçısıydı ve okuldaki birinci yılından sonra bu gezegende kendisi gibi olan başkaları da var mı düşüncesiyle 233 numaralı sınıftaki toplantıya katılmasından sonra alenen lezbiyen kimliğiyle boy göstermeye başlamıştı.

"İsim veremeyiz." Natalie'nin sesi o kadar alçak çıkıyordu ki Patrick onu duyabilmek için yatağın üzerine doğru eğilmek zorunda kaldı. Natalie'nin annesi Patrick'in omzunda bekliyordu. Natalie'ye birkaç soru sormak üzere odaya girdiğinde ona hemen orayı terk etmesini, aksi halde polis çağıracağını söyledi. Patrick ona *kendisinin* zaten polis olduğunu hatırlattı.

"Ben isim istemiyorum," dedi Patrick. "Ben yalnızca bunun neden meydana geldiğini anlayabilmesi için bir jüriye yardımcı olabilmem adına bana yardımcı olmanı istiyorum."

Natalie başını öne doğru salladı. Gözlerini kapadı.

“Peter Houghton,” dedi Patrick. “Herhangi bir toplantınıza katılmış mıydı?”

“Bir kez,” dedi Natalie.

“Aklında kalan bir şey söyledi mi ya da yaptı mı?”

“Herhangi bir şey ne söyledi, ne de yaptı. Sadece bir kez geldi ve bir daha adımını atmadı.”

“Bu durumla sıkça karşılaşır mısınız?”

“Bazen,” dedi Natalie. “İnsanlar kendilerini ifşa etmeye hazır olmayabiliyorlar. Kimi zaman da kimlerin eşcinsel olduğunu öğreneyim de okulda ona hayatı zindan edeyim diyen hödükler de karşımıza çıkabiliyor.”

“Senin kanınca, Peter bu kategorilerden herhangi birine uyuyor muydu?”

Natalie uzunca bir süre cevap vermedi, gözleri hâlâ kapalıydı. Patrick uyuyakaldığını düşünerek geriye çekildi. Annesine dönerek “Teşekkür ederim,” dediği anda Natalie konuştu.

“Peter o toplantıya katılmadan çok önce alay konusu oluyordu,” dedi.

Selena, Lacy Houghton ile görüşürken Jordan bez değiştiriyordu ve Sam kendi kendine uyumak konusunda inanılmaz başarısız bir bebekti. Ne var ki otomobille on dakika gezinmek yumruk yemiş bir boksör gibi onu nakavt etmeye yetiyordu. Bu yüzden Jordan bebeği sarıp sarmaladı ve otomobil koltuğuna bağladı. Ancak Saab’ı geri vitese takana dek tekerleklerinin jant üstünde gittiğini fark edemedi; dört lastiği birden doğranmıştı.

“Siktir,” dedi Jordan, Sam arka koltukta yeniden mızmızlanmaya başlarken. Bebeği kucağına aldı, eve götürdü ve Selena’nın evde onu taşımak için kullandığı kanguruya yerleştirdi. Ardından bu vandalizmi bildirmek için polisi aradı.

Telefonda konuştuğu polis memuru Jordan’a soyadının nasıl yazıldığını sormadığı an Jordan başının dertte olduğunu anladı. Memur

soyadını biliyordu çünkü. "İlgileneceğiz," dedi memur. "Fakat öncesinde ağaçta mahsur kalmış bir sincabı kurtarmamız gerekiyor." Telefon yüzüne kapanıverdi.

Halden anlamayan şerefsizler oldukları için polisleri dava edebilir miydiniz?

Bir mucize eseri, muhtemelen stres feromonları sayesinde, Sam uyumuştu fakat kapı zilini duyunca sersemleyerek uyandı ve avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. Jordan kapıyı sinirle açtı ve karşısında Selena'yı buldu. "Bebeği uyandırdın," diye onu suçladı, bir yandan Sam'i kucağına alırken.

"Sen de kapıyı kilitlemeseydin o zaman. Aa, merhaba tatlı beyefendi," diye şirinlik yapmaya başladı Selena. "Ben yokken babası canavar mı olmuş benim güzel oğlumun?"

"Birisi lastiklerimi kesmiş."

Selena bebeğin başının üzerinden ona baktı. "Nasıl dost edineceğini ve insanları etkileyeceğini bilen adamsın gerçekten. Dur ben tahmin edeyim; polis şikâyetini işleme koymak için can atmıyor, öyle değil mi?"

"Yani."

"Kendin kaşındın," dedi Selena. "Bu davayı almak isteyen sendin."

"Biraz eşine destek olsan nasıl olur?"

Selena omuzlarını silkti. "Evlenirken böyle bir yemin etmemiştim. Sana acımamı istiyorsan, gerekli şartları sağlamalısın."

Jordan parmaklarıyla saçlarını taradı. "Anneden bir şey çıkarabildin mi bari? Mesela Peter'a psikiyatrik bir teşhis filan konulmuş mu daha önceden?"

Sam'i bir elinden diğerine geçirerek paltosunu çıkaran Selena, gömleğinin düğmelerini de çözerek bebeğini emzirmek üzere kanepeye oturdu. "Hayır. Ama bir kardeşi varmış."

"Öyle mi?"

"Evet. Ölmüş bir kardeş. Sarhoş bir sürücü tarafından öldürülmeden önce her annenin rüyası İdeal Amerikalı Oğul'muş."

Jordan yanına oturdu. "Bunu kullanabilirim..."

Selena gözlerini devirdi. "Bir kerecik olsun avukat olmasan da insan olmaya odaklansan? Jordan, bu aile o kadar derine saplanmış ki başka şansları yokmuş. Çocuk tam bir barut fıçısıymış. Ailesi kendi acılarıyla uğraşırken direksiyonda uyuyakalmışlar. Peter'ın güç alabileceği kimsesi yokmuş."

Jordan gözleri ışıl ışıl ona baktı, yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. "Harika," dedi. "Müvekkilimiz birdenbire sempatik bir hal aldı."

Lebanon'daki öğrenci sayısının aşırı azalması nedeniyle zamanında idari bir binaya dönüştürülmüş bulunan Mount Lebanon İlkokulu, Sterling Lisesindeki silahlı saldırıdan bir hafta sonra geçici olarak lise öğrencilerinin eğitim-öğretim yılını tamamlamaları için tahsis edildi.

Derslerin yeniden başlayacağı günün sabahında Josie'nin annesi odasına girdi. "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi. "İstersen birkaç hafta daha okula gitmeyebilirsin."

Birkaç gün önce her öğrenciye derslerin yeniden başlayacağı yazılı olarak bildirildikten sonra bir telefon trafiği, bir panik havası başlamıştı. *Sen okula dönecek misin? Ya sen*? Söylentiler dolanıyordu: kimlerin anneleri okula dönmelerine izin vermeyecek; St. Mary's'e nakil olan kim; Bay McCabe'in derslerine kim girecek? Josie hiçbir arkadaşını aramamıştı. Verecekleri cevapları duymaktan korkuyordu.

Josie okula dönmek istemiyordu. Bir okul koridorunda yürümeyi, burası fiziksel olarak Sterling Lisesinde olmasa bile tahayyül edemiyordu. Müdürün ve nöbetçi öğretmenin herkesten nasıl davranmalarını bekleyeceklerini bilemiyordu. Hepsi de aynı şekilde davranacaklardı: rol yapacaklardı. Çünkü gerçek herhangi bir his duymak onlar için çok yıkıcı olurdu. Diğer taraftan Josie'nin bir yanı da neden okula dönmesi gerektiğini anlayabiliyordu; çünkü oraya aitti. Sabah gözünüzü açıp da hayatınızın eskiden böyle olmadığını idrak edene kadar geçen o üç saniyeyi dört gözle beklemenin ne demek olduğunu sadece Sterling Lisesi öğrencileri anlayabilirdi;

ayaklarınızın altındaki zeminin oynak olmadığına inanmanın nasıl kolay olduğunu artık unutmuş o insanlar.

Sizden başka bin kişiyle daha sürüklenip gidiyorsanız, yine de kaybolduğunuz söylenebilir miydi?

"Josie?" diyerek annesi onu cevap vermeye zorladı.

"Sorun değil," diye yalan söyledi Josie.

Annesi odasından çıkınca Josie kitaplarını toplamaya başladı. Birden fen sınavına hiç hazırlanmadığını fark etti. Katalizörler. Artık bu konuda hiçbir şey hatırlamaz haldeydi. Bayan Duplessiers okula döndükleri ilk gün sınav yapacak kadar cadılaşmazdı herhalde, değil mi? Aradan geçen üç haftada zaman durmuş değildi ki; tamamen değişmişti.

Okula gittiği son sabah kafasında belirli bir düşünce yoktu. O sınav, belki de. Matt. O gece ne kadar çok ev ödevi olacağı. Yani normal şeyler. Normal bir gün. Onu herhangi bir okul sabahından ayrı kılacak hiçbir şey yoktu; öyleyse Josie bugünün de birdenbire bambaşka bir hal almayacağından nasıl emin olabilirdi?

Josie mutfağa indiğinde annesi bir takım elbise içindeydi, iş kıyafetini giymişti yani. Josie buna şaşırdı. "Sen *bugün* mü işe başlıyorsun?" diye sordu.

Annesi elinde bir spatulayla ona döndü. "Şey..." diye cevapladı lafı geveleyerek. "Düşündüm de madem sen... Bir sorun olduğunda filan kâtiplikten bana ulaşabilirsin her zaman. Sana yemin ederim Josie, on dakikayı bulmadan yanında olacağım..."

Josie kendini bir sandalyeye attı ve gözlerini kapadı. O gün Josie'nin evden çıkacak olması her nasılsa çok büyük önem taşımıyordu; annesinin evde oturup başına bir şey gelir mi diye onu bekleyeceğini sanmıştı. Fakat bu aptalcaydı, öyle değil mi? Bugüne dek hiç böyle olmamıştı ki, şimdi neden farklı olsun?

Çünkü, diye fısıldadı Josie'nin zihninden bir ses, *artık her şey farklı da ondan.*

"Programımı yeniden düzenledim, böylece seni okul çıkışı alabileceğim. Bir sorun olursa da–"

"Biliyorum. Kâtipliği ara. Aynı hikâye."

Annesi karşısına geçip oturdu. "Tatlım, ne bekliyordun?"

Josie gözlerini kaldırdı. "Hiçbir şey. Uzun bir zaman önce bıraktım ben beklemeyi." Ayağa kalktı. "Kreplerin yanıyor," dedi ve geri odasına çıktı.

Yüzünü yastığına gömdü. Ne sorununun olduğunu bilmiyordu. Sanki, *artık*, iki Josie vardı– belki de bunun bir kâbus olduğunu, belki de hiç yaşanmadığını umut etmeye devam eden küçük kız ile hâlâ canı çok yanan ve yakınına yaklaşan herkese çıkışan realist kız. Sorun ise herhangi bir durumda hangi kişiliğin baskın çıkacağını Josie'nin bilmemesiydi. İşte annesi, su bile kaynatamayan kadın, şimdi okula gitmeden önce ona kahvaltıda krep yapmaya çalışıyordu. Küçükken okulun ilk günü annesinin bir dizi mısır gevreği kutusu ve kâğıt peçete yerine, yumurtalı, sucuklu, ballı, tereyağlı mükellef bir kahvaltı hazırladığı bir evde yaşadığını hayal ederdi. Şimdi dileği yerine gelmişti, öyle değil mi? Ağladığında yatağının kenarına oturan bir anne, Josie'nin yanında olabilmek için neredeyse varoluş sebebi sayılabilecek mesleğini geçici olarak bırakan bir anne. Peki ya Josie ne yapmıştı bunun karşısında? Onu uzaklaştırdı. Sözlerinin arasındaki tüm satır aralarında ona, *Kimse benimle ilgilenmezken hayatımda neler olduğuyla hiçbir zaman ilgilenmedin sen; o yüzden şimdi bunu yapmaya başlayabileceğini sanma*, diyordu.

Birden Josie garajın önünde duran bir otomobilin motor sesini işitti. *Matt*, diye düşündü bu düşüncesine engel olamadan; ve sonrasında ise bedenindeki tüm sinirler acıyla gerilip yandı. Okula nasıl gideceğini hiç düşünmemişti. Matt oradan geçerken onu alırdı hep. Annesi onu götürebilirdi elbette. Ancak annesinin de bu konuyu daha önce düşünmemiş olması Josie'yi şaşırttı. Korkuyor muydu acaba annesi? *İstemiyor* muydu?

Odasının penceresinden Drew Girard'ı külüstür Volvo'sundan inerken izledi. Kapıyı açmak için aşağı indiğinde annesi de mutfaktan

çıkmıştı. Elinde tavandan plastik kapağını söktüğü duman dedektörünü tutuyordu.

Drew boştaki eliyle gözünü güneşten sakınarak dikiliyordu. Diğer kolu hâlâ askıdaydı. "Gelmeden önce aramam gerekirdi."

"Önemli değil," dedi Josie. Başı dönüyordu. Arka planda kuşların kışın saklandıkları yerlerden çıkmış olduklarını fark etti.

Drew bakışlarını Josie'den ayırıp annesine çevirdi. "Belki seni okula götürecek birine ihtiyaç duyarsın diye düşündüm."

Birden Matt yanlarına gelmişti sanki; Josie sırtında onun parmaklarını hissedebiliyordu.

"Sağ ol," dedi annesi, "ama bugün Josie'yi ben götüreceğim."

Josie'nin içindeki canavar yine uyandı. "Ben Drew'le gitmeyi tercih ederim," dedi merdiven başına astığı sırt çantasını kaparak. "Çıkışta görüşürüz seninle." Annesinin yüzünün ne halde olduğuna dönüp bakmaksızın, kutsal bir sığınak gibi onu çeken otomobile doğru koştu.

Koltuğa oturup Drew'in kontağı çevirmesini ve garaj yolundan geri geri çıkmasını bekledi. "Seninkiler de böyle mi?" diye sordu Josie cadde boyunca hızlanırlarken. "İnsanın nefesini kesiyorlar mı?"

Drew ona baktı. "Aynen."

"Kimselerle konuştun mu?"

"Polisle filan mı diyorsun?"

Josie başını iki yana salladı. "Bizlerden birileriyle."

Drew vites küçülttü. "Bir-iki defa hastaneye John'u ziyarete gittim," dedi Drew. "İsmimi hatırlayamadı. Çatal ya da merdiven filan gibi kelimeleri hatırlayamıyordu. Öylece yanında oturup ona aptal saptal şeyler anlattım. Bruins'in son maçlarını kim kazandı filan. Fakat başından sonuna aklımdan tek geçen bir daha yürüyemeyeceğini bilip bilmediğiydi." Bir trafik ışığında durduklarında Drew ona döndü. "Neden ben değilim?"

"Ne gibi?"

"Nasıl oldu da şanslı olanlar bizler olduk?"

Josie bu konuda ne diyeceğini bilmiyordu. Tasmasını tutan sahibini çekiştirmekte olan bir köpek çok ilgisini çekmiş gibi camdan dışarı bakmayı yeğledi.

Drew, Mount Lebanon Okulu'nun otoparkına park etti. Okulun bitişiğinde bir oyun parkı vardı. Neticede burası eskiden bir ilkokuldu ve idari bir binaya dönüştürüldükten sonra da mahallenin çocukları hâlâ buraya oynamaya geliyorlardı. Giriş kapısında müdür ve bazı veliler duruyordu. Öğrencilerin isimlerini yüksek sesle okuyarak çağırıyor ve okula girerken onları yüreklendiriyorlardı.

"Sana bir şey getirdim," dedi Drew ve arka koltuğa uzanıp bir beyzbol kepi çıkardı; Josie'nin tanıdığı bir kepti bu. Bir zamanlar kumaşında nasıl bir baskı varsa, uzun süre önce silinip gitmişti; güneşliği yıpranmış ve kıvrılmıştı. Drew'den kepi alan Josie parmağını iç taraftaki dikişlerin üzerinde gezdirdi.

"Arabamda unutmuş," diye açıkladı Drew. "Ailesine verecektim... ama. Sonra belki sen istersin diye düşündüm."

Gözyaşları yanaklarından boynuna doğru inerken Josie başıyla onayladı.

Drew başını direksiyona yasladı. Onun da ağladığını Josie bir zaman sonra anlayabildi.

Elini uzattı ve Drew'in omzuna koydu. "Sağ ol," diyebildi ve Matt'in kepini başına geçirdi. Kapıyı açtı, çantasını aldı, ancak okula yönelmek yerine paslı kapılardan geçip oyun parkına doğru yürüdü. Kum havuzunun ortasına kadar ilerledi ve arkasında bıraktığı izlere bakarak bunların silinmesi için ne kadar fazla rüzgâra ya da yağmura gerek olacağını düşündü.

Alex ders saatlerinde Josie'nin telefonunu kapalı tuttuğunu bilmesine rağmen iki kez affını isteyip duruşma salonundan çıktı ve Josie'yi aradı. İkisinde de bıraktığı mesaj aynıydı:

Benim. Nasıl olduğunu merak ettim sadece.

Kâtibesi Eleanor'a Josie arayacak olursa mutlaka kendisine haber vermesini söyledi. Her ne olursa olsun. İşe geri dönmüş olmak onu rahatlatmıştı ancak önündeki davaya odaklanmak için kendini zorlamak durumundaydı. Kürsüde hukuk sistemi hakkında hiçbir bilgisi olmadığını iddia eden bir sanık vardı. "Mahkeme sürecini anlamıyorum," dedi kadın Alex'e dönerek. "Artık gidebilir miyim?"

Savcı, çapraz sorgusunun ortasındaydı. "Öncelikle, Yargıç Cormier'e en son hangi sebeple mahkemeye çıktığınızı söylemenizi istesem."

Kadın bir an duraksadı. "Galiba hız sınırını ihlal ettiğim için ceza yemiştim."

"Başka?"

"Hatırlamıyorum," dedi kadın.

"Siz denetimli serbestliğe tabi değil miydiniz?" diye sordu savcı.

"Şey," dedi kadın. "Doğru."

"Peki neden denetimli serbestlik kapsamına alınmıştınız?"

"Hatırlamıyorum." Başını kaldırıp tavana bakmaya başladı, alnı düşünmek için kendini zorladığından kırışmıştı. "Şeyle başlıyordu... C. Cü... Cü... Cür... *cürüm!* Evet böyle söylemişlerdi!"

Savcı iç geçirdi. "Bu cürüm çek sahtekârlığı ile ilgili olmasın sakın?"

Alex saatine baktı ve bu kadını o kürsüden indirebilirse, Josie'nin arayıp aramadığına bakabileceğini düşündü. "*Dolandırıcılık* mı yoksa?" diye araya girdi.

"*Sahtekârlık,*" diye vurguladı savcı.

Kadın aval aval Alex'e bakıyordu. "Hatırlamıyorum."

"Duruşmaya bir saat ara veriyorum," diye sonuca bağladı Alex. "Saat on birde oturuma yeniden devam edilecek."

Duruşma salonundan odasına geçen kapıyı kapattığı an cübbesini üstünden attı. O cüppe bugün kendisini boğuyordu âdeta, Alex buna bir türlü anlam verememişti. Oysaki kendini burada her zaman

rahat hissederdi. Hukuk, onun çok iyi anladığı bir kurallar bütünüydü, belirli eylemlerin belirli sonuçlarının olduğu bir davranışlar listesiydi. Kendi özel hayatı içinse aynı şeyleri söyleyemiyordu. Güya güvenli zannettiği okul mezbahaya dönmüştü, kendi canından kanından gelen kızı, artık Alex'in anlayamadığı biri olup çıkmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, kızını *hiçbir zaman* anlamamıştı aslında.

Hayal kırıklığı içinde ayağa kalktı ve kâtibesinin ofisine gitti. Duruşma başlamadan önce iki defa eften püften sebeplerle Eleanor'a telefon etmiş, bir sefer de "Baş üstüne Sayın Yargıç" demek yerine kalkanlarını indirip Alex'e hatırını sormasını, Josie'nin nasıl olduğunu sormasını ummuştu. Bir anlığına karşısındaki kişi için bir yargıç değil de hayatının korkusunu yaşamış bir ebeveyn olabilmek istemişti.

"Bir sigara içmem lazım," dedi Alex. "Aşağıya iniyorum."

Eleanor başını kaldırıp ona baktı. "Anlaşıldı Sayın Yargıç."

Alex, diye geçirdi içinden. *Benim adım Alex, Alex, Alex.*

Dışarıda alçak, beton bir duvarın üstüne oturdu ve sigarasını yaktı. Derin bir nefes çekip gözlerini kapadı. "Bunlar sizi öldürür."

"Yaşlılık da öyle," diye yanıtladı Alex ve arkasını döndüğünde Patrick Ducharme'yi gördü.

Patrick gözlerini kısarak güneşe baktı. "Bir yargıcın kötü alışkanlıkları olmasını beklemezdim."

"Sen bizim kürsünün altında uyuduğumuzu filan zannediyorsundur kesin."

Patrick sırıttı. "Bunu düşünmem hiç de akıllıca olmazdı. Oraya döşek sığmaz ki."

Alex ona sigara paketini uzattı. "Yak bir tane."

"Beni yoldan çıkarmak istiyorsanız, daha ilginç yöntemler de var."

Alex bir anda kıpkırmızı kesildiğini hissetti. Bunu söylemiş olamazdı, değil mi? Hem de bir *yargıca?* "Sigara içmiyorsan, buraya niye çıktın?"

"Fotosentez yapmak için. Bütün gün adliye sarayına tıkılıp kaldığım zaman feng shui'm bozuluyor."

"İnsanların feng shui'si olmaz. Mekânların olur."

"Bundan kesin olarak emin olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

Alex duraksadı. "Şey. Hayır."

"Gördünüz mü bakın." Patrick ona döndü ve ilk kez o an saçında, tam alın çizgisinin ortasında beyaz bir kısım olduğunu fark etti. "Gözünüz bana takıldı."

Alex hemen bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Önemli değil," dedi Patrick gülerek. "Buna albinizm deniyor."

"Albinizm mi?"

"Evet. Solgun ten, beyaz saç. Çekinik olduğu için kafamın ortasında bir kokarca çizgisi var. Tavşan gibi görünmekten bir gen uzaktayım sadece." Gözlerini Alex'e dikti ve ciddileşti. "Josie nasıl?"

Bir an için Alex aralarına o Çin Seddi'ni çekmeyi, davaya halel getirebilecek herhangi bir konuda konuşmak istemediğini söylemeyi düşündü. Ama Patrick Ducharme onun istediği yegâne şeyi yapmıştı; ona bir kamu görevlisi gibi değil de, bir insan gibi davranmıştı. "Okula başladı," diye yanıtladı Alex.

"Biliyorum. Onu gördüm."

"Sen... orada mıydın?"

Patrick omuzlarını silkti. "Evet. Her ihtimale karşı."

"Herhangi bir şey oldu mu?"

"Hayır," dedi Patrick. "Her şey gayet... sıradandı."

Bu sözcük aralarında âdeta havada asılı kaldı. Artık hiçbir şey sıradan olmayacaktı ve ikisi de bunu biliyordu. Kırılan bir şeyi onarabilirdiniz ama bunu yapan kişi sizseniz, kalbinizde çatlakların nerede olduğunu hep bilirdiniz.

"Hey," dedi Patrick omzuna eliyle dokunarak. "İyi misiniz?"

Alex birden donup kaldı ve ağladığını ancak fark etti. Gözlerini silerek kendini geri çekti.

"Bir şeyim yok," dedi, Patrick'e meydan okurcasına.

Patrick ağzını açıp bir şey diyecek oldu ama sonra vazgeçti. "Ben sizi kötü alışkanlıklarınızla baş başa bırakayım öyleyse," dedi ve içeri girdi.

Alex ancak odasına döndüğü zaman dedektifin alışkanlıklar diyerek kelimenin çoğul halini kullandığını fark etti. Onu yalnızca sigara içerken değil, aynı zamanda yalan söylerken yakalamıştı.

Okulda yeni kurallar konmuştu: Okul başladıktan sonra ana giriş hariç tüm kapılar kilitlenecekti; eli silahlı bir öğrenci çoktan içeri sızmış olsa bile. Sınıflara artık sırt çantası alınmayacaktı ama isteyen paltosunun içine, el çantasına, hatta fermuarlı klasörlere bile tabanca sokuşturabilirdi. Herkes, öğretmenler ve öğrenciler, boyunlarına kimlik kartlarını takacaklardı. Güya bu yolla herkes tanınmış olacaktı ama Josie bir dahaki sefere öldürülenlerin kimlik tespitinin daha kolay yapılabilmesinden başka bir işe yarayıp yaramayacağını düşünmeden edemedi.

Müdür, ilk dersin öncesinde eline mikrofonu aldı ve aslında burası Sterling Lisesi olmamasına rağmen, herkesin Sterling Lisesine yeniden hoş geldiğini ifade etti. Sonra da tüm okulu bir dakikalık saygı duruşuna davet etti.

Çevresindeki herkes saygıyla başını eğerken Josie etrafına bakındı. Dua etmeyen tek kişi o değildi. Bazı çocuklar birbirlerine yazdıkları notları uzatıyorlardı. Bir çift iPod'larını dinliyordu. Bir çocuk, başka birisinden aldığı matematik notlarını kopyalıyordu.

Acaba onlar da kendilerini daha çok suçlu hissettirdiği için mi ölüleri onurlandırmaya korkuyorlar, diye düşündü.

Josie yerinde kıpırdandı ve dizini sıraya çarptı. Bu uydurma okula geri getirilen sıralar ve sandalyeler küçük çocuklar içindi, liseli mülteciler için değil. Sonuç olarak kimse sıralara sığmıyordu. Josie'nin dizleri çenesine değiyordu. Bazı çocuklara sıralara oturmuş, ellerindeki klasörleri de kucaklarına koymuş, öyle yazıyorlardı.

Ben Harikalar Diyarı'ndaki Alice'im, diye düşündü Josie. *Bakın nasıl düşüyorum.*

Jordan cezaevinin görüşme odasında müvekkilinin karşısına oturmasını bekledi. "Bana ağabeyinden bahset Peter," dedi.

Peter'ın yüzünü inceledi, Jordan'ın yine saklı kalmasını umduğu bir şeyi keşfettiğini fark etmesiyle birlikte çehresine yerleşen o hayal kırıklığını gördü. "Ne olmuş ona?" diye yanıtladı Peter.

"İkiniz iyi geçinir miydiniz?"

"Onu ben öldürmedim, eğer sormak istediğin buysa."

"Hayır bunu sormadım." Jordan omuz silkti. "Sadece daha önce ondan bahsetmemiş olmana şaşırdım."

Peter ona ters ters baktı. "Ne zaman bahsetseydim? Çenemi açmamam gereken tebliğ duruşmasında mı? Yoksa ondan buraya gelip de bundan böyle senin konuşacağını ve benim dinleyeceğimi söylediğinde mi?"

"Nasıl biriydi?"

"Bak, Joey öldü ki bunu zaten bildiğin aşikâr. Bu yüzden de şu an ondan bahsetmenin benim ne işime yarayacağını anlamadım."

"Ona ne oldu?" diye ısrar etti Jordan.

Peter başparmağını masanın metal köşesine sürtüyordu. "Tüm dersleri beş pekiyi olan parlak çocuğumuzu sarhoş bir sürücü ezdi."

"Bunu geçmek bayağı zor olsa gerek," dedi Jordan dikkatle.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, ağabeyin her bakımdan mükemmel bir çocukmuş, öyle değil mi? Bu senin için başlı başına zor bir rekabetken, bir de ölüp azize dönüşmüş."

Jordan o anda şeytanın avukatını oynuyor, Peter'ın zokayı yutup yutmayacağını görmeye çalışıyordu ve çocuğun yüzünden kesinlikle belirgin bir değişim görülmüştü. "Bunu *geçemezdin,*" dedi Peter öfkeyle. "Buna *yaklaşamazdın* bile."

Jordan kalemini çantasının köşesine vuruyordu. Peter'ın öfkesi kıskançlıktan mı, yoksa yalnızlıktan mı kaynaklanıyordu? Yoksa yaptığı katliam dikkati en sonunda Joey'den kendisine döndürmek için miydi? Peter'ın yaptığının ağabeyinin namını aşmak için değil de çaresizlikten doğan bir eylem olduğunu anlatan bir savunmayı nasıl oluşturabilirdi?

"Onu özlüyor musun?" diye sordu Jordan.

Peter zoraki bir şekilde gülümsedi. "Ağabeyim," dedi, "beyzbol takımının kaptanı ağabeyim; Fransızca yarışmasında eyalet şampiyonu olan ağabeyim; müdürle ahbap olan ağabeyim; ağabeyim, yanında benimle birlikte görünmemek için okula bir kilometre uzakta beni arabasından indirip okula tek başına giden muhteşem ağabeyim."

"Nasıl ya?"

"Benimle takılmanın kimseye bir faydası yoktur, sen hâlâ bunu anlamadın mı?"

Jordan bir an arabasının kesilen lastiklerini hatırladı. "Biri sana zorbalık yapacak olduğunda Joey seni kollamaz mıydı?"

"Dalga mı geçiyorsun? Bana karşı zorbalığı başlatan Joey'nin bizzat kendisiydi."

"Ne?"

Peter küçük odadaki pencereye doğru yürüdü. Boynundan yukarı bir kızarıklık yükselmişti. "İnsanlara benim evlatlık olduğumu söylerdi. Gerçek annemin uyuşturucu bağımlısı olduğunu ve bu yüzden de benim beynimin sulanmış olduğunu anlatırdı. Bazen bunları ben yanındayken yapardı ve öfkelenip ona saldırdığımda bir kahkaha atıp beni kıç üstü oturtur ve sonra da başından beri anlattıklarını kanıtlamışçasına arkadaşlarına dönerdi. Şimdi sorunun cevabını vereyim. Onu özlüyor muyum?" diye sordu Peter ve Jordan'a döndü. "Öldüğü için mutluyum."

Jordan öyle her şeye şaşıran bir adam değildi fakat Peter Houghton onu şimdiden birkaç kez şaşırtmıştı. Peter aslında duyguları en ham haliyle kaynatıp, toplumsal mutabakat filtresinden geçirecek

olursanız bir insan neye benzerse oydu. Canın yanarsa, bağırırdın. Öfkelenirsen, saldırırdın.

Umutlanırsan, hayal kırıklığına kendini hazırlardın.

"Peter," diye mırıldandı Jordan, "onları gerçekten isteyerek mi öldürdün?"

Jordan soruyu sorar sormaz kendine lanet etti. Bir savunma avukatının asla sormaması gereken tek soruyu sormuş, Peter'ı önceden tasarladığını itiraf edecek duruma düşürmüştü. Fakat Peter ona cevap vermek yerine ona en az bunun kadar rahatsız edici bir cevabı olan bir soruyla karşılık verdi. "*Sen olsan*, ne yapardın?"

Jordan bir kaşık daha vanilyalı pudingi Sam'e yedirdikten sonra kaşığı yaladı.

"O senin için değil," dedi Selena.

"Tadı güzel ama. Ona yedirdiğin bezelyeli saçmalıktan çok daha iyi."

"İyi bir anne olduğum için kusuruma bakma." Selena nemli bir bez alıp Sam'in ağzını sildi ve sonra aynı şeyi Jordan'a yapınca, Jordan yüzünü buruşturup geri çekildi.

"Tamamen mahvolmuş durumdayım," dedi. "Peter'ı ağabeyini kaybetmiş mağdur bir çocuk olarak sempatik gösteremiyorum çünkü Joey'den nefret ediyormuş. Elimde geçerli bir yasal savunma bile yok. Olsa olsa akli yetersizliği kullanabilirim ki savcılığın elindeki tonlarca taammüden cinayet delili karşısında bunu kanıtlamak imkânsız olacaktır."

Selena ona döndü. "Buradaki sorunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Nedir?"

"Sen onun suçlu olduğunu düşünüyorsun."

"Tanrı aşkına, müvekkillerimin yüzde doksanı suçlu zaten ama hiçbir zaman beraat alma olasılığım bu kadar düşük olmamıştı."

"Doğru. Ama sen kendi içinde Peter Houghton'ın beraat etmesini *istemiyorsun* zaten."

Jordan kaşlarını çattı. "Bu çok saçma."

"Saçma ama gerçek. Onun gibi birinden korkuyorsun."

"O bir çocuk–"

"–senin az da olsa ödünü koparan bir çocuk ama. Çünkü öylece oturup tüm dünyanın tepesine etmesine daha fazla katlanmayı reddetti."

Jordan başını kaldırıp ona baktı. "On öğrenciyi öldürmek insanı kahraman yapmaz Selena."

"Keşke aynı şeyi yapacak cesaretleri olsaydı diye düşünen milyonlarca çocuğun gözünde yapar," dedi Selena duygusuz bir tonla.

"Çok güzel. Peter Houghton hayranları derneğinin başkanı da sen olursun artık."

"Yaptığı şeyi hoş görmüyorum Jordan ama niye yaptığını anlayabiliyorum. Sen aileden zenginsin. Demek istediğim, *hiç* seçkinler grubunun dışına çıktın mı? Okulda, mahkemede, herhangi bir yerde? İnsanlar seni tanıyor, sana hürmet ediyorlar. Sana yolu açıyorlar, oysa sen başka insanların oraya ayak basmalarına dahi izin verilmediğinin farkında değilsin."

Jordan kollarını kavuşturdu. "Yine bana Afrikalı gururundan mı bahsedeceksin? Doğrusunu istersen–"

"Sen hiç yolda yürürken karşından gelen birinin sırf siyah olduğun için caddenin diğer tarafına geçtiğini görmedin. Kucağında bebeğin varken parmağına alyansını takmayı unuttun diye kimsenin sana tiksintiyle baktığı olmadı. İnsan bu gibi durumlarda bir şey yapmak istiyor, bağırıp çağırmak, onlara ne büyük birer ahmak olduğunu haykırmak istiyor ama yapamıyorsun. Dışlanmak bu dünyada insanın en çok elini kolunu bağlayan histir Jordan. Dünyanın bu şekilde dönmesine o kadar alışırsın ki hiçbir kaçış yolun kalmamış gibi gelir."

Jordan sırıttı. "Bu son kısmı benim Katie Riccobono davasındaki kapanış konuşmamdan alıntıladın."

"Şiddet gören kadını mı diyorsun?" Selena omuzlarını silkti. "Öyle yapmışsam bile, gayet uyumlu oldu."

Jordan birden gözlerini kırptı. Ayağa fırladı, karısını kucakladı ve öptü. "Sen var ya, *inanılmaz* zekisin."

"Tabii ki öyleyim de sebebini söyle bari."

"Şiddet gören kadın sendromu. Bu geçerli bir hukuki savunma temeli demek. Şiddet gören kadınlar kendilerini sürekli ezen bir dünyaya mahkûm halde yaşarlar. Sonunda kendilerini o kadar tehdit altında hissederler ki harekete geçerler ve bunu yaparken kendilerini koruduklarına ciddi ciddi inanırlar –kocaları bu esnada derin uykuda bile olsa. Bu durum Peter Houghton'a gayet uyuyor, hatta cuk oturuyor."

"Bunu söylemek bana düşmez ama Jordan," dedi Selena, "Peter ne kadın ne de evli."

"Önemli olan kısım bu değil ki. Burada travma sonrası stres bozukluğundan bahsediyoruz. Bu kadınlar kafayı yiyip kocalarını vurduklarında ya da çüklerini kestiklerinde, bu yaptıklarının sonuçlarını düşünmezler... yalnızca gördükleri şiddete son vermek isterler. Peter da en başından beri bunu söyleyip duruyor, tek istediği gördüğü muameleye *son vermekmiş*. Üstelik bu durum daha da iyi çünkü savcının yetişkin bir kadının eline bıçağı ya da tabancayı aldığı zaman neler olabileceğini bilecek yaşta olduğu şeklindeki klasik çürütmesiyle de uğraşmak zorunda kalmam. Peter daha çocuk. Yani tanım gereği, ne yaptığını *bilmiyor*."

Caniler durup dururken ortaya çıkmıyordu; bir ev kadını birisi buna sebep olmadan katil olmuyordu. Bu durumda Dr. Frankenstein rolü, kadının kontrol delisi kocasına aitti. Peter'ın durumunda ise Sterling Lisesinin tamamına. Okul zorbaları tekmelerle, yumruklarla, çimdiklerle, alaylarla insanı ait olduğu yere dönmeye zorluyorlardı. Peter onlara nasıl karşılık vereceğini işkencecilerinin ellerinde öğrenmişti.

Sam mama sandalyesinde bir yaygara kopardı. Selena onu oturduğu yerden kaldırıp kucağına aldı. "Daha önce kimse bunu yapmadı ama," dedi. "Zorbalık gören mağdur sendromu diye bir şey yok."

Jordan, Sam'in vanilyalı puding kavanozuna uzandı ve kalanları parmağıyla sıyırdı. "Artık var," dedi ve tatlıdan son kalanı tadını çıkararak yedi.

Patrick karanlıkta ofis bilgisayarının başına oturmuş, Peter Houghton'ın yaptığı bilgisayar oyununda imlecini gezdiriyordu.

Oyuna bir karakter seçerek başlıyordunuz, üç oğlandan biri: hızlı okuma şampiyonu, matematik dehası ve bilgisayar düşkünü. Biri ufak tefek ve zayıftı, yüzü sivilce doluydu. Diğeri gözlüklüydü. Üçüncüsü de fazlasıyla şişmandı.

Oyuna başlarken silahınız yoktu. Bunun yerine okulun çeşitli yerlerini dolaşıp aklınızı kullanarak silah ediniyordunuz. Öğretmenler odasında el bombası yapmak için votka vardı; kazan dairesinde bazuka, fen laboratuvarında sülfürik asit, İngilizce dersliğinde ağır kitaplar, matematik sınıfında bıçak niyetine pergeller ve doğrama amaçlı metal cetveller, bilgisayar laboratuvarında adam boğmak için teller, ahşap atölyesinde elektrikli testere, ev ekonomisi sınıfında blender ve örgü şişleri, seramik dersliğinde bir fırın. Malzemeleri birleştirerek daha güçlü saldırı silahları elde edebiliyordunuz: bazuka ve votka ile alevli mermiler, kimyasallar ve pergellerle asitli hançerler, bilgisayar telleri ve ağır kitaplarla kapanlar gibi.

Patrick imleci koridorlardan yukarıya merdivenlere, oradan soyunma odalarına ve hizmetlilerin malzeme depolarına doğru gezdirdi. Sanal köşeleri dönerken fark etti ki daha önce bu haritada dolaşmıştı. Karşısındaki Sterling Lisesinin giriş kat planıydı.

Oyunun amacı sporcuları, zorbaları ve popüler öğrencileri vurmaktı. Her birinin belirli bir puan karşılığı vardı. İkisini birden öldürürseniz, üç katı puan kazanıyordunuz. Ne var ki oyuncu olarak sizin de yaralanma olasılığınız vardı. Beklenmedik bir anda

yumruklanabilir, duvara yapıştırılabilir veya bir soyunma dolabının içine tıkılabilirdiniz.

100.000 puanı geçerseniz tüfek alabiliyordunuz. 500.000 puana ulaşırsanız makineli tüfek alabiliyordunuz. Bir milyona ulaşırsanız da nükleer füzeniz oluyordu.

Patrick sanal bir kapının aniden açılmasını izledi. *Olduğun yerde kal,* diye bir ses yükseldi bilgisayarının hoparlörlerinden ve çelik yelekli Özel Harekât polisleri ekranı doldurdu. Patrick elini yeniden yön tuşlarının üzerine getirip hazırlandı. Oyunda iki defa bu noktaya kadar gelmiş veya öldürülmüş ya da kendini öldürmüştü ki bu da oyunu kaybetmek demekti.

Ancak bu defa makineli tüfeğini doğrulttu ve polislerin kanlar saçarak tek tek yığılmalarını izledi.

TEBRİKLER! *VUR-KAÇ!* OYUNUNU KAZANDINIZ. YENİDEN OYNAMAK İSTER MİSİNİZ? yazıyordu ekranında.

Sterling Lisesindeki silahlı saldırıdan on gün sonra Jordan bölge mahkemesinin otoparkında Volvo marka aracında oturuyordu. Tam da beklediği gibi her yerde beyaz renkli naklen yayın araçları vardı ve uydu antenlerini tıpkı gündöndüler gibi göğe çevirmişlerdi. Sam'in arka koltukta bağırıp çağırmasını engelleme işini başarıyla gerçekleştiren çocuk şarkılarına parmaklarını direksiyona vurarak eşlik ediyordu.

Selena çoktan kimselere fark ettirmeden adliye binasına sızmıştı. Hiçbir medya mensubu onun bu davayla bağlantılı biri olduğunu bilmiyordu. Arabaya geri dönerken Jordan dışarı çıktı ve onun kendisine uzattığı kâğıdı aldı. "Mükemmel," dedi.

"Görüşürüz," dedi Selena ve Jordan adliye binasına yönelirken o da Sam'i koltuğundan almak üzere eğildi. Bir muhabir Jordan'ı gördüğü an tam bir domino etkisi etrafa yayıldı. Kameraların ışıkları bir dizi havai fişek gibi birbiri ardına yandı, mikrofonlar uzatıldı. Jordan kolunu ileri doğru uzatarak kamera ve mikrofon denizini yardı. "Yorum yok," diyerek içeri daldı.

Peter çoktan nezarethaneye alınmış, duruşmaya çıkarılmayı beklemeye başlamıştı. Jordan içeri girdiğinde ufak bir daire çizerek volta atıyor ve kendi kendine konuşuyordu. "Demek gün bugün," dedi Peter, biraz gergin biraz da nefesi kesilmiş bir tonla.

"Böyle söylemen çok ilginç," dedi Jordan. "Bugün neden burada olduğumuzu hatırlıyor musun?"

"Bu bir tür sınav filan mı?"

Jordan ona öylece bakıyordu.

"Geçerli sebep duruşması," dedi Peter. "Geçen hafta bana böyle söylemiştin."

"Evet. Sana söylemediğim şey ise bu duruşmadan feragat edeceğimizdi."

"Feragat mı?" dedi Peter. "O da ne demek oluyor?"

"Şu demek oluyor; oyun başlamadan biz masadan çekiliyoruz," diye yanıtladı Jordan. Selena'nın kendisine getirdiği kâğıdı Peter'a uzattı. "İmzala şunu."

Peter başını iki yana salladı. "Başka bir avukat istiyorum ben."

"İşinin erbabı herkes sana aynı şeyi söyleye–"

"Ne diyeceklermiş? *Hiç çabalamadan* vazgeçmemi mi? Sen demiştin ki–"

"Ben sana seni elimden gelen en iyi şekilde savunacağımı söyledim," diye sözünü kesti Jordan. "Zaten bir suç işlediğine inanmak için ortada hazır bir geçerli sebep var, zira o gün okulda seni etrafa ateş açarken gördüğünü söyleyen yüzlerce şahit bulunuyor. Mesele senin bu eylemi yapıp yapmaman değil Peter; mesele *niye* yaptığını anlatabilmek. Eğer bugün geçerli sebep duruşmasına çıkarsak, onlar bir sürü puan toplar, biz ise sıfır. Yalnızca savcılığa onlar hikâyeyi bizim ağzımızdan dinlemeden önce kanıtları medyaya ve halka duyurma fırsatı vermiş oluruz." Kâğıdı yeniden Peter'a uzattı. "İmzala."

Peter gözlerinden alev saçarak ona baktı. Sonra Jordan'ın uzattığı kâğıdı ve kalemi aldı. "Ne *boktan* iş," dedi imzasını atarken.

"Geçerli sebep duruşmasına çıksaydık, daha da boktan olacaktı." Jordan kâğıdı alıp nezarethaneden çıktı ve şerifin bürosundan kâtipliğe yöneldi. "Salonda görüşürüz."

Duruşma salonu hıncahınç doluydu. Medyanın arka sıralara yerleşmesine izin verilmişti ve onlar da kameraları hazır bekliyorlardı. Jordan Selena'ya bakındı. İddia makamı masanın arkasında, üçüncü sırada oturmuş, Sam'i kollarında sallıyordu. *Ee?* diye sordu, kaşlarını hafifçe kaldırarak.

Jordan başını hafifçe öne salladı. *Tamamdır.*

Duruşmayı yöneten yargıcın kim olduğu Jordan için önemsizdi. Yalnızca önüne sunulan evrakı tasdik edip, daha sonra Jordan'ın asıl gösterisini yapacağı mahkemeye devredecekti. Sayın David Iannucci: Jordan'ın onun hakkında hatırladığı, adamın saç ektirmiş olduğu ve karşısına çıktığınızda gözlerinizi kafa derisindeki ekilmiş hat yerine bir gelinciği andıran suratına odaklamak için elinizden gelenin en iyisini yapmak zorunda olduğunuzdu.

Kâtip Peter'ın davasının başladığını ilan etti ve iki mübaşir onu kapıdan içeri soktular. O ana dek sessiz fısıldaşmaların doldurduğu salon bir anda sükûnete büründü. Peter içeri girerken başını kaldırmadı; Jordan'ın yanındaki sandalyeye yerleştirilene kadar gözlerini yerden ayırmadı.

Yargıç Iannucci önüne sunulan evrakı inceledi. "Gördüğüm kadarıyla Bay Houghton, geçerli sebep duruşmanızdan feragat etmek istiyorsunuz."

Bu haberi duyunca, tam da Jordan'ın beklediği üzere, hep birlikte bir gösteri beklentisinde olan medya mensuplarından toplu bir hayal kırıklığı nidası yükseldi.

"Bugün size isnat edilen cürümleri işlemenizin ardında geçerli bir sebep olup olmadığını anlamakla yükümlü olduğumu ve geçerli sebep duruşmanızdan feragat ederek benden bu geçerli sebepleri ortaya çıkarmamı istemediğinizin; bundan sonrasında büyük jüri önüne çıkacağınızın ve davayı yüksek mahkemeye devredeceğimin bilincinde misiniz?"

Peter, Jordan'a döndü. "Hiçbir şey anlamadım?"

"*Evet* de," diye karşılık verdi Jordan.

"Evet," diye tekrarladı Peter.

Yargıç Iannucci ona dik dik baktı. "Evet Sayın Yargıç," diye düzeltti.

"Evet *Sayın* Yargıç." Peter yeniden Jordan'a döndü ve duyulur duyulmaz mırıldandı. "Hâlâ çok boktan bir iş bu."

"Duruşma sona ermiştir," dedi yargıç ve mübaşirler kollarına girip Peter'ı götürdüler.

Jordan ayağa kalkıp bir sonraki duruşmanın avukatına yer verdi. İddia makamı masasında kullanma fırsatı bulamadığı dosyaları düzenlemekle meşgul olan Diana Leven'a yaklaştı. "Yani," dedi kadın, başını kaldırıp ona bakmaya tenezzül etmeden, "şaşırdığımı söyleyemeyeceğim."

"Bana elinizdeki delilleri ne zaman göndereceksiniz?" diye sordu Jordan.

"Bana gönderdiğiniz herhangi bir yazılı başvuru hatırlamıyorum." Jordan'ı iterek kendine yol açtı ve sıralarından arasından hızlıca yürüdü. Jordan aklının bir köşesine Selena'ya bir dilekçe yazıp savcılığa göndermesini söylemesi gerektiğini not düştü. Bu bir formaliteydi ama Diana'nın istediği şeydi. Böylesine büyük çaplı bir davada savcılık her kurula harfiyen uyacaktı, zira dava temyize gidecek olursa prosedürlerdeki eksiklerden dolayı kaybetmeyi göze alamazlardı.

Duruşma salonunun çift kanatlı kapılarının hemen ardında Houghtonlar yolunu kestiler. "İçeride yaptığın da neydi öyle?" diye onu sorguladı Lewis. "Biz sana mahkeme salonunda bir şeyler yapman için para ödemiyor muyuz?"

Jordan içinden beşe kadar saydı. "Bunu müvekkilim Peter ile görüştüm. Bana duruşmadan feragat iznini kendisi verdi."

"Ama *hiçbir şey* söylemeden bitirdiniz duruşmayı," diye karşı çıktı Lacy. "Ona bir şans bile vermedin."

"Bugünkü duruşmanın Peter'a bir yararı olmazdı. Aksine, ailenizi adliye sarayının önünde bekleyen her bir kameranın mikroskobu altına sokardı. Bu er ya da geç olacak. Mümkün olduğunca geç olmasını istemez misiniz?" Bir Lacy Houghton'a, bir kocasına baktı. "Ben size bir iyilik yaptım," dedi Jordan ve bu gerçeği her dakika giderek ağırlaşan bir kaya gibi ikisinin ortasına bırakıp yoluna devam etti.

♠

Patrick, Peter Houghton'ın geçerli sebep duruşmasına gitmek üzere yola düşmüştü ki tam aksi yöne, Plainfield'daki Smyth'in Silah Mağazası'na doğru sirenlerini avaz avaz bağırtarak yönelmesine neden olan bir telefon aldı. Patrick oraya vardığında tütünden sararmış sakallarıyla, ufak tefek, kilolu bir adam olan mağaza sahibi dükkânın önündeki kaldırıma oturmuş ağlıyordu. Adamın yanındaki devriye memuru çenesiyle Patrick'e dükkânın açık kapısını işaret etti.

Patrick, mağaza sahibinin yanına oturdu. "Ben Dedektif Ducharme," dedi. "Bana neler olduğunu anlatır mısınız?"

Adam başını iki yana salladı. "Her şey bir anda oldu. Kadın benden bir silahı göstermemi isterdi; bir Smith and Wesson. Kendini korumak için evinde bulundurmayı düşündüğünü söyledi. Elimde bu modelle ilgili herhangi bir tanıtıcı broşür olup olmadığını sordu ve ben arkamı döndüğüm anda... kadın..." Başını iki yana salladı ve gerisini getiremedi.

"Mermileri nereden bulmuş?" diye sordu Patrick.

"Ben ona mermi satmadım," dedi adam. "Çantasında getirmiş olmalı."

Patrick başını öne doğru salladı. "Siz burada Memur Rodriguez ile kalın. Başka sorularım da olabilir."

Mağazanın içine girdiğinde, sağdaki duvarın üzerine saçılmış kan ve beyin parçacıklarını gördü. Adli tabip Guenther Frankenstein, çoktan gelmiş, yerde yan yatan cesedin üzerine eğilmişti bile. "Sen buraya nasıl bu kadar çabuk gelebildin?" diye sordu Patrick.

Guenther omuz silkti. "Şehirde bir beyzbol kartı müzayedesindeydim."

Patrick yanına çömeldi. "Sen beyzbol kartı koleksiyonu mu yapıyordun?"

"Ne koleksiyonu yapsaydım? Karaciğer mi?" Durup Patrick'e baktı. "Bu şekilde buluşmaya artık bir son vermemiz gerek."

"Keşke."

"Her şey gayet açık aslında," dedi Guenther. "Kadın silahı ağzına sokup tetiğe basmış."

Patrick kadının cam tezgâhın üzerinde duran çantasını gördü. İçini karıştırdığında bir kutu mermi ve mermilerin Wal-Mart'tan alındığını gösteren bir de fiş buldu. Sonra tam kimliğine bakmak için cüzdanını açacaktı ki aynı anda Guenther cesedi sırtüstü çevirdi.

Barut artıkları yüzünü kapkara boyamış olsa da Patrick kimliğine bakmaya gerek duymadan kadını tanıdı. Yvette Harvey ile geçenlerde görüşmüştü; tek çocuğu olan Down sendromlu kızının Sterling Lisesi saldırısında öldüğünü anlatmıştı ona.

O an Patrick dolaylı da olsa Peter Houghton'un kurban sayısının hâlâ artmakta olduğunu fark etti.

♠

"İnsan silah koleksiyonu yapıyor diye onları kullanmayı planlıyor diyemezsin," dedi Peter kaşlarını çatarak.

Mart ayının sonlarıydı ve hava mevsim normallerinin çok üzerinde sıcaktı. Otuz derece sıcaklık insana aklını kaçırttıracak gibi geliyordu çünkü cezaevinin kliması bozuktu. Mahkûmlar ortalıkta don atlet dolaşıyordu, gardiyanlar ise son derece gergindi. İnsani şartları sağlayabilmek adına çağrılan havalandırma teknisyenleri o kadar ağır çalışıyordu ki Jordan dışarıda yeniden kar yağana dek bu adamların işi ancak öğreneceklerinden emindi. Peter'la iki saati aşkındır hamam gibi görüşme odasında tıkılıydı ve takım elbisesinde terden ıslanmadık bir yer kalmamıştı.

Bırakıp gitmek istiyordu. Eve gidip Selena'ya bu davayı en baştan almamış olması gerektiğini söylemeyi, ailesini de yanına alıp New Hampshire'a bahşedilmiş otuz kilometrelik güdük sahil kıyısına gitmeyi ve giysileriyle birlikte Atlantik Okyanusu'nun buz gibi sularına kendini atmayı istiyordu. Donarak ölmek, Diana Leven ile savcılığın mahkemede kendisine yaşatmayı planladığı şekilde ölmekten iyiydi.

Jordan'ın, daha önce bir yargıç önünde hiç kullanılmamış olsa da, kafasında geliştirdiği geçerli savunma geçerli sebep duruşmasını takip eden haftalarda savcılıktan gönderdikleri yığınla evrak, fotoğraf ve kanıttan oluşan deliller karşısında eriyip gitmişti. Bütün bu bilgiler dikkate alındığında bir jürinin Peter'ın on kişiyi *niye* öldürdüğüyle ilgileneceğini tasavvur etmek çok zordu.

Jordan burnunu kaşıdı. "Silah koleksiyonu yapıyordun," diye tekrarladı. "Herhalde güzel bir cam kapaklı dolap alana dek silahları yatağının altında saklamayı düşünmüştün."

"Bana inanmıyor musun?"

"Silah koleksiyonu yapan insanlar bunları gizlemezler. Silah koleksiyonu yapan insanların fotoğraflarda daire içine alınmış bir ölüm listesi olmaz."

Peter'ın alnında, mahkûm üniformasının yakasında boncuk boncuk ter damlaları vardı ve ağzını da sımsıkı kapatmıştı.

Jordan öne doğru eğildi. "Listeden silinen o kız kim?"

"Hangi kız?"

"Fotoğraflardaki. Kafasını daire içine almışsın, sonra da altına BIRAK YAŞASIN yazmışsın."

Peter başını çevirdi. "Eskiden tanıdığım biri işte."

"Adı ne?"

"Josie Cormier." Peter bir an duraksadı, sonra yeniden Jordan'a döndü. "Ona bir şey olmadı, değil mi?"

Cormier, diye düşündü Jordan. Tanıdığı tek Cormier, Peter'ın davasına bakacak yargıçtı.

Olamaz.

"Niye?" diye sordu Jordan. "Ona zarar verdin mi?"

Peter başını iki yana sallayarak reddetti. "*Bu* hileli bir soru."

Yoksa aralarında Jordan'ın bilmediği bir şeyler mi dönmüştü?

"Senin kız arkadaşın mıydı?"

Peter gülümsedi ama içten gelen bir gülümseme denemezdi buna. "Hayır."

Jordan birkaç kez bölge mahkemesinde Yargıç Cormier'in karşısına çıkmıştı. Onu sevmişti. Sert ama adil bir yargıçtı. Aslına bakılırsa, Peter'a denk gelebilecek en iyi yargıçtı. Diğer alternatif Yargıç Wagner'di ki kendisi çok yaşlı, iddia makamından taraf olmaya meyilli bir hâkimdi. Josie Cormier saldırının kurbanlarından biri değildi ama Yargıç Cormier'e bu davanın hâkimi olarak gölge düşürebilecek yegâne senaryo bu değildi. Birden Jordan yanlış gidebilecek yüzlerce şey arasından ifadesini değiştirmesi için tanığın yönlendirilmesi konusunu düşünmeye başladı. Josie Cormier'in saldırıyla ilgili neler bildiğini, buna ilgi duyduğunu kimselere duyurmadan nasıl öğrenebileceğini soruyordu kendine.

Peter'ın davasına yardımcı olabilecek neler bildiğini merak ediyordu.

"Buraya girdiğinden beri onunla konuştun mu?" diye sordu Jordan.

"Konuşmuş olsam, sana iyi olup olmadığını sorar mıydım?"

"Peki, onunla *konuşma*," diye talimat verdi Jordan. "Benden başka kimseyle konuşma."

"Duvara konuşmaktan farksız devam edeyim yani," diye homurdandı Peter.

"Seninle bu cehennem gibi sıcak görüşme odasında oturmak yerine dışarıda bin tane farklı şey yapıyor olabilirdim, biliyorsun değil mi?"

Peter gözlerini kıstı. "Öyleyse neden gidip yapmıyorsun? Ağzımdan çıkan hiçbir şeyi dinlediğin yok zaten."

“Ağzından çıkan her kelimeyi dinliyorum Peter. Dinliyorum ve sonra savcılığın getirip kapıma bıraktığı koliler dolusu delilin seni nasıl da soğukkanlı bir katil olarak gösterdiğini düşünüyorum. Sen karşıma geçmiş İç Savaş meraklısı adamlar gibi silah koleksiyonu yaptığını anlatıyorsun.”

Peter yüzünü buruşturdu. “Peki tamam. Silahları kullanıp kullanmayacağımı öğrenmek mi istiyorsun? Evet, kullanacaktım. Bunu planladım. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşündüm. En nefret ettiğim insanı öldürecektim. Ama yapamadım.”

“Peki ya öldürdüğün on kişi–”

“Onlar yoluma çıktılar,” dedi Peter.

“Kimi öldürmeye çalışıyordun madem?”

Odanın diğer tarafındaki klima birden çalışmaya başladı. Peter başını çevirdi. “Kendimi.”

Bir Yıl Önce

"Ben hâlâ bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum," dedi Lewis, aracın arka kapısını açarken. Köpekleri Uykucu yan yatmış, güçlükle nefes alıyordu.

"Veterineri duydun," dedi Lacy, retriever'ın başını okşayarak. Akıllı köpek. Onu Peter üç yaşındayken almışlardı; şimdi ise on iki yaşındaydı ve böbrekleri iflas etmişti. İlaç yardımıyla onu hayatta tutmaya çalışmak yalnızca kendi menfaatlerine hizmet ediyordu, onunkine değil. Evlerini o köpeğin ayak sesleri olmadan düşünmek çok zordu.

"Ben onu uyutmaktan bahsetmiyordum," diye sözlerine açıklık getirdi Lewis. "Herkesi beraberimizde getirmekten bahsediyordum."

Çocuklar otomobilin arkasından yere düşen kayalar gibi indiler. Güneş ışığı karşısında gözlerini kısmış, omuzlarını düşürmüşlerdi. Geniş sırtları Lacy'ye toprağa yaklaştıkça incelen meşe ağaçlarını hatırlatıyordu; ikisi de yürürken sol ayaklarını içe doğru basma alışkanlığına sahipti. *Keşke ne kadar benzediklerini görebilselerdi,* diye geçirdi içinden.

"Bizi buraya sürüklediğinize inanamıyorum," dedi Joey.

Peter, otoparkın zeminini kaplayan çakıl taşlarına bir tekme savurdu. "Ne boktan iş."

"Ağzını topla," diye uyardı Lacy. "Hepimizin buraya gelmesi konusuna gelecek olursak; bir aile üyesine veda etmeyi istemeyecek kadar bencil olabildiğinize inanamıyorum."

"Evde de veda edebilirdik," diye homurdandı Joey.

Lacy ellerini beline koydu. "Ölüm, hayatın bir parçasıdır. Ben de vaktim geldiğimde etrafımın sevdiklerimle dolu olmasını isterim." Lewis'in Uykucu'yu kollarına alıp kaldırmasını bekledi ve sonra kapıyı kapadı.

Lacy günün son randevusunu talep etmişti ki doktor acele ile hareket etmesin. Bekleme odasında onlardan başka kimse yoktu. Köpek, Lewis'in bacaklarına bir battaniye gibi yayılmıştı. Joey üç yıllık bir *Sports Illustrated* dergisini eline alıp okumaya koyuldu. Peter ise kollarını kavuşturmuş tavanı seyrediyordu.

"Hadi Uykucu'ya dair en güzel anımızı anlatalım," dedi Lacy.

Lewis iç geçirdi. "Tanrı aşkına..."

"Bu çok abes," diye ekledi Joey.

"Bence," dedi Lacy, sanki onlar tek kelime etmemişler gibi, "en güzel anı Uykucu henüz yavruyken onu yemek odasında kafasını masadaki hindiye gömülü halde bulduğum gündü." Köpeğin başını okşadı. "O sene Şükran Günü yemeği olarak çorba içmiştik."

Joey dergiyi geri sehpaya attı ve iç geçirdi.

Veterinerin asistanı Marcia, kalçalarına kadar inen bir saç örgüsüne sahipti. Lacy onun ikiz oğullarını beş yıl önce doğurtmuştu. "Selam Lacy," dedi Marcia ve doğruca gelip ona sarıldı. "İyi misin?"

Lacy'nin bildiği bir şey varsa, o da ölümün insanın kelime dağarcığından teselli hanesini silip attığıydı.

Marcia, Uykucu'ya doğru yürüdü ve kulağının ardını okşadı. "Burada beklemeyi siz mi istediniz?"

"Evet," dedi Joey, Peter'a doğru dudaklarını sessizce kımıldatarak.

"Hepimiz içeri geliyoruz," dedi Lacy kararlı bir tonla.

Marcia'nın peşinden tedavi odalarının birine girdiler ve Uykucu'yu muayene masasına yatırdılar. Köpek bir dayanak noktası arayışıyla ayaklarını oynatıyor, tırnakları metal yüzeye değdikçe tıkırdıyordu. "Cici köpek," dedi Marcia.

Lewis ve çocuklar odaya doluşmuş, karakolda sıraya dizilmiş şüpheliler misali duvar boyuna kümelenmişlerdi. Veteriner elinde şırıngayla içeri girince daha da geri çekildiler. "Onu tutmak için yardımcı olmak ister misiniz?" diye sordu veteriner.

Lacy başını öne doğru sallayarak ileri çıktı ve kollarını Marcia'nınkilerin etrafından uzattı.

"Ee Uykucu, bugüne dek cesurca savaştın," dedi veteriner. Sonra çocuklara döndü. "Bunu hiçbir şekilde hissetmeyecek."

"Nedir o?" diye sordu Lewis şırıngaya bakarak.

"Kasları gevşeten ve sinir iletimini durduran kimyasallardan bir karışım. Sinir iletimi olmadan da hiçbir düşünce, hiçbir his, hiçbir hareket olmaz. Uykuya dalmak gibi bir şey yani." Marcia köpeği hareketsiz tutmaya çalışırken veteriner de köpeğin bacağında bir damar bulmaya çalışıyordu. Solüsyonu zerk etti ve köpeğin başını okşadı.

Köpek derin bir nefes daha aldı ve sonra kımıldamaz oldu. Marcia geri çekilerek onu Lacy'nin kollarında bıraktı. "Biz sizi biraz onunla yalnız bırakalım," dedi ve veterinerle birlikte odadan çıktı.

Lacy yeni başlayan hayatları ellerinde tutmaya alışıktı, o hayatın kollarındaki bedenin içinden çekilip gitmesine ise hiç alışık değildi. Diğer bir geçişti bu yalnızca –hamilelikten doğuma, çocukluktan yetişkinliğe, yaşamdan ölüme– ama ailenin köpeğine veda etmenin çok daha zor bir boyutu vardı, sanki insan olmayan bir şeye karşı bu derece güçlü duygular beslemek saçmaymış gibi hissediyordu. Sanki bir köpeği, her daim ayak altında dolaşan, koltukları kemiren, evin içini çamur yapan o köpeği öz çocuklarınız kadar çok sevdiğinizi kabul etmek aptalca gibiydi. Ama yine de seviyordunuz işte.

Peter'ın ata biner gibi sırtına binip bahçede dolaşmasına sabırla ve gıkını çıkarmadan katlanan köpek buydu. Joey kanepede uyuyakaldığında ve ocakta unutulan yemek yüzünden tüm ocağı alevler sardığında havlamalarıyla evi ayağa kaldıran köpek buydu. Kara kışın soğuğunda masasında oturmuş e-postalarını cevaplayan Lacy'nin ayaklarının üstüne yatan ve pembe karnının sıcaklığını onunla paylaşan köpek buydu.

Lacy köpeğin üzerine eğildi ve ağlamaya başladı. İlk başta sessizce ağlıyordu ama sonra Joey'nin arkasını dönmesine ve Lewis'in geri çekilmesine neden olacak kadar yüksek sesle ağlamaya başladı.

Joey'nin "Bir şeyler yap," dediğini duydu. Sesi boğuk ve hırıltılıydı.

Lacy omzunda bir el hissetti ve bunun Lewis olduğunu sandı ancak sonrasında Peter konuşmaya başladı. "Uykucu yavruyken," dedi Peter, "onu ilk almaya gidişimizde, tüm kardeşleri kafesten dışarı çıkmaya çalışıyordu ve o merdivenlerin tepesindeydi. Bize baktı, ayakları dolaştı ve kardeşlerinin üstüne düştü." Lacy başını kaldırdı ve ona baktı. "Benim onunla ilgili en güzel anım işte bu," dedi Peter.

Lacy, klasik Amerikalı çocuklardan olmayan, başkalarının hislerine ve düşüncelerine böylesine önem veren hassas ve duygusal bir çocuk sahibi olduğu için kendini hep şanslı saymıştı. Köpeğin kürküne yapışmış elini gevşetti ve Peter aralarında yerini alsın diye kollarını açtı. Boyu şimdiden onu geçmiş bulunan ve Lewis'ten daha yapılı olan Joey'nin aksine, Peter'ı hâlâ kollarıyla sarabiliyordu. Keten tişörtünün altındaki koca omuzları bile ellerinin altında olduklarından daha narin geliyordu. Henüz tamamlanmamış, kaba halde, olgunlaşmayı bekleyen bir adam vardı kollarının arasında.

Keşke hep böyle kalabilselerdi: kehribar bir kalıbın içinde öylece muhafaza edilip, hiç büyümeselerdi.

Josie'nin hayatındaki tüm okul konserlerinde ve müsamerelerinde seyirciler arasında sadece bir ebeveyni olmuştu. Annesi, ki hakkını teslim etmek gerekir, mahkeme tarihlerini buna göre ayarlayıp Josie'nin okulun diş sağlığı müsameresinde diş taşını canlandırmasını ya da Noel korosunda okuduğu beş notalık solo kısmı izlemeye gelmişti. Tek ebeveynleri olan başka çocuklar da vardı, mesela anne ve babaları boşanmış çocuklar, ama koca okulda babasını hiç tanımamış bir tek Josie vardı. Küçükken, ikinci sınıfta Babalar Günü için kravat şeklinde kartpostallar yapıyorlardı ve Josie, babası henüz kırk iki yaşında kanserden ölmüş bir kızla sınıfın köşesinde oturmaya mahkûm edilmişti.

Her meraklı çocuk gibi o da büyürken annesine bunu sormuştu. Josie annesiyle babasının artık neden evli olmadıklarını bilmek istemişti; *hiçbir zaman* evlenmediklerini duymayı beklemiyordu. "Evliliğe sıcak bakan bir tip değildi," diye cevaplamıştı annesi ancak

Josie bunun neden aynı zamanda kızının doğum gününde bir hediye göndermeye veya yazın bir hafta sonunda onu evine davet etmeye veya sesini duymak için bir telefon etmeye sıcak bakan bir tip olmadığı anlamına geldiğini çözememişti.

Bu sene biyoloji dersi göreceklerdi ve Josie şimdiden genetik ünitesi konusunda gerginlik yaşıyordu. Josie babasının mavi gözlü mü, yoksa kahverengi gözlü mü olduğunu, saçlarının kıvırcık olup olmadığını, çillerinin ya da altı tane ayak parmağının olup olmadığını bilmiyordu. Annesi Josie'nin kaygılarını omuz silkerek karşılamıştı. "Eminim sınıfınızda evlatlık birisi vardı," dedi. "Sen, onlara kıyasla ebeveynlerin hakkında yüzde elli daha fazla bilgiye sahipsin."

Josie'nin babası hakkında topladığı bilgiler şunlardı:

İsmi Logan Rourke'tu. Annesinin gittiği hukuk fakültesinde öğretmendi.

Saçları erken yaşta beyazlamıştı ama annesinin kesin ifadesine göre, bu ona tuhaf değil, gayet havalı bir görünüm katmıştı.

Annesinden on yaş büyüktü ki bu da onun elli yaşında olduğu anlamına geliyordu.

Uzun parmakları vardı ve piyano çalıyordu.

Islık çalamıyordu.

Josie'ye soracak olursanız, bunlar standart bir biyografiyi doldurmaya yetmezdi.

Biyoloji laboratuvarında Courtney'nin yanında oturuyordu. Josie normalde laboratuvar eşi olarak Courtney'yi seçmezdi. Sınıftaki en zeki öğrenci olduğu söylenemezdi ama bunun pek de bir önemi yoktu. Bayan Aracort, aynı zamanda okulun ponpon kızlarının danışmanlık görevini üstlenmiş bir öğretmendi ve Courtney de o kızlardan biriydi. Laboratuvar raporları ne kadar baştan savma olursa olsun, yine de her zaman A almayı başarıyorlardı.

Bayan Aracort'un yanındaki ön sıranın üstünde kesip çıkarılmış bir kedi beyni duruyordu. Formaldehit kokuyor ve yol kenarında taşıtlar tarafından ezilmiş gibi görünüyordu. Bu yeterince kötü

değilmiş gibi bir de öğle tatilinden önceki son dersteydiler. Courtney ürpererek "Bu şey yüzünden yemek yedikten sonra değil, bir de öncesinde kusacağım," demişti. Josie hayvanın ölüsüne bakmadan elindeki projeyle ilgilenmeye çalışıyordu. Her öğrenciye bir dizüstü bilgisayar verilmiş ve internetten insani koşullarda yürütülen hayvan araştırmaları konusunda bilgi toplamaları istenmişti. Josie bir alerji hapı üreticisi tarafından yürütülen ve maymunların önce astım hastası yapıldığı, sonra da tedavi edildiği bir primat araştırması ile ani bebek ölümü sendromu ve yavru köpekler içeren bir başka araştırma bulmuştu.

Yanlışlıkla bir düğmeye tıklayınca *The Boston Globe* gazetesinin ana sayfası açıldı. Ekranda başsavcılık seçimiyle ilgili bir haber vardı: mevcut bölge savcısı ile rakibi olan Harvard Hukuk Fakültesi öğrenci dekanı Logan Rourke arasındaki yarış.

Birden Josie'nin yüreği pır pır etti. Birden fazla Logan Rourke olamazdı herhalde? Gözlerimi kısarak ekrana yaklaştı fakat fotoğrafın çözünürlüğü çok düşüktü ve ekrana güneş vuruyordu. "Neyin var senin?" diye fısıldadı Courtney.

Josie başını iki yana salladı ve bilgisayarının ekranını kapadı.

Asla pisuvar kullanmazdı. Sadece çiş yapacak olsa bile zebella gibi bir on ikinci sınıf öğrencisinin yanında dikilerek bunu yapmak istemezdi çünkü yanındaki onun çelimsiz bir dokuzuncu sınıf olduğunu görüp, özellikle de alt kısımlar hakkında bir yorum yapabilirdi. Bunun yerine kabine girer ve kapıyı kapatıp mahremiyetin tadını çıkarırdı.

Tuvalet duvarlarına yazılanları okumayı severdi. Kabinlerden birinde sürüyle, *tak-tak, kim o*, şakası yazılıydı. Diğerlerinde ise sakso çeken kızların isimleri yazıyordu. Ancak bir tane yazı vardı ki Peter'ın gözleri gidip gidip ona takılırdı: TREY WILKINS İBNENİN TEKİDİR. Trey Wilkins'i tanımıyordu, hatta Sterling Lisesinde öğrenci olduğunu da sanmıyordu ancak yine de Trey de gelip bu kabinlerde çişini yapmış mıdır diye merak ediyordu.

Peter öğretmenin dilbilgisi konulu habersiz bir sınavın ortasında İngilizce dersinden çıkmıştı. Hayatın devasa düzeninde bir sıfatın bir ismi mi, yoksa bir fiili mi nitelediğinin hiçbir önemi olmadığına inanıyordu. Tuvalette işi çoktan bitmişti; şu an sadece vakit öldürüyordu. Bu sınavdan da zayıf alırsa, üst üste ikinci kez olacaktı. Peter'ı kaygılandıran anne babasının öfkesi de değildi. Joey'ye daha fazla benzemediği için yaşadıkları hayal kırıklığıyla ona nasıl bakacaklarıydı.

Tuvalet kapısının açıldığını ve kalabalık koridorun gürültüsünün içeri giren iki çocuğun ardından geldiğini duydu. Eğilip kabinin altından dışarı baktı. Nike ayakkabılar. "Domuz gibi terliyorum," dedi bir tanesi.

Diğer çocuk kahkahayı bastı. "Yağ tulumunun tekisin de ondan."

"Ya evet. Seni baskette tek elim bağlıyken bile yenerim ben."

Peter bir musluğun açıldığını, suyun sıçrama sesini duydu. "Hey, beni sırılsıklam ettin!"

"Oh, dünya varmış," dedi ilk sesin sahibi. "En azından artık terlemiyorum. Oğlum saçıma baksana. Alfalfa'ya benzedim."

"Kim?"

"Angut filan mısın sen? *Küçük Afacanlar* filmindeki saçını buzağı yalamış gibi dolaşan, tepesi kalkık bir çocuk vardı ya."

"Bana kalırsa, tam bir ibneye benzemişsin..."

"Aslında doğru diyorsun..." Artan kahkahalar. "*Gerçekten de* Peter'a benziyorum."

Peter adını geçtiğini duyduğu an kalbi güm güm atmaya başladı. Kabinin sürgüsünü açtı ve dışarı çıktı. Lavaboların önünde sadece sima olarak tanıdığı futbol takımından bir çocuk ve öz ağabeyi dikiliyordu. Joey'nin saçlarından sular süzülüyordu ve tepesinde tıpkı Peter'ın bazen annesinin jölesiyle bastırmaya çalışmasına rağmen havaya kalkan bir tutam saçına benzer şekilde dikilmiş bir bölge vardı.

Joey ona doğru şöyle bir baktı. "Kaybol ucube," diye emretti ve Peter hâlihazırda hayatının büyük bölümünde zaten ortalıklarda

değilken, acaba bu dediğini yapmak yine de mümkün olur mu diye merak ederek aceleyle tuvaletten çıktı.

Alex'in kürsüsünün önündeki iki adam bir dubleks evi paylaşıyor ancak birbirlerinden nefret ediyorlardı. Arliss Undergroot iki kolu da dövmelerle kaplı, dazlak kafalı ve adliye sarayındaki metal dedektörlerini harekete geçirecek kadar piercing'i olan bir alçıpan ustasıydı. Rodney Eakes ise Broadway gösterilerinin orijinal kayıtlarının koleksiyonunu yapan, vejetaryen bir banka veznedarıydı. Arliss alt katta, Rodney ise üst katta oturuyordu. Birkaç ay önce Rodney organik bahçesine serpmek üzere eve bir balya saman getirmiş ancak bir türlü bu işe elini atmadığından, saman balyası Arliss'in verandasında kalmış. Arliss Rodney'den balyayı kaldırmasını istemiş fakat Rodney bu talebe yeterince hızlı cevap vermemiş. Bunun üzerine bir gece Arliss ile kız arkadaşı balyanın ipini kesip samanları ön bahçeye yaymışlar.

Rodney polis çağırmış ve onlar da Arliss'i tutuklamışlar.

"Neden New Hampshire vergi mükellefleri böyle bir davanın mahkemede görülmesi için para ödüyorlar?" diye sordu Alex.

Polis hukuk danışmanı omuzlarını silkti. "Şef konuyu buraya taşımamı istedi," dedi ve sonra gözlerini devirdi.

Arliss'in saman balyasını alıp bahçeye yaydığını zaten kanıtlamıştı, yani ispat yükümlülüğü yerine getirilmişti. Fakat bu davada bir hüküm giymesi demek, Arliss'in ömrünün sonuna dek sabıkasının olması demekti.

Kötü bir komşu olabilirdi ama bunu hak etmemişti.

Alex savcıya döndü. "Mağdur, saman balyasına ne kadar ödemiş?"

"Dört dolar Sayın Yargıç."

Sonra davalıya döndü. "Şu an yanınızda dört dolar var mı?"

Arliss başını öne doğru salladı.

"Güzel. Davanız mağdurun kaybını tazmin etmeniz koşuluyla kapanmıştır. Cüzdanınızdan dört dolar çıkarıp şuradaki polis

memuruna verin. O da bu parayı duruşma salonunun arkasında oturan Bay Eakes'e teslim edecek." Kâtibesine döndü. "On beş dakika ara veriyoruz."

Alex odasında cübbesini çıkardı ve sigara paketini aldı. Arka merdivenlerden binanın giriş katına indi ve sigarasını yakıp derin bir nefes çekti. Bazı günler mesleğiyle gururlanırdı ve bugün olduğu gibi bazı günlerde de ne diye bunlarla uğraştığını düşünürdü.

Peyzaj işçisi Liz'i adliye binasının ön bahçesindeki çimleri tırmıkla temizlerken buldu. "Sana sigara getirdim," dedi Alex.

"Ne derdin var?"

"Bir derdim olduğunu nereden anladın?"

"Kaç yıldır burada çalışıyorsun ve bir gün olsun bana sigara getirdiğini görmedim de ondan."

Alex mücevherler gibi parlak renkli yaprakların Liz'in tırmığına takılmasını izleyerek bir ağaca yaslandı. "Hiç mahkemeye taşınmamış olması gereken bir dava için üç saatimi harcadım. Başım çatlıyor. *Ayrıca* odamda tuvalet kâğıdı bitmiş. Kâtibeye söyleyip bir tane getirtmesini istemek zorunda kaldım."

Esen rüzgâr temizlediği çimenlerin üzerine yeni yapraklar uçurunca Liz başını kaldırıp ağaca baktı. "Alex," dedi. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"En son ne zaman seks yaptın?"

Alex ağzı bir karış açık halde ona döndü. "Ne alakası va–"

"Çalışan insanların çoğu vakitlerini *gerçekten* yapmak istedikleri şeyleri yapabilmek için eve dönmelerine ne kadar zaman kaldığını düşünerek geçirir. Senin içinse, tam tersi geçerli."

"Hiç de bile. Josie ve ben–"

"Bu hafta sonu eğlenmek için neler yaptınız peki?"

Alex yerden bir yaprak alıp ikiye böldü. Son üç yıldır Josie'nin sosyal ajandası telefon görüşmeleri, yatıya gitmeler, toplu sinema

seansları ya da arkadaşlarıyla beraber birilerinin bodrum katında verilen partilerle dolup taşıyordu. Bu hafta sonu Josie, ehliyetini yeni almış bir son sınıf öğrencisi olan Haley Weaver ile alışverişe gitmişti. Alex ise iki dava kararı yazmış ve buzdolabının meyve sebze çekmecelerini temizlemişti.

"Sana birini ayarlayacağım," dedi Liz.

♠

Sterling'de okul sonrası çalıştırmak için gençlere iş veren çok sayıda işletme vardı. QuikCopy'de bir yaz mevsimini geçirdikten sonra Peter bunun nedeninin çalışılabilecek işlerinin çoğunun berbat olduğu ve çalıştıracak başka kimseye bulamadıkları olduğuna kanaat getirmişti.

Peter, Sterling Üniversitesi hocalarının getirdiği ders materyallerinin fotokopisinin çekilmesinden sorumluydu. Bir belgeyi 1/32 oranında küçültmeyi ve toner değiştirmeyi biliyordu. Müşteriler para öderken kılık kıyafetlerine veya saç şekillerine bakarak cüzdanlarından hangi banknotu çıkaracaklarını tahmin etmeyi severdi. Üniversite öğrencileri hep yirmilik kullanırdı. Pusetli anneler kredi kartlarını çıkarırlardı. Hocalar ise buruşuk birlikleri tercih ediyorlardı.

Burada çalışmasının sebebi, daha iyi bir ekran kartı olan bir bilgisayar alabilmekti. Böylece Derek'le birlikte son zamanlarda merak sardıkları oyun tasarımına daha derinden eğilebilirdi. Tamamen anlamsız görünen bir dizi komutun bir anda tıpkı bir sihir gibi ekranda bir kılıç, bir şövalye ya da bir kale oluşturması Peter için ilginçliğini asla yitirmeyen bir şeydi. Bu durumdan büyük haz duyuyordu: sıradan bir insanın saçmalık olarak gördüğü şeye nasıl bakacağınızı bilirseniz gayet canlı ve dikkat çekici geliyordu.

Geçen hafta patronu başka bir lise öğrencisini daha işe aldığını söylediğinde, Peter o kadar gerilmişti ki bu durumun kendisi açısından hiçbir önemi yokmuş gibi davranana dek kendini yirmi dakika tuvalete kilitlemek zorunda kalmıştı. Bu iş ne kadar aptalca ve sıkıcı olursa olsun, âdeta bir cennetti. Peter öğleden sonranın büyük

bölümünde burada tek başınaydı; okulun havalı çocuklarıyla yolunun kesişmesi konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Ne var ki Bay Cargrew başka bir Sterling Lisesi öğrencisini daha işe almışsa, o zaman bu kişi Peter'ı tanıyan biri olurdu. Bu çocuk popüler öğrenciler grubundan biri olmasa da fotokopici artık Peter için rahat bir yer olmaktan yine de çıkardı. Peter bundan böyle ağzından çıkana daha fazla dikkat etmek zorundaydı çünkü okuldaki dedikodulara malzeme olabilirdi.

Peter'ı çok şaşırtan şey ise iş arkadaşının Josie Cormier çıkması oldu.

Bay Cargrew'ın ardından dükkâna girdi. "Bu Josie," dedi patron onları tanıştırmak için. "Siz tanışıyor musunuz yoksa?"

"Az çok," dedi Josie ve Peter da "Evet," diye cevap verdi.

"Peter sana işi öğretir," dedi Bay Cargrew ve sonra çıkıp golf oynamaya gitti.

Bazen Peter okul koridorunda Josie'yi yeni arkadaş grubuyla bir arada gördüğünde onu tanıyamıyordu. Josie artık farklı giyiniyordu. Göbeğini açıkta bırakan kot pantolonlar ve gökkuşağı gibi üst üste giyilmiş tişörtler. Gözlerini devasa gösteren bir makyaj yapıyordu. Biraz da hüzünlü. Ama kendisinin bunun farkında olduğundan şüpheliydi.

Josie ile en son doğru düzgün sohbeti beş yıl önce, altıncı sınıftayken etmişlerdi. Peter, gerçek Josie'nin bu popülerlik bulutunun içinden sıyrılacağından ve birlikte takıldığı insanların en fazla kartondan maketler kadar ihtişamlı olduklarını anlayacağından emindi. Başka insanları rahatsız etmeye başladıkları zaman Josie'nin kendisine döneceğinden emindi. *Ah Tanrım,* diyecekti ve birlikte onun yeraltına yaptığı bu yolculuğa kahkahalarla güleceklerdi. *Ne geçiyordu ki aklımdan*?

Ama Josie hiçbir zaman ona dönmedi ve futbol takımından Derek ile takılmaya başladı. Yedinci sınıfa geldiklerinde ise bir zamanlar Josie ile kendisinin başka kimsenin taklit edemeyeceği gizli bir

el sıkışma yöntemi bulmak için iki haftalarını harcadıklarına inanamıyordu artık.

"Ee," dedi Josie ilk gün, onu hiç tanımıyormuş gibi, "ne yapıyoruz?"

Bir haftadır birlikte çalışıyorlardı. *Birlikte* denemezdi aslında. Daha ziyade iç geçirmeler, fotokopi makinelerinin homurtuları ve telefonun keskin zili eşliğinde bir dans eder gibiydiler. Konuşacak oldukları zaman da çoğunlukla bilgi paylaşımında bulunuyorlardı: *Renkli fotokopi makinesinin tonerinden kaldı mı? Faks çektirmek isteyen birisinden ne kadar para alıyoruz?*

O öğleden sonra, Peter üniversitedeki bir psikoloji dersinin makalelerini fotokopi çekiyordu. Ara sıra, sayfalar önünden hızla geçerken, şizofreni hastalarının beyin taramalarına gözü takılıyordu. Ön loblardaki parlak pembe halkalar gri renkte çoğaltılıyordu. "Bir üründen bahsederken, o nesnenin kendi adını değil de marka adını kullanmaya ne deniyordu?"

Josie bir başka işin zımbalanmasıyla ilgileniyordu. Omuz silkmekle yetindi.

"Hani kâğıt mendil demek yerine Selpak versene dersin ya," dedi Peter. "Veya Topitop."

"Orkid," diye karşılık verdi Josie bir zaman sonra.

"Nescafe."

Josie başını kaldırdı. "Uhu," dedi.

"Google."

Josie bir an düşündü, sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Pril."

Peter sırıttı. "Prima."

"Camsil."

"Playstation. Post-it."

"Vileda," dedi Peter.

"Teflon!"

Artık ikisi de çalışmayı bırakmıştı. Yan yana dikilmiş kahkahalarla gülüyorlardı ki kapının üzerindeki zil çınladı.

Matt Royston dükkâna girdi. Başında bir Sterling hokey kepi vardı. Sezonun başlamasına daha bir ay olmasına rağmen birinci sınıf öğrencisi olsa da A takıma seçileceğini herkes biliyordu. Josie'nin eski haline dönmesi mucizesi karşısında ayakları yere basmayan Peter, onun Matt'e dönüşünü izliyordu. Yanakları al al oldu, gözlerine bir ışık doldu. "*Senin* burada ne işin var?"

Matt tezgâha dayandı. "Tüm müşterilerine böyle mi davranıyorsun?"

"Kopyalatmak istediğin bir şey mi vardı?"

Matt'in ağzı kocaman bir sırıtışla yayıldı. "Asla, ben özgünüm." Dükkâna bir göz gezdirdi. "Demek burada çalışıyorsun."

"Yok, beleş havyar ve şampanya veriyorlarmış, onun için geldim," diye espri yaptı Josie.

Peter bu etkileşimi tezgâhın arkasından izliyordu. Josie'nin Matt'e tam da bir işin ortasında olduğunu söylemesini bekliyordu. Bu tam olarak doğru olmasa da sohbet halindeydiler. Yani bir nevi.

"Ne zaman çıkıyorsun?" diye sordu Matt.

"Beşte."

"Akşama bazılarımız Drewlere gidiyoruz."

"Bu bir davet mi?" diye sordu Josie ve Peter o an Josie gerçekten içten bir şekilde gülümsediğinde yanağında daha önce fark etmediği bir gamze belirdiğini gördü. Belki de daha önce onun yanında o şekilde hiç gülümsememişti.

"Öyle mi olsun istiyorsun?" diye karşılık verdi Matt.

Peter tezgâha doğru ilerledi. "İşler bekliyor," deyiverdi.

Matt'in gözleri Peter'a döndü. "Bana bakmayı kessene sen homo."

Josie hemen yana kayarak Peter'ın görüş alanını kapatarak Matt'i görmesini engelledi. "Saat kaçta?"

"Yedi."

"Tamam, orada görüşürüz," dedi.

Matt ellerini tezgâhın üstüne vurdu. "Süper," dedi ve dükkândan çıktı.

"Jelibon," dedi Peter. "Vazelin."

Josie dediğini anlamayarak ona döndü. "Ne? Ha, tamam." Zımbalamakta olduğu materyalleri aldı, birkaçını daha üstüne ekledi, kenarlarını hizaladı.

Peter çalışmakta olduğu makineye kâğıt ekledi. "Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu.

"Matt mi? Galiba."

"O anlamda demedim," dedi Peter. Kopyala düğmesine bastı, makinenin yüzlerce ikiz bebek doğurmasını izlemeye başladı.

Josie cevap vermeyince gidip onun çalıştığı masada yanında dikildi. Bir öbek kâğıdı aldı, zımbaladı ve Josie'ye uzattı. "Nasıl bir his?" diye sordu.

"*Ne* nasıl bir his?"

Peter bir an düşündü. "Tepede olmak."

Josie uzanıp bir başka kâğıt tomarı aldı ve zımbaya yerleştirdi. Üç defa daha bu işi tekrarladı ve Peter artık kendisini duymazdan geleceğinden emin olduğu anda konuştu. "Yanlış bir adım atacak olursan," dedi, "aşağı düşecekmişsin gibi."

Bunu söylediği anda Peter onun sesinde ninniyi andıran bir tını duydu. Temmuz sıcağı altında Josielerin garaj yolunda oturmuş talaş, güneş ışığı ve gözlüğüyle ateş yakmaya çalıştığını tüm detaylarıyla hatırlıyordu. Okuldan eve koşarak gelirken Josie'nin omzunun üstünden bağırdığını, Peter'a kendisini yakalayamayacağını söylediğini duyabiliyordu. Josie'nin yüzünün hafifçe kızardığını gördü ve eskiden arkadaşı olan kızın hâlâ orada olduğunu fark etti. Birkaç tane iç içe geçmiş kozanın içinde sıkışmıştı, tıpkı avucunuzun içine tam oturan bir tanesini bulana dek devamlı birbirinin içinden çıkarmak zorunda kaldığınız Rus Matruşka bebekleri gibi.

Onun bir şekilde bunları hatırlamasını sağlayabilseydi. Belki de Josie'nin Matt ve tayfasıyla takılmaya başlamasının sebebi popüler

olma isteği değildi. Belki de Peter ile takılmayı sevdiğini unutmuş olmasıydı.

Göz ucuyla Josie'ye baktı. Alt dudağını ısırıyor, zımbalama işini düzgün yapabilmek için yoğun çaba sarf ediyordu. Peter içinden, *Keşke Matt kadar rahat ve doğal olmayı bilebilseydim*, diye geçirdi ama tüm hayatı boyunca ya herkesten daha yüksek sesli ya da daha geç gülmüştü bir şeylere; tabii gülünen şeyin kendisi olduğu gerçeği hesaba katılmazsa. Kendinden başkası olmayı bilmezdi ve bu yüzden de derin bir nefes aldı ve kendi kendine çok da uzak olmayan bir zaman önce bunun Josie için yeterli olduğunu söyledi.

"Hey," dedi. "Şuna baksana." Bitişikteki patrona ait ofise geçti. Bay Cargrew burada eşinin ve çocuklarının bir fotoğrafı ile dokunması tamamen yasak ve şifreyle koruduğu bilgisayarını bulunduruyordu.

Peter masanın ardındaki sandalyeye otururken Josie de onu izledi ve arkasına dikildi. Peter birkaç tuşa bastı ve birden ekran açıldı.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Josie.

Peter omuzlarını silkti. "Son zamanlarda bilgisayarlarla çok oynuyorum. Geçen hafta da Cargrew'inkini kırdım."

"Bence bunu yapmamız doğru değ–"

"Bir saniye." Peter bilgisayarın derinlerine daldı ve indirilen dosyaların saklandığı bayağı iyi gizlenmiş bir klasöre girip ilk sıradaki porno siteyi açtı.

"Bu bir... *cüce* mi?" diye mırıldandı Josie. "Ve bir eşek?"

Peter başını yana eğdi. "İlk gördüğümde çok büyük bir kedi sanmıştım."

"Her ne olursa olsun, iğrenç." Josie hafifçe titredi. "Ben şimdi bu adamın elinden nasıl bir şey alacağım?" Sonra Peter'a baktı. "Bilgisayarla başka ne yapabiliyorsun?"

"Ne istersen," diye böbürlendi Peter.

"Mesela... başka yerlere de girebilir misin? Okul bilgisayarlarına filan?"

"Tabii ki," dedi Peter, bundan pek emin olmamasına rağmen. Şifre kırmayı yeni yeni öğreniyordu.

"Peki ya adres filan bulabilir misin?"

"Çocuk oyuncağı," diye yanıtladı Peter. "Kimin adresini bulacağız?"

"Öyle rastgele birisi," dedi ve Peter'ın üzerine eğilip tuşlara basmaya başladı. Peter saçlarındaki elma kokusunu alabiliyor ve omzuna baskı yapan vücudunu hissediyordu. Peter gözlerini kapadı ve şimşeğin çakmasını bekledi. Josie çok güzeldi ve bir kızdı ama yine de... hiçbir şey hissetmedi.

Bunun sebebi *fazla* yakın tanışıyor olmaları mıydı? Onu kardeşi gibi mi görüyordu?

Yoksa onun bir *erkek* olmaması mıydı?

Bana bakmayı kessene sen homo.

Josie'ye bunu anlatmadı ama Bay Cargrew'in porno dosyalarını ilk gördüğünde, kızlara değil de erkeklere baktığını fark etmişti. Bu, onlardan hoşlandığı anlamına mı geliyordu? Ama bir yandan hayvanlara da bakmıştı. Sırf meraktan olamaz mıydı? Diğer erkeklerle kendisini kıyaslıyordu belki de...

Ya Matt ve diğer herkes haklıysa?

Josie birkaç kez fareye tıkladı ve ekranda *The Boston Globe* gazetesinden bir haber çıktı. "İşte," dedi eliyle göstererek. "Bu adamın."

Peter gözlerini kısarak resmin altındaki yazıyı okudu. "Logan Rourke da kim?"

"Hiç kimse," dedi Josie. "Telefon rehberinde adresi olmayan birine benzeyen bir kişi işte."

Gerçekten de öyleydi ama sonra Peter zaten böyle bir göreve aday olan bir adamın telefon rehberinden kişisel bilgilerini sildirecek kadar kafasının çalıştığını düşündü. Logan Rourke'un Harvard Hukuk Fakültesinde görevli olduğunu bir-iki dakikada öğrendikten sonra okulun insan kaynakları dosyalarına girmesi on dakikasını aldı.

"İşte," dedi Peter. "Lincoln'de oturuyor. Conant Yolu."

Omzunun üstünden baktığında gülümsemesinin bulaşıcı bir şekilde Josie'nin yüzüne de yayıldığını gördü. Josie uzunca bir süre ekrana baktı. "Sen *bayağı* iyisin," dedi.

İktisatçıların her şeyin fiyatını bildiği ama hiçbir şeyin değerini bilmediği söylenir genelde. Ofis bilgisayarındaki devasa Dünya Değerleri Anketi adlı dosyayı açarken Lewis bunu düşünüyordu. Bu veriler Norveçli sosyal bilimciler tarafından dünyanın dört bir yanında yüz binlerce insandan toplanmış sonsuz bir detaylar listesiydi. Yaş, cinsiyet, doğum sırası, kilo, din, medeni durum, çocuk sayısı gibi basit verilerin yanı sıra, siyasi görüşler ve dinî eğilimler gibi daha karmaşık olanlar da vardı. Ankette zaman dağılımı bile dikkate alınmıştı: kişiler iş yerinde ne kadar zaman geçiriyorlar, ne sıklıkla kiliseye gidiyor, haftada kaç defa, kaç kişiyle seks yapıyorlar gibi.

Çoğu insana aşırı sıkıcı gelebilecek bu konular Lewis için çılgınca eğlenceliydi. Böylesine kapsamlı bir veri bütünündeki örüntüleri çıkarmaya başladığınızda, ne yöne doğru gideceğinizi, ne kadar derine düşeceğinizi ya da ne kadar yükseğe erişeceğinizi bilmezdiniz. Bu rakamları bir sonraki haftanın konferansı için çabucak bir konu çıkarabileceğini bilecek kadar sık inceliyordu. Öyle ahım şahım bir şey olmasına gerek yoktu. Küçük bir topluluk bir araya gelecekti ve üst seviye hocalar katılmayacaktı. Şimdi seçtiği konuyu her daim derinleştirebilir ve yayınlanmak üzere bir akademik makaleye dönüştürebilirdi.

Çalışmasının odak noktası, mutluluğun değişkenlerine fiyat biçmekti. Herkes paranın mutluluğu satın alabileceğini söylerdi ama kaç para? Gelirin mutluluk üzerinde doğrudan mı, yoksa dolaylı mı etkisi vardı? Daha mutlu insanlar işlerinde daha mı başarılılardı, yoksa daha mutlu insanlar oldukları için daha yüksek gelirler mi elde ediyorlardı?

Ayrıca mutluluk yalnızca kişinin geliriyle de sınırlı değildi. Evlilik, Amerika'da mı, yoksa Avrupa'da mı daha kıymetliydi? Cinsiyetin bir önemi var mıydı? Kiliseye gidenler niye gitmeyenlere

kıyasla daha yüksek mutluluk seviyelerine sahip olduklarını beyan ediyorlardı? Mutluluk skalasında daha yüksek puana sahip olan İskandinavlar neden aynı zamanda dünyanın en yüksek intihar oranlarına sahiplerdi?

Lewis çok değişkenli regresyon analizi kullanarak anketin değişkenleri arasından seçim yapmaya oturduğu sırada kendi mutluluğunun değişkenlerine biçtiği değeri düşünmeye başladı. Hayatında Lacy gibi bir kadının olmamasını hangi maddi karşılıkla tazmin edebilirdi? Sterling Üniversitesinde kadrolu bir işi olmasını? Sağlığını?

Medeni halin mutluluk seviyesinde 0,07 oranında (yüzde 0,02'lik standart sapmayla) bir artışla ilişkilendirildiğini bilmek ortalama bir kişiye pek de bir anlam ifade etmiyordu. Diğer yandan, aynı ortalama insana evli olmanın genel mutluluk üzerinde yıllık 100.000 dolarlık bir etkisi olduğunu söylediğinizde, durum daha iyi anlaşılıyordu.

Şu ana dek ulaştığı bulgular bunlardı:

1. Daha yüksek gelir daha fazla mutlulukla ilişkiliydi fakat getirisi daha azdı. Örneğin, 50.000 dolar kazanan birisi, 25.000 dolar geliri olan birinden daha mutlu olduğunu beyan ediyordu ancak 50 binden 100 bin dolara yükselmenin mutluluk seviyesi üzerindeki etkisi daha düşüktü.

2. Maddi iyileşmelere karşın mutluluk zaman içinde sabitti. Nispi gelir, mutlak gelir artışından daha önemli olabilirdi.

3. En yüksek refah oranı kadınlar, evli insanlar, iyi eğitimliler ve ebeveynleri boşanmamış olanlar arasındaydı.

4. Muhtemelen işgücü piyasasında erkeklerle daha eşit koşullara ulaştıklarından, kadınların mutluluğu zaman içerisinde azalıyordu.

5. ABD'deki siyahlar, beyazlardan daha mutsuzdu ancak yaşamlarından duydukları tatmin oranı yükselişteydi.

6. Hesaplamalara göre işsizliğin "telafisi" yıllık 60.000 dolara tekabül ediyordu. Siyah olmanın "telafisi" yıllık 30.000 dolarken, dul veya ayrı yaşamanın telafisi 100.000 dolardı.

Çocuklar doğduktan sonra Lewis'in kendi kendine oynadığı bir oyun vardı. Kendini o kadar abartı derecede şanslı hissederdi ki mutlaka başına bir musibet geleceğini düşünürdü. Yatakta uzanırken kendini ilk önce hangisini kaybetmeye razı olduğunu seçmeye zorlardı: evliliğini mi, işini mi, bir çocuğunu mu? Kendini tamamen tüketene dek bir adamın ne kadarına katlanabileceğini merak ederdi.

Veri penceresini kapattı ve ekrandaki arka plan fotoğrafına daldı. Çocuklar sekiz ve on yaşlarındayken, Connecticut'taki bir hayvan çiftliğinde çekilmişti. Joey kardeşini omzuna almıştı ve arkalarındaki pembe renkli günbatımı önünde gülüyorlardı. Birkaç saniye sonrasında ise bir geyik (Lacy'nin deyimiyle *dopingli* bir geyik) Joey'nin ayaklarına bir tane geçirmiş ve ikisi birden yere yapışıp ağlamaya başlamışlardı... ancak Lewis bu anıyı böyle hatırlamayı tercih etmiyordu.

Mutluluk yalnızca anlattıklarınız değildir; aynı zamanda nasıl hatırlamayı tercih ettiğinizdir.

Ayrıca kataloglad ığı diğer bir bulgu daha vardı: mutluluk U şeklindeydi. İnsanlar çok küçükken ve çok yaşlıyken en mutlu zamanlarını yaşarlardı. Büyük düşüş işe kırklı yaşlarındayken gerçekleşiyordu.

Veya diğer bir ifadeyle diye düşünüyordu Lewis içini rahatlatarak, bundan daha kötüsü yoktu.

Josie matematikten hep A almasına ve bu dersi sevmesine rağmen, gerçekten uğruna çabalamak zorunda kaldığı tek ders de buydu. Mantık yürütüp hiç ter dökmeden kompozisyon yazabiliyorken, rakamlar ona o kadar da kolay gelmiyordu. Bu bakımdan tıpkı annesine benzediğini düşünüyordu. Belki de babasına.

Matematik öğretmenleri Bay McCabe, sıraların arasında dolaşıyor, elindeki tenis topunu havaya atarak sözlerini kendine göre değiştirdiği bir Don McLean şarkısı söylüyordu:

"Söyle bakalım kaç alıcaz pi sayısını
Aman doğru hesapla tüm basamakları
Kaçarı yok, bu dersine sonuna kadar

Çözülecek tüm problemler, sevgili dokuzuncu sınıflar...
Hep birden soracaklar Bay McCabe, neydi günahımız?
Ah Bay McCabe, söylesene neydi günahımız-z-z...”

Josie önündeki grafik kâğıdına çizdiği koordinatı sildi. “Pi sayısını kullanmıyoruz bile,” dedi bir çocuk.

Bunu duyan öğretmen birden arkasını döndü ve tenis topunu çocuğun sırasının üzerinden sektirdi. “Andrew, bakıyorum da bayağı uyanıksın.”

“Bu, sınavdan sayılıyor mu?”

“Hayır. Belki de televizyona çıkmalıyım,” diye dalga geçti Bay McCabe. “*Matematik Pop Star* diye bir yarışma var mı?”

“Tanrım, umarım yoktur,” diye homurdandı Josie’nin arka sırasında oturan Matt. Josie’nin omzunu dürttü ve o da kâğıdını sırasının sol üst köşesine doğru kaydırdı çünkü bu şekilde Matt’in ödevin cevaplarını daha rahat görebileceğini biliyordu.

Bu hafta konu grafik çizimiydi. Verileri alıp çubuk grafiklere ve dilim grafiklere doldurmaları gereken bir sürü ödevin yanı sıra, her bir öğrenci kendi ilgi alanları doğrultusunda bir konu seçip, bunu grafikle anlatmak zorundaydı. Bay McCabe her dersin sonunda on dakikayı bu grafiklerin sınıf önünde sunumuna ayırıyordu. Dünkü derste Matt NHL’deki hokey oyuncularının yaşlarını karşılaştıran grafiğini sunmuştu. Grafiğini ertesi gün sunacak olan Josie ise sınıf arkadaşları arasında yaptığı anketle ödev yapmaya ayırdıkları zamanla not ortalamaları arasında bir orantı olup olmadığını anlatacaktı.

Bu sıra Peter Houghton’daydı. Josie onu kolunun altında rulo yapılmış posteriyle okula gelirken görmüştü. “Evet şu bakın,” dedi Bay Mc-Cabe. “Görüyorum ki bir dilim grafiğimiz var. Bir dilim de pasta olsaydı keşke.”

Peter’ın grafiği rengârenk dilimlere ayrılmıştı ve her bir bölümü niteleyen bilgisayar etiketleri vardı. Grafiğin tepesindeki konu başlığında POPÜLERLİK yazıyordu.

“Ne zaman hazırsan, başlayabilirsin Peter,” dedi Bay McCabe.

Peter az sonra bayılacakmış gibi görünüyordu ama zaten Peter hep öyle görünürdü. Josie fotokopicide çalışmaya başladığından beri yeniden konuşur olmuşlardı ama yazılı olmayan kurallar gereği, sadece okul dışında geçerliydi bu. Okulda işler farklıydı. Bu fanusun içinde söylediğin ve yaptığın her şey başkaları tarafından takip edilirdi.

Çocukken Peter yalnızca kendisi olarak ne zaman dikkat çektiğini hiç fark etmezdi. Mesela teneffüslerde Marsça konuşmaya karar verdiği zaman. Josie bu konuya iyimser bir açıdan bakılacak olursa, Peter'ın hiçbir zaman başka birisine benzemeye çalışmadığını düşünürdü. Kendisi içinse bunu ileri süremezdi.

Peter boğazını temizledi. "Benim grafiğim bu okuldaki öğrencilerin statüleri hakkında. İstatistiksel örneklemim bu sınıftaki yirmi dört öğrenciden oluşuyor. Burada görebileceğiniz üzere" –grafiğin dilimlerinden birini işaret etti– "sınıfın üçte birinden biraz daha azı popüler öğrencilerden oluşuyor."

Popülerliği simgeleyen renk olarak moru seçmiş ve her birinde farklı bir öğrencinin isminin yazdığı yedi dilimi mora boyamıştı. Bunların arasında Matt ile Drew ve öğle tatilinde Josie ile takılan birkaç kız vardı. Ama Josie, sınıfın şaklabanı olan çocuğun ve Washington, D.C.'den nakil gelen yeni çocuğun da bu grupta olduğunu fark etti.

"Şu grupta inekler var," dedi Peter ve Josie sınıfın en zeki çocuğu ile okul bandosunda tuba çalan kızın bu gruba dâhil olduğunu gördü. "En büyük grubu ise normal öğrenciler oluşturuyor. Kabaca yüzde beşlik bir kesim de dışlanmışlar."

Herkes suspus olmuştu. Josie bunun herkese başkalarının farklılıklarına karşı hoşgörülü olmaları gerektiğini anlatmaları için rehber öğretmenlerin sınıfa davet edileceği o anlardan biri olduğunu düşündü. Bay McCabe'in Peter'ın sunumunu nasıl yenilir yutulur bir hale getirebileceğini düşünürken kaşlarıyla origami yaptığını görebiliyordu; Drew ile Matt birbirlerine sırıtıyorlardı; en önemlisi ise az sonra kıyametin kopacağının hiçbir şekilde farkında olmayan Peter'dı.

Bay McCabe boğazını temizledi. "Ben diyorum ki Peter, belki sen ve ben biraz–"

Matt'in parmağı bir anda havaya kalktı. "Bay McCabe, benim bir sorum var."

"Matt–"

"Ciddiyim. Şu ufacık kısmı okuyamıyorum. Turuncu renkli olan."

"Ha, o mu?" dedi Peter. "O bir köprü. Birden fazla kategoriye sokulabilecek ya da farklı gruplardan öğrencilerle takılanlar. Mesela Josie."

Gözleri keyifle parlayarak Josie'ye döndü ve Josie herkesin ok gibi bakışlarını üzerinde hissetti. Sırasının üzerine kapandı ve saçlarının altına gizlendi. Dürüst olmak gerekirse, insanların kendisine bakmalarına alışkındı. Courtney ile nereye gitse sonuç bu olurdu ama insanların tıpkı senin gibi olmak istedikleri için sana bakmalarıyla, senin talihsizliğinin onların bir basamak yükselmelerini sağladığı için bakmaları arasında fark vardı.

En azından bu vesileyle sınıftakiler Josie'nin bir zamanlar Peter ile takılan bir dışlanmış olduğunu hatırlayacaklardı. Ya da Peter'ın ondan hoşlandığını zannedeceklerdi ki bu *mide bulandırıcıydı* ve bir kez telaffuz edildi mi bir daha sonsuza dek dillerden düşmeyecekti. Sınıfta âdeta bir elektrik dalgası gibi bir homurtu yayıldı. Josie, birinin *ucube* diye fısıldadığını duydu ve kendisinden bahsediyor olmamaları için bildiği tüm duaları okudu.

İyi ki Tanrı gerçekten vardı ve o sırada zil çaldı.

"Ee Josie," dedi Drew. "Brooklyn Köprüsü müsün, yoksa Golden Gate mi?"

Josie kitaplarını sırt çantasına doldurmaya çalışıyordu ama hepsi yere düştü. "Bence Londra Köprüsü," diye kişnedi John Eberhard. "Baksana, yıkılıyor."

Şimdiye dek matematik dersindeki birileri olanları koridorda başkalarına anlatmıştı mutlaka. Josie bütün gün, hatta belki de daha

uzun bir süre boyunca kahkahaların arkasından bir uçurtmanın kuyruğu gibi takip ettiğini duyacaktı.

Birinin kitaplarını toplamasına yardım etmeye çalıştığını gördü ve başını kaldırıp baktığında karşısında Peter vardı.

"Sakın," dedi Josie elini kaldırıp Peter'ı durdurarak. "Benimle bir daha sakın konuşma, anladın mı?"

Koridorda önünü bile görmeden köşeleri dönüyordu; ta ki ahşap atölyesine çıkan minik aralığa varana dek. Josie o kadar saftı ki bir kez o gruba dâhil oldu mu, tamamen içine kabul edileceğini sanmıştı. Ama *İçeride* olmak yalnızca birileri kumun üzerinde bir çizgi çektiği için söz konusuydu ve diğer herkes *Dışarıdaydı*; o çizginin yeri ise sürekli değişiyordu. Birdenbire, hiçbir hatanız olmadığı halde, kendinizi yanlış tarafta bulabiliyordunuz.

Peter'ın grafiğinde yer vermedi husus ise popülerliğin ne kadar kırılgan olduğuydu. İşin tuhaf yanı şuydu ki Josie köprü filan değildi; dâhil olduğu grubun bir parçası olabilmek için her şeyiyle karşı tarafa geçmişti. Delice istediği noktada olabilmek için diğer insanları hayatından çıkarmıştı. O çocuklar şimdi neden onu tekrar aralarına kabul etsinler ki?

"Hey."

Matt'in sesini duyunca Josie derin bir nefes aldı. "Bilmeni isterim ki ben onunla arkadaş filan değilim."

"Bana kalırsa seninle ilgili söylediklerinde haklı."

Josie gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Matt'in ne kadar zalim olabileceğine birinci elden tanıklık etmişti. Onu öğretmenlere şikâyet edecek kadar İngilizce bilmeyen yabancı öğrencilere lastik fırlatmasını, kilolu bir kıza Ayaklı Deprem diye lakap takmasını, içine kapanık bir çocuğun matematik kitabını saklayıp çocuğun kitabının kaybolduğunu zannederek çıldırmasını hatırlıyordu. O zamanlar bunlar ona komik geliyordu çünkü kendisi işin içinde yoktu. Ancak bu aşağılanmanın hedefi olmak, tıpkı bir tokat gibiydi. Doğru grupla takılmanın kendisine dokunulmazlık getireceği yanılgısına düşmüştü ama hayal gördüğünü anladı. Bu onları daha eğlenceli,

daha havalı, senden farklı gösterdiği sürece seni her koşulda harcamaya hazırlardı.

Matt'i Josie'nin en başından beri tamamen şakadan ibaret olduğunu düşünürcesine yüzünde o sırıtmayla görmek Josie'ye daha da koymuştu çünkü onu arkadaşı sanmıştı. Dürüst olmak gerekirse, bazen bundan fazlasını da umut etmişti: bir tutam saçı gözlerinin önüne düştüğünde ve gülümsemesi yeni parlayan bir alev gibi yüzüne yayıldığında, Josie'nin âdeta dili tutuluyordu. Ama Matt herkeste aynı etkiyi uyandırıyordu, altıncı sınıfta onunla iki hafta çıkan Courtney'de bile.

"O ibnenin ağzından çıkan herhangi bir şeyi asla dinlemeye değer bulmamıştım ama köprüler seni bir yerden başka bir yere taşır," dedi Matt. "Sen de bana bunu yapıyorsun." Josie'nin elini tutup göğsüne koydu.

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki olasılık avucunun içinde tutabileceğin bir şeymiş gibi Josie bunu hissedebiliyordu. Matt onu öpmek üzere uzanırken Josie bunun tek bir muhteşem anını kaçırmamak için gözlerini ondan ayırmadı. Josie onun tadını alabiliyordu, insanın ağzını yakan tarçınlı şeker gibiydi.

Nihayet, nefes alması gerektiğini hatırlayınca, Matt'ten uzaklaştı. Teninin her bir santiminin daha önce hiç bu derece bilincinde olmamıştı; tişört ve mont katmanlarının altında kalan kısımları bile canlanmıştı.

"Tanrım," dedi Matt geri çekilirken.

Josie telaşlandı. Belki de henüz beş dakika önce toplumun dışına itilmiş bir kızı öpmekte olduğunun farkına varmıştı. Ya da öpüşürken Josie yanlış bir şey yapmıştı. Bu işin nasıl düzgün yapılacağını anlatan bir el kitabı filan yoktu ki okusun.

"Sanırım bu işte pek de iyi değilim," dedi Josie kekeleyerek.

Matt kaşlarını kaldırdı. "Biraz daha iyi olursan... beni öldürebilirsin."

Josie içinde mum alevi gibi bir gülümsemenin yayılmaya başladığını hissetti. "Gerçekten mi?"

Matt başıyla onaydı.

"İlk kez birini öptüm," diye itiraf etti.

Matt başparmağıyla Josie'nin alt dudağına dokunduğunda, Josie bu dokunuşu her yerinde hissetti; parmak uçlarından boğazına ve bacaklarının arasındaki sıcaklığa kadar. "Son kez olmayacak ama," dedi Matt.

Josie pamuk aramak için içeri daldığında Alex kendi banyosunda hazırlanıyordu. "Bu da nesi?" diye sordu Josie, Alex'in aynadaki yüzünü bir yabancının yüzüymüş gibi incelerken.

"Rimel?"

"O kadarını anladım da," dedi Josie, "*senin* yüzünde ne işi var?"

"Belki de canım makyaj yapmak istemiştir."

Josie sırıtarak küvetin kenarına oturdu. "Belki ben de İngiltere kraliçesiyimdir. Ne oluyor... yeni bir hukuk makalesi için fotoğraf mı çektireceksin?" Birden kaşları dikiliverdi. "Randevu gibi bir şey mi var yoksa?"

"Randevu 'gibi' değil de," dedi Alex allık sürerken, "bayağı bildiğin randevunun ta kendisi."

"Hadi canım. Nasıl biri, anlatsana."

"Hiçbir fikrim yok. Liz ayarladı."

"Hademe Liz mi?"

"Peyzaj görevlisi," dedi Alex.

"Her neyse. İllaki bu adam hakkında bir şeyler anlatmıştır." Josie bir an duraksadı. "Bir *adamdan* bahsediyoruz, değil mi?"

"Josie!"

"Ne bileyim, uzun zaman oldu. Hatırladığım kadarıyla en sok çıktığın adam yeşil hiçbir şey yemeyen bir herifti."

"Tam olarak öyle değil," dedi Alex. "*Benim* yeşil bir şey yememe müsaade etmiyordu."

Josie ayağa kalktı ve bir ruja uzandı. "Bu renk sana yakışır," dedi ve ruju Alex'in dudaklarına sürdü.

Alex ile Josie aynı boydaydılar; kızının gözlerine bakınca, Alex kendisinin minik bir yansımasını görüyordu. Neden daha önce hiç Josie ile bunu yapmadığını düşündü: banyoda oturup ruj sürebilir, tırnaklarını boyayabilir, saçlarını tarayabilirdi. Diğer tüm annelerle kızlarının benzer anıları vardı; Alex ancak fark ediyordu ki bunları yaratmak onun elindeymiş.

"İşte," dedi Josie, aynaya bakması için Alex'in önünden çekilerek. "Nasıl oldu?"

Alex aynaya bakıyordu ama kendisine değil. Omzunun üzerinde Josie vardı ve Alex ilk defa kendinden bir parçayı kızında gerçekten görebiliyordu. Yüzünün şekli değil ama ifadesiydi; gözlerinin rengi değil ama hülyalı bakışlarıydı. Onu Josie gibi gösterebilecek hiçbir pahalı makyaj malzemesi yoktu; âşık olmak bir insanı bu hale getiriyordu işte. Kendi çocuğunuzu kıskanabilir miydiniz?

"Vay be," dedi Josie, Alex'in omzuna vurarak. "Benim de sana çıkma teklif edesim geldi."

O anda kapı zili çaldı. "Daha giyinmedim bile," dedi Alex telaşla.

"Ben onu oyalarım." Josie merdivenlerden aşağı koşturdu ve Alex de siyah bir elbise ile topuklu ayakkabılarını giydi.

Joe Urquhardt, Toronto'da Liz'in kuzeni ile oda arkadaşı olan Kanadalı bir bankacıydı. Liz, adamın hoş biri olduğunu söylemişti. Alex de madem öyle neden hâlâ bekâr diye sormuştu.

Sen bu soruya nasıl cevap verirdin, diye karşılık verince Liz, Alex'in bir süre düşünmesi gerekti.

Ben o kadar hoş değilim, demişti.

Joe'nun yerden bitme olmadığını, çift taraflı bantla tutturulmuş gibi durmayan dalgalı kahverengi saçlarının ve dişlerinin olduğunu görünce Alex'in içi rahatladı. Alex'i gördüğü an Joe bir ıslık patlattı.

"Herkes ayağa kalksın," dedi. "*Herkes* derken Şanslı Beyefendi'yi kast ediyorum."

Alex'in yüzündeki gülümseme donuverdi. "Bize bir saniye izin verir misin?" dedi ve Josie'yi kolundan tutup mutfağa sürükledi. "Beni hemen şuracıkta vur lütfen."

"Kabul ediyorum, iğrençti. Ama en azından yeşil gıdaları yiyormuş, sordum."

"Sen gidip benim aniden çok hastalandığımı filan söylesen?" dedi Alex. "İkimiz dışarıdan yemek söyleriz. Bir film filan kiralarız."

Josie'nin yüzündeki gülümseme kayboldu. "İyi de anne benim kendi planlarım var." Joe'nun beklediği kapı ağzına doğru baktı. "Ama istersen Matt'e şey diyebilirim–"

"Yok, yok," dedi Alex kendini gülümsemeye zorlayarak. "En azından *birimizin* iyi vakit geçirmesi gerek."

Alex mutfaktan çıktı ve Joe'yu elindeki şamdanın altını incelerken buldu. "Çok özür dilerim ama bir şey çıktı da."

"Ya evet olur öyle şeyler bebeğim," dedi Joe sırıtarak.

"Yok, yani bu akşam dışarı çıkamayacağım demek istiyorum. Bir dava için aradılar," diye yalan söyledi. "Benim adliyeye gitmem gerek."

Belki de Kanadalı olduğu için Joe cumartesi gecesi adliyede bir duruşma olma ihtimalinin ne derece abes olduğunu anlayamamıştı. "Ya," dedi, "ben adaletin çarklarının işleyişine engel olmayayım öyleyse. Başka bir zaman?"

Alex başını öne doğru sallayarak onu yolcu etti. Topuklu ayakkabılarını çıkardı ve üst kata çıkıp en paspal ev kıyafetlerine büründü. Akşam yemeğinde çikolata yiyecek, ağlamaktan içi dışına çıkana dek aşk filmleri izleyecekti. Banyonun önünden geçerken içeriden su sesi duydu. Josie kendi randevusuna hazırlanıyordu.

Bir an için Alex eli kapının kolunda duraksadı, içeri girip tıpkı Josie'nin kendisi için yaptığı gibi makyajına, saçına yardımcı olsa kızı bunu nasıl karşılar diye düşündü. Ama bu, Josie için doğal bir

davranıştı, ömrünü Alex başka bir şeye hazırlanmakla meşgulken ondan kendine zaman çalarak geçirmişti. Alex bunun hep böyle süreceğini sanmıştı, Josie'nin her daim kendisini bekleyeceğini. Bir gün kendisinin arkada bırakılabileceğini hiç tahmin etmezdi.

Sonunda Alex Josie'nin annesinin yardımına ihtiyacı olmadığını duyma ihtimalinden o kadar korktu ki kapıyı tıklatmadan uzaklaştı.

Josie'yi Peter'ın matematik dersindeki sunumunun yaratacağı korkunç sosyal felaketten kurtaran yegâne şey, olayla aynı anda Matt Royston'ın kız arkadaşı olarak ilan edilmesi oldu. Partilerde beraber takılan, arkadaş gibi olan ama fiziksel bir şeyler de paylaşan ikinci sınıf öğrencileri arasındaki bazı diğer geçici çiftlerin aksine Josie ile Matt gayet göze batan bir çift olmuştu. Matt her teneffüsün sonunda onu sınıfına bırakıyor ve çoğunlukla kapının ağzında herkesin görebileceği şekilde öpüyordu. Peter Houghton'ın ismini Josie'ninkiyle aynı cümlede kullanacak kadar aptal olan herkes, Matt'e hesap vermek zorunda kalırdı.

Peter'ın kendisi hariç herkes demek daha doğruydu. İş yerinde Josie'nin ona verdiği ipuçlarını anlamıyordu. Peter içeri girdiğinde Josie ona sırtını dönüyor, soru sorduğunda duymazdan geliyordu. En sonunda bir öğleden sonra Peter onu malzeme odasında sıkıştırdı. "Niye bana böyle davranıyorsun?" diye sordu Peter.

"Çünkü sana iyi davrandığım zaman arkadaş filan olduğumuzu sandın."

"Ama biz arkadaşız zaten."

Josie onun gözlerine baktı. "Buna sen karar veremezsin."

Bir öğleden sonra Josie elindeki çöpleri çöp bidonuna atmaya gittiğinde Peter'ı orada buldu. On beş dakikalık molasındaydı; genellikle sokağın karşısından kendisine elma suyu alıp gelirdi ama bugün çöp bidonunun metal kapağına yaslanmıştı. "Kenara çekil," dedi Josie ve elindeki çöp poşetlerini bidona attı.

Poşetler bidonun dibine çarptığı an ortalığa kıvılcımlar sıçradı.

Neredeyse bir saniye içinde çöp bidonunun içindeki karton ve kâğıt yığını bir yangına dönüştü, alevler gürleyerek yükseldi. "Peter, uzaklaş oradan," diye bağırdı Josie. Peter kımıldamadı. Alevler yüzünün önünde dans ediyor, yaydıkları ısı dalgası yüzünün bulanık görünmesine neden oluyordu. "Peter, hemen!" Çöp tenekesinin içinde toner ya da benzeri bir şey parlayıp patladığı sırada atılıp Peter'ı kolundan yakaladı ve onu yere indirdi.

"911'i aramamız gerek," diye bağırdı Josie ve sendeleyerek ayağa kalktı.

İtfaiye birkaç dakika içinde geldi ve çöp bidonuna müdahale etti. Josie golf sahasında bulunan Bay Cargrew'a da haber vermişti. "Tanrı'ya şükür kimseye bir şey olmamış," dedi patron ikisine.

"Beni Josie kurtardı," diye yanıtladı Peter.

Bay Cargrew itfaiyecilerle konuşurken, Josie ardında Peter olduğu halde dükkâna girdi. "Beni kurtaracağını biliyordum," dedi Peter. "O yüzden yaptım."

"*Ne* yaptın?" Peter'ın cevap vermesine hiç gerek yoktu çünkü Josie molada olması gerekirken Peter'ın neden çöp tenekesinin başında olduğunu anlamıştı. Elinde çöp poşetleriyle Josie'nin arka kapıdan çıktığını duyduğu an kibriti kimin çaktığını biliyordu.

Bay Cargrew'ı kenara çektiği anda dahi Josie kendi kendine sorumluluk sahibi her çalışanın yapacağını yaptığını söylüyordu: mülkünü yok etmeye çalışanın kim olduğunu haber veriyordu sadece. Peter'ın söylediğinden, onun gerçekliğinden korktuğunu kendisine bile itiraf edememişti. Göğsündeki o hafif yanmayı, Peter'ın çıkarttığının biraz daha ufağı olan hayatında ilk kez tattığı intikam duygusunu ise hissetmemiş gibi yaptı.

Bay Cargrew Peter'a kovduğunda, Josie ne konuştuklarını dinlemedi. Dükkândan çıkarken Peter'ın yakıcı, suçlayan bakışlarını üzerinde hissetti ama dikkatini yerel bir bankadan gelen işe vererek bundan sıyrılmaya çalıştı. Makineden çıkan kâğıtlara bakarken, her bir ürünün bir öncekine ne kadar benzediğine bakarak başarıyı ölçmenin ne tuhaf olduğunu düşündü.

Okuldan sonra Josie bayrak direğinin orada Matt'i beklerdi. Matt arkasında sessizce gelir ve Josie de Matt kendisini öpene dek geldiğini fark etmemiş gibi yapardı. İnsanlar onları izlerdi ve Josie de bundan hoşlanırdı. Bulunduğu konumu bir bakıma gizli bir kimlik gibi görüyordu: artık tüm dersleri A olsa da, kitap okumaktan *hoşlandığını* söylese de kimse onun bir ucube olduğunu düşünmeyecekti çünkü insanlar ona baktıklarında ilk fark ettikleri şey popülerliği olacaktı. Bunun tıpkı annesinin gittiği her yerde başına gelen duruma benzer bir şey olduğunu düşünüyordu: Eğer bir yargıçsanız, diğer özelliklerinizin hiçbir önemi yoktu.

Bazen kâbuslarında Matt'in onun bir sahtekâr olduğunu fark ettiğini görüyordu. Aslında güzel olmadığını, havalı olmadığını, takdire şayan birisi olmadığını anlıyordu. Arkadaşlarının kendisine bakıp, *Meğer biz de bunu ne sanmışız*, dediklerini hayal ediyordu ve belki de bu sebepten, uyanık olduğunda dahi onları arkadaşı olarak görmekte çok zorlanıyordu.

Matt ile hafta sonu için plan yapmışlardı, kendisine saklamakta güçlük çektiği önemli planlar. Bayrak direğine çıkan taş basamaklarda oturmuş onu beklerken birinin omzuna dokunduğunu hissetti. "Geciktin," dedi onu suçlarcasına gülümseyerek ve arkasını döndüğünde karşısında Peter'ı buldu.

Yanına gelen bizzat kendisi olmasına rağmen Peter da en az onun kadar şok olmuş görünüyordu. Josie onu fotokopiciden kovdurmasından sonraki aylarda Peter'la temas kurmamak için sürekli ondan sakınmıştı ancak her gün matematik dersinde bir arada olduklarını ve koridorda defalarca karşılaştıklarını düşününce, bu hiç de kolay bir iş değildi. Josie her defasında kafasını bir kitaba gömer ya da başka bir sohbete katılıverirdi.

"Josie," dedi Peter, "bir dakika konuşabilir miyiz?"

Öğrenciler akın akın okuldan çıkıyorlardı. Josie hepsinin bakışlarının kamçı gibi üzerine indiğini hissedebiliyordu. Kim olduğundan dolayı mı ona bakıyorlardı, yoksa kiminle beraber olduğundan mı?

"Hayır," dedi tersleyerek.

"Ben yalnızca... Bay Cargrew'in bana işimi geri vermesine ihtiyaç duyuyorum. Yaptığımın bir hata olduğunu biliyorum. Düşündüm de... belki... belki sen onunla konuşursan. Seni sever," dedi Peter.

Josie ona defolup gitmesini, artık onunla değil çalışmak, konuşurken bile görülmek istemediğini söylemek istiyordu. Fakat Peter'ın o çöp tenekesini yakmasından sonraki aylarda bir şeyler değişmişti. Matematik dersinde Josie'ye yaptığının ardından Peter'ın hak ettiğini düşündüğü ceza, her aklına geldiğinde yüreğini yakıyordu. Bir de Josie, Peter'ın yanlış bir fikre kapılmasının sebebinin sadece kendi deliliği olmadığını, bizzat kendisinin böyle düşünmesine sebep olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Sonuçta fotokopicide kimseler yokken konuşmuşlar, gülüşmüşlerdi. Fena bir çocuk sayılmazdı; sadece herkesin gözü önünde takılmak isteyeceğin gibi biri değildi. Ama böyle hissetmek, böyle davranmasını gerektirmezdi, öyle değil mi? Sonuçta Josie, koridorda Peter'ın yanında geçerken onu duvara yapıştıran ya da öğle yemeği için getirdiği paketi aşırıp, paket yırtılana ve içindekiler yere saçılana dek ona ortada sıçan oynatan Drew, Matt ve John değildi –yoksa öyle miydi?

Bay Cargrew ile konuşmak istemiyordu. Peter'ın kendisinin arkadaşı, hatta tanıdığı olmasını bile istediğini düşünmesini istemiyordu.

Ama kimi zaman Peter'a ettiği laflar yüzünden midesini bulandıran Matt gibi de olmak istemiyordu.

Peter karşısına oturmuş ondan bir cevap bekliyordu ve bir an sonra karşısında yoktu. Tepesinde dikilen Matt onu merdivenlerden aşağı yuvarlamıştı. "Kız arkadaşımdan uzak dur seni ibne," dedi Matt. "Git kendine oynayacak bir oğlan bul."

Peter yüzüstü kaldırıma düştü. Başını kaldırdığında dudağı kanıyordu. Başını kaldırıp ilk önce Josie'ye baktı ve onu şaşırtan bir şekilde üzgün ya da öfkeli görünmüyordu; sadece çok ama çok bezmiş bir hali vardı. "Matt," dedi Peter dizlerinin üzerinde doğrularak, "senin sikin büyük mü?"

"Nasıl da meraklısın, öyle değil mi?" dedi Matt.

"Hiç alakası yok." Peter ayağa kalktı. "Yeterince büyükse, kıvırıp kendi götüne soksan nasıl olur diyecektim."

Josie bir anda gerginleşen havayı hissetti ve Matt, Peter'ın üzerine bir kaplan gibi atılıp yüzüne yumruğu yapıştırdıktan sonra üzerine abanıp onu yere indirdi. "Bu hoşuna gidiyor, öyle değil mi?" Matt, Peter'ı yere bastırırken tükürdü.

Peter başını iki yana salladı. Süzülen gözyaşları akan kanın arasından yol yaparak iniyordu. "Kalk... üstümden..."

Artık etraflarına öğrenciler de toplanmıştı. Josie telaşla etrafına bakıyor ve bir öğretmen aranıyordu ama okul dağılmış ve kimseler kalmamıştı. "Yeter," diye bağırdı, Matt üzerine geldikçe acıyla yüzünü buruşturan Peter'ı görünce. "Matt, yeter artık."

Yumruğunu indirdi ve ayağa kalkarak Peter'ı yerde iki büklüm bıraktı. "Haklısın. Ne diye bunla zamanımı harcıyorsam," dedi Matt ve Josie'nin yanına gelmesini bekleyip, sonra da yürüyerek uzaklaştı.

Matt'in arabasına doğru gidiyorlardı. Josie, onların eve gitmeden önce şehir merkezinde bir yerde oturup kahve içeceklerini biliyordu. Sonra da Josie ödevine odaklanmaya çalışacak fakat bir noktadan sonra omuzlarını ovan ya da boynunu öpen Matt'i görmezden gelmek imkânsız hale geleceğinden, annesinin arabasının garaj yoluna yanaştığını duyana dek oynaşacaklardı.

Matt'in öfkesi hâlâ yatışmamıştı; iki yumruğu birden sıkılıydı. Josie elini uzatıp bir tanesini tuttu ve parmaklarını açıp kendi parmaklarıyla kenetledi. "Seni kızdırmazsa bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu.

Aslında cevabı belli bir soruydu bu: Matt zaten kızgındı. Cevap alamayınca Josie devam etti. "Neden Peter Houghton'la uğraşmak zorunda hissettiğini anlamıyorum."

"O ibne başlattı her şeyi," diye karşı çıktı Matt. "Ne dediğini duydun."

"Ya evet," dedi Josie. "Sen onu merdivenlerden düşürdükten sonra."

Matt birden durdu. "*Sen* ne zamandan beri onun koruyucu meleğisin?"

Matt ona içini yakan bir şekilde bakıyordu. Josie ürperdi. "Değilim," dedi çabucak ve derin bir nefes aldı. "Ben sadece... bizim gibi olmayan çocuklara davranış biçimini beğenmiyorum, anladın mı? Sırf o eziklerle takılmak istemiyorsun diye onlara işkence edebileceğini sanma, tamam mı?"

"Yoo, ederim," dedi Matt. "Çünkü *onlar* olmazsa, *biz* diye bir şey de olmaz." Gözlerini kısıp Josie'ye baktı. "Bunu herkesten iyi sen biliyor olmalısın."

Josie bir an hissizleştiğini, beyninin uyuştuğunu hissetti. Matt'in Peter'ın matematik dersindeki grafiğini mi, yoksa daha kötüsü, önceki yıllarda Peter'la arkadaş olmasını mı kastettiğini anlayamamıştı fakat anlamaya da hiç niyeti yoktu. Sonuçta en büyük korkusu buydu: insanların onun en başından beri toplumun dışında olduğunu fark etmeleri.

Bay Cargrew'a Peter'ın ricasını aktarmayacaktı. Karşısına çıkarsa, bir daha onunla konuşmayacaktı bile. Ayrıca kendisine yalan da söylemeyecek ve Peter'la alay ettiği ya da onu dövdüğü zaman kendisi Matt'ten daha masummuş gibi yapmayacaktı. Sosyal konumunu sağlamlaştırmak için elinden geleni yapmalıydın bu hayatta. En üstte kalabilmenin tek yolu da birilerinin üstüne basmaktı.

"Ee," dedi Matt, "geliyor musun?"

Josie, Peter'ın hâlâ ağlayıp ağlamadığını merak ediyordu. Acaba burnu mu kırılmıştı? En kötüsünü henüz yaşamamış mıydı yoksa?

"Evet," dedi Josie ve ardına bakmadan Matt'in peşinden gitti.

Lincoln, Massachusetts, bir zamanlar tarım arazisi olan, şimdilerde ise astronomik fiyatlara sahip devasa evlerle dolu bir Boston banliyösüydü. Josie camdan dışarıya, farklı koşullar altında kendisinin de çocukluğunu geçirmiş olma ihtimali bulunan çevreye bakıyordu: mülklerin etrafında bir yılan gibi kıvrılan taş duvarlara, neredeyse

iki asırlık binalarda bulunan "tarihi mülk" tabelalarına, insana taze süt kokusunu hatırlatan küçük dondurma tezgâhına. Acaba Logan Rourke kendisine birlikte Dairy Joy'a gidip bir sundae paylaşmayı teklif eder miydi? Belki de ona en sevdiğinin hangisi olduğunu sormadan doğruca tezgâha yanaşıp fındık ezmeliyi sipariş ederdi; belki de bir babanın içgüdüleriyle hareket edecekti.

Matt bileğini direksiyona dayamış, aheste aheste sürüyordu. On altı yaşında, ehliyetini yeni almış bir delikanlı olarak otomobille bir yere gitmek için bahane arıyor; annesinin bir kutu süt siparişini almaya, kuru temizlemeciye giysileri bırakmaya, Josie'yi okuldan sonra eve bırakmaya arabayla gidiyordu. Onun için nereye gidileceği değil, gidilecek bir yer olması önemliydi. Bu yüzden Josie kendisini babasını görmeye götürmesini istemişti ondan.

Hem zaten başka alternatifi de yoktu. Annesinden bunu isteyemezdi ki annesi Josie'nin Logan Rourke'u aradığını bile bilmiyordu. Boston'a otobüsle gitmenin yolunu öğrenebilirdi ancak banliyöde bir evi bulmak zor işti. Bu yüzden Matt'e tüm gerçeği olduğu gibi anlatmayı tercih etti. Babasını hiç tanımadığını, ona gazetede çıkan başsavcılık seçimiyle ilgili bir haberle ulaştığını tek tek açıkladı.

Logan Rourke'un evinin garaj yolu önünde geçtikleri bazılarınınki kadar şaşaalı değilse de, kusursuz görünüyordu. Çimler iki santim uzunluğunda biçilmiş, rengârenk kır çiçekleri posta kutusunun metal tabanını sarmıştı. Bir ağacın dalından ise evin numarası sarkıyordu: 59.

Josie ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Geçen sene çim hokeyi takımında oynarken, Josie'nin forma numarası da 59'du.

Bu bir *işaretti.*

Matt garaj yoluna park etti. Burada iki araç vardı: bir Lexus ve bir Jeep. Bir de itfaiye kamyonu şeklinde bir akülü araba. Josie bu oyuncaktan gözlerini alamadı. Her nedense, Logan Rourke'un başka çocukları *olabileceğini* düşünmemişti. "Benim de senle gelmemi ister misin?" diye sordu Matt.

Josie başını sallayarak itiraz etti. "Ben hallederim."

Evin kapısına doğru yürürken hangi akla hizmet bunu yaptığını düşündü. Böyle kamuya mal olmuş birinin kapısına öylece dayanamazdınız, değil mi? Etrafta mutlaka bir gizli servis ajanı filan olmalıydı ya da bir bekçi köpeği.

Sanki içine doğmuş gibi, o anda bir havlama yükseldi. Josie dönüp baktığında başının tepesinde pembe bir fiyonk olan minik bir Yorkie cinsi köpeğin kendisine doğru koştuğunu gördü.

O anda evin kapısı açıldı. "Titania, rahat bırak postacı–" diyen Logan Rourke, karşısında Josie'yi görünce lafı yarım kaldı. "Sen postacı değilsin."

Josie'nin tahmin ettiğinden daha uzun boyluydu ve tam da gazetede gördüğü gibiydi: kır saçlı, kemerli burunlu, uzun ve ince yapılı. Ama gözleri onunkilerle aynı renkti. O kadar maviydi ki Josie bakışlarını ondan alamadı. Annesinin de buna mı tav olduğunu merak etti.

"Sen Alex'in kızısın," dedi.

"Öyle," dedi Josie. "*Aynı zamanda* senin de."

Açık kapıdan kovalamaca oynamaktan başı dönmüş ve keyif dolu bir çocuğun çığlığı yükseldi. Bir kadının sesi duyuldu: "Logan, kim gelmiş?"

Logan uzanıp kapıyı kapattı ki Josie hayatını daha fazla dikizleyemesin. İnanılmaz derecede rahatsız olmuş görünüyordu. Josie ona hak vermeden edemedi. Daha doğmadan terk ettiğin kızınla yüzleşmek insanı az da olsa tedirgin ederdi mutlaka. "Burada ne işin var?"

Sorunun cevabı bariz değil miydi? "Seninle tanışmak istedim. Belki sen de benimle tanışmak istersin diye düşündüm."

Logan derin bir nefes aldı. "Bunun için gerçekten uygun bir zaman değil."

Josie arkasını dönüp garaj yolunda kendisini beklemekte olan Matt'e baktı. "Benim vaktim var."

"Bak... sorun şu ki... bu sıralar başsavcılık için uğraş veriyorum. Şu esnada böyle bir sorunu kaldıramam–"

Josie duyduğu o sözcüğü aklında döndürdü. Demek o bir *sorundu?*

Logan Rourke'un cüzdanını çıkarıp içindeki tomardan üç tane yüz dolarlık banknotu seçmesini izledi. "Al bakalım," dedi parayı avucuna sıkıştırarak. "Bu kadarı yeterli mi?"

Josie nefes almaya çabaladı ama biri göğsüne bir kazık çakmıştı âdeta. Bunun kirli bir para olduğunu fark etti; öz babası onun karşısına şantaj yapmak için çıktığını sanıyordu.

"Seçimlerden sonra belki birlikte bir yemek yeriz," dedi Logan.

Avucundaki paralar gıcır gıcırdı, tedavüle yeni çıktıkları belliydi. Josie'nin birden aklına küçüklüğünde annesiyle bankaya gitmesi geldi: annesinin veznedar parayı doğru vermiş mi diye yirmi dolarlıkları saymasına izin vermesi; yeni banknotlardaki mürekkep ve iyi şans kokusunu.

Logan Rourke onun babası değildi. Para ödedikleri gişe memuru ya da herhangi bir yabancı ne kadar babasıysa, o da o kadar babasıydı. Bir insanla DNA'nız ortak olsa bile, başka hiçbir şeyiniz ortak olmayabiliyordu.

Josie bunu zaten en kısa yoldan, annesinden öğrendiğini fark.

"Tamam öyleyse," dedi Logan Rourke ve kapıya doğru döndü. Elini kapı koluna attığında bir an tereddüt etti. "Ben... ismini bile bilmiyorum."

Josie yutkundu. "Margaret," dedi. Böylece babası onun için ne kadar yalansa, o da onun için o kadar yalan olacaktı.

"Pekâlâ, Margaret," dedi ve içeri girdi.

Arabaya dönerken Josie parmaklarını bir çiçek gibi açtı. Banknotların, etraftaki her şey gibi gayet canlı görünen bir bitkinin yanına düşmelerini izledi.

Bilgisayar oyunu fikri Peter'ın aklına uyurken gelmişti.

Daha önce de bilgisayar oyunları yapmıştı. Pong oyunun benzerlerini, yarış oyunları, hatta sitenize bağlanması halinde başka

ülkeden bir oyuncunun sizinle çevrimiçi oynama şansı olan bir bilimkurgu oyunu yazmıştı ama bu, şu ana dek aklında kurguladığı en büyük fikirdi. Bir defasında Joey'nin futbol maçından sonra bir pizzacıya gitmişlerdi ve Peter o kadar çok köfte ve pizza yemişti ki oturduğu yerde kalmış, karşısındaki oyun makinesinde GEYİK AVI diye bir oyuna öylece dalıp gitmişti. Makineye bir çeyreklik atıp, tüfeğinizle ağaçların arkasından kafalarını çıkaran geyikleri vuruyordunuz; eğer bir dişi geyik vurursanız, kaybediyordunuz.

O gece Peter rüyasında babasıyla ava çıktıklarını gördü. Fakat geyikleri değil, insanları kovalıyorlardı.

Kan ter içinde uyanmıştı. Eli bir tüfeği tutar gibi kasılmıştı.

Bilgisayarda oyundaki kişileri yaratmak o kadar zor değildi. Bu konuda bazı denemeler yapmıştı ve ten rengini tam olarak tutturamasa ve grafikleri mükemmel olmasa bile, ırklar arası farklılıkları, saç renklerini nasıl vereceğini, programlama dilini bunun için nasıl kullanacağını biliyordu. İnsan avlanan bir oyun yapmak güzel olabilirdi.

Ancak savaş oyunlarının modası geçmişti ve Grand Theft Auto sayesinde çete oyunlarının da suyu çıkmıştı. Peter'ın ihtiyacı olan şey, yepyeni bir kötü karakterdi, insanların haklamak isteyecekleri biri. Bilgisayar oyununun keyfi buradaydı zaten: hak eden birinin cezasını bulduğunu görebilmek.

Savaş alanı olarak seçebileceği küçük evrenleri düşündü: uzaylı istilası, Vahşi Batı, casusluk görevleri. Sonra her gün bizzat cesurca göğüs gerdiği cepheyi düşündü.

Bu defa avı alıp... *avcı* yapsa ne olurdu?

Peter yataktan çıktı, masasına oturdu ve aylar önce kaldırıp attığı ortaokul yıllığını çıkardı. *İneklerin İntikamı* temalı bir bilgisayar oyunu yaratacak fakat bunu yirmi birinci yüzyıla göre güncelleyecekti. Bu fantezi dünyasında güç dengesi altüst olmuş, ezikler nihayet onları ezen zorbaları yenmenin bir yolunu bulmuşlardı.

Eline bir fosforlu kalem alıp yıllığı incelemeye ve fotoğrafların bazılarını daire içine almaya başladı.

Drew Girard.

Matt Royston.

John Eberhard.

Peter sayfayı çevirdi ve bir an duraksadı. Sonra Josie Cormier'in fotoğrafını da daire içine aldı.

"Burada durabilir misin?" dedi Josie, arabada bir dakika daha duramayacağını ve babasıyla görüşmesi iyi gitmiş numarası yapamayacağını anladığı zaman. Kapıyı açıp da kendini yol kenarındaki koruluğun çimenlerine attığında Matt aracı daha tam durdurmamıştı bile.

Çam ağaçlarından bir halının üzerinde kendini bıraktı ve ağlamaya başladı. Ne beklediğini kendisi de bilmiyordu aslında ama bu kadarını da beklemiyordu. Koşulsuz bir kabullenme belki. En azından biraz merak.

"Josie?" dedi Matt arkasından gelirken. "İyi misin?"

Evet demeye çalıştı ama yalan söylemekten öylesine bıkmıştı ki. Matt'in saçlarını okşayan elini hissetti ve bu yalnızca onun daha da fazla ağlamasına neden oldu; şefkat onu bir bıçak gibi yaralıyordu. "Beni hiç umursamadı."

"Öyleyse sen de onu umursama," dedi Matt.

Josie başını kaldırıp ona baktı. "O kadar basit değil."

Matt ona sarıldı. "Jo, bebeğim."

Ona bugüne dek isim takmış tek insan Matt'ti. Annesinin ona hiçbir zaman diğer ebeveynler gibi Kuzum, Böceğim gibi abuk sabuk hitaplarla seslendiği olmamıştı. Matt ona Jo dediğinde, aklına *Küçük Kadınlar* geliyordu ve Matt'in bu romanı okumadığından adı gibi emin olmasına rağmen böylesine güçlü ve kendinden emin bir karakterle ilişkilendirilmekten içten içe memnuniyet duyuyordu.

"Bu çok aptalca. Niye ağladığımı bile bilmiyorum. Ben sadece... beni *sevmesini* istemiştim."

"Ben sana deli oluyorum," dedi Matt. "Bu sayılır mı?" Eğilip onu öptü, tam gözyaşlarının süzüldüğü yerden.

"Hem de nasıl."

Matt'in dudaklarının yanağından boynuna, her dokunduğunda kendini eriyormuş gibi hissettiği kulağının arkasındaki o noktaya doğru kaydığını hissetti. Josie oynaşma konusunda acemiydi fakat her yalnız kaldıklarında Matt onu biraz daha, biraz daha, biraz daha kandırıyordu tatlı sözleriyle. *Senin suçun,* derdi hep Matt ona bakıp gülümserdi. *Bu kadar çekici olmasaydın, ben de ellerimi senden uzak tutabilirdim.* Sadece bu bile Josie üzerinde afrodizyak etkisi uyandırıyordu. O mu? Çekici miydi? Matt'in her seferinde vaat ettiği üzere, onun her yerine dokunmasına, onu tatmasına izin vermek *gerçekten de* güzel bir histi. Matt'le giderek artan yakınlaşmaları esnasında nefesi kesilen, içinde kelebekler uçuşan Josie, kendisini bir uçurumdan düşüyormuş gibi hissediyordu. Bir adım daha attı mı uçacaktı sanki. Ama Josie bir adım atması halinde düşme olasılığının olduğunu hiç düşünmüyordu.

Şimdi ise Matt'in ellerinin tişörtünün altına doğru kaydığını, sütyeninin kenarından içeri daldığını hissediyordu. Josie'nin bacakları birbirine dolanmıştı; Matt ona sürtünüyordu. Matt tişörtünü yukarı doğru çekiştirip de Josie serin havayı teninde hissedince rüyadan uyanıp gerçekliğe döndü. "Bunu yapamayız," diye fısıldadı.

Matt'in dişleri omzuna değiyordu.

"*Yol kenarındayız.*"

Matt başını kaldırıp kendinden geçmiş, hararetli gözlerle ona baktı. "Ama ben seni istiyorum," dedi, daha önce onlarca kez olduğu gibi.

Fakat bu defa Josie de ona baktı.

Seni istiyorum.

Josie onu durdurabilirdi ancak bunu istemediğini fark etti. Matt onu istiyordu ve o anda Josie'nin en çok duymaya ihtiyacı olan şey buydu.

Matt bir an duraksadı, Josie'nin ellerini itmiyor olmasının düşündüğü anlama gelip gelmediğini sorguladı. Sonra Josie bir prezervatif paketinin yırtılma sesini duydu. *Ne zamandır bunu yanında taşıyordu acaba?* Ardından Matt pantolonunu indirdi ve Josie'nin eteğini kaldırdı, sanki Josie'nin hâlâ fikrini değiştirmesini bekler gibiydi. Josie, Matt'in iç çamaşırını kenara sıyırmasını, içine doğru ilerleyen parmaklarının yakıcı sıcaklığını hissetti. Bu defa Matt'in dokunuşunun teninde bir kuyrukluyıldız gibi iz bıraktığı öncekiler gibi değildi. Canının yandığını hissedince Matt'e durmasını söylemek istedi. Matt ise ağırlığını ona verdi ve üzerine abandı fakat bu defa Josie daha fazla yanma, daha fazla baskı hissetti. "Off," diye inledi ve Matt tereddüt etti.

"Canını yakmak istemiyorum," dedi.

Josie başını çevirdi. "Devam et," dedi ve Matt kalçasını onunkine doğru bastırdı. Josie bunu bekliyor olmasına rağmen, çığlık atmasına sebep olan bir acıydı bu.

Matt ise bu duyduğunu şehvet belirtisi olarak algıladı. "Evet bebeğim," diye inledi. Matt'in kalbinin atışını hissedebiliyordu ama içinde. Sonra daha hızlı gidip gelmeye başladı, oltanın kancasından çıkarılmış bir balık gibi üstünde debeleniyordu.

Josie ona ilk seferinde onun da canı yanmış mıydı diye sormak istedi. *Her zaman* mı canının yanacağını merak etti. Belki de acı, herkesin aşk karşılığında ödediği bedeldi. Yüzüne Matt'in omzuna döndü ve hâlâ içinde olmasına rağmen neden kendisini bomboş hissettiğini anlamaya çalıştı.

"Peter," dedi Bayan Sandringham İngilizce dersinin sonunda. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Öğretmenin kendisini çağırdığını duyan Peter, sandalyesine iyice gömüldü. Başka bir zayıf notla eve gittiğinde annesiyle babasına sıralayabileceği mazeretleri düşünmeye başladı.

Aslında Bayan Sandringham'ı severdi. Yirmili yaşlarının sonlarındaydı. Dilbilgisinden ve Shakespeare'den bahsederken ona bakıp

da pek de uzak olmayan bir geçmişte herhangi bir çocuk gibi sandalyesinde sıkıntıdan patlayarak saatin neden hiç ilerlemediğini düşündüğünü hayal edebilirdiniz.

Peter sınıftaki herkesin çıkmasını bekledikten sonra öğretmenin masasına yanaştı. "Kompozisyonun hakkında konuşmak istemiştim sadece," dedi Bayan Sandringham. "Henüz herkesinkini okumadım ama seninkine bir bakma şansı buldum ve–"

"İsterseniz yeniden yazabilirim," deyiverdi Peter.

Bayan Sandringham kaşlarını kaldırdı. "İyi de Peter... ben sana A aldığını söyleyecektim." Kâğıdı ona uzattı. Peter kâğıdın üzerindeki parlak kırmızı renkli harfe bakakaldı.

Ödevin konusu, hayatınızı değiştiren bir dönüm noktasıydı. Yalnızca bir hafta önce olmasına rağmen Peter çöp tenekesini yaktığı için işten kovulmasını anlatmıştı. Olayı anlatırken Josie Cormier'in adını bile anmamıştı.

Bayan Sandringham sonuç paragrafındaki bir cümleyi yuvarlak içine almıştı: *Şunu öğrendim ki insan yakalanabiliyor; bu yüzden bir şey yapmadan önce tüm detaylarıyla düşünmek gerekiyormuş.*

Öğretmen uzanıp Peter'ın eline dokundu. "Bu olaydan *gerçekten* bir ders çıkartmışsın," dedi ve ona gülümsedi. "Ben sana gözüm kapalı güvenirdim."

Peter başını öne doğru salladı, kompozisyonu masadan aldı. Koridordaki öğrenci kalabalığının arasına karıştığında hâlâ kâğıdı elinde tutuyordu. Hayatında bir kez olsun herkesin Peter'dan değil de Joey'den bekleyeceği bir şeyi başarıp, eve elinde kocaman bir A almış bir ödevle gittiğinde annesinin ne diyeceğini merak etti.

Ama bu, annesine çöp tenekesi yangınını anlatması demek olurdu. Daha doğrusu, kovulduğunu ve okuldan sonra saatlerini fotokopicide değil de kütüphanede geçirdiğini itiraf etmesi.

Peter kompozisyonu buruşturdu ve yanından geçtiği ilk çöp kutusuna attı.

Josie boş zamanlarının neredeyse tamamını Matt ile geçirmeye başlayınca, Maddie Shaw hemencecik Courtney'nin yancısı konumuna geçivermişti. Bir bakıma, o pozisyon için Josie'den daha uygundu: Courtney ile Maddie'nin arkasından yürüyecek olsanız, kimin kim olduğunu ayırt edemezdiniz. Maddie, Courtney'nin tarzını ve davranışlarını o kadar yakından adapte etmişti ki işi taklitçilikten sanat boyutuna taşımıştı.

Bu akşam Maddie'nin evinde toplanmışlardı çünkü ailesi Syracuse'da ikinci sınıfta okuyan ağabeyini ziyarete gitmişti. İçki içmiyorlardı çünkü hokey sezonuydu ve oyuncular koçla içmeyeceklerine dair sözleşme imzalamışlardı. Drew Girard erotizm içerikli bir gençlik komedisi olan bir film kiralamıştı ve oğlanlar Elisha Cuthbert mi, yoksa Shannon Elizabeth mi daha seksi diye tartışıyorlardı. "İkisini de yataktan aşağı atmazdım," dedi Drew.

"Yatağa girmeye razı olacaklarını nereden çıkardın?" diye güldü John Eberhard.

"Benim namım dağları aşmıştır..."

Courtney sırıttı. "Bir tek o var zaten bir şeyleri aşabilen."

"Yazık sana Court, keşke birinci elden tecrübe edebilseydin."

"İstemem kalsın..."

Josie yere oturmuş Maddie ile birlikte bir cadı tahtasının başındaydı. Bodrum kattaki dolabın içinde, başka oyunlarla beraber bulmuşlardı bunu. Josie'nin parmak uçları tahtaya hafifçe dokunuyordu. "Sen mi itiyorsun?"

"Yemin ederim ben yapmıyorum," dedi Maddie. "Ya sen?"

Josie başını hayır anlamında salladı. Hangi hayalet gelir de gençlerin partisinde takılır diye düşündü. Trajik bir şekilde ölen birisi tabii ki ve tabii çok genç yaşta ölen biri, trafik kazasında filan mesela. "Adın ne?" diye sordu Josie yüksek sesle.

Ellerini koydukları tahta önce A, sonra B harfine gitti ve orada kaldı.

"Abe," dedi Maddie. "Büyük ihtimalle."

"Ya da Abby."

"Erkek misin, kadın mı?" diye sordu Maddie.

Tahta tamamen yan tarafa kaydı. Drew gülmeye başladı. "Belki de eşcinseldir."

"Kişi kendinden bilir işi," dedi John.

Matt esnedi ve gerindi, tişörtü yukarı doğru sıyrıldı. Josie'nin sırtı ona dönük olsa da, bunu âdeta *hissedebiliyordu,* bedenleri öylesine birbirine uyumluydu. "Bu inanılmaz eğlenceli oyununuzu bozmak istemezdim ama artık bize müsaade. Haydi Jo."

Josie tahtanın bir kelimeyi yazmasını izliyordu: H-A-Y-I-R. "Ben gitmek istemiyorum," dedi. "Eğleniyoruz şurada."

"Oo, beyimiz görmeyeli tam kılıbık olmuş," dedi Drew.

Çıkmaya başladıklarından beri Matt, Josie ile arkadaşlarına kıyasla daha fazla zaman geçirmeye başlamıştı. Matt kendisine o dingillerle vakit geçirmektense kendisiyle beraber olmayı tercih ettiğini söylemiş olsa da Josie, Drew ile John'un saygısını yitirmemenin Matt için hâlâ önemli olduğunu biliyordu. Ama bu, ona köle gibi davranabileceği anlamına gelmiyordu, öyle değil mi?

"Gidiyoruz dedim," diye ısrar etti Matt.

Josie başını kaldırıp ona baktı. "Ben de canım ne zaman isterse o zaman gelirim dedim."

Matt kendini beğenmiş bir edayla arkadaşlarına bakıp gülümsedi. "Benle çıkmadan önce bir kere bile gelememiştin ama," dedi.

Drew ve John kahkahalara boğulurken Josie kıpkırmızı kesildi. Ayağa fırlayıp bodrum merdivenlerinden yukarı koştu.

Evin girişinde montunu askıdan aldı. Arkasından gelen ayak seslerini duyunca dönüp bakmadı. "Ben eğleniyordum. Bu yüzde–"

Matt'in onu kolundan yakalayıp döndürmesi ve omzundan arkasındaki duvara yapıştırması bir oldu. Ufak bir çığlık atan Josie cümlesine devam edemedi. "Canımı yakıyo–"

"Sakın bir daha bana bunu yapma."

"Ama sen–"

"Beni herkesin önünde aptal durumuna düşürdün," dedi Matt. "Sana gitme vakti geldi demiştim."

Matt'in sıkı sıkı kavradığı yerde teninde ezikler oluşmaya başlamıştı. Sanki Josie bir tuvaldi ve Matt de üzerinde izini bırakmaya kararlıydı. Josie onun ellerinin altında kendini saldı: içgüdüsel bir şekilde teslim oldu. "Ben... özür dilerim," diye fısıldadı.

Bunlar sihirli sözcüklerdi, Matt'in elleri yumuşadı. "Jo," diye iç geçirdi ve alnını onunkine dayadı. "Seni paylaşmayı sevmiyorum. Bunun için beni suçlayamazsın."

Josie başını iki yana salladı ama konuşacak kadar kendine güvenemedi. "Ben yalnızca seni çok seviyorum, hepsi bu."

Josie gözlerini kırpıştırdı. "Gerçekten mi?"

Matt bunu daha önce hiç söylememişti ve Josie de söylememişti. İçinden böyle hissetmesine rağmen Josie bunu itiraf ettiğinde Matt'ten aynı karşılığı alamazsa yerin dibine girerdi. Ama işte Matt karşısındaydı, sevdiğini *ilk* söyleyen o olmuştu.

"Bu çok bariz değil mi?" dedi Matt ve elini tutup o kadar narince öptü ki Josie onları o noktaya getirenin ne olduğunu neredeyse tamamen unutmuştu.

"Kanlı Canlı," diye yüksek sesle tekrarladı Peter, Derek'in oyununa isim önerisini değerlendirirken. Beden dersinde basketbol sahasının kenarında oturmuş, takımların seçilmesini bekliyorlardı. "Bilemiyorum... sanki biraz fazla..."

"Şiddetli mi?" dedi Derek. "Sen ne zamandır böyle şeyleri umursuyorsun? Yeterince puan topladığında milleti canlı canlı seramik fırınında nasıl yakacağını düşünsene."

Derek, Peter'ın yeni bilgisayar oyununu test ediyor, geliştirilebilecek noktaları ve tasarımdaki hataları tespit ediyordu. Takımlara en son ikisi seçileceğinden sohbet edecek bir sürü vakitlerinin olduğunu biliyorlardı.

Koç Spears takım kaptanı olarak Drew Girard ile Matt Royston'u seçti. İkinci sınıfta olmalarına rağmen ikisi de çok yönlü sporcular olduklarından hiç de şaşırılacak bir şey değildi bu. "Biraz canlı olun çocuklar," diye bağırdı koç. "Kaptanlarınızın sizin oynamaya aç olduğunuzu düşünmelerini sağlayın. Sizin bir sonraki Michael Jordan olduğunuzu düşünsünler."

Drew arkalardan bir çocuğu işaret etti. "Noah."

Matt başıyla yanında oturan çocuğu gösterdi. "Charlie."

Peter, Derek'e döndü. "Duyduğuma göre Michael Jordan emekli olmasına rağmen hâlâ ürün satışlarından kırk milyon kazanıyormuş."

"Yani çalışmayarak günde 109.589 dolar kazanıyor," diye hesapladı Derek.

"Ash," dedi Drew.

"Robbie," dedi Matt.

Peter Derek'e doğru eğildi. "Sinemada film izlemeye gitse on dolara mal olur ama filmi izlerken 9132 dolar kazanır."

Derek sırıttı. "Beş dakikada yumurta haşlasa 380 dolar kazanır bu sürede."

"Stu."

"Freddie."

"Walt."

Geriye seçilecek üç kişi kalmıştı: Derek, Peter ve saldırganlık problemi olan, baş belası Royce.

"Royce," dedi Matt.

"McDonald's'da çalışacak olsa, orada kazandığından 4560,85 dolar daha fazlası hesabına girerdi," diye ekledi Derek.

Drew bir Peter'a bir Derek'e baktı. "*Friends*'in tekrar bölümünü izlerken 2283 dolar kazanır," dedi Peter.

"Yeni bir Maserati almak için para biriktirse, tamı tamına yirmi saat beklemesi gerekir," dedi Derek. "Off ya, keşke basket oynayabilseydim."

"Derek," dedi Drew.

Derek ayağa kalkmaya davrandı. "Öyle ama," dedi Peter, "Michael Jordan önümüzdeki dört yüz elli yıl boyunca gelirinin tamamını biriktirse bile Bill Gates'in şu an sahip olduğu paraya erişemez."

"İyi bari," dedi Matt, "ben de homoyu alayım."

Peter ayaklarını sürüyerek Matt'in tarafına geçti. "Bu maç çok iyi oynamalısın Peter," dedi Matt herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Elini toplardan ayırma yeter."

Peter ona akıl hastanelerindeki odaları hatırlatan duvara asılmış bir süngere dayanıyordu.

Keşke kendisinden diğer herkesin olabildiği kadar emin olabilseydi.

"Evet," dedi Koç Spears. "Maç başlıyor."

Yılın ilk kar fırtınası Şükran Günü'nden önce patlak vermişti. Gece yarısından sonra başladı. Rüzgâr evin yaşlı kemiklerini çatırdatıyor, buz parçaları pencerelere vuruyordu. Elektrik kesildi ama Alex buna hazırlıklıydı. Teknoloji kaybıyla birlikte ortalığa çöken mutlak sessizlik karşısında şaşırarak uyandı ve yatağının kenarına koyduğu el fenerine uzandı.

Mum da hazırlamıştı. İki mum yaktı ve devasa gölgesinin duvarda ilerlemesini seyretti. Josie küçükken bunun gibi gecelerde birlikte yatarlardı ve Josie ertesi gün kar tatili olsun diye dua ederek uyuyakalırdı.

Yetişkinlerin neden böyle tatilleri olmuyordu? Yarın okul olmasa bile ki Alex'in tahminleri tutarsa olmayacaktı, rüzgâr yeryüzü acı çekiyormuşçasına uğuldasa ve ön camı buzlarla kaplansa da Alex'in ertesi gün mahkemede olması beklenecekti. Yoga dersleri, basketbol maçları ve tiyatro gösterileri iptal edilecek ama kimse gerçek hayatı iptal etmeyecekti.

Yatak odasının kapısı birden açıldı. Josie beyaz bir fanila ve bir çift erkek boxer'ıyla karşısında dikiliyordu. Alex bu iç çamaşırını

nereden bulduğunu bilmiyordu ve Matt Royston'a ait olmaması için dua etti. Bir an için Alex kıvrımlı vücut hatları ve uzun saçlarıyla karşısında duran kadını hâlâ görmeyi beklediği kızıyla, saç örgüleri çözülen ve Wonder Woman pijamaları giyen o küçük kızla güç bela eşleştirebildi. Eliyle yatağın boş olan tarafına vurarak onu yanına davet etti.

Josie yatağa dalıp, yorganı çenesine kadar çekti. "Dışarısı çok korkutucu," dedi. "Sanki gökyüzü tepemize düşüyor."

"Ben olsam yollar konusunda daha çok endişelenirdim."

"Sence yarın kar tatili olur mu?"

Alex karanlıkta gülümsedi. Josie büyümüş olsa da öncelikleri hâlâ aynıydı. "Büyük ihtimalle."

Rahatlamış bir şekilde iç geçiren Josie başını yastığına bıraktı. "Matt'le bir yerlere kayağa gidebilir miyiz acaba?"

"Yollar kötüyse, evden dışarı çıkmıyorsun."

"Ama sen çıkacaksın."

"Benim seçme şansım yok," dedi Alex.

Josie ona döndü, mumun ışığı gözlerinden yansıyordu. "Herkesin seçme şansı vardı," dedi. Tek dirseğinin üzerinde doğruldu. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Neden Logan Rourke ile evlenmedin?"

Alex bir anda çırılçıplak bir halde dışarıdaki fırtınanın içine bırakıldığını hissetti; bu soruya o derece hazırlıksızdı. "*Bu da* nereden çıktı şimdi?"

"Onda yeterince iyi olmayan neydi? Yakışıklı ve zeki olduğunu söylemiştin. Ve onu sevdiğini, en azından bir dönem..."

"Josie, bunlar çok eskide kaldı ve bunları düşünmen anlamsız çünkü seninle hiç alakası yok."

"*Her yönüyle* benimle alakası var," dedi Josie. "Benim yüzde ellim *ondan* geliyor."

Alex gözlerini tavana dikti. Belki de *gerçekten* gökyüzü üstlerine düşüyordu; göz boyayarak kalıcı bir illüzyon yaratabileceğini zannettiğinde belki de hep böyle oluyordu. "Bu saydıklarının hepsi onda vardı, doğru," dedi Alex sessizce. "Sorun onda değildi zaten, bendeydi."

"Tabii bir de evli olması meselesi vardı."

Alex yatakta doğruldu. "Nereden öğrendin bunu?"

"Bütün gazetelerde yazıyor, adam seçim yarışında. Kâhin olmaya gerek yok."

"Onu aradın mı yoksa?"

Josie annesinin gözlerinin içine baktı. "Hayır."

Alex'in içinden keşke Josie onunla konuşmuş olsaydı düşüncesi geçti. Acaba Logan onun kariyer yükselişini takip etmiş miydi, en azından Alex'i sormuş muydu diye öğrenebilirdi. Logan'ı terk etmek, doğmamış bebeğinin adına son derece haklı bir karar gibi görünürken, şimdi düşündüğünde bencilce geliyordu. Neden daha önce Josie'yle bu konu hakkında konuşmamıştı ki?

Çünkü Logan'ı korumuştu. Josie babasız büyümüş olabilirdi ama bu, babanın vaktinde senin kürtajla aldırılmanı istediğini öğrenmekten daha iyi değil miydi? *Bir yalan daha*, diye düşündü Alex, *küçük bir tane daha. Yalnızca Josie'nin incinmesini önlemek için.* "Karısından ayrılmazdı." Alex yan gözle Josie'ye baktı. "Onun hayatının bir parçası olabilmek için kendimi beni sığdırmaya çalıştığı yere girebilecek kadar küçültemedim. Bu sana mantıklı geldi mi?"

"Yani."

Yorganın altından Alex uzanıp Josie'nin elini tuttu. Güpegündüz yapılsa biraz zorlama, ikisi için de alenen fazla duygusal görünecek bu hareket burada, karanlıkta gayet doğal gelmişti. "Özür dilerim," dedi Alex.

"Ne için?"

"Büyürken onun yakınlarında olması seçeneğini sana sunmadığım için."

Josie omuzlarını silkti ve elini çekti. "Sen doğru olanı yaptın."

"Bilemiyorum," diye iç geçirdi Alex. "Doğru olan, bazen seni inanılmaz bir yalnızlığa sürüklüyor." Birden yüzünde bir gülümsemeyle Josie'ye döndü. "Hem biz ne diye bundan bahsediyoruz ki? Benim aksime, sen aşkta kazanıyorsun, değil mi?"

Tam o anda elektrik geldi. Aşağıdan mikrodalganın uyarısı duyuldu; banyonun sarı ışığı koridora vurdu. "Ben yatağıma döneyim bari," dedi Josie.

"Peki tamam," diye yanıtladı Alex, aslında Josie'nin yanından ayrılmak zorunda olmadığını demeye getirerek.

Josie'nin ayak sesleri koridorda uzaklaşırken Alex de çalar saatini ayarlamak için uzandı. Saatin kırmızı rakamları Külkedisi'nin zamanının dolduğunu hatırlatan bir cihaz gibi panikle *12.00 12.00 12.00* diye yanıp sönüyordu.

Peter'ın şansına, barın kapısındaki fedai sahte kimliğine bakmamıştı bile. Bu yüzdendir ki gerçekten, *nihayet* burada olduğu gerçeği hakkında iki defa düşünmeye fırsat bulamadan içeri giriverdi.

Bir anda yüzüne çarpan nikotin bulutuyla sersemledi ve gözlerinin loş ışığa alışması için biraz zaman geçmesi gerekti. İnsanların arasındaki tüm boşlukları müzik dolduruyordu sanki. Tekno dans gümbürtüsü o kadar yüksekti ki Peter kulak zarının titreştiğini hissediyordu. Giriş kapısının iki yanını tutmuş iki uzun boylu kadın yeni gelenleri süzüyorlardı. Peter ancak ikinci kez baktığında bir kadının yüzünde hafif bir sakal olduğunu fark etti. *Adamın* dese daha doğruydu. Diğeri ise tanıdığı tüm kızlardan daha kadınsı bir görünüme sahipti ama sonuçta Peter daha önce bir travestiyi hiç bu kadar yakından görmemişti. Belki de mükemmeliyetçiydiler.

Dans pistine yukarıdan bakan balkona şahin gibi tünemiş olanlar haricinde erkekler ikili üçlü gruplar halinde toplaşmışlardı. Deri pantolonlu adamlar, başka erkeklerle öpüşen adamlar, elden ele sarma esrar dolaştıran adamlar. Her duvarda yer alan aynalar, kulübü olduğundan daha büyük, sonsuzmuş gibi gösteriyordu.

İnternetteki sohbet odaları sayesinde buranın varlığını öğrenmek zor olmamıştı. Peter hâlâ sürücülük eğitimini tamamlamadığı için Manchester'a otobüsle gelmiş, buraya kadar da taksi tutmuştu. Hâlâ neden orada olduğundan emin değildi, zihninde bir antropoloji deneyi yapıyor gibiydi. Bulunduğu topluluğa değil de buraya uyup uymayacağını görmek istemişti.

Bir erkekle takılma niyeti olduğundan filan değildi –en azından şimdilik. Yalnızca eşcinsel olup da bunu hiçbir şekilde dert etmeyen adamların arasında olmanın nasıl olduğunu merak etmişti. Ona bir bakıp da Peter'ın kendilerinden olup olmadığını hemen anlayabilecekler mi diye merak etmişti.

Karanlık bir köşede oynaşan bir çiftin önünde durup baktı. Bir erkeğin başka bir erkeği öptüğünü canlı olarak görmek tuhaftı. Televizyon programlarında eşcinsel öpüşmelere tanık oluyordu elbette ve acaba bir şey hissedecek mi diye bazen bunları izliyordu. Ama hepsi kurguydu... Şu an gözlerinin önünde cereyan edene hiç benzemiyorlardı. Kalbi biraz daha hızlı atacak mı, acaba bu ona bir şey ifade edecek mi diye anlamak için bekledi.

Öyle çok da heyecanlanmamıştı. Ama meraklanmıştı. Mesela iki tarafın da sakalının olması canlarını yakmıyor muydu? İğrenmiş de değildi fakat Peter kesin olarak bunun denemek isteyeceği bir şey olduğunu da söyleyemiyordu.

Adamlar birbirinden ayrıldı ve bir tanesi gözlerini kısarak Peter'a döndü. "Ne bakıyorsun, gösteri mi yapıyoruz burada," dedi ve Peter'ı itti.

Peter tökezleyerek barda oturan birinin üstüne düştü. "Oha!" dedi adam ve sonra birden gözleri parladı. "Vay vay, ne varmış burada?"

"Özür dilerim..."

"Dileme." Yirmili yaşlarının başlarında, parlak sarı saçları alabros kesilmiş ve parmak uçları nikotinden sararmış biriydi. "İlk defa mı geliyorsun?"

Peter ona baktı. "Nereden anladın?"

"Far görmüş tavşan gibi bakıyorsun da ondan." Sigarasını söndürdü ve barmeni çağırdı. Peter'ın o an farkına vardığı barmen, dergi kapağından fırlamış gibi duruyordu. "Rico, genç dostuma bir içki ver. Ne içersin?"

Peter yutkundu. "Pepsi?"

Adam dişlerini göstererek sırıttı. "Ya, tabii."

"Ben içki içmem."

"Ya," dedi. "Al bakalım."

Peter'a bir çift küçük şişe uzattı ve kendisi için de cebinden iki tane çıkardı. İçlerinde toz filan yoktu, sadece hava vardı. Peter adamın şişenin kapağını açıp içindekini derin derin içine çekmesini izledi. Sonra ikinci şişeyi de diğer burun deliğinden çekti. Onun yaptıklarının aynısını yapan Peter, başının döndüğünü hissetti, tıpkı annesiyle babası Joey'nin futbol maçını izlemeye gittiklerinde evde tek başını altılı birayı içtiği zamanki gibi. Bira içtiğinde uyku basmıştı ama şimdi vücudundaki her hücrenin alev alev yanarak açıldığını hissediyordu.

"Benim adım Kurt," dedi adam elini uzatarak.

"Peter."

"Aktif misin, pasif mi?"

Peter omuz silkerek mevzuya tamamen hâkimmiş gibi görünmeye çalıştı ama adamın neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

"Vay be," dedi Kurt, ağzını bir karış ayırarak. "Yeni kan."

Barmen bir şişe Pepsi'yi Peter'ın önüne koydu. "Onu rahat bırak Kurt. Daha çocuk, görmüyor musun?"

"Madem öyle oyun oynarız biz de," dedi Kurt. "Bilardo sever misin?"

Peter bir el bilardo atabilirdi. "Evet."

Kurt'ün cüzdanından yirmi dolarlık bir banknot çıkarıp Rico'nun alması için bara bıraktığını gördü. "Üstü kalsın," dedi.

Bilardo salonu kulübün ana bölümüne bitişikti ve dört masanın her birinde oyun devam ediyordu. Peter duvar boyundaki bir sıraya oturdu ve insanları incelemeye koyuldu. Bazıları birbirine dokunuyordu, biri elini ötekinin omzuna atmış ya da ara sıra sırtına hafifçe vuruyordu ama bazıları da sıradan adamlardı, arkadaşça takılıyorlardı.

Kurt cebinden bir avuç bozukluk çıkardı ve masanın kenarına koydu. Oyunda ortaya konan bahsin bu kadar olduğunu varsayan Peter, montunun cebinden iki buruşuk teklik çıkardı. "Bahis değil bu," diye güldü Kurt. "Masa ücreti." Masadaki oyuncular son topu da deliğe sokunca Kurt, ayağa kalktı ve bozuklukları masanın para yuvasına bir bir atmaya başladı.

Peter duvardan bir ıstaka aldı ve ucunu tebeşirlemeye başladı. Bilardoda çok iyi sayılmazdı ama daha önce birkaç defa oynamış ve çuhayı yırtmak ya da topu masadan dışarı atmak gibi tamamen salakça şeyler yapmamıştı. "Demek bahis seviyorsun," dedi Kurt. "Bak bu oyunu ilginçleştirebilir."

"Benden beş kâğıt çalışır," dedi Peter, bunun kendisini daha olgun göstermesi umuduyla.

"Ben parasına bahis oynamam. Şuna ne dersin? Ben kazanırsam, seni eve götürürüm. Sen kazanırsan, *beni* eve götürürsün."

Peter bu durumda nasıl kazanabileceğini anlamamıştı. Kurt'le eve gitmek istemediği gibi, onu eve götürmeyi de asla istemiyordu. Istakasını masanın kenarına bıraktı. "Aslında benim canım oynamayı pek istemiyor."

Kurt, Peter'ın koluna yapıştı. Gözleri yüzünde çok parlak görünüyordu, tıpkı minik ve sıcak yıldızlar gibi. "Ben çoktan parayı attım. Toplar dizildi. Oyun oynayacağım dedin... adam gibi oyna ve bitir."

"Bırak beni," dedi Peter, sesindeki telaş havası yükselirken.

Kurt gülümsedi. "Daha yeni başlıyoruz ama."

Peter'ın arkasından başka birinin sesi yükseldi. "Çocuğu duymadın mı?" Peter kolu hâlâ Kurt'ün elinde olduğu halde dönüp arkasına bakınca matematik öğretmeni Bay McCabe ile burun buruna geldi.

O tuhaf anlardan biri yaşanıyordu. Hani sinemaya gittiğinde postanede çalışan kadını görürsün ve o sırada postanede olmadığınız için kadını nereden tanıdığını çıkaramazsın ya... Bay McCabe elinde bir şişe birayla dikiliyordu ve üzerinde ipekli bir gömlek vardı. Şişeyi elinden bıraktı ve kollarını kavuşturdu. "Çocukla uğraşma Kurt, yoksa polis çağırır ve seni buradan attırırım."

Kurt omuzlarını silkti. "Çok da umurumdaydı," dedi ve nikotin bulutlu bara geri döndü.

Peter başını öne eğmiş, Bay McCabe'in bir şey söylemesini bekliyordu. Öğretmeninin ailesine telefon edeceğinden veya sahte kimliğini gözleri önünde yırtıp atacağından ya da Manchester şehir merkezindeki bir eşcinsel barında ne işi olduğunu soracağından emindi.

Fakat birden aynı şeyi kendisinin de Bay McCabe'e sorabileceğini fark etti. Bakışlarını kaldırırken, öğretmeninin de gayet iyi bildiğinden emin olduğu bir ilkeyi hatırladı: İki kişinin bildiği, sır değildir.

"Ben seni evine bırakayım en iyisi," dedi Bay McCabe.

Josie elini Matt'in dev bir pençeyi andıran eline hizaladı.

"Bana kıyasla ne kadar ufak olduğuna baksana," dedi Matt. "Seni öldürmemem bir mucize."

Sonra hâlâ tüm sertliğiyle içinde olduğu halde duruşunu değiştirdi ki Josie onun tüm ağırlığını hissedebilsin. Ardından bir eliyle boğazını kavradı. "Çünkü istesem yapabilirim," dedi.

Nefes borusuna çok hafif bir baskı uyguladı. Onu havasız bırakacak kadar olmasa da konuşmakta zorlanmasına neden olacak kadar. "Yapma," diyebildi Josie.

Matt şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordu. "Neyi yapmayayım?" dedi ve yeniden içinde gidip gelmeye başladı. Josie kendini duyduklarının gerçek olmadığına temin etti.

Bir saatlik yolun büyük bölümünde Peter ile Bay McCabe arasındaki sohbet bir gölün üstünde dolaşan bir yusufçuk kadar yüzeyseldi,

ikisinin de hiç umurunda olmayan konular etrafında dönüp duruyordu: Bruins'in hokey ligindeki sıralaması, yaklaşan kış balosu, iyi üniversitelerin bugünlerde öğrenci adaylarından ne gibi beklentileri olduğu.

Ancak Sterling sapağından dönüp de karanlık arka yollardan Peter'ın evine doğru yol almaya başladıklarında Bay McCabe neden o otomobilin içinde olduklarına değindi. "Bu geceye gelecek olursak," diye başladı. "Okulda benim durumumu pek kimse bilmez. Henüz açıkça itiraf etmedim." Dikiz aynasından yansıyan küçük dikdörtgen kesitli ışık gözlerinin üzerine vurduğu için o anda tıpkı bir rakun gibi görünüyordu.

"Niye ki?" diye sordu Peter.

"Öğretmen arkadaşların destekleyici olmayacaklarından filan çekindiğimden filan değil ama... bu onları ilgilendiren bir şey değil. Doğru mu?"

Peter bu soruya ne cevap vereceğini bilemiyordu ve bir anda Bay McCabe'in ona fikrini değil, doğru yolda olup olmadığını sorduğunu fark etti. "Evet," dedi Peter. "Buradan dönün, soldan üçüncü ev."

Bay McCabe evin garaj yolunda durdu ama aracı park etmedi. "Sana bunları anlatıyorum Peter çünkü sana güveniyorum. Eğer sen de birisiyle konuşmak istersen lütfen bana gelmekten çekinme."

Peter emniyet kemerini çözdü. "Ben eşcinsel değilim."

"Pekâlâ," diye yanıtladı Bay McCabe ama gözlerinde tuhaf bir bakış vardı.

"Ben eşcinsel değilim," diye tekrarladı Peter daha kararlı bir tonla ve arabanın kapısını açıp var gücüyle eve doğru koştu.

Josie elindeki oje şişesini salladı ve altındaki etikete baktı. *Ben Aslında Hostes Değilim Kırmızısı*. "Bu saçma sapan isimleri kim uyduruyor acaba? Bir grup kadın masanın çevresine oturup bunları mı düşünüyorlar sizce?"

"Sanmam," dedi Maddie. "Muhtemelen yılda bir kez buluşup kafayı bulan ve akıllarına gelen her tadı yazıp renk ismi uyduran bir grup eski arkadaştır onlar."

"Yemediğin bir şeye tat denmez ki," dedi Emma.

Courtney yattığı yerde döndü ve saçları yatağın kenarından bir çağlayan gibi aşağı sarktı. "Off çok sıkıcı," dedi, onun evi ve onun pijama partisi olmasına rağmen. "Yapabileceğimiz eğlenceli bir şeyler olmalı mutlaka."

"Hadi birini arayalım," diye öneride bulundu Emma.

Courtney bu fikri sorguladı. "Nasıl yani, işletelim mi diyorsun?"

"Pizza siparişi verip başka birinin adresine göndertelim," dedi Maddie.

"En son Drew'e yapmıştık onu," diye iç geçirdi Courtney ve sonra sırıtarak elini telefona attı. "Benim aklıma daha güzel bir şey geldi."

Hoparlörü açtı ve numarayı çevirdi. Karşıdan yükselen müzikal ton Josie'ye acayip derecede tanıdık gelmişti. "Alo," dedi hırıltılı bir ses.

"Matt," dedi Courtney, işaret parmağını dudaklarına götürüp herkesten sessiz olmasını isteyerek. "N'aber?"

"Saat sabahın üçü Court."

"Biliyorum. Ben yalnızca... çok uzun süredir sana bir şey söylemek istiyordum ama nasıl desem bilemiyorum, yani Josie de yakın arkadaşım olduğundan–"

Josie tam ağzını açıp Matt'i oyuna getirdikleri konusunda onu uyaracakken Emma eliyle onun ağzını kapattı ve yatağa bastırdı. "Seni seviyorum," dedi Courtney.

"Ben de seni severim."

"Yok o anlamda değil... ben senden *hoşlanıyorum*."

"Hadi oradan Courtney. Öyle bir şey olsaydı, seni çoktan yatağa atmıştım, tabii Josie'ye âşık olduğumu ve şu an muhtemelen hemen yanında olduğunu hesaba katmazsak."

Sessizlik bir anda kırılan bir cam gibi kahkahalarla dağıldı. "Tanrım! Nasıl anladın?" dedi Courtney.

"Çünkü Josie bana her şeyini anlatır, sizin evde kalacağı da dâhil. Şimdi hoparlörü kapatıp telefonu ona ver de iyi geceler dileyeyim."

Courtney ahizeyi Josie'ye uzattı. "Güzel cevaptı," dedi Josie.

Matt'in sesi uyku mahmuruydu. "Şüphen mi vardı?"

"Hayır," dedi Josie gülümseyerek.

"Eğlenmene bak öyleyse. Ama benimle eğlendiğinden fazla eğlenme sakın."

Matt'in esnemesini dinledi. "Hadi uyu artık."

"Keşke yanımda olsaydın," dedi.

Josie arkasını kızlara döndü. "Keşke."

"Seni seviyorum Jo."

"Ben de seni seviyorum."

"Ben de şimdi kusuyorum," dedi Courtney. Uzanıp telefonun düğmesine bastı ve konuşmayı kesti.

Josie ahizeyi yatağın üstüne attı. "Onu aramak *senin* fikrindi."

"Kıskanıyorsun sadece," dedi Emma. "Keşke benim de hayatımda bensiz yaşayamayan biri olsaydı."

"Çok şanslısın Josie," diye ekledi Maddie.

Josie oje şişesinin kapağını açtı yeniden ve bir damlası bacağına damladı. Tıpkı kan gibi görünüyordu. Tüm arkadaşları, bir ihtimal Courtney hariç, onun yerinde olmak için katil olurlardı.

Peki ama bunun uğruna ölürler miydi, diye fısıldadı içinden bir ses.

Başını kaldırıp Maddie ile Emma'ya baktı ve zoraki gülümsedi. "Ya öyle," dedi Josie.

Aralık ayında Peter okul kütüphanesinde bir iş buldu. Görsel-işitsel cihazlardan o sorumluydu. Her gün okuldan sonra bir saat süreyle

kütüphanede kalıyor, mikrofilmleri başa sarıyor ve DVD'leri alfabetik olarak diziyordu. Projektörleri, televizyonları ve video oynatıcıları sınıflara taşıyor, sabah derslerinde bunları kullanmak isteyen öğretmenler için hazırlıyordu. Kütüphanede onu kimsenin rahatsız etmemesi özellikle hoşuna gidiyordu. Havalı çocuklar okuldan sonra buraya ölseler adım atmazlardı; Peter daha ziyade ödev yapan, özel ihtiyaçları olan öğrencilerle ve onların yardımcı öğretmenleriyle muhatap oluyordu.

Bu işi kütüphaneci Bayan Wahl'un devamlı mavi ekran veren tarihi eser bilgisayarını tamir ettikten sonra almıştı. Peter artık onun Sterling Lisesindeki en sevdiği öğrenciydi. Bayan Wahl mesai bittikten sonra eve gittiğinde kütüphaneyi kapatma görevini ona bırakıyordu ve cihazları bir kattan diğerine taşıyabilmesi için yük asansörün anahtarlarından birini Peter'a vermişti.

Peter'ın o günkü son işi ikinci kattaki biyoloji laboratuvarından aldığı projektörü yerine geri götürmekti. Asansöre girdi ve kapıyı kapatmak üzere anahtarı çevirdiği sırada arkasından biri seslenerek kapıyı tutmasını istedi.

Hemen ardından da Josie Cormier içeri daldı.

Koltuk değnekleriyle yürüyordu ve bir ayağında ortopedik destek vardı. Asansörün kapıları kapanırken göz ucuyla Peter'a baktı ve sonra çabucak başını aşağı eğdi.

Onu fotokopicideki işinden kovduralı aylar olmasına rağmen Peter hâlâ Josie'yi gördüğünde içinden bir öfkenin kabardığını hissediyordu. Josie'nin asansör kapıları yeniden açılana dek aklından saniyeleri saydığını duyabiliyordu âdeta. *Ben de burada senle bir başıma olmaya bayılmıyorum,* diye geçirdi içinden ve tam o esnada asansör titreyip gıcırdayarak durdu.

"Nesi var bunun?" diyen Josie birinci kat düğmesine sertçe bastı.

"Bu hiçbir işe yaramaz," dedi Peter. Josie'nin önünden uzanıp –bu esnada Peter'ın sanki bulaşıcı bir hastalığı varmış gibi geri çekilmeye çabalarken Josie'nin neredeyse dengesini yitirdiğini fark etti– ve kırmızı renkli İmdat düğmesine bastı.

Hiçbir şey olmadı.

"Sıçtık," dedi Peter. Başını kaldırıp asansörün tavanına baktı. Filmlerde böyle durumlarda kahramanlar asansörünün tepesine çıkarlardı ama elindeki projektörün üstüne bile çıksa, tornavida olmadan tavan kapağını açması mümkün değildi.

Josie bir kez daha düğmeye bastı. "Kimse yok mu?!"

"Kimse seni duyamaz," dedi Peter. "Öğretmenlerin hepsi gitti ve hizmetli de saat beşten altıya kadar bodrum katta *Oprah*'ı izliyor." Dönüp Josie'ye baktı. "Senin ne işin vardı burada bu saatte?"

"Bağımsız çalışma."

"O da nereden çıktı?"

Josie koltuk değneklerinden birini kaldırdı. "Beden dersine katılamadığın zaman kredi tamamlamak için bunu yapmak zorundasın. *Senin* ne işin vardı?"

"Ben burada çalışıyorum artık," dedi Peter ve ikisi birden sessizliğe büründüler.

Peter er ya da geç onları bulacaklarını düşündü. Hizmetli muhtemelen yer temizleme cihazını üst kata çıkarmak için asansörü kullanmaya kalktığında onları bulurdu ama bulamazsa da en kötü ihtimal sabah herkes gelene dek beklemek zorunda kalırlardı. Derek'e anlatabileceği, üstelik de yalan olmayan bu hikâyeyi düşününce hafifçe gülümsedi: *Ne oldu biliyor musun, geceyi Josie Cormier ile geçirdim.*

Peter bir iBook açtı ve düğmesine basınca ekranda bir PowerPoint sunumu başladı. Amipler, blastulalar. Hücrelerin bölünmesi. Embriyolar. Hepimizin bu şekilde mikroskobik boyutta, birbirinden farksız olarak dünyaya geldiğini düşünmek muazzamdı.

"Sence bizi bulmaları ne kadar sürer?"

"Bilmem."

"Kütüphaneciler geri dönmediğini fark etmezler mi?"

"Kendi *annem babam* bile geri dönmediğimi fark etmezler."

"Olamaz... ya havasızlıktan ölürsek?" Josie koltuk değneğiyle asansörün kapılarına vurmaya başladı. "İmdat!"

"Havasızlıktan ölmeyiz," dedi Peter.

"Nereden biliyorsun?"

Bilmiyordu aslında. Ama başka ne diyebilirdi ki?

"Böyle kapalı alanlarda sıkıntı basar bana," dedi Josie. "Burada duramam."

"Sende klostrofobi mi var?" Josie'nin bu özelliğini nasıl bilmiyor olduğuna şaşırdı. Ama bir yandan da nasıl bilsin ki? Son altı senedir onun hayatında neredeyse hiç yeri yoktu.

"Galiba kusacağım," diye inledi Josie.

"Olamaz," dedi Peter. "Sakın ha. Gözlerini kapat yeter. O zaman asansörde olduğunu unutursun."

Josie gözlerini kapadı ama bu defa da koltuk değneklerinin dengesini yitirdi.

"Bekle bir saniye." Peter değnekleri onun ellerinden aldı, sağlam ayağı üzerinde denge kurmasına yardımcı oldu. Sonra da ellerinden tutarak yere oturttu ve yaralı ayağını öne uzattırdı.

"Nasıl oldu bu?" diye sordu Peter, başıyla bacağını işaret ederek.

"Buzda kaydım." Josie bir anda ağlamaya ve hızlı hızlı nefes almaya başladı. Peter bu durumda kese kâğıdı gibi bir şeyin içine ağzını sokup nefes almanın yararlı olduğunu duymuştu. Asansörde iş görebilecek bir şeyler arandı. Projektörü üzerine koyduğu el arabasının üstünde, içinde bazı belgeler olan bir poşet dosya duruyordu ancak bunu kafaya geçirmek Peter'ın aklına pek yatmadı. "Pekâlâ," dedi bir çözüm bulmaya çalışarak, "aklını meşgul edip burada olduğunu unutturacak bir şeyler bulalım."

"Ne gibi?"

"Bir oyun oynamaya ne dersin," dedi Peter ve bir anda aklına gittiği barda aynı teklifi kendisine yönelten Kurt geldi. Başını iki yana sallayarak bunu unutmaya çalıştı. "Soru-cevap mesela?"

Josie bir an düşündü. “Peki. Hayvan mı, bitki mi, yoksa mineral mi?”

Altı el soru-cevap oynadıktan ve bir saatlik kelime türetmece oyunundan sonra Peter susamaya başlamıştı. Ayrıca çişi de gelmişti ki asıl sorunu buydu çünkü sabaha dek dayanabileceğini sanmıyordu ve Josie kendisini izlerken çişini yapması ise mümkün değildi. Josie sessizliğe bürünmüştü ama en azından titremesi durmuştu. Uyuyakaldığını düşündü.

Sonra Josie konuştu. “Doğruluk mu cesaret mi?”

Peter ona döndü. “Doğruluk.”

“Benden nefret ediyor musun?”

Peter başını önüne eğdi. “Bazen.”

“Etmelisin zaten,” dedi Josie.

“Doğruluk mu cesaret mi?”

“Doğruluk,” dedi Josie.

“Sen *benden* nefret ediyor musun?”

“Hayır.”

“Öyleyse neden ediyormuşsun gibi davranıyorsun?”

Josie başını iki yana salladı. “İnsanların benden beklediği şekilde davranmak zorundayım. Aksi halde... olmaz. Eğer öyle davranmazsam...” Koltuk değneğinin lastik desteğini çekiştirip duruyordu. “Karmaşık bir iş bu. Anlayamazsın.”

“Doğruluk mu cesaret mi?” dedi Peter.

Josie sırıttı. “Cesaret.”

“Kendi ayağının tabanını yala öyleyse.”

Josie gülmeye başladı. “Kendi ayak tabanımın üstüne *basamıyorum* bile,” dedi ama eğilip ayakkabısını çıkardı ve dilini dışarı sarkıttı. “Doğruluk mu cesaret mi?”

“Doğruluk.”

“Korkak tavuk,” dedi Josie. “Hiç âşık oldun mu?”

Peter ona baktı ve bir zamanlar adreslerini yazdıkları bir kâğıdı bir uçan balona bağlayıp, Mars'a gideceğinden emin bir şekilde arka bahçeden gökyüzüne salmalarını hatırladı. Ama onun yerine, iki sokak ötede oturan dul bir kadından bir mektup almışlardı. "Evet," dedi. "Sanırım."

Josie'nin gözleri kocaman açıldı. "Kime?"

"Soru bu değildi ki. Doğruluk mu cesaret mi?"

"Doğruluk," dedi Josie.

"Son söylediğin yalan neydi?"

Josie'nin yüzündeki gülümseme soldu. "Sana buzda kayıp düştüğümü söylemiştim. Aslında Matt'le kavga ediyorduk ve bana vurdu."

"Sana *vurdu* mu?"

"Sandığın gibi değil... Söylememem gereken bir şey söyledim ve o da... neyse işte, dengemi kaybettim ve bileğimi burktum."

"Josie–"

"Hiç kimse bilmiyor. Sen de söylemezsin, değil mi?"

"Hayır." Peter duraksadı. "Neden kimseye söylemedin?"

"Soru bu değildi ki," diye onu taklit etti Josie.

"Şu an soruyorum."

"Öyleyse ben cesaret diyorum."

Peter iki yanına sarkıttığı ellerini sıktı. "Beni öp," dedi.

Josie ona doğru yavaşça yaklaştı, yüzü odaklanamayacak kadar yakına girene dek. Saçları bir perde gibi Peter'ın omuzlarına indi ve gözleri kapandı. Sonbahar gibi kokuyordu, elma şırası gibi, zayıflayan güneş gibi ve yaklaşan ayazın keskinliği gibi. Peter kendi bedeni içindeki çalkantıyı hissediyordu.

Josie'nin dudakları onunkilerin kenarına kondu, tam ağzının üstüne değil de yanağına doğru. "Burada tek başıma mahsur kalmadığım için mutluyum," dedi Josie utangaç bir edayla ve Peter bu sözcüklerin Josie'nin nefesindeki nane kadar hoş tadını duydu.

Peter bakışlarını kucağına doğru kaydırdı ve taş gibi sertleştiğini Josie fark etmesin diye dua etti. Yüzüne öyle kocaman bir gülümseme yayıldı ki ağzı ayrılacaktı. Meğer kızlardan hoşlanmaması gibi bir durum yokmuş; sadece tek bir doğru kız varmış.

Tam o sırada metal kapıya vuruldu. "İçeride kimse var mı?"

"Var!" diye bağırdı Josie, koltuk değnekleriyle ayağa kalkmaya çabalayarak. "Yardım edin!"

Dışarıdan bir gümbürtü ve çekiç sesleri duydular, sonra da bir levyenin gacırtısı. Asansörün kapıları açıldı ve Josie telaşla kendini dışarı attı. Matt Royston hizmetlinin yanında dikiliyordu. "Sen eve dönmeyince endişelendim," dedi ve Josie'ye sarıldı.

Ama sen ona vurdun, diye içinden geçirdi Peter ve sonra Josie'ye söz verdiğini hatırladı. Matt onu kollarına alıp, koltuk değneklerini kullanma zahmetinden kurtarınca Josie'nin neşeyle cıvıldamasını dinledi.

Peter iBook ile projektörü kütüphaneye götürdü ve elektronik malzeme odasını kilitledi. Vakit geç olmuştu ve eve yürüyerek dönmek zorundaydı ama bu hiç dert değildi. Yapılacak ilk işinin Josie'nin yıllıktaki fotoğrafının etrafına çizdiği daireyi silmek ve video oyunundaki kötü karakterini yok etmek olduğuna karar verdi.

Nihayet eve vardığında bu işin programcılık bakımından nasıl yapılması gerektiğini aklından geçirmekle meşguldü. Peter bir an duraksadı ve evde bir şeylerin ters gittiğini anladı. Işıklar yanmıyordu ama iki araç da evdeydi. "Kimse yok mu?" diye seslendi salondan yemek odasına, oradan mutfağa geçerken. "Evde kimse yok mu?"

Annesiyle babasını mutfakta karanlıkta otururken buldu. Annesi şaşkın bir halde başını kaldırıp baktı. Gözlerinden ağladığı anlaşılıyordu.

Peter göğsünden sıcak bir şeylerin koptuğunu hissetti. Josie'ye annesiyle babasının yokluğunu fark etmeyeceklerini söylemişti ama hiç de öyle değildi. Korkudan çılgına döndükleri aşikârdı. "Ben iyiyim," dedi Peter onlara. "Gerçekten."

Babası ayağa kalktı, gözlerinden yaşlar süzülürken Peter'ı kollarıyla sardı. Peter en son ne zaman birinin ona böyle sarıldığını hatırlamıyordu. On altı yaşında koca bir adam olarak karizmayı sağlam tutmaya çalışsa da babasının şefkati karşısında âdeta eridi ve o da ona sarıldı. Önce Josie, şimdi de bu? Peter'ın hayatının en mutlu günüydü bu.

"Joey," dedi babası hıçkırarak. "Öldü."

Bugün gidip hangi çocuğa popüler olmak isteyip istemediğini sorsanız, istemediğini söyler. Hâlbuki işin aslı, çölde susuzluktan ölüyorken bir şişe su mu, yoksa bir saniyede popüler olmak mı deseniz, muhtemelen ikinci seçeneği tercih eder. Görüyor musunuz, bunu arzuladığınızı itiraf edemezsiniz, yoksa daha az havalı olursunuz. Gerçek anlamda popüler olabilmek için zaten öyle görünmeniz gerekir; oysa bu zaten kendi kendinize yarattığınız bir şeydir.

Herhangi bir konuda başarılı olmak için gençlerin popüler olmak için gösterdiği çabadan daha fazlasını sergileyen bir kişi bile var mıdır acaba? Demek istediğim, hava trafik kontrolörleri ve Amerika Birleşik Devletleri Başkanı bile tatile çıkarlar ama herhangi bir lise öğrencisine baktığınızda, koca bir eğitim yılı boyunca, yirmi dört saat uğraşan bir çocuk görürsünüz.

Peki içinizdeki bu kutsal odanın kapılarını nasıl kırarsınız? Tabii ki bunun da bir bityeniği var: Bu sizin elinizde değildir. Önemli olan, başkalarının sizin giyim kuşamınız, öğlen yediklerniz, izlediğiniz programlar, iPod'unuzdaki müzikler hakkında ne düşündüğüdür.

Hep şunu merak etmişimdir: Önemli olan sizden başka diğer herkesin fikirleriyse, sizin hiç kendi fikriniz olabilir mi?

Bir Ay Sonra

Patrick Ducharme'nin soruşturma raporu silahlı saldırının onuncu gününden beri Diana'nın masasında durmasına rağmen, savcının ona bakacak fırsatı olmamıştı. İlk önce hazırlanması gereken bir geçerli sebep duruşması olmuştu. Sonra da büyük jürinin önüne çıkmış ve iddianameyi onaylarına sunmuştu. Parmak izi, balistik ve kan lekesi analizleriyle polis raporlarına daha yeni yeni bakabiliyordu.

Tüm sabahını silahlı saldırının lojistik boyutu üzerinde düşünerek ve açılış konuşmasını bir kurbandan diğerine Peter Houghton'ın takip ettiği kıyım rotasının aynısı boyunca zihninde şekillendirerek geçirmişti. İlk vurulan Zoe Patterson olmuştu, okul merdivenlerinde. Alyssa Carr, Angela Phlug, Maddie Shaw. Courtney Ignatio. Haley Weaver ve Brady Pryce. Lucia Ritolli, Grace Murtaugh.

Drew Girard.

Matt Royston.

Daha fazlası.

Diana gözlüğünü çıkardı ve gözlerini ovuşturdu. Ölülerle dolu bir kitap, yaralılarla dolu bir harita. Bunlar yalnızca yaraları hastanede yatmayı gerektirecek kadar ciddi olanlardı. Tedavi gören ve taburcu edilen onlarca çocuğun yanı sıra, yaraları görünmeyecek kadar derinde olan yüzlercesi vardı.

Diana'nın çocuğu yoktu. Bulunduğu konum itibariyle tanıştığı erkekler ya suçlulardı ya da daha beteri, savunma avukatları. Ancak üç yaşında bir yeğeni vardı ve kreşte sınıf arkadaşına parmağını doğrultup "Bang! Öldün sen," dediği için fırça yemişti. Kız kardeşi küplere binmiş bir halde onu arayıp da İnsan Hakları Beyannamesi filan diye söylenirken Diana yeğeninin büyüyünce bir psikopat olacağını mı düşünmüştü? Hayır, aklından bile geçmemişti. Oyun oynayan bir çocuktu alt tarafı.

Houghtonlar da böyle mi düşünmüşlerdi?

Diana önündeki isim listesine baktı. Onun işi bu noktaları birleştirmekti ama asıl yapılması gereken bunun öncesinde bir çizgi çizmekti: Peter Houghton'ın aklının bunu yapsam ne olur noktasından *ne zaman* yapsam noktasına döndüğü o kırılma noktasını bulmalıydı.

Gözüne başka bir liste ilişti, hastaneden gelen liste. Cormier, Josie. Hastane kayıtlarına göre on yedi yaşındaki bu kız baygınlık geçirmesinin ardından bir gece hastanede yatmıştı ve başında bir kesik vardı. Kan testleri için doldurulan onay formunun altında annesinin imzası vardı: Alex Cormier.

Olamaz.

Diana sandalyesine geri oturdu. Bir yargıca davadan çekilmesini söyleyen taraf olmak istemezdiniz asla. Bunu yapmak, yargıcın tarafsız olma yetisinden şüphe duyduğunuzu ilan etmekten farksızdı ve ileride Diana başka davalarda defalarca bu yargıcın karşısına çıkacağından, hiç de akıllıca bir kariyer hamlesi olmazdı bu. Fakat Yargıç Cormier tanıklar arasında kendi kızının olduğu bu davayı adil biçimde ele alamayacağını biliyor olmalıydı. Evet, Josie vurulmamıştı ama saldırıda yaralanmıştı. Yargıç Cormier mutlaka davadan çekilmeyi talep edecekti. Öyleyse, kaygılanacak bir şey yoktu.

Diana dikkatini yeniden masasına yayılmış delillere verdi ve sayfanın üzerindeki harfler belirsizleşene, Josie Cormier herhangi bir isimden başka bir şey olmayana dek okudu.

Alex adliyeden dönerken Sterling Lisesi kurbanları için insanların alelacele yaptıkları anıtın yanından geçti. On tane beyaz renkli ahşap haçtan oluşan bir anıttı. Hâlbuki ölen çocuklardan biri olan Justin Friedman Musevi'ydi. Haçlar okulun yakınlarında değil, 10. Karayolu boyunda Connecticut Nehri'nin taşkın yatağı olan bir arazideydi. Saldırıdan sonraki günlerde insanlar bu anıtın başında ağıtlar yakmış, çocukların fotoğraflarının yanına bırakılan pelüş hayvan oyuncakları ve çiçek buketleri giderek çoğalmıştı.

Alex otomobilini kenara çekti. Neden şu anda burada durduğunu, neden daha önce durmadığını bilmiyordu. Ayakkabılarının

topukları süngerimsi çimlere gömüldü. Kollarını kavuşturdu ve anıta doğru ilerledi.

Haçlar belirli bir düzene göre dikilmemişti ve ölen her bir öğrencinin adı haçın yatay parçası üzerine kazınmıştı. Alex öğrencilerin çoğunu tanımıyordu fakat Courtney Ignatio ile Maddie Shaw'un haçları yan yanaydı. Haçların dibine bırakılmış çiçekler solmuş, sarıldıkları renkli kâğıtlar çürüyüp toprağa karışmaya başlamıştı. Alex çömeldi ve Courtney'nin anıtına iliştirilmiş bir şiir parmağıyla dokundu.

Courtney ile Maddie birkaç defa onların evine yatıya gelmişlerdi. Alex kızları mutfakta bulduğunu, yaptıkları kurabiye hamurunu pişirmeden yediklerini hatırlıyordu. Birbirlerinin etrafında dolanırken bedenleri dalgalar kadar esnek ve kıvraktı. Onları kıskanmıştı. Henüz hayatlarını değiştiren bir hata yapmadıklarını fark edebilecek kadar gençlerdi. Şimdi ise Alex hüzünle dolmuştu: en azından onun değiştirebileceği bir hayatı vardı.

Ne var ki Matt Royston'un anıtına gelince Alex ağlamaya başladı. Beyaz ahşap direğe çerçeveli bir fotoğraf yaslanmış, yağmurdan zarar görmesin diye de plastik bir poşete sarılmıştı. Matt karşısında, kolunu Josie'nin boynuna dolamış, gözlerinin içine bakıyordu.

Josie fotoğraf makinesine değil, başka bir şeyi gözü görmüyormuşçasına Matt'e bakmıştı.

Evde, Josie'nin onu duyabileceği bir yerde değil de bu derme çatma anıtın önünde kendini kaybetmesi daha iyiydi. Josie'nin iyiliği için ne kadar sakin ve metanetli görünmeye çalışsa da kandıramadığı tek insan kendisiydi. Gündelik işlerinin başına dönmüş olabilirdi, kendisine Josie'nin şanslı olanlardan olduğunu söyleyebilirdi ama duşta tek başına kaldığında ya da uykuya dalmadan önce Alex kontrolden çıkmış bir halde titremeye başlıyordu; tıpkı bir kazayı kılpayı atlatıp da yol kenarına çekerek hâlâ tek parça olduğunuzdan emin olmaya çalıştığınızdaki gibi.

Yaşam, tüm *acabaların* gerçekleşmediği, onun yerine hayal ettikleriniz, umut ettikleriniz veya bu olayda olduğu gibi korktuklarınız

gerçekleştiğinde meydana gelenlerden ibaretti. Alex geceler boyu talihini, her şeyin nasıl da pamuk ipliğine bağlı olduğunu düşünmüştü. Önünde eğildiği haç rahatlıkla Josie'ye ait olabilirdi, bu anıta Josie'nin fotoğrafı dayanmış olabilirdi. Failin eli titrese, ayağa kaysa, seken bir mermi gelip saplansa, her şey bambaşka olabilirdi.

Alex ayağa kalktı ve kendini toplamak için derin bir nefes aldı. Aracına dönerken, on birinci bir haçın dikildiği ufak bir delik dikkatini çekti. On haçın üstüne birisi gelip üzerinde Peter Houghton'ın adının yazılı olduğu on birinci bir haç dikmişti. Her gece o on birinci haç devrilmiş ya da yakılmıştı. Gazetelerde bu konuda köşe yazıları çıkmıştı: Peter Houghton gayet sağlıklı bir şekilde hayatını sürdürüyorken bir anıtı hak ediyor muydu? Onun için bir anıt dikmek trajedi miydi, yoksa saçmalık mı? Sonunda Peter için haç yapan kişi bu işin peşini bırakmış ve her gün yenisini dikmekten vazgeçmişti.

Alex otomobiline dönerken bizzat buraya gelene dek birilerinin, bir aşamada, Peter Houghton'ı da bir kurban olarak gördüğünü nasıl olup da unutabildiğini soruyordu kendine.

♠

Kendi deyimiyle O Gün'den beri, Lacy üç bebek doğurtmuştu. Her defasında doğum olaysız ve kolay olmasına rağmen bir şeyler ters gitmişti. Anne için değil ama ebe için. Lacy doğumhaneye adımını attığında kendini zehirli hissetmişti, başka bir insan evladını bu dünyaya getiremeyecek kadar olumsuz hisler içindeydi. Doğumlarda yüzünden gülümsemesini eksik etmemiş, yeni annelere ihtiyaç duydukları desteği ve tıbbi bakımı sunmuş ancak hastaneyle ev arasındaki o son göbek bağını da keserek onları uğurladığı an, Lacy onlara yanlış bir tavsiyede bulunduğunu biliyordu. *Bırakın ne zaman isterse o zaman yesin* veya *Anne sütünü esirgemeyin*, gibi basmakalıp sözler yerine, onlara gerçeği söylemeliydi: *Sabırsızlıkla beklediğiniz bu çocuk, hayal ettiğiniz gibi bir insan olmayabilir. Artık birbirinize yabancısınız; yıllar sonra da yabancı olacaksınız.*

Yıllar önce, yatağına uzanır ve anne olmasaydı hayatının nasıl olacağını hayal ederdi. Joey'nin bir demet karahindiba ve yoncayı

kendisine getirmesini, Peter'ın saç annesinin örgüsünü elinden bırakmadan göğsünde uyuyakalmasını gözünün önüne getirirdi. Doğum sancılarının acısını ve onları atlatmak için başvurduğu felsefeyi yeniden yaşardı: *Bunun sonu geldiğinde neye kavuşacağını hayal et*. Annelik, Lacy'nin dünyasındaki renkleri daha da parlaklaştırmıştı; hayatının tam bir bütün olduğuna dair inancı tüm benliğine hâkim olmuştu. Fark edemediği şey ise bazen görüşünüz bu kadar keskin olduğunda, ilk önce sizi kesebileceğiydi. Ancak bu derece bir doymuşluk hissettiğiniz noktada bomboş olmanın acısını gerçekten anlayabilirdiniz.

Ne hastalarına ne de Lewis'e söylemediği ama bugünlerde yatağına uzanıp da anne olmasaydı hayatının nasıl olacağını düşündüğünde aklına gelen acımsı cevap ise bambaşkaydı: *daha kolay*.

Lacy bugün vizite görevindeydi. Beş hastayı ziyaret etmiş ve altıncıya geçmek üzereydi. Elindeki dosyaya bakınca hastanın adının Janet Isinghoff olduğunu gördü. Aslında bu kadın başka bir ebenin hastasıydı ama iş yeri politikası gereği tüm hastalar tüm ebelerle tanışıyorlardı çünkü doğum sıranız geldiğinde kimin mesaide olacağı belli olmazdı.

Janet Isinghoff otuz üç yaşındaydı, ilk hamileliğiydi ve ailesinde şeker hastalığı vardı. Daha önce bir defa apandisitten hastaneye kaldırılmış, hafif bir astımı olan, genel anlamda sağlıklı bir kadındı. Kendisi şu an muayene odasının kapısında durmuş, eliyle hasta önlüğünü çekiştirerek kapatmaya çalışıyor ve kadın doğum hemşiresi Priscilla ile hararetli bir şekilde tartışıyordu.

"Umurumda değil," diyordu Janet. "İş bu noktaya gelirse, ben de başka hastaneye giderim."

"Ama bizim çalışma biçimimiz böyle," diye açıkladı Priscilla.

Lacy gülümsedi. "Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

Priscilla dönüp ona baktı ve Lacy ile hasta arasına girdi. "Yok bir şey."

"Bana pek bir şey yokmuş gibi gelmedi," dedi Lacy.

"Bebeğimi bir katilin annesinin doğurtmasını istemiyorum," diye çemkirdi kadın.

Lacy ayaklarının olduğu yere çakıldığını, nefesinin kesildiğini hissetti?

Priscilla kıpkırmızı olmuştu. "Bayan Isinghoff, tüm ebe ekibimiz adına sizi temin ederim ki Lacy–"

"Sorun yok," diye mırıldandı Lacy. "Anlıyorum."

Artık diğer hemşireler ve ebeler de başlarına toplanmışlardı. Lacy hepsinin de kendisini savunacaklarını, Janet Isinghoff'a Lacy'nin New Hampshire'daki en iyi ve en tecrübeli ebelerden biri olduğunu anlatacaklarını biliyordu. Ama bunun pek bir önemi yoktu. Mesele Janet Isinghoff'un bebeğini doğurtması için başka bir ebe talep etmesi değil, Janet hastaneden taburcu olduktan sonra bile yarın öbür gün başka bir kadının aynı rahatsız edici istekle karşılarına çıkacak olmasıydı. Yeni doğan bebeğine ilk dokunan ellerin zamanında karşıdan karşıya geçerken bir katilin elini tutmuş, hastalandığında alnına düşen saçları kenara çekmiş, onu sallayıp uyutmuş olmasını kim isterdi?

Lacy koridorun sonundaki yangın merdivenine gitti ve dört kat yukarı çıktı. Bazen, zor bir gün geçirdiğinde hastanenin çatısına sığınırdı. Burada sırtüstü yatar ve gökyüzüne bakarak dünyanın herhangi bir yerinde olduğunu hayal ederdi.

Yapılacak yargılama formaliteden ibaretti. Peter suçlu bulunacaktı. Kendini ya da Peter'ı aksine ikna etmeye ne kadar çabalarsa çabalasın bir anlamı yoktu; gerçek, o korkunç cezaevi ziyaretlerinde tüm büyüklüğü ve dile getirilemezliğiyle aralarında yatıyordu. Bu durum Lacy'ye bir süredir görmediğin bir tanıdığınla karşılaştığında karşındaki insanın saçlarının ve kaşlarının dökülmüş olduğunu fark ettiğin o anı hatırlatıyordu. Arkadaşının kemoterapide olduğunu anlardın ama anlamamış gibi yapardın çünkü böylesi ikiniz için de daha kolaydı.

Ona imkân verseler Lacy, Peter'ın yaptıklarının onun için en az diğer insanlar için olduğu kadar şaşırtıcı ve yıkıcı olduğunu söylemek

isterdi. O gün kendisinin de oğlunu yitirdiğini. Yalnızca hapse girmesinden ötürü fiziksel olarak değil, aynı zamanda kişisel olarak da yitirmişti çünkü onun tanıdığı çocuk, havsalasının almadığı şeyler yapmaya muktedir bu tanımadığı canavar tarafından yutulmuştu.

Peki ama ya Janet Isinghoff haklıysa? Ya Peter'ı bu noktaya getiren Lacy'nin söylediği ya da yaptığı bir şeyse... veya söylemediği ya da yapmadığı bir şey? Yaptığı şeyden ötürü oğlunuzdan hem nefret edip hem de onu kim olduğundan ötürü sevebilir miydiniz?

Çatıya çıkan kapı açıldı ve Lacy dönüp baktı. Kimse çıkmazdı buraya ama bir yandan da Lacy'nin kattan hiç bu kadar üzgün ayrıldığı olmamıştı. Ancak gelen Priscilla veya mesai arkadaşlarından biri değildi. Jordan McAfee elinde bir tomar evrakla kapının eşiğinde dikiliyordu. Lacy gözlerini kapattı. "Bir sen eksiktin."

"Karım da beni görünce böyle söylüyor," dedi Jordan, yüzünde bir gülümsemeyle ona doğru yaklaşırken. "Sekreter seni muhtemelen burada bulacağımı söyledi ve –Lacy, sen iyi misin?"

Lacy başını öne doğru salladı ve sonra sağa sola sallayarak aksi görüş belirtti. Jordan onu kolundan tuttu ve birilerinin ta buraya kadar çıkarttığı bir katlanan sandalyeye oturttu. "Kötü bir gün müydü?"

"Öyle de diyebiliriz," dedi Lacy. Jordan'dan gözyaşlarını saklamaya çalışıyordu. Bunun aptalca olduğunu biliyordu ama Peter'ın avukatının kendisinin çok hassas birisi olduğunu düşünmesini istemiyordu. O zaman Peter'la ilgili acı gerçeklerin tümünü ona söyleyemeyebilirdi ve ne pahasına olursa olsun Lacy bunları duymak istiyordu.

"Bazı evrakları imzalaman gerekiyor... ama istersen sonra da gelebilirim..."

"Gerek yok," dedi Lacy. "İyiyim." Yalan da değildi. Peter'a inanan birinin yanında oturmak gerçekten iyi hissettiriyordu, bunun için ona para ödüyor olsa bile. "Sana mesleki bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Neden başkalarını suçlamak insanlara bu kadar kolay geliyor?"

Jordan hemen karşısına, çatının kenarına çöktü. Lacy bunu görünce düşebilir korkusuyla gerildi ama bunu ona belli edemezdi çünkü Jordan'ın kendisini hassas biri gibi görmesini istemiyordu. "İnsanların bir günah keçisine ihtiyacı vardır," dedi. "İnsan doğası böyledir. Savunma avukatları olarak bizlerin aşması gereken en büyük engel budur çünkü her ne kadar aksi ispatlanana kadar suçsuz da olsan, tutuklanmış olman gerçeği insanların senin suçlu olduğunu varsaymalarına neden olur. Polislerin yanlışlıkla tutukladığı kaç kişi oluyor biliyor musun? Bu çok çılgınca gelebilir kulağa biliyorum ama sence bu insanlardan içten bir şekilde özür diliyorlar mıdır? Eşine, dostuna, iş arkadaşlarına büyük bir yanlışlık yapıldığını anlatıyorlar mıdır? Yoksa sadece 'benim hatam' deyip toz mu oluyorlardır?" Lacy'nin gözlerinin içine baktı. "Eminim daha mahkeme önüne çıkmadan çoktan Peter'ı suçlu bulan yazıları okumak çok zordur ama–"

"Peter'dan bahsetmiyorum," dedi Lacy sessizce. "Beni suçluyorlar."

Jordan bunu duymayı bekliyormuşçasına başını öne doğru salladı.

"Bunu onu yetiştirme biçimimiz nedeniyle yapmadı. Onu yetiştirme biçimimize rağmen yaptı," dedi Lacy. "Senin bir bebeğin var, değil mi?"

"Evet. Sam."

"Ya ileride hiç tahmin etmediğin biri olup çıkarsa?"

"Lacy–"

"Diyelim ki Sam sana eşcinsel olduğunu söyledi?"

Jordan omuz silkti. "Ne olmuş yani?"

"Ya Müslüman olmaya karar verirse?"

"Onun seçimi."

"Peki ya intihar bombacısı olursa?"

Jordan duraksadı. "Böyle bir şeyi düşünmeyi gerçekten istemem Lacy."

"Öyle mi?" dedi Lacy ona bakarak. "Ben de istememiştim."

Philip O'Shea ile Ed McCabe yaklaşık iki yıldır beraberdiler. Patrick şöminenin üzerinde duran fotoğraflara baktı. İki adam, kol kola sarılmışlar, arkalarında Kanada dağları; Özgürlük Heykeli; Eyfel Kulesi. "Bir yerlere kaçmayı severdik," dedi Philip getirdiği bir bardak buzlu çayı Patrick'e uzatırken. "Bazen Ed için başka yerlere kaçmak, burada durmaktan daha kolaydı."

"Nedenmiş o?"

Philip omuz silkti. Zayıf, uzun boylu bir adamdı, belli belirsiz çilleri vardı. "Ed herkese anlatmazdı... yaşam tarzını. Size dürüst olmam gerekirse, küçük bir şehirde sır saklamak da çok zor iş."

"Bay O'Shea–"

"Bana Philip diyebilirsiniz."

Patrick başını öne doğru salladı. "Acaba Ed size hiç Peter Houghton'dan bahsetti mi?"

"Yani, onun dersine giriyordu işte."

"Evet ama bundan başka bir şey konuşuldu mu hakkında?"

Philip onu verandaya davet etti, iki hasır koltuğa oturdular. Evde gördüğü her oda bir derginin fotoğraf çekimi için hazırlanmış gibiydi: kanepelerdeki yastıklar kırk beş derece açıyla yerleştirilmişti; içleri renkli taşlarla dolu vazolar vardı; bitkiler gayet canlı ve yemyeşildi. Patrick kendi salonunu düşündü. Kanepenin minderleri arasından ekmek dilimleri filan çıkabilirdi, hem de üzerinde türemiş yaşam formlarıyla beraber. Bu evin her yanında dekorasyon dergisinden fırlamış bir hava vardı, kendi evi ise uyuşturucu müptelalarının evlerinden farksızdı.

"Ed onunla konuşmuştu," dedi Philip. "Ya da en azından denemişti diyelim."

"Ne hakkında?"

"Kayıp kişiliğini bulmakla alakalı sanırım. Gençler hep ayak uydurmakta zorlanırlar bilirsiniz. Popüler kitlenin arasına giremezseniz, sporcu olmayı denersiniz. O da olmadı tiyatrocuların arasına

girmeye çalışırsınız... ya da keşlerin," dedi. "Ed de Peter'ın eşcinsel gruba girmeye çalıştığını düşünüyordu."

"Yani Peter onunla eşcinsel olması hakkında mı konuşmaya geldi?"

"Yok hayır. Ed, Peter'ı anlamaya çalışıyordu. Hepimiz onun yaşlarındayken bizde farklı olanın ne olduğunu anlamaya çalışırdık. Eşcinsel olan başka bir çocuğun gelip sizi de açık edeceğinin korkusuyla ödümüz kopardı."

"Sizce Peter da Ed'in kendisini ifşa edeceğinden korkmuş olabilir mi?"

"Hiç sanmıyorum, özellikle de Peter'ın durumu düşünülürse."

"Niçin?"

Philip ona gülümsedi. "Siz hiç eşcinsel radarı diye bir şey duydunuz mu?"

Patrick kızarıp bozardığını hissetti. Siyah olup, kimsenin kendisine bir şey diyemeyeceğini bilmenin rahatlığıyla ırkçılıkla ilgili espri yapan birinin karşısında oturuyormuş gibi hissediyordu kendini. "Sanırım."

"Eşcinsel olmanın belirgin bir göstergesi yoktur. Ten renginizin farklı olması ya da fiziksel bir engeliniz olmasına benzemez. Bazı davranışlardan ya da olması gerekenden biraz daha uzun süren bakışlardan anlam çıkarmayı öğrenirsiniz. Karşınızdakinin eşcinsel mi olduğu, yoksa siz öyle olduğunuz için mi size öyle baktığını anlamakta uzmanlaşırsınız."

Patrick farkında olmaksızın ondan hafifçe uzaklaşınca, Philip gülmeye başladı. "Rahat olun. Etrafa yaydığınız hava sizin karşı takımda oynadığınızı açıkça belli ediyor." Başını kaldırıp Patrick'e baktı. "Aynı şekilde Peter Houghton da."

"Nasıl yani..."

"Peter'ın cinsel eğilimleriyle ilgili aklı karışmış olabilir ama Ed nasıl biri olduğunu ayan beyan görmüştü," dedi Philip. "O çocuk eşcinsel değil."

Peter öfkeyle görüşme odasının kapısından içeri daldı. "Nasıl olur da beni görmeye gelmezsin?"

Jordan önündeki deftere almakta olduğu notlardan başını kaldırdı. Peter'ın kilo aldığını ve biraz da kas yaptığını fark etti. "İşlerim vardı."

"Ben de burada tek başıma tıkılıp kaldım."

"Doğru. Ben de bu durumun kalıcı olmaması için kıçımı yırtıyorum," diye yanıtladı Jordan. "Otur bakalım."

Peter surat asarak bir sandalye çekti. "Ya benim bugün senle konuşasım yoksa? Belli ki senin de her zaman benimle konuşasın olmuyor."

"Peter, saçmalamayı bıraksan da ben işimi yapsam?"

"Çok umurumdaydı sanki işini yapman."

"Olsa iyi olur," dedi Jordan. "Sonuçta *senin* lehine." *Bunun sonunda ya rezil olacağım ya da bir ilah,* diye geçirdi aklından. "Patlayıcılardan bahsetmek istiyorum," dedi. "İnsan böyle bir şeyi nereden ele geçirebilir?"

"İnternete bak, adresi de www.boom.com," diye cevapladı Peter.

Jordan ses çıkarmadan onu dinlemeye devam etti.

"Yani hepsi bu kadar değil elbette," dedi Peter. "*Anarşistin Yemek Kitabı*'nı da indirebilirsin. Bunun dışında on bin tane filan molotof kokteyli tarifi bulabilirsin."

"Okulda molotof kokteyli bulunmadı. Patlayıcı kapsülü ve zamanlayıcısı olan plastik patlayıcılar bulundu."

"Evet," dedi Peter. "Doğru."

"Diyelim ki evde bulunabilen malzemelerle bomba yapmak istiyorum. Neleri kullanabilirim?"

Peter omuzlarını silkti. "Gazete kâğıdı. Suni gübre. Biraz da mazot. Ama tabii bunu gidip benzinciden alman gerekebilir çünkü kimsenin evinde mazot bulunmaz."

Jordan onun malzemeleri saymasını izliyordu. Peter'ın ses tonunda insanın kanını donduran bir ciddiyet vardı ama daha da rahatsız edici olan, Peter'ın bundan gurur duyan tavrıydı.

"Daha önce böyle bir şey yapmıştın değil mi?"

"İlk defa yaptığımda, acaba yapabilir miyim diye görmek istemiştim." Peter'ın sesi daha da canlandı. "Sonra birkaç tane daha yaptım. Fırlatıp kaçman gereken türde bombalar."

"Peki bu seferkini farklı kılan neydi?"

"Kullanılan malzemeler. Potasyum kloratı çamaşır suyundan elde etmen gerekiyor ki bu hiç de kolay değil, kimya deneyi yapmak gibi bir şey. Kristalleri süzerken babam mutfağa gelmişti mesela," dedi Peter. "Ben de okulda ekstra kredi almak için yapıyorum demiştim."

"Yok artık."

"Her neyse, bütün bunların üstüne tek ihtiyaç duyduğun şey her banyoda bulabileceğin vazelin, kamp tüplerinden alabileceğin gaz ve parafin. Patlatma kapsülü kullanma konusunda korkularım vardı," dedi Peter. "Daha önce hiç bu kadar *büyük* bir şey yapmamıştım. Ama işte büyük planı yapmaya başladığımda–"

"Yeter," diye sözünü kesti Jordan. "Bu kadarı yeter."

"Sen sordun, ben de anlatıyorum," dedi Peter.

"Ama bu benim duymamam gereken bir cevap oldu. Benim işim seni beraat ettirmek ve jüri önünde yalan söyleyemem. Diğer taraftan, bilmediğim şeyler hakkında da yalan söyleyemem. Şu an için o gün olanları önceden planlamadığını tüm dürüstlüğümle söyleyebilirim. Bence bu şekilde kalsın. Kendini korumak istiyorsan sen de buna riayet etsen iyi olur."

Peter pencereye doğru yürüdü. Bunca yılın ardından cam çizikler içinde kalmış, saydamlığını yitirmişti. *Acaba neden,* diye düşündü Jordan. *Mahkûmlar dışarı çıkabilmek için camı mı tırmalamışlardı*? Peter karların artık erimiş olduğunu, ilk çiçeklerin filiz verdiğini göremeyecekti. Belki böylesi daha iyiydi.

“Kiliseye gitmeye başladım,” dedi Peter.

Jordan’ın dinle pek arası yoktu ama başkalarının seçimlerine de saygı duyardı. “Ne güzel.”

“Bu sayede ayine gitmek istediğimde beni hücremden çıkartıyorlar,” dedi Peter. “Hak yolunu bulduğumdan filan değil.”

“Anladım.” Bunun patlayıcılarla ya da Peter’ın savunmasıyla ne alakası var diye düşündü. Açıkçası, Jordan’ın Peter’la Tanrı hakkında felsefi bir tartışamaya girecek vakti yoktu, iki saat içinde olası tanıklarla görüşmek için Selena ile buluşacaktı ama içinden gelen bir dürtü, Peter’ın sözünü kesmesine engel oldu.

Peter ona döndü. “Cehenneme inanır mısın?”

“Evet. Orası avukatlarla doludur. Hangi savcıya istersen sor.”

“Ben ciddi sordum,” dedi Peter. “Bahse girerim sonum orası olacak.”

Jordan kendini zorlayarak gülümsedi. “Paramı tahsil edemeyeceğim bahislere girmem.”

“Cezaevindeki dinî işlerden sorumlu Rahip Moreno, İsa’ya iman edip tövbe edersen affedileceğini söylüyor... Buna göre din seni her şeyden kurtaran joker gibi bir şey. Ama bu doğru olamaz çünkü Rahip Moreno aynı zamanda her canlının hayatı değerlidir diyor. Ölen on tane çocuğun hayatı ne olacak o zaman?”

Jordan bir şey dememesinin en iyisi olacağını biliyordu ama yine de kendini tutamadı. “Neden öyle söyledin?”

“Nasıl?”

“Ölen on çocuk dedin. Sanki ecelleriyle ölmüşler gibi.”

Peter’ın kaşları çatıldı. “Öyle oldu zaten.”

“Anlamadım?”

“Şu bahsettiğim patlayıcılar gibi düşün. Fitili ateşlediğinde, ya patlamadan önce bombayı imha edersin ya da bomba her şeyi imha eder.”

Jordan ayağa kalktı ve müvekkiline doğru bir adım attı. "Kim ateşledi peki fitili Peter?"

Peter başını kaldırıp ona baktı. "Kim ateşlemedi ki?"

Josie artık arkadaşlarını geriye kalanlar olarak görüyordu. Haley Weaver estetik ameliyat için Boston'a gönderilmişti; John Eberhard bir tedavi merkezine yatırılmış, pipetle besleniyordu; Matt, Courtney ve Maddie ebediyete göçmüşlerdi. Geriye kalanlar Josie, Drew, Emma ve Brady'di: o kadar ufak kalmış bir tayfaydı ki bunlara tayfa denmezdi artık.

Emmaların evinin bodrum katında oturmuş, bir film izliyorlardı. Bugünlerde sosyal hayatları bununla sınırlıydı çünkü Drew ve Brady hâlâ sargılar ve alçılar içindeydiler ve hiçbiri bunu açık açık söylemek istemese bile, eskiden takıldıkları yerlere gitmek onlara kaybettiklerini hatırlatıyordu.

Filmi Brady getirmişti. Josie adını bile hatırlamıyordu ama *Amerikan* Pastası'ndan sonra çıkan, gişede aynı başarıyı yakalamak umuduyla yarı çıplak kızlarla kanı kaynayan delikanlıları bir araya getirip, gençlerin sürekli böyle hayatlar yaşadığını zanneden Hollywood'un yumurtladığı zırva filmlerden biriydi. Ekranda bir arabalı takip sahnesi vardı. Başroldeki karakter, iki tarafı yavaş yavaş havaya kalkan bir köprüye doğru yaklaşırken avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Josie aracın köprünün üstünden geçebileceğini biliyordu. Öncelikle, bu bir komedi filmiydi. İkincisi, hikâye sona ermeden kimsenin başrolü öldürmeyi bir tarafı yemezdi. Üçüncüsü de fizik dersinde öğretmenleri bu sahneyi izleterek aracın hızı ve vektörlerin açısı dikkate alındığında aracın rüzgâr olmaması şartıyla gerçekten de karşıya geçebileceğini fiziksel olarak ispatlamıştı.

Josie aynı zamanda araçtaki kişinin aslında o rolü oynayan aktör olmadığını, bunu daha önce binlerce kez tekrarlamış bir dublör olduğunu da biliyordu. Yine de ekranda sahneyi izlerken bambaşka bir şey gözüne ilişti: köprünün karşı tarafına çarpan aracın tamponu. Havada taklalar atarak dönen metal suya çarptı ve battı.

Yetişkinler hep gençlerin çok hızlı sürdüklerini ya da kafayı bulduklarını ya da prezervatif kullanmadıklarını çünkü kendilerine bir şey olmayacağını düşündüklerini söylerler. Ama işin aslı, her an ölebilirsiniz. Brady futbol sahasında birdenbire ölen şu üniversiteli sporcular gibi kalp krizi filan geçirebilirdi. Emma'nın tepesine yıldırım düşebilirdi. Drew yanlış bir günde herhangi bir liseye gidebilirdi.

Josie ayağa kalktı. "Biraz temiz hava almam lazım," diye mırıldandı ve aceleyle bodrum merdivenlerinden yukarı çıkıp evin dış kapısını açtı. Verandaya oturup gökteki yıldızları seyre koyuldu. Gençken insan her şeyden sakınabilir filan değildi. Sadece aptaldı.

Kapının açılıp kapandığını duydu. "Hey," dedi Drew gelip yanına oturarak. "İyi misin?"

"İyiyim." Josie bir gülümseme takındı ama yapış yapış bir his çöktü içine. Gel gelelim, bu sahtekârlık konusunda öyle uzmanlaşmıştı ki gayet doğal bir şekilde yapabiliyordu artık bunu. Bir konuda annesine çektiğini söylese, kim inanırdı?

Drew uzanıp bir çimen yaprağı kopardı ve sonra parmağıyla ezerek minik parçalara ayırmaya koyuldu. "Okuldaki denyo psikolog beni çağırıp nasıl olduğumu sorduğunda ben de aynı şeyi söylüyorum."

"Seni de görüşmeye çağırdığını bilmiyordum."

"Sanırım herkesi çağırıyor bizim gibi yakın..."

Cümlesini tamamlamadı: Ölen talihsizlere yakın olanlar mı? O gün ölmeye yakın olanlar mı? Kendini tüketmeye yakın olanlar mı?

"Sence psikoloğa doğru düzgün bir şey anlatabilen var mıdır?" diye sordu Josie.

"Sanmam. O gün orada değildi. Tam olarak anlayabileceğini düşünmüyorum."

"Anlayabilen var mı ki?"

"Sen. Ben. Bodrumdakiler," dedi Drew. "Kimsenin katılmak istemediği kulübe hoş geldin. Ömür boyu üyemizsin."

Josie böyle bir şeyi hiç istememesine rağmen Drew'in sözleri ve filmde köprüden atlamaya çalışan aptal adam ve ölümcül bir hastalığın aşısı gibi cildine batan yıldızlar yüzünden birden ağlamaya başladı. Drew ona doğru uzanıp, sağlam koluyla ona sarıldı ve Josie de ona yaslandı. Gözlerini kapadı ve yüzünü Drew'in gömleğinin kumaşına bastırdı. Çok tanıdık bir histi bu. Sanki yıllarca dünyayı dolaştıktan sonra evine dönmüş ve yatağının hâlâ kendi bedeninin kıvrımları ve ağırlığıyla edindiği şeklini koruduğunu görmüştü. Yine de bu gömleğin kumaşı eskisi gibi kokmuyordu. Ona sarılan delikanlı aynı boyda, aynı endamda, aynı kişilikte değildi.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadı Josie.

Bir anda Drew ondan uzaklaştı. Yüzü kıpkırmızı kesildi, Josie'nin gözüne bakamıyordu. "Ben... amacım o değildi. Sen ve Matt..." Sesi tekdüze bir tona büründü. "Senin hâlâ onun olduğunu biliyorum."

Josie başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Kast ettiği sanki buymuş gibi başını öne doğru salladı.

Her şey, otomobil servisinin telesekretere bıraktığı mesajla başladı. Peter araç muayene randevusunu kaçırmış. Yeni bir muayene randevusu ister miymiş?

Lewis mesajı dinlediğinde evde yalnızdı. Ne yaptığının bilincinde olmaksızın numarayı çevirmişti ve yeniden aldığı randevunun günü geldiğinde kalkıp gitmesine de pek şaşırmadı. Otomobilden indi, anahtarları görevliye verdi. "İçeride bekleyebilirsiniz," dedi görevli. "Kahve ikramımızdır."

Lewis kendine bir fincan kahve doldurdu, üç şeker ve bol süt ekledi, tıpkı Peter'ın tercih edeceği gibi. Oturdu ve yıpranmış eski bir *Newsweek* dergisi yerine bu defa *PC Gamer* alıp incelemeye koyuldu.

Bir, diye saymaya başladı. *İki, üç*.

Tam tahmin ettiği gibi muayene görevlisi bekleme odasına geldi. "Bay Houghton," dedi, "otomobilinizin muayenesi temmuza kadar geçerli."

“Biliyorum.”

“Ama... randevu almışsınız.”

Lewis başıyla onayladı. “Muayene edilecek araç şu anda bende değil.”

Araca polis el koymuştu. Peter’ın kitapları, bilgisayarı, dergileri ve kim bilir daha neleriyle beraber.

Görevli ona aval aval bakıyordu, tıpkı sohbetin mantık sınırları dışına taştığını gördüğünüzde yaptığınız gibi. “Beyefendi,” dedi, “burada olmayan bir arabayı muayene edemeyiz.”

“Evet,” dedi Lewis. “Edemezsiniz tabii ki.” Elindeki dergiyi sehpaya bıraktı, kırışmış kapağını düzeltti. Sonra eliyle alnını sıvazladı. “Aslında... bu randevuyu oğlum almış,” dedi. “Ben de onun adına geleyim dedim.”

Görevli başını öne doğru sallayarak yavaş adımlarla geri çekildi. “Anladım... ben arabayı dışarıya park ediyorum öyleyse?”

“Bilginiz olsun diye söylüyorum,” dedi Lewis yumuşak bir tonla, “gelebilseydi muayeneyi geçerdi.”

Bir zamanlar, Peter küçükken, Lacy onu Joey’nin de gittiği ve bayıldığı bir yatılı kampa yollamıştı. Vermont’ta, nehrin karşı kıyısında bir yerdeydi ve kampçılar Fairlee Gölü’nde su kayağı yapıyor, yelken dersleri alıyor, günübirlik kano gezilerine çıkıyorlardı. Peter ilk gece eve telefon edip geri dönmek için yalvarmıştı. Lacy arabaya atlayıp onu almaya hazır olsa da Lewis onu bunu yapmamaya ikna etmişti. Eğer bununla başa çıkmaya çalışmazsa, ileride bir gün mecbur kaldığında ne yapacak demişti.

İki hafta sonra Lacy Peter’ı yeniden gördüğünde, bazı değişiklikler geçirmişti. Boyu uzamış ve kilo almıştı. Ancak gözlerinin feri sönmüş gibi duruyordu. Peter ona bakarken çekiniyor gibiydi, sanki artık annesinin müttefiki olmadığını biliyordu.

Şimdiyse, cezaevinin zeminine çizilmiş kırmızı çizginin diğer tarafında kalmak yerine, elini uzatıp ona dokunabilecekmiş gibi

gülümseyerek Peter'a bakarken, oğlunun gözlerinde yıllar önceki o çekingen bakış vardı. "Dün tavan arasında ne buldum biliyor musun? Şu sevdiğin dinozor vardı ya, kuyruğunu çektiğinde kükreyen. Düğününde bile onu elinden bırakmayacağını düşünürdüm eskiden..." Lacy bir anda sözünü yarım bıraktı, Peter'ın hiçbir zaman düğünü olmayabileceğini fark ederek. "Öyle işte," dedi daha canlı gülümsemeye çalışarak. "Yatağının üstüne koydum ben de."

Peter ona öylece bakıyordu. "Peki."

"Bana sorarsan en güzel doğum günü partin dinozor temalı olandı. Hani kum havuzuna plastik kemikler gömmüştük ve siz de kazıp bulmaya çalışmıştınız," dedi. "Hatırladın mı?"

"Kimsenin gelmediğini hatırlıyorum."

"Olur mu canım, tabii ki gelmişlerdi."

"Ya evet, beş çocuk filan. O da annelerinin zoruyla," dedi Peter. "Daha altı yaşındaydım o zaman. Ne diye bunu konuşuyoruz ki şimdi?"

Çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum, diye geçirdi içinden Lacy. Ziyaretçi odasına baktı. Sadece bir avuç mahkûm ve kırmızı çizginin diğer tarafından kalan, hâlâ onlara inanan az sayıda sevenleri vardı. Lacy, Peter'la aralarındaki bu ayırıcı çizginin yıllardır var olduğunu fark etti o an. Peter yıllardır karşı taraftaydı. Başını yerden kaldıracak olursan, aranızda sizi ayıran bir şey olmadığına kendini ikna edebilirdin bile. Ancak şu an olduğu gibi bunu geçmeye kalktığında bir engelin ne derece gerçek olduğunu anlayabilirdin. "Peter," dedi Lacy birden, "zamanında seni yatılı kamptan gelip almadığım için özür dilerim."

Peter annesine delirmiş gibi baktı. "Sağ olasın ama ben bunu aşalı yüz sene oldu."

"Biliyorum ama ben yine de üzgünüm." Binlerce şeye üzüldüğünü fark etti birden: Peter ona yeni edindiği programlama becerilerini gösterdiğinde yeterince ilgilenmemesine; Uykucu öldükten sonra ona yeni bir köpek almamasına; Lacy'nin nasıl olsa daha çok

zamanımız var diye düşünerek geçen sen sömestr tatilinde Karayipler'e gitmekten vazgeçmesine.

"Üzgün olmak bir şeyi değiştirmiyor."

"Özür dileyen kişi için değiştirir."

Peter birden öfkeyle haykırdı. "Ne boktan bir şey bu şimdi? *Ruhunu Kaybeden Çocuk İçin Tavuk Suyuna Öyküler* mi?"

Lacy irkildi. "Küfür etmeden de anlatabilir–"

"Bok," dedi Peter. "Bok bok bok bok bok bok."

"Burada oturup buna katlanacak değilim."

"Hayır, katlanacaksın," dedi Peter. "Niye biliyor musun? Çünkü şu an arkanı dönüp beni terk edersen, üzülecek bir şeyin daha olur."

Lacy tam sandalyesinden kalkmaya davranmıştı ki Peter'ın sözlerinin doğruluğu onu yerine geri oturttu. Görünüşe bakılırsa Peter onu diğer herkesten daha iyi tanıyordu.

"Anne," dedi yumuşak bir tonla, sesi kırmızı çizginin ötesine taşarken. "Kusura bakma, öyle demek istemedim."

Lacy onun gözlerine baktı, sesi gözyaşlarıyla boğuklaştı. "Biliyorum Peter."

"Buraya geldiğin için mutluyum." Yutkundu. "Yani, senden başka gelen yok."

"Baban– "

Peter homurdandı. "Sana ne anlattığını bilemem ama buraya ilk geldiği günden beri onu görmedim."

Lewis, Peter'ı görmeye gelmiyor muydu? İşte bu Lacy için yeni bir haberdi. Cezaevine gidiyorum diye evden çıktığında nereye gidiyordu?

Peter'ın her hafta hücresinde oturup, gelmeyecek ziyaretçiyi beklediğini hayal etti. Lacy zorla gülümsedi ve derhal konuyu değiştirdi –yalnız kaldığında üzülürdü, şu an Peter'ın zamanını harcamamalıydı. "Tebliğ duruşması için... sana güzel bir ceket getirdim."

"Jordan henüz ihtiyacım olmadığını söyledi. Tebliğ duruşmasına böyle çıkacağım. Asıl yargılama başlayana kadar cekete ihtiyacım yok." Peter hafifçe gülümsedi. "Umarım etiketlerini kesmemişsindir henüz."

"Satın almadım ki. Joey'nin mülakatlarda giydiği ceket bu."

Gözleri birbirine kenetlendi. "Öyle mi," diye mırıldandı Peter. "Tavan arasına niye çıktığın anlaşıldı."

Yaşanan sessizlikte her ikisi de Joey'nin annesinin Boston'da büyük indirimden aldığı çok kaliteli bir ceketle merdivenlerden alt kata inişini hatırladılar. Üniversite başvuru görüşmeleri için alınmıştı bu ceket. Kaza olduğu zaman Joey görüşmelere hazırlanıyordu.

"Hiç içinden Joey yerine benim ölmüş olmamı geçirdin mi?" diye sordu Peter.

Bu soru karşısında Lacy'nin kalbine kaya gibi bir ağırlık çöktü. "Tabii ki hayır."

"Ama o zaman Joey hâlâ sizinle olurdu," dedi Peter. "Ve bu olayların hiçbiri yaşanmazdı."

Kendisini ebe olarak istemeyen Janet Isinghoff geldi o an aklına. Yetişkin olmanın bir gereği de yüzde yüz dürüst olmamayı öğrenmekti; birini gerçeklerle incitmek yerine ne zaman yalan söylemenin daha iyi olduğunu öğrenmek. Lacy'nin bu ziyaretlere Cadılar Bayramı maskesi gibi yüzüne yayılmış kocaman bir gülümsemeyle gelmesinin sebebi buydu. Hâlbuki gerçekte gardiyanın Peter'ı ziyaretçi odasına getirmesini her gördüğünde hüngür hüngür ağlamak istiyordu. Kamptan ve eski oyuncaklardan bahsetmesinin sebebi buydu. Ancak Peter başka bir şey söylemek isterken asıl kast ettiğini nasıl söyleyeceğini asla öğrenememişti. Bu kadar çok incitilmesinin sebebi de buydu.

"Böylece mutlu son olurdu," dedi Peter.

Lacy derin bir nefes aldı. "Sen olmadan olmazdı."

Peter onu uzun uzun süzdü. "Yalan söylüyorsun," dedi ne öfkeli ne de suçlayıcı bir tavırla. Sadece malumu ilan ediyordu, annesini yapamadığı şekilde.

"Hayır söylemi– "

"İstersen milyon defa söyle, gerçekler değişmez." Sonra Peter o kadar içten bir şekilde gülümsedi ki Lacy yüzüne bir şamar yemiş gibi oldu. "Babamı, polisleri, sana kulak veren herkesi kandırabilirsin. Başka bir yalancıyı ise kandıramazsın."

Diana, Houghton suç tebliği davasına hangi yargıcın bakacağını öğrenmek için duyuru panosunun önüne gittiğinde, Jordan McAfee'yi panonun önünde buldu. Diana kâğıt üzerinde ondan nefret ediyordu çünkü kendisinin aksine Jordan'ın giymeye çalıştığı iki çift ince çorabı yırtılmamıştı, çünkü saçlarının bir türlü istediği şekle girmemesi gibi bir sorun yaşamamıştı, çünkü kan isteyen Sterling kentinin yarısının adliyenin merdivenlerine doluşmuş olması konusunda en ufak bir sıkıntısı varmış gibi görünmüyordu. "Günaydın," dedi Jordan, ona dönüp bakmadan.

Diana cevap vermedi. Davaya bakan yargıcın ismini gördüğü anda ağzı bir karış açık kalmıştı. "Galiba bir yanlışlık var," dedi kâtibeye.

Kâtibe, dönüp omzunun üstünden panoya baktı. "Bu sabah Yargıç Cormier'in duruşması var."

"Houghton davasına o mu bakacak? Dalga mı geçiyorsunuz?"

Kâtibe başını iki yana salladı. "Yoo."

"Ama onun kızı–" Diana birden sustu, aklından hızlı hızlı düşünceler geçiyordu. "Duruşma başlamadan önce yargıçla görüşsek iyi olacak."

Kâtibe masasından kalktığı an Diana, Jordan'a döndü. "Cormier'in ne yaptığını sanıyor acaba?"

Diana Leven'in terlemesi Jordan'ın pek sık görebileceği bir durum değildi ve açıkçası çok eğlenceli bir görüntüydü. İşin aslı, panoda

Cormier'in adını gördüğünde en az savcı kadar şaşırmıştı ama Diana'ya bunu söylemeyi düşünmüyordu. Elini göstermemek şu an elindeki tek avantajdı çünkü açıkçası elinde başka da bir şey yoktu.

Diana kaşlarını çattı. "Sen beklemiyor muydun yargıcın davadan çekil–"

O anda kâtibe geri döndü. Jordan, Eleanor'dan hoşlanırdı; temyiz mahkemesindeyken ona yakın davranır, hatta Eleanor için sakladığı aptal sarışın fıkralarına bile gülerdi. Diğer yandan öteki kâtibelerin birçoğu ne oldum delisiydi. "Sayın Yargıç sizleri, bekliyor," dedi Eleanor.

Jordan yargıcın odasına doğru kâtibenin peşinden giderken eğilip fıkrasının sonunu anlattı fakat Leven o anda gelip çok kaba bir şekilde araya girdi. "Kadının kocası kutuya bakar ve 'Tatlım, bu bir yapboz değil ki... kahvaltılık gevrek!' der."

Eleanor sırıtırken Diana kaşlarını çattı. "Nedir bu, şifreli mi konuşuyorsunuz?"

"Evet Diana. Savunma avukatlarının gizli lisanında şöyle dedim: Ne yaparsan yap ama savcıya söylediklerimi anlatma."

"Hiç şaşırmam," diye homurdandı Diana ve sonra yargıcın odasına girdiler.

Yargıç Cormier çoktan cübbesini kuşanmış, duruşmaya hazırdı. Kollarını kavuşturmuş, masasının üzerine eğilmişti. "Evet Sayın Avukatlar, duruşma salonunda bir sürü insan bizi bekliyor. Sorun nedir?"

Diana göz ucuyla Jordan'a baktı ancak o sadece kaşlarını kaldırmakla yetindi. Arı kovanına çomak sokmak istiyorsa keyfi bilirdi ama bu esnada Jordan'ın onun hemen dibinde dikilmeye hiç niyeti yoktu. Cormier ona kin tutacağına, savcıya tutsundu.

"Sayın Yargıç," dedi Diana tereddütle, "anladığım kadarıyla kızınız saldırı esnasında okuldaymış. Hatta kendisinin ifadesini bile aldık."

Jordan yargıcın hakkını teslim etmek gerektiğini düşündü o an. Sanki savcı makul ve rahatsız edici bir gerçeği ortaya koymamış da son derece saçma bir şeyden bahsetmiş gibi bakabilmeyi başarmıştı.

"Gayet farkındayım," dedi yargıç. "Olay sırasında okulda bin tane öğrenci vardı."

"Doğrudur Sayın Yargıç. Ben sadece... herkesin önüne çıkmadan önce yalnızca tebliğ duruşmasını mı yöneteceğinizi, yoksa davanın tamamına mı bakacağınızı öğrenmek istemiştim?"

Jordan savcının neden Cormier'in bu duruşmanın yargıcı olmaması gerektiği konusundan bu kadar emin olduğunu merak ederek Diana'ya baktı. Josie Cormier hakkında onun bilmediği ne biliyordu bu kadın?

"Dediğim gibi okulda binlerce çocuk vardı. Bazılarının ebeveynleri polis memuru, bazılarınınki burada temyiz mahkemesinde çalışıyor. Hatta bir tanesi sizin dairenizde çalışıyor Bayan Leven."

"Evet Sayın Yargıç ancak bahsettiğiniz avukat bu davayla ilgilenmiyor."

Yargıç sakince ona bakıyordu. "Kızımı tanık olarak dinleyecek misiniz Bayan Leven?"

Diana duraksadı. "Hayır Sayın Yargıç."

"Kızımın ifadesini okudum Sayın Savcı ve duruşmaya başkanlık edememem için bir sebep göremedim."

Jordan bildiklerini gözden geçirdi:

Peter, Josie'nin iyi olup olmadığını sormuştu.

Josie saldırı esnasında okuldaydı.

Savcılığın gönderdiği kanıtlar arasındaki yıllıkta sadece Josie'nin fotoğrafı altında işaretlenmiş olmasına rağmen BIRAK YAŞASIN yazıyordu.

Fakat annesine kalırsa, polise verdiği ifadede davayı etkileyecek bir şey yoktu. Diana'ya göre de Josie'nin bildikleri onu savcılığın tanığı olmasına yetecek kadar önemli değildi.

Bakışlarını yere indirdi, zihninde bu gerçekler bir videobandı gibi tekrar tekrar dönüyordu.

Ne var ki bir türlü aklına yatmıyordu.

Sterling Lisesinin taşındığı eski ilkokulun yemekhanesi yoktu. İlkokul çocukları sınıflarında, sıralarının üzerinde yiyorlardı. Fakat bunun gençler için sağlıksız bulunması nedeniyle kütüphane geçici olarak yemekhaneye dönüştürülmüştü. Artık burada kitaplar ve kitap rafları olmasa da yerdeki halının üzerinde hâlâ alfabe yazıyordu ve çift kanatlı giriş kapısının yan tarafında hâlâ kitap okumayla ilgili afişler asılıydı.

Josie artık arkadaşlarıyla yemekhanede oturmaz olmuştu. Bir türlü içine sinmiyordu, sanki çok mühim bir kitle eksikmiş ve kalanlar da baskı altında atom gibi parçalarına ayrılacakmış gibi geliyordu. Bunun yerine kütüphanenin bir köşesine çekiliyor, halı kaplı basamaklarda oturup, burada anaokulu öğrencilerine kitap okuyan öğretmenleri hayal ediyordu.

Bu sabah okula geldiklerinde televizyon kameraları onları bekliyordu. Giriş kapısına ulaşabilmek için tam ortalarından kendinize yol açmanız gerekiyordu. Önceki hafta ortalıkta yoklardı. Muhtemelen başka bir yerde haberini yapacakları başka bir trajedi yaşanmıştı fakat bu sabah suç tebliği duruşması nedeniyle tam takım yerlerini almışlardı. Josie şehrin ta kuzeyindeki bu okuldan adliye binasına nasıl zamanında yetişeceklerini merak etti. Lise hayatı boyunca daha kaç kez karşısına çıkacaklarını düşündü. Okulun son günü? Saldırının yıldönümünde? Mezuniyette? Önümüzdeki on yıl içinde Sterling Lisesi katliamından sağ kurtulanlar hakkında *The People* dergisinde yayınlanacak haberi hayal etti: "Şimdi Ne Yapıyorlar?" John Eberhard bir daha hokey oynayabilecek miydi? Hatta yürüyebilecek miydi? Courtney'nin annesiyle babası Sterling'den taşınmış olacaklardı? Josie nerede olacaktı?

Peki ya Peter?

Annesi bu davanın yargıcıydı. Bu konuyu Josie ile konuşmuyor olsa da –kanunen bunu konuşması mümkün değildi– Josie durumun tamamen farkındaydı. Annesinin davaya bakacak olmasından ötürü mutlak bir rahatlık hissi ile büyük bir dehşet duygusu arasında sıkışıp kalmıştı. Bir yandan, annesinin o gün yaşananları bir araya

getireceğini ve dolayısıyla Josie'nin bu konu hakkında konuşmasına gerek kalmayacağını biliyordu. Fakat diğer yandan, annesi o gün yaşananları bir araya getirmeye başladıkça, başka neleri öğrenecekti?

Drew elindeki portakalı havaya atıp tutarak kütüphaneye girdi. Tabldot tepsilerini kucaklarına almış, halı kaplı zeminde oturan öğrencilere bir göz gezdirdi ve sonra Josie'yi gördü. "N'aber?" diye hatırını sorup yanına oturdu.

"İyidir."

"Çakallar sana bulaştı mı?"

Dışarıdaki muhabirlerden bahsediyordu. "Yanlarından sıyrıldım."

"Hepsi defolup gitse ne güzel olur," dedi Drew.

Josie başını duvara yasladı. "Keşke her şey normale dönse."

"Belki mahkemeden sonra." Drew ona doğru döndü. "Annenin bu işin başında olması nasıl bir his? Tuhaf geliyor mu?"

"Bu konudan hiç bahsetmiyoruz. Herhangi bir konudan da bahsetmiyoruz gerçi." Su şişesini alıp bir yudum içti ki Drew ellerinin titrediğini fark etmesin.

"O deli değil."

"Kim?"

"Peter Houghton. O gün gözlerindeki bakışı gördüm. Ne yaptığının gayet farkındaydı."

"Drew, kapat şu konuyu," diye iç geçirdi Josie.

"Öyle ama. Cevval bir avukatın onun paçasını kurtarmak için ne söylediğinin hiçbir önemi yok."

"Bence buna jüri karar verebilir, sen değil."

"Yok artık Josie," dedi Drew. "Sen bari onu savunma bana."

"Kimseyi savunduğum yok. Ben sana hukuk sisteminin nasıl çalıştığını söyledim sadece."

"Çok teşekkür ederim avukat hanım. Ama omzundan mermi çıkarılan kişi kendin olduğunda bunu o kadar da umursamayabiliyorsun. Ya da en iyi arkadaşın veya erkek arkadaşın gözlerinin önünde

kanlar içind–" Birden Josie elindeki su şişesini düşürüp ikisini de sırılsıklam edince sözü yarım kaldı.

"Özür dilerim," dedi Josie, elindeki peçeteyle etrafı silerken.

Drew iç geçirdi. "Ben de. Galiba kameraları filan görünce biraz dellendim." Islak peçeteden bir parça kopardı ve ağzına tıktı. Sonra da top yaptığı kâğıdı okul bandosunda tuba çalan kilolu bir çocuğa doğru tükürerek fırlattı.

Tanrım, diye düşündü Josie. *Hiçbir şey değişmemiş.* Drew bir parça daha peçete kopardı ve avucunda yuvarladı. "Kes şunu," dedi Josie.

"Ne var? Normale dönmek isteyen sendin."

♠

Duruşma salonunda dört kanalın kameraları vardı: ABC, NBC, CBS ve CNN. Ayrıca *Time*, *Newsweek*, *The New York Times*, *The Boston Globe* ve *Associated Press* muhabirleri. Hafta içinde basın mensupları Alex ile görüşmüş ve duruşma salonunda kimlerin bulunabileceğini kararlaştırmışlardı. Kameraların kayıtta olduğunu gösteren minik kırmızı ışıkları ve ağzından çıkan her kelimeyi defterlerine not eden muhabirleri görebiliyordu. Peter Houghton kötü de olsa bir şöhret sahibi olmuştu ve bunun sonucunda Alex de şimdi on beş dakikalığına ünlü olacaktı. *Belki de altmış* diye düşündü. Tüm suçlamaları tek tek okumak bu kadar zamanını alırdı.

"Bay Houghton," dedi Alex, "631 sayılı yasanın 1. maddesi A bendine göre 6 Mart 2007'de, başka bir kişinin, tam adıyla Courtney Ignatio'nun kasten ölümüne sebep olmaktan birinci dereceden cinayetle suçlanıyorsunuz. 631 sayılı yasanın 1. maddesi A bendine göre 6 Mart 2007'de, başka bir kişinin, tam adıyla..." Duraksayıp başını eğerek isme baktı. "Matthew Royston'un kasten ölümüne sebep olmaktan birinci dereceden cinayetle suçlanıyorsunuz."

Bu cümleler Alex için çok sıradandı, uyurken bile sayabilirdi. Ama bu defa sözcüklere, sesinin tonunu sabit tutmaya ve ölen her bir çocuğun ismine odaklanıyordu. Salon hıncahınç doluydu ve Alex bu öğrencilerin ebeveynleri ile salona gelmiş bazı diğer öğrencileri tanıyordu. Alex'in ismen ya da simaen tanımadığı bir anne, savunma

makamının arkasında, birinci sırada oturmuş, elinde gülümseyen kızının çerçeveli bir fotoğrafını tutuyordu.

Jordan McAfee, turuncu mahkûm üniforması ve prangalarıyla oturan ve Alex suçlamaları okurken onunla göz göze gelmemek için elinden geleni yapan müvekkilinin hemen yanındaydı.

"631 sayılı yasanın 1. maddesi A bendine göre 6 Mart 2007'de, başka bir kişinin, tam adıyla Justin Friedman'ın kasten ölümüne sebep olmaktan birinci dereceden cinayetle suçlanıyorsunuz.

"631 sayılı yasanın 1. maddesi A bendine göre 6 Mart 2007'de, başka bir kişinin, tam adıyla Christopher McPhee'nin kasten ölümüne sebep olmaktan birinci dereceden cinayetle suçlanıyorsunuz.

"631 sayılı yasanın 1. maddesi A bendine göre 6 Mart 2007'de, başka bir kişinin, tam adıyla Grace Murtaugh'nun kasten ölümüne sebep olmaktan birinci dereceden cinayetle suçlanıyorsunuz."

Alex suçlamaları okurken elinde fotoğraf tutan kadın ayağa fırladı. Parmaklıkların üzerinden eğilerek Peter Houghton ile avukatının arasına elindeki çerçeveyi öyle bir indirdi ki çerçevenin camı çatladı. "Onu hatırlıyor musun?" diye bağırdı kadın, sesi çatallaşarak. "Grace'i hatırlıyor musun?"

McAfee birden arkasına döndü. Peter başını eğdi ve gözlerini masadan kaldırmadan durmaya devam etti.

Alex daha önce de duruşma salonunda mahkemenin düzenini bozan insanlarla karşılaşmıştı ama kimsenin bu şekilde nefesini kestiğini hatırlamıyordu. Bu annenin acısı, tüm duruşma salonunu doldurmuş, diğer izleyicilerin duygularını da kaynama noktasına taşımıştı.

Alex'in elleri titremeye başlayınca kimse görmesin diye ellerini kürsünün altına indirdi. "Hanımefendi," dedi Alex, "sizden yerinize oturmanızı rica ediyorum..."

"Onu vururken yüzüne baktın mı cani pislik?"

Acaba, diye düşündü Alex.

"Sayın Yargıç," dedi McAfee.

Alex'in bu davaya tarafsız bir şekilde başkanlık edebilme yetisi savcılık tarafından sorgulanmıştı. Kararlarını kimseye haklı göstermek gibi bir mecburiyeti olmasa da taraflara daha az evvel bu davadaki kişisel ve mesleki duruşlarını birbirine karıştırmayacağını söylemişti. Bunun Josie'yi kendi kızı gibi değil de saldırı esnasında okulda bulunan binlerce öğrenciden biri olarak görmekten ibaret olacağını düşünmüştü. Fakat işin gelip de kendisini yargıç olarak değil de başka bir anne olarak görme konusuna gelip dayanacağını fark etmemişti.

Bunu yapabilirsin, dedi kendi kendine. *Sadece neden burada olduğunu unutma yeter.* "Mübaşirler," diye mırıldandı Alex ve iki iri yarı adliye görevlisi kadını kollarından tutarak salonun dışına götürdü.

"Cehennemde yanacaksın," diye bağırdı kadın, televizyon kameraları onun koridordan ilerleyişini takip ederken.

Alex ise gözlerini Peter Houghton'a çevirmişti. Avukatının dikkati dağılmış görünüyordu "Bay McAfee," dedi Alex.

"Buyrun Sayın Yargıç?"

"Lütfen müvekkilinize ellerini masanın üzerine kaldırmasını söyleyin."

"Affedersiniz Sayın Yargıç ama fazlasıyla önyargılı bir tutu–"

"Dediğimi yapın."

McAfee başıyla Peter'a işaret edince, Peter kelepçeli ellerini uzattı ve yumruklarını açtı. Peter'ın avucunda az evvel kırılan fotoğraf çerçevesinin camından bir parça parıldıyordu. Beti benzi atan avukat uzanıp cam parçasını aldı. "Sağ olun Sayın Yargıç," diye mırıldandı.

"Bir şey değil." Alex salona döndü ve boğazını temizledi. "Bir daha böyle bir taşkınlık yaşanmayacağından eminim. Aksi halde duruşmaları halka kapalı olarak yürütmek zorunda kalırım."

Daha sonra suçlamaları okumaya kaldığı yerden devam ettiğinde duruşma salonu öylesine sessizdi ki en ufak fısıltı bile çıkmıyordu. "631 sayılı yasanın 1. maddesi A bendine göre 6 Mart 2007'de, başka bir kişinin, tam adıyla Madeleine Shaw'un kasten ölümüne

sebep olmaktan birinci dereceden cinayetle suçlanıyorsunuz. 631 sayılı yasanın 1. maddesi A bendine göre 6 Mart 2007'de, başka bir kişinin, tam adıyla Edward McCabe'in kasten ölümüne sebep olmaktan birinci dereceden cinayetle suçlanıyorsunuz.

"631 sayılı yasanın 1. maddesi A bendine göre 6 Mart 2007'de, başka bir kişinin, tam adıyla Emma Alexis'in kasten ölümüne sebep olmaktan birinci dereceden cinayetle suçlanıyorsunuz.

"Ayrıca okul içerisinde ateş silah bulundurmaktan;

"Patlayıcı madde bulundurmaktan;

"Patlayıcı maddeyi yasaya aykırı kullanmaktan;

"Çalıntı mal, yani ateşli silah satın almaktan suçlanıyorsunuz."

Alex suçlamaları okumayı bitirdiğinde sesi çatallaşmıştı. "Bay McAfee," dedi, "müvekkiliniz bu suçlamalar karşısında ne diyor?"

"Tüm suçlamaları reddediyoruz Sayın Yargıç."

Bir anda duruşma salonuna bir mırıldanma yayıldı. Ne zaman bir sanık suçlamayı reddetse böyle olurdu ve bu Alex'e hep çok saçma gelirdi. Sanığın ne demesini bekliyorlardı ki? Suçlu olduğunu mu?

"Suçlamaların içeriği dikkate alındığında, kanuna göre kefaletle serbest bırakılma hakkınız bulunmamaktadır. Gözetim altında tutuklu yargılanacaksınız."

Alex duruşmanın bittiğini ilan etti ve odasına geçti. Kapıyı kapattığı anda canını dişine takarak çok zorlu bir yarışı bitirmiş bir atlet gibi hızlı hızlı solumaya başladı. Emin olduğu bir şey varsa, o da adil yargılama yetisiydi. Ama işler tebliğ duruşmasında bile bu kadar zor olduysa, savcılık o gün yaşananları tek tek anlatmaya başladığında ne yapacaktı?

"Eleanor," dedi Alex, dâhili hattan kâtibesini arayarak, "iki saat süreyle tüm programımı iptal et."

"Ama siz–"

"İptal et," diye kestirip attı. Duruşma salonundaki ebeveynlerin yüzleri hâlâ gözünün önündeydi. Yitirdikleri şey, yüzlerine kazınmıştı, ortak bir yaraydı.

Alex cübbesini çıkardı ve arka tarafın merdivenlerinden otoparka indi. Fakat durup sigara içmek yerine otomobiline bindi. Doğruca ilkokula gidip itfaiyeye ayrılmış acil durum şeridine bıraktı. Öğretmen otoparkında hâlâ bir haberci minibüsü olduğunu görünce telaşlandı ancak aracın New York plakalı olduğunu fark edince sakinleşti. Cübbesi olmadan onu tanıma ihtimalleri yoktu.

Ondan bu davadan çekilmesini istemeye hakkı olan tek kişi Josie'ydi fakat Alex kızının sonunda kendisini anlayacağını biliyordu. Bu, Alex'in yüksek mahkemedeki ilk büyük davasıydı. Böylelikle Josie için de örnek bir davranış sergilemiş olacaktı, hayatına devam etmesi gerektiğini ona gösterecekti. Alex bu davada kalabilmek için direnmesinin son sebebini ise görmezden gelmeye çalışıyordu. Hangi açıdan bakarsa baksın bir diken gibi canını acıtıyor, bir kıymık gibi rahatsız ediyordu onu bu sebep: Savcılıktan ve savunma makamından o gün kızının neler yaşadığını Josie'nin kendisinden öğreneceğinden daha iyi öğrenme şansı vardı.

Okul müdürlüğüne gitti. "Kızımı almaya geldim," dedi ve sekreter kendisine bir dilekçe uzattı. ÖĞRENCİNİN ADI. ÇIKIŞ SAATİ. SEBEBİ. GİRİŞ SAATİ.

Alex formu doldurdu. *Josie Cormier. Sabah 10.45. Dişçi randevusu.*

Sekreterin gözlerini kendisine diktiğini hissedebiliyordu. Herkesin merakla beklediği suç tebliği duruşması için adliyede olmak yerine neden okulda olduğunu merak ediyor olmalıydı. "Ben arabada bekliyorum. Josie'yi gönderir misiniz," dedi ve dışarı çıktı.

Beş dakika sonra Josie kapıyı açtı ve yanına oturdu. "Benim dişlerimde bir sorun yok ki."

"Çabucak bir bahane uydurmak zorundaydım," diye yanıtladı Alex. "Aklıma ilk bu geldi."

"Neden geldin peki?"

Alex, Josie'nin havalandırmanın üfleme hızını artırdığını gördü. "Kızımla öğle yemeği yemek için sebep mi gerekiyor?"

"Saat daha on buçuk."

"Biz de okulu asarız öyleyse."

"Nasıl istersen," dedi Josie.

Alex aracı hareket ettirdi. Josie ile aralarında en fazla yarım metre vardı ama ikisinin ayrı kıtalarda olduğunu söylemek yalan olmazdı. Kızı öylece camdan dışarıyı seyrediyordu.

"Bitti mi?" diye sordu Josie.

"Tebliğ duruşması mı? Evet."

"Bu yüzden mi geldin?"

Alex bu hissin, aralarında çocukları olmadan duruşma salonunda oturan onca anne babayı görmenin nasıl bir şey olduğunu nasıl anlatabilirdi? Çocuğunuzu kaybettiğinizde kendinize hâlâ ebeveyn diyebilir miydiniz?

Ya onun elinizden kayıp gitmesine izin verecek kadar aptalca davrandıysanız?

Alex nehre tepeden bakan bir yolun sonuna doğru sürdü. Nehir her baharda olduğu gibi coşmuştu. Sonuçlarını bilmeseniz, o an nehrin bir fotoğrafına bakıyor olsanız, suya dalmak gelirdi içinizden. Sadece bakarak suyun nefesinizi keseceğini, sizi alıp götüreceğini bilemezdiniz.

"Seni görmek istedim," diye itiraf etti Alex. "Bugün duruşma salonuna gelen insanlar muhtemelen her sabah uyandıklarında keşke bunu yapsaydım diye içlerinden geçiriyorlardır. Başka zaman yaparım demek yerine, gün ortasında işi gücü bırakıp çocuklarıyla öğle yemeğine gidebilmeyi istiyorlardır." Dönüp Josie'ye baktı. "O insanların bunu yapabilecek başka günleri yoktu."

Josie kıyafetinden çıkmış bir ipliği çekip çıkardı ve sonrasında o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Alex içinden kendine saydırmaya başlamıştı bile. Doğaçlama annelik denemesinde aşırıya kaçmıştı. Alex tebliğ duruşmasına kendi duygularının esiri olmuştu; kendine saçmaladığını söylemek yerine, duygularına kulak vermişti. Ancak gerçeklere eğilmektense, duyguların kaygan zemininde yürümeye

çalıştığında insanın başına tam da bu gelirdi öyle değil mi? İşte böyle kalbini açarsan, o kalbin kırılmasına da katlanırdın.

"Okulu asacağız dedik," dedi Josie sessizce. "Öğle yemeği değil."

Alex rahatlayarak arkasına yaslandı. "Her neyse işte," dedi. Josie ile göz göze gelene dek bekledi. "Seninle dava hakkında konuşmak istedim."

"Konuşamadığını sanıyordum."

"Bu konudan bahsetmek istiyordum aslında. Bu, dünyadaki en büyük kariyer fırsatı olsa bile, senin için işleri zorlaştıracağını düşünseydim geri adım atardım. Hâlâ bana gelip ne hakkında istersen konuşabilirsin."

Bir an için ikisi de Josie bunu düzenli olarak yapıyormuş gibi davrandılar. Oysa annesiyle özel bir şey paylaşmayalı yıllar olmuştu.

Josie'nin bakışları ona döndü. "Tebliğ duruşması hakkında bile konuşabilir miyiz?"

"Onun hakkında bile konuşabilirsin."

"Peter mahkemede ne söyledi?" diye sordu Josie.

"Hiçbir şey. Tüm konuşmayı avukatı yaptı."

"Nasıl görünüyordu?"

Alex bir an için düşündü. Peter'ı mahkûm üniformasıyla ilk gördüğü anda ne kadar çok büyüdüğüne şaşırmıştı. Yıllar boyu onu okul etkinliklerinde sınıfın arkalarında, Josie ile kısa süre birlikte çalıştıkları fotokopicide, hatta caddede arabayla giderken görmüş olsa da her nedense karşısında anaokulundayken Josie ile birlikte oynayan o küçük çocuğu görmeyi beklemişti. Alex turuncu üniformasını, ayağındaki ayakkabıları, kelepçeleri ve zincirlerini düşündü. "Sanık gibi görünüyordu," dedi.

"Hüküm giyerse," dedi Josie, "asla hapisten çıkmayacak değil mi?"

Alex kalbinin sıkıştığını hissetti. Josie göstermemeye çalışıyordu ancak böyle bir şeyin yeniden yaşanmayacağından nasıl korkmuyor olabilirdi? Bu durumda, Alex bir yargıç olarak Peter'ın daha yargılanmadan hüküm giyeceğine nasıl söz verebilirdi? Alex kişisel

sorumluluk ile meslek ahlakı arasındaki ince çizgide yürümekte olduğunu hissetti. “Bu konuda endişelenmene gerek yok...”

“Sorumun cevabı bu değil,” dedi Josie.

“Evet, büyük olasılıkla hayatını hapiste geçirecek.”

“Hapse girdiğinde insanların gidip onunla konuşmasına izin verecekler mi?”

Alex birden Josie’nin aklından ne geçirdiğini anlayamadı. “Niye sordun? Onunla konuşmak mı istiyorsun?”

“Bilmem.”

“Bunu neden isteyeceğini hiç anlayamadım, hele ki–”

“Eskiden onun arkadaşıydım,” dedi Josie.

“Sen yıllardır Peter’ın arkadaşı değildin,” diye yanıtladı Alex, ama sonra jeton düştü ve Peter’ın hapisten çıkma ihtimalinden korkuyor görünen kızının hüküm giydikten sonra neden onunla iletişim kurmak isteyebileceğini anladı: merhamet. Belki de Josie yaptığı veya yapmadığı bir şeyin Peter’ı bu noktaya getirdiğine inanıyordu.

Alex de vicdan azabı kavramını anlamazsa, kim anlardı?

“Tatlım, Peter’la ilgilenen, işi onunla ilgilenmek olan insanlar var. Senin bunu yapmana gerek yok.” Alex hafifçe gülümsedi. “Sen kendinle ilgilen sadece, olur mu?”

Josie başını çevirdi. “Bir sonraki ders sınavım var,” dedi. “Okula dönebilir miyiz artık?”

Alex bir şey demeden sessizce otomobili sürdü çünkü artık durumu düzeltmek için çok geçti. Kızına kendisiyle de ilgilenen biri olduğunu, Josie’nin bu yolda tek başına olmadığını söylemeyi düşünememişti.

Sabahın ikisinde, Jordan viyaklayan, hasta bebeği beş saattir kollarında sallıyordu. Dönüp Selena’ya baktı. “Neden çocuk yaptık biz, bana hatırlatır mısın rica etsem?”

Selena mutfak masasında oturuyordu; daha doğrusu masanın üzerine dört parça yayılmış, kolunu başının altına yastık yapmıştı. "Çünkü benim mükemmel genetik özelliklerimi bir sonraki nesle aktarmak istemiştin."

"Bana sorarsan, tek aktardığımız şey viral bir mikrop."

Selena birden doğruldu. "Hey," diye fısıldadı. "Uyumuş."

"Tanrı'ya şükür. Al şunu üstümden."

"Çok beklersin. Bütün gün boyunca en rahat ettiği an şu an."

Jordan ona dik dik baktı ve elleri hâlâ uyuyan oğlunu sararken karısının karşısındaki sandalyeye çöktü. "Rahat etmesi gereken sadece Sam değil bu hayatta."

"Yine mi davayı düşünüyorsun? Dürüst olmak gerekirse Jordan, bıktım artık ne zaman konuyu değiştirmek istediğine dair ipuçları kovalamaktan..."

"Neden davadan çekilmediğini anlayamıyorum bir türlü. Savcı kızını gündeme getirince Cormier bunu sallamadı... ve daha da önemlisi, Leven da aynı şekilde."

Selena esnedi ve ayağa kalktı. "Senin yaptığına hediye atın dişine bakmak denir. Cormier senin için Wagner'den daha iyi bir yargıç."

"Ama benim içime sinmeyen bir şey var bu konuda."

Selena ona anlayışlı bir şekilde gülümsedi. "Kaşınıyorum diyorsun yani?"

"Kızı şu an bir şey hatırlamıyor olsa bile, hiçbir zaman hatırlamayacağı anlamına gelmez. Cormier, müvekkilimin kızının gözleri önünde erkek arkadaşının beynini dağıttığını bilip de nasıl tarafsız kalabilir?"

"Reddi hâkim dilekçesi verebilirsin," dedi Selena. "Ya da Diana'nın vermesini bekleyebilirsin."

Jordan gözlerini kaldırıp ona baktı.

"Yerinde olsam çenemi açmazdım," dedi Selena.

Jordan uzanıp Selena'nın sabahlığının kuşağını çözdü. "Ben ne zaman çenemi kapalı tutmuşum?"

Selena güldü. "Her şeyin bir ilki vardır."

Maksimum güvenlik katının her sırasında ikiye iki buçukluk dört hücre vardı. Hücrenin içinde bir yatak ve bir tuvalet bulunuyordu. Gardiyanlar kapının önünden geçerken tuvaletini yapmaya Peter üç günde ancak muktedir olabilmişti ama şimdi bir emir verseler rahatça bağırsaklarını boşaltabilirdi ki burada bulunmaya alıştığını da bu sayede anlıyordu.

Maksimum güvenlik katının bir ucunda ufak bir televizyon duruyordu. Televizyonun önünde sadece bir sandalyelik yer olduğundan, en uzun süredir orada olan mahkûm bu sandalyeye oturabiliyor, izlemek isteyen diğerleri de aşevinde sıra bekleyen evsizler gibi arkasına diziliyordu. Mahkûmların üzerinde mutabık olabildikleri çok fazla program yoktu. Çoğunlukla MTV izleniyordu ama *Jerry Springer Show* olduğunda mutlaka onu açarlardı. Peter bunun nedeninin hayatta ne kadar batarsan bat dışarıda senden daha aptal birilerinin olduğunu bilmekten hoşlanmak olduğunu düşünüyordu.

Katta herhangi biri yanlış yaparsa, herkese bir hafta televizyon izlememe cezasını yapıştırıyorlardı. Mesela bir defasında Satan Jones denen pislik (asıl adı Satan değil Gaylord'du ama bunu fısıltıyla bile söyleyecek olursanız, boğazınızı kesebilirdi) hücresinin duvarına iki gardiyanın seks yaparken karikatürünü çizmişti. Katın diğer kanadında ise plastik perdeli bir duş ve dakikası bir dolardan ödemeli arama yapabileceğiniz ama nerede olduğunuzu unutmayasınız diye her üç beş saniyede bir *Bu arama Grafton County Cezaevinden yapılmıştır* diye bir anons duyulan ankesörlü telefon vardı.

Peter hücresinde mekik çekiyordu ve bundan nefret ederdi. Aslında her türlü egzersizden nefret ederdi. Ama diğer alternatif boş boş oturup, herkesin seni tepeleyebileceği kadar yumuşamak veya egzersiz saatinde dışarı çıkmaktı. Bir-iki defa çıkmışlığı vardı. Basket oynamak, ağırlık kaldırmak ya da tellerin orada hapse kaçak

sokulan uyuşturucu veya sigara alışverişi yapmak için değil, sadece dışarıda olmak ve bu mekânda diğer mahkûmlar tarafından henüz solunmamış bir hava almak için. Ne yazık ki spor alanından nehir görünüyordu. Bunun güzel bir şey olduğunu zannedebilirsiniz ama olabilecek en zalim özendirmeydi. Bazen rüzgâr eserdi ve Peter'ın burnuna toprak ve suyun kokusunu taşırdı. Oraya gidip ayakkabılarını ve çoraplarını çıkararak suya giremeyeceğini, yüzemeyeceğini, hatta kendini boğamayacağını bilmek Peter'ı mahvediyordu. Bir süre sonra Peter dışarı çıkmaz oldu.

Peter yüzüncü mekiğini çekti ve eline kantin formunu alıp yatağına oturdu. İşin saçma yanı, bir ay sonunda bayağı güçlenmişti ve şu an muhtemelen Matt Royston ile Drew Girard'ı aynı anda tepeleyebilirdi. Haftada bir kez diş macunu ve tuvalet kâğıdı gibi ihtiyaçlar için fahiş fiyatları olan kantinden alışveriş yapıyorlardı. Peter yılda bir defa ailesiyle St. John marketine gittiklerini hatırlıyordu. O zamanlar mahalledeki bakkalda kahvaltılık gevreklerin fiyatı on dolardı çünkü çok az bulunurdu. Şampuan az bulunan bir ürün olduğundan filan değil ama cezaevinde idarenin insafına kalmıştınız ki bu sebeple sizden bir şişe şampuana 3,25 dolar isteyebiliyorlardı ya da minicik bir kutu vantilatöre 16 dolar. Diğer tek seçeneğiniz tahliye olan bir mahkûmun eşyalarını size miras bırakmasını beklemekti ama bu da Peter'a akbabalıktan farksız geliyordu.

"Houghton," diye seslendi bir gardiyan, ağır postalları köprünün metal zeminini sallarken, "mektubun var."

İki zarf hücrenin içine düştü ve Peter'ın yatağının altına kadar gitti. Peter uzanıp tırnaklarını beton zemine sürterek zarfları aldı. İlk mektup annesindendi ve bunu zaten tahmin etmişti. Peter annesinden haftada üç-dört defa mektup alıyordu. Bu mektuplar genelde yerel gazetelerde çıkan haberler ya da annesinin yetiştirdiği bitkilerin nasıl da coşup canlandığı hakkındaydı. Peter ilk başta annesinin şifreli bir dille filan yazdığını zannetmişti. Bilmesi gereken, ona ilham verecek bir şeylerden bahsediyor herhalde diye düşünmüş ama sonra anlamıştı ki annesi yalnızca boşluğu doldurmak için yazıyordu. Ondan sonra annesinden gelen mektupları açmamaya başladı. Kendini

bu konuda hiç de kötü hissetmiyordu. Annesinin ona yazmasındaki amacın Peter'ın o mektupları okuması olmadığını biliyordu. Kendisine bu mektupları yazdığını söyleyebilmek için yazıyordu.

Annesiyle babasını her şeyden habersiz oldukları için suçlamıyordu. Bir kere bu konuda yıllara dayanan uzun bir deneyimi vardı. İkincisi de onu gerçekten anlayan kişiler o gün okulda olanlardı ve onlar da posta kutusuna mektup yağdırmıyorlardı.

Peter annesinin mektubunu yere geri attı ve ikinci zarfın üzerindeki adrese baktı. Adres tanıdık değildi; Sterling'den, hatta New Hampshire'dan bile gönderilmemişti. Gönderen Elena Battista'ydı. Ridgewood, New Jersey'den.

Peter zarfı yırtarak açtı ve kızın yazdığı notu okudu.

Peter,

Seni şimdiden tanıyor gibiyim çünkü okulda olanları en başından beri takip ediyorum. Ben bir üniversite öğrencisiyim ama sanırım okulun senin için nasıl bir yer olduğunu biliyorum... Çünkü benim için de öyle bir yerdi. Aslına bakarsan, şu sıralar okulda zorbalık görmenin sonuçları hakkında bir tez yazıyorum. Benim gibi biriyle konuşmak isteyeceğini düşünmenin haddini aşmak olduğunu biliyorum... Ama benim kanımca, lisedeyken senin gibi birini tanısaydım hayatım çok daha farklı olurdu. Kim bilir, belki de çok geç değildir????

En içten dileklerimle,
Elena Battista

Peter yıpranmış zarfı bacağının üstüne koydu. Jordan ailesi ve kendisi dışında kimseyle konuşmamasını üstüne basa basa söylemişti. Annesiyle babası işe yaramazdı ve açıkçası Jordan da sözünde durmuyor ve Peter'ı bunaltan şeyleri paylaşmak için yeterince yanında bulunmuyordu.

Üstelik, bu üniversiteli bir kızdı. Böyle bir kızın kendisiyle konuşmak istediğini bilmek keyifliydi. Hem zaten kıza bilmediği bir şey anlatacak durumu da yoktu.

Peter yeniden kantin istek formuna uzandı ve kartpostal yazan yerdeki kutucuğu işaretledi.

Bir dava iki bölüme ayrılabilirdi: olay günü yaşanalar ki bunlar savcılığın ilgi alanına girerdi ve o güne kadar buna sebep olan her şey ki bu da savunmanın işiydi. Bu doğrultuda Selena müvekkilleriyle on yedi yıllık ömründe karşı karşıya gelmiş herkesle görüşmeye çalışıyordu. Peter'ın yüksek mahkemedeki tebliğ duruşmasından iki gün sonra Selena ilkokul binasındaki yeniden düzenlenmiş odasında Sterling Lisesi Müdürü ile görüşmeye gitmişti. Arthur McAllister'ın sarı sakallı, koca göbekli ve dişlerini göstermeden gülen bir adamdı. Selena'ya çocukluğunda satılan o ürkütücü konuşan ayıları hatırlatıyordu ve lisedeki zorbalıkla mücadele politikalarını anlatmaya başlayınca daha da tuhaf bir görüntüye büründü. "Buna izin verilmez," dedi McAllister ki Selena bu basmakalıp cümleyi zaten bekliyordu. "bu konuda son derece duyarlıyız."

"Bir çocuk size rahatsız edildiği şikâyetiyle geldiğinde, zorbalık yapan öğrenciye ne gibi yaptırımlarınız oluyor?"

"Şunu anladık ki Selena –Selena diye hitap etmemde sakınca var mı?– okul yönetimi bu durumlarda müdahale edecek olduğunda, zorbalığa maruz kalan öğrenci için işler daha da kötüleşiyor." Bir an duraksadı. "İnsanların bu saldırıyla ilgili neler konuştuklarını biliyorum. Bu olayı Columbine ve Paducah'daki okul saldırılarıyla kıyasladıklarını da. Ancak Peter'ın yaptığı şeyin tek nedeninin zorbalık olmadığına yürekten inanıyorum."

"Yaptığı iddia edilen demek istediniz sanırım," diye otomatik olarak düzeltti Selena. "Zorbalık olaylarının kayıtlarını tutuyor musunuz?"

"Olay büyürse ve çocuklar bana yönlendirilirse, evet."

"Size Peter Houghton'a zorbalık yaptığından ötürü herhangi bir öğrenci yönlendirildi mi?"

McAllister ayağa kalktı ve bir dosya dolabını açtı. Dosyaların arasından bir tanesini bulana dek araştırdı. "Aslında bakarsanız bu yıl Peter iki defa bana yönlendirilmiş. Koridorda kavga etmekten dolayı okuldan sonra ceza almış."

"Kavga mı etmiş?" diye sordu Selena. "Yoksa kendisiyle kavga edenlerden korunmaya mı çalışmış?"

Katie Riccobono uyumakta olan kocasının göğsüne bıçağı sapladığında –kırk altı defa– Jordan, şiddet gören kadın sendromu konusunda uzmanlaşmış bir adli tıp psikoloğu olan Dr. King Wah ile görüşmüştü. Travma sonrası stres bozukluğunun bir türevi olan bu durumda sürekli olarak hem zihinsel hem de fiziksel istismara uğrayan kadının kendini devamlı hayati tehlike altında hissetmesi ve gerçeklikle hayalin birbirine karışması söz konusu oluyordu. İş öyle bir hal alıyordu ki söz konusu tehdit aktif değilken veya Joe Riccobono örneğinde olduğu gibi üç gün aralıksız içtikten sonra sızmış haldeyken bile kadın kendini tehdit altında hissediyordu.

King bu davayı kazanmalarını sağlamıştı. Sonraki yıllarda şiddet gören kadın sendromu konusunda önde gelen uzmanlardan biri olmuş ve ülkenin dört bir yanından devamlı savunma avukatlarının tanığı olarak kürsüye davet edilmişti. Dolayısıyla da danışmanlık ücreti tavan yapmış ve tüm randevuları dolmuştu.

Jordan King'in Boston'deki muayenehanesine randevu almadan gitmiş ve başarılı doktorun sekreterini cazibesiyle atlatabileceğini düşünmüştü ama emeklilik yaşı çoktan gelmiş Ruth isimli dinozora toslamıştı. "Doktorun randevuları altı al boyunca dolu," demişti, başını kaldırıp ona bakmaya dahi tenezzül etmeden.

"Ama bu kişisel bir talep, mesleki değil."

"Çok da umurumdaydı," dedi Ruth, bunu alenen doğrulayan bir ses tonuyla.

Jordan bu kadına bugün ne kadar güzel göründüğünü söylemenin, aptal sarışın fıkrası anlatmanın ya da savunma avukatı olarak nasıl başarılı bir kariyeri olduğunu anlatmanın hiçbir faydası olmayacağını anlamıştı. "Acil bir ailevi mesele var," dedi.

"Ailenizin psikolojik bir acil meselesi var demek," diye dümdüz bir tonla tekrarladı Ruth.

"*Bizim* ailenin," dedi Jordan. "Ben Dr. Wah'ın kardeşiyim." Ruth ona dik dik bakınca, "*Üvey* kardeşiyim yani," diye ekledi Jordan.

Ruth tek kaşını keskin bir açıyla kaldırarak ona baktı ve telefonunda bir düğmeye bastı. Bir dakika sonra telefon çaldı. "Doktor," dedi, "kardeşiniz olduğunu söyleyen biri sizinle görüşmek istiyor." Ahizeyi yerine koydu. "Sizi bekliyor."

Jordan ağır maun kapıyı açınca King'i ayaklarını masasına uzatmış, sandviç yerken buldu. "Jordan McAfee," dedi gülümseyerek. "Tahmin etmem gerekirdi. Ee anlat bakalım... annem nasıl?"

"Nereden bileyim, hep seni daha çok sevmedi mi?" diye espri yaptı Jordan ve ona yaklaşıp elini sıktı. "Benimle görüştüğün için teşekkür ederim."

"Kardeşim olduğunu iddia etme cüretine sahip olan kişi kimmiş görmek istedim." Jordan'a başıyla oturmasını işaret etti. "Ee, nasıl gidiyor?"

"İyi," dedi Jordan. "Yani, seninki kadar iyi değil ama. Ne zaman Mahkeme TV'yi açsam seni görüyorum."

"Evet bu aralar çok yoğunum. Aslına bakarsan, bir sonraki randevuma kadar sadece on dakika zamanım var."

"Biliyorum. O yüzden beni görmen için şansımı zorladım. Müvekkilimi değerlendirmeni rica ediyorum senden."

"Jordan, dostum, yaparım bilirsin ama altı ay boyunca hiçbir duruşma için boş vaktim yok."

"Bu bildiğin gibi bir şey değil ama King. Çoklu cinayet suçlaması."

"Nasıl ya?" dedi King. "Kadının kaç kocası varmış?"

"Sıfır, üstelik kadın da değil. Bir erkek, çocuk hatta. Yıllarca okulda zorbalığa maruz kalmış ve sonra günün birinde şalter atınca Sterling Lisesinde önüne geleni vurmuş."

King ton balıklı sandviçinin yarısını Jordan'a uzattı. "Anlıyorum seni küçük kardeşim," dedi. "İstersen bunu yemekte konuşalım."

♠

Josie gri renkli döşemelerden kül rengi duvarlara, kontrol merkezini karakolun kalanından ayıran demir parmaklıklardan otomatik kilitli ağır demir kapıya kadar dört bir yanı inceliyordu. Burası bir hapishaneye benziyordu ve içerideki polis memurlarının hiç bu ironiyi düşünüp düşünmediklerini merak etti. Ama o anda hapishane imgesi aklına düştüğü an Peter'ı hatırladı ve yeniden telaşlanmaya başladı. "Burada olmak istemiyorum," dedi annesine dönerek.

"Biliyorum."

"Neden benimle tekrar konuşmak istiyor ki? Hiçbir şey hatırlamadığımı söyledim ya."

Çağrıyı postadan almışlardı. Dedektif Ducharme'nin ona soracağı "birkaç sorusu daha" varmış. Josie'ye göre bunun anlamı, dedektifin onu ilk sorguladığında bilmediği bir şeyi artık biliyor olduğuydu. Annesi, ikinci ifadenin sadece savcılığın eksik bir şey kalmaması için başvurduğu bir kontrol yöntemi olduğuna onu temin etmişti; bunun hiçbir anlamı yoktu ama yine de karakola gitmek zorundaydı. Josie'nin soruşturmayı baltalayan kişi olmaması çok önemliydi.

"Tek yapman gereken, ona bir kez daha hiçbir şey hatırlamadığını söylemek... ve sonra işin biter," dedi annesi ve elini Josie'nin titremeye başlayan dizine nazikçe koydu.

Josie'nin içinden geçen ayağa fırlayıp kendisini karakolun kapısından dışarı atmak ve koşarak uzaklaşmaktı. Otoparktan caddenin karşısına geçmeyi, ortaokulun oyun sahasının ardındaki koruluğa dalmayı ve ağaçlar yapraklarını döktüğünde bazen odasının penceresinden gördüğü dağların tepesine çıkmayı istiyordu. Sonra da...

Sonra da belki kollarını iki yana açıp dünyanın kıyısından aşağı atlardı.

Ya bu bir tuzaksa?

Ya Dedektif Ducharme her şeyi... biliyorsa?

"Josie," diye bir ses duydu. "Buraya kadar geldiğin için çok teşekkürler."

Başını kaldırıp baktığında dedektifin başlarında dikildiğini gördü. Annesi ayağa fırladı. Josie de çabaladı, gerçekten kendini zorladı ama aynı şeyi yapacak cesareti kendinde bulamadı.

"Sayın Yargıç, kızınızı buraya kadar getirdiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Josie çok üzgün," dedi annesi. "Hâlâ o güne ilişkin hiçbir şey hatırlamıyor."

"Bunu Josie'nin kendisinden duymam gerekiyor." Dedektif onun gözlerine bakabilmek için çömeldi. O an Josie adamın güzel gözleri olduğunu fark etti. Biraz hüzünlü bakıyordu, tıpkı bir yavru köpek gibi. "Sana söz," dedi dedektif, "çok fazla vaktini almayacağım."

Josie görüşme odasının kapısı kapandığında içeride neler olabileceğini hayal etmeye başladı; sorular şampanya şişesinin içindeki artan basınç gibi üst üste gelecekti. Neyin canını daha çok acıtacağını merak ediyordu: ne kadar çabalasan da hatırlayamamak mı, yoksa her iğrenç anı hatırlamak mı?

Josie annesinin yerine oturduğunu gördü o an. "Sen benimle gelmiyor musun?"

Dedektif onla geçen sefer konuştuğunda da annesi aynı mazereti ileri sürmüştü. O, bu davanın yargıcıydı, polis sorgulamasında bulunamazdı. Ama sonra tebliğ duruşmasının ardından o konuşmayı yapmışlardı. Annesi, bu davada yargıç olmasının anne olmasını etkilemeyeceğini söylemek için kuralları bozmuştu. Ya da diğer bir ifadeyle, Josie aralarında bazı şeylerin değişmeye başladığını düşünecek kadar aptaldı.

Annesinin ağzı sudan çıkmış bir balık gibi açılıp kapandı. *Rahatsız mı ettim hanımefendi*, diye içinden geçirdi Josie. *Kulübe hoş geldiniz*.

"Bir kahve alır mısın?" diye sordu dedektif ve sonra başını iki yana salladı. "Veya kola? Bilemiyorum, senin yaşındaki çocuklar kahve içer mi, yoksa çok saçma bir soru mu oldu?"

"Kahve severim," dedi Josie. Dedektif Ducharme onu karakolun iç tarafına doğru götürürken annesiyle göz göze gelmemeye çalıştı.

Bir görüşme odasına geçtiler ve dedektif ona bir kupa kahve doldurdu. "Süt? Şeker?"

"Şeker," dedi Josie. İki şeker atıp karıştırdı. Ardından odaya göz gezdirdi. Formika masaya, floresan lambalara, odanın normalliğine.

"Ne?"

"Ne ne?" dedi Josie.

"Neye bakıyorsun öyle?"

"Ben sadece buranın hiç de birinden zorla itiraf aldığınız sorgu odalarına benzemediğini düşünüyordum."

"Zorla alınacak bir itirafın olup olmadığına göre değişir," dedi dedektif. Josie'nin yüzü kızarınca, bir kahkaha attı. "Şaka yapıyorum. İnsanlara bir şeyleri zorla itiraf ettirdiğim yegâne durum, televizyonda polis rolüne çıktığım zaman oluyor."

"Sen televizyonda mı rol alıyorsun?"

İç geçirdi. "Boş ver." Masanın ortasında duran bir ses kayıt cihazına uzandı. "Konuşmamızı kaydedeceğim, önceki seferde olduğu gibi. Sonra ne konuştuğumuzu hatırlamayabiliyorum çünkü." Dedektif düğmeye bastı ve Josie'nin karşısına oturdu. "İnsanlar sana, annene ne kadar benzediğini sık sık söylüyor mu?"

"Hayır, hiç." Başını yana eğdi. "Beni buraya bunu sormak için mi getirdin?"

Dedektif gülümsedi. "Hayır."

"Hiç de ona benzemiyorum ayrıca."

"Kesinlikle benziyorsun. Gözleriniz aynı."

Josie başını masaya eğdi. "Benimkilerin rengi tamamen farklı."

"Rengini kastetmedim," dedi dedektif. "Josie, bana Sterling Lisesindeki saldırının olduğu gün neler gördüğünü yeniden anlatır mısın?"

Masanın altında Josie ellerini sıkıca kenetledi. Bir elinin tırnaklarını diğerinin avucuna bastırdı ki kendisine söyletilmek istenen kelimelerden daha çok canını acıtacak bir şey olsun. "Fen bilgisinden sınav vardı. Geç saatlere kadar sınava çalışmıştım ve sabah uyandığımda da aklımda o vardı. Tek bildiğim bu. Söyledim ya, o gün okula gittiğimi bile hatırlamıyorum."

"Soyunma odasında bayılmana neden olan şeyi hatırlıyor musun?"

Josie gözlerini kapadı. Soyunma odasını gözünde canlandırabiliyordu; seramik döşeli zemini, gri soyunma dolaplarını, duşun bir köşesine atılmış tek çorabı. Sonra her şey öfkenin kızılına bürünüyordu. Kan kırmızı oluyordu.

"Hayır," dedi Josie ancak gözyaşları bir anda boşaldı. "Bunun beni neden ağlattığını bile bilmiyorum." Böyle görülmekten nefret ediyordu; böyle olmaktan nefret ediyordu; en kötüsü de ne zaman başına geleceğini bilmemekten nefret ediyordu. Josie dedektifin uzattığı mendili aldı. "Lütfen," diye fısıldadı, "artık gidebilir miyim?"

Bir anlık bir tereddüdün ardından Josie dedektifin merhametinin üzerine bir ağ gibi indiğini hissetti. Yalnızca Josie'nin ağzından çıkanların takıldığı, geriye kalan utanç, öfke ve korkunun deliklerden geçtiği bir ağ. "Elbette Josie," dedi. "Gidebilirsin."

Josie birden bekleme salonuna döndüğünde Alex, Sterling Kenti Yıllık Raporu'nu okuyormuş gibi yapmakla meşguldü. Josie hüngür hüngür ağlıyordu ve Patrick Ducharme ortalıklarda yoktu. *Onu öldüreceğim*, diye içinden geçirdi Alex.

Josie yanından geçip dışarıya çıktı ve kendini otoparka attı. Alex de arkasından koştu ve sonunda arabalarının önünde ona yetişti.

Kollarını Josie'nin beline doladı ama o debelenip kendini kurtardı. "Beni rahat bırak," dedi hıçkırarak.

"Josie, tatlım, o adam sana ne söyledi? Konuş benimle."

"Seninle konuşamam! Anlamıyorsun. Hiçbiriniz anlamıyorsunuz." Josie geri çekildi. "Anlayanların hepsi öldü."

Alex tereddütteydi, yapması gerekenin ne olduğundan emin olamıyordu. Josie'ye daha sıkı sarılabilir ve ağlamasına karışmayabilirdi. Ya da ne kadar üzülürse üzülsün bu sorunu yine kendisinin çözeceğini anlaması için onu kendi haline bırakabilirdi. Yargıç olarak bu gibi durumlarda karar verme sürecinde bir yere varmakta zorlanan jürilere tek söylediği Amerikan vatandaşları olarak sorumluluklarını hatırlatmak ve bir fikir birliğine varabileceklerini, varmaları gerektiğini belirtmek olurdu.

Mahkemede hep işine yarardı bu.

"Bunun zor olduğunu biliyorum Josie ama sen zannettiğinden daha güçlüsün ve–"

Josie başını çevirdi ve ona bağırdı. "Benimle böyle konuşmayı kes!"

"Ne gibi?"

"Etkilemeye çalıştığın bir tanık ya da avukatmışım gibi!"

"Sayın Yargıç, affedersiniz."

Alex arkasını dönüp baktığında Patrick Ducharme'nin bir metre ötede durmuş, konuştukları her şeyi dinlemekte olduğunu gördü. Alex kıpkırmızı kesildi. Bir yargıcın herkesin ortasında yapmaması gereken davranışların en birinci örneğiydi bu. Muhtemelen az sonra bu adam gidip tüm emniyet teşkilatına toplu bir e-posta gönderecekti: Bilin bakalım bugün ne duydum.

"Kızınız," dedi dedektif. "Sweatshirt'ünü unutmuş."

Pembe kapüşonlu giysiyi nazikçe kolunun üzerine atmıştı. Yavaşça Josie'ye uzattı. Sonrasında ise dönüp gitmek yerine elini onun omzuna koydu. "Merak etme Josie," dedi, bu dünyada ikisinden başka kimse yokmuş gibi gözlerine bakarak. "Bu işi yoluna koyacağız."

Alex, Josie'nin ona da şarlamasını bekliyordu ama bunun yerine Josie onun temasıyla sakinleşti. Başını öne doğru salladı. Sanki saldırı olduğundan beri ilk defa buna inanıyordu.

Alex içinde bir şeyin yükseldiğini hissetti ve sonra bunun kızının nihayet ufacık da olsa bir umut ışığı göstermesinden doğan bir rahatlama olduğunu fark etti. Ve bir de kızının yüzüne o huzur dolu ifadeye kazandıranın kendisi olmamasının yarattığı hüzün.

Josie koluyla gözlerinin yaşını sildi. "İyi misin?" diye sordu Ducharme.

"Galiba."

"Güzel." Dedektif başıyla Alex'i selamladı. "Sayın Yargıç."

"Sağ olun," diye mırıldandı Alex, arkasını dönüp karakola doğru giden dedektifin ardından.

Alex arabanın kapısının kapandığını duydu ancak kendisi de Josie'nin ardından arabaya binmek yerine gözden kaybolana dek Patrick Ducharme'nin arkasından baktı. *Keşke ben olsaydım,* diye geçirdi aklından fakat cümlenin sonunu getirmekten özellikle imtina etti.

Tıpkı Peter gibi Derek Markowitz de bilgisayar delisiydi. Tıpkı Peter gibi onun da Tanrı vergisi kasları ve uzun boyu yoktu veya ergenliğin beraberinde getirdiği fiziksel gelişimlerden nasibini almamıştı. Kafasındaki saçlar sanki ekilmiş gibi öbek öbekti. Gömleğinin eteklerini devamlı pantolonunun içine sokardı ve hiçbir zaman popüler olmamıştı.

Peter'ın aksine, günün birinde okula gidip on kişiyi öldürmemişti.

Selena, Markowitz ailesinin mutfak masasında otururken Dee Dee Markowitz âdeta bir şahin gibi başında dikilmiş onu izliyordu. Oraya Derek'i kendi lehlerinde bir tanık olarak çağırma umuduyla gitmişti ama dürüst olmak gerekirse, Derek'in şu ana dek kendisine verdiği bilgiler, onu savcılık için daha uygun bir tanık haline getirirdi.

"Ya hepsi benim hatamsa?" dedi Derek. "Demek istediğim, görebileceği ipuçları olan tek kişi bendim. Eğer ona daha fazla kulak

verseydim, belki onu durdurabilirdim. Başka birisine söyleyebilirdim. Ama ben sadece dalga geçtiğini sandım."

"Senin durumunda kimsenin daha farklı davranacağını sanmıyorum," dedi Selena nazikçe ve bu konuda ciddiydi. "Senin tanıdığın Peter, o gün okula giden Peter değildi."

"Doğru," dedi Derek ve başını öne doğru salladı.

"İşiniz bitti mi?" diye sordu Dee Dee. "Derek'in keman dersi var birazdan."

"Az kaldı Bayan Markowitz. Sadece Derek'e tanıdığı Peter'ı sormak istiyorum. İkiniz nasıl tanıştınız?"

"Altıncı sınıfta ikimiz de futbol takımındaydık," dedi Derek, "ve ikimiz de bok gibi oynuyorduk."

"Derek!"

"Affedersin anne ama doğrusu bu." Başını kaldırıp Selena'ya baktı. "Ama diğer yandan, o topçuların hiçbiri ucunda ölüm bile olsa HTML kodu yazamazlar."

Selena gülümsedi. "Evet, beni de teknoloji özürlüler sınıfına katabilirsin. Demek ikiniz takımdayken arkadaş oldunuz, öyle mi?"

"Devamlı yedek kulübesinde takılırdık çünkü hiç oyuna alınmazdık," dedi Derek. "Ama daha sonrasına kadar tam olarak arkadaş olmuş sayılmazdık, yani Peter Josie ile takılmayı bırakana dek."

Selena elindeki kalemi düşürdü. "Josie mi?"

"Evet, Josie Cormier. O da bizimle aynı okulda."

"Peter'ın arkadaşı mı?"

"Eskiden öyleydi, hatta onla takılan tek çocuk oydu," diye açıkladı Derek, "ama sonra Josie okulun havalı grubuna katıldı ve Peter'ı terk etti." Başını kaldırıp Selena'ya baktı. "Peter pek de umursamadı aslında bunu. Kızın bir kaltağa dönüştüğünü söylemişti."

"Derek!"

"Affedersin anne," dedi. "Ama bu da doğru."

"Bana biraz müsaade edebilir misiniz?" dedi Selena.

Mutfaktan çıktı ve banyoya geçip, cep telefonundan evi aradı. "Benim," dedi karşıdan Jordan'ın sesini duyunca ve sonra bir an duraksadı. "Orası neden bu kadar sessiz?"

"Sam uyuyor."

"Dosyalarını okuyabilmek için çocuğu yine bilgisayarda video açarak uyuşturmadın değil mi?"

"Beni kötü bir baba olmakla suçlamak için mi aradın?"

"Hayır," dedi Selena. "Sana Peter ile Josie'nin eskiden birbirlerinin en yakın arkadaşı olduğunu söylemek için aradım."

Maksimum güvenlikli cezaevinde Peter'ın haftada bir kez ziyaretçisi olabiliyordu ama bazı insanlar bu kısıtlamaya tabi değildi. Örneğin avukatınız istediği sıklıkta gelebilirdi. İşin çılgın yanı, muhabirlere de sınırsız izin vardı. Peter'ın tek yapması gereken, basınla kendi rızasıyla görüştüğünü belirten bir dilekçeyi imzalamaktı ve Elena Battista böylece onu görme izni almıştı.

Kız tam bir fıstıktı. Peter onu gördüğü an bunu fark eti. Şekilsiz, çuval gibi bir kazak giymek yerine, vücudunu saran, yakası düğmeli bir bluz giymişti. Peter biraz öne eğilecek olursa, göğüs dekoltesini bile görebilirdi.

Uzun, kalın telli kıvırcık saçları ve kocaman kahverengi gözleri vardı. Peter bu kızla lisedeyken alay edilmiş olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Ama karşısında oturuyordu işte ve gözlerine doğru dürüst bakamıyordu. "Buna inanmıyorum," dedi ayaklarını ikisini ayıran kırmızı çizginin dibine kadar getirerek. "Seninle gerçekten tanıştığıma inanamıyorum."

Peter bunu sanki her zaman duyuyormuş gibi bir tavır takındı. "Öyle," dedi. "Buralara kadar gelmen çok hoş."

"En azından bu kadarını yapayım diye düşündüm," dedi Elena. Peter kulağına gelen hikâyeleri düşündü. Mahkûmlara mektuplar yazan hayranlarından bazıları hapishanede bir törenle onlarla evleniyordu bile. Elena'yı getiren gardiyanın şu an herkese çok güzel

bir kızın Peter Houghton'ı ziyarete geldiğini anlatıp anlatmadığını merak etti.

"Not almamda bir sakınca yoktur umarım?" diye sordu Elena. "Araştırmam için?"

"Sorun yok."

Kızın bir kalem çıkarıp, defterinde yeni bir sayfa açarken kalemin kapağını dişlerinin arasında tutmasını izledi. "Evet, sana söylediğim gibi, okulda yaşanan zorbalığın sonuçları hakkında yazıyorum."

"Nasıl yani?"

"Lisedeyken bazen ertesi gün okula gitmektense kendimi öldürmeyi düşündüğüm zamanlar olmuştu çünkü bu bana daha kolay geliyordu. Ben böyle hissediyorsam, benim durumumda olan başkaları da vardır mutlaka diye düşündüm... ve böylelikle aklıma bu fikir geldi." Öne doğru eğildi –göğüs frikiği alarmı– ve Peter'ın gözlerinin içine baktı. "Bir psikoloji dergisinde filan yayınlatabilmeyi umuyorum."

"Bu çok hoş olurdu." Yüzünü buruşturdu; ota boka çok hoş deyip duruyordu. Kız kendisinin tam bir angut olduğunu düşünecekti.

"İstersen ne sıklıkla zorbalığa maruz kaldığınla başlayabiliriz."

"Her gün desem yeridir."

"Ne gibi şeyler yapıyorlardı?"

"Klasik," dedi Peter. "Beni soyunma odasındaki dolaplara kapatıyor, kitaplarımı okul otobüsünün camından atıyorlardı." Jordan'a daha önce bin defa anlattığı şeyleri yeniden anlatmaya koyuldu: merdivenlerden çıkarken yediği dirsekler, gözlüğünün kaç defa çıkarılıp kırılması, yağmur gibi yağan iftiralar.

Elena'nın gözleri yaşardı. "Senin için çok zor olmalı."

Peter ne diyeceğini bilemiyordu. Elena'nın hikâyesiyle ilgilenmeye devam etmesini istiyordu ama onun tam bir hımbıl olduğunu düşünmesi de iyi olmazdı. Yeterince iyi bir cevap olacağını umarak omuzlarını silkmekle yetindi.

Elena not almayı bıraktı. "Peter, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Konunun dışında ama?"

Peter başıyla onayladı.

"Onları öldürmeyi planladın mı?"

Yine öne doğru eğiliyordu, dudakları aralanmıştı. Sanki Peter'ın ağzından dökülecek kelimeler onun ömrü boyunca beklediği kutsanmış ekmekti. Peter arkasından geçen gardiyanın ayak seslerini duyabiliyor, âdeta Elena'nin ahizeden gelen nefesini tadabiliyordu. Ona doğru cevabı vermek, yeniden gelmek için ilgisini çekebilecek derecede tehlikeli görünmek istiyordu.

Baştan çıkarıcı olduğunu umduğu bir şekilde gülümsedi. "Artık bir son vermek gerekiyordu diyeyim."

Jordan'ın dişçisinin muayenehanesindeki dergilerin raf ömrü plütonyumunki kadar uzundu. O kadar eskiydiler ki kapaktaki ünlü oyuncunun iki çocuğu olmuş, Yılın Adamı seçilen başkan görev süresini çoktan tamamlamıştı. Diş dolgusu yaptırmak için randevusunu beklerken *Time* dergisinin son sayısına denk gelince, Jordan asıl kaynağa denk geldiğini gördü.

LİSE: BÜYÜK SAVAŞLARIN DÖNDÜĞÜ EN SON CEPHE Mİ? yazıyordu kapakta ve Sterling Lisesinin havadan çekilmiş bir fotoğrafında kendilerini okulun dışına zor atan öğrenciler görülüyordu. Bilmediği ya da gazetelerde daha önce görmediği bir şeyle karşılaşmayı beklemeden sayfaları bezgince çevirip makaleyi buldu fakat bir şey gözüne takıldı. "Bir Katilin Zihninin İçinden," yazıyordu ve sayfanın kenarında da Peter'ın ortaokul yıllığındaki sık kullanılan fotoğrafı yer alıyordu.

Sonra yazıyı okumaya başladı.

"Olamaz," dedi bir anda ve ayağa fırlayıp kapıya yöneldi.

"Bay McAfee," dedi sekretere arkasından, "doktor sizi bekliyor."

"Randevumu ertelemek zorundayım–"

"Dergimizi niye alıyorsunuz..."

"Faturama ekleyiver," diye kestirip attı Jordan ve aceleyle aşağı inip arabasına koştu. Tam kontak anahtarını taktığı sırada telefonu çaldı. Arayanın talihi karşısında zevkten dört köşe olmuş Diana Leven olmasını beklerken, karşısına Selena çıktı.

"Hey, dişçide işin bitti mi? Eve gelirken bebek bezi alabilir misin diyecektim. Hiç kalmadı."

"Eve gelmiyorum. Şu an çok daha büyük sorunlarım var."

"Tatlım, bundan büyük sorun mu olur," dedi Selena.

"Sonra anlatırım," dedi Jordan ve telefonunu tamamen kapattı ki Diana arasa bile ona ulaşamasın.

Kişisel rekorunu kırarak yirmi altı dakikada cezaevine ulaştı ve içeriye fırtına gibi daldı. Cezaevine giriş kaydını yapan gardiyanla kendisini ayıran plastik cama elindeki dergiyi yapıştırdı. "Müvekkilimle görüşmeye bunu da götürmem gerekiyor," dedi Jordan.

"Kusura bakmayın," dedi gardiyan, "ama üzerinde zımba teli olan hiçbir şeyi içeri sokamazsınız."

Siniri bozulan Jordan dergiyi bacağının üzerine koydu ve zımba tellerini söktü. "Pekâlâ. Şimdi müvekkilimle görüşebilir miyim?"

Cezaevinde her zaman kullandıkları görüşme odasına götürüldü ve volta atarak Peter'ın gelmesini beklemeye koyuldu. Peter gelince, Jordan dergiyi kendisiyle ilgili yazının olduğu sayfa açık olacak şekilde masanın üstüne fırlattı. "Ne düşündün de bunu yaptın?"

Peter'ın ağzı bir karış açık kaldı. "Bana... bana *Time*'da yazdığını söylememişti!" Sayfaları çevirdi. "Buna inanamıyorum," diye mırıldandı.

Jordan vücudundaki tüm kanın beynine sıçradığını hissetti. İnsanlar böyle inme geçiriyorlardı demek ki. "Hakkındaki suçlamaların ne kadar ciddi olduğu hakkında en ufak bir fikrin var mı? Ne kadar batmış durumda olduğun? Aleyhine ne kadar çok delil olduğu?" Elini açarak derginin üzerine indirdi. "Bunun seni sempatik gösterdiğini mi sanıyorsun gerçekten?"

Peter kaşlarını çattı. "Ders verdiğin için teşekkürler. Birkaç hafta önce gelip verseydin, bu tartışmayı yaşamazdık."

"Aman ne güzel," dedi Jordan. "Seni ziyarete yeterince sık gelmiyorum diye sen de basına konuşarak bana misilleme mi yapmış oldun?"

"O basın değildi. Benim arkadaşımdı."

"Bak sana ne söyleyeceğim," dedi Jordan. "Senin arkadaşın filan yok."

"Bana bilmediğim bir şey söyle," diye karşılık verdi Peter.

Jordan bir kez daha Peter'a bağırmak üzere ağzını açtı ama bir şey diyemedi. Selena'nın bu hafta Derek Markowitz ile yaptığı görüşmeyi hatırlayınca son söylediğinin gerçekliği onu sarstı. Peter'ın arkadaşları onu terk etmiş veya ona ihanet etmiş veya sırlarını milyonların gözleri önüne sermişlerdi.

Bu işi hakkıyla yapmak istiyorsa, Peter'ın yalnızca avukatı olamazdı. Onun sırdaşı olmalıydı ve bugüne kadar tek yaptığı, hayatındaki diğer herkes gibi çocuğun iplerini çekiştirmekti.

Jordan onun yanına oturdu. "Bak," dedi alçak bir sesle, "bir daha böyle bir şeyi tekrarlayamazsın. Birisi seninle temas kurarsa, her ne sebeple olursa olsun, bana bildir. Bunun karşılığında ben de seni daha sık görmeye geleceğim. Anlaştık mı?"

Peter omuz silkmekle yetindi. Uzun bir süre sessizce karşılıklı oturdular.

"Ee sırada ne var?" diye sordu Peter. "Yine Joey'den mi bahsetmem gerekecek? Yoksa o psikiyatri muayenesi için mi hazırlanacağım?"

Jordan tereddütteydi. Peter'ı görmeye gelmesinin tek sebebi bir muhabirle görüştüğü için ona çıkışmaktı; böyle bir şey olmasa, cezaevine uğramazdı bile. Peter'dan çocukluğunu veya okul hayatını ya da zorbalığa maruz kalma konusundaki hislerini yeniden anlatmasını isteyebilirdi tabii ama niyeyse, bu da ona doğru gelmiyordu. "Aslına bakarsan, tavsiyene ihtiyacım var," dedi. "Eşim bana Noel'de

şu Taht Savaşları denen oyunu almıştı ama ben daha birinci seviyeyi bile ölmeden geçemiyorum."

Peter ona göz ucuyla baktı. "Oyuna korucu olarak mı başlıyorsun, şövalye olarak mı?"

Hiçbir fikri yoktu. Oyunu kutusundan bile çıkarmamıştı ki. "Korucu."

"İlk hatan bu işte. O zaman lejyonerlerin arasına katılamazsın çünkü sana görev verilmesi gerekir. Bunu da en başta eğitim bölümünü tamamlayarak yapabilirsin. Anladın mı?"

Jordan hâlâ masada açık duran dergiye baktı. Davası az evvel inanılmaz boyutta zorlaşmıştı ama belki de bunun telafisi, müvekkiliyle ilişkisinin biraz daha düzelmiş olmasıydı. "Evet," dedi Jordan. "Şimdi anlıyorum."

"Bundan hoşlanmayacaksınız," dedi Eleanor, Alex'e bir evrak uzatırken.

"Niye ki?"

"Houghton davasından çekilmeniz için gönderilmiş resmî bir başvuru. Savcılık bir oturum düzenlenmesi konusunda ısrarcı."

Oturum demek, basının gelmesi demekti, mağdurların gelmesi demekti, ailelerin gelmesi demekti. Bu dava ilerleyemeden Alex'in kamu önünde sorgulanması demekti. "Avucunu yalar," dedi Alex kestirip atarak.

Kâtibe tereddütteydi. "Bence bir daha düşünseniz iyi olur."

Alex ona dik dik baktı. "Çıkabilirsin."

Eleanor'un kapıyı kapatmasını bekledi ve sonra o da gözlerini kapattı. Ne yapacağını bilemiyordu. Suç tebliği duruşmasında beklediğinden daha fazla sarsılmış olduğu bir gerçekti. Kendisiyle Josie arasındaki mesafenin yargıç rolünün parametreleriyle ölçülebileceği de bir gerçekti. Yine de Alex büyük bir azimle kendisinin yanılmaz olduğunu varsaydığı için, bu davada adil bir yargıç olabileceğinden böylesine emin olduğu için kendisini bu çıkmaza sokmuştu. Celseler

başlamadan davadan çekilmek bir seçenekti. Ama şu an çekilecek olursa, onu en iyi ihtimalle sorumluluktan kaçan, en kötü ihtimalle de yetersiz bir yargıç gibi gösterecekti. İki durum da hukuk kariyeriyle yan yana anılmasını istediği şeyler değildi.

Diana Leven'e talep ettiği oturumu sağlamazsa, Alex saklanıyormuş gibi görünürdü. Ne düşündüklerini söylemelerine izin vermesi ve artık koca kız olması gerekiyordu. Alex telefonunda bir düğmeye bastı. "Eleanor," dedi, "oturumu ayarla."

Parmaklarıyla saçlarını taradı ve sonra düzeltti. Bir sigara içmesi gerekiyordu. Masasının çekmecelerini karıştırdı ancak yalnızca boş bir paket buldu. "Kahretsin," diye homurdandı ama sonra arabasının bagajına zulaladığı acil durum paketini hatırladı. Anahtarları kapıp ayağa fırladı, aceleyle arka merdivenlerden otoparka indi.

Yangın merdiveninin kapısını tüm gücüyle itti ve güm diye açılan kapının insanın içini burkan bir sesle birisine çarptığını duydu. "Ay ay ay," diye bağırdı, acıyla iki büklüm olmuş adama doğru yaklaşarak. "İyi misiniz?"

Patrick Ducharme yüzünü acıyla buruşturarak doğruldu. "Sayın Yargıç," dedi, "sizinle karşılaşmaya bir son versem iyi olacak. Gerçekten."

Alex kaşlarını çattı. "Yangın merdiveninin çıkışında dikilmemeliydiniz."

"Siz de kapıyı var gücünüzle açmamalıydınız. Ee, bugün nerede çıkmış?" diye sordu Patrick.

"Ne nerede?"

"Yangın?" Başıyla otoparktaki ekip aracına doğru ilerleyen bir polis memuruna selam verdi.

Alex geriye doğru bir adım çekildi ve kollarını kavuşturdu. "Çoktan bu konuyu konuşmuştuk diye hatırlıyorum, yani konuşmama hakkında konuşmuştuk."

"Öncelikle şu an dava hakkında konuşmuyoruz; tabii benim farkında olmadığım mecazi bir durum filan varsa bilemem. İkincisi de

sizin bu davadaki konumunuz biraz sallantıda görünüyor, en azından bugün *Sterling News* gazetesinde yayınlanan yazıya inanıyorsanız."

"Bugün hakkımda bir yazı mı yayınlanmış?" dedi Alex şaşkınlıkla. "Ne diyor?"

"Yani anlatırdım ama dava hakkında konuşmak olmaz mı bu?" Sırıttı ve arkasını dönüp yürümeye koyuldu.

"Bir saniye," dedi Alex, dedektifin arkasından seslenerek. Dedektif dönüp ona baktığında, Alex otoparkta yalnız olduklarından emin olmak için etrafı kolaçan etti. "Size bir şey sorabilir miyim? Gayriresmî olarak?"

Dedektif hafifçe başını öne doğru salladı.

"Josie size... nasıl desem... o gün onunla konuştuğunuzda iyiymiş gibi göründü mü?"

Dedektif adliyenin tuğla duvarına yaslandı. "Siz kesinlikle onu benden daha iyi tanıyorsunuz."

"Öyle tabii ki ama..." dedi Alex. "Ben sadece bir yabancı olarak size bana söylemek istemeyeceği bir şeyi söylemiş olabilir diye düşündüm." Başını eğip yere baktı. "Bazen böylesi daha kolaydır."

Patrick'in bakışlarını üzerinde hissediyordu ama onlara karşılık verecek cesareti kendinde bulamadı. "Size bir şey söyleyebilir miyim? Gayriresmî olarak?"

Alex başını öne doğru salladı.

"Bu işi kabul etmeden önce Maine eyaletinde çalışıyordum. Elimde tam da bir vaka denilemeyecek türde bir vaka vardı, bilmem anlatabildim mi?"

Alex anlıyordu. Karşısındaki insanın sesinde daha önce hiç duymadığı bir tınıyı fark ederek onu dinlemeye koyuldu, titreşimi hiç sona ermeyen bir tel gibi çınlayan bir ızdırap vardı. "Benim için her şey demek olan bir kadınla, o kadın için her şey demek olan küçük bir oğlan çocuğu vardı. Çocuk, bir çocuğun asla görmemesi gereken bir şekilde zarar görünce, bu vakada görev almak için her şeyi yaptım çünkü kimsenin benden daha iyi bir iş çıkartamayacağını

düşünüyordum. Kimse bu olayın sonucunu benden daha fazla önemsiyor olamazdı." Alex'in gözlerinin içine baktı. "Olanların bende uyandırdığı duygularla işimi nasıl yaptığımı birbirinden ayırabileceğimden sonuna kadar emindim."

Alex boğazı kupkuru yutkundu. "Ayırabildin mi peki?"

"Hayır. Çünkü bir insanı sevdiğinizde, kendinize ne derseniz deyin, bu artık işiniz olmaktan çıkıyor."

"Ne oluyor?"

Patrick bir an düşündü. "İntikam."

Bir sabah, Lewis Lacy'ye cezaevine Peter'ı ziyarete gittiğini söylediğinde, Lacy otomobiline atladı ve onu takip etti. Peter'ın babasının kendisini ziyarete gelmediğini itiraf ettiğinden bu yana geçen günler boyunca, suç tebliği duruşmasında ve sonrasında Lacy bu sırrı saklı tutmuştu. Lewis ile giderek daha az konuşur olmuştu çünkü bir kez ağzını açacak olursa, âdeta bir kasırga gibi ağzından dışarı fırlayacağından korkuyordu.

Lacy araçlar arasında bir otomobil mesafe bırakmaya özen gösteriyordu. Çok uzun zaman önce, henüz sevgililik günlerinde Lewis'i evine kadar takip ettiği ya da onun kendisini takip ettiği günleri hatırlamıştı. Birbirleriyle oyunlar oynarlar, arka cam sileceğini bir köpeğin kuyruğunu sallaması misali çalıştırır veya birbirlerine Mors alfabesiyle selektör yaparlardı.

Kuzeye gidiyordu, cezaevinin olduğu yöne. Bir an için Lacy bir şüphe krizine düştü: Peter bir nedenle ona yalan söylemiş olabilir miydi? Sanmıyordu. Ama diğer yandan, Lewis'in yalan söyleyebileceğini de sanmazdı.

Tam Lyme Center'ın oradaki yeşil ışığa vardıklarında yağmur yağmaya başladı. Lewis sinyal verdi ve bir banka, bir sanat atölyesi ile bir çiçekçinin bulunduğu sıra sıra dükkânların önündeki küçük otoparka girdi. Lacy onun peşinden gidemedi çünkü Lewis

arabasının anında fark ederdi. Bunun yerine bitişikteki hırdavatçının otoparkına girdi ve binanın arkasına park etti.

Belki de bankadan para çekecektir, diye düşündü fakat aracından indi ve yakıt tanklarının arkasına saklanıp Lewis'in çiçekçiye girdiğini, beş dakika sonra da elinde pembe çiçeklerden bir buketle çıktığını gördü.

O an nefesi kesildi. Lewis'in bir ilişkisi mi vardı? İşlerin daha da kötüleşebilme ihtimalini, küçük ailelerinin daha da parçalanabileceğini hiç aklından geçirmemişti.

Lacy güç bela otomobiline bindi ve Lewis'in peşine düştü. Evet, Peter'ın mahkemesine kafayı takmıştı. Konuşmaya ihtiyacı olduğunda Lewis'e kulak vermediği için de suçlu olabilirdi çünkü artık oğlu hapisteyken onun anlattığı ekonomi, seminerler, yayınlar veya güncel olayların hiçbiri Lacy için bir anlam ifade etmiyordu. Peki ama Lewis? Lacy kendisini hep ilişkilerindeki özgür ruh olarak görmüştü; Lewis ise çapa vazifesi görüyordu. Emniyet meğer bir serapmış; ipin diğer ucu çözüldüğünde bağlı olmanın hiçbir anlamı yokmuş.

Gözlerini montunun koluna sildi. Lewis ona tabii ki bunu seksten ibaret olduğunu, duygusal bir şey olmadığını söyleyecekti. Hiçbir anlam ifade etmediğini. İnsanların hüzünle, kalplerinde açılan delikle başa çıkmasının türlü yolları olduğunu anlatacaktı.

Lewis bir kez daha sinyal verdi ve sağa döndü: bir mezarlığa.

Lacy'nin göğsüne hafiften bir ağrı saplandı. Bu hastalıklı bir şeydi. O kadınla burada mı buluşuyorlardı?

Lewis otomobilden indi. Elinde şemsiyesi yoktu ama gülleri vardı. Yağmur iyice bastırmıştı fakat Lacy bu işin sonunu görmekte kararlıydı. Onu belirli bir mesafeden takip ederek mezarlığın daha yeni oluşturulmuş, en son gömülen kişilerin mezarlarının bulunduğu kısmına vardı. Daha mezar taşları bile yoktu. Yeşil çimlerin arasındaki kahverengi topraktan mezar yerleri yamalı bir örtüyü andırıyorlardı.

Lewis bir mezarın önünde diz çöktü ve toprağın üzerine bir gül bıraktı. Ardından başka bir mezar, başka bir tane daha ve bir tane

daha. Ta ki saçları sırılsıklam yüzüne düşene, giysileri sucuk gibi olana, toplam on mezara on gül bırakana dek.

Son gülü bırakırken Lacy arkasından yaklaştı. "Orada olduğunu biliyorum," dedi Lewis arkasına dönüp bakmaksızın.

Lacy konuşamıyordu: Lewis'in aslında kendisini aldatmadığını anlamış olmanın verdiği hafiflik, bunca zamandır cezaevine gitmeyip ne yaptığını öğrenmiş olmasından doğan öfke ile yok olup gitmişti. Artık ağlıyor mu, yoksa gökyüzü bunu onun yerine mi yapıyor ayırt edemiyordu. "Ne cüretle oğlunu ziyaret etmek yerine buraya gelirsin?" diye onu suçladı.

Lewis başını kaldırıp ona baktı. "Kaos teorisini bilir misin?"

"Kaos teorisi filan sikimde değil Lewis. Ben sadece Peter'ı düşünüyorum. Bu yüzden de sana söyleyebil–"

"Bir inanışa göre," diye araya girdi Lewis, "zamanda sadece son anı lineer olarak açıklayabilirsin... fakat bu anın ortaya çıkmasına sebep olan her şey bir dizi olay neticesinde oluşmuş olabilir. Diyelim ki bir çocuk plajda denize bir taş attı ve bunun sonucunda dünyanın bambaşka bir ucunda bir tsunami oluştu." Lewis ayağa kalktı, ellerini cebine soktu. "Onu ava ben götürdüm Lacy. Hoşlanmamış olmasına rağmen ona bu uğraştan vazgeçmemesini söyledim. Binlerce laf ettim. Ya bunlardan biri Peter'ın bunu yapmasına sebep olduysa?"

İki büklüm olan Lewis hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Lacy uzanıp ona sarıldığında, yağmur omuzlarını ve sırtını dövüyordu.

"Elimizden gelenin en iyisini yaptık," dedi Lacy.

"Yeterince iyi değilmiş demek ki." Lewis başını mezarlara doğru çevirdi. "Şunlara baksana. Şunlara baksana."

Lacy baktı. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında, üzerine yapışmış saçları ve giysileri içerisinde mezarlığı seyretti ve kendi oğlu hiç doğmamış olsaydı şu an hayatta olacak çocukların yüzlerini gördü.

Lacy elini karnına koydu. Acı onu bir sihirbazın sahne gösterisi gibi ikiye kesiyordu ama Lacy bir daha asla bir bütün olamayacağının farkındaydı.

Bir oğlu uyuşturucu müptelasıydı. Diğeri katildi. Acaba o ve Lewis oğulları için yanlış ebeveynler miydiler? Yoksa hiç ebeveyn olmamalı mıydılar?

Çocuklar hataları kendi başlarına yapmazlardı. Anne babaları tarafından sürüklendikleri çukurlara düşerlerdi. O ve Lewis doğru yolda olduklarından gerçekten emindiler ama belki de durup birilerine yolu sormalılardı. Belki de ancak o zaman Joey'nin ve ardından Peter'ın o trajik adımı atıp ardından dibe vurmalarını izlemek zorunda kalmazlardı.

Lacy, Joey'nin karnesini Peter'a gösterdiğini hatırlıyordu; Joey çok sevdiği için Peter'ı da futbol oynamaya teşvik ettiğini. Kabullenme evde başlamıştı ama aynı şekilde hoşgörüsüzlük de. Lacy o an anladı ki Peter okulda dışlanmaya başladığında öz ailesinin arasında da kendini dışlanmış hissetmeye alışmıştı.

Lacy gözlerini sımsıkı yumdu. Ömrünün sonuna dek Peter Houghton'ın annesi olarak tanınacaktı. Bir noktada bu onu çok heyecanlandırırdı ama insan ne dilediğine çok dikkat etmeli. Bir çocuğun yaptıklarından kendine pay çıkarmak, aynı zamanda yaptığı yanlışların sorumluluğunu da kabullenmek demekti. Lacy'ye göre bunun anlamı, bu kurbanlara vefa göstermek yerine, Lewis ile birlikte evin daha yakınından başlamaları gerektiğiydi, yani Peter'dan.

"Bize ihtiyacı var," dedi Lacy. "Her zamankinden daha fazla."

Lewis başını iki yana salladı. "Peter'ı görmeye gidemem."

Lacy geri çekildi. "Niye?"

"Çünkü hâlâ, her gün, Joey'nin arabasına çarpan o sarhoş sürücüyü düşünüyorum. Joey yerine onun ölmesini ne çok istediğimi düşünüyorum; ölmeyi ne kadar çok hak ettiğini. Bu çocukların her birinin anne babası da aynı şeyleri Peter için düşünüyorlar," dedi Lewis. "Lacy... içlerinden birini bile suçlayamam."

Lacy bir yaprak gibi titreyerek daha da geri çekildi. Lewis çiçekleri bir arada tutan kâğıdı katlayıp cebine koydu. Yağmur bir perde gibi aralarına iniyor, birbirlerini açıkça görmelerini imkânsızlaştırıyordu.

Jordan cezaevi yakınlarında bir pizzacıda King Wah'ın Peter'la yaptığı psikiyatri görüşmesinden dönmesini bekliyordu. On dakika gecikmişti ve Jordan bunun iyiye mi, yoksa kötüye mi işaret olduğundan emin değildi.

King kapıdan içeri pardösüsünün eteklerini uçuran bir rüzgârla birlikte girdi. Jordan'ın karşısına oturdu ve tabağından bir dilim pizza aldı. "Bunu kullanabilirsin," dedi ve bir ısırık aldı. "Psikolojik olarak sürekli zorbalığa maruz kalmış bir mağdurun tedavisiyle, şiddet gören kadın sendromundan muzdarip yetişkin bir kadının tedavisi arasında kayda değer bir fark yok. Her ikisinin de özünde travma sonrası stres bozukluğu yatıyor." Pizza diliminin kenarını Jordan'ın tabağına bıraktı. "Peter bana ne anlattı biliyor musun?"

Jordan bir an için müvekkilini düşündü. "Hapiste olmanın berbat bir şey olduğunu mu?"

"Onu herkes söyler zaten. Bana dedi ki okulda başına daha neler gelebileceğini düşünerek bir gün daha yaşamaktansa ölmeyi yeğlermiş. Bu sana kimi hatırlatıyor?"

"Katie Riccobono," dedi Jordan. "Kocasına et bıçağıyla üçlü baypas ameliyatı yapmaya karar vermesinin öncesi."

"Katie Riccobono," diye düzeltti King, "şiddet gören kadın sendromunun afiş yüzü."

"Öyleyse Peter da zorbalığa maruz kalmış mağdur sendromunun ilk örneği oluyor," dedi Jordan. "Bana dürüstçe söyle King. Sence bir jüri gerçekte olmayan bir sendromla kendini özdeşleştirebilir mi?"

"Bir jüri şiddet gören kadınlardan oluşmaz ama daha önce bu kadınları beraat ettirdikleri görüldü. Diğer yandan, o jürideki herkes liseye gitmiştir." Jordan'ın kolasına uzandı ve bir yudum aldı.

“Çocukluğunda yaşadığı tek bir zorbalık olayının bir kimse için zamanla tek bir cinsel taciz olayı kadar travmatik olabileceğini biliyor muydun?”

“Şaka yapıyorsun.”

“Düşünsene. İkisinin de ortak paydası küçük düşürülmek. Liseden aklında kalan en güçlü hatıran nedir?”

Jordan lise anılarının gözünde canlanması için bir süre düşünmek zorunda kaldı. Sonra sırıtmaya başladı. “Beden dersindeydik ve öğretmen bizden tavandan sarkan halata tırmanmamızı istedi. Lisede bugünkü gelişmiş fiziğime sahip değildim–”

King homurdandı. “Doğal olarak.”

“Bu yüzden en tepeye çıkamamaktan korkuyordum. Ama sonra anlaşıldı ki asıl sorunum bu değilmiş. Aşağı inmekte zorlanıyordum çünkü ipi bacaklarımın arasına sıkıştırıp tırmanırken çadırı kurmuştum.”

“Al işte,” dedi King. “Önüne gelen rastgele on kişiye sor, en az yarısı liseden somut bir hatıra hatırlamaz, derinlere gömmüştür. Diğer yarısı da inanılmaz derecede acı dolu ve utanç verici anları hatırlayacaktır. Bunları da yapıştığı yerden söküp atamazsın.”

“Feci bunaltıcı bir şey bu,” diye dikkatini çekti Jordan.

“Çoğumuz büyüdüğümüzde büyük hayat tablosunda bu olayların yapbozun küçük parçaları olduğunu fark ederiz.”

“Peki ya fark edemeyenler?”

“Onlar da sonunda Peter gibi olurlar.”

Alex’in Josie’nin dolabını karıştırmasının asıl sebebi, siyah eteğini ödünç alan Josie’nin onu geri vermemiş olması ve Alex’in de gece bu eteği giymeyi planlamasıydı. Yemekte kamu avukatlığı bürosundan emekli eski patronu Whit Hobart ile buluşacaktı. Savcılığın onun davadan çekilmesi için talep ettiği bugünkü oturumdan sonra biraz tavsiyeye ihtiyacı vardı.

Eteği bulmuş ama onunla beraber bir hazine koleksiyonu da bulmuştu. Alex kucağında bir kutuyla yere oturdu. Josie'nin altı-yedi yaşındayken aldığı caz derslerinde giydiği kostümün püsküllleri avucuna bir fısıltı gibi düşmüştü. İpekli kumaşa dokunmak harika bir histi. Josie'nin bir Cadılar Bayramı'nda giydiği sahte kürkten yapılma bir kaplan kostümünün tepesine tutturulmuştu. Alex'in ilk ve son dikiş dikme girişimiydi bu. İşin yarısına gelince pes etmiş ve kumaşı sıcak tutkalla tepeye sabitlemişti. Alex o sene Cadılar Bayramı'nda Josie'yi şeker toplamaya çıkarmayı planlamıştı fakat o zamanlar kamu avukatlığı yapıyordu ve müvekkillerinden biri yine tutuklanmıştı. Josie de komşuları ve onların çocuklarıyla şeker toplamaya çıkmıştı. O gece Alex nihayet eve döndüğünde Josie şeker torbasını yatağın üstüne boşaltmıştı. *Yarısı senin olsun çünkü tüm eğlenceyi kaçırdın*, demişti.

Josie'nin birinci sınıftayken her kıtayı rengârenk boyayarak yaptığı atlasın sayfalarını karıştırdı, karnelerini okudu. Lastik bir toka buldu ve bunu bileğine taktı. Kutunun en altında ise küçük bir kızın titrek el yazısıyla yazılmış bir not buldu: *Sevgili Annecim, seni çok seviyorum XOXO*.

Alex parmaklarıyla harfleri okşadı. Josie'nin neden bunu kendine sakladığını, niye ona vermediğini merak etti. Daha sonra vermek için beklerken unutmuş muydu? Bir sebeple Alex'e kızmış ve vermekten vaz mı geçmişti?

Alex ayağa kalktı, ardından kutuyu dikkatlice bulduğu yere bıraktı. Siyah eteği katlayıp kolunun üzerine astı ve kendi odasına döndü. Çoğu ebeveyn çocuklarının odasını karıştırıp prezervatif ya da ot var mı diye kontrol eder, onları yakalamaya çalışırdı. Alex içinse durum bambaşkaydı. Onun için Josie'nin eşyalarını karıştırmak, özlediği her şeye yeniden tutunmak demekti.

Bekâr olmakla ilgili acı gerçek, Patrick'in kendisi için yemek pişirme zahmetini bir türlü anlamlı bulamamasıydı. Yemeklerinin çoğunu tezgâh başında ayakta yiyordu, bir sürü kap kacak kirletmenin

ve malzeme harcamanın ne anlamı vardı? Bir an durup da kendi kendine, *Patrick, nefis olmuş, tarifini alabilir miyim,* diyecek hali yoktu ya?

Olayı artık âdeta bilimsel bir düzene bağlamıştı. Pazartesileri pizza gecesiydi. Salı Subway'den yiyordu. Çarşamba Çin yemeği; perşembe çorba ve cuma da eve gitmeden önce bir bira içtiği barda hamburger yerdi. Hafta sonları da artan yemekleri yerdi ve çoğunlukla bir sürü olurdu bunlardan. Bazen sipariş verirken acınası bir yalnızlık içine düşüyordu (tek kişilik karışık tabağından daha zavallıca bir tabir olabilir miydi?) fakat çoğunlukla rutini sayesinde bir dizi arkadaş edinmişti. Pizzacıdaki Sal ona bedava sarımsaklı ekmek veriyordu çünkü devamlı müşteriydi. Subway'deki ismini bilmediği elemansa onu görünce sırıtır ve parmağıyla gösterirdi. "Duble-İtalyan-hindili-peynirli-mayonezli-zeytinli-ekstra-turşulu-biberli," diye mutfağa seslenirdi. Aralarındaki gizli selamlaşma gibi bir şeydi bu.

Bugün çarşamba olduğundan Altın Ejder lokantasına gitmiş, paket siparişinin hazırlanmasını bekliyordu. May'in siparişini mutfağa aktarmasını izlerken (kim bu kadar büyük bir wok tava alır diye hep merak etmişti) dikkatini barın üzerindeki televizyona çevirdi. Ekranda Sox maçı yeni başlıyordu. Bir kadın barda tek başına oturmuş, barmenin siparişini getirmesini beklerken elindeki peçetenin kenarını yırtarak oyalanıyordu.

Sırtı ona dönüktü fakat Patrick bir dedektifti ve o açıdan bakarak bile hakkında fikir edinebilirdi. Mesela harika bir kalçası vardı ve saçlarını yaşlı teyzeler gibi topuz yapmak yerine omuzlarının üzerine salmalıydı. Barmenin (Spike isimli bir Koreliydi bu adam ve Patrick ilk Tsingtao birasını içtikten sonra ismi hep ona komik gelirdi) bir şişe pinot noir açtığını görünce, bu bilgiyi de yorumladı: kadın aynı zamanda klastı. İçinde minik bir kâğıt şemsiye bulunan bir sipariş vermemişti, hiç tarzı değildi.

Kadının arkasından yaklaştı ve Spike'a bir yirmilik uzattı. "Ben ısmarlıyorum," dedi.

Kadın ona döndü ve bir an için olduğu yere çivilenerek bu gizemli kadının nasıl olup da Yargıç Cormier'in yüzüne sahip olduğunu anlamaya çalıştı.

Patrick o anda lisedeyken zaman zaman uzaktan otoparkın orada gördüğü bir kadını otomatik olarak potansiyel yavru sınıfına sokup da gördüğü kişinin aslında arkadaşının annesi olduğunu anladığı durumları hatırladı. Yargıç yirmi dolarlık banknotu Spike'ın elinden kapıp Patrick'e geri verdi. "Sen bana içki ısmarlayamazsın," dedi ve cüzdanından nakit para çıkarıp barmene uzattı.

Patrick onun yanındaki bar sandalyesine oturdu. "Peki madem," dedi. "Siz bana ısmarlayın bir tane."

"Hiç sanmıyorum." Restorana bir göz gezdirdi. "Hem zaten bizi konuşurken görmeleri de hoş olmaz."

"Tek şahit kasanın yanındaki akvaryumda yüzen balıklar. Bence güvendesin," dedi Patrick. "Üstelik yalnızca sohbet ediyoruz. Dava hakkında konuşmuyoruz ki. Adliye sarayı dışında nasıl sohbet edileceğini hatırlıyorsunuz hâlâ, değil mi?"

Alex şarap kadehine elini attı. "Sen ne arıyorsun burada?"

Patrick sesini alçalttı. "Çin mafyasına bir uyuşturucu baskını yapacağım. Şeker paketlerinde ham afyon kaçırıyorlar."

Alex'in gözleri kocaman açıldı. "Ciddi misin?"

"Hayır. Öyle olsaydı bile size söyler miydim?" Gülümsedi. "Paket siparişimi bekliyorum sadece. Siz?"

"Ben de biriyle buluşacağım."

Kadın bunu söyleyene dek Patrick onunla takılmaktan keyif aldığını fark etmemişti. Onu telaşlandırmak hoşuna gitmişti ve bunu yapmak hiç de zor değildi. Yargıç Cormier ona Kudretli Büyücü Oz'u hatırlatıyordu: tüm o bağırıp çağırmalar, tehditler, her şey. Ancak perdeyi kaldırdığında, altında sıradan bir kadın yatıyordu.

Muhteşem kalçası olan bir kadın.

Patrick yüzüne doğru bir ateş bastığını hissetti. "Aile saadeti," dedi.

"Nasıl?"

"Sipariş verdiğim menünün adı. Havadan sudan sohbet etme konusunda size biraz daha yardım edeyim dedim de."

"Sadece tek bir çeşit mi aldın? Kimse Çin lokantasına gidip tek bir yemek almaz."

"Yani, herkesin evinde büyüme çağında çocukları olmuyor."

Alex şarap kadehinin kenarında bir parmağını gezdirdi. "Çocukların yok mu?"

"Hiç evlenmedim."

"Niye?"

Patrick hafifçe gülümseyerek başını iki yana salladı. "Hiç o konuya girmeyelim."

"Vay be," dedi yargıç. "Kadın seni bayağı perişan etmiş olmalı."

Patrick'in ağzı bir karış açık kalmıştı. Onun içini okumak bu kadar kolay mıydı?

"Gördüğüm kadarıyla dedektiflik becerileri konusunda tekel olmayı başaramamışsın," dedi Alex gülerek. "Tabii biz buna kadın sezgisi diyoruz, o ayrı."

"Ya evet, ilk fırsatta madalyanızı boynunuza takarlar." Alex'in yüzüksüz eline baktı. "Siz niye evli değilsiniz?"

Yargıç ona kendi tarzında cevap verdi. "Hiç o konuya girmeyelim."

Bir süre için Alex sessizce şarabını yudumladı ve Patrick de parmaklarını barın ahşap yüzeyinde tıkırdattı. "Zaten evliydi," diye itiraf etti.

Alex boş kadehini bara bıraktı. "Benimki de," dedi ve Patrick ona baktığında, Alex de onun gözlerinin içine baktı.

Alex'in gözleri insana gecenin çöküşünü, gümüş mermileri ve kışın gelişini hatırlatan soluk gri bir tondaydı. Şimşeklerle bölünmeden evvel göğü kaplayan o renkti.

Patrick daha önce bunu hiç fark etmemişti ve birden sebebini anladı. "Gözlük takmamışsınız."

"Sterling Emniyet Teşkilatında böyle gözünden hiçbir şey kaçmayan memurların olduğunu bilmek beni çok mutlu etti."

"Genelde gözlük kullanırsınız."

"Yalnızca çalışırken. Gözlüksüz okuyamıyorum."

Ne zaman görsem çalışıyorsun zaten.

Bu yüzden daha önce Alex Cormier'in çekici olduğunu fark etmemişti. Bundan önce yolları kesiştiği zamanlarda gayet resmî yargıç giyim kuşamı içinde oluyordu. Barın üzerine bir sera çiçeği gibi kıvrılmış değildi. Hiç bu kadar... insansı görünmüyordu.

"Alex!" Arkalarından birinin seslendiğini duydular. Adam havalıydı, şık bir talkım elbisesi ve şakaklarında tam da seçkin görünmeye yetecek kadar kır saç vardı. Tepeden tırnağa her yerinde avukat yazıyordu adamın. Zengin ve boşanmış olduğu yüzde yüzdü; gece oturup seks yapmadan önce ceza hukuku hakkında konuşacak türden biriydi; kollarını kadınına uyuduktan sonra bile ayrılmayacak kadar sıkı sarmak yerine, yatağın kendine ait kısmında uyuyan rahat adamlardandı.

Bu saçmalığı da neremden uydurdum, diye düşündü Patrick başını yere eğerek.

Alex Cormier'im kiminle çıktığından ona neydi? İsterse adam babası yaşında olsun.

"Whit," dedi Alex, "gelebildiğine çok sevindim." Onu yanağından öptü ve elini bırakmadan Patrick'e döndü. "Whit, bu Dedektif Patrick Ducharme. Patrick, Whit Hobart."

Adamın sağlam bir el sıkışması vardı ki bu yalnızca Patrick'i daha da sinirlendirmişti. Patrick tanıştırma seremonisinde yargıcın kendisi hakkında başka ne söyleyeceğini merak ederek bekliyordu. Ama zaten kadının kaç tane seçeneği vardı ki? Patrick onun eski bir dostu filan değildi. Barda otururken tanıştığı biri de değildi. İkisinin de Houghton davasıyla ilgilendiklerini bile söyleyemezdi çünkü bu durumda zaten birbirleriyle konuşmamaları gerekirdi.

Patrick o an Alex'in en başından beri kendisine bunu anlatmaya çalıştığını fark etti.

O anda May elinde katlanmış ve özenle zımbalanmış bir kese kâğıdı ile mutfaktan çıkageldi. "Al bakalım Pat," dedi. "Haftaya görüşürüz."

Patrick yargıcın kendisine baktığını hissedebiliyordu. "Aile saadeti," dedi Alex ve olabilecek en minik gülümsemeyle bir teselli ikramiyesi verdi ona.

"Sizinle karşılaştığıma sevindim Sayın Yargıç," dedi Patrick kibarca. Çıkarken restoranın kapısını öyle sert açtı ki kapı duvara çarptı. Arabasına varmaya yakın fark etti ki artık aç değildi.

Gece 11 haberlerinin baş hikâyesi Yargıç Cormier'in davadan çekilmesi konulu oturumdu. Jordan ile Selena göbeklerinin üzerine koydukları birer kâse mısır gevreği ile yataklarına uzanmışlar, belden aşağısı felç kalan bir kızın gözü yaşlı annesinin televizyon kameraları önünde ağlamasını izliyorlardı. "Kimse çocuklarımız adına konuşmuyor," diyordu kadın. "Eğer bu dava yasal bir pürüz nedeniyle altüst olursa... çocuklarımız bunu iki kez yaşayacak güce sahip değiller."

"Peter da değil," dedi Jordan.

Selena kaşığını elinden bıraktı. "Cormier o kürsüye sürünerek çıkmak zorunda kalsa bile davayı bırakmayacaktır."

"Kadının diz kapaklarına sıktıramayacağıma göre elimden bir şey gelmez değil mi?"

"Olaya olumlu yanından bakalım," dedi Selena. "Josie'nin ifadesinde geçen hiçbir şey Peter'ın aleyhine değil."

"Evet, çok haklısın." Jordan birden öyle bir doğruldu ki yorgana süt döktü. Kâsesini komodinin üzerine bıraktı. "Bu harika."

"Nesi harika?"

"Diana Josie'yi tanık olarak çağırmıyor çünkü kullanabileceği bir şey yok. Ama benim onu tanık olarak çağırmamı engelleyen bir durum da yok."

"Dalga mı geçiyorsun? Yargıcın kızını tanık listesine mi alacaksın?"

"Neden olmasın? Kız eskiden Peter'ın arkadaşıymış. Çocuğun arkadaş sayısı bir elin parmaklarını geçmiyor. Herhangi bir sıkıntı yok."

"Ama senin de kızdan alabileceğin pek bir şey yok–"

"Evet yok. Büyük ihtimalle hiçbir zaman tanık kürsüsüne çıkarmam. Ama savcının bunu bilmesine gerek yok." Dönüp Diana'ya sırıttı. "Ha keza... yargıcın da."

Selena da kâsesini kenara bıraktı. "Eğer Josie'yi tanık listene alırsan... Cormier davadan çekilmek zorunda kalacak."

"Aynen öyle."

Selena uzanıp Jordan'ın yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Sen var ya acayip iyisin."

"Bu neydi şimdi?"

"Dediğimi duydun."

"Evet ama," diye sırttı Jordan, "bir daha duymaktan zarar gelmez."

Kollarıyla Selena'yı sararken yorgan aşağı kaydı. "Seni küçük hırslı şey," diye mırıldandı Selena.

"O yüzden âşık olmadın mı zaten bana?"

Selena bir kahkaha attı. "Tipine bayılmamıştım zaten tatlım."

Jordan uzanıp, onu kendisiyle dalga geçme havasından çıkarmaya yeterli olacağını umut ettiği kadar uzun bir süre boyunca Selena'yı öptü. "Hadi bir bebek daha yapalım," diye fısıldadı.

"Daha birincisi sütten kesilmedi!"

"Öyleyse bebek yapma antrenmanı yapalım."

Bu dünyada karısının bir eşi daha olmadığını düşündü Jordan. Endamlı, baş döndürücü, kendisinden daha akıllıydı (bunu hiçbir zaman yüzüne karşı söylemese de) ve onunla öyle uyumluydu ki

neredeyse şüpheciliğini tamamen bir kenara bırakıp ruhların gerçekten de aramızda dolaştığına ikna olacaktır. Yüzünü Selena'nın bedeninde en sevdiği yere gömdü: boynunun omzuyla birleştiği, teninin akçaağaç şurubu renginde ve çok daha tatlı olduğu o noktaya.

"Jordan?" dedi Selena. "Hiç çocuklarımız için endişelendiğin oluyor mu? Yani... demek istediğim... uğraştığın şeyleri ve tanık olduklarımızı düşününce?"

Jordan sırtüstü döndü. "Tebrik ederim," dedi. "Bütün heyecanımızı öldürmeyi başardın."

"Ben ciddiyim."

Jordan iç geçirdi. "Tabii ki ben de bunları düşünüyorum. Thomas için endişeleniyorum. Tabii Sam için de. Ve arkalarından her kim gelecekse." Bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve karanlıkta karısıyla göz göze geldi. "Ama sonra onları dünyaya getirmemizin sebebinin bu olduğuna karar veriyorum."

"Nasıl yani?"

Selena'nın omzunun üzerinden bebek telsizinin yanıp sönen yeşil ışığına baktı. "Belki de," dedi Jordan, "dünyayı değiştirecek kişiler onlar olacaktır."

Whit, Alex'in aklındaki soruların cevabını vermemişti; onunla akşam yemeğinde buluşmadan evvel Alex bu işi çoktan kafasında çözmüştü zaten. Fakat Whit yaralarına merhem olmuş, kendine itiraf etmeye çekindiği makul gerekçe olmuştu. *Günün birinde yine önüne büyük bir dava gelir*, demişti. *Ama Josie ile bu günleri geri alamazsın*.

Hızlı bir şekilde odasına girdi çünkü bunun işin kolay kısmı olduğunu biliyordu. Kendisini davadan çekmek, bunun için gerekli dilekçeyi yazmak, ertesi gün Houghton davasının yargıcı olmadığı zaman başına geleceklerin yanında devede kulak kalırdı.

Artık bundan sonra o bir anne olmak zorundaydı.

Eleanor ortalıklarda görünmüyordu ancak gerekli evrakları Alex'in masasına bırakmıştı. Alex oturup önündekileri incelemeye koyuldu.

Geçen sefer bir araya geldiklerinde gıkını çıkarmayan Jordan McAfee, tanık kürsüsüne Josie'yi çağırmayı planladığına dikkatini çekiyordu.

İçinde bir alevin kendisini yaktığını hissetti. Alex bu duyguyu kelimelerle ifade edemiyordu, sevdiğiniz birinin rehin alındığını öğrendiğinizde içinizde canlanan hayvani içgüdüydü bu.

McAfee, Josie'yi bütün bu olanların ortasına sürüklemek gibi korkunç bir günah işlemişti ve Alex'in zihni bir anda onu bu davadan nasıl aldırabileceği, hatta barodan attırabileceği konusunda deli gibi çalışmaya başlamıştı. İntikamını hukuk çerçevesinde alıp alamayacağı umurunda bile değildi. Fakat birden sakinleşti. Uğruna her ne pahasına olursa olsun mücadele etmesi gereken kişi Jordan McAfee değildi, kızıydı. Onun yeniden incinmesine engel olmak için her şeyi yapardı.

Belki de her şeye rağmen içinde hâlâ iyi bir anne olma hamurunu taşıdığını fark ettirdiği için Jordan McAfee'ye teşekkür etmeliydi.

Alex bilgisayarının başına geçti ve yazmaya başladı. Dışarı çıkıp kâtibenin masasına doğru giderek elindeki kâğıdı Eleanor'a uzattığında kalbi güm güm atıyordu. Ama bu gayet normaldi öyle değil mi? İnsan bir uçurumdan atlamak üzereyken başka nasıl hissedebilirdi?

"Yargıç Wagner'i aramalısın," dedi Alex.

Arama emri çıkartması gereken kişi Patrick değildi. Fakat başka bir memurun adliyeye gitmekten bahsettiğini duyunca hemen araya girdi. "Ben de o tarafa gidiyordum," dedi. "İstersen senin işi de hallederim."

Aslında adliyeye filan gittiği yoktu, en azından az evvel bu iş için gönüllü olana dek. Sırf iyilik olsun diye git gel yetmiş kilometre yolu çekecek kadar iyi kalpli biri de değildi. Patrick tek bir sebepten ötürü oraya gitmek istiyordu: Alex Cormier'i görmek için bahane arıyordu.

Otoparkta boş bir yere park etti ve aracından iner inmez Alex'in Honda'sını gördü. Bu iyi bir şeydi çünkü, kim bilir, belki bugün izinli filan da olabilirdi. Fakat dikkatli bakınca araçta biri olduğunu fark etti... ve bu kişi yargıcın ta kendisiydi.

Kımıldamıyor, yalnızca camdan dışarı bakıyordu. Silecekler çalışıyordu ama yağmur yoktu. Ağladığının farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Patrick bir suç mahalline vardığında mağdurun gözyaşlarıyla karşılaştığı an hissettiği o rahatsız edici duyguyu ta içinde duydu. *Çok geç kaldım*, diye düşündü. *Yine*.

Patrick otomobile yaklaştı ancak yargıç onun geldiğini görmemiş olsa gerekti. Camı tıklattığında, Alex olduğu yerde sıçradı ve telaşla gözlerini sildi. Patrick eliyle camı indirmesini işaret etti. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"İyiyim."

"Pek iyi görünmüyorsunuz."

"Öyleyse bakma sen de," diye tersledi Alex.

Patrick parmaklarıyla kapının kenarından tuttu. "İsterseniz bir yere gidip konuşabiliriz? Size kahve ısmarlarım."

Yargıç iç geçirdi. "Sen bana kahve ısmarlayamazsın."

"Olsun, kahve içeriz bir şekilde." Doğruldu ve yan tarafa geçip yolcu kapısını açtı, arabaya bindi.

"Şu an görev başındasın," diye onu uyardı Alex.

"Öğle tatiline çıktım."

"Sabahın onunda mı?"

Patrick uzanıp kontağı çevirdi ve arabayı çalıştırdı. "Otoparktan çıkın ve sola dönün, tamam mı?"

"Yoksa ne olur?"

"Tanrı aşkına, belinde Glock taşıyan bir adamla tartışmamanız gerektiğini size hatırlatmama gerek var mı?"

Alex uzunca bir süre onu süzdü. "Beni kaçırıyor olamazsın herhalde," dedi yargıç ancak yine de denileni yaparak aracı hareket ettirdi.

"Daha sonra bana kendimi tutuklamamı hatırlatırsınız," dedi Patrick.

Alex babası tarafından yaptığı her işi hakkını vererek, en iyi şekilde yapmak üzere yetiştirilmişti ve belli ki bunun içine dibe vurmak da dâhildi. Niye bir çırpıda hayatının en büyük davasından azlini isteyip, peşinden de resmî izin alıp, davaya bakan dedektifle kahve içmeye gitmesin?

Ancak bir yandan da kendisine Patrick Ducharme ile dışarı çıkmasaydı, Altın Ejder Çin Lokantası'nın sabah onda açık olduğunu öğrenemeyeceğini söyledi.

Onunla çıkmasaydı, eve dönüp hayatına baştan başlaması gerekecekti.

Restorandaki herkes dedektifi tanıyor görünüyordu ve Alex'e bir fincan kahve getirmek üzere mutfağa dalmasına kimse sesini çıkarmadı. "Otoparkta gördüklerin," dedi Alex tereddütle. "Kimseye..."

"Arabanızda küçük bir sinir krizi geçirdiğini anlatmayayım mı?"

Önüne konan fincana baktı, nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Yaşadığı deneyimler ona birinin önünde zayıflığını sergileyecek olursa, bunu aleyhine kullanacaklarını öğretmişti. "Bazen yargıç olmak çok zor olabiliyor. İnsanlar senden hep öyle davranmanı bekliyorlar. Hastalıktan geberirken ve tek istediğin yatağında kıvrılıp ölmek olduğunda veya para üstünü bilerek eksik veren kasiyere çıkışmak istediğinde bile. Hata payın hiç yok."

"Sırrınız bende güvende," dedi Patrick. "Kolluk kuvvetlerinden hiç kimseye sizin de duygularınız olduğunu söylemeyeceğim."

Alex kahvesinden bir yudum aldı ve sonra başını kaldırıp ona baktı. "Şeker?"

Patrick kollarını kavuşturdu ve ona doğru eğildi. "Tatlım?" Alex'in yüzündeki ifadeyi görünce bir kahkaha patlattı ve sonra ona şeker

kâsesini uzattı. "Bana sorarsanız çok da büyütülecek bir şey değildi. Hepimiz bazen iş yerinde kötü günler geçiririz."

"Arabanda oturup ağladığın olur mu peki?"

"Son zamanlarda değil ama bir ara sinirden kudurup delil dolaplarını yerlere devirdiğim görülmüştür." Bir süt kabına süt doldurdu. "İkisini birbirinden bu derece ayırmanız gerekmiyor, biliyorsunuz."

"Neyi?"

"Yargıç olmakla, insan olmayı."

Alex kahvesine süt ilave etti. "Onu davadan kendimi azletmemi isteyenlere söyleyeceksin."

"Sizin bu aşamada bana dava hakkında konuşamayacağımızı söylemeniz gerekmiyor muydu?"

"Evet," dedi Alex. "Ne var ki ben artık davada değilim. Öğlen olmadan herkese ilan edilmiş olacak."

Patrick doğruldu. "Bu yüzden mi o kadar üzgündünüz?"

"Hayır. Davadan çekilmeye daha önce karar vermiştim zaten. Ama sonra savunmanın Josie'yi tanık listesine aldığını öğrendim."

"Niye ki?" diye sordu Patrick. "Hiçbir şey hatırlamıyor. Oraya çıkıp da ne anlatabilir?"

"Bilmiyorum." Alex başını kaldırdı. "Ya bu benim yüzümden olduysa? Ya avukatın bunu yapmasının tek sebebi benim ilk başvurduklarında davadan çekilmeyi kabul etmeyecek kadar inatçı olmamsa?" Utançtan yerin dibine girerek yine ağlamaya başladığını fark etti ve Patrick'in bunu görmemesini umarak gözlerini indirip başını eğdi. "Ya herkesin içinde kürsüye çıkıp, o günü yeniden yaşamak zorunda kalırsa?" Patrick ona bir peçete uzattı ve Alex gözlerini kuruladı. "Kusuruma bakma. Normalde böyle biri değilimdir."

"Kızı ölümün eşiğinden dönen her annenin bu durum karşısında sarsılmaya hakkı vardır," dedi Patrick. "Bakın; Josie ile iki kez görüştüm. İfadesini baştan aşağı biliyorum. McAfee onu kürsüye çıkarsa da fark etmez. İncinmesine sebep olacak hiçbir şey anlatması söz konusu değil. İşin güzel yanı, artık bir çıkar çatışması içine

düşme konusunda endişelenmenize gerek yok. Josie'nin şu an iyi bir yargıçtan ziyade, iyi bir anneye ihtiyacı var."

Alex buruk bir şekilde gülümsedi. "Benden başka seçeneğinin olmaması ne acı."

"Hadi ama yapmayın böyle."

"Doğru söylüyorum. Josie ile tüm hayatım bir dizi temassızlıktan ibaret."

"E tamam işte," dedi Patrick, "bir noktada temasınız varmış demek ki."

"İkimiz de o kadar eski günleri hatırlamıyoruz. Son zamanlarda senin Josie ile benden daha iyi sohbetlerin oldu." Alex kahve fincanına bakıyordu. "Josie'ye ne söylesem yanlış anlıyor. Bana başka bir gezegenden gelmişim gibi bakıyor. Bu olay olmadan önce ilgili bir anne gibi davranmadığım için şimdi de buna hakkım yokmuş gibi."

"Neden ilgili bir anne değildiniz?"

"Çalışıyordum. Çok çalışıyordum," dedi Alex.

"Birçok ebeveyn çok çalışıyor–"

"Ama ben yargıçlıkta iyiyim. Annelikte ise batırıyorum." Alex eliyle ağzını kapattı ancak gerçeği geri almak için artık çok geçti. Barın üzerinde, tüm zehirli varlığı önünde kümelenmiş yatıyor gibiydi. Kendine bile itiraf edemediği bir şeyi başkasına itiraf ederken ne düşünüyordu? Kendisini bundan daha açık bir şekilde hedef haline getiremezdi.

"Belki de Josie ile mahkemede önüne gelen insanlarla konuştuğunuz şekilde konuşmayı deneyebilirsiniz," diye öneride bulundu Patrick.

"Avukat gibi davranmamdan nefret ediyor. Hem ben mahkemede pek konuşmam ki. Çoğunlukla dinlerim."

"Sayın Yargıç," dedi Patrick. "Bu da yararlı olabilir."

Bir defasında, Josie daha bebekken, Alex onu bir an gözünün önünden kaçırdığında Josie bir sandalyeye tırmanmıştı. Odanın diğer ucundan bunu gören Alex, Josie'nin ağırlığının sandalyenin

dengesini bozmasını dehşet içinde izlemişti. Oraya yetişmesi ve Josie'nin düşmesini engellemesi imkânsızdı; bağırmaktan da çekiniyordu çünkü Josie'yi korkutacak olursa, düşmeyeceği varsa bile sandalyeden düşmesine sebep olabilirdi. Bu yüzden de Alex olduğu yerde kalakalmış, az sonra gerçekleşecek kazayı bekliyordu.

Fakat Josie sandalyeye çıkmayı başardı; sonra sandalyenin üzerinde ayağa kalktı ve en başından beri hedefi olan lambanın düğmesine erişti. Alex onun lambayı açıp kapamasını, yaptıklarının dünyayı değiştirebildiğini her gördüğünde yüzüne kocaman bir gülümseme yayılmasını izliyordu.

"Adliyede olmadığımıza göre," dedi Alex tereddütle, "bana sen diye hitap edersen memnun olurum."

Patrick gülümsedi. "Ben de şahsıma Majesteleri Kral Kamehameha olarak hitap etmeni tercih ederim."

Alex kendini tutamayıp güldü.

"Ama bu ismi hatırlamak kolay değil tabii. O yüzden Patrick yeterli olur." Kahve karafına uzandı ve Alex'in fincanını doldurdu. "İçebildiğin kadarı bedava," dedi.

Alex onun kahvesine ilk fincandakiyle aynı ölçekte süt ve şeker koymasını izledi. Adam dedektifti; detaylara dikkat etmek onun işiydi. Ne var ki Alex onu bu kadar iyi bir polis yapanın muhtemelen bu olmadığını düşündü. Diğer tüm polis memurları gibi zor kullanma seçeneği varken, o sizi iyilikle ağına düşürüyordu.

Alex bunun her zaman çok daha ölümcül olduğunu bilirdi.

Özgeçmişine yazacağı bir meziyet değildi bu ama Jordan, the Wiggles şarkılarıyla dans etmek konusunda müthiş yetenekliydi. En sevdiği şarkı "Hot Potato"ydu ama Sam'in asıl hoşuna giden "Fruit Salad"dı. Selena üst katta banyo yaparken, Jordan da çocuk şarkıları DVD'sini açmıştı. Selena çocuklarını medya bombardımanına tutmaya karşıydı ve kendi ismini yazmayı öğrenmeden başka şeyleri papağan gibi ezberlemesini istemiyordu. Selena hep Jordan'ın

bebekle başka şeyler yapmasını istiyordu; mesela Shakespeare'den parçalar ezberletmek ya da diferansiyel denklemler çözmek gibi ama Jordan televizyonun insanın beyninin bulamaca çevirmesi işlevine yürekten inanıyordu... en azından şöyle güzel bir tango çıkartmaya yetecek kadar.

Bebeklerin ağırlığı hep tam ölçüdeydi. En sonunda kollarınızdan bıraktığınızda, bir şeyler eksikmiş gibi hissediyordunuz. "Meyve salatası... pek de nefismiş!" diye tatlı tatlı mırıldanan Jordan, Sam ağzını açıp da kıkır kıkır gülene dek etrafında döndü.

O an kapı zili çaldı ve Jordan minik dans partneriyle beraber koridordan geçip kapıya gitti. Arka planda çalan şarkıyla uyumlu bir şekilde söylenerek kapıyı açtı. "Hadi bugün beraber bir meyve salatası yapalım," diye şarkısını söylerken verandasında kimin dikilmekte olduğunu idrak etti. "Yargıç Cormier!"

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Jordan yargıcın davadan çekildiğini biliyordu. Bu mutlu haber öğleden sonra kendisine ulaştırılmıştı. "Hayır, rica ederim. Buyursanıza... içeri." Jordan arkasına dönüp baktığında Sam'le beraber etrafa saçtıkları oyuncak denizini gördü. Selena aşağı inmeden evvel bunları toplasa iyi olacaktı. Elinden geldiğince fazla oyuncağı tekmeyle kanepenin arkasına yollayarak yargıcı salona buyur etti ve televizyonu kapattı.

"Bu oğlunuz olmalı."

"Evet." Jordan, müzik kapandığı için öfke nöbeti geçirse mi, geçirmese mi diye karar vermeye çalışan bebeğe baktı. "Sam."

Alex ona doğru uzandı ve Sam'in işaret parmağını kavramasını izledi. Sam muhtemelen Hitler'in bile yüreğini yumuşatacak kadar tatlıydı ama o bebeği görmek Yargıç Cormier'in yalnızca daha da sinirlenmesine sebep olmuştu. "Neden kızımı tanık listenize dâhil ettiniz?"

Ah.

"Çünkü," dedi Jordan, "Josie ile Peter eskiden arkadaşlarmış ve Josie'yi bir karakter tanığı olarak kullanabilirim."

"Onlar on sene önce arkadaştılar. Dürüst olun. Bunu beni davadan azlettirebilmek için yaptınız."

Jordan, Sam'i kucağında düzeltti. "Sayın Yargıç, size saygısızlık etmiş gibi olmayayım ama kimsenin bu davayı benim yerime görmesine müsaade edemem. Özellikle de artık davayla bağlantısı kalmamış bir yargıcın."

Alex'in gözlerinin ardından bir şimşek çaktığını gördü Jordan. "Elbette böyle bir şey olamaz," dedi Alex gergin bir sesle ve sonra arkasını dönüp çıktı.

♠

Bugün gidip hangi çocuğa popüler olmak isteyip istemediğini sorsanız, istemediğini söyler. Hâlbuki işin aslı, çölde susuzluktan ölüyorken bir şişe su mu, yoksa bir saniyede popüler olmak mı deseniz, muhtemelen ikinci seçeneği tercih eder.

Kapının vurulduğunu duyduğu an Josie defterini kaldırıp döşekle yatağın arasına, yani dünyadaki en abuk saklama noktasına attı.

Annesi odasına girdiği an Josie bir süreliğine neyin garip olduğunu anlayamadı. Sonra durumu çözdü: hava henüz kararmamıştı. Genellikle annesi işten eve döndüğünde akşam yemeği saati olurdu ama şu an saat 03.45'ti. Josie daha okuldan yeni dönmüştü.

"Seninle konuşmam gerek," dedi annesi, yanına oturarak. "Bugün kendimi davadan azlettirdim."

Josie ona bakakalmıştı. Hayatı boyunca annesinin herhangi bir hukuki mücadeleden geri adım atığını görmemişti. Hem daha yeni böyle bir şey yapmayacağından konuşmamışlar mıydı?

Öğretmeni dinlemediği sırada ona soru sorduğunda hissettiği o ezici baskıyı üzerinde duydu. Annesi birkaç gün önce bilmediği ne öğrenmişti de bu kararı vermişti?

"Ne oldu?" diye sordu Josie ve sesinin nasıl da titrediğini annesinin fark etmemesi için dua etti.

"Seninle konuşmak istediğim asıl konu bu kararımın sebebi zaten," dedi annesi. "Savunma makamı seni tanık listesini almış. Mahkemeye çıkmanı isteyebilirler."

"*Ne*?" diye bağırdı Josie ve bir an için her şey durdu: nefesi, kalbi, cesareti. "Ben mahkemeye çıkamam anne," dedi. "Bana bunu yaptırma. Lütfen..."

Annesi ona uzanıp sarıldı. Bu iyi bir şeydi çünkü her an puf diye yok olacağını düşünmeye başlamıştı. *Süblimasyon*, diye düşündü, *katı halden buhar haline geçme*. O anda fark etti ki yaşanan olaydan ötürü hiç girmediği fen sınavının konusu buydu.

"Dedektifle konuştum ve hiçbir şey hatırlamadığını biliyorum. O listede yer almanın tek sebebi, çok çok uzun zaman önce Peter'la arkadaş olman."

Josie kendini geri çekti. "Mahkemeye çıkmak zorunda kalmayacağıma yemin eder misin?"

Annesi tereddüt etti. "Tatlım, yapamam–"

"Yapmak zorundasın!"

"Gidip savunma avukatıyla konuşmaya ne dersin?" dedi annesi.

"Bu ne işe yarayacak?"

"Bunun seni ne kadar üzdüğünü görürse, seni tanık olarak kullanma konusunu yeniden düşünebilir."

Josie kendini yatağına bıraktı. Bir süre annesi saçlarını okşadı. Josie onun fısıldayarak, *Özür dilerim*, dediğini sandı ve sonra annesi kalkıp odadan çıktı, kapıyı arkasından kapattı.

"Matt," diye fısıldadı Josie, sanki sesini duyurabilecekmiş gibi; sanki cevap alabilecekmiş gibi.

Matt. İsmini tıpkı oksijen gibi teneffüs etti ve bin parçaya bölünüp kanına karıştığını, kalbine ulaştığını hayal etti.

Peter bir kurşun kalemi ikiye kırdı ve silgi olan tarafını mısır ekmeğine sapladı. "Mutlu yıllar bana," diye şarkı söyledi içinden. Şarkıyı devam ettirmedi; sonunu bildikten sonra ne anlamı vardı?

"Hey Houghton," diye seslendi bir gardiyan, "sana bir hediyemiz var."

Adamın arkasında Peter'dan pek de büyük olmayan bir çocuk duruyordu. Topuklarının üzerinde ileri geri sallanıyor ve burnundan sümüğü akıyordu. Gardiyan onu hücreye soktu. "Pastanı arkadaşınla paylaşmayı ihmal etme," dedi.

Peter burada patronun kim olduğunu bu çocuğa göstermek için ranzanın alt katına oturdu. Çocuk, kendisine verilen battaniyeye sıkı sıkıya sarılmış, başını yere eğmişti. Elini kaldırıp gözlüğünü yukarı ittirdi ve o an Peter bu çocukta bir tuhaflık olduğunu sezdi. Zihinsel engelli çocuklara has o donuk bakışa ve açık duran ağza sahipti.

Peter bu çocuğu neden kimsenin değil de onun yanına verdiklerini anladı: Onu becerme ihtimali en düşük olan kişinin Peter olduğunu düşünmüşlerdi.

Ellerinin yumruk olduğunu hissetti. "Bana baksana sen," dedi Peter.

Çocuk başını Peter'a doğru çevirdi. "Benim bir köpeğim var," dedi. "Senin köpeğin var mı?"

Peter gardiyanların kameradan bu komediyi izlediklerini ve Peter'ın bu saçmalığa katlanmasını beklediklerini gözünde canlandırdı.

Ondan bir şey bekliyorlardı.

Uzanıp çocuğun gözünden gözlüğünü kaptı. Siyah plastik çerçeveli, kavanoz dibi gibi bir gözlüktü. Çocuk kendi yüzünü tutarak ciyak ciyak bağırmaya başladı. Çığlığı havalı bir korna gibiydi.

Peter gözlüğü yere attı ve üstüne bastı ancak kauçuk terlikleri pek zarar veremedi. O da yerden aldığı gibi hücrenin parmaklıklarına vura vura paramparça etti.

Gardiyanlar o sırada Peter'ı çocuktan uzaklaştırmak için koşup gelmişlerdi. Ona dokunduğu da yoktu ya. Diğer mahkûmların

tezahüratları arasında onu kelepçelediler. Hücrelerin arasından başgardiyanın odasına götürdüler.

Bir sandalyeye iki büklüm çöktü. Başgardiyan gelene kadar başka bir gardiyan başında durup nefesinin düzelmesini bekledi. "Bu neydi şimdi Peter?"

"Bugün benim doğum günüm," dedi Peter. "Yalnız başıma kutlamak istedim."

Silahlı saldırıdan önce dünyadaki en güzel şeyin yalnız kalmak olduğunu düşünürdü, böylece kimse ona topluma ayak uyduramadığını söyleyemezdi. Ama anlamıştı ki o da kendisinden pek hoşlanmıyordu.

Başgardiyan disiplin cezası alacağından bahsetmeye başladı; bu olayın duruşmasını nasıl etkileyeceğinden, az sayıdaki imtiyazını kaybedeceğinden. Peter onu duymazdan geliyordu.

Onun sözleri yerine bu olay yüzünden bir hafta televizyon izleyemeyecek olan diğerlerinin kendisine ne kadar kızacaklarını düşündü.

Jordan'ın zorbalığa maruz kalmış mağdur sendromunu ve buna gerçekten inanıp inanmadığını düşündü. Herhangi bir kimse buna inanacak mıydı acaba?

Onu cezaevine görmeye gelen hiç kimsenin, annesinin, avukatının asıl söylemeleri gerekeni hiç söylemediklerini düşündü: Peter sonsuza dek hapiste kalacak ve tıpkı buna benzer bir hücrede ölecekti.

Kafasına bir kurşun sıkıp ölmeyi yeğleyeceğini düşündü.

Geceleri hapishanenin beton köşelerinde nasıl yarasaların kanat seslerinin ve çığlıkların duyulduğunu düşündü. Kimse ağlayacak kadar aptal değildi.

Cumartesi sabahı saat dokuzda Jordan pijamalarıyla kapıyı açtı ve "Şaka yapıyor olmalısınız," dedi.

Yargıç Cormier yüzünde bir gülümsemeyle ona bakıyordu. "Bu saatte böyle çat kapı geldiğimiz için çok özür dilerim," dedi. "Ama insanın çocuğunun bir derdi olunca... doğru düşünemediğini tahmin

edersiniz." Yanında duran minik kopyasıyla kol kola karşısındaydılar. *Josie Cormier,* diye düşündü Jordan, bir yaprak gibi sallanan kızı incelerken. Omuzlarına inen kestane rengi saçları ve ona bakamayan mavi gözleri vardı.

"Josie çok korkuyor," dedi yargıç. "Acaba beraber oturup şu konuyu konuşabilir miyiz diye düşündüm... belki onu tanık olmak konusunda rahatlatabilirsiniz. Bildiklerinin size yarar olup olmayacağını dinleseniz."

"Jordan? Kim gelmiş?"

Jordan arkasını döndüğünde arkasında kucağında Sam'le Selena'yı gördü. Üzerinde flanel pijamaları vardı, bir nebze daha resmî sayılabilecek bir kılıktaydı.

"Yargıç Cormier tanıklık etmesi konusunda Josie ile konuşup konuşamayacağımızı soruyor," dedi, çaresiz bir şekilde Selena'ya başının büyük dertte olduğunu anlatmaya çalışarak. Bir ihtimal Josie hariç hepsi Jordan'ın onu listeye almasının tek sebebinin Cormier'e davadan el çektirmek olduğunu biliyorlardı.

Jordan yeniden yargıca döndü. "Yani, henüz planlama aşamasına pek geçmedim."

"Onu tanık olarak çağırmayı düşündüyseniz illaki kafanızdan geçen bir sebep vardır... yoksa adını listeye yazmazdınız," diye dikkatini çekti Alex.

"Sekreterimi arayıp bir randevu alsanız daha iyi olurdu sanki–"

"Bence şimdi konuşalım," dedi Yargıç Cormier. "Lütfen. Buraya bir yargıç olarak değil, yalnızca bir anne olarak geldim."

Selena öne doğru yaklaştı. "Lütfen içeri buyurun," dedi, boştaki eliyle Josie'nin omzuna sarılarak. "Sen Josie olmalısın. Bu da Sam."

Josie utangaç bir ifadeyle bebeğe gülümsedi. "Merhaba Sam."

"Tatlım misafirlerimize kahve veya meyve suyu ikram etsene sen?"

Jordan şaşkın şaşkın karısına bakıyor, ne yapmaya çalıştığını anlamaya uğraşıyordu. "Elbette. Lütfen içeri geçin?"

Şanslarına, ev Cormier'in ilk geldiği zamanki halinde değildi: tezgâhta bulaşıklar birikmemişti, kâğıt mendiller masanın üzerine saçılmamıştı, oyuncaklar derli topluydu. Ne diyebilirdi ki Jordan; karısı tertip düzen hastasıydı. Mutfak masasındaki sandalyelerden birini çekerek önce Josie'yi, sonra da annesini oturttu. "Kahvenizi nasıl alırsınız?" diye sordu.

"Hiç zahmet etmeyin," dedi Alex. Masanın altından uzanıp kızının elini tuttu.

"Sam ve ben salona geçiyoruz," dedi Selena.

"Kalsaydınız?" Jordan ona burada kendisini tek başına kaderine terk etmemesi için yalvaran ölçülü bir bakış attı.

"Biz sizin dikkatinizi dağıtmayalım," dedi Selena ve bebeği alıp götürdü.

Jordan Cormierlerin karşısına çöktü. Pratik düşünmekte iyiydi; buna da bir çözüm bulurdu mutlaka. "Açıkçası," dedi, "öyle korkulacak bir şey yok ortada. Yalnızca Peter'la arkadaşlığınız konusunda birkaç basit soru soracaktım size."

"Biz arkadaş değiliz," dedi Josie.

"Evet, bunu biliyorum. Ama eskiden öyleymişsiniz. Onu ilk tanıdığınız zamanlarla ilgileniyorum."

Josie annesine baktı. "Anaokulu yılları veya daha eski zamanlar."

"Pekâlâ. Sizin evinizde mi oynardınız? Ya da onların?"

"İkisinde de."

"Sizinle birlikte takılan başka arkadaşlarınız var mıydı?"

"Pek sayılmaz," dedi Josie.

Alex dinliyordu ama McAfee'nin sorularına bir avukat zihniyetiyle kulak vermeden de edemedi. *Elinde hiçbir şey yok*, diye düşündü. *Söyledikleri tamamen önemsiz.*

"İkiniz ne zaman ayrı ayrı takılmaya başladınız?"

"Altıncı sınıfta," diye yanıtladı Josie. "Farklı şeylerden hoşlanmaya başladık."

"Bunun sonrasında Peter'la herhangi bir temasın oldu mu?"

Josie oturduğu yerde kıpırdandı. "Okulda filan karşılaşıyorduk işte."

"Onunla beraber çalışmışlığınız da var değil mi?"

Josie yeniden annesine baktı. "Çok uzun süre değil."

Anne kız, ikisi birden Jordan'ın gözünün içine beklentiyle bakıyorlardı ve bu çok garipti çünkü Jordan sohbetin gidişine göre o anda uyduruyordu soruları. "Matt ile Peter arasındaki ilişki nasıldı peki?"

"Bir ilişkileri yoktu," dedi Josie ama yanakları kızarmaya başlamıştı.

"Matt, Peter'a onu mutsuz edecek bir şeyler yaptı mı hiç?"

"Olabilir."

"Biraz daha ayrıntı verebilir misin?"

Josie başını iki yana sallayarak reddetti, dudakları sımsıkı kapalıydı.

"Matt ile Peter'ı en son ne zaman birlikte görmüştün?"

"Hatırlamıyorum," diye fısıldadı Josie.

"Kavga mı etmişlerdi?"

Josie'nin gözleri dolmuştu. "Bilmiyorum." Dönüp annesine baktı ve sonra yavaşça başını masaya indirip, yüzünü koluna gömdü.

"Tatlım, sen istersen geç biraz diğer odada kendine gel?" dedi yargıç sakin bir tonla.

İkisi de Josie'nin salona geçip bir sandalyeye oturmasını, gözlerini kurulayıp yerde oynamakta olan bebeğin üzerine doğru eğilmesini izlediler.

"Bakın," dedi Yargıç Cormier iç geçirerek. "Davayı bıraktım. Onu bu sebeple tanık listesine koyduğunuzu biliyorum, hem de kürsüye hiç çağırmama olasılığınız olmasına rağmen. Fakat şu an bunu sorgulamıyorum. Karşımdaki ebeveynle bir ebeveyn olarak konuşuyorum. Size Josie tarafından imzalanmış, hiçbir şey hatırlamadığına

dair yeminli bir ifade verirsem, onu tanık sandalyesine oturtmayı yeniden düşünür müsünüz?"

Jordan dönüp salona baktı. Selena Josie'yi yere, yanına oturtmuştu. Josie Sam'in ayaklarına doğru bir oyuncak uçağı itiyordu. Sam yalnızca bebeklere özgü o içten kahkahayı patlattığı an, Josie de hafifçe gülümsemişti. Selena o esnada Jordan'la göz göze geldi ve kaşlarını durum nedir der gibi kaldırdı.

Jordan istediğini elde etmişti: Cormier'in azli. Şimdi onun için bu cömertliği yapabilirdi.

"Peki," dedi Jordan. "Bana yeminli ifadeyi getirin."

"Sütü kaynatın derken," dedi Josie, dibi tutmuş tencereyi ovalarken, "bunu kast ettiklerini pek sanmıyorum."

Annesi bir el bezi aldı. "Nereden bilebilirdim ki böyle olacağını?"

"Belki de pudingden daha kolay bir şeyle başlamalıydık," diye öneride bulundu Josie.

"Mesela?"

Josie gülümsedi. "Kızarmış ekmek?"

Annesi artık gündüzleri evde olduğundan, yerinde duramıyordu. Bu yüzden de yemek yapmaya sarmıştı. Ancak itfaiyeciysen ve iş güvenliğine ihtiyacın varsa bu iyi bir fikir olabilirdi. Annesi tarife harfiyen uyduğunda bile sonuç olması gerektiği gibi çıkmıyordu ve sonrasında Josie kaçınılmaz olarak ayrıntılara eğiliyor ve kabartma tozu yerine karbonat, mısır unu yerine tam buğday unu koyduğunu fark ediyordu. (*Evde kalmamış, n'apayım*, diye savunuyordu annesi kendini.)

İlk başta Josie sırf kendini korumak için annesine akşamları aşçılık kurslarına gitmesini önerdi. Annesinin Kutsal Kâse muamelesi yaparak önüne koyduğu kömürleşmiş, tuğla gibi köfteye ne yorum yapacağını bilemiyordu. Ama sonra anladı ki bu iş eğlenceliydi. Annesi her şeyi biliyormuş gibi davranmadığında (iş yemek pişirmeye geldiğinde kesinlikle bilmiyordu), birlikte vakit geçirmesi

gayet keyifli bir insana dönüşüyordu. Josie için kontrol sahibi olduğunu görmek de güzel bir histi. Ne olduğunun önemi yok; çikolatalı puding yapmak veya tencerenin dibini sıyırmak, fark etmiyordu.

Bu gece pizza yapmışlardı. Josie bunu bir başarı olarak görüyordu; ta ki annesi pizzayı fırından çıkarmaya çalışırken fırının içine düşürene dek. Onlar da yemekte kızarmış peynir yemek zorunda kalmışlardı. Dondurulmuş paketlerden birini açıp hazır salata çıkarmışlardı. Josie, annesinin ne kadar uğraşırsa uğraşsın bunu da batıramayacağını düşünmüştü. Ama puding felaketi yüzünden tatlıları yoktu.

"Sen nasıl oldu da başımıza şef kesildin bakayım?" diye sordu annesi.

Josie omuz silkti ve musluğu kapatıp elindeki sarı bulaşık eldivenlerini çıkardı. "Hazır çorba içmekten içim dışıma çıkmıştı da," dedi.

"Ben evde yokken ocağı yakma demedim mi ben sana?"

"Dedin ama seni dinlemedim."

Bir defasında, Josie beşinci sınıftayken, öğrencilere ahşap çubuklardan köprü inşa etme ödevi verilmişti. Amaç, en fazla baskıyı kaldırabilecek tasarımı ortaya çıkarmaktı. Annesinin onu Connecticut Nehri üzerindeki köprülerin kemerlerini, direklerini, destek noktalarını incelemeye götürdüğünü hatırlıyordu. Gerçek köprülerin aynısını yapmak için uğraşmıştı. Çalışmanın sonunda askeriyeden iki mühendis her bir köprüye ağırlık ve tork uygulamak üzere özel olarak tasarlanmış bir makineyle gelip hangi çocuğunun köprüsünün en dayanıklı olduğunu test edeceklerdi.

Teste aileler de davetliydi. Josie'nin annesinin o gün duruşması vardı, gelmeyen tek anne onunkiydi. Ne var ki şu an annesinin o gün geldiğini, en azından son on dakikaya yetiştiğini hatırlıyordu. Çubukların önce esneyip çatırdadığı, sonra da tam bir felaket filmindeki gibi paramparça oldukları basınç testini kaçırmıştı ama Josie'nin toparlanmasına yardımcı olmak için tam zamanında yetişmişti.

Tencere pırıl pırıl olmuştu. Süt kutusunun yarısı duruyordu. "Yeniden deneyebiliriz," diye öneride bulundu Josie.

Annesinden cevap gelmeyince ona döndü. "İyi olur," dedi annesi sessizce ama o anda ikisi de tatlı yapmaktan bahsetmiyordu.

O sırada kapı çalındı ve elinize konan bir kelebek kadar narin olan aralarında o bağ kopuverdi. "Birini mi bekliyordun?" diye sordu Alex.

Beklemiyordu ama yine de gidip kapıyı açtı. Karşısında, daha önce kendisinin ifadesini alan dedektif duruyordu.

Dedektifler yalnızca başınız ciddi beladayken dayanmazlar mıydı kapınıza?

Nefes al, diye kendine telkinde bulundu Josie ve annesi kim gelmiş diye kapıya geldiği anda Josie, dedektifin elindeki şarap şişesini fark etti.

"Aa," dedi annesi. "Patrick."

Patrick mi?

Josie dönüp baktığında annesinin yanaklarının pembeleştiğini gördü.

Dedektif şarap şişesini uzattı. "Aramızdaki tek bağın bu olduğunu düşündüm de..."

"Ne diyeceğim size?" dedi Josie rahatsız bir şekilde. "Benim biraz ödevim var, gidip çalışayım en iyisi." Artık bu ödevi nasıl yapacağı kısmını çözme işini annesine bıraktı çünkü ödevini zaten yemekten önce bitirmişti.

Annesinin ne söylediğini duymamak için ayaklarını özellikle daha sert vurarak merdivenleri uçarcasına çıktı. Odasına girince müziği son ses açtı ve kendini yatağına atıp tavanı seyretmeye koyuldu.

Josie'nin gece yarısından sonra sokağa çıkma yasağı vardı. Artık bunu uygulamaya gerek kalmıyordu ama önceden, şartlar şu şekildeydi: Matt gece yarısından önce Josie'yi eve getirmek zorundaydı; buna karşılık Josie'nin annesi de onlar eve girdiği an buhar olup ortadan yok olur, Matt'le ikisi salonda rahat etsinler diye üst kata çekilirdi. Josie annesinin hangi mantıkla böyle yaptığını bir türlü anlamazdı; arabada ya da okuldaki sahanın tribünleri altında değil de

kendi salonunda bunu yapmasının daha güvenli olması dışında. Karanlıkta nasıl birleştiklerini, bedenlerinin kaynaştığını ve sessiz olmak için yırtındıklarını hatırlıyordu. Annesinin her an su içmek ya da bir aspirin almak üzere alt kata inebilme ihtimalinin yarattığı gerilimse, olayı çok daha heyecanlı hale getiriyordu.

Sabahın üçünde ya da dördünde, gözleri uykusuzluktan iyice sulanmış ve çenesi Matt'in sakallarından tahriş olmuş haldeyken Josie onu öpüp uğurlardı. Arabasının arka lambalarının sönen bir sigaranın ateşi gibi gözden kaybolmasını izlerdi. Sonra ayak uçlarına basarak üst kata çıkar, annesinin odasının önünden geçer ve şunu düşünürdü: Kızının nasıl biri olduğunu hiç bilmiyorsun.

"Bana içki ısmarlamana izin vermezken," dedi Alex, "koca bir şişe şarabı almayı kabul edeceğimi de nereden çıkardın?"

Patrick sırıttı. "Şişeyi sana vermiyorum ki. Şişeyi açacağım ve sen de istersen biraz ödünç alabilirsin."

Lafını söyler söylemez, yolu biliyormuş gibi evin içine daldı. Mutfağa girdi, iki defa kokladı. Yanmış pizza hamuru ve dibi tutmuş süt kokuyordu. Tirbuşon bulana dek çekmeceleri rastgele açıp kapatmaya başladı.

Alex kollarını kavuşturmuştu. Üşüdüğünden değil, daha önce hiç içinde böyle bir sıcaklık hissetmediğinden. Sanki bedeninde ikinci bir güneş sistemi doğmuştu. Patrick'in bir dolaptan iki şarap kadehi alıp doldurmasını izledi.

"Sivil hayata," dedi kadehini kaldırarak.

Şarap yoğun ve lezzetliydi; kadife gibi; güz gibi. Alex gözlerini kapadı. O ana tutunmak, benliğinin derinliklerinde hissetmek istiyordu.

"Ee, nasılmış bakalım işsiz olmak?" diye sordu Patrick.

Alex bir an düşündü. "Bugün tavayı yakmadan kızarmış peynirli sandviç yapmayı başardım."

"Umarım çerçeveletmişsindir."

“Yok, o işi savcılığa bıraktım.” Minik şakasına gülümserken aklına Diana Leven’in yüzü gelince gülümseme filan kalmadı. “Hiç kendini suçlu hisseder misin?” diye sordu Alex.

“Ne için?”

“Bir anlığına yaşanan her şeyi neredeyse unuttuğun için.”

Patrick kadehini elinden bıraktı. “Bazen, delilleri incelerken ölen çocuklardan birinin parmak izini veya fotoğrafını veya ayakkabısını filan gördüğümde, biraz daha uzun süre inceliyorum. Kulağa delice gelebilir ama birinin bunu yapması lazım ki bir-iki dakika daha fazla hatırlansınlar.” Alex’in gözlerine baktı. “Biri öldüğü zaman, o an sona eren yalnızca onların hayatları olmuyor anlıyor musun?”

Alex kadehini kaldırdı ve hepsini içti. “Bana onu nasıl bulduğunu anlat.”

“Kimi?”

“Josie’yi. O gün.”

Patrick onun gözlerinin içine baktı ve Alex o an Patrick’in kafasında bir muhasebe yaptığını anladı. Alex’in kızının neler yaşadığını öğrenme hakkıyla, onu içini acıtacak gerçeklerden koruma isteği arasında sıkışmıştı. “Soyunma odasındaydı,” diye başladı alçak bir sesle. “İlk başta şey sandım... onun da öldüğünü sandım çünkü Matt Royston’un yanında, kanlar içinde yüzüstü yatıyordu. Fakat sonra hareket etti ve–” Sesi titremeye başladı. “Hayatımın en güzel anıydı o.”

“Sen bir kahramansın, bunu biliyorsun değil mi?”

Patrick başını iki yana sallayarak reddetti. “Ben ödleğin tekiyim. O binaya dalmamın tek sebebi, bunu yapmasaydım ömrümün sonuna dek kâbuslar görecek olmamdı.”

Alex ürperdi. “Ben kâbuslar görüyorum. Üstelik orada değildim bile.”

Patrick onun elinden şarap kadehini aldı ve falına bakar gibi avucunun içini yakından inceledi. “Belki de uyumamayı denemelisin,” dedi Patrick.

Bu kadar yakından Patrick'in teni çam ve nane kokuyordu. Alex kalbinin atışını parmak uçlarında hissediyordu. Patrick'in de bunu hissedebildiğini hayal etti.

Bundan sonra ne olacağını, ne olması gerektiğini bilmiyordu ama rastgele, tahmin edilemez, rahatsız edici olacaktı. Kendini geri çekmeye hazırlanıyordu ki Patrick'in eli onunkini sıktı ve buna izin vermedi. "Bu kadar yargıçlığa lüzum yok Alex," diye fısıldadı ve onu öptü.

Bir renk, his ve baskı fırtınası içinde duyguları geri geldiğinde, insanın elinden gelen yegâne şey, yanındaki kişiye tutunmak ve bunu atlatabilmeyi ummaktı. Alex gözlerini kapadı ve kendini en kötüsüne hazırladı ama bu öyle kötü bir şey değildi; yalnızca farklıydı. Daha karmaşıktı. Tereddüt içindeydi ve sonra o da kaybettiği şeyi bulmadan evvel kontrolü yitirmesi gerektiğini kabullenerek Patrick'i öptü.

Bir Ay Öncesi

Birine âşık olduğunuzda, birleşmenizin belirli bir düzeni vardır. Bunu fark etmeyebilirsiniz bile ancak bedenleriniz bir koreografi halinde hareket eder: kalçalara bir dokunuş, saçları okşayan bir el, birkaç kısa öpücük, sonra bir ara, ardından daha uzun bir öpüşme, giysinizin altına sokulan bir el. Bu bir rutindir ama sıkıcı olmayan bir rutin. Birbirinize uyum sağlamayı bu şekilde öğrenmişsinizdir sadece ve bu sebeple de bir erkekle uzun süre beraber olduğunuzda öpüşürken dişleriniz birbirine sürtünmez, burunlarınız ya da dirsekleriniz çarpışmaz.

Matt ile Josie'nin de bir düzeni vardı. Sevişmeye başladıklarında, Matt onun üzerine eğilir ve dünyanın başka hiçbir yerini göremiyormuşçasına ona bakardı. Josie bunun hipnotizmadan farksız olduğunu düşünürdü çünkü bir süre sonra o da aynı şekilde hissetmeye başlardı. Ardından onu çok hafif, neredeyse dudaklarına değmeden öperdi ve sonunda Josie onu kendine çekmek zorunda kalırdı. Matt bedeninin aşağılarına iner, dudaklarından boynuna, boynundan göğüslerine geçerdi ve sonra parmakları kot pantolonunun düğmelerinde bir arama kurtarma çalışması yapardı. Bütün bunlar yaklaşık on dakika sürerdi ve sonra Matt üzerinden kalkıp cüzdanından prezervatif çıkarırdı.

Josie bundan şikâyetçi değildi. Hatta bu düzenden hoşlanıyordu. Tepeye tırmanan bir eğlence treninde gibi hissederdi kendini. Az sonra aşağı doğru ineceğini biliyordu ve aynı zamanda bunu durdurmak için hiçbir şey yapamayacağını da biliyordu.

Salondaydılar, karanlıktı, sesleri duyulmasın diye televizyonu açık bırakmışlardı. Matt çoktan onu soymuş, şimdi de bir metcezir dalgası gibi üzerine eğilerek boxer çamaşırını indiriyordu. Serbest kalınca Josie'nin bacaklarının arasında yerini aldı.

"Hey," dedi Josie, Matt içine girmeye çalışırken. "Bir şeyi unutmuyor musun?"

"Aman Jo. Bir sefer de aramızda bir şey olmasın istiyorum."

Ağzından dökülen sözcükler de en az öpücükleri ya da dokunuşu kadar onu eritebiliyordu; artık bunu iyice öğrenmişti. Matt prezervatif paketini açtığı an havaya yayılan ve sonuna dek ellerinden gitmeyen o lastiğimsi kokudan nefret ediyordu Josie. Hem Matt'in içinde olmasından daha güzel bir his olabilir miydi? Josie hafifçe kımıldandı, bedeninin ona uyum sağladığını hissetti ve bacakları titremeye başladı.

Josie on üç yaşında regl olduğunda, annesi ona tipik anne kız sohbetiyle durumu açıklama gereği görmemişti. Bunun yerine ona olasılıklar ve istatistikler hakkında bir kitap vermişti. "Her seks yaptığında ya hamile kalırsın ya da kalmazsın," demişti. "İhtimal yüzde elli-ellidir. Bu yüzden korunmadan sadece bir defa seks yaptığında ihtimallerin senin lehine olduğunu düşünme ahmaklığına sakın düşme."

Josie, Matt'i kendinden uzaklaştırdı. "Bence yapmamalıyız," diye fısıldadı.

"Seks mi yapmamalıyız?"

"Şey olmadan... yapmamalıyız. Anladın işte."

Matt hayal kırıklığına uğramıştı, Josie yüzünün bir an için donup kalmasından bunu anlayabiliyordu. Ama içinden çıktı, el yordamıyla cüzdanını buldu ve içinden bir prezervatif çıkardı. Josie paketi elinden aldı, yırtıp açtı ve takmasına yardımcı oldu. "Bir gün," diye söz başladı ama o sırada Matt kendisini öpünce Josie ne diyeceğini unuttu.

Lacy kış boyunca geyiklere yardımcı olabilmek için arka bahçeye mısır küspesi serpmeye ta kasım ayında başlamıştı. Kış mevsiminde geyiklere bu şekilde doğal olmayan yöntemlerle destek verilmesini hoş karşılamayan insanlar da vardı. Bunlar çoğunlukla kışı atlatan

geyiklerin yazın bahçelerini talan ettikleri kişilerdi fakat Lacy bunu karma felsefesi dâhilinde yorumluyordu. Lewis onları avlamaya devam ettiği sürece, Lacy de bunu telafi etmek için elinden az da olsa ne geliyorsa yapacaktı.

Ayağına kar botlarını geçirdi. Yerlerde bunu haklı çıkaracak kadar kar vardı hâlâ ancak hava da bitkilerin filiz vermeye başlaması için yeterince ısınmıştı ki bunun anlamı, en azından kâğıt üzerinde baharın geldiğiydi. Lacy dışarı adımını attığı an burnuna komşudan yükselen akçaağaç şurubunun havayı şeker kristalleri gibi dolduran kokusu geldi. Elindeki mısır kovasını arka bahçedeki salıncağın oraya doğru taşıdı. Çocukların küçükken oynadıkları bu ahşap oyuncağı Lewis her nedense el atıp sökmemişti.

"Anne."

Lacy arkasına dönüp baktığında Peter'ı elleri kot pantolonunun ceplerinde dikilirken gördü. Üzerinde bir tişört, bir de yelek vardı ve Lacy onun soğuktan donmakta olduğunu düşündü. "Merhaba tatlım," dedi. "Ne var ne yok?"

Lacy son zamanlarda Peter'ın bırakın bahçeyi, odasından dışarı çıktığı zamanların sayısının bir elin parmaklarını geçmediğinden emindi. Ergenliğin bir parçasıydı bu. Kendilerini bir deliğe tıkıp, kapalı kapıların ardında kim bilir neler yapıyorlardı. Peter ise bilgisayara gömülüyordu. Devamlı bilgisayar başındaydı. İnternette boşa vakit geçirmekten ziyade programlamayla uğraşıyordu ve böylesi bir tutkuyu insan nasıl eleştirebilirdi?

"Hiç. Ne yapıyorsun?"

"Kış boyu yaptığım şeyin aynısı."

"Ciddi misin?"

Lacy başını kaldırıp ona baktı. Dışarıdaki doğanın güzelliği karşısında Peter çok eğreti görünüyordu. Narin vücut hatları arkasındaki sarp dağlarla aşırı bir uygunsuzluk içindeydi. Teni ise kar gibi beyazdı. Peter aykırı duruyordu ve Lacy, Peter'ı nerede görürse görsün bu gözlemi çoğu zaman yapabildiğini fark etti.

"Tut bakayım şunu," dedi Lacy kovayı ona uzatarak. "Yardım et."

Peter kovayı aldı ve avuç avuç mısırı yerlere serpmeye başladı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Babama senin çıkma teklif ettiğin doğru mu?"

Lacy sırıttı. "Ben etmesem, sonsuza dek beklerdim. Baban pek çok konuda harikadır ama işaretleri algılamaya gelince berbattır."

Lewis ile kürtaj yanlısı bir yürüyüşte tanışmıştı. Bu hayatta bebek sahibi olmaktan daha güzel bir şey olamayacağını size ilk söyleyecek kişi Lacy olsa da o bir realistti. Sahip oldukları çocuğun iyi bir hayat sürme olasılığının gayet düşük olduğunu anlamak için çok genç, çok fakir ya da çok fazla sorumluluk altında ezilmiş o kadar çok anneyi evine göndermişti ki. Bir arkadaşıyla birlikte Concord'da valiliğin önündeki bir yürüyüşe gitmişlerdi ve ellerinde dövizlerle binanın merdivenlerinde bir kadın dayanışması oluşturmuşlardı: KÜRTAJA KARŞIYIM VE OYUMU KÜRTAJ ALEYHİNDE KULLANIYORUM. O gün kalabalığı incelemiş ve protestocuların arasında iyi giyimli, takım elbiseli, kravatlı tek başına bir adama gözü ilişmişti. Lacy ondan çok etkilenmişti. Protestocu olarak tamamen kalıpların dışındaydı. "Şuna bak," demişti Lacy ona doğru yaklaşarak. "Ne gün ama..."

"Ya, sorma."

"Daha önce gelmiş miydin buraya?" diye sordu Lacy.

"Hayır, ilk kez," dedi Lewis.

"Ben de."

Taş merdivenlere yeni bir protestocu grubu gelince birbirlerinden ayrılmışlardı. Lewis'in elinde taşıdığı eşyaların arasından bir sayfa kâğıt yere düştü o anda fakat Lacy kâğıdı alıp da ona iade edene dek kalabalık Lewis'i yutmuştu. Bu, çok daha büyük bir şeyin kapak sayfasıydı; üst tarafındaki zımba teli deliklerinden ve üstünde yazan başlıktan bunu anlamak kolaydı: "New Hampshire'da kamu eğitim

kaynaklarının dağıtımı: eleştirel bir analiz." Ayrıca yazarın ismi de yazıyordu: Lewis Houghton, Sterling Üniversitesi İktisat Bölümü.

Lewis'e telefon edip bu kâğıdın kendisinde olduğunu söylediğinde, Lewis ona ihtiyacı olmadığını, başka bir çıktısını alabileceğini belirtmişti. "Evet ama," dedi Lacy, "benim bunu sana iade etmem gerek."

"Niye ki?"

"Böylece akşam yemeği esnasında bana ne üzerinde çalıştığını anlatabilirsin."

Suşi yemek üzere dışarı çıktıkları gün Lacy aslında Lewis'in o gün valilikte bulunmasının kürtaj yürüyüşüyle alakasının olmadığını, Lewis'in valiyle bir randevusunun olduğunu öğrenmişti.

"Peki ama ona nasıl söyledin?" diye sordu Peter. "Yani ondan hoşlandığını filan?"

"Hatırladığım kadarıyla, üçüncü randevumuzda onu tutup kendime çektim ve öptüm. Ama bir yandan da çenesini kapatmak için de yapmış olabilirim bunu çünkü serbest ticaret diye tutturmuş, anlatıyor da anlatıyordu." Lacy omzunun üzerinden arkasına baktı ve birden bütün bu soruların sebebini anladı. "Peter," dedi gülümseyerek, "hoşlandığın biri var mı?"

Peter'ın soruya cevap vermesine gerek kalmadı. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

"Adını öğrenmem mümkün mü acaba bu kızın?"

"Hayır," dedi Peter kesin bir tonla.

"Olsun, çok da önemli değil." Peter'ın koluna girdi. "Sana öyle imreniyorum ki. Birbirinizden başka bir şey düşünemediğiniz o ilk birkaç ay gibisi yoktur. Yani, aşkın her hali güzeldir... ama âşık olma safhası... nasıl desem."

"Öyle bir şey değil," dedi Peter. "Bu biraz tek taraflı."

"Eminim o da senin kadar gergindir."

Peter yüzünü buruşturdu. “Anne. Benim varlığımın bile farkında değil neredeyse. Ben... ben onun takıldığı tiplerle bir araya gelmiyorum.”

Lacy oğluna baktı. “Öyleyse,” dedi, “ilk işin bunu değiştirmek olmalı.”

“Nasıl?”

“Onunla temas kurmanın farklı yollarını bulmalısın. Belki arkadaşlarının gitmeyeceğini bildiğin mekânlarda. Ona normalde görmediği yüzünü göstermeye çalış.”

“Ne gibi?”

“İçinde olanları.” Lacy, Peter’ın göğsüne dokundu. “Ona ne hissettiğini söyleyecek olursan, alacağın tepkiye bayağı şaşırabilirsin bana kalırsa.”

Peter başını önüne eğdi ve önündeki kar yığınına bir tekme savurdu. “Gerçekten mi?”

Lacy başıyla onayladı. “Benim işime yaramıştı.”

“Anladım,” dedi Peter. “Sağ ol.”

Lacy, onun eve doğru tepeyi tırmanmasını izledi ve sonra yeniden dikkatini geyiklere verdi. Karlar eriyene dek onları beslemesi gerekiyordu. Onlarla ilgilenmeye başladınız mı, sonuna dek devam etmeliydiniz, aksi halde kışı çıkaramazlardı.

Salonun zeminine uzanmışlardı ve yarı çıplaktılar. Josie, Matt’in nefesinde bira tadı alıyordu ama kendi nefesi de aynı olsa gerekti. İkisi de Drewlerin evinde birkaç bira içmişti. Sarhoş değilseler de çakırkeyif olmalarına ve dolayısıyla Matt’in ellerini aynı anda bedeninin her yerindeymiş gibi hissetmesine, teninin Josie’nin tenini cayır cayır yakmasına yetmişti.

Josie, o tanıdık bulutun içinde keyifle süzülüyordu. Evet, Matt onu öpmüştü. Bir kısa, sonra bir uzun, hevesli öpücük ve diğer yandan sütyeninin kopçasını açan eli. Matt onun kot pantolonunu indirirken Josie sırtüstü uzanmış, önüne bir ziyafet gibi serilmişti. Ama

sonra her zamanki şeyi yapmak yerine Matt onu tekrar kaldırdı. O kadar sert bir şekilde öptü ki canını yaktı. "Offf," diyen Josie onu itti.

"Sakin ol," diye mırıldanan Matt dişlerini onun omzuna geçirdi. Josie'nin ellerini başının ardına doğru kaldırdı ve kalçasını onunkine yapıştırdı. Josie, Matt'in sertliğini tüm sıcaklığıyla karnının üzerinde hissedebiliyordu.

Normalde yaptıklarına benzemiyordu bu ama itiraf etmesi gerekirdi ki heyecan vericiydi. Kendini hiç bu kadar coşmuş hissettiğini hatırlamıyordu. Kalbi bacaklarının arasında atıyordu âdeta. Matt'in sırtına tırnaklarını geçirerek onu iyice kendine doğru çekti.

"Evet," diye inleyen Matt onun bacaklarını iki yana açtı ve birden içine girerek çılgınca gidip gelmeye başladı. Josie altında iki büklüm olmuştu.

"Bir saniye," diyen Josie kendini düzeltmeye çalıştı ancak Matt elini onun ağzına bastırarak daha hızlı bir tempoda devam etti; ta ki Josie onun boşaldığını hissedene dek.

Yapış yapış ve sıcak sperm üzerinde uzandıkları halıya akıyordu. Matt elleriyle onun yüzünü kavradı. "Off Josie," diye fısıldadı ve o an Josie, Matt'in gözlerinin yaşlı olduğunu fark etti. "Seni çok fazla seviyorum."

Josie başını yana çevirdi. "Ben de seni seviyorum."

On dakika kadar onun kollarında uzandı fakat sonra yorulduğunu ve uykusunun geldiğini söyledi. Matt'i kapının önünde öpüp yolcu ettikten sonra mutfağa gitti ve lavabonun altından halı temizleyiciyi aldı. Halının üzerindeki ıslak noktayı ovarken bir yandan da leke kalmasın diye dua ediyordu.

♠

Peter bilgisayar ekranına yazdığı kodu seçti ve sonra sildi. Gelen bir e-postayı açtığında ekranın otomatik olarak SENİ SEVİYORUM mesajlarıyla dolması ona göre gayet hoş bir şeyken, başka biri, C++ programlama dili hiç umurunda olmayan biri bunun saçmalığın daniskası olduğunu düşünebilirdi.

Peter e-posta ile açılmaya karar vermişti çünkü böylece reddedilecek olursa, utancını kendi kendine yaşayabilirdi. Asıl sorun, annesinin dediği gibi içinde olanı gösterebilmekteydi çünkü Peter'ın kelimelerle arası o kadar iyi değildi.

Bazen onu gördüğünde nasıl yalnızca vücudunun bir kısmını gördüğünü düşündü: otomobilin yolcu koltuğunda, pencere kenarına dayanmış kolu, uçuşan saçları. Kaç defa direksiyondakinin kendisi olduğunu hayal edişini hatırladı.

Yolculuğumun hiçbir hedefi yoktu, diye yazdı. *Ta ki sana doğru bir U dönüşü yapana dek.*

Öfleyip pöfleyerek bunu da sildi. Hazır kartpostallarda yazılan türden bir şeydi bu zırvaladığı. Hatta o kartpostallara bile yazmazlardı bunu.

Gözü kesse ona ne söylemek isteyeceğini düşündü ve parmaklarını klavyeye götürdü.

Beni aklından bile geçirmediğini biliyorum.

Ve ikimizi asla bir arada düşünmeyeceğini de.

Ama muhtemelen fıstık ezmesi uzun bir süre sadece fıstık ezmesi olarak kalmıştır; ta ki biri onu reçelle eşleştirmeyi akıl edene dek. Tuz da aynı şekilde karabiberle birlikte daha lezzetli olmuştur. Peki ya ekmek olmadan tereyağı neye yarar?

(Niye bütün bu örneklerin hepsi yiyeceklerle ilgili?!?!?!??)

Her neyse, ben tek başıma hiçbir fark yaratamıyorum. Ama seninle birlikte yaratabilirim bence.

Sonunu nasıl bağlayacağı konusunda bayağı kıvrandı.

Arkadaşın, Peter Houghton

Kâğıt üzerinde bu doğru değildi.

Tüm samimiyetimle, Peter Houghton

Bu doğru olsa bile eğreti duruyordu. Tabii bir de aleni gerçek vardı:

Sevgiler, Peter Houghton

Son cümleyi yazdı, hepsini baştan sonra bir daha okudu. Ardından, kendini durdurma fırsatını vermeden düğmeye basıp kalbindekileri Josie Cormier'e gönderdi.

Courtney Ignatio'nun canı çok sıkılıyordu.

Josie onu arkadaşıydı tamam ama yapacak *hiçbir* şeyleri yoktu. Şimdiye dek üç tane Paul Walker filmi izlemişler, Sawyer'ı oynayan yakışıklı aktörün kim olduğunu öğrenmek için *Lost* dizisinin ağ sayfasına bakmışlar ve geri dönüşüme gönderilmemiş tüm *Cosmos* sayılarını okumuşlardı. Bu evde HBO kanalı yoktu, dolapta çikolatalı bir şeyler yoktu ve Sterling Üniversitesinde de kaçak girebilecekleri bir parti filan yoktu. Annesiyle babasını Doğu Yakası'ndaki Ivy League okullarını gezmeye götüren inek ağabeyi sayesinde Cormierlerin evinde ikinci gecesini geçiriyordu. Courtney oyuncak bir suaygırını karnının üstüne koymuş ve kaşlarını çatarak hayvanın düğmeden gözlerine bakıyordu. Dün gece Josie'den Matt ile ilgili detayları öğrenmeye çalışmıştı ama aletinin ne kadar büyük olduğunu ve bunu kullanmayı bilip bilmediğini ne kadar merak etse de Josie, tam bir rahibe kesilmiş ve seks kelimesini daha önce duymamış gibi davranmıştı.

Josie duş alıyordu; Courtney içeriden gelen su sesini duyabiliyordu. Yattığı yerde yan döndü ve Josie ile Matt'in çerçeveli bir fotoğrafını inceledi. Josie'den nefret etmek çok kolaydı çünkü Matt herkesin rüyalarını süsleyen mükemmel erkek arkadaştı. Bir partiye gittiklerinde Josie'den fazla uzaklaşmamak için devamlı etrafına bakınırdı; yarım saat önce ayrılmış olsalar bile telefon edip iyi geceler dilerdi. (Evet, Courtney dün gece buna yakından şahit olmuştu.) Courtney'nin içlerinden birkaçıyla çıktığı hokey takımındaki çocukların çoğunun aksine, Matt açık açık yanında başkalarının değil de Josie'nin olmasını tercih ediyordu. Ama Josie'de Courtney'nin onu kıskanmasını engelleyen bir şey vardı. Yüz ifadesi bazen renkli bir lens gibi kayardı ve altında gerçekte ne yattığı görülürdü. Josie Sterling Lisesinin En Sadık Çiftinin fertlerinden biri olabilirdi ama bu

etikete böyle tutunmasının en büyük nedeni, kim olduğunu anlayabilmesinin tek yolunun bu etiket olmasıydı belki de.

Yeni e-postanız var.

Josie'nin bilgisayarından böyle bir uyarı gelmişti. O ana dek Courtney bilgisayarı açık bıraktıklarının farkında bile değildi. Masaya oturup fareyi oynatınca ekran yeniden aydınlandı. Belki de Matt sanal seks yapmak için yazmıştı. Josie gibi ona cevap yazıp biraz işletmek eğlenceli olabilirdi.

Ne var ki gönderen adresi Courtney tanımıyordu ve Josie ile kendisinin arkadaş listesi neredeyse aynıydı. Konu satırında da bir şey yazmıyordu. Courtney karşısına reklam amaçlı bir e-posta çıkacağı beklentisiyle bağlantıya tıkladı.

Sonra da açılan e-postayı okumaya başladı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı. "İşte bu çok iyi."

Metnin tümünü seçti ve *RTWING90@yahoo.com* adresine iletti.

Drew, bunu tüm internete yaymazsan adam değilsin, yazdı altına.

O esnada banyo kapısı açıldı ve Josie başında bir havlu, sırtında bir bornozla odaya geldi. Courtney mail ekranını kapattı. "Hoşça kalın," yazısı belirdi ekranda.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Josie.

Courtney gülümseyerek ona döndü. "E-postalarımı kontrol ettim de."

Josie uyuyamıyordu; zihni bir çağlayan gibi devamlı hareket halindeydi. Bu tam da birisiyle konuşabilmeyi dileyeceği türden bir sorundu ama kimle? Annesi? Ya, *tabii*. Matt zaten olmazdı. Courtney ya da diğer kız arkadaşlarına gelecek olursa; en korktuğu şeyleri sesli olarak dile getirecek olursa, gerçekten başına gelebileceklerinden çekiniyordu.

Courtney'nin nefesini dinleyip uyuduğundan emin olana dek bekledi. Sessizce yataktan çıkıp banyoya gitti. Kapıyı kapadı ve pijamasının altını indirdi.

Hiçbir şey yoktu.

Regli üç gün gecikmişti.

Salı günü öğleden sonra, Josie Mattlerin evinin bodrum katında kanepede oturmuş, onun için Amerika'da iktidarın kötüye kullanımının tarihçesiyle ilgili bir kompozisyon yazarken, Matt ile Drew de ağırlık çalışıyorlardı.

"Bahsedebileceğin bir milyon tane şey var," dedi Josie. "Watergate Skandalı. Ebu Garip Hapishanesi. Kent State Üniversitesi olayları."

Matt kaldırdığı halterin ağırlığı altında gerilmişti. "Hangisi en kolaysa Jo," dedi.

"Hadi ama kız mısın sen," dedi Drew. "Böyle gidersen kadro dışı kalırsın."

Matt sırıttı ve kollarını sonuna kadar açtı. "Sen kaldır da görelim," diye homurdandı. Josie onun kaslarının hareketini izlerken, hem bu ağırlığı kaldıracak kadar güçlü hem de ona sarılacak kadar nazik olabilmelerini düşünüyordu. Matt doğruldu, alnını ve uzandığı yerdeki terleri kuruladı.

"Patriot Yasası ile ilgili bir şey de yazabilirim," diye öneride bulundu Josie, kurşun kalemin ucunu ısırarak.

"Ben sadece seni düşünüyorum ahbap," dedi Drew. "Koçu etkilemek için değilse bile, Josie için biraz kas yap."

Josie başını kaldırıp ona baktı. "Drew, sen doğuştan mı geri zekâlısın, yoksa zamanla mı oldu?"

"Ben zeki bir tasarım ürünüyüm," dedi Drew. "Ben sadece Matt dikkatli olsa iyi olur diyorum. Artık bir rakibin de olduğuna göre."

"*Neden* bahsediyorsun sen?" Josie ona delirmiş gibi bakıyordu ama içten içe de telaşlanmıştı. Josie'nin başka birine ilgi göstermiş olması ya da olmaması önemli değildi; önemli olan Matt'in böyle düşünüp düşünmediğiydi.

"*Şakaydı* Josie," dedi Drew, sırtüstü uzanıp halterin demirini kavrarken.

Matt bir kahkaha patlattı. "Evet, Peter Houghton'ı en doğru tanımlayan kelime bu."

"Onu yaptığına pişman edecek misin?"

"Öyle umuyorum," dedi Matt. "Sadece nasıl yapacağıma henüz karar vermedim."

"Belki de uygun bir plan yapabilmek için biraz şiirsel ilhama ihtiyacın vardı," dedi Drew. "Hey Jo, benim klasörümü alsana. Ön taraftaki cebin içinde duruyor senin e-posta."

Josie uzanıp Drew'in sırt çantasını aldı ve içini karıştırdı. Katlanmış bir kâğıt buldu ve açtığında en tepesinde kendi e-posta adresini, alıcı adresi satırında da tüm Sterling Lisesi öğrencilerini gördü.

Bu da nereden çıkmıştı? O niye bunu *görmemişti*?

"Okusana," dedi Drew, halteri kaldırırken.

Josie tereddütteydi. "'Beni aklından bile geçirmediğini biliyorum. Ve ikimizi asla bir arada düşünmeyeceğini de.'"

Okuduğu sözcükler boğazından âdeta bir tuğla gibi geçiyordu. Okumayı kesmişti ama bunun bir önemi yoktu çünkü Drew ile Matt e-postayı kelimesi kelimesine ezberlemişlerdi.

"'Ben tek başıma hiçbir fark yaratamıyorum'" dedi Matt.

"'Ama seninle birlikte... yaratabilirim bence.'" Drew kahkahalara boğuldu ve elindeki halteri tüm ağırlığıyla yuvasına bıraktı. "Siktir, gülmekten kaldıramıyorum."

Matt kanepeye, Josie'nin yanına çöktü ve koluyla onu sardı. Başparmağıyla göğsünü okşuyordu. Drew'in bunu görmesini istemeyen Josie oturduğu yerde kıpırdandı ancak Matt de onun yaptığını yaptı. "Sen şiirlere ilham kaynağı oluyorsun," dedi gülümseyerek. "Kötü şiir belki ama olsun. Truvalı Helen de bir kıtayla başlatmamış mıydı her şeyi?"

Josie'nin yüzü kıpkırmızı kesildi. Peter'ın kendisine bunları yazdığına, Josie'den bir karşılık alacağını düşünebildiğine inanamıyordu. Tüm okulun Peter Houghton'ın ondan hoşlandığını bildiğine

inanamıyordu. Onun için bir şeyler hissettiğini düşünmelerine izin veremezdi.

Üzüldüğünü bile gösteremezdi.

Daha da yıkıcı olan şeyse, birinin onu bu rezil duruma düşürmeye karar vermesiydi. Birinin e-posta adresine girmesine şaşırmamıştı, hepsi birbirlerinin şifrelerini bilirlerdi; kızlardan biri, hatta Matt bile olabilirdi bunu yapan. Peki ama arkadaşlarına böyle bir şeyi, bu derece küçük düşürücü bir şeyi yaptırtan ne olabilirdi?

Josie cevabı biliyordu aslında. Bu çocuklar onun arkadaşları değildi. Popüler çocukların gerçekten arkadaşları olmazdı; müttefikleri olurdu. Hiçbirine güvenmediğiniz müddetçe kendinizi koruyabilirdiniz. Her an içlerinden biri sizi alay konusu yapabilirdi çünkü ancak o zaman kimsenin kendilerine gülmediğini bilirlerdi.

Josie'nin içi sızlamıştı ama bir yandan da bu şakanın nasıl tepki vereceğini ölçme amaçlı bir sınav olduğunu biliyordu. Dönüp arkadaşlarını e-postalarını izinsiz okuyup mahremiyetini ihlal etmekle suçlarsa lanetlenirdi. Her şeyden önce, hiçbir duygu belirtisi göstermemeliydi. Sosyal olarak Peter Houghton'ın o kadar üzerindeydi ki böyle bir e-posta küçük düşürücü değil, en fazla komik olabilirdi.

Diğer bir ifadeyle: Ağlamak yerine, gülmeliydi.

"Ay ne ezik bir çocuk," dedi Josie, bundan hiç rahatsız olmamış gibi; bunu en az Drew ile Matt kadar komik buluyormuş numarası yaparak. Kâğıdı buruşturdu ve kanepenin arkasına attı. Ama bir yandan da elleri titriyordu.

Matt ter içinde olmasına rağmen başını onun kucağına koyup uzandı. "Resmî olarak ne hakkında yazmaya karar verdim bakalım?"

"Kızılderililer," diye cevapladı Josie dümdüz bir tonla. "Hükûmetin anlaşmaları bozması ve topraklarını ellerinden alması."

O an bu duruma sempati duyabileceğini fark etti: köklerinin olmaması, kendini asla evinde hissedememe hali.

Drew doğruldu ve "Hey, not ortalamamı tavan yaptıracak bir kızı nereden bulurum?" diye sordu.

"Peter Houghton'a danış," diye cevap verdi Matt sırıtarak. "Aşk profesörümüz kendisi oluyor."

Drew kıs kıs gülerken Matt de uzanıp Josie'nin kalem tutan elini tuttu. Parmaklarının üstünü öptü. "Sen benim için fazla iyisin," dedi.

Sterling Lisesindeki eşya dolapları çift sıraydı, bir üstte bir aşağıda. Yani dolabın alt sıradaysa, kitaplarını, montunu, diğer eşyalarını alana dek canın çıkıyordu çünkü bir yandan da başka birisi kelimenin tam manasıyla tepende dikiliyor olurdu. Peter'ın dolabı yalnızca alt sırada olmakla kalmıyor, aynı zamanda köşeye denk geliyordu ki içinden gerekenleri alırken hiçbir zaman kendini yeterince küçültemiyordu.

Peter'ın bir derslikten diğerine geçmek için beş dakika vakti vardı ama zil çaldığında koridora ilk fırlayan o olurdu. Dikkatle hesaplanmış bir plandı bu: mümkün olan en kısa sürede harekete geçerse, en kalabalık dakikalarda koridorda olur ve havalı çocukların birisi tarafından fark edilme olasılığı azalırdı. Dolabına varana dek başı önde, gözleri yerde ilerlerdi.

Peter dolabının önünde çömelmiş matematik kitabının yerine sosyal bilgiler kitabını almaya çalışırken bir çift siyah topuklu ayakkabı yanında belirdi. Başını kaldırdığında desenli çorapları, üstündeki mini eteği, asimetrik kazağı ve şelale gibi dökülen sarı saçları gördü. Courtney Ignatio, kendi kendine gelip yanında durmuş olmasına rağmen Peter şimdiden onun bir sürü zamanını harcamış gibi bir edayla kollarını kavuşturmuş başında dikiliyordu.

"Kalk ayağa," dedi. "Derse geç kalmak istemiyorum."

Peter ayağa kalktı ve dolabını kapattı. Courtney'nin dolabının içine yapıştırdığı kendisiyle Josie'nin çocukluk fotoğrafını görmesini istemiyordu. Annesi iki yıl önce tamamen dijital fotoğraflara döndüğü için eski fotoğraf albümlerini bulması ancak tavan arasına çıkarak mümkün olmuştu. Fotoğrafta ikisi anaokulunun bahçesindeki kum havuzunun kenarına oturmuşlardı. Josie'nin eli Peter'ın omzundaydı ve Peter'ın fotoğrafta en sevdiği şey de buydu.

"Bak, hayatta en son isteyeceğim şey burada durmuş seninle konuşurken görülmektir ama Josie benim arkadaşım ve bunu yapmaya da bu yüzden gönüllü oldum." Courtney koridoru kontrol edip, kimselerin etrafta olmadığından emin oldu. "Josie senden hoşlanıyor."

Peter ona öylece bakıyordu.

"Senden ciddi ciddi *hoşlanıyor* diyorum, anlasana geri zekâlı. Matt'le ilişkileri tamamen bitti ama senin onunla ciddi düşündüğünden emin olana dek ondan ayrılmayacak. Ben ona bunun sosyal bir intihar olduğunu anlatmaya çalıştım ama gönül bu, ota da konar boka da."

Peter vücudundaki tüm kanın beynine sıçradığını hissediyordu. "Neden sana inanayım?"

Courtney saçlarını geriye attı. "İster inan ister inanma. Ben sadece sana onun söylediğini aktarıyorum. Bundan sonra ne yapacağın sana kalmış."

Courtney bunu deyip koridorda uzaklaşmaya başladı ve tam zil çaldığı anda köşeyi dönüp gözden kayboldu. Şimdiyse Peter geç kalacaktı; geç kalmaktan nefret ediyordu çünkü sınıfa geç girdiğin zaman herkesin gözü sana dönerdi, binlerce karga tepene üşüşmüş seni gagalıyormuş gibi hissederdin.

Ama şu an bunun hiç önemi yoktu, hele ki bu öğrendiğinden sonra.

Kantinde satılan en lezzetli yiyecek, yağ içinde yüzen patates köfteleriydi. Bunu yediğinizde belinizin bir beden genişlediğini ve yanaklarınızın dolgunlaştığını hissedebilirdiniz âdeta ama yine de kantinci kadın dolu dolu bir kepçeyi tabağına boşalttığında Josie buna dayanamıyordu. Bazen merak ediyordu, acaba brokoli kadar besleyici olsaydılar onları canı bu kadar çeker miydi? Sağlınıza bu kadar zararlı olmasaydılar, böyle lezzetli gelir miydi?

Josie'nin arkadaşlarının çoğu öğle yemeğinde yalnız diyet kola içiyordu. Elle tutulur ve karbonhidrat temelli bir şey yemek, ya balina ya da blumik olarak yaftalanmanız demekti. Josie genellikle

kendisini üç patates köftesiyle sınırlar ve kalanını hapur hupur götürmeleri için oğlanlara verirdi. Ama bugün son iki derstir ağzının suları aka aka patates köftesi hayali kurmuştu ve bir tane daha yemekten kendini alamadı. Turşu ve dondurma haricinde bir yiyecek söz konusu olduğunda, bu da aşerme sayılır mıydı acaba?

Courtney masanın karşı tarafından uzandı ve patates köftesi tabağının kenarındaki yağ katmanına parmağıyla dokundu. "İğrenç," dedi. "Bunlardaki yağla Drew'in kamyonetinin deposu dolabilecekken, benzin niye bu kadar pahalı acaba?"

"İkisi aynı şey mi dangalak?" dedi Drew.

Josie eğilip sırt çantasının fermuarını açtı. Yanında bir elma getirmişti; buralarda bir yerde olmalıydı. Çantanın içinde makyaj malzemeleri, kâğıtlar, defter kitap arasında aradığını bulmaya çalışırken Drew ile Courtney'nin atışmasının sona erdiğini, hatta herkesin suspus olduğunu duymadı bile.

Peter Houghton bir elinde bir kese kâğıdı, diğerinde açık bir süt kutusu olduğu halde masalarının yanına gelip dikilmişti. "Merhaba Josie," dedi, o an Josie kendisini dinliyormuş gibi, o bir saniye içinde bin defa ölmemiş gibi. "Yemekte bana katılmak istersin belki diye düşündüm."

Donup kalmak ifadesi insana taş gibi kaskatı kesilmeyi, ruhunu kurtarmak için yerinden bile kıpırdayamamayı çağrıştırıyordu. Josie o an, yıllar sonra öğrencilerin onun hâlâ plastik sandalyeye mıhlanmış, taş kesilmiş heykeline bakarak, *Aa evet, başına gelenleri duydum,* diyeceklerini hayal etti.

Josie arkasında mırıldanmalar duyuyordu ama o an hayatı buna bağlı olsa bile kımıldayamazdı. Başını kaldırıp Peter'a baktı, keşke gizli bir dil olsa, ağzından çıkan aslında demek istediğin olmasa ve dinleyen de otomatik olarak o dili konuştuğunu anlasa diye geçirdi içinden. "Ee..." dedi Josie. "Ben..."

"Tabii ki katılır, seve seve," dedi Courtney. "Kırmızı kar yağınca."

Tüm masa bir anda kahkahalara boğuldu. Peter neye güldüklerine anlam verememişti. "Kese kâğıdında ne var?" diye sordu Drew. "Fıstık ezmesi ve reçel mi?"

"Yoksa tuz ve karabiber mi?" diye ona katıldı Courtney.

"Tereyağı ve ekmektir belki?"

Ne kadar derin bir kuyuya düştüğünü ve kaç kişinin bunu kazdığını anladığı an Peter'ın yüzündeki gülümseme uçup gitti. Bir Drew'e, bir Courtney'ye, bir Emma'ya baktı. Sonra yeniden Josie'ye döndü ve o anda Josie başını çevirdi. Peter dâhil hiç kimsenin onun canını yakmanın Josie'ye ne kadar acı verdiğini, Peter onunla ilgili ne düşünürse düşünsün Josie'nin aslında diğerlerinden farklı olmadığını anlamasını istemiyordu.

"Bence Josie en azından ürünün numunesine bir bakmalı," dedi Matt ve bunu söylediği anda Josie onun artık kendisinin yanında oturmadığını fark etti. Tam Peter'ın arkasında dikiliyordu ve tek bir harekette başparmaklarının Peter'ın pantolonunun beline takıp, üstündeki giysileri ayak bileklerine kadar indirdi.

Kantinin parlak flüoresan lambalarının altında Peter'ın teni bembeyazdı, penisi ise seyrek kasık kılları arasında büzüşmüş, küçük bir salyangoz gibiydi. Derhal elindeki kese kâğıdıyla cinsel organını kapattı ve bu esnada elindeki süt kutusu yere düştü. Kutudaki süt ayaklarının arasına, yere döküldü.

"Hey, şuna bakın," dedi Drew. "Erken boşaldı."

Tüm kantin o an bir atlıkarınca gibi dönmeye başladı. Josie kahkahaları duyabiliyor, kendi kahkahasını da onlara uydurmaya çalışıyordu. İspanyolca öğretmeni Bay Isles, pantolonunu toplamaya çalışan Peter'ın yanına koşturdu. Bir koluyla Matt'i, diğeriyle de Peter'ı yakaladı. "İkiniz meselenizi hallettiniz mi, yoksa müdüre mi gitmemiz gerekiyor?" diye höykürdü.

Peter bir anda oradan kaçtı ama artık kantindeki herkes o görkemli pantolon indirme anını yeniden yaşıyordu. Drew elini kaldırıp Matt'in eline bir beşlik çaktı. "Oğlum, ben hayatımda bu kadar eğlenceli bir öğle tatili gösterisi izlememiştim."

Josie yeniden sırt çantasına dalarak elmasını arıyormuş gibi yapmaya devam etti ama iştahı kaçmıştı. Şu an onları görmek istemiyordu; onların da kendisini görmelerini istemiyordu.

Peter Houghton'ın kese kâğıdı kaçarken düşürdüğü yerde, Josie'nin ayağının yanındaydı. Josie içine baktı. Bir sandviç vardı, hindili olabilirdi. Bir paket kraker ve onu önemseyen biri tarafından soyulup eşit boy kesilmiş havuçlar.

Josie kese kâğıdını alıp sırt çantasına koydu. Peter'ı bulup bunu ona vereceğini ya da dolabının yakınına bırakacağını kendine söylese de her ikisini de yapmayacağını biliyordu. Bunun yerine, içindekiler kokmaya başlayana dek çantasında taşıyacak ve sonunda atmak zorunda kaldığında kurtulmak bu kadar kolaymış gibi yapacaktı.

♠

Peter kantinden dışarı kendini zor attı ve dar koridorlardan âdeta bir top gibi yuvarlanarak dolabına ulaştı. Dizlerinin üzerinde çöktü ve başını soğuk metal kapağa dayadı. Nasıl bu kadar aptal olabilirdi? Courtney'ye güvenip, Josie'nin onu en ufak bir şekilde umursayabileceğine inanmıştı?

Başını canı yanana dek dolabın kapağına vurdu, sonra şifresini girip kapağı açtı. İçeriden Josie ile kendisinin fotoğrafını aldı. Fotoğrafı avucunun içinde ezdi ve kalkıp koridor boyunca yürümeye başladı.

Yolda bir öğretmen kendisini durdurdu. Bay McCabe kaşlarını çatarak bir elini onun omzuna koydu. Oysa o anda Peter'ın kendisine dokunulmasına tahammülü olmadığını, yüzlerce iğne tenine batıyormuş gibi hissettiğini açıkça görebiliyordu. "Peter," dedi Bay McCabe, "iyi misin?"

"Tuvalete gitmem gerek," dedi Peter ve elini itip aceleyle koşturdu.

Kendini bir kabine kilitledi ve fotoğrafı klozete attı. Ardından fermuarını indirip fotoğrafın üzerine işedi. "Geber," diye fısıldadı ve sonra kabinin duvarlarını titretecek kadar yüksek sesle bağırdı. "Hepiniz geberin."

Annesi odadan çıktığı an Josie ağzındaki termometreyi çıkarıp komodinin üzerindeki gece lambasının ampulüne yaklaştırdı. Gözlerini kısarak termometrenin üzerindeki minik rakamları okudu ve annesinin ayak seslerini duyunca yeniden ağzına soktu. "Off," dedi annesi, termometreyi daha iyi okumak için pencereye doğru kaldırırken. "Galiba hasta olmuşsun."

Josie ikna edici olacağını umduğu bir inilti koyuverdi ve yatağında yan döndü.

"Evde tek başına idare edebileceğinden emin misin?"

"Evet."

"Bana ihtiyaç duyarsan telefon et. Duruşmaları erteleyip eve gelebilirim."

"Tamam."

Alex yatağın üstüne oturdu ve onu alnından öptü. "Meyve suyu ister misin? Çorba?"

Josie başını iki yana salladı. "Biraz uyusam yeter gibime geliyor." Annesi mesajı alsın diye gözlerini kapattı.

Annesinin arabasının uzaklaştığını duyana dek bekledi ve sonra evde yalnız olduğundan emin olmak için on dakika daha yatakta uzandı. Sonra yataktan çıktı ve bilgisayarını açtı. Google'da *düşük yapma* ifadesini arattı.

Josie bu konuda çok düşünmüştü. Bir bebeği olmasını istemediğinden değildi; Matt'in bebeğini istememesi de söz konusu değildi. Kesin olarak bildiği tek şey, henüz bu kararı vermek zorunda kalmayı istemediğiydi.

Annesine söyleyecek olursa, bağırıp çağıracak ve sonra bir yolunu bulup onu ya Planlı Ebeveynlik Merkezine ya da doktora götürecekti. Aslında, Josie'yi korkutan bağırıp çağırma meselesi de değildi. Annesi on yedi yıl önce bunu yapsaydı, şu an kendisinin böyle bir sorunu bile olamayacağını fark etmesiydi.

Josie bir kez daha babasıyla temas kurmayı düşündü ki bunu yapmak için bayağı ezilmesi gerekirdi. Babası Josie'nin doğmasını

istememişti. Bu yüzden, teorik olarak, zahmet edip kürtaj yaptırmasına yardımcı olabilirdi.

Ancak.

Doktora, kliniğe ya da bir ebeveyne başvurmak içine hiç sinmiyordu. Bu ona fazla... doğrudan geliyordu.

Bu sebeple, o noktaya gelmeden evvel Josie biraz araştırma yapmayı seçmişti. Okuldaki bir bilgisayarda böyle şeylere bakarken yakalanmayı göze alamazdı, bu yüzden de hasta numarası yapmaya karar vermişti. Çalışma sandalyesine oturup bir bacağını katlayarak altına aldı ve karşısında çıkan yaklaşık 99.000 sonucu görünce ağzı açık kaldı.

Bazılarını zaten biliyordu: içinize bir örgü şişi sokmak veya müshil ya da hintyağı içmek gibi kocakarı hikâyeleri. Bazılarını ise asla akıl edemezdi: içinizi potasyumla yıkamak, zencefil kökü yutmak, ham ananas yemek. Bir de şifalı otlar vardı: eğir kökü, misk otu, adaçayı ve keklik üzümü yağları; karayılan otu ve yarpuz çayları. Josie bunları nereden alacağını bile bilmiyordu.

İnternet sayfasında bitki kökenli çözümlerin yüzde 40-45 işe yaradığı yazıyordu. En azından bir başlangıç sayılırdı bu da.

Ekrana iyice yaklaşıp dikkatle okumaya devam etti.

Gebeliğin altıncı haftasının sonuna kadar bitki tedavisine başlamayın.

Bunların gebeliği sonlandırmak için güvenilir yollar olmadığını unutmayın.

Çayları hem sabah hem akşam için ki gün içinde yarattığınız etki boşa gitmesin.

Akan kanın bir kısmını alın ve su ile seyreltin. Plasentanın gittiğinden emin olmak için bu seyreltinin içindeki kan pıhtılarını ve dokuları inceleyin.

Josie yüzünü buruşturdu.

Kurutulmuş otlardan bir fincan suya yarım çay kaşığı ekleyip, günde 3-4 defa için. Solucan otu ile kanarya otunu birbirine

karıştırmayın. Otladıkları yerin yakınlarında biten kanarya otunu yiyen ineklerde ölümcül etkiler gözlenmiştir.

Daha sonra Josie o kadar da Orta Çağ'dan kalma görünmeyen bir şey buldu: C vitamin. Bu onun için o kadar da zararlı olamazdı herhalde? Josie bağlantıya tıkladı. *Günde beş defa sekiz gram askorbik asit. Âdet kanaması altıncı veya yedinci günde başlayacaktır.*

Josie bilgisayar başından kalktı ve annesinin banyosundaki ecza dolabının başına gitti. İçinde kocaman, beyaz bir şişede C vitamini, daha küçük şişelerde süt asidi, B12 vitamini ve kalsiyum takviyeleri vardı.

Şişeyi açtı ve bir an duraksadı. Tüm internet sitelerinin ortak uyarısı, başlamadan önce bedeninizi bu bitkilere maruz bırakmak için haklı bir sebebiniz olduğundan emin olmanız yönündeydi.

Josie odasına döndü ve sırt çantasını açtı. İçinde, dün eve dönerken aldığı ve hâlâ eczanenin plastik poşetinden çıkarmadığı gebelik testi duruyordu.

Talimatları iki defa okudu. Bir çubuğun üstüne insan nasıl bu kadar uzun süre işeyebilirdi? Kaşlarını çatarak banyoya gitti ve gebelik testini bacaklarının arasına tuttu. Sonra testi küçük yuvasına koydu ve ellerini yıkadı.

Josie küvetin kenarında doğruldu ve kontrol çizgisinin maviye dönmesini izledi. Sonra yavaşça ikinci dikey çizginin ortaya çıkmasını bekledi: bir artı işareti, pozitif.

Henüz garaj yolunun yarısını temizlemişken kar üfürücünün yakıtı bitince, Peter garajdaki yedek yakıt bidonunu almaya gitti ama o da boştu. Bidonu ters çevirdi ve içinden süzülen tek damlanın ayakkabılarının arasına, yere düşmesini izledi.

Genellikle ön ve arka kapıların yolunu temizlemesi için annesiyle babasının ona en az beş-altı defa bunu söylemesi gerekirdi ama bugün kimse tek kelime etmeden kendini işe vermişti. Ayaklarının da zihniyle aynı hızda hareket edebilmesi için dışarı çıkmak istemişti,

hayır hayır, buna ihtiyaç duymuştu demek daha doğru. Fakat gözlerini kısarak alçalan güneşe baktığında, hâlâ göz kapaklarının ardında bir takım imgeler beliriyordu: Matt Royston pantolonunu indirdiğinde kıçına vuran serin hava, ayakkabılarının üzerine dökülen süt, Josie'nin başını öbür yana çevirmesi.

Peter garaj yolundan karşıya, sokağın diğer tarafındaki komşularının evine doğru ilerledi. Burada oturan Bay Weatherhall emekli bir polisti ve evi de bunu teyit ediyordu. Ön bahçenin ortasında kocaman bir bayrak direği vardı; yazın çimleri asker tıraşı yapılmış gibi kısacık olurdu; sonbaharda ise tek bir dökülmüş yaprak bulamazdınız. Peter acaba Weatherhall çıkıp bunları gece yarısı mı topluyor diye merak ederdi.

Bildiği kadarıyla Bay Weatherhall artık zamanını televizyonda yarışma programları seyrederek ve askerî bahçıvanlık faaliyetlerini siyah çoraplarının üzerine giydiği sandaletleriyle yürüterek geçiriyordu. Çimlerinin iki santimden fazla uzamasına izin vermediği için her daim garajında yedek bir bidon yakıtı olurdu. Daha önce çim biçme makinesi ya da kar üfürücü için yakıt ödünç almak üzere babasının kendisini Bay Weatherhall'a gönderdiği olmuştu.

Peter zili çaldı ve Bay Weatherhall kapıda belirdi. "Evlat," dedi, yıllardır Peter'ı ismen tanıyor olmasına rağmen. "Nasılsın bakalım?"

"İyiyim Bay Weatherhall. Acaba sizden kar üfürücü için yakıt ödünç alabilir miyim diyecektim. Ödünç almak da denemez aslında ya. Yani şu an aldığım yakıtı geri veremeyebilirim."

"Gel içeri gel." Kapıyı açarak Peter'ı buyur etti. İçerisi puro ve kedi maması kokuyordu. Televizyon koltuğunun yanında bir kâse mısır cipsi vardı. Ekranda Vanna White bir sesli harf kutusunu çeviriyordu. Bay Weatherhall televizyonun önünden geçerken yarışmacılara "Büyük Umutlar," diye bağırdı. "Aptal mısınız, nesiniz?"

Peter'ı mutfağa davet etti. "Sen burada bekle. Bodrum çok dağınık, misafir kabul edilecek gibi değil." Peter raflardan birinde bir toz zerresi olsa gerek diye düşündü.

Tezgâha yaslandı ve ellerini açarak formika yüzeye koydu. Peter bu adamı seviyordu çünkü aksi biri gibi olmaya çalıştığında bile insan onun yalnızca polislik günlerini özlediğini ve etrafta üzerinde pratik yapabileceği kimse olmadığı için böyle davrandığını anlayabiliyordu. Peter küçükken Joey ile arkadaşları sürekli Weatherhall'ı kızdırmaya çalışırlardı. Temizlediği garaj yoluna kar yığarlar veya özenle biçilmiş çimlerinin üzerine köpeklerini getirip kaka yaptırırlardı. Joey on bir yaşındayken Cadılar Bayramı'nda Weatherhall'ın evini yumurta yağmuruna tuttuklarını hatırlıyordu Peter. Joey ile arkadaşları suçüstü yakalanmışlardı. Weatherhall onları korkutmak için evin içine tıkmıştı. *Adam kaçığın teki,* demişti Joey ona. *Un kutusunun içinde tabanca saklıyor.*

Peter bodruma inen merdivenlere doğru kulak kabarttı. Bay Weatherhall'un hâlâ aşağıda bidona benzin doldurmakla uğraştığını duyabiliyordu.

Tezgâhın üzerinde duran dört teneke kutuya yaklaştı. Ufak olanın üzerinde TUZ yazıyordu ve yan yana duran kutuların ebatları giderek büyüyordu: ESMER ŞEKER. ŞEKER. UN. Peter un kutusunu nazikçe açtı.

Yüzüne beyaz bir toz bulutu çarptı.

Öksürdü ve başını iki yana salladı. Anlaşılan Joey yalan söylemişti.

Peter öylesine yandaki şeker kutusunu açtı ve kendisini 9 milimetrelik bir yarı otomatikle karşı karşıya buldu.

Bu bir Glock 17'ydi, muhtemelen Bay Weatherhall'ın beylik tabancasıydı. Peter bunu biliyordu çünkü silahları tanırdı; onlarla büyümüştü. Fakat av tüfeği ya da pompalıyla bu ufak tabanca arasında bir fark vardı. Babası aktif olarak kolluk kuvvetlerinde görevli olmayıp evinde tabanca bulunduran bir insanın aptal olduğunu söylerdi; bu silahın sizi korumaktan ziyade size zarar verme ihtimali daha yüksekti. Tabancanın sorunu, namlu ağzının çok kısa olması ve bu yüzden de kendi güvenliğiniz için onu kendinizden uzak tutmayı unutmanıza neden olmasıydı; bununla nişan almak parmağınızı kaldırıp göstermek kadar basit ve sıradan bir işti.

Peter tabancaya dokundu. Soğuk; pürüzsüz. Büyüleyici. Tetiği okşadı, eliyle tabancayı kavradı; ağırlığını tarttı.

Ayak sesleri.

Peter teneke kutunun kapağını kapatıp hızla döndü ve ellerini önünde kavuşturdu. Bay Weatherhall elinde kırmızı bir bidonla merdivenlerin başında belirdi. "Tamamdır," dedi. "Dolu isterim ona göre."

"Merak etmeyin," diye cevap verdi Peter. Mutfaktan çıktı ve tezgâhtaki kutuya doğru bakmadı ama o an en çok istediği şey buydu.

Okuldan sonra Matt elinde çizgi romanlar ve bir restorandan aldığı tavuk çorbasıyla ziyaretine geldi. "Neden yatakta değilsin?" diye sordu.

"Zili çaldın," dedi Josie. "Ben de kapıyı açmak zorundaydım, değil mi?"

Sanki kanser olmuş gibi üstüne titriyordu. Oysa bu sabah Josie onu cep telefonundan aramış ve basit bir virüs kaptığını haber vermişti. Matt onu yeniden yatağına yatırdı ve çorbasını kucağına bıraktı. "Bunun sana iyi gelmesi lazım, öyle değil mi?"

"Peki ya çizgi romanlar?"

Matt omuzlarını silkti. "Ben küçükken hastalanıp okula gidemediğimde annem bana hep bunlardan alırdı. Neden bilmiyorum ama bana hep kendimi daha iyi hissettirirlerdi."

Matt yanına oturdu ve Josie de çizgi romanlardan birini eline aldı. Wonder Woman neden her zaman bu kadar arsızdı? Kafam kadar göğüsleri olan bir kadın doğru dürüst bir sporcu sütyeni takmadan binalardan atlayıp, suçlularla dövüşür müydü gerçekten?

Bunu düşünmek Josie'ye bugünlerde kendi sütyenini güç bela takabildiğini hatırlattı, göğüsleri çok hassaslaşmışlardı. Bu da ona annesi bulmasın diye kâğıt havlulara sarıp dışarıdaki çöp kovasına attığı hamilelik testini hatırlattı.

"Drew bu cuma bir parti vermeyi planlıyor," dedi Matt. "Ailesi hafta sonu için Foxwoods'a gidecekmiş." Matt'in kaşları çatıldı. "Umarım o zamana iyileşirsin. Sence tam olarak neyin var?"

Josie ona döndü ve derin bir nefes aldı. "Neyim olduğundan ziyade, olmadığı önemli. Âdet kanamam. İki hafta gecikti. Bugün hamilelik testi yaptım."

"Drew Sterling Üniveristesi'nden bir elemanla anlaşmış, iki fıçı bira alacak. İnan bana bu parti manyak olacak."

"Dediğimi duydun mu?"

Matt ona karşısında gökyüzünün tepemize indiğini söyleyen bir çocuk varmış gibi ciddiye almaksızın gülümsedi. "Bence aşırı tepki veriyorsun."

"Test pozitif çıktı."

"Strestendir."

Josie'nin ağzı açık kalmıştı. "Peki ya stres değilse? Ya, gerçekse?"

"Öyleyse bu işte beraberiz." Matt ona doğru eğildi ve alnından öptü. "Bebeğim," dedi, "benden asla kurtulamazsın."

Birkaç gün sonra kar yağdığında Peter bilerek kar üfürücünün yakıtını boşalttı ve ardından Bay Weatherhall'ın evine gitti.

"Yine yakıt bitti demeyeceksin umarım," dedi komşu kapıyı açtığında.

"Galiba babam yedek bidonu doldurmaya gitmemiş," diye yanıtladı Peter.

"Bu işe zaman ayırmak gerek," dedi Bay Weatherhall ama çoktan evin içine girmiş, Peter da arkasından gelebilsin diye kapıyı açık bırakmıştı. "Bir rutinin olmalı, yoksa böyle kalırsın."

Bay Weatherhall merdivenlerden aşağı iner inmez, Peter tezgâhın üzerindeki şeker kutusunu açtı. Tabanca hâlâ içindeydi. Peter silaha doğru uzandı ve kendine nefesini kontrol etmesi gerektiğini hatırlattı.

Kutuyu kapattı ve aynen eski yerine koydu. Sonra tabancayı pantolonunun beline sıkıştırdı. Montunun etekleri uzun ve önden kabarık olduğu için fark edilmesi mümkün değildi.

Sessizce kaşık çatal çekmecesini açtı ve mutfak dolaplarına bakındı. Ancak elini buzdolabının tozlu tavanında gezdirirken ikinci bir tabancaya dokundu.

"Dediğim gibi, yedek bir bidon bulundurmak akıllıca..." Bay Weatherhall'ın sesi ayak seslerinin yankısıyla birlikte bodrumdan yukarı doğru geliyordu. Peter silahı olduğu yerde bıraktı ve ellerini iki yanına saldı.

Bay Weatherhall mutfağa girdiğinde Peter boncuk boncuk terlemişti. "İyi misin?" diye sordu Peter'a bakarak. "Biraz solgun görünüyorsun."

"Gece ödevim vardı, geç yattım. Yakıt için teşekkürler. Bir kez daha."

"Babana söyle bir dahaki sefer bana güvenmesin," dedi Bay Weatherhall ve verandaya çıkarak Peter'ı uğurladı.

Bay Weatherhall kapıyı kapatana dek bekleyen Peter sonrasında koşmaya başladı. Yakıt bidonunu kar üfürücünün yanına bırakıp eve daldı. Odasının kapısını kilitledi, tabancayı çıkardı ve yatağına oturdu.

Siyah renkli tabanca çelik alaşımdan dökülmüştü. Şaşırtıcı olan ise bu kadar sahte görünmesiydi, oyuncak tabancaya benziyordu. Peter o an asıl şaşırması gerekenin oyuncak tabancaların bu kadar sahici olması olduğunu düşündü. Sürgüyü çekti ve bıraktı. Şarjörü çıkarttı.

Gözlerini kapadı ve tabancayı başına dayadı. "Bam," diye fısıldadı.

Sonra silahı yatağının üzerine bıraktı ve bir yastık kılıfı çıkardı. Tabancayı buna sarıp, döşekle karyolanın arasına koyarak yatağa uzandı.

Tıpkı şu masalda yatağının altındaki fasulye miydi, bezelye miydi, her neyse onu hisseden prenses gibi hissediyordu. Tek fark, Peter prens değildi ve yatağının altındaki yumru onu gece boyu uyanık tutmazdı.

Hatta daha iyi uyumasını sağladı.

Josie rüyasında kendini muhteşem bir Kızılderili çadırında gördü. Çadırın duvarları sırma ipliklerle birbirine dikilmiş parlak geyik derilerinden oluşuyordu. Dört bir yana kırmızı, sarı, mor ve mavi renklerle hikâyeler resmedilmişti; aşkları, kayıpları, avları anlatan hikâyeler. Kalın bizon postları döşek niyetine üst üste serilmişti; ateşin içindeki korlar yakut gibi parlıyordu. Başını kaldırıp baktığında, tepedeki duman deliğinden yıldızların âdeta çadırın içine düştüğünü görebiliyordu.

Birden ayaklarının kaydığını hissetti ve daha da kötüsü bunu durdurmanın imkânı yoktu. Aşağı baktığında yalnızca gökyüzünü görebiliyordu. Acaba bulutların arasında yürüyebileceğini zannedecek kadar aptal mıydı, yoksa başını göğe çevirdiğinde ayaklarının altındaki yeryüzü yok mu olmuştu?

Birden düşmeye başladı. Baş aşağı yuvarlandığını hissedebiliyordu; giydiği etek balon gibi şişmiş ve rüzgâr bacaklarına vuruyordu. Gözlerini açmak istemiyordu ama kendine de hâkim olamıyordu: yeryüzü korkunç bir hızla yaklaşıyor, posta pulu büyüklüğündeki yeşil, kahverengi, mavi kareler giderek büyüyor ve daha gerçekçi imgelere dönüşüyordu.

İşte okulu. Evleri. Odasının tepesindeki çatı. Josie buraya doğru büyük bir hızla düşüyordu ve kendini kasarak kaçınılmaz çarpmaya hazırlandı. Ama rüyalarında asla yere çarpmazdı insan; hiç kendi ölümünü görmezdi. Bunun yerine Josie suya gömüldüğünü gördü, giysileri ılık suyun içinde bir denizanası gibi şişip yayıldı.

Nefes nefese bir halde uyandı. Hâlâ ıslaklık hissediyordu. Yatağında doğruldu, yorganı açtı ve altındaki kan gölünü gördü.

Üç pozitif gebelik testinden sonra, üç hafta geciken reglinden sonra, şu an düşük yapıyordu.

Şükürler olsun şükürler olsun şükürler olsun. Josie yüzünü yastığa gömdü ve ağlamaya başladı.

Cumartesi sabahı Lewis mutfak masasında oturmuş *The Economist*'in son sayısını okuyor ve tam buğdaylı bir waffle'ı sistemli bir

şekilde yiyordu ki telefon çaldı. Lavabonun başında olan Lacy'ye baktı çünkü o telefona daha yakındı ancak Lacy köpük içindeki ellerini kaldırıp ona gösterdi. "Sen bakar mısın...?"

Lewis yerinden kalktı ve telefonu açtı. "Alo?"

"Bay Houghton?"

"Benim," dedi Lewis.

"Ben Burnside's'dan Tony. Delik uçlu mermileriniz geldi."

Burnside's bir silah ve av malzemeleri satıcısıydı. Lewis sonbaharda buraya uğrayıp tüfek temizleme solüsyonu ve mermi alırdı; bir-iki defa da vurduğu geyiği getirip tarttırdığı olmuştu. Ama şubat ayındaydılar, av sezonu kapanmıştı. "Ben öyle bir sipariş vermedim," dedi Lewis. "Bir yanlışlık olmalı."

Telefonu kapattı ve yeniden waffle tabağının başına oturdu. Lacy büyük bir kızartma tavasını bulaşık sepetine yerleştirdi. "Kimmiş?"

Lewis dergisinin sayfasını çevirdi. "Yanlış numara," dedi.

Matt'in Exeter'de maçı vardı. Josie iç saha maçlarını takip ederdi ama deplasmana nadiren giderdi. Ancak bugün annesinden arabasını ödünç istemiş ve Matt'i sahaya çıkmadan, soyunma odasına yakalayabilecek kadar erken vakitte yola düşmüştü. Kafasını konuk takımın soyunma odasından içeri uzattı ve içerideki kesif koku bir anda burnuna çarptı. Matt'in ona arkası dönüktü. Göğüs koruması, korumalı taytı ve patenlerini giymiş ancak henüz formasını sırtına geçirmemişti.

Josie'yi ilk fark eden diğerleri oldu. "Hey Royston," dedi üst sınıftaki çocuklardan biri. "Hayranlar derneğinin başkanı gelmiş baksana."

Matt, Josie'nin maç öncesi ortalıkta görünmesinden hoşlanmazdı. Sonrasında ise: orası mecburiydi, kutlama yapmak için yanında birisi gerekiyordu. Ama maça hazırlanırken Josie ile ilgilenecek vakti olmadığını; bu kadar yakınında dolaşmasının yalnızca Matt'in diğerlerinin alay konusu olmasına neden olacağını; Koçun

takımın maça odaklanması için başka şeylerle dikkatlerini dağıtmalarını istemediğini gayet açık bir şekilde anlatmıştı. Yine de Josie bunun bir istisna olabileceğini düşünmüştü.

Takım arkadaşları dalga geçmeye başladığı an Matt'in yüzü kardı.

Matt, kasık korumanı takarken yardıma mı ihtiyacın oldu?

Hey, çabuk adama daha büyük bir sopa verin...

"Tabii tabii," diye karşılık verdi Matt yerdeki kauçuk kaplamanın üzerinde Josie'ye doğru yürürken. "Siz ancak rüyanızda görürsünüz ağzına verecek bir kızı."

Josie tüm soyunma odası bu sözlerle kahkahalara boğulurken ve kaba yorumlar Matt yerine kendisine yönelirken yanaklarının kıpkırmızı kesildiğini hissetti. Koluna yapışan Matt onu dışarı çekti.

"Ben sana maçtan önce beni rahatsız etmemeni söylemedim mi?" dedi.

"Biliyorum. Ama bu önemliydi..."

"Hayır, önemli olan *bu*," diye düzeltti Matt, hokey pistini işaret ederek.

"Ben iyiyim," deyiverdi Josie.

"Güzel."

Josie onun gözlerinin içine baktı. "Hayır, Matt. Demek istediğim... ben artık *iyiyim*. Sen haklıymışsın."

Josie'nin kendisine ne anlatmaya çalıştığını fark eden Matt, kollarıyla onu belinden yakaladı ve ayaklarını yerden kesti. Onu öperken üzerindeki malzemeler aralarında bir zırh gibiydi. Josie o an savaşa giden şövalyeleri düşündü ve artlarında bıraktıkları kızları. "Sakın bunu aklından çıkarayım deme," dedi Matt ve sırıttı.

İKİNCİ KISIM

,,,

İntikam yolculuğuna çıkarken,
iki mezar kazın:
Biri düşmanınız, biri de kendiniz için.

–ÇİN ATASÖZÜ

Sterling varoş mahallesi değildir. Cadde boyunca uyuşturucu satıcıları ya da çok fakir insanların yaşadığı evler göremezsiniz. Suç oranı neredeyse sıfırdır.

Bu yüzden insanlar hâlâ şoku atlatamadılar.

Böyle bir şey burada nasıl olabilir, diye sorup duruyorlar?

Yani. Neden olmasın ki?

Tek gereken, silah bulabilen sorunlu bir çocuk.

Bu kriterleri karşılayan birini bulmak için kenar mahallelere gitmenize gerek yok. Gözünüzü açmanız yeterli. Bir sonraki muhtemel aday üst katta veya sizin evinizde, televizyonun önünde yayılmış olabilir. Ama siz burada böyle şey olmaz diye kendinizi kandırmaya devam edin. Nerede oturduğunuzu veya kim olduğunuzu düşünerek dokunulmaz olduğunuzu zannedin.

Böylesi daha kolay, öyle değil mi?

Beş Ay Sonrası

Alışkanlıklarına bakarak insanlar hakkında çok şey söyleyebilirsiniz. Mesela, Jordan daha önce kahve fincanlarını alıp tüm *New York Times*'ı baştan aşağı internetten okumayı hiç ihmal etmeyen potansiyel jüri üyeleriyle karşılaşmıştı. Kimileri de hiçbir haber sayfasına bakmazdı çünkü bunu moral bozucu bir şey olarak görürlerdi. Televizyonu olup yalnızca karlı yayınları izleyebilenler vardı çünkü evlerine kablolu yayın çektirmeye paraları yetmiyordu. Kimileri de sabahın üçünde Japon pembe dizilerini ya da Rahibe Mary Margaret'ın Dua saati programını izleyebilmek için gelişmiş uydu sistemleri taktırıyorlardı. Bazıları CNN izlerken, bazıları da FOX News takip ediyordu.

Peter'ın davasında görev alacak jüri seçiminde altıncı saate girilmişti. Bu süreç Diana Leven ve Yargıç Wagner ile duruşma salonunda uzun saatler geçirmek demekti çünkü jüri adayları tek tek içeri alınıp tanık sandalyesinde savcılık ve savunma avukatı tarafından bir dizi soruya maruz bırakılıyordu. Amaç, bu saldırıdan kişisel olarak etkilenmemiş on iki asıl, bir de yedek üye bulmaktı; jüri üyeleri gerekirse uzun sürebilecek bir davaya işleriyle ilgilenmek zorunda kalmadan ya da evde kendilerini bekleyen bebeklerini bahane etmeden katılabilmeliydiler. Son beş aydır bu davayla ilgili haberlerle yatıp kalkmayan bir grup insan olmalıydı veya Jordan'ın onlarla ilgili yorumu temel alınacak olursa: mağarada yaşama lütfuna mazhar olmuş şanslı bir azınlık.

Ağustos ayıydı ve son bir haftada hava sıcaklığı gündüzleri kırk dereceye yaklaşmıştı. İşin kötüsü, duruşma salonunun kliması bozuktu ve Yargıç Wagner terlediği zaman naftalin ve ayak kokuyordu.

Jordan ceketini çoktan fora etmiş ve kravatının altından gömleğinin üst düğmesini açmıştı. Jordan'ın bir nevi robot olduğuna

inandığı Diana bile saçları toplamış ve bir kalemle tutturmuştu. "Sırada kim var?" diye sordu Yargıç Wagner.

"Altı milyon yedi yüz otuz bin numaralı jüri üyesi," diye homurdandı Jordan.

"Seksen sekiz numaralı jüri üyesi," diye seslendi kâtip.

Bu defa karşılarında bir adam vardı. Hâkî pantolon ve tişört giyiyordu. Seyrelmiş saçları, yazlık ayakkabıları ve parmağında alyansı vardı. Jordan tüm bunları not aldı.

Diana ayağa kalktı ve kendini tanıttı, sonra da sorularını sorarak aynı teraneye başladı. Bu soruların cevapları potansiyel bir jüri üyesinin bu göreve kabul edilmemesi için bir sebebinin olup olmadığını belirleyecekti. Mesela, Sterling Lisesinde öldürülmüş bir çocukları varsa, bu onların tarafsızlığına gölge düşürürdü. Böyle bir durum söz konusu olmasa da Diana mutlak hükümlerinden birini kullanmayı seçebilirdi. Hem onun hem de Jordan'ın potansiyel bir jüri üyesini herhangi bir sebep göstermeksizin, keyfi olarak on beş eleme hakları vardı. Şu ana dek Diana bu haklarından birini kısa boylu, kel ve sessiz bir yazılım geliştirici aleyhine kullanmıştı. Jordan ise emekli bir deniz komandosunu elemişti.

"Ne iş yapıyorsunuz Bay Alstrop?" diye sordu Diana.

"Mimarım."

"Evli misiniz?"

"Ekim ayında yirminci yılımızı dolduracağız."

"Çocuklarınız var mı?"

"On dört yaşında bir oğlum ve on dokuz yaşında bir kızım var."

"Devlet lisesine mi gidiyorlar?"

"Oğlum oraya gidiyor. Kızımsa üniversitede. Princeton," dedi gururla.

"Bu dava hakkında bir malumatınız var mı?"

Jordan bu soruya evet cevabı vermesinin onun elenmesine neden olmayacağını biliyordu. Medyanın dediklerine karşın neye inandığı veya inanmadığı belirleyici olacaktı.

"Yalnızca gazetelerde okuduklarım," dedi Alstrop ve Jordan gözlerini kapattı.

"Düzenli olarak okuduğunuz bir gazete var mı?"

"Eskiden *Union Leader* alırdım," dedi, "ama baş makaleleri beni deli ediyordu. Ben de artık en azından *The New York Times*'ın önemli yerlerini okumaya çalışıyorum."

Jordan bunu kafasında tarttı. *Union Leader* muhafazakârlığıyla tanınan bir yayın organıyken, *The New York Times* liberaldi.

"Peki ya televizyon?" diye sordu Diana. "Devamlı takip ettiğiniz programlar var mı?"

Kimse günde on saat Mahkeme TV kanalını izleyen bir jüri üyesi istemezdi. Aynı şekilde Pee-wee Herman programlarının tekrarlarını izleyen jüri üyelerini de istemezdiniz.

"*60 Dakika*," diye yanıtladı Alstrop. "Bir de *Simpsons*."

İşte bu normal bir adam, diye düşündü Jordan. Diana sorguyu ona devrederken Jordan ayağa kalktı. "Bu davayla ilgili okuduklarınızdan ne hatırlıyorsunuz?" diye sordu.

Alstrop omuzlarını silkti. "Lisede bir silahlı saldırı olmuştu ve öğrencilerden biri de bu saldırıyı gerçekleştirmekle suçlanıyor."

"Öğrencilerden tanıdığınız kimse var mı?"

"Hayır."

"Sterling Lisesinde çalışan kimseyi tanıyor musunuz?"

Alstrop başını iki yana salladı. "Hayır."

"Bu davayla ilgisi bulunan kimseyle konuştunuz mu?"

"Hayır."

Jordan tanık kürsüsüne doğru yürüdü. "Bu eyalette kırmızı ışıkta sağa dönebileceğinize dair bir trafik kuralı vardır. Tabii önce kırmızı ışıkta durmak koşuluyla. Bu kuralı bilir misiniz?"

"Elbette," dedi Alstrop.

"Peki ya yargıç size kırmızıda dönemeyeceğinizi söylerse? Önünüzde KIRMIZI IŞIKTA SAĞA DÖNÜŞ SERBESTTİR yazan bir tabela olsa bile, yeşil yanana kadar dönemezsin derse, ne yaparsınız?"

Alstrop Yargıç Wagner'e baktı. "Sanırım yargıcın dediğini yaparım."

Jordan kendi kendine gülümsedi. Alstrop'un sürücülük alışkanlıkları zerre umurunda değildi ve bu soru kuralların ötesini göremeyen insanları elemek için sorulmuştu. Bu davada her zaman sezgisel olmayan bilgiler de ortaya dökülecekti ve jüride kuralların her zaman düşündüğünüz amaca hizmet etmeyebileceğini takdir edecek, yeni talimatları dikkate alıp bu minval üzere yoluna devam edebilecek kadar açık fikirli insanlara ihtiyacı vardı.

Sorgu faslı bitince Jordan ile Diana yargıcın kürsüsüne yaklaştılar. "Bu adayı jüri görevine uygunsuz kılan herhangi bir sebep var mıdır?" diye sordu Yargıç Wagner.

"Hayır Sayın Yargıç," dedi Diana ve Jordan da başını iki yana salladı.

"Yani?"

Diana başını öne doğru salladı. Jordan hâlâ tanık sandalyesinde oturan adama baktı. "Benim için de uygundur," dedi.

Alex gözünü açtığında, uyanmamış gibi yaptı. Bunun yerine, yatağının diğer tarafında yayılmış adamı izleyebilmek için gözlerini neredeyse kapalı vaziyette tuttu. Artık dördüncü ayında olan bu ilişki onun için hâlâ en az Patrick'in omuzlarındaki çiller, omurgasının çukuru, beyaz çarşafla büyük bir tezat oluşturan kara saçları kadar gizemliydi. Sanki onun hayatına karışarak Alex'in dünyasını istila etmişti: kendi çamaşırları arasına karışmış gömleğini buluyor; yastığında onun şampuanının kokusunu alıyor; onu aramak üzere telefonu eline aldığında onu zaten hatta buluyordu. Alex çok uzun süredir tek başınaydı; pratik, kararlı ve kendi tarzını oturtmuştu. (Kimi

kandırıyordu... bunların hepsi asıl karakterini gizleyen yumuşatılmış ifadelerdi: inatçının biriydi.) Mahremiyetine yönelik bu ani saldırının sinir bozucu olmasını beklerdi aslında. Ama işin doğrusu, Patrick yanında yokken dengesi bozulmuş hissediyordu kendisini. Aylar sonra karaya ayak basan bir denizcinin hâlâ altında okyanus olduğunu sanması gibi bir şeydi.

"Beni süzdüğünü hissedebiliyorum," diye mırıldandı Patrick. Yüzüne miskin bir gülümseme yayıldı ancak gözleri hâlâ kapalıydı.

Alex ona doğru eğilip elini örtünün altına soktu. "Ne hissediyorsun?"

"Ne hissetmiyorum ki?" Patrick yıldırım hızıyla harekete geçip onu örtünün altına çekti. Hâlâ uyku mahmuru olan gözlerinin mavisi Alex'e buzdağlarını ve kuzey denizlerini hatırlatıyordu. Patrick onu öptü ve Alex de bedenine dolandı.

Sonra birden Alex'in gözleri kocaman açıldı. "Eyvah," dedi.

"Ne oldu..."

"Saatten haberin var mı senin?"

Dün gece dolunay olduğu için perdeleri sıkı sıkı kapatıp uyumuşlardı. Ama şu an güneş en alttaki ufacık bir aralıktan içeri sızıyordu. Alex Josie'nin alt katta çıkardığı tava tencere gürültüsünü duyabiliyordu.

Patrick komodinin üzerine bıraktığı kol saatini almak üzere Alex'in üzerinden uzandı. "Eyvah," diye tekrarladı o da ve üstündeki örtüleri fırlatıp attı. "İşe şimdiden bir saat geç kalmışım."

Alex yataktan fırlayıp sabahlığını giyerken Patrick de boxer'ına uzandı. "Peki ya Josie'yi ne yapacağız?"

İlişkilerini Josie'den sakladıkları yoktu aslında. Patrick çoğunlukla iş çıkışı uğruyor, Alex'i yemeğe veya dışarıya gezmeye götürüyordu. Alex birkaç kez Josie ile onun hakkında konuşmaya, annesinin yeniden biriyle çıkması mucizesi hakkında ne düşündüğünü öğrenmeye çalışmış fakat Josie bu konuşmadan kaçmak için elinden geleni yapmıştı. Alex bunun nereye gittiğini kendisi de bilmiyordu

ama kendisiyle Josie'nin çok uzun zamandır bir bütün olduklarını ve bu karışıma Patrick'i dâhil etmenin Josie'yi yalnızlığa itmek olacağını biliyordu ki şu sıralar Alex böyle bir şeye neden olmama konusunda kesin kararlıydı. Gerçekten de kaybettiği yılları telafi etmeye çalışıyor, her şeyden önce Josie'yi düşünüyordu. Bu yüzden de Patrick geceyi evlerinde geçirdiğinde, Josie uyanmadan çıkıp gitmesine özen gösteriyordu.

Ama bu perşembe sabahında, bu miskin yaz gününde saat çoktan on olmuştu.

"Belki de ona açıklamak için doğru zamandır," dedi Patrick.

"Neyi açıklayacağız?"

"Bizim..." Patrick ona bakakaldı.

Alex de öylece bakıyordu. Patrick'in yarım kalan cümlesini tamamlayamıyordu; cevabı kendisi de bilmiyordu. Patrick'le bu konuşmayı bu şartlar altında yapmayı hiç beklemiyordu. Patrick'le birlikte olmasının sebebi onun muhtaç durumdakileri kurtarmakta iyi olması mıydı? Bu dava sona erdiğinde Patrick çekip gidecek miydi? Yoksa kendisi mi bunu yapacaktı?

"Birlikte olduğumuzu," dedi Patrick üstüne basarak.

Alex ona sırtını döndü ve sabahlığının yakasını çekiştirip kapattı. Alex'in amacı bu değildi fakat Patrick bunu nasıl bilebilirdi ki? Şu anda kendisine bu ilişkiden beklentisinin ne olduğunu sorsa... Alex vereceği cevabı biliyordu: sevgi istiyordu. Eve geldiğinde karşısında birini bulabilmeyi istiyordu. Altmış yaşında çıkacakları tatili hayal etmek ve o gün geldiğinde Patrick'in yanında olacağından emin olmak istiyordu. Ama bunların hiçbirini ona itiraf edemezdi. Ya Patrick kendisine boş boş bakarsa? Ya bu gibi şeyleri düşünmek için çok erkense?

Şu an kendisine soracak olursa, Alex cevap vermezdi çünkü cevap vermek kalbinin sana iade edilmesini sağlamanın en garanti yoluydu.

Alex yatağın altında terliklerini aramaya başladı. Bunun yerine Patrick'in kemerini buldu ve kemeri ona attı. Belki de Josie'ye açıkça

Patrick'le yattıklarını söylememesinin sebebinin Josie'yi korumakla alakası yoktu, tamamen kendini korumaya çalışıyordu.

Patrick kemerini kot pantolonuna geçirdi. "Bunun bir devlet sırrı olması gerekmiyor," dedi. "Sonuçta senin de hakkın var... yani."

Alex ona baktı. "Seks yapmaya mı?"

"Ben daha yumuşak bir ifade bulmaya çalışıyordum," diye itiraf etti Patrick.

"Durumu saklı tutma hakkım da var," dedi Alex.

"Öyleyse ben çenemi sıkı tutayım bari."

"Bu iyi bir fikir olabilir."

"Onun yerine sana bir yüzük de alabilirim."

Patrick onu bu cümleyi değerlendirirken, içinde saklı olan bağlılık vaadini çekip çıkarırken görmesin diye Alex başını eğip gözlerini halıya çevirdi.

İpler senin elinde olmadığında her şey hep bu kadar zor mu olurdu?

"Anne," diye bağırdı Josie aşağıdan, "krep yaptım, masa hazır."

"Bak," dedi Patrick iç geçirerek, "hâlâ Josie'den gizleyebiliriz. Ben çaktırmadan dışarı kaçarken sen onu oyala yeter."

Alex başını öne doğru salladı. "Ben onu mutfaktan çıkarmamaya çalışırım. Sen de..." Patrick'e baktı. "Acele et işte." Alex odadan çıkarken Patrick elinden yakalayıp çekti.

"Hey," dedi. "Hoşça kal." Uzanıp onu öptü.

"Anne hadi soğuyorlar!"

"Sonra görüşürüz," dedi Alex ondan uzaklaşarak.

Aceleyle aşağı koşturdu ve Josie'yi önünde bir tabak yaban mersinli kreple buldu. "Harika kokuyorlar... bu saate kadar uyuduğuma inanamıyorum," dedi Alex ve o anda masada üç tabak olduğunu fark etti.

Josie kollarını kavuşturdu. "Seninki kahvesini nasıl içiyor?"

Alex karşısındaki sandalyeye kendini bıraktı. "Senin bunu öğrenmemen gerekiyordu."

"A. Ben artık büyüdüm. B. Madem öğrenmemi istemiyordunuz, zeki dedektifimiz arabasını evin önünde bırakmasaymış."

Alex masadaki servisin kenarından çıkan ipliği kopardı. "Sütsüz, iki şekerli."

"İyi bari," dedi Josie. "Bir dahaki sefere unutmam."

"Bu konuda ne hissediyorsun?" diye sordu Alex sessizce.

"Ona kahve koyma konusunda mı?"

"Hayır. *Bir dahaki sefer* konusunda."

Josie krepinin üstündeki iri bir yabanmersinini çatalıyla dürttü. "Bu benim seçimime bağlı bir şey değil, öyle değil mi?"

"Hayır," dedi Alex. "Eğer sen bundan hoşlanmıyorsan, onunla bir daha görüşmem."

"Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu Josie, başını tabağından kaldırmadan.

"Evet."

"Peki ya o?"

"Galiba."

Josie başını kaldırdı. "Öyleyse başkasının ne düşündüğünden sana ne."

"Senin ne düşündüğün önemli," dedi Alex. "Onun yüzünden senin benim için artık daha önemsiz olduğunu düşünmeni istemem."

"Sen sorumluluğunu bil yeter," diye yanıtladı Josie, hafif bir gülümsemeyle. "Her seks yaptığında hamile kalabilirsin ya da kalmayabilirsin. Yüzde elli elli."

Alex kaşlarını kaldırdı. "Vay be. Ben sana bunları anlatırken beni dinlediğini bile sanmıyordum."

Josie parmağını masanın üzerine damlamış akçaağaç şurubuna bastırdı, gözlerini masadan kaldırmadan konuştu. "Ee, ona... âşık mısın?"

Bu sözcükler ağır gelmişti bir anda. "Hayır," dedi Alex çabucak çünkü Josie'yi ikna edebilirse, o zaman Patrick'e karşı hissettiklerinin

yalnızca tutkuyla alakalı olduğuna kendini de ikna edebilirdi. "Daha kaç ay oldu ki..."

"Bunun zaman kısıtlaması olduğunu sanmıyorum," dedi Josie.

Alex bu mayın tarlasından geçmenin en iyi yolunun hem Josie'yi hem de kendisini incinmekten koruyacak yol olduğuna karar verdi: bu basit bir flört, bir eğlenceymiş gibi yapmak. "Gelip suratıma çarpsa bile âşık olmanın ne olduğunu anlamam ben," dedi.

"Öyle filmlerdeki gibi değil, bir anda her şey mükemmel filan olmuyor." Josie'nin sesi giderek kısıldı. "Âşık olduğun zaman, tüm vaktini ne zaman ne sorun çıkacak diye düşünerek geçirmeye başlıyorsun."

Alex donup kalmış bir halde ona bakıyordu. "Ah, Josie."

"Neyse işte."

"Ben seni– "

"Boş ver, kapatalım biz bu konuyu." Josie zorla gülümsedi. "O yaşta biri için hiç de fena görünmüyor bu arada."

"Benden bir yaş küçük," diye düzeltti Alex.

"Anneme bak sen, sübyancı çıktı." Josie krep tabağını aldı ve ona uzattı. "Bunlar soğudu iyice."

Alex tabağı aldı. "Teşekkür ederim," dedi ancak gerçekten minnet dolu olduğunu anlayana dek bakışlarını kızının gözlerinden ayırmadı.

Tam o esnada Patrick sessizce merdivenlerden indi. Aşağı ulaştığında dönüp Alex'e tamamdır işareti yaptı. "Patrick," diye seslendi Alex, "Josie bize kahvaltıda krep yapmış."

Selena bu işlerin nasıl olduğunu biliyordu. Kızlarla oğlanlar arasında hiçbir fark olmadığını söylemen icap ederdi ama hangi anneye ya da anaokulu öğretmenine bunu sorarsan sor, gayriresmî olarak bunun aksini söylerdi. Bu sabah parktaki bir banka oturup Sam'in kum havuzunda bir grup çocukla oynamasını izlemişti. İki küçük kız kumdan ve çakıllardan pizza yapmaca oynuyorlardı. Sam'in yanındaki oğlan elindeki damperli kamyonu kum havuzunun ahşap kenarına

vurarak kırmaya çalışıyordu. *Hiçbir farkları yok,* diye düşündü Selena. *Siz onu benim külahıma anlatın.*

Sam'in çocuğa arkasını dönüp kızların yaptığının aynısını tekrarlayarak bir kovaya kum doldurmasını ilgiyle izledi.

Selena bunun oğlunun kalıplaşmış yargıların aksine davranarak büyüyeceğine ve ne hoşuna gidiyorsa onu yapacağına dair ufak bir ipucu olması umuduyla gülümsedi. Peki ama işler böyle mi yürüyordu? Bir çocuğa bakıp ileride ne olacağını söyleyebilir miydiniz? Bazen Sam'i incelediğinde, günün birinde dönüşeceği yetişkini görebiliyordu. Gözlerinin içinden okunuyordu ileride nasıl bir adam olacağı. Ama bazen fiziksel özelliklerden fazlasını da fark edebilirdiniz. Bu küçük kızlar büyüyünce ev kadını mı, yoksa birer girişimci mi olacaklardı? Küçük çocuğun saldırgan davranışları ileride uyuşturucu ya da alkol bağımlılığına mı dönüşecekti? Peter Houghton çocukken arkadaşlarını itip kakmış, ateş böceklerini ezmiş ya da ileride katil olacağını gösteren başka davranışlar mı sergilemişti?

Kamyonu kırmaya çalışan çocuk elindeki oyuncağı bıraktı ve durup dinlenmeden kazmaya başladı. Sam de pizzacılıktan vazgeçti, çocuğun bıraktığı plastik kamyona uzanmaya çalışırken dengesini yitirdi ve düşüp dizini kum havuzunun ahşap kenarına çarptı.

Selena bir anda yerinden fırladı ve oğlu ağlamaya başlamadan onu yatıştırmaya hazırlandı. Fakat Sam kendisini takip eden bir kitle olduğunun bilincindeymişçesine etrafındaki diğer çocuklara baktı. Minik suratı acıdan buruşup kızarsa da ağlamadı.

Kızlar için daha kolaydı. Canının yandığını veya bir şeyden hoşnut olmadıklarını açıkça dile getirebilirler ve bu şikâyet toplumda kabul görürdü. Fakat erkekler aynı dili konuşmuyorlardı. Çocukken bunu öğrenmedikleri gibi, büyüdüklerinde de böyle bir alışkanlık geliştirmiyorlardı. Selena geçen yaz Jordan'ın karısı daha yeni kendisine boşanma davası açmış eski bir arkadaşıyla balığa gittiğini hatırlıyordu. "Ne hakkında konuştunuz?" diye sormuştu Jordan eve döndüğünde.

"Hiçbir şey," demişti Jordan. "Balık tuttuk."

Bu Selena'ya hiç mantıklı gelmemişti; altı saatlerini beraber geçirmişlerdi. İnsan o kadar uzun süre küçücük bir kayıkta baş başa oturur da nasıl içinden geçenleri karşısındakiyle paylaşmazdı?

Damperli kamyonu almış az önce yaptığı pizzaya doğru süren Sam'e baktı. Değişimin işte böyle hızla gerçekleşeceğini biliyordu Selena. Sam'in minik kollarını boynuna dolayıp onu öpmesini düşündü; kollarını açacak olsa Sam'in nasıl da kendisine koşa koşa geleceğini. Ama er ya da geç arkadaşlarının karşıdan karşıya geçerken annelerinin ellerini tutmadıklarını, kum havuzunda pizza ve pasta yapmadıklarını, bunun yerine şehirler kurduklarını ve mağaralar kazdıklarını fark edecekti. Bir gün, ortaokulda ya da daha önce, Sam kendini odasına kapatmaya başlayacaktı. Annesinin ona dokunmasından çekinecek, homurdanarak ters cevaplar vermeye başlayacak, fevri davranacak, adam olacaktı.

Belki de erkeklerin böyle olması bizim suçumuzdur, diye düşündü Selena. *Belki de empati de tüm kullanılmayan kaslar gibi köreliyordu.*

Josie annesine bir yaz işi bulduğunu, ilkokul ve ortaokul öğrencilerine okulda matematik dersi vermeye gönüllü olduğunu söyledi. Eğitim yılı esnasında annesi babası ayrılan ve bunun dolaylı bir sonucu olarak cebirden kalan Angie'den bahsetti. Tedavisi nedeniyle okula devam edemeyen ve kesirleri anlamakta büyük güçlük çeken lösemi hastası Joseph'i anlattı. Her akşam yemekte annesi ona gün içinde ne yaptığını sorduğunda Josie bir hikâye anlatıyordu. Ne var ki bunların hepsi uydurmaydı. Joseph ve Angie var olmadıkları gibi, Josie'nin kimseye ders verdiği filan da yoktu.

O sabah, her sabah olduğu gibi, Josie evden çıktı. Otobüse bindi ve yaz boyu bu hatta çalışan sürücü Rita'ya günaydın dedi. Okula en yakın durakta diğer yolcular inerken Josie yerinden kalkmadı. Hatta son durağa kadar, yani Whispering Pines Mezarlığı'nın bir buçuk kilometre güneyine dek yerinde oturdu.

Burayı seviyordu. Mezarlıkta konuşmak istemediği kimseyle karşılaşmıyordu. Havasında değilse kimseyle konuşmak zorunda

bile değildi. Josie kıvrılarak ilerleyen yolda yürüyordu. Burayı artık o kadar iyi bellemişti ki gözü kapalı yolun nerede alçalacağını, ne zaman sola kıvrılacağını söyleyebilirdi. Masmavi ortanca çalısının Matt'in mezarına giden yolun yarısını geçmiş olduğu anlamına geldiğini, mezara birkaç adım kala ise hanımeli kokularının duyulduğunu biliyordu.

Artık mezarda üzerine Matt'in isminin özenle kazındığı beyaz mermerden bir mezar taşı vardı. Mezarın üzerinde çimler bitmişti. Josie bu tümseğin üzerine oturdu. Toprak sıcacıktı. Sanki güneş aşağılara kadar inmiş ve onun için toprağı ısıtmıştı. Sırt çantasına uzandı, bir şişe su, fıstık ezmeli bir sandviç ve bir paket tuzlu kraker çıkardı.

"Bir hafta sonra okulun başlayacağına inanabiliyor musun?" dedi Matt'e. Bazen onunla bu şekilde konuşurdu. Cevap vermesini beklediğinden değil ama aylarca konuşmamalarının ardından onunla konuşmak kendini daha iyi hissettiriyordu. "Bizim okula henüz dönmüyoruz ama. Tadilat bitince, Şükran Günü'nde filan belki dediler."

Okulda ne yaptıklarını bilmiyordu Josie. Spor salonu ile kütüphaneyi ve yemekhaneyi yıktıklarını görecek kadar sık geçmişti önünden. Okul idaresi suç mahallinden kurtulacak olurlarsa, öğrencileri böyle bir olayın hiç olmadığına inandırabileceklerini düşünecek kadar saf olabilir miydi acaba?

Bir yerlerde hayaletlerin yalnızca fiziksel mekânlara takılıp kalmadıklarını, kişilere de musallat olabileceklerini okumuştu. Josie pek öyle paranormal olaylara inanmazdı ama buna inanıyordu. Bazı anılardan ne kadar kaçarsan kaç asla kurtulamadığını biliyordu.

Josie sırtüstü uzandı, saçları yeni bitmiş çimlere yayılmıştı. "Burada olmam hoşuna gidiyor mu?" diye fısıldadı. "Yoksa konuşabilecek olsaydın, bana defolup gitmemi mi söylerdin?"

Cevabı duymak istemiyordu. Bunu düşünmek bile istemiyordu. Bu yüzden gözlerini açabildiği kadar açtı ve göğe baktı, ta ki gökyüzünün parlak maviliği gözlerinin ardını yakana dek.

Lacy mağazada erkek giyim reyonunda dikiliyor, elini tüvit ceketlerin tüylü kumaşlarında ve spor ceketlerin gofre kumaşlarında gezdiriyordu. Peter'ın duruşmada en iyi şekilde giyinebilmesi için Boston'a kadar iki saatlik yol gelmişti. Brooks Brothers, Hugo Boss, Calvin Klein, Ermenegildo Zegna. İtalya'da, Fransa'da, İngiltere'de, California'da üretilmişlerdi. Bir tanesinin etiketine baktı ve gözleri kocaman açıldı ama o anda umurunda olmadığını düşündü. Muhtemelen oğluna son kez giysi alışverişine çıkmıştı.

Lacy mağazada sistematik olarak dolaşıyordu. En güzel Mısır pamuğundan imal edilmiş boxer iç çamaşırlarını seçti, bir paket beyaz Ralph Lauren atlet ile kaşmir çoraplar aldı. Hâkî renkli bir pantolon beğendi. Yakası düğmeli bir gömlek aldı çünkü Peter gömleğin yakasının kazağının dışına çıkmasına oldum olası sinir olurdu. Jordan'ın söylediği gibi mavi renkli bir blazer ceket seçti. *Onun Phillips Exeter Akademisinde mülakata gidiyormuş gibi giyinmesini istiyoruz*, demişti.

Peter'ın yaklaşık on bir yaşındayken düğmelere karşı bir tepki geliştirdiğini hatırlıyordu. Böyle bir şeyin çok sorun olmayacağını düşünebilirsiniz ama düğmesiz olsun diye çabaladığınızda çoğu pantolonu satın alamıyordunuz. Lacy günlük kullanıma da uygun, beli lastikli, ekose pijama altları bulmak için dünyanın öbür ucuna kadar gittiğini hatırlıyordu. Geçen seneye dek okula pijama altıyla giden çocuklar görüyordu ve bu akımı Peter mı başlattı, yoksa yalnızca sıra dışı bir şey yaptığıyla mı kalmıştı diye merak ederdi.

Lacy alışverişini tamamlamış olmasına rağmen erkek giyim bölümünde dolaşmayı sürdürüyordu. Parmaklarının ucunda eriyormuş hissi veren rengârenk ipekli mendilleri okşadı ve Peter'ın göz rengiyle uyumlu olan bir tanesini seçti. Deri kemerlere –siyah, kahverengi, benekli, timsah derisi– ve çizgili, puantiyeli, çiçekli kravatlara baktı. Seçtiği bornoz öylesine yumuşaktı ki neredeyse ağlayacaktı. Kollarındaki ağırlık neredeyse bir çocuğun ağırlığına erişene dek alışveriş yaptı.

"Size yardım edeyim," dedi satış görevlisi bir kadın ve kolundakilerden bir kısmını alıp tezgâha bıraktı. Hepsini tek tek katlamaya başladı. "Nasıl bir his olduğunu bilirim," dedi anlayışlı bir şekilde gülümseyerek. "Oğlum gittiği zaman öleceğimi zannetmiştim."

Lacy ona bakakaldı. Bu kadar korkunç bir şeyi yaşayan tek kadın o olmayabilir miydi? Bunu bir kez yaşadıktan sonra, tıpkı bu satış görevlisi kadın gibi kalabalığın arasından kendin gibi olanları seçebiliyor muydun? Çocukları yüreğini yakmış annelerin gizli bir derneği filan mı vardı?

"Sonsuza dek öyle sürecekmiş gibi geliyor insana," dedi kadın, "ama inanın bana, Noel tatilinde veya yazın eve gelip de başınızın etini yemeye başladıklarından, üniversiteler tüm yıl açık olsa keşke demeye başlıyorsunuz."

Lacy donakalmıştı. "Ya öyle," dedi. "Üniversite."

"Kızım New Hampshire Üniversitesinde, oğlum da Rochester'da," dedi kadın.

"Harvard. Benim oğlum da oraya gidiyor."

Bu konuda daha önce bir kez konuşmuşlardı. Peter Stanford'daki bilgisayar bilimleri bölümünü daha çok beğeniyordu ve Lacy de Mississippi'nin batısında olan tüm üniversitelerden gelen broşürleri çöpe atacağını çünkü çok uzakta olduklarını söyleyerek şaka yapmıştı.

Eyalet hapishanesi ise yüz kilometre güneyde, Concord'daydı.

"Harvard," dedi kadın. "Zeki çocukmuş."

"Öyledir," dedi Lacy ve kadına Peter'ın hayali üniversiteye başlama hikâyesini anlattı; ta ki bu yalan dilinde buruk bir tat bırakmaz olana; ta ki kendisi de neredeyse ona inanana dek.

Saat üçü geçtikten hemen sonra Josie yüzüstü döndü, kollarını iki yana açtı ve yüzünü çimlere gömdü. Sanki yere tutunmaya çalışıyordu ki zaten bu o kadar da gerçekdışı bir şey değildi. Derin bir nefes aldı. Genellikle burnuna ot ve toprak kokusu gelirdi ama kırk

yılda bir de olsa Matt sanki o toprağın altındaymış gibi çok hafif bir şampuan kokusu alırdı.

Sandviçinin paket kâğıdını ve boş su şişesini alıp çantasına tıktı ve kıvrımlı yoldan aşağı, mezarlık kapısına doğru yürümeye başladı. Girişi kapatan bir otomobil vardı. Bu yaz Josie sadece iki cenazeye denk gelmişti ve o manzara midesini bulandırıyordu. Cenaze töreni başladığında çoktan gitmiş ve otobüsteki koltuğunda oturuyor olacağı umuduyla daha hızlı yürümeye başladı ama sonra girişteki otomobilin cenaze aracı olmadığını, hatta siyah bile olmadığını fark etti. Bu sabah evlerinin önünde park etmiş araçtı ve Patrick de kollarını kavuşturmuş, arabaya yaslanmış bekliyordu.

"Ne işin var burada?" diye sordu Josie.

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım."

Josie omuz silkti. "Özgür bir ülkede yaşıyoruz."

Josie'nin Patrick Ducharme ile hiçbir kişisel sorunu yoktu. Yalnızca birçok sebepten ötürü onu geriyordu. O Gün'ü düşünmeden Patrick'e bakamıyordu. Ama artık mecburdu çünkü aynı zamanda annesinin sevgilisiydi (bunu söylemek kulağa tuhaf geliyordu) ve bir bakıma bu daha da sinir bozucuydu. Annesi âşık olmuş, bulutların üzerinde gezinirken, Josie erkek arkadaşını ziyaret etmek için gizli gizli mezarlığa gelmek zorundaydı.

Patrick kendisine doğru yaklaştı. "Annen şu an kalanlı bölme öğrettiğini zannediyor."

"Beni sinsice izlemeni o mu söyledi?" dedi Josie.

"Ben gözetim demeyi tercih ederim," diye düzeltti Patrick.

Josie homurdandı. Gıcığın teki gibi görünmek istemiyordu ama elinde değildi. Alaycılık onun kalkanıydı; bir defa indirecek olursa, kendisinin dağılmaya ne kadar yakın olduğunu görebilirdi.

"Annenin burada olduğumdan haberi yok," dedi Patrick. "Ben seninle konuşmak istedim sadece."

"Otobüsü kaçıracağım."

"Öyleyse ben de seni gideceğin yere bırakırım," dedi, usanmış bir halde. "Sana bir şey diyeyim; işimi yaparken zamanı geri almayı istediğim çok olur –tecavüz mağduruna bunu yaşamadan ulaşabilmiş olmayı, hırsızlar evi talan etmeden önce tedbir alabilmiş olmayı dilerim. Ne yaparsan yap, ne söylersen söyle, hiçbir şeyin işleri düzeltemeyecek olmasının nasıl bir his olduğunu bilirim. Keza gecenin bir yarısı uyanıp, aynı anı tekrar tekrar kafanda canlandırıp da gerçekten yaşıyormuş gibi hissetmenin ne olduğunu da bilirim. Hatta bana sorarsan, sen ve ben aynı anı kafamızda tekrar tekrar oynatıyoruz."

Josie yutkundu. Aylardır doktorlarla, psikiyatrlarla, hatta okuldaki diğer çocuklarla yaptığı tüm o anlamlı konuşmalar arasında hiç kimse onun yerinde olmanın nasıl bir his olduğunu bu kadar açık bir şekilde ifade edememişti. Ama Patrick'in bunu bilmesine müsaade edemezdi. Her ne kadar Patrick'in bunu tespit edebildiğinden pek şüphesi olmasa da yine de ona zafiyetlerini itiraf edemezdi. "Ortak bir yönümüz varmış gibi yapmana gerek yok," dedi Josie.

"Ama var," diye yanıtladı Patrick. "Annen." Josie'nin gözlerine baktı. "Ondan hoşlanıyorum. Hem de çok. Senin de bu konuda bir rahatsızlığın olmadığından emin olmak isterim."

Josie boğazının daraldığını hissediyordu. Matt'in kendisine ondan hoşlandığını söylemesini hatırlama çalıştı; bir daha kimse ona böyle bir şey söyleyecek miydi acaba? "Annem koca kadın. Kendi kararını verir herhalde, kiminle isterse onunla si– "

"Sakın," diye lafını kesti Patrick.

"Sakın ne?"

"Sakın pişman olacağın şeyler söyleme."

Josie bir adım geri çekildi, gözleri bir anda parladı. "Benimle arkadaş olmanın onun gönlünü kazanmana faydası olacağını sanıyorsan yanılıyorsun. Sen bence çiçek çikolata formülüne bağlı kal. Onun en umursamayacağı şey, benim."

"Bu doğru değil."

"Sen onu ne kadar zamandır tanıyorsun ki?"

"Josie," dedi Patrick, "annen senin için ölüyor."

Josie bu gerçeğin kendisini boğduğunu hissetti, bunu kabullenmek söylemekten bile zordu. "Ama senin için öldüğü kadar değil. O mutlu. O mutlu ve ben... ben de onun için mutlu olmam gerektiğini biliyorum..."

"Ama buradasın," dedi Patrick, başıyla mezarlığı işaret ederek. "Ve yalnızsın."

Josie başını öne doğru salladı ve gözyaşlarına boğuldu. Utanarak arkasını döndü ve sonra Patrick onu kollarıyla sardı. Hiçbir şey demedi ve o kısacık an içinde Josie ona kanının ısındığını fark etti. Tek bir kelime, gayet anlamlı bile olsa incinmiş duygularını koyduğu o boşluğu yok ederdi. Patrick, sonunda kendi kendine susana dek ağlamasına müsaade etti ve Josie başını onun omzuna koyarak bunun fırtınanın tam ortası mı, yoksa sonu mu olduğunu düşündü.

"Ben kaltaklık ediyorum," diye fısıldadı. "Annemi kıskanıyorum."

"Bence buna anlayış gösterecektir."

Josie ondan uzaklaştı ve gözlerini sildi. "Ona buraya geldiğimi söyleyecek misin?"

"Hayır."

Josie şaşkınlık içinde başını kaldırıp ona baktı. Annesinin tarafını tutmasını beklerdi ondan.

"Yanıldığını biliyorsun," dedi Patrick.

"Ne hakkında?"

"Yalnız olman."

Josie başını kaldırıp tepeye doğru baktı. Kapıdan Matt'in mezarı görünmüyordu ama yine de oradaydı, tıpkı O Gün'le ilgili diğer her şey gibi. "Hayaletler sayılmaz."

Patrick gülümsedi. "Ama anneler sayılır."

Lewis'in en nefret ettiği şey, demir kapıların çarpma sesiydi. Otuz dakika sonra cezaevinden ayrılacak olmasının hiçbir önemi yoktu.

Önemli olan, mahkûmların ayrılamayacak olmalarıydı. O mahkûmlardan biri ise bisiklet sürmeyi öğrettiği o çocuktu; anaokulunda yaptığı kâğıt ağırlığı hâlâ masasında duran o çocuktu; bu dünyadaki ilk nefesini alışını gözleriyle gördüğü o çocuktu.

Onu görünce Peter'ın çok şaşıracağını biliyordu. Kaç aydır bu hafta cesaretini toplayıp oğlunu ziyarete gideceğini söylüyordu kendine ama her seferinde yapılacak bir iş, üzerinde çalışılacak bir makale buluyordu. Ne var ki gardiyan kapıyı açıp da Peter'ı ziyaretçi salonuna getirdiğinde, Peter'ı görmenin kendisi için ne büyük bir şok olacağını hafife aldığını anladı.

Peter büyümüştü. Boyu uzamamıştı belki ama genişlemişti; omuzları giysisini dolduruyordu, kolları kaslanıp kalınlaşmıştı. Teni şeffaf, bu yapay ışığın altında âdeta mavi renkte görünüyordu. Elleri devamlı kıpırdıyordu. Ayaktayken vücudunun yan tarafında, oturduğunda ise sandalyenin iki yanında sürekli oynuyorlardı.

"Vay be," dedi Peter. "Kimleri görüyorum."

Lewis altı-yedi kere ne söyleyeceğinin provasını yapmış, neden oğlunu ziyarete gelemediğinin açıklamalarını hazırlamıştı ama Peter'ı karşısında otururken görünce, dudaklarından yalnızca iki kelime döküldü. "Özür dilerim."

Peter'ın dudakları gerildi. "Ne için? Altı ay boyunca beni sallamadığın için mi?"

"Bana sorarsan," diye itiraf etti Lewis, "on sekiz yıl demek daha doğru."

Peter arkasına yaslanıp gözlerini Lewis'e dikti. Lewis de kendini bakışlarına karşılık vermeye zorladı. Lewis hâlâ iyiliğe karşılık verebileceğinden tamamen emin değilken, Peter ona bir affı lütfeder miydi?

Bir eliyle yüzünü sıvazlayan Peter, başını iki yana salladı. Sonra gülümsemeye başladı. Lewis kemiklerinin hafiflediğini, kaslarının gevşediğini hissetti. Bu ana dek Peter'dan ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. İstediği şeyi kendince mantığa bürüyebilir ve özrün her daim kabul göreceğini varsayabilirdi; kendisinin baba olduğunu, o

ne derse onun yapılacağını kendine hatırlatabilirdi fakat bir cezaevinin ziyaretçi salonunda otururken, bir yandan solunuzdaki kadın yasak olan kırmızı çizginin ötesine ayağını uzatarak sevgilisi olan mahkûmla oynaşmaya çalışırken, diğer yandansa sağınızdaki adam küfrün bini bir para, dümdüz giderken tüm bunları düşünebilmek son derece zordu.

Peter'ın yüzündeki gülümseme katılaştı, alaycı bir küçümsemeye dönüştü. "Siktir," diye bağırdı. "Buraya geldiğin için sana söyleyeceğim tek şey bu. Ben senin sikinde bile değilim. Benden özür filan dilemek istediğin yok. Sadece bunu söylediğini duymak istiyorsun. Buraya kendin için geldin, benim için değil."

Lewis'in kafası içi taşlarla doluymuş gibi öne düştü. Eğildi, ensesi artık ağırlığı taşıyamaz haldeydi, alnını ellerine dayadı. "Hiçbir şey yapamıyorum Peter," diye fısıldadı. "Çalışamıyorum, yemek yiyemiyorum, uyuyamıyorum." Sonra başını kaldırdı. "Yeni öğrenciler geliyor şu sıralar kampüse. Pencereden onları izliyorum. Binaları inceliyor, okulu tanıtan rehberleri merakla dinliyorlar ve onları gördükçe aynı şeyleri seninle yapmayı nasıl beklediğimi düşünüyorum."

Yıllar önce, Joey doğduktan sonra mutluluğun üstel artışı konulu bir makale yazmıştı. Tetikleyici bir olay olduğunda mutluluğun oranı büyük ölçülerde değişiklik gösterebiliyordu. Vardığı sonuç ise mutluluğun kaynağı olan olaydan ötürü değil de bu olay meydana geldiğinde sizin hangi koşullarda olduğunuza göre neticenin değişkenlik gösterebildiğiydi. Örneğin, çocuk sahibi olmak mutlu bir evliliğiniz varken ve bir aile kurmayı planlarken başka, on altı yaşında bir kızı hamile bıraktığınızda bambaşka bir şeydi. Kayak tatiline gidiyorsanız soğuk hava mükemmel bir şey olurdu ama hafta sonu için plaja gittiğinizde sizi büyük hayal kırıklığına uğratırdı. Bir zamanlar zengin olan bir adam ekonomik sıkıntıya düştüğünde bir dolara bile çılgınca sevinebilirdi; bir gurme ıssız bir adaya düşecek olsa solucan bile yerdi. Tahsilli, başarılı ve kendi ayaklarının üzerinde duran bir oğul hayal eden bir baba, farklı koşullar altında onun yalnızca hayatta ve güvende olmasından mutluluk duyabilirdi ve böylece ona onu ne kadar çok sevdiğini söyleyebilirdi.

"Ama üniversite için ne derler bilirsin," dedi Lewis, biraz daha dik oturarak. "Abartılmış bir balondur."

Bu kelimeler Peter'ı şaşırtmıştı. "Yılda kırk binden fazla para bayılan bütün o aileler," dedi Peter hafifçe gülümseyerek. "Bir de bana bak, vergilerinizden geçinip gidiyorum."

"Bir iktisatçı daha ne ister?" diye espri yaptı Lewis, bu durum hiç komik olmamasına rağmen; asla komik olmayacak olmasına rağmen. O an bunun da bir tür mutluluk olduğunu fark etti: oğlunuzun, sanki gülünecek bir şey varmış gibi gülümsemesini sağlamak için ne gerekiyorsa söyler, ne lazımsa yapardınız, her kelime boğazınızdan geçen kırık cam parçalarını andırsa bile.

Patrick savcının masasının önünde oturuyordu. Diana Leven saldırıdan günler sonra balistik incelemeden gelen raporları gözden geçirerek Patrick'in tanıklığı için hazırlık yapıyordu. "Olayda hiç kullanılmamış iki tüfek var," diye açıkladı Patrick, "ve iki tane de eşleşen tabanca. İkisi de Glock 17 ve karşı komşunun adına kayıtlı. Adam polis emeklisiymiş."

Diana önündeki kâğıtlardan başını kaldırdı. "Aman ne hoş."

"Yani. Polisleri bilirsin. İhtiyaç anında çabucak çıkaramayacaksan, tabancayı kilitli bir dolabın içine koymanın ne manası var? Her neyse, Silah A okulun birçok kısmında ateşlenmiş, topladığımız mermilerdeki çentikler bu silahla uyumluydu. Silah B de ateşlenmiş, balistik bunu doğruluyor ama bu silahın namlusuna uyan hiçbir mermi bulamadık. Bu silah soyunma odasının zemininde tutukluk yapmış halde bulundu. Yakalandığı sırada Houghton'ın elinde hâlâ Silah A vardı."

Diana arkasına yaslandı, ellerini göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. "McAfee sana 'Madem Silah A o ana dek bu kadar iyi iş gördü, Houghton neden soyunma odasında Silah B'yi çekti?' diye soracaktır."

Patrick omuz silkti. "Bunu Royston'u karnından vurmak için kullanmış olabilir ve sonra tutukluk yapınca da Silah A'ya dönmüştür.

Ya da belki açıklaması bundan daha basittir. Silah B'den çıkan hiçbir mermi bulunamadığına göre, silahın ilk ateşlemede tutukluk yapmış olması muhtemel. Kesme kurşun kantinin fiberglas yalıtım panellerine filan saplanıp kalmış olabilir. Silah tutukluk yapınca da fail Silah A'ya döndü ve tutukluk yapan tabancayı da cebine koydu... ve sonra katliamının sonunda ya çıkarıp attı ya da kazayla düşürdü."

"*Ya da*. Bu sözcükten nefret ediyorum. Alt tarafı dört harf ama baştan aşağı şüpheyle yüklü–"

Tam o sırada kapı çalınınca lafı yarım kaldı ve sekreter başını kapıdan içeri uzattı. "Saat iki randevunuz geldi."

Diana Patrick'e döndü. "Drew Girard'ın ifadesini hazırlayacağım. Sen de katılmak istemez misin?"

Patrick savcının karşısındaki koltuğu Drew'e verebilmek için odanın yan tarafındaki sandalyeye geçti. Çocuk kapıyı hafifçe tıklatarak girdi. "Bayan Leven?"

Diana kalkıp masasının etrafından dolaştı. "Drew. Geldiğin için teşekkürler." Başıyla Patrick'i işaret etti. "Dedektif Ducharme'yi hatırlıyorsundur?"

Drew ona bakarak başıyla onayladı. Patrick çocuğun ütülü pantolonunu, yakalı tişörtünü ve terbiyeli hallerini süzdü. Patrick'in soruşturması esnasında öğrencilerin tasvir ettiği kibirli, okulun kralı hokey yıldızı değildi ama düşününce, Drew en yakın arkadaşının öldürülmesine tanıklık etmiş, kendisi de omzundan vurularak ölümden dönmüştü. Artık hüküm sürdüğü o dünya yoktu.

"Drew," dedi Diana, "seni buraya çağırmamızın sebebi elinde bir mahkeme celbi olması ve önümüzdeki hafta içinde tanıklık yapman gerekmesidir. Vakit yaklaştıkça biz sana kesin tarihi ve saati bildireceğiz... fakat şimdilik duruşmaya çıkma konusunda gergin olup olmadığından emin olmak istedik. Bugün sana yöneltilebilecek soruların bazılarının üzerinden geçecek ve prosedürün nasıl işlediğini açıklayacağız. Aklına takılan sorular olursa, bunları da açıklığa kavuşturabiliriz. Anlaşıldı mı?"

"Evet efendim."

Patrick öne doğru eğildi. "Omzun nasıl oldu?"

Drew vücudunun o bölgesini bilinçsizce kasarak Patrick'e doğru döndü. "Hâlâ fizik tedavi devam ediyor ama daha iyiyim. Ama..." Sesi alçalarak kesildi.

"Ama ne?" diye sordu Diana.

"Bu sene tüm hokey sezonunu kapattım."

Diana, Patrick'e baktı; bu bir tanık için sempati puanı demekti. "Bir daha hokey oynayabilecek misin sence?"

Drew kızarıp bozardı. "Doktorlar oynayamayacağımı söylüyorlar ama bence yanılıyorlar." Bir an duraksadı. "Bu sene son sınıfa gidiyorum ve üniversiteye girmek için sporcu bursu alabilmeyi planlıyordum."

Kimse Drew'in cesaretini ya da gerçekleri kabullenmeyince odada huzursuz bir sessizlik oldu. "Pekâlâ, Drew," dedi Diana. "Seni tanık kürsüsüne çağırdığımızda adını, nerede oturduğunu, o gün okula gidip gitmediğini sorarak başlayacağım."

"Anladım."

"İstersen bir prova yapalım, olur mu? Olayın yaşandığı gün okula gittiğinde, ilk dersin neydi?"

Drew hafifçe doğruldu. "Amerikan Tarihi."

"Peki ya ikinci ders?"

"İngilizce."

"İngilizce dersinden çıkınca nereye gittin?"

"Üçüncü dersim boştu ve dersi boş olanlar genelde kantinde takılır."

"Sen de oraya mı gittin?"

"Evet."

"Yanında kimse var mıydı?" diye devam etti Diana.

"Kantine tek başıma indim ama oraya gittiğimde bir sürü insanla beraber takıldık." Dönüp Patrick'e baktı. "Arkadaşlarla yani."

"Kantinde ne kadar süre kaldın?"

"Bilemiyorum, yarım saat filan?"

Diana başını öne doğru salladı. "Sonra ne oldu?"

Drew başını eğip pantolonuna baktı ve başparmağını ütü çizgisi boyunca gezdirdi. Patrick elinin titrediğini fark etti. "Hep beraber oturmuş konuşuyorduk işte... sonra birden çok büyük bir patlama sesi duydum."

"Sesin nereden geldiğini anlayabildin mi?"

"Hayır. Ne sesi olduğunu bilmiyordum."

"Herhangi bir şey görebildin mi peki?"

"Hayır."

"Pekâlâ," dedi Diana, "sesi duyunca ne yaptın?"

"Espri yaptım," dedi Drew. "Okulda çıkan öğle yemeğinin patladığını söyledim. *En sonunda o radyoaktif fırında makarna gümledi* dedim."

"Patlamadan sonra kantinde mi kaldın?"

"Evet."

"Ya sonra?"

Drew yine başını eğip ellerine baktı. "Havai fişeğe benzer sesler duyulmaya başladı. Kimse ne olduğunu anlayamadan Peter kantine girdi. Bir sırt çantası taşıyordu ve elinde tuttuğu tabancayla ateş etmeye başladı."

Diana elini kaldırdı. "Burada seni durduracağım Drew. Tanık kürsüsünde bu kısma geldiğinde kayıtlara geçmesi için senden sanığa bakıp onu teşhis etmeni isteyeceğim. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

Patrick o an bu silahlı saldırıyı diğer suçları gördüğü gibi görmediğini fark etti. İzlediği kantindeki kamera kaydının giriş kısmı olarak bile canlandırmıyordu kafasında. Drew'in arkadaşlarından biri olan Josie'yi uzun masada oturmuş, havai fişeğe benzer sesleri duyup da az sonra neyle karşılaşacağını tahmin bile edemez halde düşünüyordu.

"Peter'ı ne kadar zamandır tanıyorsun?" diye sordu Diana.

"İkimiz de Sterling'de büyüdük. Kendimi bildim bileli hep aynı okullara gittik."

"Arkadaş mıydınız?"

Drew başını iki yana salladı.

"Düşman mıydınız?"

"Hayır," dedi. "Düşman denemez."

"Onunla hiç sorun yaşadınız mı?"

Drew başını kaldırdı. "Hayır."

"Ona hiç zorbalık yaptın mı?"

"Hayır efendim," dedi Drew.

Patrick istemsizce yumruklarını sıktığını hissetti. Yüzlerce çocukla yaptığı görüşmelerden Drew Girard'ın Peter Houghton'ı soyunma odası dolaplarına kilitlediğini, merdivenden inerken çelme takıp düşürdüğünü, kafasına tükürüklü kâğıt topları fırlattığını dinlemişti. Bunların hiçbiri Peter'ın yaptığını haklı çıkarmıyordu... ama yine de. Hapiste çürüyen bir çocuk vardı; mezarlarında çürüyen on genç insan vardı; rehabilitasyon ve ameliyatlar geçiren onlarcası vardı; hâlâ gözyaşlarına boğulmadan bir günü bitiremeyen Josie gibi yüzlerce kişi vardı; Alex gibi kendi adlarına adaleti sağlaması için Diana'ya güvenen ebeveynler vardı. Bu pislikse karşılarına geçmiş yalan söylüyordu.

Diana önündeki notlardan başını kaldırdı ve Drew'e baktı. "Peki mahkemede yeminli ifaden alınırken Peter'a hiç sataştın mı diye sorulduğunda ne cevap vereceksin?"

Drew savcıya baktı. Kendinden emin tavrı Patrick'in aslında ona söylediklerinden fazlasını bilmelerinden köpek gibi korktuğunu anlamasına yetecek ölçüde kaybolmuştu. Diana Patrick'e baktı ve elindeki kalemi masaya attı. Patrick'in ihtiyacı olan yegâne davet buydu. Oturduğu yerden ok gibi fırladı ve Drew Girard'ın yakasına yapıştı. "Bana bak sikik," dedi Patrick, "sakın bu işi yüzüne gözüne bulaştırma. Peter Houghton'a neler yaptığını biliyoruz. Senin okuldaki

konumunu biliyoruz. On tane ölmüş kurban ve hayatları bir daha asla umut ettikleri gibi ilerlemeyecek on sekiz kişi daha var. Acıları hiç dinmeyecek aileleri ise sayamıyorum bile. Amacın ne bilmiyorum. Kendi itibarını korumak için terbiyeli çocuğu mu oynuyorsun, yoksa gerçekleri söylemeye mi korkuyorsun bilemem ama sana şu kadarını söyleyeyim tanık kürsüsüne çıkıp da geçmişte yaptıkların için yalan söylemeye kalkarsan, adaleti engellemekten hapse girmen için elimden geleni ardıma koymam."

Drew'in yakasını bıraktı ve arkasını dönüp Diana'nın ofisinin penceresinden dışarı bakmaya koyuldu. Çocuk yalancı şahitlik yapsa bile, bırak hapse göndermeyi tutuklama yetkisi dahi yoktu ama Drew bunu bilmiyordu. Belki de bu kadarı erdemli davranması için onu korkutmaya yeterdi. Derin bir nefes alan Patrick, eğilip Diana'nın düşürdüğü kalemi aldı ve ona uzattı.

"Sana bir kez daha soruyorum Drew," dedi Diana yumuşak bir ses tonuyla. "Peter Houghton'a zorbalık yaptın mı?"

Drew, Patrick'a baktı ve yutkundu. Sonra açtı ağzını yumdu gözünü.

"Mangalda lazanya," diye açıklama yaptı Alex, Patrick ile Josie ilk ısırıklarını aldıktan sonra. "Nasıl olmuş?"

"Lazanyanın mangalda pişirilebildiğini bilmiyordum," dedi Josie. Hamuru kafa derisini yüzermiş gibi peynirlerden ayırmaya başladı.

"Bu dediğin nasıl oluyor şimdi?" diye sordu Patrick, bardağını yeniden doldurmak için sürahiye uzanırken.

"Aslında bu normal lazanya. Ama iç malzemesi biraz fırının içine döküldü ve bayağı bir duman oldu. Baştan yapayım derken baktım ki yemeğe biraz is tadı ve kokusu katmış oldum." Neşeyle devam etti. "Dahice, değil mi? Bütün yemek kitaplarına baktım Josie ve böyle bir şey daha önce hiç yapılmamış."

"Ne demezsin," dedi Patrick ve ağzındakini peçeteye çıkardı.

"Yemek yapmayı *seviyorum* aslında," dedi Alex. "Bir tarifi alıp, sonunda ne olacağını görmek üzere işe koyulmak çok keyifli."

"Tarifler kanunlar gibidir," diye yanıtladı Patrick. "Suç işlemeden önce onlara uyma eğilimi gösterirsin..."

"Ben aç değilim," dedi Josie birden. Önündeki tabağı itti, ayağa kalktı ve koşarak üst kata çıktı.

"Mahkeme yarın başlıyor ya," dedi Alex durumu açıklamak için. Patrick'ten izin isteme gereği duymadan Josie'nin peşinden gitti, zira Patrick'in bu durumu anlayışla karşılayacağından emindi. Josie odasının kapısını çarptı ve müziğin sesini sonuna dek açtı; kapıyı vurmak bu durumda bir işe yaramazdı. Alex kapının tokmağını çevirdi ve odaya girip müziği kıstı.

Josie yüzüstü yastığına kapanmış, yastığı başının üstüne çekmişti. Alex yanına oturunca, hiç kımıldamadı bile. "Konuşmak ister misin?" diye sordu Alex.

"Hayır," dedi Josie, boğuk bir sesle.

Alex uzanıp yastığı çekti. "Bir dene bence."

"Off anne, benim ne sorunum var? Herkes için dünya yeniden dönmeye başladı ama ben olduğum yerde sayıyorum. Siz ikiniz bile eminim sürekli aklınızda duruşma vardır ama olanları ve olacakları kafanızın içinden kolayca çıkarabiliyormuşsunuz gibi gülüp eğlenebiliyorsunuz. Oysa ben her saniye bunu düşünmekten başka bir şey yapamıyorum." Josie gözleri yaşlarla dolu halde Alex'e bakıyordu. "Herkes hayatına devam etti. Benden başka herkes."

Alex, Josie'nin kolunu sıvazladı. Doğumunun ardından Josie'nin kanlı canlı karşısında olmasını nasıl coşkuyla karşıladığını hatırlıyordu. Hiçlikten bu minik, kıvranıp duran, kusursuz yaratığı ortaya çıkarmıştı. Yatakta Josie'nin yanında onun tenini okşayarak, minik ayak parmaklarına dokunarak, nabzını takip ederek saatler geçirirdi. "Bir defasında," dedi Alex, "kamu avukatı olarak çalışırken, mesai arkadaşlarımızdan biri 4 Temmuz'da evinde bir davet vermiş ve tüm çalışanlarla ailelerini çağırmıştı. Seni de yanımda götürmüştüm, henüz üç yaşında filandın. Havai fişek atılıyordu ve bir saniyeliğine

onları izlemek için senden gözümü ayırdım. Sonra etrafıma baktığımda sen gitmiştin. Avaz avaz bağırmaya başladım ve o an birisi seni gördü. Havuzun dibinde yatıyordun."

Josie daha önce hiç duymadığı bu hikâyenin heyecanıyla yattığı yerden doğruldu.

"Suya daldığım gibi seni çıkardım ve suni teneffüs yaptım. Sen bir anda yuttuğun suyu çıkarmaya başladın. O kadar korkmuştum ki konuşamıyordum bile. Ama sen kendine geldiğinde kızgındın ve bana bağırmaya başladın. Suyun içinde denizkızlarını aradığını ve benim sana engel olduğumu söyledin."

Dizlerini toplayıp, çenesini üzerlerine dayayan Josie hafifçe gülümsedi. "Gerçekten mi?"

Alex başını öne doğru salladı. "Bir dahaki sefere beni de yanında götürmeni söyledim sana."

"Bir dahaki sefer oldu mu peki?"

"Onu sen söyleyeceksin," dedi Alex ve bir an duraksadı. "Boğuluyor gibi hissetmek için suya ihtiyacı olmuyor insanın, değil mi?"

Josie başını iki yana sallarken gözlerinden yaşlar süzüldü. Kendini annesinin kollarına bıraktı.

Patrick bunun çöküşü anlamına geldiğini biliyordu. Hayatında ikinci kez bir kadınla çocuğuna onların ailesinin bir parçası olmayabileceğini unutacak derecede yakınlaşıyordu. Alex'in berbat akşam yemeğinden kalanlara baktı ve el sürülmemiş tabakları toplamaya başladı.

Mangalda lazanya servis tabağında kaskatı kesilmiş, kararmış bir tuğlaydı. Tabakları lavaboya bıraktı, sıcak suyu açtı ve eline aldığı süngerle yıkamaya koyuldu.

"Gözlerime inanamıyorum," dedi Alex arkasından. "Sen gerçekten de mükemmel erkeksin."

Patrick köpüklü elleriyle ona döndü. "Çok daha fazlasıyım." Uzanıp bir el bezi aldı. "Josie nas–"

"İyi. Daha iyi olacak. Ya da en azından bu gerçek olana dek ikimiz de böyle söyleyip duracağız."

"Üzgünüm Alex."

"Hangimiz değiliz ki?" Bir mutfak sandalyesine tersten oturdu ve çenesini sandalyenin arkalığına dayadı. "Yarın duruşmada olacağım."

"Aksini beklemezdim zaten."

"Sence McAfee gerçekten onu beraat ettirebilir mi?"

Patrick katladığı el bezini tezgâha bıraktı ve Alex'e doğru yaklaştı. Oturduğu sandalyenin önünde çömeldi. "Alex," dedi, "o çocuk bir savaş planını uygular gibi okula dalmış. Otoparktan başlamış ve dikkatleri dağıtmak için bir bomba patlatmış. Okulun ön tarafına gidip merdivenlerde bir çocuğu vurmuş. Kantine gidip bir sürü çocuğu vurmuş, bazılarını öldürmüş ve sonra da mola verip bir kâse mısır gevreği yemiş. Bütün bu kanıtları gördükten sonra bir jürinin bu faili nasıl temize çıkarabileceğine aklım ermiyor."

Alex ona öylece bakıyordu. "Bana şunu söyle... Josie neden şanslıydı?"

"Çünkü yaşıyor."

"Hayır, demek istediğim, niye yaşıyor? Hem kantinde hem de soyunma odasındaymış. Etrafındaki insanların öldürüldüğünü görmüş. Peter onu neden vurmadı?"

"Bilmiyorum. Bazen olanların hepsini anlayamıyorum. Bazıları, bu saldırı gibi mesela. Bazıları ise..." Sandalyenin arkalığını kavrayan Alex'in elinin üzerine kendi elini koydu. "Bazıları da değil."

Alex onun gözlerine baktı ve Patrick bir kez daha onu bulmasının, onunla birlikte olmasının nasıl da karlar arasındaki ilk çiçeği görmeye benzediğini hatırladı. Tam da kışın hiç bitmeyeceğini sandığınızda, bu beklenmedik güzellik sizi şaşırtırdı ve gözlerinizi ondan ayırmazsanız, geri kalan karlar da bir şekilde erirdi.

"Sana bir şey sorsam, dürüstçe cevap verir misin?" diye sordu Alex.

Patrick başını öne doğru salladı.

"Lazanyam pek iyi olmamıştı, değil mi?"

Sandalyenin arkalığından Patrick ona gülümsedi. "Sakın işinden istifa edeyim filan deme," dedi.

Gecenin bir yarısı, uyku tutmayınca, Josie dışarı çıktı ve ön bahçenin çimlerine uzandı. Gökyüzü gecenin bu saatinde o kadar alçakmış gibi görünüyordu ki yıldızları uzanıp tutabilecekmiş gibi geliyordu. Dışarıda, odasının duvarları üstüne üstüne gelmediği zaman evrenin büyüklüğü karşısında kendi sorunlarının çok küçük olduğuna inanacaktı neredeyse.

Ertesi gün Peter Houghton on cinayetten yargılanmaya başlayacaktı. Bunun, o son cinayetin düşüncesi bile Josie'nin midesini bulandırıyordu. Ne kadar istese de gidip duruşmayı izleyemezdi çünkü aptal bir tanık listesinde adı yazılıydı. Bunun yerine, dünyadan haberi olmadan bekleyecekti.

Josie derin bir nefes aldı ve ortaokulda aldığı bir sosyal bilgiler dersini düşündü. Derste öğrendiklerine göre birileri, galiba Eskimolardı, gökteki yıldızların ölen insanların size bakabildiği delikler olduğuna inanıyorlardı. Bunun insanı rahatlatması gerekiyordu aslında fakat Josie bunu hep biraz ürpertici bulmuştu çünkü bu, birilerinin kendisini izlemesi anlamına geliyordu.

Bir de aklına bir fıkra gelmişti. Adamın biri yüksek duvarlarla çevrili bir akıl hastanesinin yanında geçiyormuş. İçerideki hastaların *On! On! On!* diye bağırdıkların duyunca meraklanmış ve duvardaki bir delikten içeride neler olduğuna bakmış. Tam o sırada delikten uzatılan bir sopa gözünü dürtmüş ve hastalar hep bir ağızdan bağırmışlar: *On Bir! On Bir! On Bir!*

Bu fıkrayı ona Matt anlatmıştı.

Josie belki de gülmüştü.

Eskimoların size söylemediği şeyse şuydu: Öbür taraftaki insanlar, sizi izleyebilmek için yollarından sapmak zorundaydılar. Ama

siz ne zaman isterseniz onları görebilirdiniz. Tek yapmanız gereken, gözlerinizi kapatmaktı.

Oğlunun cinayet davasının sabahında Lacy dolabından siyah bir etek, siyah bir bluz ve siyah çoraplar seçti. Cenazeye gider gibi giyinmişti ama pek farkı var da denemezdi zaten. Elleri titrediği için üç çift ince çorabı giyerken kaçırdı ve sonunda çorapsız gitmeye karar verdi. Günün sonunda ayakları su toplamış olacaktı ve Lacy bunun belki de iyi bir şey olacağını düşündü; belki o zaman somut bir acıya odaklanabilirdi.

Lewis'in nerede olduğunu, mahkemeye gidip gitmeyeceğini bilmiyordu. Onu mezarlığa kadar takip ettiği günden beri neredeyse hiç konuşmamışlardı ve geceleri Joey'nin odasında yatar olmuştu. İkisi de Peter'ın odasına girmiyordu.

Ama bu sabah sahanlıkta sağa değil de sola dönmeye zorladı kendini ve Peter'ın odasının kapısını açtı. Polisler geldikten sonra odayı olabildiğince toplamış, kendi kendine Peter'ın yağmalanmış gibi görünen bir eve gelmesini istemediğini söylemişti. Ama yine de odada yer yer boşluklar vardı. Bilgisayar olmadan masası çıplak gibiydi ve kitap rafları da yarı yarıya boştu. Gidip raftan bir kitap aldı. Oscar Wilde'ın *Dorian Gray'in Portresi* kitabı. Peter tutuklandığı zaman İngilizce dersi için bunu okuyordu. Acaba bitirmeye fırsat bulabilmiş miydi?

Dorian Gray'in zaman akıp gittikçe yaşlanan ve çirkinleşen bir portresi vardı. Kendisiyse gençliğinden ve güzelliğinden hiçbir şey kaybetmiyordu. Belki de oğlu için tanıklık edecek sessiz, içine kapanık annenin de bir yerlerde suçluluk duygusu ve acı içinde kıvranan bir portresi vardı. Belki de o resimdeki kadının bağırıp ağlamaya, kendini kaybetmeye, oğlunun omuzlarından tutup, *Ne yaptın sen,* diye sormaya hakkı vardı.

Kapının açılma sesiyle irkildi. Lewis konferanslarda ve mezuniyet törenlerinde giydiği takım elbisesiyle kapının eşiğinde dikiliyordu. Elinde mavi ipekli bir kravat vardı.

Lacy kravatı Lewis'in elinden aldı ve arkasından gitti. Kravatı boynundan geçirdi, topuzunu nazikçe yerine yerleştirdi ve gömleğin yakasını indirdi. O bunu yaparken Lewis de uzanıp elini tuttu ve bırakmadı.

Bu gibi anlarda söylenecek pek fazla söz yoktu. Lewis, Lacy'nin elini bırakmadan onu Peter'ın odasından çıkardı ve kapıyı arkalarından kapadı.

Sabah 6'da, Jordan duruşmaya hazırlanmak üzere notlarını okumak için sessizce alt kata indiğinde masada tek kişilik bir sofra buldu: bir kâse, bir kaşık ve bir kutu çikolatalı kahvaltılık gevrek. Selena gecenin bir yarısı kalkıp bunu hazırlamış olmalıydı çünkü dün gece yatağa birlikte gitmişlerdi. Gülümseyerek masaya oturdu, kâsesini iyice doldurduktan sonra dolaptan sütü almaya gitti.

Süt kutusunun üzerine bir not kâğıdı yapıştırılmıştı. İYİ ŞANSLAR.

Tam masaya oturmuştu ki telefon çaldı. Selena ve Sam hâlâ uyudukları için Jordan hemen telefonu açıverdi. "Alo?"

"Baba?"

"Thomas," dedi, "bu saatte niye ayaktasın?"

"Şey, henüz yatmadım desek daha doğru."

Jordan gülümsedi. "Ah, gençlik tabii."

"Sana şans dilemek için aradım. Dava bugün başlıyor değil mi?"

Jordan masaya baktı ve birden aklına Sterling Lisesi kantininde çekilen güvenlik kamerası görüntüleri geldi: Peter oturmuş, sağında solunda ölmüş öğrenciler yatarken tıpkı bunun gibi bir kâse mısır gevreği yiyordu. "Evet," dedi. "Bugün."

Gardiyan Peter'ın hücresinin kapısını açtı ve ona katlanmış giysilerini uzattı. "Baloya gitme zamanın geldi Külkedisi," dedi.

Peter o çıkana kadar bekledi. Bunları ona annesinin aldığını biliyordu; Joey'nin dolabından gelmediğinden emin olsun diye etiketlerini bile koparmamıştı. Fazla gösterişli giysilerdi, golf kulübüne gidenlerin filan giyeceği türden. Kendisinin üzerinde görüleceğini hiç hayal etmezdi böyle şeylerin.

Peter mahkûm üniformasını çıkardı ve iç çamaşırı ile çorapları giydi. Yatağına oturup pantolonunu giydi. Beli biraz sıkmıştı. Gömleğini ilk seferinde yanlış ilikleyince ikinciye yapmak zorunda kaldı. Kravat bağlamayı bilmediğinden katlayıp cebine tıktı. Jordan bu işi hallederdi.

Hücresinde ayna yoktu ama Peter şu haliyle sıradan göründüğünü tahmin ediyordu. Onu bu cezaevinden kalabalık bir New York caddesine ya da bir futbol maçının tribünlerine ışınlayacak olsanız, insanlar muhtemelen dönüp ona ikinci kez bakma gereği hissetmezlerdi; tüm o kaliteli kumaşların altında hayal bile edemeyecekleri birinin yattığını fark etmezlerdi. Ya da diğer bir ifadeyle, tüm bu kıyafetlere rağmen, değişen hiçbir şey yoktu.

Tam hücreden çıkmak üzereyken, kendisine tebliğ duruşmasındaki gibi kurşungeçirmez bir yelek vermediklerini fark etti. Bunun sebebi artık ondan daha az nefret edilmesi değildi muhtemelen; büyük olasılıkla unutmuşlardı. Tam gardiyana soracaktı ki ağzını açmamayı tercih etti.

Belki de hayatında ilk kez Peter'ın şansı yaver gitmişti.

Alex işe gider gibi giyinmişti. Öyleydi de ama yargıç olarak gitmiyordu. Duruşma salonunda sivil olarak oturmanın nasıl bir his olacağını merak ediyordu. Tebliğ duruşmasındaki acılı anne yine orada olacak mıydı acaba?

Bu duruşmayı dinlemenin ve Josie'yi kaybetmeye ne kadar yaklaştığını bir kez daha anlamanın ne kadar zor olacağını biliyordu. Alex işi gereği bu duruşmayı takip ediyormuş gibi yapmayı bırakmıştı artık; buna mecbur olduğu için yapıyordu. Josie bir gün olanları hatırlayacaktı ve o zaman ona destek olacak birisine ihtiyacı

olacaktı. Alex ilk seferinde onu korumak üzere Josie'nin yanında olamadığı için bu defa her şeye tanıklık edecekti.

Aceleyle alt kata indi ve Josie'yi eteği ve bluzuyla mutfak masasında oturur halde buldu. "Ben de geliyorum," dedi.

Bu bir dejavuydu, Peter'ın tebliğ duruşmasında da aynısı yaşanmıştı. Tek fark, bu olay sanki yıllar önceymiş gibiydi ve onunla Josie o zamanlar çok farklı kişilerdi. Bugünse, Josie tanık listesinde olmasına rağmen mahkeme celbi almamıştı. Yani bugün duruşma salonunda olmasına gerek dahi yoktu.

"İçeri giremeyeceğimi biliyorum ama Patrick de tanıkların tecrit odasında olmayacak mı?"

Josie en son mahkemeye gitmek istediğinde Alex açık bir şekilde reddetmişti. Fakat bu defa Josie'nin karşısına oturdu. "Orada neler olacağı hakkında bir fikrin var mı? Kameralar olacak, bir sürü hem de. Tekerlekli sandalyede çocuklar. Ve öfkeli anne babalar. Ve Peter."

Josie'nin bakışları bir kaya gibi kucağına düştü. "Yine benim gitmemi engellemeye çalışıyorsun."

"Hayır, ben senin incinmeni engellemeye çalışıyorum."

"İncinmedim," dedi Josie. "O yüzden gitmeye mecburum."

Beş ay önce, Alex bu kararı kızının yerine vermişti. Şimdi ise Josie'nin kendi adına konuşmayı hak ettiğini düşünüyordu. "Beni arabada bekle," dedi sakince. Josie kapıyı kapatana dek bu maskeyi yüzünden indirmedi ve sonra ok gibi üst kata fırlayıp, banyoda içinde ne varsa çıkarttı.

Silahlı saldırıyı uzaktan da olsa yeniden yaşamanın Josie'yi iyileşmesinin mümkün olamayacağı bir noktaya taşıyacağından korkuyordu. Ama daha çok, ikinci kez kızını incinmekten koruyamayacağı bir acizlik içine düşeceği için kaygılıydı.

Alex alnını küvetin soğuk kenarına dayadı. Sonra ayağa kalkarak dişlerini fırçaladı ve yüzünü yıkadı. Aceleyle kızının çoktan kurulmuş beklediği arabasına koştu.

Bebek bakıcısı geç kaldığından, Jordan ile Selena kendilerini adliyenin basamaklarındaki kalabalığın ortasında bulmuşlardı. Selena bunu tahmin ediyordu ama yine de muhabirler, naklen yayın araçları, telefonlarıyla çekim yapan seyircilerden oluşan bu güruhun böylesine kalabalık olacağını beklemiyordu.

Jordan bugün kötü adam rolündeydi. Seyircilerin büyük çoğunluğu Sterling'in yerlisiydi ve Peter mahkemeye yer altı tünelinden getirileceği için ellerinde bir tek Jordan vardı. Jordan aceleyle merdivenlerden koştururken "Geceleri nasıl uyuyabiliyorsun?" diye bağırdı bir kadın. Bir başkası ise elinde taşıdığı dövizi kaldırıp salladı: *New Hampshire'da hâlâ idam cezası var.*

"Vay be," dedi Jordan alçak sesle. "Bayağı eğlenceli olacak baksana."

"Merak etme," diye yanıtladı Selena.

Ama Jordan birden durdu. Basamaklarda dikilen bir adamın elinde bir pankart vardı ve üzerine de bir kız çocuğu ile hoş bir kadının kocaman fotoğrafları yapıştırılmıştı. Selena çocuğu tanıdı: Kaitlyn Harvey. Ve yanındaki de annesiydi. En üstte kısacık bir yazı vardı: ON DOKUZ DAKİKA.

Jordan adamla göz göze geldi. Selena onun aklından ne geçtiği biliyordu: O adamın yerinde kendisi olabilirdi ve onun da kaybedecek en az bu kadar çok şeyi vardı. "Üzgünüm," diye mırıldandı Jordan ve Selena çabucak koluna girip onu yeniden merdivenlerden tırmanmaya teşvik etti.

Yukarıda ise farklı bir kalabalık vardı. Üzerlerine giydikleri parlak sarı tişörtlerde AZM harfleri basılıydı ve hep birlikte tezahürat yapıyorlardı: "Peter, yalnız değilsin. Peter, yalnız değilsin."

Jordan eşine doğru eğildi. "Bu da neyin nesi?"

"Amerikan Zorbalık Mağdurları."

"Dalga geçiyorsun," dedi Jordan. "Böyle bir şey mi varmış?"

"Varmış," dedi Selena.

Jordan mahkemeye doğru yola koyulduklarından beri ilk defa gülümsedi. “Sen de bizim için gidip onları mı buldun?”

Selena onun kolunu hafifçe sıktı. “Bana daha sonra teşekkür edersin,” dedi.

Müvekkili az sonra bayılacakmış gibi duruyordu. Jordan kendisini başını öne doğru salladı, Peter’ın tutulduğu odaya alan şerif yardımcısını başıyla selamdı ve sonra sandalyeye oturdu. “Nefes al,” diye talimat verdi Peter’a.

Peter başını öne doğru salladı ve ciğerlerini doldurdu. Titriyordu. Jordan bunu bekliyordu, parçası olduğu her davanın başında buna tanık olmuştu. En katı suçlu bile o günün hayatının en önemli günü olduğunu fark ettiğinde birden telaşa kapılırdı. “Sana bir şey getirdim,” dedi Jordan ve cebinden bir gözlük çıkardı.

Kalın çerçeveli, kavanoz dibi gibi camları olan, Peter’ın taktığı ince telli gözlükten çok farklı bir gözlüktü. “Gerek yok,” dedi Peter ve sonra sesi çatallaştı. “Yeni gözlüğe ihtiyacım yok.”

“Sen al yine de.”

“Niye?”

“Çünkü bunu taktığında herkes yüzünde bu gözlüğü fark edecektir,” dedi Jordan. “Senin sittin sene on kişi vuramayacak kadar gözü bozuk biri gibi görünmeni istiyorum.”

Peter’ın elleri oturduğu bankın metal kenarlarını kavradı. “Jordan? Bana ne olacak?”

Bazı müvekkillere yalan söylemek gerekirdi, sırf duruşmayı sağ salim çıkarabilsinler diye. Ama bu noktada Jordan, Peter’a gerçeği borçlu olduğunu düşündü. “Bilmiyorum Peter. Aleyhindeki onca kanıt nedeniyle durumun pek parlak sayılmaz. Beraat etme ihtimalin zayıf ama yine de senin için elimden ne geliyorsa yapacağım. Anladın mı?” Peter başını öne doğru salladı. “Senden tek istediğim orada sesini çıkarmaman. Kendini acındır.”

Peter başını öne doğru eğdi, yüzünü hafifçe buruşturdu. *İşte böyle*, diye düşündü Jordan ve o anda Peter'ın ağlamaya başladığını fark etti.

Jordan hücrenin ön tarafına doğru ilerledi. Bu da bir savunma avukatı olarak onun için alışılmış bir andı. Jordan genellikle müvekkilinin mahkeme salonuna girmeden önce bu son sinir boşalmasını mahrem bir ortamda yaşamasına müsaade ederdi. Bu onu hiç ilgilendirmezdi ve dürüst olmak gerekirse, onu ilgilendirmeyen şey de işinin parçası sayılmazdı. Ama şu an Peter'ın arkasında hüngür hüngür ağlamasını dinlerken o hüzünlü şarkıdaki bir nota Jordan'ın ta yüreğine dokunmuştu. Çok da fazla düşünmeden ona döndü ve yeniden yanına oturdu. Bir koluyla Peter'a sarıldı ve çocuğun ona yaslanınca rahatladığını hissetti. "Her şey düzelecek," dedi ve yalan söylemiyor olduğunu umut etti.

Diana Leven tıklım tıklım salona göz gezdirdi ve sonra mübaşirden ışıkları söndürmesini istedi. Dizüstü bilgisayarındaki düğmeye bastı ve PowerPoint sunumunu başlattı.

Yargıç Wagner'in yan tarafındaki perdede Sterling Lisesinin bir fotoğrafı belirdi. Arka planda mavi bir gökyüzü ve pamuk şekere benzeyen tek tük bulutlar vardı. Bir bayrak rüzgârda dalgalanıyordu. Ön tarafta üç okul otobüsü bir kervan gibi arka arkaya sıralanmıştı. Diana on beş saniye boyunca bu fotoğrafın sessizce hazmedilmesini bekledi.

Mahkeme salonu öyle bir sessizliğe büründü ki bilgisayarların fan sesi duyuluyordu.

Tanrım, diye düşündü Jordan. *Üç hafta boyunca buna nasıl katlanacağım ben.*

"Sterling Lisesi 6 Mart 2007'de işte böyle görünüyordu. Saat sabah 7.50'ydi ve okulda ders yeni başlamıştı. Courtney Ignatio kimya dersinde sınav oluyordu. Whit Obermeyer müdüriyette geç kâğıdı alıyordu çünkü arabası arızalanmıştı. Grace Murtaugh revire gitmiş, başı ağrıdığı için ağrı kesici almıştı. Matt Royston, en yakın

arkadaşı Drew Girard ile birlikte tarih dersindeydi. Ed McCabe tahtaya öğrettiği matematik konularıyla ilgili ev ödevlerini yazıyordu. 6 Mart günü sabah saat 07.50'de bu kişilere ya da Sterling Lisesindeki diğer herkese o günün sıradan bir okul gününden farklı olduğunu düşündürtecek hiçbir şey yoktu."

Diana elindeki kumandanın düğmesine bastı ve perdede yeni bir fotoğraf belirdi: Ed McCabe, bağırsakları karnından dökülmüş halde yerde yatarken ağlayan bir öğrenci de iki elini yarasının üzerine bastırmıştı. "6 Mart 2007 sabah saat 10.19'da Sterling Lisesi işte bu haldeydi. Ed McCabe matematik ödevlerini yazmayı asla bitiremedi çünkü bundan on dokuz dakika önce, Sterling Lisesinde üçüncü sınıf öğrencisi olan on yedi yaşındaki Peter Houghton, içinde iki adet dipçiği kesilmiş tüfek ile iki adet 9 milimetrelik yarı otomatik dolu tabancanın bulunduğu bir sırt çantasıyla okulun kapısından içeri dalmıştı."

Jordan kolunun çekiştirildiğini hissetti. "Jordan," diye fısıldadı Peter.

"Şimdi olmaz."

"Ama kusmak üzereyim..."

"Yut gitsin," diye emretti Jordan.

Diana bir önceki slaytda, Sterling Lisesinin kusursuz görünümüne döndü. "Az önce de söylediğim gibi hanımlar beyler, Sterling Lisesindeki bu insanların hiçbirinin o günün tipik bir okul gününden farklı olacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Ama *bir kişi*, o günün farklı olacağını biliyordu." Savunma makamının masasına doğru yürüdü ve eliyle doğrudan başını eğmiş önüne bakan Peter'ı gösterdi. "6 Mart 2007 sabahı Peter Houghton güne mavi renkli bir sırt çantasına dört silah ve bomba yapım malzemeleri ile yüz doksan sekiz kişiyi öldürmeye yetecek mühimmat doldurarak başladı. Kanıtlar size okula geldiğinde dikkati başka yöne çekmek için bu bombayı Matt Royston'un aracına yerleştirdiğini gösterecek. Bomba patladığı sırada Peter Houghton da okulun ön merdivenlerinden çıktı ve Zoe Patterson'ı vurdu. Sonra koridorda Alyssa

Carr'ı vurdu. Ardından kantine gitti ve Angela Phlug ile Maddie Shaw'u ve Courtney Ignatio'yu vurdu. Öğrenciler kaçışırken Haley Weaver, Brady Pryce, Natalie Zlenko, Emma Alexis, Jada Knight ve Richard Hicks'i vurdu. Sonra yaralılar etrafında inlerken ve ölürken, Peter Houghton ne yaptı dersiniz? Kantindeki masalardan birine oturdu ve bir kâse mısır gevreği yedi."

Diana bu bilginin hazmedilmesi için biraz bekledi. "Yemeğini bitirince tabancasını aldı ve kantinden çıkıp koridorda Jared Weiner, Whit Obermeyer ve Grace Murtaugh ile öğrencilerinin hayatını kurtarmaya çalışan Fransızca öğretmeni Lucia Ritolli'yi vurdu. Erkekler tuvaletine uğrayıp Steven Babourias, Min Horuka ve Topher McPhee'yi vurdu ve sonra kızlar tuvaletine yönelip Kaitlyn Harvey'yi vurdu. Ardından üst kata çıktı ve spor salonuna ulaşmadan evvel matematik öğretmeni Ed McCabe, John Eberhard ve Trey MacKenzie'yi vurdu ve salonda Austin Prokiov, Koç Dusty Spears, Noah James, Justin Friedman ve Drew Girard'a ateş açtı. Son olarak da sanık soyunma odasında Matthew Royston'u biri karnından ve biri de başından olmak üzere iki defa vurdu. Bu ismi hatırlıyorsunuzdur. Peter Houghton'ın katliamına başlamadan evvel aracına bomba yerleştirdiği öğrenciydi bu."

Diana jüriye döndü. "Bu katliam Peter Houghton'ın yaşamında on dokuz dakika sürdü fakat kanıtlar bize gösteriyor ki etkileri sonsuza dek sürecek. Bunu destekleyen çok fazla kanıt var hanımlar ve beyler. Yine çok sayıda tanık ve çok sayıda ifade mevcut. Bu duruşmanın sonunda hepiniz aklınızda hiçbir şüpheye yer kalmaksızın Peter Houghton'ın Sterling Lisesinde taammüden on kişinin ölümüne neden olduğuna ve on dokuz kişiyi de öldürmeye teşebbüs ettiğine ikna olacaksınız."

Peter'a doğru yürüdü. "On dokuz dakikada ön bahçenizdeki otları biçebilir, saçınızı boyayabilir, bir hokey maçının üçte birini seyredebilirsiniz. On dokuz dakikada çörek pişirebilir ya da dişinize dolgu yaptırabilirsiniz. Beş kişilik bir ailenin çamaşırlarını katlayabilirsiniz. Ya da, Peter Houghton'ın gayet iyi bildiği gibi... on dokuz dakikada dünyayı cehenneme çevirebilirsiniz."

Jordan elleri cebinde jüriye doğru yürüdü. "Sayın Savcı sizlere 6 Mart 2007 sabahı Peter Houghton'ın içinde dolu silahlar bulunan bir sırt çantasıyla Sterling Lisesinden içeri girdiğini ve insanları vurduğunu anlattı. Evet, bu doğru. Kanıtlar bunu ispatlıyor ve biz de buna itiraz etmiyoruz. Bunun hem ölenler hem de geride kalanlar için büyük bir trajedi olduğunun farkındayız. Ancak Sayın Savcı'nın size anlatmadığı bir şey var: Peter o sabah Sterling Lisesine geldiğinde on kişinin katili olmak gibi bir niyeti yoktu. On iki yıl boyunca kesintisiz olarak uğradığı kötü muameleden kendini savunmayı amaçlıyordu sadece.

"Peter okula başladığı ilk gün," diye devam etti Jordan, "annesi onu yepyeni bir Superman beslenme çantasıyla okul otobüsüne bindirmiş. Okula vardıklarında, beslenme çantası çoktan pencereden dışarı atılmış. Hepimizin başka çocukların alayları ya da zalimce davranışlarıyla karşılaştığımız çocukluk anılarımız vardır ve çoğumuz bunların etkisini üzerimizden atmışızdır ancak Peter Houghton'ın hayatı bu tür olayların ara sıra yaşandığı bir hayat değildi. Anaokulundaki ilk gününden itibaren Peter her gün alaylara, işkenceye, tehditlere ve zorbalıklara maruz kalmıştır. Bu çocuk soyunma odasında dolapların içine kilitlenmiş, kafası tuvaletlere sokulmuş, çelmelenmiş, yumruklanmış ve tekmelenmiş. Yazdığı kişisel bir e-posta tüm okula yayılmış. Kantinin ortasında pantolonu ve iç çamaşırı indirilmiş. Ne yaparsa yapsın, kendini ne kadar ufak ve göze batmayan biri haline getirirse getirsin, Peter'ın gerçekliği her zaman mağdur olduğu bir dünyaydı. Sonuç olarak da kendi yarattığı alternatif bir dünyaya dönmüştü: bilgisayarında, HTML kodlarının güvenli ortamında yarattığı dünyası. Peter kendi ağ sayfasını kurmuş, bilgisayar oyunları yapmış ve içlerini etrafında olmasını dilediği türden insanlarla doldurmuştu."

Jordan elini jüri bölmesini ayıran tırabzanın üzerinde gezdirdi. "Dinleyeceğiniz tanıklardan biri Dr. King Wah. Kendisi bir adli tıp psikiyatrı ve Peter'ı inceledi, onunla görüşmeler yaptı. Dr. Wah sizlere Peter'ın travma sonrası stres bozukluğu adı verilen bir hastalıktan muzdarip olduğunu açıklayacak. Bu karmaşık bir tıbbi teşhis

ancak gerçek. Bu hastalıktan muzdarip çocuklar yakın bir tehditle uzak bir tehdidi birbirinden ayıramıyorlar. Bizler koridorda yürürken bizimle ilgilenmeyen bir zorbayı gördüğümüzde bakıp geçerken, Peter aynı kişiyi gördüğünde kalp atışları hızlanıyor... istemsizce duvara doğru kendini uzaklaştırıyor... çünkü Peter fark edileceğini, tehdit edileceğini, dövüleceğini ve canının yanacağını iyi biliyor. Dr. Wah sizlere yalnızca Peter gibi çocuklar üzerinde yapılan araştırmaları anlatmakla kalmayacak, aynı zamanda Peter'ın Sterling Lisesi öğrencilerinin elinden yıllarca çektiği işkenceden nasıl doğrudan etkilendiğini de açıklayacak."

Jordan yeniden jüri üyelerine döndü. "Bu hafta başında jüri görevi için uygun olup olmadığınızı belirlemek için yaptığımız görüşmeleri hatırlıyorsunuzdur. Her birinize sorduğum sorulardan biri, mahkeme salonunda sunulan kanıtları dinlemeniz ve kanunları yargıcın talimatları doğrultusunda uygulamanız gerektiğini anlayıp anlamadığınızdı. Ortaokuldaki vatandaşlık bilgisi derslerinden ya da çarşamba geceleri yayınlanan *Law & Order* dizisinden öğrendiğimiz kadarıyla... burada kanıtları dinleyip de mahkemenin talimatlarını işitene dek kuralların gerçekte ne olduğunu bilemezsiniz."

Her bir jüri üyesinin gözüne tek tek baktı. "Örneğin, çoğu insan *nefsi müdafaa* kavramını duyduğunda, birinin size bir tabanca doğrultması ya da boğazınıza bir bıçak dayaması olduğunu düşünür, yani çok ciddi bir fiziksel tehdit olduğu varsayılır. Fakat bu davada nefsi müdafaa o anlama gelmeyebilir. Kanıtların size göstereceği üzere hanımlar beyler, Sterling Lisesine giren ve bu silahlı saldırıyı gerçekleştiren kişi, savcılığın inanmanızı istediği gibi önceden oturup plan yapan, soğukkanlı bir katil değildir." Jordan savunma makamı masasının arkasına geçti ve ellerini Peter'ın omuzlarına koydu. "Kendisi çok korkmuş ve korunma isteyen bir çocuktu... ve aradığı korunmayı hiçbir zaman bulamadı."

Zoe Patterson annesinin aksi yöndeki tüm uyarılarına rağmen tırnaklarını yemeden duramıyordu; üstüne üstlük tanık sandalyesinde

otururken milyon çift göz ve televizyon kameraları da ona odaklamışken. "Fransızca dersinden sonra hangi dersin vardı?" diye sordu savcı. Adını, adresini ve o korkunç günün başlangıcını çoktan sormuştu.

"Bay McCabe ile matematik."

"Derse katıldın mı?"

"Evet."

"Peki ders saat kaçta başladı?"

"Dokuz kırk," dedi Zoe.

"Matematik dersinden önce Peter Houghton'ı görmüş müydün?"

Kendine engel olamadı ve bakışlarının savunma makamı masasında oturan Peter'a doğru kaymasına izin verdi. Garip olan şey de buydu. Geçen sene birinci sınıf öğrencisiydi ve onu hiç tanımıyordu. Hatta şimdi, onu vurmasının ardından, sokakta yanından geçecek olsa onu tanımazdı büyük olasılıkla.

"Hayır," dedi Zoe.

"Matematik dersinde sıra dışı bir şey oldu mu?"

"Hayır."

"Tüm ders boyunca sınıfta mıydın?"

"Hayır," dedi Zoe. "Saat onu çeyrek geçe dişçi randevum vardı. Bu yüzden saat ona doğru sınıftan çıkıp müdüriyete gittim, izin kâğıdını imzaladım ve annemi beklemeye başladım."

"Annenle nerede buluşacaktınız?"

"Okulun ön merdivenlerinde. Arabasıyla gelip beni oradan alacaktı."

"Okuldan çıkış işlemlerini yaptın mı?"

"Evet."

"Ön merdivenlere gittin mi?"

"Evet."

"Orada başka kimse var mıydı?"

“Hayır. Okulda dersler devam ediyordu.”

Savcının okulun ve otoparkın eski halinin yukarıdan çekilmiş büyük bir fotoğrafını çıkarıp göstermesini izledi. Zoe okulun şimdiki halinin önünden geçmişti ve her taraf yüksek bir panelle çevriliydi. “Bana nerede beklediğini gösterebilir misin?” Zoe eliyle gösterdi. “Tanığın Sterling Lisesinin ön merdivenlerini gösterdiği kayıtlara geçirilsin,” dedi Diana Leven. “Sen merdivenlerde anneni beklerken ne olduğunu anlatabilir misin?”

“Bir patlama oldu.”

“Patlamanın nerede olduğunu biliyor muydun?”

“Okulun arka tarafından geldi,” dedi Zoe ve her an patlayacakmış gibi o kocaman postere baktı yine.

“Sonra ne oldu?”

Zoe eliyle bacağını sıvazladı. “O... o, okulun yan tarafından çıktı ve merdivenlerden tırmanmaya başladı...”

“‘O’ derken, sanık Peter Houghton’ı mı kast ediyorsun?”

Zoe başıyla onayladı ve yutkundu. “Merdivenlerden çıktı ve ben ona baktım ve o... o, silahını doğrultup beni vurdu.” Şu an gözlerini hızla kırpıştırıyor, ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

“Seni nerenden vurdu Zoe?” diye sordu savcı nazikçe.

“Bacağımdan.”

“Peter seni vurmadan önce sana herhangi bir şey söyledi mi?”

“Hayır.”

“O sıralar onun kim olduğunu biliyor muydun?”

Zoe başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Peki ya simasını tanıyor muydun?”

“Evet, okulda görürdüm ara sıra...”

Diana Leven sırtını jüriye döndü ve Zoe’ye hafifçe göz kırpınca, kız kendini birazcık daha iyi hissetti. “Ne tür bir silah kullanıyordu Zoe? Tek eliyle tuttuğu küçük bir silah mıydı, yoksa iki elle tuttuğu büyük bir silah mı?”

"Küçük bir silah."

"Kaç defa ateş etti?"

"Bir."

"Seni vurduktan sonra bir şey söyledi mi?"

"Hatırlamıyorum," dedi Zoe.

"Sen ne yaptın?"

"Ondan kaçmak istedim ama bacağım sanki alev almış gibi yanıyordu. Koşmaya çalıştım ama yapamadım. İki büklüm yığıldım ve sonra merdivenlerden düştüm ve bunun sonucunda kolumu da oynatamaz oldum."

"Peki sanık ne yaptı?"

"Okulun içine girdi."

"Ne yöne gittiğini gördün mü?"

"Hayır."

"Bacağın şu an nasıl?" diye sordu savcı.

"Hâlâ bastonla dolaşıyorum," dedi Zoe. "Mermi pantolonumun kumaşını da bacağımın içine soktuğu için enfeksiyon kaptım. Tendon yara dokusuna kaynamış durumda ve hâlâ çok hassas. Doktorlar başka bir ameliyat daha yapma konusunda kararsızlar çünkü daha fazla hasara sebep olabilir."

"Zoe, geçen sene bir spor takımında mıydın?"

"Futbol takımındaydım," dedi ve başını eğip bacağına baktı. "Bugün yeni sezonun ilk antrenmanını yapacaklarmış."

Diana Leven yargıca döndü. "Başka sorum yok Sayın Yargıç," dedi. "Zoe, Bay McAfee'nin de sana birkaç sorusu olabilir."

Diğer avukat ayağa kalktı. Zoe bu kısımla ilgili kendini çok gergin hissediyordu çünkü savcıyla bunun provasını yapmış olsalar bile Peter'ın avukatının ona ne soracağını bilmiyordu. Tıpkı herhangi bir sınava girer gibiydi; doğru cevapları verebilmek istiyordu. "Peter silahını sana doğrulttuğunda, senden yaklaşık bir metre filan ötedeydi değil mi?" diye sordu avukat.

"Evet."

"Sana doğru koşuyor gibi görünmüyordu, değil mi?"

"Sanmıyorum."

"Sadece merdivenleri çıkmaya çalışıyor gibi görünüyordu, doğru mu?"

"Evet."

"Sen de merdivenlerde bekliyordun, değil mi?"

"Evet."

"Bu durumda yanlış zamanda yanlış yerde olduğunu söylemek çok da alakasız olmaz sanırım?"

"İtiraz ediyorum," dedi Diana Leven.

Zoe'yi biraz ürküten yele gibi beyaz saçları olan yargıç başını iki yana salladı. "Reddedildi."

"Başka sorum yok Sayın Yargıç," dedi avukat ve sonra Diana Leven yeniden ayağa kalktı. "Peter içeri girdikten sonra," dedi, "sen ne yaptın?"

"Bağırarak yardım istedim." Zoe salona bakarak annesini bulmaya çalıştı. Annesini görebilecek olursa, söylemesi gerekeni söyleyebilirdi çünkü artık sona ermişti ve her ne kadar ona öyle gelmese de bunu devamlı kendine hatırlatması gerekiyordu. "İlk başta kimse gelmedi," diye mırıldandı Zoe. "Sonra da... herkes geldi."

Michael Beach, Zoe Patterson'ın davanın tanıklarının bulunduğu tecrit odasından çıktığını gördü. Kendisi gibi eziklerden, Brady Pryce gibi popüler çocuklara kadar uzanan garip bir topluluktu bu. Daha da tuhaf olanı ise kimsenin her zamanki gruplarına ayrılma eğilimi göstermemesiydi. Bir köşede inekler, bir diğerinde sporcular filan gibi. Bunun yerine, uzun bir toplantı masasının etrafında hep birlikte yan yana oturuyorlardı. Havalı, güzel kızlardan biri olan Emma Alexis'in artık belden aşağısı felçliydi ve tekerlekli sandalyesini Justin'in yanına doğru sürdü. Ona şeker kaplamalı çöreğinin yarısını alıp alamayacağını sordu.

“Peter spor salonuna ilk geldiğinde ne yaptı,” diye sordu savcı.

“Silahını bize doğrulttu,” dedi Michael.

“Ne tip bir silah olduğunu görebildin mi?”

“Ufakça bir silahtı.”

“Tabanca mıydı?”

“Evet.”

“Herhangi bir şey söyledi mi?”

Michael savunma makamının masasına bir göz attı. “‘Tüm sporcular öne ve ortaya doğru toplanın’ dedi.”

“Daha sonra ne oldu?”

“İçimizden birisi ona doğru koşmaya başladı, onu indirmeye niyetli bir hali vardı.”

“Kimdi bu koşan?”

“Noah James. Son sınıf öğrencisidir –öğrencisiydi daha doğrusu. Peter onu vurdu ve o da yere yığıldı.”

“Sonra ne oldu?” diye sordu savcı.

Michael derin bir nefes aldı. “Peter ‘Sıradaki kim?’ diye sordu ve arkadaşım Justin beni kolumdan tutup kapıya doğru çekiştirmeye başladı.”

“Justin ve sen ne kadardır arkadaştınız?”

“Üçüncü sınıftan beri,” dedi Michael.

“Sonra ne oldu?”

“Peter hareket eden bir şeyler görmüş olmalı ki arkasını döndü ve ateş etmeye başladı.”

“Seni vurdu mu?”

Michael başını iki yana salladı ve dudaklarını sımsıkı bastırdı.

“Michael,” dedi savcı nazikçe, “kimi vurdu Peter?”

“Ateş etmeye başlayınca Justin önüme geçti. Sonra... sonra yere düştü. Her tarafta kan vardı ve ben de televizyonda gördüğüm gibi karnına bastırarak kanamayı durdurmaya çalışıyordum. Artık Justin

dışında hiçbir şeye dikkat etmiyordum ve birdenbire başıma bir silahın dayandığını hissettim."

"Sonra ne oldu?"

"Gözlerimi kapadım," dedi Michael. "Beni öldüreceğini düşündüm."

"Sonra?"

"Bir ses duydum ve gözlerimi açtığımda içinde mermilerin olduğu şeyi çıkarıyordu ve sonra yenisini taktı."

Savcı bir masaya doğru yürüdü ve masanın üzerinden bir tabanca şarjörü alıp gösterdi. Bunu elinde görmek bile Michael'ın ürpermesine yetmişti. "Silaha bunu mu taktı?" diye sordu.

"Evet."

"Daha sonra ne oldu?"

"Beni vurmadı," dedi Michael. "Üç kişi koşarak spor salonunu geçti ve o da soyunma odasına doğru onların peşinden gitti."

"Peki ya Justin?"

"Onu seyrettim yalnızca," diye fısıldadı Michael. "Ölürken yüzünü seyrettim."

Sabahları gözünü açtığında gördüğü ilk şey ve gece yatağına yattığında gördüğü son şey buydu: Justin'in gözündeki ışığın söndüğü an. İnsanın canı yavaş yavaş değil, bir anda çıkıp gidiyordu, pencerenin perdesini örter gibi.

Savcı ona yaklaştı. "Michael," dedi, "iyi misin?"

Michael başını öne doğru salladı.

"Sen ve Justin sporcu muydunuz?"

"Alakamız bile yoktu," diye itiraf etti Michael.

"Peki okulun popüler öğrencilerinden miydiniz?"

"Hayır."

"Sen ve Justin daha önce okulda kimsenin zorbalığına maruz kaldınız mı?"

Michael ilk defa Peter Houghton'a baktı. "Kalmayan var mıydı ki?" dedi.

Lacy, Peter ile ilgili konuşmak üzere kendi sırasını beklerken kendi çocuğundan nefret edebileceğini ilk fark ettiği olayı düşündü.

Lewis'in Londralı önemli bir iktisatçıyı akşam yemeğine davet etmişti ve Lacy de evde temizlik yapabilmek için işten izin almıştı. Ebelik konusundaki maharetinden şüphesi olmasa da işi gereği evin tuvaletleri düzenli olarak temizlenmeyebiliyor, mobilyaların altında toz topakları birikebiliyordu. Genelde bu durumu pek umursamazdı. İçinde yaşanılan bir evin temiz ama cansız bir evden evla olduğunu düşünürdü; tabii misafir gelmesi başkaydı. O zaman işin içine utanma giriyordu. O sabah kalkmış, kahvaltı etmiş ve salonun tozunu almayı bitirmişti ki o sıralar lise ikinci sınıf öğrencisi olan Peter gelip sinirle mutfak masasındaki sandalyelerden birine kendini atmıştı. "Temiz iç çamaşırım kalmamış," dedi öfkeyle. Oysaki evin kurallarından biri kirli sepeti dolduğu zaman kendi çamaşırını kendisi yıkaması yönündeydi. Lacy'den bugüne dek ondan beklediği o kadar az şey olmuştu ki bu görevin hiç de abes olduğunu düşünmemişti. Lacy ona babasının iç çamaşırlarından birini ödünç almasını önerdi ama Peter bundan iğreniyordu ve bu yüzden de sorununu çözmesi için kendi başına bıraktı. Yapılacak fazlasıyla işi vardı.

Genellikle Peter'ın odasına pek el sürmez, kendi dağınık düzenine karışmazdı ama o sabah odanın önünden geçerken çamaşır sepetinin dolduğunu fark etti. Madem bugün evdeydi ve Peter da okuldaydı, ona bu küçük iyiliği yapabilirdi. O gün Peter eve döndüğünde, Lacy yerleri süpürüp silmiş, dört çeşit yemek yapmış ve mutfağı temizlemişti. Aynı zamanda Peter'ın üç makine çamaşırını da yıkamış, kurutmuş ve katlamıştı. Pantolonlar, tişörtler, iç çamaşırları şeklinde gruplara ayrılmış temiz çamaşırları yatağının üzerine bırakmıştı, bir seksenlik döşeği boydan boya kaplamışlardı. Peter'ın tek yapması gereken, bunları dolabına, çekmecelerine yerleştirmekti.

Peter asık bir suratla eve geldi ve hemen üst kata, odasına ve bilgisayarına koştu, yani vaktinin hemen hemen tümünü geçirdiği yere. O sırada tuvaleti temizlemekle meşgul olan Lacy, Peter'ın onun için yaptığı iyiliği fark etmesini bekledi. Fakat tek duyduğu Peter'ın şikâyet eden böğürtüsüydü. "Bu ne yahu! Bir de bunları kaldırmakla mı uğraşıcam?" Ardından odasının kapısını öyle şiddetle çarptı ki evin her bir yanı zangırdadı.

Lacy'nin birden gözü karardı. İçinden gelerek oğlu için, inanılmaz derecede şımarık oğlu için güzel bir şey yapmıştı ve o da karşılığını böyle mi veriyordu? Temizlik eldivenlerini durulayıp lavabonun kenarına bıraktı. Sonra ayaklarını yere vura vura Peter'ın odasına çıktı ve kapıyı sertçe açtı. "Derdin ne senin?"

Peter ona dik dik bakıyordu. "Asıl senin derdin ne? Şu dağınıklığa baksana."

Lacy içinde şalterin attığını hissetti o an. "Dağınıklık?" diye tekrarladı. "Dağınıklığı temizledim ben. Sen dağınıklık mı görmek istiyorsun?" Peter'ın arkasına doğru uzanarak itinayla katlanmış tişörtleri devirdi. İç çamaşırlarını tuttuğu gibi yerlere fırlattı. Pantolonlarını yataktan attı ve bilgisayarına doğru uçan kıyafetler masanın üzerinde CD-ROM kulesini yere devirdi. "Senden nefret ediyorum!" diye haykırdı Peter ve Lacy de anında cevap verdi. "Ben de senden nefret ediyorum!" Ancak o anda Peter'ın kendisiyle aynı boyda olduğunu fark etti; kendisiyle aynı göz hizasında olan bir çocukla tartışıyordu.

Peter'ın odasından çıktı ve o da kapıyı yüzüne çarptı. Lacy neredeyse aynı anda gözyaşlarına boğuldu. Öyle demek istememişti, hiç öyle şey olur muydu? O, Peter'ı seviyordu. Yalnızca o anda Peter'ın söylediklerinden, yaptıklarından nefret etmişti. Kapıyı vurduğunda Peter cevap vermedi. "Peter," dedi. "Peter, öyle söylediğim için özür dilerim."

Kulağını kapıya dayadı ama içeriden ses gelmedi. Alt kata inip tuvaleti temizlemeyi bitirdi. Yemek boyunca zombi gibiydi. Gelen konukla ne anlattığını bilmeden sohbet etti. Peter onlara katılmadı.

Hatta ertesi sabaha dek onu görmedi. Okula gitmesi için uyandırmak üzere odasına gittiğinde çoktan odadan çıkmış ve her şeyi toplamıştı. Giysilerini yeniden katlayıp çekmecelere yerleştirmişti. Yatağını yapmıştı. CD'ler yeniden düzenlenip kule oluşturmuştu.

Lacy alt kata indiğinde Peter mutfak masasına oturmuş, kahvaltılık gevreğini yiyordu. İkisi de birbirinin gözüne bakmıyordu, aralarındaki zemin bunun için hâlâ çok kırılgandı. Ancak Lacy ona bir bardak meyve suyu doldurdu ve önüne koydu. Peter da ona teşekkür etti.

Birbirlerine söyledikleri sözler hakkında hiç konuşmamışlar ve Lacy de ergenlik çağındaki bir çocuğun annesi olarak bu ne kadar zorlayıcı olursa olsun, Peter ne kadar bencil ve kendine odaklı hale gelirse gelsin, bir daha asla öz oğlundan gerçekten nefret etme noktasına kendisini getirmeyeceğine yemin etmişti.

Fakat Sterling Lisesi mağdurları Lacy'nin bulunduğu koridorun ucundaki duruşma salonunda başlarından geçenleri anlatırken, çok geç kalmamış olduğunu umut ediyordu sadece.

Peter ilk başta onu tanıyamadı. Bir hemşirenin yardımıyla rampadan yukarı çıkarılan kızın saçları sargıların altını doldurmaması için kesilmiş ve yüzü kırılıp oyulan kemikler ve yaralı dokular nedeniyle çarpıklaşmıştı. Tanık sandalyesine otururkenki hali Peter'a yeni bir akvaryuma alınan balıkları hatırlattı. Normal hayatlarına başlamadan önce bu yeni mekânın tehlikelerini değerlendirmeleri gerektiğini bilircesine akvaryumun çevresinde şöyle bir yüzerlerdi.

"Kayıtlara geçmesi için adını söyler misin?" diye sordu savcı.

"Haley," dedi kız yumuşak bir ses tonuyla. "Haley Weaver."

"Geçen sene Sterling Lisesinde öğrenciydin, değil mi?"

Dudakları önce yuvarlaklaştı, sonra da sımsıkı kapandı. Şakağının üzerinde bir beyzbol topunun dikişleri gibi uzanan pembe yara dokusu giderek koyulaştı, öfke dolu bir kırmızıya dönüştü. "Evet," dedi. Gözlerini kapadı ve bir damla gözyaşı içe göçük yanağından

aşağı süzüldü. "Mezunlar günü kraliçesiydim." Öne doğru eğildi ve bir yandan ağlarken bir yandan hafifçe ileri geri sallanmaya koyuldu.

Peter'ın göğsü âdeta patlayacakmış gibi yanıyordu. Oracıkta ölse de herkesi bu dertten kurtarsa diye düşündü. Başını kaldırıp bakmaktan korkuyordu çünkü bunu yaparsa yine Haley Weaver'ı görmesi gerekecekti.

Küçükken annesiyle babasının yatak odasında top oynarken büyük büyükannesinden kalma antika bir parfüm şişesini kırmıştı. Cam şişe paramparça olmuştu. Annesi ona bunun bir kaza olduğunu ve parçaları yapıştıracağını söyledi. Daha sonra şişeyi şifonyerinin üstünde tutmaya devam etti ve Peter o şişeyi her görüşünde çatlaklara gözü takıldı. Yıllarca, bunun ilk o şişeyi ilk kırdığında cezalandırılmasından daha kötü olduğunu düşündü.

"Duruşmaya kısa bir ara veriyorum," dedi Yargıç Wagner ve Peter artık kaldıramayacağı kadar ağırlaştığını hissettiği kafasını masanın üzerine dayadı.

Tanıklar savunma ve savcılık tanıkları olmak üzere iki ayrı odaya ayrılmıştı. Polis memurlarının da kendi odaları vardı. Tanıkların birbirini görmemeleri gerekiyordu ama kantine kahve filan almaya gittiğinizde de kimse odaya girip çıkmanıza dikkat etmiyordu ve Josei de kaç saattir girip çıkıyordu. Haley'ye de kantinde rastlamıştı. Pipetle içtiği portakal suyuna erişebilmesi için Brady bardağını tutuyordu.

Josie'yi gördüklerine sevinmişlerdi ama gittikleri zaman Josie rahatladı. Haley'ye gülümsemek zorunda olmak ve yüzündeki çukurlar ve oyuklar hiç dikkatini çekmiyormuş gibi yapmak, insanın canını yakıyordu. Josie'ye New York City'deki bir plastik cerrahın kendisini bedelsiz olarak üç kez ameliyat ettiğini anlatmıştı.

Brady elini hiç bırakmıyordu; bazen parmaklarını saçlarının arasında gezdiriyordu. Bunu görünce Josie ağlamak istedi çünkü Haley'ye baktığı zaman Brady'nin onu hâlâ bu dünyada kimsenin göremediği gibi gördüğünü biliyordu.

Kantinde saldırı gününden beri görmediği başkaları da vardı. Bayan Ritolli ve Koç Spears gibi öğretmenler onları görmeye gelmişlerdi. Okuldaki radyo istasyonunun DJ'i, yüzü sivilce dolu okul birincisi çocuk. Josie kahvesini yudumlarken hepsi de kantinde dolanıyordu.

Drew karşısındaki sandalyeye gelip çökünce Josie başını kaldırıp ona baktı. "Sen niye bizimle aynı odada değilsin?"

"Ben savunmanın tanık listesindeyim." Ya da diğer odadaki herkesin aklından geçirdiğine emin olduğu üzere, hainlerin tarafında.

"Öyle mi," dedi Drew, anlıyormuş gibi. Oysa Josie anlamadığından gayet emindi. "Hazır mısın bari?"

"Hazır olmama gerek yok. Beni tanık kürsüsüne çağırmayacaklar."

"Öyleyse neden buradasın?"

Josie cevap veremeden Drew elini salladı ve Josie bunun üzerine John Eberhard'ın geldiğini fark etti. "Dostum," dedi Drew ve John onlara doğru yöneldi. Topallıyordu ama en azından yürüyordu. Drew ile selamlaşmak üzere öne doğru eğildi ve o sırada Josie kafa derisinde, kurşunun girdiği yerdeki büzüşmüş noktayı fark etti.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Drew ve yanına oturması için John'a yer açtı. "Bu yaz seni görürüm sanmıştım."

John onları başıyla selamladı. "Benim adım... John."

Drew'in yüzündeki gülümseme bir anda soldu.

"Bu... da..."

"Bu da inanılmaz bir şey," diye mırıldandı Drew kendi kendine.

"Seni duyabilir," diye onu susturdu Josie ve John'un önünde çömeldi. "Merhaba John. Benim adım Josie."

"*Jooooz*."

"Evet. Josie."

"Ben... John," dedi.

John Eberhard lise birinci sınıftan beri eyalet all-star hokey takımının kalecisiydi. Takımın her galibiyetinden sonra koç hep John'un reflekslerini överdi.

John "Ayaaakk," dedi ayağını oynattı.

Josie başını eğince John'un spor ayakkabısının yapışkanı yerinden çıkmış bandını gördü. "Hallettim," diyerek onun sorununu çözdü.

Birden artık orada duramayacağını, bu manzaraya daha fazla katlanamayacağını anladı. "Benim geri dönmem gerek," dedi Josie ayağa kalkarak. Onlardan uzaklaşıp uyurgezer gibi köşeyi döndüğü an birisine çarptı. "Affedersiniz," diye mırıldandı ve sonra Patrick'in sesini duydu.

"Josie? Sen iyi misin?"

Josie omuz silkti ve sonra başını iki yana salladı.

"İkimiz de farksızmışız desene."

Patrick'in elinde bir fincan kahve ve bir donut vardı. "Evet biliyorum," dedi. "Ben ayaklı bir klişeyim. İster misin?" Elindekini Josie'ye uzattı ve o da aç olmamasına rağmen aldı. "Geliyor muydun, yoksa gidiyor musun?"

"Geliyordum," dedi Josie, yalan söylediğini farkına varamadan.

"O zaman bana birkaç dakika arkadaşlık ediver." Onu kantinin diğer tarafına, Drew ile John'un karşılarındaki bir masaya götürdü. Josie, onun bir polisle ne işi olabileceğini merak ederek kendisine baktıklarını hissediyordu. "Bekleme kısmından nefret ediyorum," dedi Patrick.

"En azından tanıklık etme konusunda gergin değilsin."

"Tabii ki gerginim."

"Bunu her zaman yapmıyor musun?"

Patrick başını öne doğru salladı. "Ama bu, bir salon dolusu insanın ortasında oraya çıkıp konuşmayı kolaylaştırmıyor. Annen bunu nasıl başarıyor hiç anlamıyorum."

"Sahne korkunu yenmek için ne yapıyorsun peki? Yargıcı iç çamaşırları içinde mi hayal ediyorsun?"

"Yani, bu yargıcı değil," dedi Patrick ve sonra lafının barındırdığı imayı fark edince kıpkırmızı kesildi.

"Evet bence de bu mantıklı," dedi Josie.

Patrick uzanıp donut'tan bir ısırık aldı ve yeniden Josie'nin önüne koydu. "Yalnızca kendime gerçeği söyleyerek başımı belaya sokamayacağımı söylerim. Sonra da bütün işi savcıya bırakırım." Kahvesinden bir yudum aldı. "Bir şey ister misin? İçecek? Yiyecek başka bir şey?"

"Yok iyi böyle."

"O zaman ben seni geri götüreyim. Hadi bakalım."

Savunma makamının tanıklarının bulunduğu oda küçüktü çünkü çok az sayıda insan vardı. Josie'nin daha önce hiç görmediği Asya kökenli bir adam, sırtı ona dönük vaziyette oturmuş, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. İçeride Josie odadan çıkarken orada olmayan bir de kadın vardı ama Josie yüzünü göremiyordu.

Patrick kapının önünde durdu. "Sence içeride mahkeme nasıl gidiyordur?" diye sordu Josie.

Patrick tereddüt etti. "Gidiyordur işte."

Josie onlara bakıcılık eden mübaşirin yanından geçip, daha önce kıvrılıp kitap okuduğu pencere önündeki sandalyesine yöneldi. Ama son anda odanın ortasında bulunan masaya oturmaya karar verdi. Masada oturmakta olan kadın ellerini kucağına koymuş, öylece boşluğa bakıyordu.

"Bayan Houghton," diye mırıldandı Josie.

Peter'ın annesi ona döndü. "Josie?" Sanki onu iyi göremiyormuş gibi gözlerini kıstı.

"Ben, çok üzgünüm," diye fısıldadı Josie.

Bayan Houghton başını öne doğru salladı. "Yani," dedi ve sonra, sanki cümlenin kalan kısmı bir uçurummuş gibi sustu.

"Nasılsınız?" Josie bunu der demez bu soruyu geri alabilseydim keşke diye geçirdi aklından. Peter'ın annesinin nasıl olmasını bekleyebilirdi ki? Muhtemelen şu an sabun köpüğü gibi eriyip gitmemek için kendini güç bela kontrol ediyordu. Bunu düşündüğü an Josie ortak bir noktalarının olduğunu fark etti.

"Seni burada göreceğimi tahmin etmezdim," dedi Bayan Houghton yumuşak bir sesle.

Burada derken adliyeyi kast etmiyordu; bu oda demek istiyordu. Peter'ın lehinde olan diğer az sayıdaki tanığın yanında.

Josie boğazını temizledi, yıllardır ağzından dökemediği, birileri duyabilir korkusuyla kimsenin yanında söyleyemediği sözcüklerin yolunu yaptı. "O benim arkadaşım," dedi.

"Koşmaya başladık," dedi Drew. "Toplu bir göç gibiydi. Tek istediğim kantinden olabildiğince uzağa kaçabilmekti. O yüzden spor salonuna yöneldim. İki arkadaşım daha silah seslerini duymuş ama nereden geldiğini anlayamamışlardı. Ben de onları kollarından tutup peşimden gelmelerini söyledim."

"Kimdi onlar?" diye sordu Leven.

"Matt Royston," dedi Drew. "Ve Josie Cormier."

Kızının adının geçtiğini duyan Alex ürperdi. Bunu duyduğunda her şey o kadar... gerçek gelmişti ki. Drew salonda Alex'i görmüştü ve Josie'nin ismini söylerken tam gözlerinin içine bakıyordu.

"Peki nereye gittiniz?"

"Soyunma odasına ulaşabilirsek, pencereden çıkıp dışarıdaki akçaağaca geçebileceğimizi ve güvende olacağımızı düşündük."

"Soyunma odasına ulaşabildiniz mi?"

"Josie ile Matt ulaştılar," dedi Drew. "Ama ben vuruldum."

Savcı Drew'i yarasının durumu ve bunun hokey kariyerini nasıl bitirdiği hakkında sorgularken Alex de dikkatle dinliyordu. Sonra savcı Drew'in tam karşısında durdu. "Silahlı saldırının olduğu günden önce de Peter'ı tanır mıydın?"

"Evet."

"Nereden?"

"İkimiz de üçüncü sınıftık. Okulda herkes birbirini tanır."

"Arkadaş mıydınız?" diye sordu Leven.

Alex koridorun diğer tarafındaki Lewis Houghton'a baktı. Oğlunun tam arkasında oturmuş, gözlerini tanık kürsüsüne kilitlemişti. Alex onu yıllar öncesinden hatırlıyordu. Josie'yi onların evinden almaya gittiğinde kapıyı o açmıştı.

"Arkadaş mıydınız?"

"Hayır," dedi Drew.

"Onunla aranızda herhangi bir sorun var mıydı?"

Drew duraksadı. "Hayır."

"Hiç münakaşa ettiğiniz oldu mu?" diye sordu Leven.

"Ara sıra laf dalaşımız olmuştur," dedi Drew.

"Hiç onunla dalga geçtin mi?"

"Bazen. Öylesine, şaka yapıyorduk."

"Hiç ona fiziksel saldırıda bulundun mu?"

"Küçükken biraz itip kakmış olabilirim."

Alex, Lewis Houghton'a baktı. Gözlerini sıkıca yummuştu.

"Liseye başladığınızdan sonra böyle bir şey yaptın mı peki?"

"Evet," diye itiraf etti Drew.

"Hiç Peter'ı silahla tehdit ettin mi?"

"Hayır."

"Hiç onu öldürmekle tehdit ettin mi?"

"Hayır... biz sadece. Çocukça şeylerdi işte yaptıklarımız."

"Teşekkürler." Diana Leven yerine otururken Alex, Jordan McAfee'nin ayağa kalkmasını seyretti.

İyi bir avukattı, Alex'in tahmin etmediği kadar iyiydi. Güzel bir performans sergilemişti. Peter'ı fısıldayarak sakinleştirmiş, morali bozulduğunda koluna dokunmuş, tanıklar sorgulanırken bolca not

almış ve bunları müvekkiliyle paylaşmıştı. Savcı onu bir canavar gibi göstermeye çalışıyor olmasına ve savunmanın henüz sırası gelmemiş olmasına rağmen, Peter'ı insanileştiriyordu.

"Peter'la hiçbir sorunun yoktu," diye tekrarladı McAfee.

"Hayır."

"Ama onun seninle sorunu vardı, öyle mi?"

Drew cevap vermedi.

"Bay Girard, sessiz kalma seçeneğiniz yok," dedi Yargıç Wagner.

"Bazen," dedi Drew.

"Hiç Peter'ın göğsüne dirsek attın mı?"

Drew'in bakışları hafifçe yana kaydı. "Olabilir. Kazayla belki."

"Ya, evet. En olmadık anda ne kolaydır insanın dirseğini çıkarıp..."

"İtiraz ediyorum–"

McAfee gülümsedi. "İşin aslı, bu kazayla filan olmamıştı, değil mi Bay Girard?"

Diana Leven o sırada kalemini kaldırıp yere düşürdü. Çıkan sesi duyan Drew o yöne baktı ve çenesi gerginlikle kasıldı. "Şakalaşıyorduk işte," dedi.

"Hiç Peter'ı soyunma odasındaki dolaplara kapattın mı?"

"Olabilir."

"Sadece şakalaşıyordunuz değil mi?" dedi McAfee.

"Evet."

"Peki," diye devam etti. "Hiç ona çelme taktın mı?"

"Sanırım."

"Bir saniye... durun tahmin edeyim... bu da şakaydı, değil mi?"

Drew ters ters bakıyordu. "Evet."

"İşin doğrusu, çocukluğunuzdan beri Peter'a böyle şeyleri hep şaka olsun diye yapıyordun, öyle mi?"

"Biz hiçbir zaman arkadaş olmadık," dedi Drew. "O bizim gibi değildi."

"Biz dediğiniz kimlerdir?" diye sordu McAfee.

Drew omuz silkti. "Matt Royston, Josie Cormier, John Eberhard, Courtney Ignatio. Bu gibi çocuklar. Yıllardır beraber takılırız."

"Peter bu gruptaki herkesi tanır mıydı?"

"Bizimkisi küçük bir okul, evet."

"Peter, Josie Cormier'i tanır mı?"

Alex o an nefesini tuttu.

"Evet."

"Hiç Peter'ı Josie ile konuşurken gördün mü?"

"Bilmiyorum."

"Saldırıdan yaklaşık bir ay kadar önce hep birlikte kantinde otururken Peter, Josie ile konuşmak için yanınıza gelmişti. Bize bundan bahseder misin?"

Alex oturduğu yerde öne doğru eğildi. Bakışların çöldeki kızgın güneş gibi kendisine çevrildiğini hissedebiliyordu. Lewis Houghton şu an kendisine bakıyordu.

"Ne hakkında konuştuklarını bilmiyorum."

"Ama sen de oradaydın, değil mi?"

"Evet."

"Josie de sizin arkadaşlarınızdan biri? Peter'la takılanlardan biri değil?"

"Öyle," dedi Drew. "O da bizden biridir."

"Kantindeki bu konuşmanın nasıl sona erdiğini hatırlıyor musun?" diye sordu McAfee.

Drew başını önüne eğmişti.

"Ben size yardımcı olayım Bay Girard. Peter Josie Cormier ile konuşmaya çalışırken Matt Royston'ın Peter'ın arkasına doğru geçip pantolonunu indirmesiyle sonuçlandı. Bu doğru mu?"

"Evet."

"Kantin o gün öğrencilerle doluydu, değil mi?"

"Evet."

"Matt yalnızca Peter'ın pantolonunu indirmekle de kalmadı... iç çamaşırını da indirdi, değil mi?"

Drew'in dudakları seğiriyordu. "Evet."

"Sen de bunu baştan sona gördün."

"Evet."

McAfee jüriye döndü. "Bir tahminde bulunayım," dedi. "Şakaydı, değil mi?"

Duruşma salonu büyük bir sessizliğe bürünmüştü. Drew gözlerini dikmiş Diana Leven'a bakıyordu. İçten içe beni buradan indirin diye yalvardığını tahmin ediyordu Alex. Peter dışında kurban edilen ilk kişi o olmuştu.

Jordan McAfee, Peter'ın oturduğu masaya gidip bir kâğıt aldı. "Peter'ın pantolonunun hangi gün indirildiğini hatırlıyor musunuz Bay Girard?"

"Hayır."

"Öyleyse size savunma makamının bir numaralı delilini göstereyim. Bunu tanıdınız mı?"

Uzattığı kâğıdı alan Drew omuzlarını silkti.

"Bu e-postayı 3 Şubat tarihinde aldınız, yani Peter'ın Sterling Lisesi kantininde pantolonu indirilmeden iki gün önce. Bunu size kimin gönderdiğini bize söyler misiniz?"

"Courtney Ignatio."

"Bu e-posta ona mı yazılmış?"

"Hayır," dedi Drew. "Josie'ye yazılmış."

"Kim tarafından?" diye sordu McAfee.

"Peter."

"Ne yazmış Peter?"

"Josie hakkındaydı. Ondan hoşlandığını anlatmış."

"Romantik anlamda yani."

"Sanırım," dedi Drew.

"Bu e-postayı ne yaptın?"

Drew başını kaldırdı. "Okuldaki öğrencilere gönderdim."

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," dedi McAfee. "Sana ait olmayan son derece kişisel bir notu, yani Peter'ın en derin, en gizli duygularını aldın ve okuldaki tüm öğrencilere gönderdin, öyle mi?"

Drew cevap vermedi.

Jordan McAfee e-postanın yazılı olduğu kâğıdı tanık kürsüsünün tırabzanı üzerine hızlıca indirdi. "Ee Drew?" dedi. "Çok güldünüz mü bu şakaya?"

Drew Girard öyle çok terliyordu ki duruşma salonundaki insanların kendisini parmakla göstermediklerine inanamıyordu. Terlerin kürek kemiklerinin arasından sırtına indiğini ve kollarının altını sırılsıklam ıslattığını hissedebiliyordu. Nasıl terlemesin ki? O kaltak savcı onu bu ateşten koltuğa çıkarıp oturtmuştu. Üstüne de bu gerzek avukat tarafından şişe geçirilmesine seyirci kalmıştı. Bundan sonra ömrünün sonuna dek herkes onun bir pislik olduğunu düşünecekti. Oysa Sterling Lisesindeki diğer çocuklar gibi o da birazcık eğlenmişti sadece.

Ayağa kalktı, mahkeme salonundan dışarı fırlamaya ve muhtemelen Sterling sınırlarının dışına kadar koşmaya hazırdı ancak Diana Leven kendisine doğru yürüyordu. "Bay Girard," dedi, "birkaç sorum daha olacak."

Drew süngüsü düşük bir halde oturduğu yere çöktü.

"Peter Houghton dışında kimseye isim taktığınız oldu mu?"

"Evet," dedi bezgince.

"Erkekler bunu birbirlerine yaparlar, değil mi?"

"Bazen."

"İsim taktığınız hiç kimse sizlere ateş etti mi?"

"Hayır."

"Peter Houghton dışında pantolonu indirilen kimseyi gördün mü?"

"Elbette," dedi Drew.

"Pantolonu indirilen bu çocuklardan herhangi biri sizlere ateş etti mi?"

"Hayır."

"Daha önce kimsenin e-postalarını şaka olsun diye başkalarına gönderdin mi?"

"Bir-iki defa."

Diana kollarını kavuşturdu. "Bu çocuklardan hiçbiri seni vurdu mu?"

"Hayır efendim."

Savcı yerine oturdu. "Başka sorum yok."

Dusty Spears, Drew Girard gibi çocukları anlıyordu çünkü o da zamanında onlardan biriydi. Onun fikrince, zorbalar ya ülkenin en iyi üniversitelerinden spor bursu alacak kadar iyi futbol oynarlar ve burada hayatlarının sonuna dek golf sahalarında takılmalarını sağlayacak iş bağlantıları kurarlar ya da dizlerinden sakatlanıp ortaokulda veya lisede beden öğretmeni olurlardı.

Yakalı bir gömlek giymiş ve kravat takmıştı. Bu da kendisini fazlasıyla sıkıyordu çünkü boynu hâlâ 1988'de Sterling'de futbol oynadığı zamanlardaki gibiydi ama göbeği için aynı şey söylenemezdi. "Peter pek sporcu sayılmazdı," dedi savcıya. "Onu ders dışında neredeyse hiç görmezdim."

"Diğer çocukların Peter'a sataştıklarını gördünüz mü hiç?"

Dusty omuz silkti. "Soyunma odasına her zaman olan şeylerdir sanırım."

"Hiç müdahale ettiniz mi?"

"Muhtemelen çocuklara seslerini kesmelerini söylemişimdir. Ama sonuçta büyümenin bir parçası bu, öyle değil mi?"

"Hiç Peter'ın kimseyi tehdit ettiğini duydunuz mu?"

"İtiraz ediyorum," dedi Jordan McAfee. "Farazi bir soru bu."

"Kabul edildi," diye yanıtladı yargıç.

"Bunu duyacak olsanız, müdahale eder miydiniz?"

"İtiraz ediyorum!"

"Kabul edildi. Yeniden."

Savcı hiç duraksamadı. "Peter sizden hiç yardım istemedi, öyle değil mi?"

"Hayır."

Savcı yerine oturdu ve Houghton'ın avukatı ayağa kalktı. Dusty'nin hiç hazzetmediği o yılışık tiplerden biriydi bu adam. Muhtemelen çocukken de sporun s'sinden anlamayan, öğretmeye kalktığında da günün birinde Dusty'nin iki katı para kazanacağını bilirmiş gibi burun kıvıran bir çocuktu. "Sterling Lisesinde uygulanan bir zorbalık politikası var mı?"

"Buna müsaade etmiyoruz."

"Öyle mi," dedi McAfee ifadesiz bir tonla. "Bunu duymak içimi rahatlattı. Diyelim ki soyunma odalarında, burnunuzun hemen dibinde her gün zorbalık olaylarıyla karşılaşıyorsunuz... zorbalık politikanıza göre, bu durumda ne yapmanız gerekir?"

Dusty gözlerini ona dikmiş bakıyordu. "Mevzuatta yazıyordur. Şu an açıkça gördüğünüz gibi önümde mevzuat kitapçığı yok."

"Ne şanslıyız, ben yanımda getirmiştim," dedi McAfee. "Size savunma makamının iki numaralı delili olarak işaretlenmiş kısmı göstereyim. Sterling Lisesi zorbalıkla mücadele politikası bu mudur?"

Dusty kendisine uzatılan belgeye baktı. "Evet."

"Her sene ağustos ayında öğretmenlerin el kitabında bu politikaya yer veriliyor, doğru mu?"

"Evet."

"En son güncellenmiş hali bu değil mi? 2006-2007 öğretim yılı?"

"Öyle tahmin ediyorum," dedi Dusty.

"Bay Spears, sizden bu kurum politikası çok dikkatli incelemenizi rica ediyorum, iki sayfayı da. Bana burada bir öğretmen olarak zorbalıkla karşılaşacak olursanız, ne yapmanız gerektiğini size açıklayan kısmı gösterebilir misiniz?"

Dusty iç geçirdi ve sayfalara göz gezdirmeye başladı. Genellikle öğretmenin el kitabını kendisine verdikleri zaman doğruca restoranların paket sipariş broşürlerinin olduğu çekmeceye atardı. Önemli kısımları biliyordu nasılsa: hizmet içi eğitim günlerini kaçırma; müfredat değişikliklerini bölüm başkanlarına bildir; bir kız öğrenciyle kapalı ortamda tek yalnız kalmaktan kaçın. "İşte tam şurası," dedi ve okumaya başladı. "Sterling Okul Yönetimi mensuplarının kişisel güvenliğini sağlayan bir öğrenme ve çalışma ortamı yaratmaya öncelikli önem verir. Fiziksel veya sözlü tehditler, taciz, ezme, zorbalık, sözlü istismar ve baskı hoşgörüyle karşılanmaz." Dusty kâğıttan başını kaldırarak "Bu, sorunuzu cevaplıyor mu?" dedi.

"Aslında hayır. Bir öğrenci diğerine zorbalık yaparsa, bir öğretmen olarak sizin ne yapmanız gerekiyor, bunu soruyorum."

Dusty okumaya devam etti. Ezme, zorbalık, sözlü istismarın ne olduğuna dair tanımlar vardı. Bu davranışın başka bir öğrenci tarafından görülmesi ve bir öğretmene ya da okul yöneticisine bildirilmesi durumundan bahsediyordu. Ancak öğretmenin ya da idarecinin ne yapması gerektiğini belirten kurallar ya da öneriler yoktu.

"Burada öyle bir şey yazmıyor," dedi.

"Teşekkür ederim Bay Spears," diye yanıtladı McAfee. "Başka sorum yok."

Jordan McAfee'nin Derek Markowitz'i tanıklık etmek üzere davet ederken amacının ne olduğunu anlamak güç değildi, zira Peter Houghton'ın arkadaşı olarak nitelendirilebilecek tek karakter tanığı oydu. Ancak Diana onun savcılık için de kıymetli olduğunu biliyordu; Peter'la olan bağları nedeniyle değilse de gördükleri ve işittikleri nedeniyle. Bu meslekte geçirdiği yıllar içerisinde çok sayıda arkadaşın birbirini sattığına tanık olmuştu.

“Evet Derek,” dedi Diana, onu rahatlatmaya çalışarak, “sen Peter’ın arkadaşıydın, değil mi?”

Derek’in Peter’la göz göze gelmesini ve gülümsemeye çalışmasını seyretti. “Evet.”

“İkiniz ara sıra okuldan sonra birlikte takılır mıydınız?”

“Evet.”

“Ne gibi şeyler yapmaktan hoşlanırdınız?”

“İkimiz de bilgisayara çok düşkündük. Bazen bilgisayar oyunu oynardık ve sonrasında programlamayı öğrenmeye başlayıp kendi oyunlarımızı yarattık.”

“Peter’ın senin katkın olmadan bilgisayar oyunu yazdığı olur muydu?” diye sordu Diana.

“Elbette.”

“Bitirdiğinde ne yapardınız?”

“Oyunları oynardık. Bunun dışında oyununuzu yüklediğiniz ve başka insanların da oyununuza puan verdikleri internet siteleri vardır.”

Derek tam o anda başını kaldırdı ve salonun arka tarafındaki televizyon kameralarını fark etti. Ağzı bir karış açık kaldı ve olduğu yerde âdeta dondu.

“Derek,” dedi Diana. “Derek?” Onun kendisine odaklanmasını bekledi. “Sana bir CD vereceğim. Üzerinde Savcılığın 302 numaralı kanıtı yazıyor. Bana bunun ne olduğunu söyleyebilir misin?”

“Bu, Peter’ın son yaptığı oyun.”

“Adı nedir?”

“Vur-Kaç.”

“Ne hakkında bu oyun?”

“Etrafta dolaşıp kötü adamları vurduğunuz türden bir oyun.”

“Bu oyundaki kötü adamlar kimler?” diye sordu Diana.

Derek bir kez daha Peter’a bir bakış attı. “Sporcular.”

“Oyun hangi mekânda geçiyor?”

"Okulda," dedi Derek.

Diana göz ucuyla Jordan'ın oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandığını görebiliyordu. "Derek, 6 Mart 2007 sabahı okulda mıydın?"

"Evet."

"O sabah ilk dersin neydi?"

"İleri Seviye Trigonometri."

"Peki ya ikinci ders?" diye sordu Diana.

"İngilizce."

"Bu dersten sonra nereye gittin?"

"Üçüncü ders bedendi fakat astımım bayağı kötüleştiği için doktordan rapor almıştım. İngilizce dersinde çalışmamı erken bitirince dersin öğretmeni Bayan Eccles'tan arabamdan raporumu almaya gitmek için izin istedim."

Diana başını öne doğru salladı. "Arabanı nereye park etmiştin?"

"Okulun arkasındaki öğrenci otoparkına."

"İkinci dersin sonunda hangi kapıdan çıkarak okul binasını terk ettiğini bana gösterebilir misin?" Derek şövale üzerinde duran okul planına uzandı ve okulun arka kapılarından birini gösterdi. "Dışarı çıktığında ne gördün?"

"Şey... çok sayıda otomobil."

"Herhangi bir kişiyi gördün mü?"

"Evet," dedi Derek. "Peter'ı gördüm. Arabasının arka koltuğundan bir şey alıyor gibiydi."

"Sen ne yaptın?"

"Selam vermek için yanına gittim. Okula neden geç kaldığını sordum ve o da doğrulup bana tuhaf tuhaf baktı."

"Nasıl tuhaf?"

Derek başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Sanki bir an için beni tanımamış gibiydi."

"Sana bir şey söyledi mi?"

"Bana 'Eve git. Burada bir şeyler olacak,' dedi."

"Sence bu sıra dışı bir şey miydi?"

"Yani, biraz. Alacakaranlık Kuşağı'ndan fırlamış gibi bir şeydi..."

"Peter daha önce sana böyle bir şey söylemiş miydi?"

"Evet," dedi Derek alçak bir sesle.

"Ne zaman?"

Diana'nın tahmin ettiği gibi Jordan itiraz etti ve umut ettiği gibi Yargıç Wagner itirazı reddetti. "Birkaç hafta önce," dedi Derek, "ilk kez Vur-Kaç oynadığımızda."

"Ne söyledi sana?" Derek başını öne eğdi ve cevabı ağzının içinde geveledi. "Derek," dedi Diana ona yakınlaşarak, "yüksek sesle konuşmanı rica edeceğim."

"Bana dedi ki 'Bu şey gerçekten olduğu zaman mükemmel bir şey olacakmış.'"

Salondan bir uğultu yükseldi. "Bununla ne kast ettiğini biliyor muydun?"

"Ben sadece... şaka yapıyor sandım," dedi Derek.

"Saldırının olduğu gün, Peter'la otoparkta karşılaştığında, arabasında ne yaptığını gördün mü?"

"Hayır..." Derek duraksadı, boğazını temizledi. "Yalnızca söylediğine güldüm ve ona derse gitmem gerektiğini söyledim."

"Sonra ne oldu?"

"Aynı kapıdan okula döndüm ve raporumu okul sekreteri Bayan Whyte'a vermeye gittim. Ben oraya vardığımda kendisi dişçi randevusu olan bir kız öğrenciye okuldan çıkış izni veriyordu."

"Sonra?" diye sordu Diana.

"Kız sekreterlikten ayrılınca Bayan Whyte ve ben bir patlama duyduk."

"Nereden geldiğini görebildiniz mi?"

"Hayır."

"Daha sonra ne oldu?"

"Bayan Whyte'ın masasındaki bilgisayarın ekranına baktım," dedi Derek. "Ekranda devamlı aynı mesaj yukarıdan aşağı iniyordu."

"Ne yazıyordu?"

"*Hazır olun ya da olmayın... işte geliyorum.*" Derek yutkundu. "Sonra şampanya şişesinin açılmasına benzer ufak patlama sesleri duyduk ve Bayan Whyte beni kolumdan yakalayıp müdürün odasına soktu."

"Burada da bir bilgisayar var mıydı?"

"Evet."

"Ekranda ne yazıyordu?"

"*Hazır olun ya da olmayın... işte geliyorum.*"

"Odada ne kadar kaldınız?"

"Bilemiyorum. On ya da yirmi dakika olabilir. Bayan Whyte polisi aramaya çalıştı ama başaramadı. Telefonda bir sorun vardı."

Diana yargıca döndü. "Sayın Yargıç, iddia makamı şu an savcılığın 303 numaralı kanıtını göstermeyi ve jüriye izletmeyi talep ediyor." Mübaşir üzerinde bilgisayara bağlı bir monitör bulunan tekerlekli bir sehpayı salonun ön tarafına doğru getirdi ve bilgisayara bir CD taktı.

Ekranda VUR-KAÇ yazısı belirdi. Ardından da SİLAHINI SEÇ! diye bir yazı çıktı.

Kemik çerçeveli gözlük takan ve polo yakalı bir tişört giymiş üç boyutlu animasyon bir çocuk ekrandan geçti ve önüne sıralanmış arbaletleri, Uzi'leri, AK-47'leri ve biyolojik silahları incelemeye başladı. Sonra uzanıp bir tanesini seçti ve diğer eliyle de şarjörünü taktı. Sonra yüzü yakından görüldü: çilli, diş telleri olan ve gözleri öfkeyle bakan bir simaydı bu.

Ardından ekran maviye döndü ve yukarıdan aşağı bir yazı akmaya başladı.

Hazır olun ya da olmayın, işte geliyorum.

Derek, Bay McAfee'yi sevmişti. Öyle ahım şahım yakışıklı bir adam değildi belki ama karısı tam bir bombaydı. Ayrıca, muhtemelen Sterling Lisesinde Peter ile bağlantısı olmayan ve onun için üzülen belki de tek kişiydi.

"Derek," dedi avukat, "Peter'la altıncı sınıftan beri arkadaşsınız, doğru mu?"

"Evet."

"Onunla hem okulda hem de okul dışında çokça zaman geçirdiniz."

"Evet."

"Diğer çocukların Peter'a sataştıklarını gördün mü hiç?"

"Her zaman," dedi Derek. "Bize ibne, top filan gibi sözler söylerlerdi. İç çamaşırlarımızın lastiğinden yakalayıp, sırtımıza kadar çekerlerdi. Koridorda yürürken bize çelme takar ya da itip dolaplara çarparlardı. Bu gibi şeyler işte."

"Hiç bunları bir öğretmene anlatmayı denediniz mi?"

"Eskiden söylerdim ama bu yalnızca işleri daha da kötüleştirirdi. İspiyonculuk yaptığım için daha da fazla yüklenirlerdi."

"Hiç Peter'la bu konudan konuşur muydunuz?"

Derek başını iki yana salladı. "Hayır. Etrafınızda sizi anlayan birinin olması iyi geliyordu sadece, bilmem anlatabildim mi?"

"Ne sıklıkla olurdu bu sataşmalar... haftada bir filan mı?"

Derek homurdandı. "Her gün desek daha doğru."

"Sadece senle Peter'a mı?"

"Hayır, başka çocuklar da vardı."

"Zorbalığı çoğunlukla kimler yapıyordu?"

"Sporcular," dedi Derek. "Matt Royston, Drew Girard, John Eberhard..."

"Kızlar da katılır mıydı bu zorbalığa?"

"Evet, bizi otomobilin camına yapışmış böcekler gibi görenler," dedi Derek. "Courtney Ignatio, Emma Alexis, Josie Cormier, Maddie Shaw."

"Biri seni okulun dolabına çarptığı zaman ne yaparsın?" diye sordu McAfee.

"Hiçbir şey yapamazsın. Karşılık veremezsin çünkü onlar kadar güçlü olmadığın için bunu durdurman mümkün değildir... bu yüzden de geçmesini beklersin."

"Peki bu saydığın grubun, Matt, Drew, Courtney, Emma ve diğerlerinin bir kişiye diğerlerinden daha fazla yüklendiğini söylemek yanlış olur muydu?"

"Hayır olmazdı," dedi Derek. "En fazla Peter'ın üstüne giderlerdi."

Derek, Peter'ın avukatının masasına dönüp onun yanına oturmasını seyretti. Sonra savcı hanım yeniden ayağa kalktı ve konuşmaya başladı. "Derek, okulda sana da zorbalık yapıldığını söyledin."

"Evet."

"Hiçbir zaman Peter'ın birinin otomobilini havaya uçurması için bir boru bombası yapmasına yardımcı olmadın, değil mi?"

"Hayır."

"Hiçbir zaman Peter'ın saldırı başladığında kimse polisi arayıp yardım isteyemesin diye Sterling Lisesinin telefon hatlarına ve bilgisayarlarına girmesine yardımcı olmadın, değil mi?"

"Hayır," dedi Derek.

"Hiçbir zaman silah çalıp bunları odanda saklamadın, değil mi?"

"Hayır."

Savcı ona doğru bir adım yaklaştı. "Hiçbir zaman Peter gibi okula gidip de sana en çok zarar veren kişileri öldürmek için bir plan yapmadın, değil mi Derek?"

Derek cevabını verirken doğrudan onun gözlerinin içine bakabilmek için Peter'a döndü. "Hayır," dedi. "Ama bazen keşke yapsaydım diyorum."

♠

Lacy zaman zaman ebeliğini yaptığı eski bir hastasına markette veya bankada rastlardı. Artık üç, yedi veya on beş yaşına gelmiş bebeklerini ona gösterirlerdi. *Bak ne güzel bir iş çıkarmışsın*, derlerdi bazen ona. Sanki bir çocuğu dünyaya getirmenin, onun büyüyünce nasıl birisi olacağıyla bir ilgisi varmış gibi.

Josie Cormier ile karşılaştığında ise ne hissedeceğini bilememişti. Günü adam asmaca oynayarak geçirmişlerdi. Oğlunun kaderini düşününce bu durumun ne kadar ironik olduğunu bir türlü aklından çıkaramıyordu. Lacy, Josie'yi yeni doğduğu zamandan tanıyordu ama aynı zamanda küçük bir kızkenki hallerini ve Peter'ın oyun arkadaşı olduğu zamanları da biliyordu. Bu sebeple de oğlunu terk edecek kadar zalim olduğu için bir noktada Peter'ın bile hissetmediği kadar büyük bir nefret duyuyordu Josie'ye. Peter'ın ortaokul ve lise hayatı boyunca çektiği alayları Josie başlatmamış olabilirdi ama hiçbir engelleme çabası da olmamıştı ve Lacy'nin gözünde bu onu da eşit derecede sorumlu kılıyordu.

Ne var ki Josie Cormier harika bir genç kadına dönüşmüştü. Sessiz ve düşünceliydi. New Hampshire Alışveriş Merkezinde takılan ya da Sterling Lisesinin seçkin tabakasını oluşturan boş kafalı, maddiyatçı kızlara hiç benzemiyordu. Lacy bu kızları hep karadul örümceklerine benzetirdi, mahvedecekleri birini ararlardı devamlı. Josie ona Peter'la ilgili nazik sorular sormaya başlayınca Lacy şaşırmıştı: Mahkeme konusunda gergin miydi? Hapiste olmak zor muydu? Orada da ona sataşanlar var mıydı? *Ona bir mektup yazsana*, diye öneride bulundu Lacy. *Eminim senden haber almaktan memnun olacaktır.*

Ama Josie bakışlarını kaçırdı ve o an Lacy, Josie'nin aslında Peter'la gerçekten ilgilenmediğini anladı; yalnızca Lacy'ye karşı kibar olmaya çalışıyordu.

O günlük duruşmanın sonu geldiğinde, tanıklara evlerine dönebilecekleri fakat haberleri izlememeleri, gazeteleri okumamaları ya da dava hakkında konuşmamaları söylendi. Lacy mahkeme salonunun

önüne yığılacağı muhakkak olan muhabir ordusunun içinden çıkması güç olacak kocasını beklerken tuvalete gitmek için izin istedi. Tam kabinden çıkmış ellerini yıkıyordu ki Alex Cormier içeri girdi.

Koridordaki gürültü bir anda onun ayak sesleriyle birlikte içeri doldu ve kapıyı kapatmasıyla birlikte kesildi. Gözleri lavaboların üzerindeki uzun aynada buluştu. "Lacy," diye mırıldandı Alex.

Lacy doğruldu ve ellerini kurulamak için kâğıt havluya uzandı. Alex Cormier'e ne diyeceğini bilemiyordu. Bir noktada ona söyleyebilecek bir şeyi olabileceğini dahi hayal edemezdi neredeyse.

Lacy'nin iş yerindeki odasında bir kurdele çiçeği vardı ve her gün giderek daha fazla soluyordu; ta ki sekreter camın önünde duran kitapları oradan kaldırana dek. Ancak bitkiyi yerinden oynatmayı unuttuğu için filizlerin yarısı güneş ışığına doğru uzamaya başladılar, âdeta yerçekimini inkâr eder bir şekilde tersine büyüyorlardı. Lacy ile Alex tıpkı o çiçeğe benziyorlardı: Alex başka bir yolda ilerlemişti ve Lacy de hiçbir ilerleme yoktu. O büzüşmüş, kendine dönmüş, kendi içinde dolaşıp kalmıştı.

"Üzgünüm," dedi Alex. "Bütün bunları yaşadığını görmek çok üzücü."

"Ben de üzgünüm," diye yanıtladı Lacy.

Alex bir şey daha söyleyecekmiş gibi baktı ancak söylemedi ve Lacy de konuşacak bir şey bulamadı. Lewis'i bulmak için tuvaletten çıkmaya yeltendiği anda Alex arkasından seslendi. "Lacy," dedi. "Unutmadım."

Lacy ona bakmak için arkasını döndü.

"Fıstık ezmesini üstteki dilime, reçeli ise alttakine sürmeyi severdi." Alex hafifçe gülümsedi. "Ve bir oğlan çocuğunda gördüğüm en uzun kirpiklere sahipti. Yere düşürdüğüm her şeyi sonsuza dek kaybolmadan önce mutlaka bulurdu. Küpe, lens, toplu iğne."

Lacy'ye doğru bir adım yaklaştı. "Eğer birileri onu unutmazsa, o şey hâlâ varlığını sürdürür öyle değil mi?"

Lacy gözyaşları arasında Alex'e baktı. "Sağ ol," diye fısıldadı ve aslında ona tamamen yabancı olan, Lacy'nin yapamadığını yapabilmiş,

nerede hata yaptım diye düşünmek yerine değerli bir şeymiş gibi geçmişe tutunan bir kadının önünde dağılmadan evvel çıkıp gitti.

Eve giderken annesi arabada "Josie, bugün duruşmada bir e-posta okundu," dedi. "Peter sana yazmış."

Josie şok olmuş bir ifadeyle ona bakıyordu. Bunun duruşmada dile getirileceğini tahmin etmiş olması gerekirdi; nasıl bu kadar aptal olabilirdi? "Courtney'nin bunu insanlara yaydığını bilmiyordum. Hatta diğer herkesten sonra en son gören ben oldum."

"Çok utanç verici olmalı," dedi Alex.

"Ya sorma. Tüm okul benden hoşlandığını öğrendi."

Annesi göz ucuyla ona baktı. "Ben *Peter*'ı kast etmiştim."

Josie, Lacy Houghton'ı düşünmüştü. Görüşmeyeli on sene geçmişti ama Josie yine de Peter'ın annesinin ne kadar zayıfladığını, saçlarının neredeyse tamamen beyazladığını görünce şaşırmıştı. Acının bozulan bir saat misali zamanın daha hızlı geçmesine neden olup olmadığını düşündü. Bu inanılmaz derecede can sıkıcıydı çünkü Josie, Peter'ın annesini asla saat takmayan, sonucu güzel olduğu sürece hiçbir dağınıklığa aldırmayan birisi olarak hatırlıyordu. Josie küçükken ve Peterların evinde oynamaya gittiğinde, Lacy dolapta ne kaldıysa onlarla kurabiye yapardı; yulaf, ruşeym, jelibon, şekerleme, keçiboynuzu, nişasta, pirinç unu. Bir defasında kış mevsimiydi ve kumdan kale yapabilmeleri için bodrumun ortasına kova kova kum dökmüştü. Gıda boyası ve sütle sandviç ekmeklerinin üzerine resim yapmalarına izin verirdi, yemekler bile birer şaheser olurdu. Josie onların evinde olmayı severdi; hayalindeki aile evi tam olarak böyle bir şeydi.

Arabanın camından dışarı bakıyordu şu an. "Bunun tamamen benim suçum olduğunu düşünüyorsun değil mi?"

"Hayır–"

"Avukatlar böyle mi söylediler bugün? Benim Peter'dan... onun benden hoşlandığı gibi hoşlanmadığım için mi olmuş saldırı?"

"Hayır. Avukatlar kesinlikle böyle bir şey söylemediler. Savunma avukatı genellikle Peter'la nasıl alay edildiğinden bahsetti. Pek arkadaşı olmadığından." Alex kırmızı ışıkta durdu ve bileğini direksiyona dayayarak ona döndü. "Sen niye Peter'la arkadaşlığını kestin ki?"

Popüler olmamak bulaşıcı bir hastalıktı. Josie ilkokuldayken Peter'ın sandviçini saran alüminyum folyodan tepesinde antenleri olan bir şapka yapmasını ve oyun alanında bunu takarak uzaylılardan gelecek radyo dalgalarını algılamaya çalışmasını hatırlıyordu. İnsanların onunla dalga geçtiklerini fark etmezdi. Hiçbir zaman da etmedi.

Birden gözünün önünde kantinin ortasında, pantolonu bileklerine inmiş halde dikilirken, iki eliyle apış arasını kapatmış bir heykel gibi dikilmesi canlandı. Matt'in sonradan bununla ilgili yaptığı yorumu hatırladı: *Aynada görünen nesneler, gerçekte olduklarından* çok daha *ufaktır*.

Belki de Peter sonunda insanların kendisi hakkında ne düşündüklerini anlamıştı.

"Ona yapılan muamelenin bana da yapılmasını istemedim," diye cevapladı Josie annesinin sorusunu. Oysa aslında *yeterince cesur değildim* demek istiyordu.

Cezaevine dönmek attan inip eşeğe binmekti. İnsanlığın nimetlerinden vazgeçmeniz, ayakkabıları, takım elbiseyi, kravatı teslim etmeniz, domalıp çırılçıplak arama yaptırmanız ve muayene eldiveni takmış bir gardiyan tarafından sağlamca yoklanmanız gerekiyordu. Size bir mahkûm üniforması ile ayağınıza aşırı büyük gelen terlikler veriyorlardı ki diğer herkesten bir farkınız kalmasın ve onlardan üstünmüşsünüz gibi davranmayın.

Peter kolunu gözlerinin üzerine koymuş yatağında yatıyordu. Altmış altı yaşında bir kadına tecavüz etmekten dolayı yargılanmayı bekleyen yandaki mahkûm, ona duruşmanın nasıl geçtiğini sordu ama Peter cevap vermedi. Ona kalan yegâne özgürlük buydu ve gerçeği de kendine saklamak istiyordu: yani onu hücresine koyduklarında

(bunu söyleyebilir miydi acaba) *evine* döndüğü için kendini gerçekten rahatlamış hissetmişti.

Burada ona kimse bir pislikmiş gibi bakmıyordu. Hatta burada kimse ona bakmıyordu bile.

Burada kimse onunla bir hayvanmış gibi konuşmuyordu.

Burada kimse onu suçlamıyordu çünkü hepsi aynı gemideydiler.

Cezaevi okuldan pek de farklı değildi aslında. Gardiyanlar tıpkı öğretmenler gibiydi. Görevleri herkesi yerinde tutmak, doyurmak ve ciddi zarar görmesini engellemekti. Bunların dışında kendi halinize bırakıyorlardı. Tıpkı okul gibi cezaevi de kendi hiyerarşisi ve kuralları olan yapay bir toplumdu. Herhangi bir işte çalıştırılıyorsanız, bunun hiçbir anlamı yoktu. Minimum güvenlikli kısımda tuvalet temizlemek ya da mahkûmlara kitap servisi yapmak, vatandaşlık bilgisi dersinde kompozisyon yazmaktan ya da asal sayıları ezberlemekten pek de farklı değildi ve hiçbiri gerçek hayatta bir işinize yaramazdı. Yine lisede olduğu gibi cezaevine katlanmanın tek yolu da boyun eğip cezanı çekmekti.

Söylemeye gerek dahi yok: Peter cezaevinde de popüler değildi.

Diana Leven'in bugün tanık sandalyesine getirdiği, sürüklediği ya da tekerleklerini ittirdiği tanıkları düşündü. Jordan bunun tamamen sempati toplamak olduğunu anlatmıştı ona; ağır kanıtlara geçmeden önce savcılığın tüm mahvolmuş hayatlarını göstermek istediğini; yakında kendisinin de Peter'ın hayatının nasıl mahvolduğunu göstermek için bir şansı olacağını. Peter bunu neredeyse hiç umursamıyordu. Tüm o öğrencileri gördükten sonra her şeyin ne kadar az değiştiğini görmek onu şaşırtmıştı asıl.

Peter üst ranzanın iç içe geçmiş yaylarına bakarak hızla gözlerini kırpıştırıyordu. Sonra duvara döndü ve yastığının köşesini ağzına soktu ki kimse ağladığını duymasın.

John Eberhard artık ona ibne diyemeyecek olsa bile...

Drew Girard asla eskisi gibi bir sporcu olamayacak olsa bile...

Haley Weaver artık bir afet olmasa bile...

Hepsi de hâlâ Peter'ın asla giremediği ve giremeyeceği bir grubun parçalarıydılar.

Sabah 06.30, O Gün

"Peter. Peter?!"

Dönüp baktığında babasının odasının kapısında dikildiğini gördü.

"Uyandın mı?"

Uyanmış gibi bir *hali* var mıydı? Peter homurdandı ve sırtüstü döndü. Bir an için yeniden gözlerini kapadı ve günün programını düşündü. *İngilizcefransızcamatematiktarihkimya*. Upuzun, soluksuz bir gün daha. Birbirinin içine geçmiş dersler.

Doğrulup parmaklarıyla saçlarını dikleştirdi. Aşağıda babasının bulaşık makinesini boşalttığını duyabiliyordu, bir tür tekno senfoniydi âdeta. Az sonra kahve termosunu doldurup Peter'ı kendi haline bırakacaktı.

Yataktan kendini zorla kaldırıp masasının başına, sandalyesine geçerken pijamasının paçaları ayaklarının altında sürünüyordu. İnternete bağlandı çünkü birilerinin Vur-Kaç oyunuyla ilgili kendisine geri bildirimde bulunup bulunmadığını görmek istiyordu. Düşündüğü kadar iyiyse, amatör bir yarışmaya sokabilirdi oyunu. Ülkenin, hatta dünyanın dört bir yanında tarihin ezikler tarafından yeniden yazıldığı bir bilgisayar oyunu için rahatlıkla 39,99 dolar ödeyecek onun gibi çocuklar vardı. Peter telif ücretlerinden ne kadar zengin olabileceğini hayal etti. Belki Bill Gates gibi o da üniversiteyi yarıda bırakabilirdi. Belki de günün birinde insanlar eskiden onun arkadaşıymış numarası yaparak onu ararlardı.

Gözlerini kıstı ve sonra her zaman klavyesinin yanında bulundurduğu gözlüğüne uzandı. Fakat sabahın köründe henüz kendine gelememiş olduğundan gözlüğü klavyenin üstüne düşürdü.

Ekrandaki pencere küçüldü ve bunun yerine Geri Dönüşüm Kutusu açıldı.

Beni aklından bile geçirmediğini biliyorum.
Ve ikimizi asla bir arada düşünmeyeceğini de.

Peter başının dönmeye başladığını hissetti. Silme düğmesine bastı ama hiçbir şey olmadı.

Her neyse, ben tek başıma hiçbir fark yaratamıyorum. Ama seninle birlikte yaratabilirim bence.

Bilgisayarı yeniden başlatmayı denedi ama cihaz donmuştu. Nefes alamıyordu; hareket edemiyordu. Karşısında siyah beyaz sergilenen kendi aptallığına bön bön bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Göğsüne bir sancı girdi, kalp krizi geçirdiğini düşündü önce ya da belki insanın kasları taşa dönünce böyle hissediyordu. Sarsak hareketlerle eğilip bilgisayarın fişini çekmeye yeltendi ama masanın kenarına kafasına çarptı. Gözleri acıdan yaşla doldu ya da en azından Peter kendisine böyle söyledi.

Fişi çekti ve ekran karardı.

Sonra geri sandalyesine oturdu ve bunun hiçbir fark yaratmadığını anladı. Hâlâ o kelimeleri ekranda görebiliyordu. Tuşların parmaklarının altında neler yazdığını hissedebiliyordu:

Sevgiler, Peter.

Hepsinin ona güldüklerini duyabiliyordu.

Peter göz ucuyla bilgisayarına baktı. Annesi ona kötü bir şey olduğunda bunu bir başarısızlık olarak görebilir ya da başka bir yöne gitmek için bir şans olarak yorumlayabilirsin derdi.

Belki de bu bir işaretti.

Sırt çantasındaki kitapları, defterleri, hesap makinesini, kalemleri ve geri dağıtılan buruşturulmuş sınav kâğıtlarını çantasından boşaltırken Peter'ın nefesi gayet sakindi. Yatağının altına elini atarak her ihtimale karşı sakladığı iki tabancayı aldı.

Çocukken sümüklü böceklerin üzerine tuz dökerdim. Gözlerimin önünde eriyip gitmelerini izlemeyi severdim. Bir şeylerin zarar gördüğünü idrak ettiğiniz ana dek zalimlik eğlenceli gelir.

Kimsenin dikkatini çekmediğiniz sürece ezik olmak başka bir şeydir ama okulda tam tersi, herkesin sizi fellik fellik araması demektir. Bu durumda sümüklü böcek siz olursunuz, onların da elinde tuz vardır. Üstelik vicdanları da yoktur.

Sosyal bilgiler dersinde öğrendiğimiz bir sözcük vardı: schadenfreude. Başkalarının acılarından keyif duymak demek. Fakat burada asıl sorulması gereken, niye? Sanırım sorunun cevabı kısmen kendini koruma. Bir başka cevap ise bir grubun ancak bir düşmana karşı birleştiği zaman tam anlamıyla bir grupmuş gibi hissedebilmesi. O düşmanın hiçbir zaman sizi incitecek bir şey yapmamış olmasının bir önemi yok, yalnızca birisinden kendinizden bile daha fazla nefret ediyormuş gibi yapmanız yeterli.

Tuzun sümüklü böceklerde neden etkili olduğunu biliyor musunuz? Çünkü sümüklü böceğin derisinde bulunan suyun içinde çözünür ve bu yüzden de hayvanın gövdesinin içinde bulunan su dışarı akar. Sümüklü böcek susuz kalır. Salyangozlarda da aynı şey olur. Sülüklerde de. Ve benim gibi insanlarda da.

Kısacası, kendini müdafaa edemeyecek kadar ince derili tüm yaratıklarda.

Beş Ay Sonra

Tanık kürsüsünde geçirdiği dört saatin sonunda Patrick, hayatının en kötü gününü yeniden yaşamıştı. Direksiyon başındayken telsizden gelen çağrı; okulun kanaması varmış gibi akın akın binadan dışarı boşalan öğrenciler; koridorlarda koşarken ayakkabılarının yerdeki kanlardan dolayı kayması. Etrafında tavandan dökülen parçalar. Yardım çığlıkları. Hafızasına kazınmış fakat şu zamana dek gün ışığına çıkmamış anlar: spor salonunda basket potasının altında arkadaşlarının kollarında ölen bir çocuk; zanlı tutuklandıktan üç saat sonra bir dolap içine saklanmış halde bulunan, tehlikenin geçtiğinden bihaber on altı öğrenci; kimlik tespitinde kolaylık olsun diye yaralıların alınlarına rakamlar yazmakta kullanılan keçeli kalemlerin geniz yakan kokusu.

İlk gece, okulun içinde olay yeri inceleme teknisyenleri dışında kimse kalmadığında, Patrick sınıfları ve koridorları dolaşmıştı. Bazen kendini hatıraların bekçisi gibi hissediyordu, her şeyin eskiden olduğu haliyle bundan sonraki hali arasında o görünmez geçişi kolaylaştırması gereken kişi oydu sanki. Kan lekeleri üzerinden atlayarak öğrencilerle öğretmenlerin birbirlerine sarılarak kurtarılmayı bekledikleri sınıflara girdi. Çocukların montları her an geri döneceklermiş gibi sandalyelerinin arkalıklarına asılıydı hâlâ. Eşya dolaplarında kurşun delikleri vardı. Kütüphanede ise öğrencinin tekinin masaüstü oyunu oynamaya zamanı ve daha da garibi isteği olmuştu. Yangın fıskiyeleri koridorlardan birini göle çevirmişti ama duvarlarda hâlâ bahar dansını tanıtan rengârenk posterler vardı.

Diana Leven'in elinde üzerinde Savcılığın 522 numaralı kanıtı yazan bir videokaset vardı. "Bunun ne olduğunu bize söyleyebilir misiniz dedektif?"

"Evet, Sterling Lisesi sekreterliğinden aldığım bir kaset. 6 Mart 2007 tarihinde kantindeki kameranın kayıtlarını barındırıyor."

"Bu kasetteki görüntüler net mi?"

"Evet."

"En son ne zaman izlediniz bu görüntüleri?"

"Bu duruşma başlamadan önceki gün."

"Herhangi bir şekilde değiştirilmiş midir bu görüntüler?"

"Hayır."

Diana hâkime doğru ilerledi. "Bu kasetin jüriye izletilmesini talep ediyorum," dedi ve daha önce bir şeyler izletmek için duruşma salonuna getirilen televizyon ekipmanı yeniden bir mübaşir tarafından sehpasından itilerek salona getirildi.

Kayıt hafif karlıydı ama yine de rahatça seçilebiliyordu. Sağ üst köşede öğrenciler tek tek gelip, plastik tepsilerine servis yapan görevli kadınlardan yemeklerini alıyorlardı. Masalar öğrencilerle doluydu. Patrick'in gözü ortadaki masalardan birine, Josie'nin erkek arkadaşıyla birlikte oturduğu masaya kaydı.

Çocuk Josie'nin patates kızartmalarını yiyordu.

Sol taraftaki kapıdan içeri bir çocuk girdi. Sırtında mavi bir çanta vardı ve yüzü görünmüyor olsa bile Peter Houghton'ı tanıyan birinin rahatlıkla fark edebileceği üzere onunla aynı vücut yapısına ve düşük omuzlara sahipti. Kadrajın aşağısına doğru ilerledi ve kameranın görüş açısından çıktı. Patlayan bir el silahla birlikte bir kız öğrenci oturduğu sandalyeden geriye düştü ve beyaz tişörtünün üzerinde bir kan lekesi belirdi.

Birisi çığlık attı ve sonra silah sesleri devam etti. Peter yeniden ekranda göründü, elinde bir tabanca vardı. Öğrenciler kaçışmaya, masaların altına saklanmaya başladılar. Mermilerden delinen meşrubat makinesi içindekileri yerlere fışkırtmaya başladı. Bazı öğrenciler vuruldukları yerde kıvrılmış iki büklüm yatıyor, yaralı olanlardan bazıları da sürünerek kaçmaya çalışıyorlardı. Yere düşen bir kız diğerlerinin ayakları altında kaldı ve sonra da olduğu yere kımıldamadan uzandı. Kantinde yaralılardan ve ölenlerden başka kimse kalmayınca, Peter olduğu yerde şöyle bir döndü. Arada durup sağa

sola bakınarak koridorda gitti geldi. Josie'nin oturduğunun yanındaki bir masaya gidip silahını elinden bıraktı. Bir tepsi üzerinde duran açılmamış bir mısır gevreği kutusunu açtı, içindekini plastik bir kâseye boşalttı ve bir kutudan üzerine süt döktü. Beş kaşık yedikten sonra sırt çantasından yeni bir şarjör çıkardı, silahına taktı ve kantinden çıktı.

Diana savunma makamının oturduğu masanın arkasına doğru ilerledi, buradan küçük bir plastik poşet aldı ve Patrick'e uzattı. "Bunu daha önce gördünüz mü Dedektif Ducharme?"

Videodaki mısır gevreği kutusu. "Evet."

"Nerede bulmuştunuz bunu?"

"Kantinde," dedi. "Az önce izlediğiniz videodaki masanın üzerinde duruyordu."

Patrick salonda oturan Alex'e baktı. O ana dek bakamamıştı. Bu bilgilerin ve detayların onu nasıl etkileyeceği konusunda kaygılanırsa işini iyi yapabileceğini sanmıyordu. Şu an ona baktığında renginin nasıl solduğunu, oturduğu yerde nasıl kasılıp kaldığını görebiliyordu. Diana'ya sırtını dönüp korkuluklardan atlamamak ve gidip Alex'in yanında diz çökmemek için kendini çok zor tutuyordu. *Merak etme,* demek istiyordu. *Neredeyse bitti.*

"Dedektif," dedi Diana, "sanığı soyunma odasında köşeye sıkıştırdığınızda, elinde ne vardı?"

"Bir tabanca."

"Çevresinde başka silah gördünüz mü?"

"Evet, ikinci bir tabanca daha vardı, yaklaşık üç metre uzağında."

Diana büyütülmüş bir fotoğrafı kaldırıp gösterdi. "Bunu tanıdınız mı?"

"Peter Houghton'ın yakalandığı soyunma odası." Soyunma dolaplarının yanında yerde duran bir silahla, biraz ötesinde duran başka bir silahı işaret etti. "Elinden bıraktığı silah buydu, Silah A," dedi Patrick, "ve bu da, yani Silah B, yerde duran diğer silahtı."

Bu silahın yaklaşık iki üç metre ilerisinde, aynı hizada Matt Royston'ın bedeni yatıyordu. Kalçasının altına doğru büyük bir kan gölü oluşmuştu ve başının üst yarısı yoktu.

Jüriden şaşkınlık nidaları yükseldi ancak Patrick'in dikkati başka yerdeydi. Gözlerini Alex'e dikmişti. Alex Matt'in cesedine değil, hemen yanındaki noktaya bakıyordu, Josie'nin bulunduğu yere.

Hayat acabalarla doluydu. Dün gece loto oynasaydın; başka bir üniversiteye gitmeyi seçmiş olsaydın; devlet tahvillerine değil de borsaya yatırım yapsaydın; 11 Eylül sabahı çocuğunu okuldaki ilk günü için anaokuluna götürüyor olmasaydın; acaba hayatındaki sonuçları nasıl olurdu? Yalnızca tek bir öğretmen, bir defalığına olsun koridorda Peter'a işkence yapan bir çocuğu durdursaydı? Peter başkalarına doğrultmak yerine silahı kendi kafasına sıksaydı? Josie, Matt'in önünde duruyor olsaydı, şu an mezarda yatan o olabilirdi. Patrick bir saniye geç kalsaydı, Josie yine vurulmuş olabilirdi. Bir yandan da bu vakada görevli dedektif o olmasaydı, Alex ile tanışmamış olurdu.

"Dedektif, bu silahları siz mi topladınız?"

"Evet."

"Parmak izi incelemeleri yapıldı mı?"

"Evet, eyalet suç laboratuvarı tarafından."

"Laboratuvar Silah A'da net bir parmak izi buldu mu?"

"Evet, kabzasında bir tane bulundu."

"Peki Peter Houghton'ın parmak izlerini nereden aldılar?"

"Sanığı kayda geçirdiğimiz polis karakolunda."

Patrick jüriye parmak izi incelemesinin nasıl yapıldığını, izlerde hangi noktalardaki ortaklıklara bakıldığını ve parmak izlerini birbiriyle eşleştiren bilgisayar yazılımının çalışma mantığını anlattı.

"Laboratuvar Silah A'daki parmak izini başka birinin parmak izleriyle karşılaştırdı mı?" diye sordu Diana.

"Evet, Matt Royston'unkilerle. Parmak izleri cesedinden alındı."

"Laboratuvar silahın kabzasındaki parmak iziyle Matt Royston'un parmak izlerini karşılaştırdığında, bir eşleşme olup olmadığını belirleyebildi mi?"

"Eşleşme yoktu."

"Peki laboratuvar silahın kabzasındaki parmak iziyle Peter Houghton'un parmak izlerini karşılaştırdığında, bir eşleşme olup olmadığını belirleyebildi mi?"

"Evet," dedi Patrick. "İzler aynıydı."

Diana başını öne doğru salladı. "Peki ya Silah B? Üzerinde parmak izi bulundu mu?"

"Sadece tetik üzerinde kısmi bir ize rastlandı. Değerlendirilmeye uygun bir iz değildi."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Patrick jüriye döndü. "Değerlendirilmeye uygun olan bir parmak izi, başka bir parmak iziyle karşılaştırılabilen ve bu izle eşleşme sağlayan veya sağlamayan şeklinde sonuca varılabilecek bir izdir. İnsanlar dokundukları nesneler üzerinde devamlı parmak izlerini bırakırlar ancak bu izler her seferinde bizim kullanabileceğimiz kadar net olmayabilir. Adli olarak değerlendirilmeye uygun olmayan yarım izler veya silinmiş izler olabilir."

"Öyleyse dedektif, Silah B'deki parmak izinin kime ait olduğunu kesin olarak bilmiyorsunuz."

"Hayır."

"Peter Houghton'ın olabilir mi?"

"Evet."

"O gün Sterling Lisesinde başka kimsenin silah taşıdığına dair kanıtınız var mı?"

"Hayır."

"Olayın ardından soyunma odasına kaç silah bulundu?"

"Dört," dedi Patrick. "Sanığın elinde bir tabanca, yerde bir tabanca, iki tane de sırt çantasında duran dipçikleri kesilmiş tüfek."

"Soyunma odasında bulunan silahların parmak izi incelemesinin yanı sıra, laboratuvar bunlar üzerinde başka bir inceleme yaptı mı?"

"Evet, balistik inceleme yapıldı."

"Bize bunun ne olduğunu açıklar mısınız?"

"En basit haliyle, silahı su içinde ateşlersiniz," dedi Patrick. "Bir silahtan çıkan her mermide, mermi silahın namlusunda dönerken üzerine kazınan izler olur. Yani test atışı sırasında söz konusu silahtan çıkan mermiye bakarak bu silahtan atılan mermilerin üzerinde ne tür bir iz olacağını anlayabilir ve bu mermiyle olay yerinde bulunan mermileri karşılaştırabilirsiniz. Ayrıca namlu içindeki kalıntıları inceleyerek bir silahın ateşlenip ateşlenmediğini de belirleyebilirsiniz."

"Dört silahı da test ettiniz mi?"

"Evet."

"Peki testlerinizin sonuçları neydi?"

"Dört silahtan yalnızca ikisi ateşlenmişti," dedi Patrick. "A ve B olarak işaretlenen tabancalar. Bulduğumuz mermilerin tamamı Silah A'dan ateşlenmişti. Silah B, onu bulduğumuz sırada çift besleme nedeniyle tutukluk yapmıştı. Yani hazneye aynı anda iki mermi sürüldüğü için silah düzgün çalışmamıştı. Tetik çekildiğinde silah tutukluk yapmış."

"Ancak Silah B'nin ateşlendiğini söylemiştiniz."

"En az bir defa ateşlendiği kesin." Patrick, Diana'ya baktı. "Silahtan çıkan mermi bulunamadı."

Diana Leven sorularla Patrick'e ölen on öğrencinin ve yaralı kurtulan on dokuz tanesinin nasıl bulunduğunu en ince ayrıntılarıyla anlattırdı. Patrick, Josie Cormier'i kollarına alıp Sterling Lisesinden çıkartarak ambulansa yerleştirmesinden başlayarak en son cesedin adli tıp morguna gönderilmesiyle sözlerine son verdi. Sonrasın yargıç o günkü oturumu sona erdirdi.

Patrick tanık sandalyesinden kalktıktan sonra ertesi günün programıyla ilgili Diana ile kısa bir süre konuştu. Salonun çift kanatlı kapısı açılmıştı ve Patrick röportaj yapmayı kabul eden öfkeli ebeveynlerden günün haberlerini kapmaya çalışan muhabirleri görebiliyordu. Kantinden kaçarken sırtından vurulan bir kız olan Jada Knight'ın annesini tanımıştı. "Kızım bu sene saat on bir olana dek okula gidemiyor çünkü üçüncü ders başlarken okulda duramıyor," dedi kadın. "Her şey onu korkutuyor. Bu olay onun tüm hayatını mahvetti; Peter Houghton'ın cezası neden onunkinden az olsun ki?"

O hengamenin içine girmeye hiç niyeti yoktu ve bugün dinlenen tek tanık olarak dışarıda hücuma uğraması kaçınılmazdı. Bu yüzden Patrick izleyicilerin oturduğu sıraların ön tarafındaki ahşap korkuluğa dayanıp bekledi.

"Hey."

Alex'in sesini duyunca ona döndü. "Senin hâlâ burada ne işin var?" Onun dün yaptığı gibi bugün de üst kata çıkıp Josie'yi tanıkların bekletildiği odadan almaya gittiğini sanıyordu.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim."

Patrick başıyla salonun kapısını işaret etti. "Bunlarla çarpışma havamda değildim."

Alex onun dibine kadar sokuldu ve kollarıyla onu sardı. Yüzünü boynuna gömdü ve derin bir nefes aldığı an Patrick o nefesi kendi göğsünde hissetti. "Beni kandırabilirdin," dedi.

Jordan McAfee iyi bir gün geçirmiyordu. Tam kapıdan çıkarken bebek üstüne kusmuştu. Kahrolası medya tavşan gibi üredığinden ve otoparkta yer bulamadığından duruşmaya on dakika geç kalmıştı ve Yargıç Wagner bu disiplinsizliğinden ötürü onu azarladı. Bütün bunlara Peter'ın nedendir bilinmez garip garip homurdanmak dışında Jordan'la iletişimi kesmesi ve bu sabahki ilk işinin şeytani katilin karşısına dikilmek için okula koşan parlak zırhlı şövalyeyi çapraz sorguya almak zorunda olmasını da ekleyin. Bir savunma avukatının hayatı bundan daha çarpıcı olamazdı.

“Dedektif,” dedi, tanık sandalyesindeki Patrick Ducharme’ye yaklaşırken, “adli tabiple çalışmalarınızı tamamladıktan sonra karakola döndünüz değil mi?”

“Evet.”

“Peter orada gözaltındaydı, değil mi?”

“Evet.”

“Bir hücrede... demir parmaklıklı ve kapısı kilitli?”

“Nezarette,” diye düzeltti Ducharme.

“Peter’a herhangi bir suçlama yöneltilmiş miydi?”

“Hayır.”

“Ertesi sabaha dek hiçbir suçlama yöneltilmedi, değil mi?”

“Doğrudur.”

“O geceyi nerede geçirdi?”

“Grafton County Cezaevinde.”

“Dedektif, müvekkilimle hiç konuştunuz mu?” diye sordu Jordan.

“Evet, konuştum.”

“Ona ne sordunuz?”

Dedektif kollarını kavuşturdu. “Kahve isteyip istemediğini.”

“İkramınızı kabul etti mi?”

“Evet.”

“Okulda neler yaşandığını sordunuz mu hiç?”

“Ona neler olduğunu sordum,” dedi Ducharme.

“Peter nasıl karşılık verdi?”

Dedektif kaşlarını çattı. “Annesini istediğini söyledi.”

“Ağlamaya başladı mı?”

“Evet.”

“Aslına bakarsanız, onu sorguladığınız süre boyunca ağlaması hiç dinmedi, değil mi?”

“Evet.”

"Ona başka sorular da sordunuz mu dedektif?"

"Hayır."

Jordan bir adım öne çıktı. "Gerek görmediniz çünkü müvekkilim konuşacak durumda değildi."

"Ona başka soru sormadım," dedi Ducharme dümdüz bir tonlamayla. "Ne durumda olduğu konusunda hiçbir fikrim yok."

"Demek ağlayarak annesini isteyen on yedi yaşında bir çocuğu nezarete geri götürdünüz?"

"Evet. Ama ona yardımcı olmak istediğimi söyledim."

Jordan göz ucuyla jüriye baktı ve bu beyanın sindirilmesini bekledi. "Peter'ın cevabı ne oldu?"

"Bana baktı ve 'Onlar başlattı,' dedi."

Curtis Uppergate yirmi beş yıldır adli tıp psikiyatrı olarak görev yapıyordu. Ülkenin en köklü sekiz üniversitesinin üçünden tıp diploması vardı ve özgeçmişi tuğla kalınlığındaydı. Bembeyaz tenli bir adamdı ancak omuzlarına kadar inen kır saçlarını ince ince örmüş ve duruşmaya Afrikalılara özgü bir gömlek giyerek gelmişti. Diana onu sorgularken az sonra kendisine *Zenci Kardeşim* deyip sarılacakmış gibi gelmişti.

"Bize uzmanlığınızın ne olduğunu açıklar mısınız doktor?"

"Şiddete meyilli gençlerle çalışıyorum. Mahkeme adına onlarla görüşerek eğer varsa zihinsel hastalıklarının durumunu belirlemek üzere onları değerlendiriyor ve uygun bir tedavi planı çıkarmaya çalışıyorum. Aynı zamanda suç işledikleri anda zihinsel durumlarının nasıl olduğu konusunda mahkemeye danışmanlık yapıyorum. Thurston, Paducah, Rocori ve Columbine liselerindeki silahlı saldırı olaylarında FBI ile birlikte çalışarak buradaki faillerin profillerinin çıkarılmasına ve vakalar arasındaki benzerliklerin araştırılmasına yardımcı oldum."

"Bu vakayla ilk ne zaman ilgilendiniz?"

"Geçen nisanda."

"Peter Houghton'ın kayıtlarını incelediniz mi?"

"Evet," dedi Uppergate. "Sizden aldığım tüm kayıtları, kapsamlı okul ve tıbbi kayıtlarını, polis raporlarını ve Dedektif Ducharme tarafından yapılan sorgulama kayıtlarını inceledim."

"Bu belgelerde tam olarak ne arıyordunuz?"

"Akıl hastalığının kanıtlarını," dedi. "Davranışlarının fiziksel açıklamaları. Diğer okullardaki şiddet içerikleri saldırıların faillerininkine benzeyen psikososyal bir durum."

Diana göz ucuyla jüriyi kesti; hepsi pür dikkat dinliyorlardı. "Çalışmalarınızın sonucunda 6 Mart 2007 tarihinde Peter Houghton'ın zihinsel durumu hakkında makul bir tıbbi kesinlikle herhangi bir sonuca vardınız mı?"

"Evet," dedi Uppergate ve jüriye dönerek tane tane anlatmaya başladı. "Peter Houghton Sterling Lisesinde ateş açtığı sırada herhangi bir zihinsel hastalığı yoktu."

"Bu sonuca nasıl ulaştığınızı bize söyleyebilir misiniz?"

"Akli melekeleri yerinde olma durumunun tanımı, bir şeyi yaptığınız sırada yaptığınız şeyin gerçekliğine hâkim olmayı içerir. Peter'ın bu işi bir süredir planlamakta olduğuna dair kanıtlar söz konusu. Örneğin cephane ve silah stoklama, hedef kurbanların listesini çıkarma, kendi tasarladığı bir bilgisayar oyunuyla saldırının provasını yapma gibi. Saldırı Peter için anlık bir patlama değildi; en başından beri en ince ayrıntısına kadar düşündüğü bir şeydi."

"Peter'ın eylemi önceden planladığına dair başka örnekler var mı?"

"Okula gittiğinde otoparkta arkadaşını görüp onu can güvenliği konusunda uyarmış. Okula girmeden evvel dikkati başka yöne çekip silahlarını içeri rahatça sokabilmek için bir otomobile boru bombası yerleştirmiş. Önceden doldurduğu silahları gizlice okula sokmuş. Okulda kendisinin mağdur edildiği yerleri hedef seçmiş. Bunlar ne yaptığını bilmeyen birisinin eylemleri değildir. Rasyonel düşünebilen, öfkeli, belki de acı çeken ama kesinlikle hayal dünyasında yaşamayan genç bir adamın göstergeleridir."

Diana tanık kürsüsünün önünde yavaş adımlarla volta atıyordu. "Doktor, sanığın aklının başında ve yaptığı eylemlerden sorumlu tutulabileceği yönündeki kanınızı desteklemek için diğer okul saldırıları ile bunun arasında bir kıyaslama yapabilir misiniz?"

Uppergate örgülü saçlarını omzunun arkasına attı. "Columbine, Paducah, Thurston ya da Rocori olaylarındaki faillerin hiçbir statü sahibi çocuklar değildi. Yapayalnız değillerdi ama zihinlerinde grubun diğer üyeleriyle aynı derecede o grubun üyesi olmadıkları algısı vardı. Örneğin Peter okulun futbol takımındaydı ama hiç oyuna sokulmayan iki öğrenciden biriydi. Zekiydi ama notları bunu yansıtmıyordu. Başka bir öğrenciye romantik bir ilgi duyuyordu fakat bu ilgisi karşılıksız kaldı. Kendini rahat hissettiği tek yer, kendi yarattığı dünyaydı. Bilgisayar oyunlarında Peter yalnızca rahat olmakla kalmıyordu... oranın tanrısıydı."

"Yani bu Mart'ın 6'sında bir hayal dünyasında yaşadığı anlamına mı geliyor?"

"Kesinlikle hayır. Eğer öyle olsaydı, bu saldırıyı bu kadar rasyonel ve yöntemli bir şekilde planlayamazdı."

"Sayın Doktor, Peter'ın okulda zorbalığa maruz kaldığı yönünde kanıtlar var. Bu bilgileri inceleme şansınız oldu mu?"

"Evet, inceledim."

"Araştırmalarınız size zorbalığın Peter gibi çocuklar üzerindeki etkileri hakkında bir şeyler gösterdi mi?"

"Her bir okul saldırısı vakasında," dedi Uppergate, "zorbalık kozu oynanır. İddialara göre, failin günün birinde isyan edip şiddetle karşılık vermesinin sebebi zorbalıktır. Ancak diğer tüm vakalarda ve bu vakada da zorbalığın fail tarafından abartıldığı kanısındayım. Maruz kaldığı alaylar fail için okuldaki diğer öğrencilerden daha fazla değildir."

"Öyleyse neden silaha sarılıyorlar?"

"Kendilerini genellikle güçsüz hissettikleri bir durumun kontrolünü ele geçirmenin aleni bir yoluna dönüşüyor," dedi Curtis

Uppergate. “Bu da yine, bir süredir planladıkları bir şey olduğu anlamına geliyor.”

“Tanık sizindir,” dedi Diana.

Jordan ayağa kalktı ve Dr. Uppergate’e yaklaştı. “Peter ile ilk ne zaman karşılaştınız?”

“Şey, biz resmî olarak tanıştırılmadık.”

“Ama siz bir psikiyatrsınız, öyle mi?”

“En son hatırladığımda öyleydim,” dedi Uppergate.

“Psikiyatri alanının danışanınızla yakın bir ilişki kurmaya ve dünya hakkında ne düşündüğünü, onu nasıl algıladığını öğrenmeye dayandığını zannediyordum.”

“Bir kısmı, evet.”

“İnanılmaz derecede *önemli* bir kısmı, öyle değil mi?” diye sordu Jordan.

“Evet.”

“Şu an Peter’a bir ilaç yazar mıydınız?”

“Hayır.”

“Çünkü ilaç kullanması gerekip gerekmediğine karar vermeden önce onunla fiziksel olarak bir araya gelmeniz gerekir, doğru mu?”

“Evet.”

“Doktor, Thurston Lisesindeki faillerle konuşma fırsatınız olmuş muydu?”

“Evet, oldu,” dedi Uppergate.

“Peki ya Paducah sanığıyla?”

“Evet.”

“Rocori?”

“Evet.”

“Columbine failleriyle bir araya gelmemişsinizdir herhalde...”

"Ben bir psikiyatrım Bay McAfee," dedi Uppergate. "Medyum değilim. Ancak saldırıdan sonra intihar eden o iki çocuğun aileleriyle görüştüm. Günlüklerini okudum ve çektikleri videoları izledim."

"Doktor," dedi Jordan, "bugüne dek Peter Houghton'la bir kez olsun konuştunuz mu?"

Curtis Uppergate tereddüt etti. "Hayır," dedi. "Konuşmadım."

Jordan yerine oturdu ve Diana yargıca döndü. "Sayın Yargıç," dedi. "Savcılığın başka sorusu yok."

"Al bakalım," dedi Jordan, nezaret hücresine girdiğinde Peter'a yarım bir sandviç uzatarak. "Yoksa açlık grevi de mi yapıyorsun?"

Peter ona ters ters baktı ama yine de sandviçin kâğıdını açtı ve bir ısırık aldı. "Hindi sevmem ben."

"Çok da umurumdaydı." Jordan hücrenin beton duvarına dayandı. "Bugün senin tavuğuna kimin kışt dediğini söylemek ister misin bana?"

"O salonda oturup da bütün o insanların ben sanki orada değilmişim, hakkımda söylediklerini duyamıyormuşum gibi benimle ilgili konuşmalarını dinlemenin nasıl bir his olduğu hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

"Bu oyun böyle oynanıyor," dedi Jordan. "Şimdi bizim sıramız geldi."

Peter ayağa kalktı ve hücrenin ön tarafına doğru yürüdü. "Senin için olay bu mu yani? Bir tür oyun mu?"

Jordan gözlerini yumup ona kadar sayarak sabır diledi. "Elbette ki hayır."

"Kaç para alıyorsun bunun için?" diye sordu Peter.

"Bu seni hiç ilg–"

"Kaç para?"

"Annenle babana sor," dedi Jordan dümdüz bir sesle.

"Ben davayı kazansam da kazanmasam da sen paranı alacaksın, öyle değil mi?"

Jordan bir an duraksadı ve sonra başını öne doğru salladı.

"Yani sonucun ne olacağı pek de sikinde değil o zaman, öyle mi?"

O an Jordan büyük bir hayretle Peter'da mükemmel bir savunma avukatı olacak bir kumaş olduğunu düşündü. Böyle bir mantık yürütme, karşındaki insanı bu şekilde apıştırıp bırakma, tam da duruşma salonunda en çok iş gören yaklaşımdı.

"Ne?" dedi Peter onu suçlarcasına. "Şimdi de bana gülüyor musun?"

"Hayır. Sadece senden iyi bir avukat olur diye düşünüyordum."

Peter yeniden gelip yerine oturdu. "Harika. Eyalet hapishanesinde sınavlara girip diplomamı alırım artık."

Jordan, Peter'ın elinde tuttuğu sandviçe uzandı ve bir ısırık aldı. "Bekleyip nasıl gittiğini bir görelim," dedi.

Jüri her zaman King Wah'nın sicilinden etkilenirdi ve Jordan bunu biliyordu. Beş yüzden fazla kişiyle görüşme yapmıştı. Bundan önce 248 davada uzman tanık olarak dinlenmişti. Travma sonrası stres bozukluğu alanında uzmanlığı olan diğer tüm adli tıp psikiyatrlarından daha fazla makale yazmıştı. İşin en güzel kısmıysa, verdiği seminerlerden üçüne savcılığın tanığı Dr. Curtis Uppergate'in öğrenci olarak katılmasıydı.

"Dr. Wah," diye söze girdi Jordan, "bu vaka üzerinde ne zaman çalışmaya başladınız?"

"Benimle haziran ayında temas kurmuştunuz Bay McAfee. Ben de Peter'la görüşmeyi o zaman kabul ettim."

"Görüştünüz mü peki?"

"Evet, on saatten uzun bir süre görüşmelerimiz oldu. Ayrıca oturup polis raporlarını, hem Peter'ın hem de ağabeyinin okul kayıtlarını okudum. Annesi ve babasıyla bir araya geldim. Sonrasında onu muayene etmesi için pediatri nöropsikiyatrı olan meslektaşım Dr. Lawrence Ghertz'e yönlendirdim."

"Bir pediatri nöropsikiyatrı ne iş yapar?"

"Çocuklarda zihinsel semptomolojinin ve bozuklukların organik nedenlerini araştırır."

"Dr. Ghertz ne yaptı peki?"

"Peter'ın beyninin birkaç MRI taramasını çekti," dedi King. "Dr. Ghertz ergen beyninde yalnızca şizofreni ve bipolar bozukluk gibi ağır akıl hastalıklarının zamanlamasını açıklamakla kalmayan, bir yandan da ebeveynlerin genellikle coşan hormonlara bağladıkları bazı vahşi davranışların biyolojik sebeplerini ortaya koyan bir takım yapısal değişiklikler olduğunu göstermek için beyin taramalarını kullanır. Bununla kast edilenin ergenlik çağındaki çocuklarda hormonların harekete geçmediği sanılmasın. Artan hormonal faaliyete ek olarak, bir yandan da olgun davranışlar için gerekli olan bilişsel kontroller konusunda bir yetersizlik söz konusudur."

Jordan jüriye döndü. "Anlayabildiniz mi acaba? Ben hiçbir şekilde anlamadım da..."

King sırıttı. "Fazla mı teknik oldu? Şöyle açıklayayım; bir çocuğun beynini inceleyerek çok şey çıkarabilirsiniz. Aslına bakarsanız, on yedi yaşındaki çocuğunuza işi bitince süt kutusunu buzdolabına geri koymasını söylediğinizde başıyla anladığını işaret edip, ardından sizi tamamen umursamamasının fizyolojik bir nedeni olabilir."

"Peter'ı Dr. Ghertz'e bipolar ya da şizofren olduğunu düşündüğünüz için mi yönlendirdiniz?"

"Hayır. Ancak sorumluluğumun bir kısmı da davranışının diğer nedenlerini araştırmaya başlamadan önce bu nedenleri elemeyi içerir."

"Dr. Ghertz size bulgularıyla ilgili bir rapor gönderdi mi?"

"Evet."

"Bu raporu bizimle paylaşabilir misiniz?" Jordan daha önce kanıt olarak kayıtlara geçirttiği bir beyin diyagramını eline alıp King'e uzattı.

"Dr. Ghertz, Peter'ın beyninin tipik bir ergen beynine fazlasıyla benzediğini ve prefrontal korteksin olgun bir yetişkin beynindeki kadar gelişmiş olmadığını söyledi."

"Bir saniye," dedi Jordan. "Ben galiba yine anlamadım."

"Prefrontal korteks tam şurasıdır, alnın arkası. Bir nevi beynin başkanı gibidir. Hesaplanmış, rasyonel düşüncelerin üretim merkezidir. Aynı zamanda beynin en son olgunlaşan kısmıdır ve gençlerin bu yüzden sık sık başları belaya girer." Sonra diyagramın orta kısmında minik bir noktayı işaret etti. "Buraya amigdala denir. Bir gencin karar verme merkezi tam olarak gelişmemiş olduğu için, bunun yerine beynin bu küçük parçasını kullanırlar. Burası beynin içgüdüsel davranış merkezidir. Yani korku, öfke, içinizden gelen hisler gibi duyguları barındırır. Diğer bir ifadeyle beynin 'Arkadaşlar da bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüler,' diyen kısmına tekabül eder."

Jürinin çoğu üyesi bu yorumu gülerek karşıladı ve Jordan göz ucuyla Peter'ı kesti. Artık sandalyesine ölü gibi gömülmüş değildi; doğrulmuş, pür dikkat dinliyordu. "Aslına bakarsanız bu insanı hayretler içinde bırakır," dedi King, "çünkü yirmi yaşındaki birisi fizyolojik olarak bilinçli bir karar almaya uygunken, on yedi yaşındaki birisi uygun değildir."

"Dr. Ghertz bunun dışında psikolojik testler de yaptı mı?"

"Evet. Peter kendisine verilen basit bir görevi yerine getirirken ikinci bir MRI çekti. Peter'a insan yüzlerinin olduğu fotoğraflar verildi ve ondan bu yüzlerdeki duyguları tanımlaması istendi. Bu değerlendirmelerin çoğunu doğru yapabilen yetişkinlerden oluşan bir test grubunun aksine, Peter hatalar yapma eğilimindeydi. Özellikle de korku dolu ifadeleri kızgın, kafası karışık ya da üzgün şeklinde tanımlıyordu. MRI taraması bu göreve odaklandığı esnada beyninde çalışan kısmın prefrontal korteks değil, amigdala olduğunu gösterdi."

"Bundan ne sonuç çıkarabilirsiniz Dr. Wah?"

"Peter'ın rasyonel, planlı, önceden tasarlanmış düşünceler üretme kapasitesi henüz gelişme aşamasında. Fizyolojik olarak henüz bunu yapabilecek seviyede değil."

Jordan jüri üyelerinin bu açıklamaya verdiği tepkileri izliyordu. "Dr. Wah, siz Peter'la kendinizin de görüştüğünüzü söylediniz?"

"Evet, cezaevinde, on kez birer saatlik görüşmelerimiz oldu."

"Onunla nerede görüştünüz?"

"Bir toplantı salonunda. Ona kim olduğumu açıkladım ve avukatıyla birlikte çalıştığımı söyledim," dedi King.

"Peter sizinle konuşma konusunda isteksiz miydi?"

"Hayır." Psikiyatr duraksadı. "Benim varlığımdan keyif alıyor gibiydi."

"İlk bakışta gözünüze çarpan bir özelliği oldu mu?"

"Duygusuz görünüyordu. Ağlamıyor, gülümsemiyor, kahkaha atmıyor ya da düşmanlık göstermiyordu. Biz uzmanlar buna tekdüze duygulanım adını veririz."

"İkiniz ne hakkında konuştunuz?"

King, Peter'a baktı ve gülümsedi. "Red Sox beyzbol takımı," dedi. "Ve ailesi."

"Size neler anlattı?"

"Boston Red Sox'ın bir kez daha şampiyon olmayı hak ettiğini söyledi ki ben bir Yankees taraftarı olarak rasyonel düşünebilme kapasitesini sorgulamak için bu kadarının yeterli olduğunu düşünüyorum."

Jordan güldü. "Peki ya ailesi hakkında ne anlattı?"

"Annesi ve babasıyla yaşadığını ve ağabeyi Joey'nin bir yıl kadar önce sarhoş bir sürücü tarafından öldürüldüğünü söyledi. Joey, Peter'dan bir yaş büyükmüş. Ayrıca yapmaktan en çok hoşlandığı şeyleri konuştuk. Daha ziyade programlamacılık ve bilgisayarlara odaklandık. Bir de çocukluğundan bahsettik."

"Bu konuda size ne anlattı?" diye sordu Jordan.

"Peter'ın çocukluk anılarının büyük bölümü diğer çocuklar tarafından veya kendisine yardım edebileceğini düşündüğü ama etmeyen yetişkinler tarafından mağdur edildiği durumlarla doluydu. *Yolumdan çekilmezsen gözünü patlatırım* gibi fiziksel tehditlerden, koridorda kendi başına yürürken sırf birisinin çok yakınından geçti diye omuzlarından tutulup duvara çarpılmak gibi fiziksel eylemlere

ve *homo* ya da *ibne* gibi küfürlerle kendisine seslenilmesi gibi duygusal eziyetlere kadar her şeyi anlattı."

"Bu zorbalığın ne zaman başladığını söyledi mi peki?"

"Anaokulunun ilk gününde. Okul otobüsüne bindiğinde koridorda ilerlerken ona çelme takmışlar ve Superman baskılı beslenme çantasını da camdan aşağı fırlatmışlar. Silahlı saldırıdan kısa süre öncesinde bir sınıf arkadaşına duyduğu romantik ilginin tüm okula yayılmasıyla herkesin önünde küçük düşürüldüğü olaya dek devam etmiş."

"Doktor," dedi Jordan, "Peter kimseden yardım istememiş mi?"

"İstemiş ama yardım aldığı zaman da bu ters tepmiş. Örneğin bir defasında okulda bir çocuk kendisini itekleyince Peter da karşılık vermiş. Bunu gören bir öğretmen çocukları müdürün odasına götürüp disipline vermiş. Peter'ın zihninde o kendini korumuştu ama buna rağmen o da cezalandırılıyordu." King oturduğu yerde hafifçe gerindi. "Daha yakın tarihli hatıralar ise Peter'ın ağabeyinin ölümü ve onun ağabeyinin bir öğrenci ve oğul olarak belirlediği standartlara erişememesi etrafında şekilleniyordu."

"Peter ebeveynlerinden bahsetti mi?"

"Evet. Peter ebeveynlerini seviyor ancak korunmak için onlara güvenebileceğini düşünmüyor."

"Neyden korunmak için?"

"Okuldaki sorunları, içindeki hisleri, intihar eğilimi."

Jordan jüriye döndü. "Peter'la yaptığınız görüşmelere ve Dr. Ghertz'in bulgularına dayanarak 6 Mart 2007 tarihinde Peter'ın zihinsel durumunun nasıl olduğuna dair makul bir tıbbi kesinlikle teşhis koyabildiniz mi?"

"Evet. Peter travma sonrası stres bozukluğundan muzdaripti."

"Bize bunun ne olduğunu açıklayabilir misiniz?"

King başını öne doğru salladı. "Bir insanın baskı altında kaldığı veya mağdur edildiği bir deneyimin ardından meydana gelebilen psikiyatrik bir bozukluktur. Örneğin, savaştan dönünce travma

sonrası stres bozukluğu nedeniyle sivil hayata ayak uyduramayan askerleri hepimiz duymuşuzdur. Bu sorunu yaşayan insanlar genellikle kâbuslarında o kötü deneyimi görürler, uyku sorunu yaşarlar ve kendilerini yaşamdan kopuk hissederler. Aşırı durumlarda, ciddi travmalara maruz kalındıktan sonra, kişiler halüsinasyonlar görebilir veya bir çözülme haline girebilir."

"Peter'ın 6 Mart sabahında halüsinasyon gördüğünü mü söylüyorsunuz?"

"Hayır. Bana kalırsa, o gün bir çözülme yaşamıştı."

"O nedir?"

"Fiziksel olarak bulunduğunuz durumda zihinsel olarak bulunmamanız," diye açıkladı King. "Yani yaşanan bir olaya ilişkin duygularınızı o olaya ilişkin bilgilerinizden ayırmanız."

Jordan kaşlarını çattı. "Bir saniye doktor. Siz şimdi çözülme hali yaşayan bir insanın araç sürebileceğini mi söylüyorsunuz?"

"Kesinlikle."

"Ve bir boru bombası yerleştirebileceğini?"

"Evet."

"Ve silahları doldurabileceğini?"

"Evet."

"Ve bu silahları ateşleyebileceğini?"

"Kesinlikle."

"Ve bütün bunları yaparken o kişi ne yaptığını bilemez halde mi olur?"

"Evet Bay McAfee," dedi King. "Çok doğru."

"Sizin kanaatinizce, Peter ne zaman bu çözülme haline geçmiş olabilir?"

"Görüşmelerimiz sırasında Peter bana 6 Mart sabahı erken kalktığını ve bilgisayar oyununa herhangi bir geri bildirim gelmiş mi diye bir internet sayfasını kontrol etmek üzere bilgisayarının başına oturduğunu anlatmıştı. Bu esnada yanlışlıkla bilgisayarındaki

eski bir dosya açılmış, Josie Cormier'e gönderdiği ve ona olan hislerini açıkça anlattığı e-posta. Birkaç hafta önce tüm okula yayılan e-posta buymuş ve sonrasında kantinde pantolonunun indirilmesi gibi çok daha büyük bir aşağılanmanın ardında yatan neden de buymuş. Bu e-postayı bir anda karşısında görünce ondan sonrasında ne olduğunu hatırlayamadığını söyledi bana."

"Ben de sürekli bilgisayarımda eski dosyaları açarım," dedi Jordan, "ama çözülme haline girmem."

"Bilgisayar her daim Peter için bir sığınak vazifesi görmüş. Kendisini rahat hissettiği, gerçek hayattakinin aksine onu takdir eden ve üzerlerinde kontrol sahibi olduğu karakterlerle dolu bir dünya yaratmak için kullandığı araçtı. Bu yegâne güvenli bölgenin de birdenbire küçük düşürüldüğü başka bir yere dönüşmesi bu kopmayı tetikleyen unsur olmuş."

Jordan kollarını kavuşturup şeytanın avukatını oynamayı sürdürdü. "Bilemiyorum... alt tarafı bir e-postadan bahsediyoruz. Zorbalığı Irak Savaşı gazilerinin ya da 11 Eylül saldırısından kurtulanların yaşadıkları travmalarla kıyaslamak adil mi gerçekten?"

"Travma sonrası stres bozukluğu hakkında unutulmaması gereken en önemli şey, travmatik bir olayın farklı insanları farklı şekilde etkilediğidir. Örneğin bazı insanlar için vahşi bir tecavüz, travma sonrası stres bozukluğunu tetikleyebilir. Kimileri içinse kısa süreli bir elle taciz bile tetikleyici olabilir. Travmatik olayın bir savaş veya terörist saldırı veya cinsel saldırı ya da zorbalık olması fark etmez. Burada önemli olan, mağdurun duygusal olarak nereden başladığıdır."

King jüriye döndü. "Mesela şiddet gören kadın sendromunu duymuş olabilirsiniz. Dışarıdan bakıldığında bir kadının, yıllarca mağdur edilmiş olsa bile, kocasını derin uykudayken öldürmesi insana mantıklı gelmez."

"İtiraz ediyorum," dedi Diana. "Bu duruşmada şiddet gören bir kadın gören var mı?"

"Tanığın açıklamasını yapmasına müsaade ediyorum," diye yanıtladı Yargıç Wagner.

"Şiddet gören bir kadın yakinen fiziksel bir tehdit altında olmasa dahi onun travma sonrası stres bozukluğundan muzdarip olmasına neden olan kronik, giderek artan bir şiddet nedeniyle psikolojik olarak hayatının tehlikede olduğuna inanır. Kocası horul horul uyuyor olsa da o anda kadının eline silahı almasını sağlayan şey, devamlı olarak az sonra bir şey olacağı, bunun olmaya devam edeceği şeklinde daimi bir korku halinde yaşamaktır. O kadına göre kocası hemen yakınındaki bir tehdittir," dedi King. "Travma sonrası stres bozukluğu yaşayan Peter gibi bir çocuk ise karşısındaki zorbanın sonunda onu öldüreceğinden korkar. Zorbalık yapan kişi o anda onun sırtını bir okul dolabına yapıştırmıyor ya da onu yumruklamıyor olsa bile, bu her an başına gelebilir. Böylece size ve bana göre böyle bir saldırı olacağına dair hiçbir emare olmasa bile çocuk harekete geçer."

"İnsanlar böyle temelsiz bir korkuyu fark etmezler mi?" diye sordu Jordan.

"Muhtemelen hayır. Travma sonra stres bozukluğundan muzdarip bir çocuk başarısız yardım alma girişimlerinde bulunur ve mağduriyeti devam ettikçe yardım istemekten vazgeçer. Sosyal olarak içine kapanır çünkü başka insanlarla etkileşiminin ne zaman başka bir zorbalık olayını beraberinde getireceğinden emin olamaz. Muhtemelen intihar etmeyi düşünür. İpleri elinde tuttuğu bir hayal dünyasına kaçar. Ancak buraya o kadar sık sığınmaya başlar ki burayı gerçek dünyadan ayırmak giderek zorlaşmaya başlar. Zorbalık deneyimi fiilen yaşanırken travma sonrası stres bozukluğu yaşayan çocuk değiştirilmiş bir bilinç haline çekilebilir. Yani olay esnasında acı ya da utanç duymamak için gerçeklikten kopma hali. Bana kalırsa, 6 Mart günü Peter'ın başına gelen tam olarak buydu."

"E-posta karşısına çıktığında ona zorbalık yapan çocukların hiçbiri odasında bulunmasa bile mi?"

"Çok doğru. Peter hayatı boyunca dayak yemiş, alay edilmiş ve tehdit edilmiş. İş öyle bir noktaya gelmiş ki eğer bir şeyler yapmazsa bu çocuklar tarafından öldürüleceğine inanıyordu. Önüne

açılan e-posta bir çözülme halini tetikledi ve Sterling Lisesine gidip etrafa ateş açtığında, ne yaptığının hiçbir şekilde farkında değildi."

"Çözülme hali ne kadar sürer?"

"Duruma göre değişir. Peter saatlerdir çözülme halinde olabilir."

"Saatlerdir mi?" diye sordu Jordan.

"Kesinlikle. Saldırı görüntülerinde Peter'ın yaptıklarının bilincinde olduğuna dair hiçbir emare yok."

Jordan göz ucuyla savcıya baktı. "Hepimiz Peter'ın kantinde ateş açtıktan sonra oturup bir kâse mısır gevreği yemesini izledik. Bu davranış sizin tanınız açısından anlamlı mı?"

"Evet. Aslına bakılırsa, Peter'ın o anda hâlâ çözülme halinde olduğuna dair bundan daha açık bir kanıt düşünemiyorum. Etrafındaki arkadaşlarını öldürdüğünün, yaraladığının ya da korkuyla kaçışmalarına neden olduğunun hiçbir şekilde farkında olmayan bir çocuk görüyoruz burada. Etrafındaki kıyımdan hiçbir şekilde etkilenmeden, oturmuş sakin sakin mısır gevreğini yiyor."

"Peki ya Peter'ın ateş ettiği çocukların birçoğunun 'popüler tayfa' denen gruba mensup olmayan çocuklar olması gerçeğini nasıl yorumluyorsunuz? Kurbanları arasında özel ihtiyaçları olan çocuklar, burslu öğrenciler, hatta bir de öğretmen olması?"

"Yine rasyonel bir davranıştan bahsedemiyoruz," dedi psikiyatr. "Peter yaptıklarını ölçüp tartmıyordu; ateş ettiği anda kendisini durumun gerçekliğinden ayırmıştı. Peter'ın bu on dokuz dakika boyunca karşısına çıkan herkes potansiyel bir tehditti."

"Sizin fikrinizce, Peter'ın çözülme hali ne zaman sona ermiş olabilir?" diye sordu Jordan.

"Peter gözaltına alınıp da Dedektif Ducharme ile konuştuğu sırada. İşte o zaman durumun dehşeti düşünüldüğünde normal bir tepki vermeye başlamış. Ağlayıp annesini istemiş ki bu da hem etrafında olup bitenin bilincine vardığının hem de duruma uygun, çocukça bir tepki verdiğinin göstergesidir."

Jordan jürinin oturduğu bölmeyi ayıran tırabzana yaslandı. "Doktor, bu davada Peter'ın okulda zorbalığa uğrayan tek çocuk olmadığını dair deliller sunuldu. Peki neden sadece Peter bu tepkiyi verdi?"

"Daha önce de söylediğim gibi farklı insanlar strese farklı tepki verir. Peter'ın durumunda aşırı bir duygusal zayıflık gözlemledim ki kendisiyle alay edilmesinin asıl nedeni de bu zaten. Peter oğlan çocuklarının kurallarına göre hareket etmiyordu. İri yapılı bir sporcu değildi. Sert değildi. Hassastı. Farklılıklar her zaman saygıyla karşılanmaz, özellikle de genç yaşlarda. Ergenlik uyum sağlamayı gerektirir, çıkıntı olmayı değil."

"Duygusal olarak zayıf bir çocuk nasıl oluyor da günün birinde okula dört tane silahla gidip yirmi dokuz kişiyi vurabiliyor?"

"Bunun cevabı kısmen travma sonrası stres bozukluğu, yani Peter'ın kronik olarak mağdur edilmeye verdiği tepki. Fakat açıklamanın büyük bir kısmı hem Peter'ı hem de o zorbaları yaratan toplumda yatıyor. Peter'ın tepkisi, yaşadığı dünya tarafından dayatılan bir şey. Raflarda şiddet içerikli bilgisayar oyunlarının satıldığını görüyor; cinayet ve tecavüzü yücelten şarkılar dinliyor. Kendisine eziyet edenlerin onu iteklemelerini, ona vurmalarını, onu küçük düşürmelerini izliyor. Onun yaşadığı dünyada 'Ya Özgür Olursun Ya da Ölürsün' düsturu geçerli Bay McAfee." King başını iki yana salladı. "Peter'ın tek yaptığı, bir sabah en başından beri olması beklenen kişiye dönüşmekti."

Kimse bunu bilmiyordu ama bir defasında Josie, Matt Royston'dan ayrılmıştı.

Yaklaşık bir senedir beraberdiler ve bir cumartesi gecesi Matt onu almaya gelmişti. Brady'nin tanıdığı, futbol takımında olan bir üst sınıf öğrencisi evinde parti veriyormuş. *Gitmek ister misin*, diye ona sormuştu Matt, çoktan oraya doğru yola koyulduktan sonra.

Vardıkları zaman evde âdeta bir şenlik havası vardı. Kaldırım boylarına ve çimenlere arabalar park edilmişti. Üst katın pencerelerinden

dans eden insanlar görünüyordu; onlar garaj yolundan ilerlerken kızın teki çalılıklara kusuyordu.

Matt elinden tutmuştu. Etten duvar olmuş insanların arasından güçlükle geçip bira fıçısının bulunduğu mutfağa gittiler, oradan da yeniden dans pistinde yer açmak için yemek masasının yana yatırıldığı salona döndüler. Buraya doluşmuş çocuklar sadece Sterling Lisesi öğrencileri değildi, başka şehirlerden gelenler de vardı. Bazılarının ot içmekten gözleri kızarmış, çeneleri kaymıştı. Kızlarla erkekler birbirlerini kesiyor, seks yapmak için aranıyorlardı.

Tanıdığı hiç kimse yoktu ama önemli değildi çünkü Matt'le birlikteydi. Yüzlerce bedenin ısısı arasında birbirlerine iyice sokulmuşlardı. Müzik damarlarında dolaşan kan gibi pompalanırken Matt de bacağını onun bacakları arasına sokmuş, Josie ise onunla uyum sağlamak için kollarını havaya kaldırmıştı.

Josie tuvalete gitmeye kalktığında ise sonuçları felaket olmuştu. İlk önce Matt peşinden gelmek istemişti, evde tek başına dolaşmasının güvenli olmayacağını düşünüyordu. Nihayet Josie onu işinin sadece otuz saniyede biteceğine ikna etti ama tam tuvalete yöneldiğinde üzerinde Green Day baskılı bir tişört ve kulağında halka küpe olan uzun boylu bir çocuk aniden dönünce elindeki birayı Josie'nin üzerine döktü. "Hay aksi," dedi.

"Önemli değil," diyen Josie cebinden çıkardığı bir kâğıt mendille kıyafetini silmeye başladı.

"Bana bırak," diyen çocuk mendili elinden aldı. Fakat ikisi de o anda bir parça kâğıt mendille o kadar sıvıyı toplamaya çalışmanın çok saçma olduğunu fark ettiler. İkisi birden gülmeye başladılar ve çocuğun eli hâlâ hafiften Josie'nin omzuna dayanmışken birden Matt çıkageldi ve onun suratına yumruğu yapıştırdı.

Josie "Ne yapıyorsun!" diye çığlığı bastı. Çocuk baygın halde yere düştü ve etraftakiler bir yandan oradan uzaklaşmaya çabalarken bir yandan da kavgayı izleyebilmek için yakında kalmaya çabalıyorlardı. Matt, Josie'yi bileğinden öyle bir tuttu ki Josie bileğinin çat diye kırılacağını sandı. Onu sürükleyerek evden çıkarıp arabaya tıktı.

“Sadece yardım etmeye çalışıyordu,” dedi Josie.

Matt arabayı geri vitese taktı ve hızla geri çıktı. “Burada kalmak mı istiyorsun? Kevaşenin teki mi olmak istiyorsun?”

Aracı deli gibi sürüyordu. Kırmızı ışıklarda geçiyor, köşeleri yanlayarak dönüyor, hız limitinin çok üzerinde gidiyordu. Josie ona üç defa yavaşlamasını söyledi ve sonra gözlerini kapatıp bir an önce bitsin diye dua etmeye başladı.

Matt sert bir frenle evinin önünde durduğunda Josie olağan dışı bir sakinlikle ona döndü. “Artık seninle çıkmak istemiyorum,” dedi ve arabadan indi. Matt’in sesi peşinden evine kadar onu takip etti: “Güzel. Benim zaten senin gibi bir orospuyla ne işim olur?”

Baş ağrısı bahanesiyle annesini atlattı. Banyodaki aynada kendine bakarken birdenbire böylesine yüreklenen kızın kim olduğunu ve neden hâlâ ağlamaklı olduğunu anlamaya çalışıyordu. Gözlerinin kenarından yaşlar süzülerek yaklaşık bir saat yatağında uzandı ve ilişkiyi bitiren kendisi olduğu halde neden bu kadar üzgün hissettiğini sorguladı.

Sabahın üçünde telefon çalınca Josie telefonu açtığı gibi kapattı ki annesi uyanıp da telefonu açarsa yanlış numara zannetsin. Birkaç saniye nefesini tutup bekledi ve sonra ahizeyi kaldırıp *69’u tuşladı. Ekranda o bildiği rakamlar çıkmadan önce bile arayanın Matt olduğunu biliyordu.

“Josie,” dedi, telefonu açtığında. “Bana yalan mı söyledin?”

“Ne hakkında?”

“Beni sevdiğin.”

Josie yüzünü yastığa gömdü. “Hayır,” diye fısıldadı.

“Sensiz yaşamam,” dedi Matt ve sonra Josie bir ilaç kutusunun sallanmasına benzer bir ses duydu.

Josie donup kalmıştı. “Ne yapıyorsun?”

“Umurunda mı ki soruyorsun?”

Josie bir anda çılgınca ne yapabileceğini düşünmeye başladı. Sürücülük izin belgesini almıştı ama tek başına kullanması ve gece

sürmesi yasaktı. Matt'in evi koşarak gidemeyeceği kadar uzaktı. "Sakın bir delilik yapma," dedi. "Sakın... bir şey yapma."

Garajda ortaokuldan beri binmediği bisikletini buldu ve Matt'in evine kadar altı buçuk kilometre pedal çevirdi. Vardığında yağmur başlamıştı; saçı ve kıyafetleri üzerine yapışmıştı. Matt'in zemin kattaki odasının ışığı hâlâ yanıyordu. Josie camı tıklattı ve Matt pencereyi açınca içeri girdi.

Masasında bir ilaç şişesiyle bir de kapağı açık Jim Beam viski duruyordu. Josie ona döndü. "Yoksa–"

Ancak Matt kollarıyla onu sarıp cümlesini tamamlamasına izin vermedi. İçki kokuyordu. "Bana yapma dedin. Sen ne istersen yaparım." Sonra ondan uzaklaştı. "Sen de benim için her ne istersem yapar mısın?"

"Ne istersen," dedi Josie.

Matt onu yeniden kollarının arasına aldı. "Benden ayrılma konusunda ciddi olmadığını söyle."

Josie etrafına bir kafesin indiğini hissetti; Matt'in onu kalbinden kapana kıstırdığını çok geç anlamıştı. Tuzağa düştüğünü fark etmeyen her hayvan gibi Josie de ancak bir parçasını geride bırakarak kurtulabilirdi.

O gece Josie en az bin defa "Çok özür dilerim," dedi çünkü hepsi onun suçuydu.

"Dr. Wah," dedi Diana, "bu davada çalışmak için ne kadar ücret aldınız?"

"Günlük ücretim iki bin dolardır."

"Sanığa teşhis koyma sürecinizin en önemli unsurlarından birinin onunla yaptığınız görüşmeler olduğunu söylemek yerinde olur mu?"

"Kesinlikle."

"Bu on saatlik görüşmeler boyunca tanığın size anlattıkları konusunda dürüst olduğu düşüncesini temel aldınız, değil mi?"

"Evet."

"Yalan söyleyip söylemediğinden emin olmanızın bir yolu yoktu, değil mi?"

"Uzunca bir süredir bu işi yapıyorum Bayan Leven," dedi psikiyatr. "Birinin bana maval okumaya çalıştığını anlayacak kadar yeterli sayıda insanla görüşme yaptım."

"Bir gencin size maval okuyup okumadığını anlamak için kullandığınız yöntemlerden biri içinde bulundukları koşullara bakmaktır, doğru mu?"

"Elbette."

"Peter'ı içinde bulduğunuz koşullar ise on tane birinci dereceden cinayet suçlamasıyla hapiste bulunmasıydı?"

"Çok doğru."

"Yani temel olarak," dedi Diana, "Peter'ın bir çıkış yolu bulmak için büyük bir sebebi vardı."

"Ya da Bayan Leven," diye karşı çıktı Dr. Wah, "gerçeği söyleyerek kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış bir durumda olduğunu da söyleyebiliriz."

Diana dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı; sorduğu soruya sadece bir evet veya hayır diye cevap verseydi çok daha iyi olurdu. "Travma sonrası stres bozukluğu tanınızın kısmen sanığın yardım almaya çalışıp alamaması gerçeğinden kaynaklandığını söylemiştiniz. Bu kanınız görüşmelerinizde size verdiği bilgilere mi dayanıyordu?"

"Evet, ebeveynleri ve sizin için tanıklık yapan öğretmenlerden bazıları tarafından teyit edilmiştir Bayan Leven."

"Ayrıca travma sonrası stres bozukluğu tanınızın yine kısmen Peter'ın kendisini bir hayal dünyasına kapatmasından anlaşılabileceğini söylemiştiniz, değil mi?"

"Evet."

"Bunu da Peter'ın görüşmeleriniz sırasında size anlattığı bilgisayar oyunlarına dayandırmıştınız?"

"Doğru."

"Peter'ı Dr. Ghertz'e gönderdiğinizde, onun bazı beyin taramalarını çekeceğini söylemiş miydiniz?"

"Evet."

"Acaba Peter sizin tanınıza yardımcı olacağını düşünerek Dr. Ghertz'e gülen bir yüz gördüğü zaman bunun öfkeli bir ifade olduğunu söylemiş olamaz mı?"

"Sanırım bu mümkün..."

"Ayrıca 6 Mart sabahı bir e-postayı okuduğu için Peter'ın çözülme haline girdiğini ve bunun Sterling Lisesindeki cinayet çılgınlığı boyunca–"

"İtiraz ediyorum–"

"Kabul edildi," dedi yargıç.

"Bu sonuca on cinayet ve on dokuz cinayete teşebbüs suçlamasıyla hapishanede bulunan Peter Houghton'un size anlattıkları dışında bir şeye dayandırarak mı vardınız?"

King Wah başını iki yana salladı. "Hayır ama tüm psikiyatrlar böyle yapar."

Diana kaşlarını havaya kaldırdı. "Günde iki bin dolar kazanan tüm psikiyatrlar," dedi ve Jordan daha itiraz edemeden yorumunu geri aldı. "Peter'ın intihara meyilli olduğunu söylemiştiniz."

"Evet."

"Yani kendini öldürmek istiyordu?"

"Evet. Travma sonrası stres bozukluğu yaşayan hastalarda çok yaygın görülür."

"Dedektif Ducharme ifadesinde o sabah okulda yüz on altı mermi kovanı bulunduğunu söyledi. Peter'ın üzerinde otuz adet ve sırt çantasında kullanmadığı iki silahla birlikte elli iki adet mermi daha vardı. Hesabını size bırakıyorum doktor. Toplam kaç mermiden bahsediyoruz burada?"

"Yüz doksan sekiz."

Diana tam karşısında durup ona baktı. "Yani on dokuz dakika süresince Peter'ın Sterling Lisesinde karşısına çıkan her bir öğrenci yerine iki yüz defa kendini öldürme şansı vardı. Doğru mu doktor?"

"Evet. Ama intiharla cinayet arasında son derece ince bir çizgi vardır. Kendilerini vurmaya karar vermiş depresyondaki insanların birçoğu son anda başka birini vurmayı seçer."

Diana kaşlarını çattı. "Ben Peter'ın çözülme halinde olduğunu sanıyordum," dedi. "Karar verme yetisinin olmadığını sanıyordum."

"Öyleydi. Tetiği sonuçlarını düşünmeden veya ne yaptığını anlamadan çekiyordu."

"Ya öyleydi ya da pamuk ipliği kalınlığında bir çizgiyi aşmayı tercih etmişti, öyle mi?"

Jordan ayağa fırladı. "İtiraz ediyorum. Tanığıma zorbalık yapıyor."

"Saçmalama Jordan," diye çıkıştı Diana, "kendi savunma bahaneni benim üzerimde kullanamazsın."

"Avukatlar kendinize gelin," diye uyardı yargıç.

"Siz aynı zamanda ifadenizde Peter'ın çözülme halinin Dedektif Ducharme'nin ona karakolda sorular sormaya başladığı zaman sona erdiğini belirtmiştiniz, değil mi?"

"Evet."

"Bu varsayımı o esnada Peter'ın içinde bulunduğu duruma uygun düşecek şekilde tepki vermeye başlamasına dayandırdığınızı söylemek doğru olur mu?"

"Evet."

"Öyleyse, bundan saatler önce üç polis memuru silahlarını doğrultup Peter'a silahını atmasını söylediklerinde kendisine söyleneni yapmasını nasıl açıklarsınız?"

Dr. Wah duraksadı. "Şey."

"Üç polis memuru silahlarını size doğrulttuğunda verilecek en uygun karşılık değil mi bu?"

"Silahını indirdi," dedi psikiyatr, "çünkü bilinçaltı seviyesinde bile olsa aksi bir hareketinde vurulacağını algılayabiliyordu."

"İyi de doktor," dedi Diana, "bize Peter'ın ölmek istediğini söylediğinizi sanıyordum."

Jordan'ın sorgulamayı vardırdığı noktaya zarar verebilecek hiçbir şey yapamayacağı konusunda tatmin olan Diana Leven bu son sözünü söyleyip yerine oturdu. "Dr. Wah," dedi, Jordan, "Peter ile çok zaman geçirdiniz, öyle değil mi?"

"Aynı alanda çalıştığımız doktorların bazılarının aksine," dedi Wah iğneleyici bir şekilde, "ben mahkemede hakkında rapor vereceğiniz bir kişiyle yüz yüze görüşmenin gerekliliğine inanırım."

"Bu niye önemlidir?"

"Bir temas kurabilmek için," dedi psikiyatr. "Doktorla hasta arasında bir ilişki geliştirebilmek için."

"Bir hastanın size anlattığı her şeyi olduğu gibi kabul mü edersiniz?"

"Kesinlikle hayır, özellikle de bu koşullar altında."

"İşin aslı, bir hastanın anlattıklarını teyit etmenin birçok yolu vardır, öyle değil mi?"

"Elbette. Peter'ın durumunda, ebeveynleriyle konuştum. Okul kayıtlarında zorbalıktan bahsedilen bazı olaylara rastladım. Gerçi okul idaresi tarafından hiçbirine bir karşılık verilmemişti. Yine bana ulaştırılan polis kayıtları da Peter'ın yazdığı e-postanın okulda birkaç yüz öğrenciye yayıldığını destekliyordu."

"Peter'ın 6 Mart günü çözülme haline girdiğini teyit edici nitelikte başka bulgularınız oldu mu?" diye sordu Jordan.

"Evet. Polis soruşturması Peter'ın hedef aldığı kurbanların bir listesini yaptığını belirtse de listede olmadığı halde vurulan çok daha fazla insan vardı... hatta bunlar adını bile bilmediği öğrencilerdi."

"Bu sizce neden önemli?"

"Çünkü bu bana ateş açtığı esnada belirli öğrencileri hedef almadığını gösteriyor. Yalnızca rastgele hareket ediyordu."

"Teşekkürler doktor," dedi Jordan ve başıyla Diana'ya işaret etti.

Diana psikiyatra döndü. "Peter size kantinde küçük düşürüldüğünü anlatmıştı," dedi. "Başka mekânları da andı mı?"

"Oyun parkı. Okul otobüsü. Erkekler tuvaleti ve soyunma odası."

"Peter Sterling Lisesinde ateş açtığında müdürün odasına gitmiş mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Peki ya kütüphane?"

"Hayır."

"Öğretmenler odası?"

Dr. Wah başını iki yana salladı. "Hayır."

"Resim atölyesi?"

"Sanmıyorum."

"Aslında bakılırsa Peter önce kantine, oradan tuvalete, spor salonuna ve soyunma odalarına gitmiş. Daha önce zorbalığa uğradığı yerleri sistemli bir şekilde tek tek dolaşmış, öyle mi?"

"Öyle görünüyor."

"Siz az önce Peter'ın rastgele hareket ettiğini söylediniz doktor," Diana dedi. "Peki ya bu rota size de bir plan gibi görünmüyor mu?"

Peter o gece cezaevine döndüğünde onu hücresine götüren gardiyan ona bir mektup verdi. "Posta dağıtılırken burada değildin," dedi ve hiçbir şey söyleyemedi. Kendisine iyi davranılmasına o kadar yabancıydı ki.

Alt yatağa oturup sırtını duvara yasladı ve elindeki zarfı inceledi. Jordan o muhabirle konuştuğu için kendisini haşladığından beri mektuplar konusunda biraz gergindi. Ama bu mektup önceki gibi değildi, elle yazılmıştı.

Zarfı açtı ve içindeki mektubu çıkardı. Burnuna portakal kokusu geldi.

Sevgili Peter,

Beni ismen tanımazsın ama ben 9 numaraydım. Okuldan bu şekilde çıkarılmıştım, alnımda renkli kalemle kocaman 9 rakamı yazılıydı. Sen beni öldürmeye çalıştın.

Duruşmanı takip etmiyorum, bu yüzden seyircilerin arasında boşuna beni arama. O şehirde yaşamaya artık katlanamadığım için bir ay kadar önce Minnesota'ya taşındık. Bir hafta içinde burada okula başlayacağım ve insanlar şimdiden kim olduğumu öğrenmişler. Beni yalnızca Sterling Lisesindeki kurbanlardan biri olarak biliyorlar. İlgi alanlarım yoktur, bir kişiliğim, hatta bir geçmişim bile yok; senin bana verdiğin haricinde yani.

Not ortalamam 4 üzerinden 4'tü ama artık notlar pek de umurumda değil. Ne anlamı var ki? Eskiden bir sürü hayalim vardı ama şimdi geceleri uyku bile uyuyamıyorum. Arkamdan sessizce gelen insanlardan, sertçe çarpılan kapılardan, hatta havai fişeklerden bile ürküyorum. Şunu kesin olarak anlayacak kadar uzun bir süre terapiye gittim: Bir daha asla Sterling'e adımımı atmayacağım.

Beni sırtımdan vurdun. Doktorlar şanslı olduğumu söylediler. O anda bir hapşıracağım tutsa ya da sana bakmak için dönecek olsaydım, şu an tekerlekli sandalyede olurmuşum. Bunun yerine, unutkanlıkla üzerime askılı bir tişört giydiğimde benden gözlerini alamayan insanlarla uğraşıyorum çünkü kurşun yarası, göğsüme takılan boruların ve dikişlerin izleri ilk bakışta fark ediliyor. Umurumda değil aslında. Eskiden yüzümdeki sivilcelere bakarlardı, şimdi ise odaklanacakları başka bir yer var sadece.

Senin hakkında çok düşündüm. Bence senin yerin hapishane. Adil olan bu, benim yaşadığım değil ve bence bu ikisi birbirini dengeliyor.

Seninle Fransızca dersini beraber alırdık, bunu biliyor muydun? Pencerede önünde, arkadan ikinci sırada otururdum. Bana hep gizemli gelirdin ve gülümsemeni severdim.

Senin arkadaşın olabilmeyi isterdim.

Tüm samimiyetimle,

Angela Phlug

Peter mektubu katladı ve yastık kılıfının arasına soktu. On dakika sonra yeniden çıkardı. Gece boyu defalarca okudu, okudu, ta ki güneş doğana dek; ta ki ezberlediği sözcükleri gözleri seçemez olana dek.

Lacy oğlu için giyinmişti. Dışarıda hava neredeyse otuz derece olmasına rağmen tavan arasındaki bir sandıktan çıkardığı kazağı giymişti. Peter küçükken bu pembe yün kazağı minik bir kedi yavrusu gibi okşamayı severdi. Bileğine Peter'ın dördüncü sınıftayken dergi sayfalarından kopardığı minik parçaları yuvarlayarak yaptığı rengârenk boncuklardan oluşturduğu bilekliği taktı. Altına ise Peter'ın zamanında bir bilgisayarın ana kartına benziyor diyerek güldüğü ve üzerine pek de olmayan desenli, gri bir etek giymişti. Saçlarını da özenle örmüştü çünkü en son ona iyi geceler öpücüğü verdiğinde kuyruğu Peter'ın yüzünü süpürmüştü.

Kendine bir söz vermişti. Bu iş ne kadar zor olursa olsun, sorulan sorular karşısında ne kadar çok ağlarsa ağlasın, gözlerini Peter'dan ayırmayacaktı. Doğum yapan annelerin bazen odaklanmak için yanlarında getirdikleri beyaz kumlu plajların fotoğrafları yerine Peter geçecekti. Nabzı ne kadar hızlı atsa ve kalbinin ritmi bozuk

olsa da Peter'ın yüzü onu konsantre olmaya itecekti; Peter'a hâlâ kararlılıkla onu gözeten birisinin olduğunu gösterecekti.

Jordan McAfee onu kürsüye çağırdığında olabilecek en tuhaf şey oldu. Mübaşirle birlikte yürüyordu fakat tanıkların oturduğu minik ahşap balkona doğru ilerlemek yerine bedeni istemsizce aksi tarafa döndü. Lacy nereye gittiğini anlayamadan Diana Leven çoktan duruma uyanmıştı ve tam ayağa kalkıp itiraz etmeye yeltenmişti ki vazgeçti. Lacy iki adımda savunma makamının masasının önüne ulaştı, kollarını iki yana dümdüz sarkıtmıştı. Peter'ın yanında çömeldi, görüş alanında onun yüzünden başka bir şey yoktu. Uzanıp sol eliyle yüzüne dokundu.

Teni bir çocuğunki gibi yumuşak ve sıcaktı. Yanağını avucunun içine aldığında Peter'ın kirpikleri başparmağının üzerine doğru indi. Oğlunu her hafta cezaevinde ziyaret ediyordu ama her zaman aralarında bir çizgi vardı. Onu böyle kanlı canlı kendi ellerinin arasında hissedilmek, hâlâ sizin olduğunu unutmamanız için ara sıra kutusundan çıkarıp karşınızda tutarak hayranlıkla seyretmeniz gereken türden bir armağandı. Lacy, Peter'ın kollarına ilk verildiği anı hatırladı. Bedeni hâlâ kan ve doğum sıvısı nedeniyle kaygandı, kırmızı ağzı ağlarken yusyuvarlak açılmış, kolları ve bacakları birdenbire kavuştukları ferahlıkla dört bir yana açılmıştı. Öne doğru eğilerek oğlunu bu dünyada ilk gördüğü anda yaptığı şeyi yaptı: gözlerini kapadı, bir dua okudu ve onu alnından öptü.

Mübaşir omzuna dokundu. "Hanımefendi," dedi.

Lacy omzunu silkerek onun elini indirdi ve ayağa kalktı. Tanık kürsüsüne doğru ilerledi, parmaklığın kancasını kaldırdı ve içeri girdi.

Jordan McAfee elinde bir kutu kâğıt mendille ona doğru yaklaştı. Jüri konuştuğunu görmesin diye onlara arkasını dönerek "İyi misin?" diye fısıldadı. Lacy başını öne doğru salladı, yüzünü Peter'a döndü ve fedakârca gülümsedi.

"Kayıtlara geçmesi için adınızı söyleyebilir misiniz lütfen?" diye sordu Jordan.

"Lacy Houghton."

"Nerede oturuyorsunuz?"

"1616 Goldenrod Yolu, Sterling, New Hampshire."

"Evinizde kimlerle birlikte yaşıyorsunuz?"

"Kocam Lewis," dedi Lacy. "Ve oğlum Peter."

"Başka çocuklarınız var mı Bayan Houghton?"

"Joseph adında bir oğlum vardı ancak geçen sene sarhoş bir sürücü tarafından öldürüldü."

"Bize 6 Mart tarihinde Sterling Lisesinde bir şeyler olduğunu ilk haber aldığınızda ne yaptığınızı anlatabilir misiniz?" dedi Jordan McAfee.

"O günün öncesindeki gece hastanede nöbetçiydim. Ben bir ebeyim. O sabah bir doğum yaptırdıktan sonra hemşire odasına gittim. Hepsi radyonun başına toplanmıştı. Lisede bir patlama olduğunu öğrendim."

"Bunu duyduğunuzda ne yaptınız?"

"İçlerinden birine yerime bakmasını söyledim ve arabamla okula gittim. Peter'ın iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu."

"Peter genellikle okula neyle giderdi?"

"Kendi otomobiliyle," dedi Lacy.

"Bayan Houghton, bize biraz Peter'la olan ilişkinizden bahseder misiniz?"

Lacy gülümsedi. "O benim bebeğimdir. İki oğlum vardı ama Peter hep daha sessiz, daha hassas olandı. Her daim birazcık daha fazla teşvik edilmeye ihtiyaç duyardı."

"Büyüme sürecinde ikiniz yakın mıydınız?"

"Kesinlikle."

"Peter'ın ağabeyiyle ilişkisi nasıldı?"

"İyiydi..."

"Peki ya babasıyla?"

Lacy duraksadı. Salonda bulunan Lewis'in varlığını sanki yanı başındaymış gibi hissedebiliyordu ve onu yağmurda mezarlıkta dolaşmasını düşündü. "Bence Lewis, Joey ile daha yakındı ve Peter ile de benim daha çok ortak yönümüz vardı."

"Peter hiç size diğer çocuklarla yaşadığı sorunları anlattı mı?"

"Evet."

"İtiraz ediyorum," dedi Savcı. "Duyuma dayalı anlatım var."

"Bu seferlik reddediyorum," diye yanıtladı yargıç. "Ama nereye doğru gittiğinize dikkat edin Bay McAfee."

Jordan yeniden Lacy'ye döndü. "Sizce neden Peter diğer çocuklarla sorun yaşıyordu?"

"Onlar gibi olmadığı için ona sataşıyorlardı. Pek atletik değildi. Hırsız polis oynamayı sevmezdi. O daha ziyade yaratıcı, düşünceli, sanata düşkündü ve bu yüzden diğer çocuklar onunla alay ederlerdi."

"Siz ne yaptınız peki bu konuda?"

"Onu biraz sertleştirmeye çalıştım," diye itiraf etti Lacy. Konuşurken kelimelerini Peter'a yöneltiyordu ve bunları bir özür olarak yorumlamasını umuyordu. "Bir anne çocuğuyla alay edildiğini gördüğünde ne yapar? Peter'a onu sevdiğimi söyledim; bu gibi çocukların dünyadan haberinin olmadığını. Ona kendisinin çok iyi, sevgi dolu ve akıllı olduğunu, yetişkinlerin olmasını istediğimiz her şey olduğunu söyledim. Beş yaşındayken onunla alay edilmesine neden olan tüm özelliklerinin otuz beş yaşına geldiğinde onun lehine olacağını biliyordum... ama akşamdan sabaha onu oraya getiremezdim. Ne kadar isteseniz de çocuğunuzun hayatını ileri saramazsınız."

"Peter liseye ne zaman başladı Bayan Houghton?"

"2004 yılının sonbaharında."

"Peter'a orada da sataşmalar sürüyor muydu?"

"Her zamankinden daha beteriyle," dedi Lacy. "Hatta ağabeyinden ona göz kulak olmasını bile istedim."

Jordan ona doğru yaklaştı. "Bize biraz Joey'den bahseder misiniz?"

"Joey'yi herkes çok severdi. Zekiydi, harika bir atletti. Kendi yaşıtlarıyla iletişim kurduğu kolaylıkta yetişkinlerle de iletişim kurabilirdi. O... yani, okulun bir numarası denilebilirdi."

"Onunla çok gurur duyuyor olmalısınız."

"Evet duyardım. Ama bana kalırsa, Joey yüzünden öğretmenlerin ve öğrencilerin Peter daha o okula adımın atmadan önce zihinlerinde onunla ilgili bir kanı yerleşmişti. Bunun üzerine Peter o okula gittiğinde ve insanlar onun hiç de Joey gibi olmadığını gördüklerinde, her şey onun için daha da kötüleşti." Konuşurken Peter'ın yüzünün tıpkı mevsimlerin değişmesi gibi değiştiğini görebiliyordu. Neden daha önce elinde imkân varken Peter'a onu anladığını söylemek için zaman ayırmamıştı ki? Joey'nin devasa gölgesi altında güneş ışığına ulaşmanın zor olduğunu bildiğini ona niye söylememişti?

"Joey öldüğünde Peter kaç yaşındaydı?"

"Lise ikinci sınıfın sonundaydı."

"Bu kayıp tüm aile için çok yıkıcı olmuş olmalı," dedi Jordan.

"Öyleydi."

"Peter'a acısıyla başa çıkmada yardımcı olmak için ne yaptınız?"

Lacy başını önüne eğdi. "Peter'a yardımcı olabilecek durumda değildim. Kendime bile yardımcı olamıyordum."

"Peki ya kocanız? O, Peter için bir dayanak olmayı başarabilmiş miydi?"

"İkimiz de günlük yaşıyor ve o günü atlatmaya bakıyorduk... İşin aslı, aileyi bir arada tutan kişi Peter'dı."

"Bayan Houghton, Peter daha önce hiç okuldaki insanlara zarar vermek istediğini söyledi mi?"

Lacy boğazının daraldığını hissetti. "Hayır."

"Peter'ın kişiliğinde böyle bir eylemi gerçekleştirebilecek kapasitede olduğunu düşünmenize neden olabilecek herhangi bir şey var mıydı?"

"Çocuğunuzun gözlerine baktığınız zaman," dedi Lacy yumuşak bir sesle, "bir gün olmasını umut ettiğiniz her şeyi görürsünüz... olmamasını dilediğiniz şeyleri görmezsiniz."

"Peter'ın bu eylemi planladığına dair herhangi bir plan, not ya da ipucuna rastladınız mı?"

Yanağından aşağı bir damla yaş süzüldü. "Hayır."

Jordan sesini yumuşattı. "Peki böyle bir şey bulabilir miyim diye aradınız mı Bayan Houghton?"

Lacy, Joey'nin masasını boşalttığı zamanı hatırladı; tuvalete gidip çekmecesinde bulduğu uyuşturucuyu nasıl boşalttığını. "Hayır," diye itiraf etti. "Aramadım. Ona yardım ettiğimi sanıyordum. Joey öldükten sonra tek istediğim Peter'ı yanımda tutabilmekti. Onun mahremiyetine saygısızlık etmek istemedim; onunla çatışmak istemedim; kimselerin onu incitmesini istemedim. Yalnızca onun sonsuza dek bir çocuk olarak kalmasını istedim." Başını kaldırdı, artık daha da şiddetli ağlıyordu. "Ama bir ebeveynseniz, bunu yapamazsınız. Çünkü bir yandan da büyümelerine izin vermeniz gerekir."

Salonun arkalarında bir gürültü oldu, ayağa fırlayan bir adam neredeyse bir televizyon kamerasını devirecekti. Lacy onu daha önce hiç görmemişti. Siyah saçları kelleşmeye yüz tutmuştu ve bir de bıyığı vardı; gözleri ateş püskürüyordu. "Bak sana ne diyeceğim," diye bağırmaya başladı. "Kızım Maddie asla büyüyemeyecek." Yanında oturan bir kadını ve az ileride oturan başka bir kadını işaret etti. "Ne onun kızı. Ne de onun oğlu. Seni rezil kaltak. Sen işini daha iyi yapsaydın, ben de hâlâ işimi yapabiliyor olurdum."

Yargıç çekicini kürsüye vurmaya başladı. "Beyefendi," dedi. "Beyefendi, sizden sessiz olmanızı–"

"Senin oğlun bir canavar. Caninin teki," diye bağırdı adam iki mübaşir tarafından kollarından yakalanarak salonun dışına çıkartılırken.

Bir defasında Lacy kalbinin yarısı olmayan bir bebeğin doğumunda bulunmuştu. Aile çocuklarının yaşamayacağını biliyordu; onu tamamen kaybetmeden evvel bu dünyada kızlarıyla kısacık da olsa bir zaman geçirme umuduyla hamileliğini sonuna dek sürdürmeyi

istemişlerdi. Anneyle baba kızlarını kucaklarına aldığında Lacy de bir köşede dikiliyordu. Yüzlerine bakmıyordu; bakamıyordu. Bunun yerine yeni doğan bebeğin tıbbi ihtiyaçlarına odaklanmıştı. Mosmor ve hareketsiz bebeğin minik yumruğunu uzayda yürüyen bir astronot gibi yavaşça hareket ettirmesini izledi. Sonra parmakları bir bir açıldı ve teslim oldu.

Lacy o an o minyatür parmakları, onların pes etmesini düşündü. Peter'a döndü. *Çok üzgünüm,* dedi sessizce dudaklarını kımıldatarak. Sonra yüzünü elleriyle kapattı ve hüngür hüngür ağladı.

Yargıç oturuma ara verdikten ve jüri salondan çıktıktan sonra Jordan kürsüye yaklaştı. "Sayın Yargıç, savunma makamının bir talebi var," dedi. "Usulsüz yargılama kararı alınmasını istiyoruz."

O an sırtı ona dönük olmasına rağmen Diana'nın gözlerini devirdiğini hissedebiliyordu Jordan. "Hiç şaşırmadım."

"Hangi gerekçeyle Bay McAfee," diye sordu yargıç.

Elimde davamı kurtaracak hiçbir şeyin olmaması gerekçesiyle, diye düşündü Jordan. "Sayın Yargıç, jürinin önünde kurbanlardan birinin babası inanılmaz bir duygusal tepki gösterdi. Böyle bir konuşmanın göz ardı edilmesi imkânsız ve siz jüriye ne talimat verirseniz verin yaratılan etkiyi geri alamazsınız."

"Hepsi bu mu Sayın Avukat?"

"Hayır," dedi Jordan. "Bunun öncesinde jüri kurbanların aile üyelerinin davanın izleyicileri arasında olduğunu bilmiyor olabilirdi. Ama artık biliyorlar ve aynı zamanda her hareketlerinin aynı insanlar tarafından takip edildiğini de biliyorlar. Bu, hâlihazırda fazlasıyla duygusal ve kamuya mal olmuş bir davada jüriye muazzam bir baskı yüklemek demek. Bu aile üyelerinin beklentilerini bir kenara bırakıp işlerini tarafsız olarak yapmaları nasıl beklenebilir ki?"

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi Diana. "Jüri izleyicilerin kimlerden oluştuğunu sanıyordu sence? Sokak serserileri mi? Elbette ki

saldırıdan etkilenen insanlar dolduruyor salonu. Bu yüzden buraya gelmişler."

Yargıç Wagner, Jordan'a döndü. "Bay McAfee, usulsüz yargılama kararı almayacağım. Kaygınızı anlıyorum fakat jüri üyelerine izleyicilerden gelecek her türlü duygusal tepkiyi göz ardı etmelerini talimat vererek bu sorunu çözebileceğimi düşünüyorum. Bu davaya dâhil olan herkes duygu yoğunluğunun fazla olduğunun ve insanların her zaman kendilerini kontrol edemeyeceklerinin farkında. Ayrıca izleyicilere de kendilerini frenlemelerini, yoksa duruşmayı kapalı oturumda sürdüreceğimi söyleyeceğim."

Jordan daha fazla bir şey diyemedi. "Lütfen bu söylediğim hususu dikkate alın Sayın Yargıç."

"Elbette Bay McAfee," dedi. "On beş dakika sonra görüşürüz."

Yargıç odasına giderken Jordan da ve Peter'ı kurtaracak bir tür sihri nereden bulabileceğini düşünerek masasına döndü. İşin doğrusu; King Wah ne anlatmış olursa olsun, travma sonrası stres bozukluğunun açıklaması ne olursa olsun, hatta jüri tamamen Peter ile empati kurmuş olsa bile Jordan'ın unuttuğu tek bir temel nokta vardı: kurbanlar için her zaman daha fazla üzüleceklerdi.

Diana mahkeme salonundan çıkarken ona gülümsedi. "İyi denemeydi," dedi.

Selena'nın adliye sarayında en sevdiği oda, hizmetlilerinin malzeme dolabının yanında, eski haritalarla dolu bir odaydı. Bu haritaların neden bir kütüphanede değil de burada oldukları konusunda en ufak bir fikri yoktu ancak bazen Jordan'ın duruşmalarda kendini paralamasını izlemekten yorulduğunda kendini buraya saklardı. Evde Sam'i bakacak bir bakıcı bulamadıkları günlerde onu emzirmek için buraya günde birkaç defa geldiği de olurdu.

Şimdi ise Lacy'yı sığınağına götürmüş ve güney yarımkürenin merkezinde olduğu bir dünya haritasının önüne oturtmuştu. Avustralya mor renkteydi, Yeni Zelanda ise yeşil. Selena'nın en sevdiği harita buydu. Denizlere resmedilmiş kırmızı ejderhaları ve köşelerdeki

azgın fırtına bulutlarını seviyordu. Kaligrafiyle çizilmiş pusulaya da bayılıyordu. Dünyanın başka bir açıdan tamamen farklı göründüğünü düşünmek hoşuna gidiyordu.

Lacy Houghton hâlâ ağlıyordu ve Selena bunun gerekli olduğunu biliyordu. Aksi halde çapraz sorgulama tam bir felakete dönerdi. Lacy'nin yanına oturdu. "Sana bir şey getirmemi ister misin? Kahve? Çorba?"

Lacy başını iki yana salladı ve elindeki mendille burnunu sildi. "Onu kurtarmak için hiçbir şey yapamıyorum."

"Bu Jordan'ın işi," dedi Selena ancak dürüst olması gerekirse, Peter için uzun bir hapis süresinin olmadığı bir senaryoyu hayal bile edemiyordu. Lacy'yi sakinleştirmek için başka ne söyleyebileceğini veya yapabileceğini bulmak için beynini çatlatırken Sam uzanıp Lacy'nin saç örgülerinden birini çekiştirdi.

İşte bu.

"Lacy," dedi Selena. "Çantamda bir şey bulmam gerekiyor. İki dakika Sam'i tutar mısın?"

Lacy başını kaldırıp ona baktı. "Sen... sence sakıncası yoksa?"

Selena başını iki yana salladı ve bebeği onun kucağına bıraktı. Sam yumruğunu ağzına sığdırmak için azimle çabalarken başını kaldırıp Lacy'ye baktı.

Lacy'nin yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Minik adam," diye fısıldadı ve daha sağlam tutabilmek için bebeği hafifçe kolunda döndürdü.

"Affedersiniz?"

Selena dönüp baktığında kapının azıcık aralandığını ve Alex Cormier'in yüzünün onlara baktığını gördü. Birden ayağa fırladı. "Sayın Yargıç, buraya giremezsi–"

"Müsaade et," dedi Lacy.

Selena geri çekildi ve yargıç içeri girip Lacy'nin yanına oturdu. Elindeki köpükten bardağı masaya bıraktı ve gülümseyerek uzattığı

elini kapan Sam, serçe parmağını çekiştirmeye başladı. "Buranın kahvesi berbat ama yine de sana bir bardak getirdim."

"Sağ ol."

Selena ihtiyatlı bir şekilde haritalara doğru ilerleyerek iki kadının arkasına varana dek yaklaştı ve bir dişi aslanın karşısında duran ceylanı yemek yerine ona iyi davranmasını izler gibi büyük bir şaşkınlık ve merakla onları izlemeyi sürdürdü.

"İçeride iyi iş çıkardın," dedi yargıç.

Lacy başını iki yana salladı. "Yeterince iyi değildim."

"Sana çarpraz sorguda pek bir şey sormaz, merak etme."

Lacy bebeği göğsüne doğru kaldırdı ve sırtını sıvazladı. "O salona dönebileceğimi sanmıyorum," dedi sesi titreyerek.

"Dönebilirsin ve döneceksin de," dedi yargıç. "Çünkü Peter'ın sana ihtiyacı var."

"Ondan nefret ediyorlar. Benden nefret ediyorlar."

Yargıç Cormier elini Lacy'nin omzuna koydu. "Herkes değil," dedi. "Salona döndüğümüzde ön sırada oturuyor olacağım. Savcıya bakmak zorunda değilsin. Sadece bana bak."

Selena'nın ağzı bir karış açık kaldı. Hassas tanıklar ya da narin çocuklar söz konusu olduğunda, onların ifade vermesini daha az korkutucu hale getirmek için genellikle seyircilerin arasına tanıdıkları birini oturturlardı. Onlara o insan kalabalığı içinde en azından bir dostları olduğunu hissettirirdi bu.

Sam başparmağını buldu ve emmeye başladı, ardından da Lacy'nin göğsünde uyuyakaldı. Selena, Alex'in elini uzatıp oğlunun saçının koyu renkli buklelerini okşamasını izliyordu. "Herkes gençliğinde hatalar yaptığını düşünür," dedi yargıç Lacy'ye. "Ama bana sorarsan büyüdüğümüzde de daha az hata yapmıyoruz."

Jordan Peter'ın tutulduğu nezaret hücresine girdiğinde hasar kontrolü yapmakla meşguldü. "Bize zararı dokunmayacak," diye açıkladı.

"Yargıç jüriye az önceki taşkınlığı dikkate almamaları talimatını verecek."

Peter metal bankın üzerine oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı.

"Peter," dedi Jordan. "Beni duydun mu? Kötü bir manzara olduğunu biliyorum ve moral bozucu olduğunu da biliyorum ama yasal olarak kesinlikle senin–"

"Ona bunu neden yaptığımı anlatmam gerek," diye sözünü kesti Peter.

"Annene mi?" dedi Jordan. "Yapamazsın. Hâlâ tanık tecridi kapsamında." Bir an duraksadı. "Bak, senin onunla en kısa zamanda konuşmanı sağlar sağlamaz ben–"

"Hayır. Demek istediğim, herkese anlatmalıyım."

Jordan müvekkiline baktı. Gözlerinde yaş filan yoktu; yumruklarını oturduğu banka dayamıştı. Başını kaldırıp baktığında yüzünde duruşmanın ilk gününde yanında oturan o korkmuş çocuğun ifadesi yoktu. Bir gecede büyümüş birinin ifadesiydi bu.

"Şu anda hikâyeyi senin gözünden anlatıyoruz," dedi Jordan. "Sabırlı olman gerek. Buna inanmanın güç olduğunu biliyorum ancak hepsi bir yerde birleşecek. Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz."

"Biz yapmıyoruz," dedi Peter. "*Sen* yapıyorsun." Ayağa kalkıp Jordan'a doğru yaklaştı. "Bana söz vermiştin. *Bizim* sıramızın geldiğini söylemiştin. Ama bunu söylerken kast ettiğin, *senin* sırandı, değil mi? Benim kalkıp da oraya çıkmam ve herkese gerçekte neler olduğunu anlatmam hiçbir zaman aklından bile geçmedi."

"Annene ne yaptıklarını görmedin mi?" diye itiraz etti Jordan. "Oraya çıkıp da tanık sandalyesine oturursan başına neler geleceği hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

O anda Peter'ın içinde bir şeyler koptu: öfke değildi, gizli korkusu da değildi. İçindeki son pamuk ipliğine bağlı umuttu. Jordan zamanında Michael Beach'in verdiği ifadeyi ve hayat bir insanın bedenini terk ettiği anda nasıl göründüğünü hatırladı. Buna tanık olmak için illaki birinin gerçekten ölmesini görmeniz şart değildi.

"Jordan," dedi Peter. "Ömrümün kalanını hapiste geçireceksem, hikâyeyi bir de benim ağzımdan dinlemelerini isterim."

Jordan ağzını açtı, ona bu isteğinin kesinlikle kabul edilemeyeceğini, tanık kürsüsüne çıkıp beraat çıkarma umuduyla itinayla inşa ettiği iskambil kartlarından evi yıkamayacağını söyleme niyetindeydi. İyi de kimi kandırıyordu? Peter'ı olmadığı kesindi.

Derin bir nefes aldı. "Pekâlâ," dedi. "Bana ne söyleyeceğini anlat."

♠

Diana Leven, Lacy Houghton'a soru sormadı; Jordan bunun bir lütuf olduğunu biliyordu. Savcının ona Maddie Shaw'un babası tarafından daha iyi anlatılmamış herhangi bir şey olmaması gerçeğinin yanı sıra, Lacy'nin kürsüde söyledikleri anlaşılmaz hale gelinceye dek daha ne kadar stresi kaldırabileceğini bilmiyordu. Mübaşirler Lacy'yi salondan çıkarırken yargıç önündeki dosyadan başını kaldırdı. "Sıradaki tanığınız Bay McAfee?"

Jordan derin bir nefes aldı. "Savunma, Peter Houghton'ı çağırıyor."

Arkalarındaki salonda bir uğultu ve hareketlenme koptu. Muhabirler kalemlerine davranıp sayfaları hışır hışır çevirerek not defterlerinde yeni bir sayfa açtılar. Peter'ın kürsüye doğru adımlarını izleyen aileler aralarında mırıldanıyorlardı. Jordan, yan taraftan bu sürpriz gelişme karşısında Selena'nın gözlerinin kocaman açıldığını görebiliyordu.

Peter sandalyeye oturdu ve tıpkı kendisine söylendiği gibi gözlerini sadece Jordan'a dikti. *Aferin oğlum,* diye içinden geçirdi Jordan. "Sen Peter Houghton mısın?"

"Evet," dedi Peter ancak mikrofona sesini duyuracak kadar yakın değildi. Öne doğru eğildi ve sözcüğü tekrarladı. "Evet," dedi ve bu defa da salonun hoparlörlerinden o kulak tırmalayıcı cızırtıyla birlikte yükseldi.

"Kaçıncı sınıftasın Peter?"

"Tutuklandığımda lise üçteydim."

"Şu an kaç yaşındasın?"

“On sekiz.”

Jordan jürinin oturduğu bölmeye doğru yürüdü. “Peter, 6 Mart 2007 sabahı Sterling Lisesine gidip on kişiyi vurarak öldüren kişi sen misin?”

“Evet.”

“Ve on dokuz kişiyi de yaralayan?”

“Evet.”

“Ve sayısız diğer insana ve yüksek değerde mülke zarar veren kişisin?”

“Biliyorum,” dedi Peter.

“Bugün burada bunları inkâr etmiyorsun, öyle mi?”

“Hayır.”

“Jüriye bunları neden yaptığını anlatabilir misin?” diye sordu Jordan.

Peter onun gözlerine baktı. “Onlar başlattı.”

“Kim?”

“Zorbalar. Sporcular. Hayatım boyunca bana ucube diyenler.”

“İsimlerini sayabilir misin?”

“O kadar çok var ki,” dedi Peter.

“Bize neden şiddete başvurman gerektiğini anlatabilir misin?”

Jordan ona ne yaparsa yapsın öfkelenmemesi gerektiğini söylemişti. Konuşurken sakinliğini korumalıydı, aksi halde tanıklığı Jordan’ın hâlihazırda tahmin ettiğinden de kötü bir şekilde geri teperdi. “Ben sadece annemin benden istediğini yapmaya çalıştım,” diye açıkladı Peter. “Onlar gibi olmaya çalıştım ama işe yaramadı.”

“Bununla kast ettiğin nedir?”

“Futbol oynamayı denemedim ama hiç sahaya çıkamadım. Bir defasında bir grup çocuğun bir öğretmenin arabasını otoparktan spor salonuna taşıyarak yaptıkları şakada yardım etmiştim... Ben okuldan sonra sınıfta kalma cezası aldım ama diğerleri almadı çünkü basketbol takımındaydılar ve cumartesi günü maçları vardı.”

"İyi de Peter," dedi Jordan, "neden *böyle* bir şey yaptın?"

Peter dudaklarını yaladı. "Böyle bitmesi gerekmiyordu."

"Bu insanların hepsini öldürmeyi planladın mı?"

İçeride bunun provasını yapmışlardı. Peter'ın yalnızca Jordan'ın kendisine öğrettiğini söylemesi yeterliydi. *Hayır. Planlamadım.*

Peter başını eğip ellerine baktı. "Oyunda bunu yaptığımda," dedi sessizce, "*kazanıyordum.*"

Jordan dondu kaldı. Peter senaryodan kopmuştu ve şimdi de Jordan repliğini bulamıyordu. Tek bildiği, o sözünü bitiremeden perdenin kapanacak olmasıydı. Kendini zorlayarak Peter'ın yanıtını kafasında yeniden değerlendirdi: çok da kötü değildi. Onu bir münzevi, depresyonda olan biri gibi gösteriyordu.

Sen bu durumu toparlarsın, diye düşündü Jordan.

Çaresiz bir şekilde ona odaklanacak bir şeye ihtiyaç duyduğunu, Peter'ın da onunla birlikte hareket etmesi gerektiğini anlatmaya çalışarak Peter'a doğru yaklaştı. Jüriye bu çocuğun pişmanlığını göstermek için karşılarına çıktığını göstermeliydi. "Şu an o gün kimsenin kazanmadığını anlıyor musun peki Peter?"

Jordan bir anda Peter'ın gözlerinde bir ışık yandığını gördü. Yeniden alevlenen minik bir alevdi bu –iyimserlikti. Jordan işini fazla iyi yapmıştı: beş ay boyunca Peter'a onu beraat ettirebileceğini, bir stratejisi olduğunu, ne yaptığının farkında olduğunu anlattıktan sonra... kahretsin ki Peter nihayet ona inanmak için bu anı bulmuştu.

"Oyun daha bitmedi, değil mi?" dedi Peter ve Jordan'a umutla gülümsedi.

Jüriden iki kişi başlarını çevirip birbirine bakarken, Jordan da sakinliğini korumak için mücadele veriyordu. İçinden küfrederek masasına döndü. Bu en başından beri Peter'ın çöküşü olmuştu, öyle değil mi? Peter'ın kasıtlı olarak cani bir katil gibi görünmeye çalışmadığını, yalnızca çok az sayıda olan arkadaşlarından bir tanesiyle aklına gelen bir şakayı paylaştığını bilmeyen sıradan bir gözlemci için şu an kendisinin nasıl biz izlenim verdiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bay McAfee," dedi yargıç. "Başka sorunuz var mı?"

Binlerce sorusu vardı aslında: *Bunu bana nasıl yapabilirsin? Bunu kendine nasıl yapabilirsin? Bu jüriyi söylediklerinle aslında onların anladığı şeyi kast etmediğine nasıl ikna edebilirim?* Ne yapacağını bilemez halde başını iki yana salladı ve yargıç da bunu bir cevap olarak kabul etti.

"Diana Leven?" dedi yargıç.

Jordan'ın kafası birden o yana döndü. *Bir saniye,* demek istedi. *Durun, ben daha düşünüyordum.* Jordan nefesini tuttu. Diana Peter'a tek bir soru bile sorsa, göbek adın nedir bile diye sorsa, buradan konuyu başka bir yere çekebilirdi. O zaman da jüride Peter'a dair farklı bir izlenim bırakacağı kesindi.

Diana aldığı notları karıştırdı ve sonra hepsini ters çevirerek masaya bıraktı. "Savcılığın sorusu yok Sayın Yargıç," dedi.

Yargıç Wagner bir şerif yardımcısını çağırdı. "Bay Houghton'ı yerine götürün. Mahkemeye hafta sonu tatili nedeniyle pazartesi gününe dek ara veriyorum."

Jüri salondan çıkar çıkmaz duruşma salonunda bir soru yağmuru başladı. Muhabirler Jordan'dan bir açıklama alabilmek için salonun ön tarafına hücum ettiler. Çantasını kapan Jordan aceleyle şerif yardımcılarının Peter'ı çıkarttıkları arka kapıdan çıktı.

"Bekleyin," diye seslendi. Koşar adım Peter'ı elleri kelepçeli halde iki yanından tutan adamların yanına ulaştı. "Müvekkilimle pazartesi günkü duruşma hakkında görüşmem gerek."

Şerif yardımcıları önce birbirlerine, sonra Jordan'a baktılar. "İki dakika," dediler ama Peter'ın yanından da ayrılmadılar. Jordan onunla konuşacaksa, bu şartlar altında konuşmaktan başka seçeneği yoktu.

Peter'ın kızarmış yüzünde neşeli bir ifade vardı. "İyi iş çıkardım mı?"

Jordan tereddüt etti, doğru sözcükleri bulmaya çabalıyordu. "Söylemek istediklerini söyledin mi?"

"Evet."

"Öyleyse gerçekten iyi iş çıkardın demektir."

Koridorda dikilip Peter'ı götürmelerini izledi. Tam köşeyi dönerken Peter birbirine kelepçeli ellerini kaldırdı ve hafifçe sallayarak ona selam verdi. Jordan da ellerini cebinden çıkarmadan başıyla karşılık verdi.

Jordan adliyeden arka kapıyı kullanarak çıktı ve tepelerine devasa beyaz kuşlar misali türemiş çanak antenleri olan üç naklen yayın aracının yanından geçti. Her birinin arka kapısındaki camdan yapımcıların içeride görüntüleri akşam haberlerine hazırladıklarını görebiliyordu. Tüm televizyon ekranlarında onun yüzü vardı.

Son aracı da geçti ve açık kapıdan dışarı gelen Peter'ın sesini duydu. *Oyun daha bitmedi, değil mi*?

Jordan evrak çantasını omzunun arkasına attı ve adımlarını hızlandırdı. "Aynen öyle," dedi kendi kendine.

♠

Selena kocası için her kapanış konuşmasından önceki akşam yaptığı gibi özel bir yemek pişirmişti. Sam çoktan uyumuştu ve Selena da Jordan'ın yemeğini önüne koyup karşısına oturdu. "Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi açık sözlülükle.

Jordan tabağı eliyle itti. "Buna henüz hazır değilim."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Bu davayı bu şekilde bitiremem."

"Tatlım," dedi Selena, "bugünden sonra kralı gelse bu davayı kimse kurtaramaz."

"Pes edemem. Peter'a bir şansı olduğunu söyledim." Acı içindeki yüzünü Selena'ya döndürdü. "Bunu yapmamam gerektiğini bildiğim halde onu o sandalyeye oturtan bendim. Yapabileceğim bir şeyler olmalı... Söyleyecek bir söz bulmalıyım ki jürinin aklında son kalan şey Peter'ın tanıklığı olmasın."

Selena iç geçirdi ve yemek tabağına uzandı. Jordan'ın çatalını ve bıçağını alıp bir parça kesti ve sosa batırdı. "Bu kaz çok iyi pişmiş Jordan," dedi. "Ne kaçırdığını bilmiyorsun."

"Tanık listesi," dedi Jordan ve ayağa kalkıp yemek masasının diğer ucundaki kâğıt yığınını karıştırmaya başladı. "Bize yardım edebilecek çağırmadığımız birileri olmalı." Tanıkların isimlerine göz gezdirdi. "Louise Herrman kimdi?"

"Peter'ın üçüncü sınıftaki öğretmeni," dedi Selena dolu ağzıyla.

"Tanık listesinde ne işi var bu kadının?"

"O bizi aradı," dedi Selena. "İhtiyacımız olursa gelip Peter'ın üçüncü sınıftayken iyi bir çocuk olduğuna tanıklık edebilirmiş."

"Yok, bir işimize yaramaz. Bana daha yakın geçmişten birileri lazım." İç geçirdi. "Elimizde başka kimse de yok..." İkinci sayfaya geçtiğinde son sıraya yazılmış bir isim dikkatini çekti. "Josie Cormier dışında," dedi yavaş bir tonlamayla.

Selena çatalını elinden bıraktı. "Alex'in kızını mı çağıracaksın?"

"Sen ne zamandır Yargıç Cormier'e *Alex* diyorsun?"

"Kız hiçbir şey hatırlamıyor ki."

"O zaman ayvayı yediğimin resmidir. Belki şimdi hatırlar. Davet edelim ve konuşacak mı görelim."

Selena servis masasının, şömine rafının, Sam'in yürütecinin her yanını kaplayan evrak yığınını araştırmaya başladı. "İşte ifadesi burada," dedi, Jordan'a bir kâğıt uzatarak.

İlk sayfası Yargıç Cormier'in hiçbir şey bilmemesi nedeniyle Jordan'ın Josie'yi tanık olarak çağırmayacağını belirten beyandı. İkinci sayfada ise kızın Patrick Ducharme'ye verdiği son ifade vardı. "Anaokulunda beri arkadaşlarmış."

"*Anaokulunda* arkadaşlarmış."

"Umurumda değil. Diana zaten zemini hazırladı. Peter, Josie'den hoşlanıyordu, tutup erkek arkadaşını öldürdü. Kızın onun hakkında iyi bir şey söylemesini sağlarsak, onu affettiğini bile söylese, bunun jüri üzerinde etkisi olur." Ayağa fırladı. "Ben adliyeye dönüyorum," dedi. "Celp çıkartmam lazım."

Cumartesi sabahı kapı zili çaldığında Josie hâlâ pijamalarıylaydı. Ceset gibi uyumuştu ki bütün haftayı uykusuz geçirdiği için bu gayet doğaldı. Rüyaları tekerlekli sandalyeden başka taşıtla gidilemeyen otobanlar; rakamları olmayan kilitler; yüzleri olmayan güzellik kraliçeleriyle doluydu.

Tecrit edilmiş tanık odasına kalan tek kişi oydu ve bu, yakında her şeyin biteceği anlamına geliyordu; yakında yeniden nefes alabilecekti.

Josie kapıyı açınca karşısında Jordan McAfee'nin evli olduğu uzun boylu, zenci afeti kendisine gülümserken ve bir kâğıt uzatırken buldu. "Sana bunu getirdim Josie," dedi. "Annen evde mi?"

Josie ikiye katlanmış mavi renkli kâğıdı aldı. Belki de duruşmanın sonunda yapılacak bir nevi final kutlamasına çağrılıyordu. Bu güzel olurdu işte. Omzunun üstünden geriye seslenerek annesini çağırdı. Alex arkasında Patrick'le çıkageldi.

"Affedersiniz," dedi Selena gözünü kırparak.

Alex soğukkanlılıkla kollarını kavuşturdu. "Ne oluyor?"

"Sayın yargıç, cumartesi günü sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ancak eşim Josie'nin bugün kendisiyle görüşmek için uygun olup olmadığını soruyor."

"Sebep?"

"Çünkü pazartesi günü tanıklık etmesi için celp hazırlattı."

Josie'nin beyni bir anda uğuldamaya başladı. "Tanıklık etmek mi?" diye tekrarladı.

Annesi öne doğru atıldı ve yüzündeki ifadeye bakılacak olursa, Patrick arkasından kolunu beline dolayıp onu zapt etmeseydi bayağı olay çıkaracaktı. Patrick, Josie'nin elindeki mavi kâğıdı aldı ve inceledi.

"Ben mahkemeye çıkamam," diye mırıldandı Josie.

Annesi başını iki yana salladı. "Elinizde Josie'nin hiçbir şey hatırlamadığını söyleyen yeminli bir beyan var–"

"Bundan hoşlanmadığınızın farkındayım. Ama her hâlükârda Jordan pazartesi günü tanıklık etmesi için Josie'yi çağırdı ve hiçbir hazırlık olmadan mahkemeye çıkmasındansa, önceden gelip bizimle görüşmesi daha iyi olur. Bizim için de, Josie için de." Bir an duraksadı. "Dilerseniz bu cebren de yapılabilir Sayın Yargıç ya da bu şekilde yapılır."

Josie'nin annesi çenesini sıkıyordu. "Saat ikide," dedi dişlerini gıcırdatarak ve kapıyı Selena'nın yüzüne çarptı.

"Bana *söz vermiştin*," diye sızlandı Josie. "Bana oraya çıkıp tanıklık etmeyeceğime söz vermiştin. Bunu yapmak zorunda olmadığımı söylemiştin!"

Annesi onu omuzlarından kavradı. "Tatlım, bunun ürkütücü olduğunu biliyorum. Orada olmak istemediğini de biliyorum. Ama söyleyeceğin hiçbir şeyin ona yararı olmayacak. Son derece kısa ve acısız olup bitecek." Dönüp Patrick'e baktı. "Bu avukat neden yapıyor bunu?"

"Çünkü davası dibe çöktü," dedi Patrick. "Josie'den onu kurtarmasını istiyor."

Bu kadarı yetmişti: Josie hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Jordan, Sam'i bir Amerikan futbolu topu gibi kollarında taşıyarak ofisinin kapısını açtı. Saat tam ikiydi ve Josie Cormier ile annesi gelmişti. Yargıç Cormier'in yüzünde hiç de sevgi dolu bir ifade yoktu; kızı ise yaprak gibi titriyordu. "Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Jordan, kocaman, dost canlısı bir gülümseme takınarak. Her şeyden öte, Josie'nin kendisini rahat hissetmesini istiyordu.

İki kadından da karşılık gelmedi.

"Kusuruma bakmayın," dedi Jordan başıyla Sam'i işaret ederek. "Karımın bebekle ilgilenmek üzere çoktan buraya gelmiş olması gerekiyordu ama 10. Otoyol'da tomruk yüklü bir tır devrilmiş." Gülümsemesini iyice yaydı. "Birazdan burada olur."

Eliyle ofisteki kanepeyi ve sandalyeleri işaret ederek onlara yer gösterdi. Masada bir sürahi su ve kurabiyeler duruyordu. "Bir şeyler almaz mısınız lütfen."

"Hayır," dedi yargıç.

Jordan oturup bebeği dizlerinde hoplatmaya koyuldu. "Peki."

Zamanın hızlı geçmesini istediğinizde altmış saniyenin ne kadar da yavaş ilerlediğine şaşırarak saate bakıyordu ki kapı birden açıldı ve Selena koşarak içeri daldı. "Çok özür dilerim, çok özür dilerim," dedi telaşla bebeği kucağına alırken. Tam o anda omzundaki bebek bezi çantası yere düşüp Josie'nin ayaklarının dibine kadar yerde kaydı.

Josie ayağa kalktı, gözleri Selena'nın omzundan düşen sırt çantasındaydı. Geriye çekildi ve annesinin ayaklarına ve kanepenin kolçağına takıldı. "Hayır," diye sızlandı ve başını ellerinin arasına alıp köşeye kıvrılarak ağlamaya başladı. Onun sesiyle ağlamaya başlayan Sam'i annesi omzuna bastırırken, Jordan da bir şey söyleyemeden olan biteni izliyordu.

Yargıç Cormier kızının yanına çömeldi. "Josie, sorun nedir. Josie? Ne oluyor?"

Kız ağlayarak ileri geri sallanıyordu. Başını kaldırıp annesine baktı. "Hatırlıyorum," diye fısıldadı. "Söylediğimden fazlasını hatırlıyorum."

Yargıcın ağzı bir karış açıldı ve Jordan bu anı kaçırmamak için onun girdiği şoktan yararlandı. "Ne hatırlıyorsun?" diye sordu, Josie'nin yanına çömelerek.

Yargıç Cormier onu iterek uzaklaştırdı ve Josie'nin ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Onu kanepeye oturttu ve sürahiden bir bardak su doldurdu. "Tamam sakin ol," diye mırıldandı.

Josie titreyerek bir nefes aldı. "Sırt çantası," dedi, çenesiyle yerde duran çantayı işaret ederek. "Peter'ın omzunda düştü, tıpkı az önce bu çantanın düştüğü gibi. Fermuarı açıktı ve... ve içinden bir tabanca düştü. Matt silahı kaptı." Josie'nin bir an yüzü buruştu.

“Peter’a ateş etti ama ıskaladı. Sonra Peter... işte o anda...” Gözlerini kapattı. “Peter onu işte o anda vurdu.”

Jordan Selena’nın gözlerine baktı. Peter’ın savunması travma sonrası stres bozukluğuna dayanıyordu, bir olayın diğerini tetikleyebilmesine; travma yaşayan bir insanın olay hakkında hiçbir şey hatırlamayabileceğine. Josie gibi birinin bir bebek bezi çantasının düşmesine tanık olduğu anda aylar önce soyunma odasında yaşananları hatırlayabileceğine: Peter’ın kendisine silah doğrultulmuş halde, gerçek ve tam karşısında olan bir tehditle, kendisini öldürmek üzere olan bir zorbayla yüz yüze olması.

Ya da diğer bir ifadeyle, Jordan’ın en başından beri söylediği şey tam olarak buydu.

Cormierler evlerine gittikten sonra “Her şey arapsaçına döndü,” dedi Jordan Selena’ya. “Bu da benim işime gelir.”

Selena bebeği alıp gitmemişti; boş bir evrak dolabının çekmecesine yatırdıkları Sam uyuyordu. Selena ile Jordan bir saatten kısa bir süre önce Josie’nin yakın zamanda saldırıyla ilgili parça parça bir şeyler hatırladığını ancak mahkemeye çıkıp bundan bahsetmek zorunda kalmaktan korktuğu için kimseye bir şey söylemediğini itiraf ettiği masada oturuyorlardı. Fakat Selena’nın çantası omzundan düşünce, her şey kusursuz bir şekilde geri gelmişti.

“Bunu duruşma başlamadan önce öğrenseydim, Diana’nın önüne koyup taktik olarak kullanırdım,” dedi Jordan. “Ama şimdi jüri de varken, belki daha iyisini bile yapabilirim.”

“Son saniye üçlüğü gibisi yoktur,” dedi Selena.

“Diyelim ki Josie’yi bütün bunları anlatması için tanık sandalyesine oturttuk. Birden, o on ölümün niteliği değişir. Kimse bunların ardında yatan asıl nedeni bilmiyordu ve bu da savcılığın saldırıyla ilgili anlattığı diğer her şeye şüphe düşürür. Diğer bir ifadeyle, savcılık bunu bilmiyorsa, başka neleri bilmiyordur acaba?”

"Ayrıca," diye dikkatini çekti Selena, "King Wah'nın dediğini de destekliyor. Bu olayda tıpkı en başından beri başına gelmesinden korktuğu şey olmuş ve Peter'a işkence eden çocuklardan biri ona silah doğrultmuş." Bir an duraksadı. "Kabul, silahı getiren Peter'dı ama..."

"Bunun konuyla ilgisi yok," dedi Jordan. "Tüm cevapları ben vermek zorunda değilim." Selena'yı dudaklarından öptü. "Savcılığın da vermemesini sağlasam yeter."

Alex banka oturmuş, dünyanın paramparça olduğundan bihaber frizbi oynayan neşeli üniversite öğrencilerini izliyordu. Yanı başında Josie kollarını, göğsüne yapıştırdığı dizlerine dolamış oturuyordu. "Neden bana anlatmadın?" diye sordu Alex.

Josie başını kaldırıp ona baktı. "Anlatamazdım. Sen davanın yargıcıydın."

Alex göğsüne bir bıçak sokulmuş gibi hissetti. "Ben davadan çekildikten sonra... Jordan'ı görmeye gittiğimizde, hiçbir şey hatırlamadığını söyledin... O yeminli beyanı sana o yüzden hazırlattım."

"Ben, yapmamı istediğin şeyin bu olduğunu sanmıştım," dedi Josie. "Onu imzalarsam tanıklık etmek zorunda kalmayacağımı söyledin... ve ben de mahkemeye çıkmak istemiyordum. Peter'la tekrar karşılaşmak istemiyordum."

Frizbi oynayan çocuklardan biri havaya zıpladı ama oyuncağı tutamadı. Alex'e doğru süzülen frizbi tozları kaldırarak ayaklarının dibine düştü. "Affedersiniz," diye seslendi ona doğru el sallayan delikanlı.

Alex frizbiyi aldı ve ona fırlattı. Rüzgârla birlikte iyice yükselen frizbi masmavi gökyüzünde minik bir leke gibi görünüyordu.

"Anneciğim," dedi Josie. Yıllardır Alex'e böyle hitap etmemişti. "Şimdi bana ne olacak?"

Alex bilmiyordu. Ne bir yargıç olarak, ne avukat olarak, ne de anne olarak. Ona verebileceği yegâne şey iyi bir danışmanlıktı ve

bunun karşılaşacakları durumla başa çıkabilmek için yeterli olacağını ummaktı. "Bundan sonra," dedi Alex, "tek yapman gereken, gerçeği söylemek."

Patrick eşini rehin alan bir adamı ikna etmek üzere Cornish'teki bir aile içi şiddet vakasına çağrılmıştı ve gece yarısına kadar Sterling'e dönemedi. Kendi evine gitmek yerine Alex'in evine gitti; zaten burası daha çok evi gibi geliyordu. Gün içinde Jordan McAfee ile görüşmenin sonucunu öğrenmek için birkaç kez Alex'i aramaya çalışmıştı ancak bulunduğu yerde telefon çekmiyordu.

Alex'i karanlıkta salondaki kanepede otururken buldu ve yanına çöktü. Bir süre tıpkı Alex gibi o da karşıki duvara boş boş baktı. "Ne yapıyoruz?" diye fısıldadı.

Alex ona dönünce ağlamış olduğunu fark etti. Bunun için kendini suçladı. Ona ulaşmak için daha fazla çabalamalıydı, daha erken gelmeliydi. "Neyin var?"

"Her şeyi batırdım Patrick," dedi Alex. "Ona yardım ettiğimi sanıyordum. Ne yaptığımı bildiğimi zannediyordum. Görünüşe bakılırsa hiçbir şey bildiğim yokmuş."

"Josie mi?" diye sordu Patrick, söylediklerine anlam vermeye çalışarak. "Nerede şimdi?"

"Uyuyor. Ona bir uyku hapı verdim."

"Benimle konuşmak ister misin?"

"Bugün Jordan McAfee'yi görmeye gittiğimizde Josie ona... saldırı hakkında bir şeyler hatırladığını anlattı. Aslına bakarsan, her şeyi hatırlıyordu."

Patrick hafif bir ıslık çaldı. "Yalan mı söylemiş yani?"

"Bilmiyorum. Sanırım korkmuş." Alex başını kaldırıp ona baktı. "Hepsi bu kadar değil. Josie'nin anlattığına göre ilk önce Matt, Peter'a ateş etmiş."

"Ne?"

"Peter'ın taşıdığı sırt çantası Matt'in önüne düşmüş ve o da silahlardan birini kapmış. Ateş etmiş fakat ıskalamış."

Patrick tek eliyle yüzünü sıvazladı. Diana Leven bundan hiç hoşlanmayacaktı.

"Josie'ye ne olacak?" dedi Alex. "En iyi ihtimalle tanık sandalyesine oturur ve Peter'ın lehine tanıklık ettiği için tüm şehir ondan nefret eder. En kötüsü de yalancı şahitlik yapar ve bu yüzden hüküm giyer."

Patrick'in zihni deli gibi çalışıyordu. "Bunun için endişelenip duramazsın. Senin elinde olan bir şey yok. Hem Josie'ye bir şey olmaz. O güçlü bir kız."

Eğilip onu hafifçe öptü, ona henüz söyleyemediği sözcükleri ve vermeye korktuğu sözleri böylelikle bir kez daha yutmuş oldu. Gerginliğinin azaldığını hissedene dek Alex'i öpmeyi sürdürdü. "Sen de o uyku haplarından bir tane alsan iyi olur," dedi fısıltıyla.

Alex başını yana eğdi. "Sen kalmıyor musun?"

"Kalamam. Daha işim bitmedi."

"Bunca yolu bana gideceğini söylemek için mi geldin?"

Patrick yapmak zorunda olduğu şeyi açıklayabilmeyi dileyerek ona baktı. "Sonra görüşürüz Alex," dedi.

Alex ona açılmıştı ama bir yargıç olarak Patrick'in onun sırrını saklayamayacağını biliyordu. Pazartesi sabahı Patrick savcıyı gördüğünde Diana'ya Matt Royston'un soyunma odasında ilk ateş eden kişi olmasıyla ilgili öğrendiklerini anlatmak zorundaydı. Yasal olarak bu yeni gelişmeyi açıklamaya mecburdu. Ancak teknik olarak koca pazar günü bu bilgiyle ne isterse yapabilirdi.

Eğer Josie'nin iddialarını destekleyecek bir kanıt bulursa, o zaman tanık kürsüsünde göreceği tepkiyi hafifletirdi ve bu onu Alex'in gözünde kahraman yapardı. Fakat soyunma odasını araştırmayı başka bir sebepten ötürü de istiyordu. Patrick kanıt bulmak için o küçük

odayı bizzat altüst etmişti ancak başka bir mermi bulamamıştı. İlk ateş eden Matt ise orada bir mermi olmalıydı.

Alex'e bunu söylemek istememişti ama Josie onlara daha önce bir defa yalan söylemişti. Bunu yine yapıyor olmaması için hiçbir neden yoktu.

Sabahın altısında Sterling Lisesi uyuyan bir devi andırıyordu. Patrick ön kapının kilidini açtı ve karanlıkta koridorlarda ilerledi. Bina profesyonel olarak temizlenmişti ancak bu onun fenerinin ışığında mermilerin camları kırdığı ve akan kanların yerleri lekelediği noktaları görmesine engel değildi. Hızla hareket ediyordu ve mavi renkli tadilat muşambalarının ve kereste yığınlarının yanından geçerken botlarının sesi yankı yapıyordu.

Patrick spor salonunun çift kanatlı kapılarını açtı ve gıcırdayan ayakkabılarıyla elektrik paneline doğru ilerledi. Birkaç anahtarı çevirdi ve salon ışıkla doldu. Buraya son geldiğinde yerde Noah James, Michael Beach, Justin Friedman, Dusty Spears ve Austin Prokiov'un alınlarına yazılmış rakamlara göre dizilmiş acil durum battaniyeleri yayılıydı. Elleri ve dizleri üzerinde emekleyen olay yeri inceleme uzmanları duvarlardaki oyukların fotoğraflarını çekiyor, basket potasına saplanmış mermileri çıkarıyorlardı.

Alex'in evinden ayrıldıktan sonra karakola gidip saatler boyunca Silah B'nin üzerindeki parmak izini incelemişti. Kısmi bir izdi bu ve Peter'a ait olduğunu düşünerek üzerinde durmamıştı. Ya Matt'in parmak iziyse? Josie'nin iddia ettiği gibi Royston'un silahı doğrulttuğunu kanıtlamanın bir yolu var mıydı? Patrick, Matt'in cesedinden alınan parmak izlerini inceledi ve bunlarla elindeki kısmi izi eşleştirmek için her türlü açıdan üst üste koyarak baktı ama sonunda çizgiler ve eğriler birbirinden ayrılamayacak kadar iç içe girdi.

Eğer bir kanıt bulacaksa, okulun kendisinde bulacaktı.

Soyunma odası bu hafta başında ifadesini verirken kullandığı fotodaki görünen halinin aynısıydı, tabii cesetler çıkarılmıştı. Okulun koridorlarının ve sınıflarının aksine, soyunma odası temizlenmemişti. Bu küçük alanda çok fazla yıkım vardı. Fiziksel değil ama

psikolojik olarak. Okul idaresi de bu ayın sonunda burayı, spor salonunu ve kantini toptan yıkma kararı almıştı.

Soyunma odası dikdörtgendi. Spor salonundan buraya girmek için kullanılan kapı, uzun duvarlardan birinin ortasındaydı. Tam karşısında ahşap bir bank ve metalden soyunma dolapları sıralıydı. Uzak sol köşede duşlara geçiş için bir kapı vardı. Matt'in cesedi bu köşede, Josie yanında yatar haldeyken bulunmuştu; üç metre ötesinde sağ köşede ise Peter dizlerinin üstüne çökmüştü. Mavi sırt çantası kapının hemen soluna düşmüştü.

Eğer Josie'nin dediği doğruysa, bu durumda Peter Josie ile Matt'in saklanmaya gittikleri soyunma odasına koşarak gelmişti. Muhtemelen elinde Silah A vardı. Sırt çantasını düşürünce odanın ortasında, ona erişebilecek kadar yakınında duran Matt, Silah B'yi kapmıştı. Matt Peter'a ateş etti ve ıskaladı. Silah B'nin ateşlendiğini kanıtlayan ve asla bulunamayan mermi işte bu esnada silahtan çıktı. Yeniden ateş etmeye kalktığında ise silah tutukluk yaptı ve o anda Peter onu iki defa vurdu.

Sorun şu ki Matt'in bedeni, içinden düşen silahı kaptığı sırt çantasından en az beş metre ötede bulunmuştu.

Matt neden geri çekilip Peter'a ondan sonra ateş etsin ki? Bu hiç mantıklı değildi. Peter'ın kurşunlarının Matt'in bedenini geriye fırlatmış olması mümkündü ama temel fizik bilgisi Patrick'e Peter'ın bulunduğu yerden ateş edilmesi halinde Matt'in bulunduğu yere düşmesinin mümkün olmadığını söylüyordu. Ayrıca Matt'in vurulduğu anda sırt çantasının yakınlarında bulunduğunu işaret eden herhangi bir kan izi de yoktu. Aşağı yukarı vurulduğu yere düşmüştü.

Patrick, Peter'ı yakaladığı duvara doğru yürüdü. Üst köşeden başladı ve parmaklarıyla her oyuğu ve girintiyi, dolapların üstlerini ve içlerini, duvar yüzeylerini araştırdı. Tahta bankın altına uzanıp, onun da altını inceledi. El fenerini tavana tuttu. Bu kadar yakın mesafeden Matt tarafından ateşlenen bir merminin gözle görülür ciddi bir hasara neden olması gerekirdi ama yine de Peter'a doğru başarılı bir şekilde ateş edildiğine dair hiçbir kanıt yoktu.

Patrick soyunma odasının karşı köşesine gitti. Yerde hâlâ koyu bir kan lekesi ve kurumuş bir ayak izi vardı. Kan lekesinin üzerinden atladı ve Matt'in arkasına düşen duş bölmesinin fayans kaplı duvarında aynı titiz araştırmayı yaptı.

Eğer kayıp mermiyi burada bulursa, bu durumda Silah B'yi kesinlikle Matt'in ateşlememiş olduğu anlaşılırdı. Yani Silah A'nın yanı sıra bu silah da Peter'ın elindeymiş. Diğer bir ifadeyle: Josie, Jordan McAfee'ye yalan söylemiş.

Bu kısımda işi kolaydı çünkü fayans beyaz ve pürüzsüzdü. Ne bir çatlak ne bir kopuk parça ne de bir merminin Matt'in karnını delip buradaki duvara çarptığına dair herhangi bir iz vardı.

Patrick arkasını döndü ve akla yatkın olmayan yerlere dahi bakmaya başladı: duşun tepesi, tavan, su gideri. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp duşun zemininde ayaklarını gezdirmeye başladı.

Ayağının serçe parmağını su giderine sürttüğü anda ise onu hissetti.

Patrick ellerinin ve dizlerinin üzerine eğilip metal giderin kenarını yokladı. Su giderinin üzerindeki metal ızgarayı çevreleyen fayansın üzerinde uzun bir sıyrık vardı. Konumu sebebiyle gözden kaçmış olması gayet kolaydı çünkü bunu gören uzmanlar muhtemelen bunun bir derz dolgusu olduğunu düşünmüşlerdi. Parmağıyla sıyrığı ovaladı ve sonra el fenerini gidere tuttu. Mermi buradan aşağı düştüyse, çoktan gitmişti ama bir yandan da giderin delikleri o kadar küçüktü ki bunun mümkün olmaması gerekirdi.

Dolaplardan birindeki küçük bir aynayı söken Patrick, aynayı duşun zeminine, sıyrık izinin bulunduğu yerin hemen üzerine yerleştirdi. Ardından ışıkları söndürdü ve bir lazer kalem çıkardı. Peter'ın yakalandığı yerde durup lazer ışınını aynaya tuttu. Yansıyan ışık duşların uzak duvarına düştü ama burada mermi izi yoktu.

Yan tarafa geçerek lazer ışınını sağ üst köşedeki havalandırma amaçlı ufak pencereye yansıyana dek tuttu. Diz çöküp, bulunduğu pozisyonu cebinden çıkarttığı bir kalemle zemine işaretledi. Ardından cep telefonunu çıkardı. "Diana," dedi savcı cevap verdiğinde. "Yarın duruşmayı başlatma."

"Bunun sıra dışı olduğunun ve hazır bekleyen bir jüri olduğunun farkındayım ancak Dedektif Ducharme gelene dek erteleme talep etmek durumundayım," dedi Diana ertesi sabah mahkemede. "Kendisi davada yeni bir kanıt peşinde... muhtemelen davanın seyrini değiştirecek bir kanıt."

"Kendisini aradınız mı?" diye sordu Yargıç Wagner.

"Birkaç defa." Patrick telefonuna cevap vermiyordu. Eğer cevap verseydi, Diana ona kendisini öldürmeyi ne kadar çok istediğini söyleyebilirdi.

"İtiraz etmek zorundayım Sayın Yargıç," dedi Jordan. "Biz davanın görülmesine hazırız. Eminim Diana Leven bahsettiği kanıt olur da mahkemeye ulaşırsa açıklamasını yapacaktır ama bu noktada devam etmekten yanayım. Hâlihazırda hepimiz sizin önünüzde toplanmışken, şu an ifade vermeye hazır bir tanığım olduğunu bildirmek isterim."

"Ne tanığı?" dedi Diana. "Kimse kalmadı ki çağırabileceğin."

Jordan ona gülümsedi. "Yargıç Cormier'in kızı."

Alex duruşma salonunun önünde oturmuş, Josie'nin elini sıkıca tutuyordu. "Sen ne olup bittiğini anlamadan bitecek."

Alex içinde bulunduğu muazzam ironinin farkındaydı. Aylar önce bu davanın yargıcı olmak için canını dişine takmasının asıl sebebi, kızına duygusal rahatlık yerine hukuki rahatlık sunmayı daha kolay bulmasıydı. Oysa şu an Josie, Alex'in herkesten daha iyi bildiği bir arenada tanıklık etmek üzereydi ve Alex'in ona verebileceği hiçbir hukuki tavsiye yoktu.

Bu korkutucu *olacaktı*. Acı verici *olacaktı*. Alex'in elinden gelen tek şeyse onun acı çekmesini izlemekti.

Bir mübaşir yanlarına geldi. "Sayın Yargıç," dedi, "kızınız hazırsa gelebilir."

Alex, Josie'nin elini sıktı. "Ne biliyorsan onu anlat," dedi ve ayağa kalkıp salona yöneldi.

“Anne?” diye seslendi arkasından Josie ve Alex ona döndü. “Ya bildiğin şey, insanların duymak istediği şey değilse?”

Alex gülümsemeye çalıştı. “Gerçeği söyle,” dedi. “Kaybetmen mümkün değil.”

Josie tanık kürsüsüne doğru ilerlerken Jordan prosedür gereği Diana’ya Josie’nin ifadesinin bir kopyasını uzattı. “Ne zaman aldın bunu?” diye fısıltıyla sordu savcı.

“Bu hafta sonu. Kusura bakma,” dedi ama hiç de özür dilediği yoktu aslında. Karşısında ufak ve solgun görünen Josie’ye doğru ilerledi. Saçlarını atkuyruğu yapmış ve ellerini kucağına koymuştu. Tanık kürsüsünün ahşap korkuluğuna odaklanarak insanların bakışlarından itinayla sakınıyordu.

“Bize ismini söyler misin?”

“Josie Cormier.”

“Nerede oturuyorsun Josie?”

“45 East Prescott Caddesi, Sterling.”

“Kaç yaşındasın?”

“On yedi,” dedi.

Jordan sadece onun kendisini duyabilmesi için bir adım daha sokuldu. “Gördün mü?” diye mırıldandı. “Çocuk oyuncağı.” Ona göz kırptı ve bir an için Josie azıcık da olsa gülümsedi gibi geldi.

“6 Mart 2007 sabahı neredeydin?”

“Okuldaydım.”

“İlk dersin neydi?”

“İngilizce,” dedi Josie.

“Peki ya ikinci ders?”

“Matematik.”

“Üçüncü ders?”

“Üçüncü dersim boştu.”

"Nerede geçirdin?"

"Erkek arkadaşımla birlikteydim," dedi. "Matt Royston'la." Başını yana çevirip gözlerini hızlıca kırpıştırdı.

"Sen ve Matt üçüncü derste neredeydiniz?"

"Kantinden çıktık ve bir sonraki dersten önce soyunma odasına uğrayacaktık."

"Sonra ne oldu?"

Josie başını önüne eğdi. "Bir gürültü koptu. Sonra da insanlar koşturmaya başladılar. İnsanlar çığlık çığlığa silahlı birinin varlığından bahsediyordu. Arkadaşlarımızdan biri olan Drew Girard, bize silahlı kişinin Peter olduğunu söyledi."

O anda başını kaldırdı ve gözleri Peter'a kilitlendi. Uzunca bir süre boyunca ona öylece baktı ve sonra gözlerini kapatıp başını çevirdi.

"Neler olduğundan haberiniz var mıydı?"

"Hayır."

"Ateş eden birini gördünüz mü?"

"Hayır."

"Nereye gittiniz?"

"Spor salonuna. Salonu koşarak geçip soyunma odasına yöneldik. Yaklaştığını anlamıştım çünkü silah sesleri giderek yükseliyordu."

"Soyunma odasına girdiğinde yanında kim vardı?"

"Drew ile Matt arkamdalar sanıyordum ama dönüp baktığımda Drew yoktu. Vurulmuştu."

"Drew'in vurulduğunu gördün mü?"

Josie başını iki yana salladı. "Hayır."

"Soyunma odasına girmeden önce Peter'ı gördün mü?"

"Hayır." Yüzünü buruşturdu ve eliyle gözlerini sildi.

"Josie," dedi Jordan, "sonra ne oldu?"

Sabah 10.16, Saldırı Günü

"Eğil," diye onu uyardı Matt ve Josie'yi iterek ahşap bankın arkasına düşürdü.

Burası iyi bir saklanma yeri değildi ama soyunma odasında iyi bir saklanma yeri de yoktu zaten. Matt'in planı duşların oradaki pencereden dışarı kaçmaktı ve pencereyi açmıştı bile ama sonra spor salonundan gelen silah seslerini duyunca bankı pencerenin altına çekip tırmanmaya zamanlarının olmadığını anladılar. Kendilerini buraya kelimenin tam anlamıyla kapatmışlardı.

Josie büzülüp top gibi oldu ve Matt de hemen önünde çömeldi. Josie'nin kalbi âdeta sırtında atıyordu ve devamlı nefes almayı unutuyordu.

Matt elini geriye attı ve Josie'nin elini buldu. "Eğer bana bir şey olursa Jo," diye fısıldadı, "seni sevdiğimi bil."

Josie ağlamaya başladı. Ölecekti; ikisi de ölecekti. Yapmayı çok isteyip de henüz yapmadığı şeyleri düşündü: Avustralya'ya gidip yunuslarla yüzmek. "Bohemian Rhapsody"nin sözlerini ezberlemek. Mezun olmak.

Evlenmek.

Yüzünü Matt'in tişörtünün sırtına sildi ve o anda soyunma odasının kapısı güm diye açıldı. Peter elinde bir silah, deli deli bakan gözlerle içeri girdi. Sol ayakkabısının bağının çözüldüğünü fark etti Josie ve o an bunu fark ettiğine inanamadı. Peter silahını Matt'e doğrulttu ve Josie kendini tutamayıp çığlığı bastı.

Belki gürültüden, belki de Josie'nin çığlığından şaşıran Peter, sırt çantasını düşürdü. Omzundan kayıp düşen çantanın içinden başka bir tabanca düştü.

Tabanca yerde hızla kayarak Josie'nin sol ayağının hemen arkasına kadar geldi.

Etrafınızdaki dünyanın bir anda inanılmaz bir şekilde yavaşladığı ve en ufak hareketin bile bilincinde olduğunuz o anları bilir misiniz? Ömrünüzün kalanında size ne olursa olsun en ince detayına kadar hatırlayacağınız o bir dakika vardır ya hani? Josie elinin arkaya uzanmasını, parmaklarının tabancanın soğuk, siyah kabzasını kavramalarını seyretti. Silahı kaptığı an sendeleyerek ayağa kalktı ve Peter'a doğrulttu.

Matt, Josie'nin koruması altında duşlara doğru çekildi. Aralarında Josie olmasına rağmen Peter silahı sabit bir şekilde Matt'e doğru tutmaya devam ediyordu. "Josie," dedi. "Bırak şu işi bitireyim."

"Vur onu Josie," dedi Matt. "Vur şu sikkafalıyı da kurtulalım."

Peter silahın sürgüsünü çekerek namluya bir mermi sürdü. Onu dikkatle izleyen Josie de yaptığının aynısını tekrarladı.

Josie anaokulundayken Peter'la geçirdiği günleri hatırladı. Öteki oğlanlar taşları ve sopaları kapıp, *Eller yukarı*, diye bağırarak koştururlardı. Peki ya o ve Peter sopaları ne için kullanırlardı? Orasını hatırlayamadı.

"Josie, Tanrı aşkına!" Matt ter içinde kalmıştı, gözleri kocaman açılmıştı. "Aptal mısın nesin, beynini siktiğim?"

"Onunla öyle konuşma," diye bağırdı Peter.

"Kapa çeneni ibne," dedi Matt. "Seni kurtaracağını mı sanıyorsun?" Sonra Josie'ye döndü. "Ne bekliyorsun? *Ateş etsene*."

Ve Josie dediğini yaptı.

Silah ateş alırken başparmağının dibinden iki parça deriyi kaldırdı. Elleri uyuşuk bir halde yukarı doğru kalktı. Matt'in gri tişörtünde kopkoyu bir kan lekesi belirdi. Şok halindeki Matt bir an öylece durdu ve ellerini karnındaki yaraya bastırdı. Josie onun dudaklarında kendi ismini okudu ama kulakları çok şiddetli çınladığı için duyamadı. *Josie?* Sonra Matt yere yığıldı.

Josie'nin eli şiddetle titremeye başladı; az evvel eline yapışık gibi duran tabanca şimdi tek hamlede yere düşünce hiç şaşırmadı. "Matt," diye bağırdı ve ona doğru koştu. Ellerini kanlı yarasının

üstüne bastırdı çünkü bu gibi durumlarda böyle yapılması gerekmez miydi? Ama Matt acıyla kıvranıp bağırdı. Kanlar ağzından sızmaya ve boynuna doğru inmeye başladı. "Bir şeyler yap," diye ağlayarak Peter'a döndü Josie. "Bana yardım et."

Peter onlara yaklaştı, elindeki silahı doğrulttu ve Matt'i başından vurdu.

Dehşet içindeki Josie geri çekilerek ikisinden de uzaklaştı. Kast ettiği şey bu değildi; bunu kast etmiş olamazdı.

Öylece Peter'a bakıyordu ve o anda sırtında çantası elinde silahlarıyla okulda dolaşırken neler hissettiğini tam olarak anladı. Okuldaki her çocuk bir rol üstlenmişti: sporcu, çalışkan, güzel kız, ucube. Peter'ın tek yaptığı, hepsinin içten içe hayal ettikleri şeyi gerçekleştirmekti: on dokuz dakikalığına bile olsa başka kimsenin yargılamasına izin vermediği biri olabilmek.

"Kimseye söyleme bunu," diye fısıldadı Peter ve Josie onun kendisine bir çıkış yolu sunduğunu anladı. Kanla imzalanmış bir anlaşma, bir sessizlik ortaklığı: *Benim sırrımı paylaşmazsan, ben de senin sırlarını paylaşmam.*

Josie başını yavaşça öne doğru salladı ve sonra dünyası kapkaranlık oldu.

Bence bir insanın hayatı tıpkı bir DVD'ye benzemeli. Diğer herkesin gördüğü versiyonu da görebilmelisiniz ya da yönetmenin kurgusunu seçebilmelisiniz –diğer şeyler araya girmeden evvel sizin görmenizi istediği halini yani.

Güzel yerlerden başlayabilmeniz için ya da kötü anları yeniden yaşamamak için atlayabileceğiniz menü tuşları olmalı. Hayatta kaldığınız sahnelerin sayısına veya orada kısılıp kaldığınız dakikaların uzunluğuna göre ömrünüzün uzunluğunu ölçebilmelisiniz.

Fakat ne var ki hayat tıpkı o aptal güvenlik kamerası görüntüleri gibidir. Ne kadar dikkatle izlerseniz izleyin hep karlıdır. Ve devamlı aynı görüntü döner, defalarca, tekrar tekrar.

Beş Ay Sonrası

Alex, Josie'nin itirafıyla püsküren bir volkan gibi ayağa fırlayan mahkeme salonundaki izleyicileri iterek yol açmaya çalışıyordu. Bu kalabalığın arasında bir yerlerde oğullarını kızı tarafından vurulduğunu öğrenen Roystonlar da vardı ama şu an Alex bunu düşünecek halde değildi. Yalnızca o tanık kürsüsünde kapana kısılmış gibi oturan Josie'yi görüyor ve korkulukların arkasında geçmeye çalışıyordu. O bir yargıçtı; oraya girmesine izin verilmesi gerekirdi ama iki şerif yardımcısı onu sıkı sıkıya tutuyorlardı.

Wagner çekicini kürsüye vurdukça vuruyor ama kimse onu takmıyordu. "On beş dakika ara veriyorum," dedi ve başka bir şerif yardımcısı Peter'ı arka kapıdan çıkarırken, yargıç Josie'ye döndü. "Genç hanımefendi," dedi, "yemininizin hâlâ geçerli olduğunu hatırlatırım."

Alex, Josie'nin başka bir kapıdan çıkarılmasını izledi ve arkasından seslendi. Hemen ardından Eleanor yanında bitti. Kâtibe, Alex'i kolundan tuttu. "Sayın Yargıç, benimle gelin. Şu an burada güvende değilsiniz."

Hayatında ilk defa Alex başka birinin kendisini yönlendirmesine izin verdi.

Patrick tam olaylar patlak verdiği sırada duruşma salonuna vardı. Josie'yi tanık kürsüsünde çaresizce ağlarken gördü; Yargıç Wagner'in salonda sükûneti sağlamaya çalıştığını gördü ama en önemlisi, Alex'in kilitlenmiş bir biçimde kızına ulaşmaya çalıştığını gördü.

Bunu başarabilmesi için o an silahını çekmeye bile hazırdı.

Duruşma salonunun koridorundan aşağı ite kaka varmayı başardığında Alex ortadan kaybolmuştu. Onu yargıç kürsüsünün arkasındaki bir odaya girerken gören Patrick, peşinden gitmek için korkuluğun

arkasına geçmeye davrandığı sırada birinin koluna yapıştığını hissetti. Öfkeyle dönüp baktığında karşısında Diana Leven'i gördü.

"Neler dönüyor burada?" diye sordu.

"Önce sen anlat."

Patrick bir an durup iç geçirdi. "Josie'nin ifadesinin doğruluğunu araştırmak için geceyi Sterling Lisesinde geçirdim. Hiç akla yatkın görünmüyordu. Matt, Peter'a ateş etmişse, arkasındaki duvarda mutlaka bunun fiziksel bir kanıtı olmalıydı. Yine yalan söylediğini, Peter'ın Matt'in kendisine ateş etmesi gibi bir kışkırtma olmadan Matt'i vurduğunu düşündüm. O ilk merminin nereye çarptığını tayin ettikten sonra, lazer yardımıyla nereye sekmiş olabileceğini araştırdım ve sonunda neden ilk aramamızda bulamadığımızı anladım." Elini paltosunun cebine atarak içinde bir mermi çekirdeği bulunan bir kanıt torbası çıkarttı. "Bunu soyunma odasındaki duş penceresinin önündeki bir akçaağaçtan itfaiyenin yardımıyla çıkarttım. Doğruca test için laboratuvara götürdüm ve hemen analizini yapmaları için gece boyu enselerinde boza pişirdim. Merminin yalnızca Silah B'den ateşlendiğini tespit etmekle kalmadılar, aynı zamanda üzerinde Matt Royston'unkiyle eşleşen kan ve doku örnekleri de buldular. İşin özü şu ki bu merminin açısını tersine doğru izleyip ağaçtan duşlarda sektiği noktaya lazer tutarak merminin hangi konumdan ateşlendiğine bakıldığında, bu konumun Peter'ın bulunduğu yerle alakası olmadığı görülüyor. Tetiği çeken kişi–"

Savcı bezgin bir şekilde iç geçirdi. "Josie az önce Matt Royston'ı vurduğunu itiraf etti."

"İyi bari," dedi Patrick, kanıt torbasını Diana'ya uzatırken, "nihayet bu defa gerçeği söylemiş."

Jordan nezaret hücresinin parmaklıklarına yaslandı. "Bunu bana anlatmayı *unutmuş* olabilir misin?"

"Hayır," dedi Peter.

Bunu duyan Jordan ona döndü. "En başta bunu bana söyleseydin, davan bambaşka bir şekilde sonuçlanabilirdi."

Peter ellerini başının arkasına koymuş, hücredeki bankta uzanıyordu. Jordan hayretler içinde onun gülümsediğini gördü. "Josie yeniden benim arkadaşım olmuştu," diye açıkladı Peter. "İnsan arkadaşına verdiği sözden dönmez."

Alex duruşmalara ara verildiğinde genellikle sanıkların getirildiği toplantı odasına karanlıkta otururken şimdi kızının da bir sanık olduğunu düşündü. Bir duruşma daha yapılacaktı ve bu defa Josie olayın merkezinde olacaktı.

"Niye?" diye sordu.

Karanlıkta Josie'nin silüetini seçebiliyordu ancak. "Çünkü bana gerçeği anlatmamı söyledin."

"Gerçek nedir?"

"Matt'i seviyordum. Ve ondan nefret ediyordum. Onu sevdiğim için kendimden de nefret ediyordum ama onunla birlikte olmazsam, hiç kimse olurdum."

"Anlayamadım..."

"Nasıl anlayabilirsin ki? Sen *mükemmelsin*." Josie başını iki yana salladı. "Biz geri kalanlar ise, hepimiz tıpkı Peter gibiyiz. Yalnızca bazılarımız bunu saklamakta daha başarılıyız. Hayatını görünmez olmaya çalışarak geçirmekle herkesin senin olmanı istediği kişiymişsin gibi yaparak geçirmek arasında ne fark var? Her iki durumda da numara yapıyorsun."

Alex o an bugüne dek gittiği tüm partilerde ve davetlerde kendisine sorulan ilk sorunun, *"Ne iş yapıyorsun?"* olduğunu düşündü. Sanki bu insanı tanımlamaya yetiyordu. Kimse sana gerçekte kim olduğunu sormuyordu. Bu değişirdi: bir yargıç ya da bir anne ya da bir hayalperest olabilirdiniz. Yalnızlığı seven ya da evhamlı ya da kötümser biri olabilirdiniz. Mağdur da olabilirdiniz, zorba da.

Anne baba olabilirdiniz veya çocuk. Bir gün yaralanıp, ertesi gün iyileşebilirdiniz.

Ben mükemmel değilim, diye düşündü Alex ve belki de öyle olmanın ilk adımı buydu.

"Bana ne olacak?" diye sordu Josie. Bir gün önce Alex kendini bu soruların cevabını verebilecek kadar ehil görürken de aynı soruyu sormuştu.

"*Bize* ne olacak," diye düzeltti Alex.

Josie'nin yüzünde beliren gülümseme aynı hızla kayboldu. "Önce ben sordum."

Toplantı odasının kapısı açıldı ve koridordan içeri ışık doldu. Alex kızının elini tuttu ve derin bir nefes aldı. "Gidip görelim," dedi.

Peter sekiz birinci derece ve iki tane ikinci derece cinayetten hüküm giydi. Jüri Matt Royston ve Courtney Ignatio cinayetlerinde önceden planlayarak ve kasti hareket etmediğine kanaat getirdi. Tahrik altında işlenmişlerdi.

Karar açıklandıktan sonra Jordan, Peter ile nezaret hücresinde bir araya geldi. Ancak hükmün açıklanmasından sonra cezaevine dönecekti ve sonra da Concord'daki eyalet hapishanesine nakledilecekti. Sekiz cinayetten hüküm giymiş olarak gireceği o binadansa yaşadığı sürece çıkamayacaktı.

"İyi misin?" diye sordu Jordan, elini Peter'ın omzuna koyarak.

"Evet." Omuzlarını silkti. "Sonucun bu olacağını biliyordum zaten."

"Ama seni *dinlediler*. Bu yüzden iki cinayete taksirle öldürme kararı çıktı."

"Sanırım çabaların için sana teşekkür etmem gerek." Jordan'a yarım yamalak gülümsedi. "Güzel günlerin olsun."

"Concord'a yolum düştüğünde seni görmeye gelirim," dedi Jordan.

Peter'a şöyle bir baktı. Bu dava onun önüne düştüğünden bu yana geçen altı ayda müvekkili büyümüştü. Peter şu an neredeyse Jordan'ın boyundaydı. Muhtemelen biraz daha ağırdı. Daha tok bir sesi ve çenesinde hafif bir sakalı vardı. Jordan daha önce nasıl olup da bunları fark etmediğine şaşırıyordu.

"Şey," dedi Jordan. "Umduğum gibi sonuçlanmadığı için üzgünüm."

"Ben de."

Peter ona elini uzattı fakat Jordan ona sarılmayı yeğledi. "Kendine dikkat et."

Tam hücreden çıkacağı anda Peter arkasından seslendi. Elinde Jordan'ın duruşma için kendisine getirdiği gözlük duruyordu. "Bu senin," dedi Peter.

"Sende kalsın. Senin daha çok işine yarar."

Peter gözlüğü Jordan'ın ceketinin ön cebine sokuşturdu. "Sende daha sağlam duracağını bilmek benim için daha iyi," dedi. "Hem zaten görmek istediğim çok fazla bir şey yok."

Jordan başını öne doğru salladı. Hücreden çıktı ve şerif yardımcılarına iyi günler diledi. Sonra girişte kendisini bekleyen Selena'nın yanına gitti.

Ona yaklaşırken Peter'ın gözlüğünü taktı. "Bu da nereden çıktı?" diye sordu Selena.

"Hoşuma gitti."

"İyi de senin gözlerin gayet iyi görür," dedi Selena.

Jordan merceklerin iki köşeden dünyayı nasıl eğip büktüğünü düşündü. "Her zaman değil," dedi.

Davanın tamamlanmasından sonraki haftalarda Lewis rakamlarla uğraşmaya başladı. Bir takım ön araştırmalar yapıp, ne gibi kalıplar ortaya çıkacağını görmek için bulgularını bir istatistik programına girdi. Ulaştığı ilginç sonucun ise mutlulukla hiçbir alakası yoktu. Bunun yerine geçmişte okul saldırılarının yaşandığı yerlere

bakmaya ve tek bir şiddet eyleminin günümüze dek ekonomik istikrarı nasıl etkileyebileceğini incelemeye başladı. Ya da diğer bir ifadeyle, ayaklarınızın altındaki dünya yıkıldığında yeniden sağlam bir şekilde ayaklarınızın üzerinde durabilir misiniz diye sordu.

Sterling Üniversitesinde yeniden ders vermeye başlamıştı: temel mikro iktisat. Dersler eylülün sonunda başlamıştı ve Lewis kolaylıkla eğitim dünyasına geçiş yapabildiğini gördü. Keynesçi modeller ve araçlar ve rekabet hakkında konuşmak onun için o kadar rutin bir işti ki bunu bu kadar rahat yapabildiğini görünce neredeyse bunun Peter hüküm giymeden önceki zamanlarda girdiği birinci sınıf derslerinden farksız olduğuna kendini inandıracaktı.

Lewis sıraların arasında gezinerek ders anlatıyordu. Buna mecburdu çünkü tüm kampüste kablosuz ağ kurulduğundan öğrenciler ders esnasında elektronik cihazlarından poker oynuyor veya birbirleriyle mesajlaşıyorlardı. Arka sıradaki çocukların meşgul olduğu şeyi de bu sayede fark etmişti. Amerikan futbolu takımından iki öğrenci, ellerindeki su şişesini sıkarak ön tarafta oturan bir başka çocuğun ensesine su fışkırtıyorlardı. İki sıra öndeki çocuk suyu kimin attığını görmek için devamlı arkasına dönüyordu ama bu esnada iki sporcu salonun ön tarafında perdeye yansıtılmış grafiklere odaklanmış, çok ciddi bir ifadeyle dersi dinliyor gibi yapıyorlardı.

"Evet," dedi Lewis, hiç tereddütsüz, "grafikte fiyatı A noktasının üzerine çıkarırsak ne olacağını bana kim söyleyebilir?" Sporcu çocukların elindeki şişeyi kaptı. "Teşekkür ederim Bay Graves. Ben de susamıştım."

İki sıra önde oturan çocuk elini anında kaldırdı ve Lewis de başını sallayarak ona söz verdi. "Kimse o fiyata o ürünü almak istemeyecektir," dedi. "Bu yüzden de talep azalır ve dolayısıyla ya fiyat düşer ya da bir gemi dolusu ürün depoda yatar."

"Mükemmel," dedi Lewis ve başını kaldırıp saate baktı. "Evet arkadaşlar, haftaya bir sonraki bölümden devam edeceğiz. Beklenmedik bir testle karşılaşırsanız, şaşırmayın."

"Bize söylerseniz, beklenmedik olmaz ki," diye dikkatini çekti bir kız öğrenci.

Lewis gülümsedi. "Tüh, ağzımdan kaçtı."

Soruya doğru cevabı veren çocuğun yanında dikiliyordu. İçi kâğıtlarla dolu olduğu için fermuarı kapanmayan çantasına defterini sokuşturmaya çalışıyordu. Saçları çok uzundu ve tişörtünde Einstein'ın resmi vardı. "Bugün iyi iş çıkardın."

"Sağ olun." Çocuk tek ayağından diğerine kıpırdanıp duruyordu; Lewis ne diyeceğini bilemediğini anladı. Ona elini uzattı. "Şey, tanıştığımıza memnun oldum. Yani siz zaten bizimle tanışmıştınız ama böyle kişisel olarak değil."

"Haklısın. İsmin neydi demiştin?"

"Peter. Peter Granford."

Lewis ağzını açıp bir şey diyecek oldu ama sonra sadece başını iki yana sallamakla yetindi.

"Efendim?" Çocuk kafasını öne eğdi. "Önemli bir şey söyleyecek gibiydiniz sanki."

Lewis bu isim benzerliğine, omuzlarını düşürmüş, bu dünyada bir yer kaplamayı hak etmiyormuş gibi süklüm püklüm duruşa baktı. Ne zaman Peter'ı, demir parmaklıkların arkasında ziyan olan yaşamını düşünse göğsüne bir çekiç gibi inen o tanıdık acıyı hissetti. Keşke Peter gözlerinin önündeyken ona daha fazla bakmış olsaydı çünkü artık tek yapabildiği yarım yamalak anılarla yetinmek, hatta daha da kötüsü oğlunu yabancı simalarda aramaktı.

Lewis içinin derinliklerine uzandı ve mutlu olunacak hiçbir şey olmamasına rağmen böyle anlar için sakladığı gülümsemesini gün yüzüne çıkardı. "Evet önemliydi," dedi. "Bana eskiden tanıdığım birini anımsattın."

♠

Lacy'nin Peter'ın odasına girecek cesareti toplaması üç haftasını almıştı. Artık karar açıklandığına göre, artık Peter'ın bir daha asla eve

dönmeyeceğini bildiklerine göre, burayı son beş aydır yaptığı gibi bir tapınak, bir iyimserlik sığınağı gibi tutmanın manası kalmamıştı.

Peter'ın yatağına oturdu ve yastığını yüzüne bastırdı. Üzerinde hâlâ onun kokusu vardı ve bunun ne zaman yok olacağını düşündü. Raflarda kalan, polisin alıp götürmediği dağınık kitaplara baktı. Komodinin çekmecesini açtı ve bir kitap ayracının ipeksi püskülünü, bir zımbanın metal dişlerini okşadı. Pilleri olmayan bir televizyon kumandasının içi boş gövdesi. Bir büyüteç. Eski bir Pokemon kartları destesi, anahtarlığa asılı bir taşınabilir bellek.

Lacy bodrumdan bulup getirdiği koliyi aldı ve her şeyi içine doldurdu. İşte suç mahalli burasıydı: geriye kalanlara bakıp çocuğu yeniden yaratmaya çalışıyordu.

Yorganı katladı, ardından çarşafı ve yastık kılıfını söktü. Birden aklına bir akşam yemekte yaptıkları bir sohbet geldi. Lewis ona 10.000 dolara bir yıkım güllesiyle koca bir evi dümdüz ettirebileceğini anlatmıştı. Bir şeyi inşa etmeye kıyasla yok etmenin ne kadar kısa sürdüğünü düşünsenize: bir saatten kısa süre içinde bu oda Peter sanki burada hiç yaşamamış hale gelecekti.

Tüm işini tamamladığında Lacy yatağa oturdu ve çıplak duvarlara, eskiden posterlerin asılı olduğu kısımlarda daha canlı duran boyaya baktı. Peter'ın yatağının kenarlarına dokundu ve daha ne kadar bunu Peter'ın olarak göreceğini düşündü.

Sevginin dağları yerinde oynatması, dünyayı döndürmesi, ihtiyaç duyduğun her şey olması beklenirdi ama iş detaylara gelince tamamen dağılıyordu. Tek bir çocuğu bile kurtaramamıştı o sevgi –ne o gün Sterling Lisesine gidip de dönemeyenleri, ne Josie Cormier'i, ne de Peter'ı. Öyleyse doğru tarif neydi? Ölçüyü tutturmak için sevgiyi başka bir şeyle mi karıştırmak lazımdı? Şans? Umut? Bağışlayıcılık?

Birden aklına duruşma zamanında Alex Cormier'in kendisine söylediği şey geldi: Eğer birileri onu unutmazsa, o şey hâlâ varlığını sürdürür.

Herkes Peter'ı hayatının on dokuz dakikasıyla hatırlayacaktı ama peki ya diğer dokuz milyon dakikası? Lacy'nin bunların koruyucusu olması gerekiyordu çünkü Peter'ın o kısmı ancak bu şekilde hayatta kalabilirdi. Ona dair bir mermi ya da bir çığlık içeren her anıya karşılık Lacy'nin yüzlerce anısı olacaktı: havuzda oynayan ya da ilk defa bisiklete binen ya da parktaki tırmanma aletinin tepesinden el sallayan küçük bir oğlan çocuğu. Bir iyi geceler öpücüğü, pastel boyayla yapılmış bir Anneler Günü kartı, duştan gelen detone bir şarkı. Lacy oğlunun tıpkı diğer insanların çocukları gibi olduğu bu anları birbirine tutturacaktı. Bu nadide inciyi her gün boynuna takacaktı; çünkü bunları kaybederse, sevdiği ve büyüttüğü ve tanıdığı oğlu tamamen yok olacaktı.

Lacy yatağın çarşafını yeniden serdi. Üstüne yorganı yerleştirdi, köşelerini sıkıştırdı, yastığı kabarttı. Kitapları raflara geri yerleştirdi ve kolideki tüm eşyaları aldığı yere bıraktı. Son olarak posterleri tekrar açtı ve duvarlara yapıştırdı. Raptiyeleri tam olarak eski deliklerine takmak için özen gösterdi. Böylelikle daha fazla yıkıma sebep olmamayı başaracaktı.

Hüküm giymesinden tam bir ay sonra, ışıklar söndürüldükten ve gardiyanlar katı son kez kontrol ettikten sonra Peter uzanıp sağ ayağındaki çorabı çıkardı. Alt ranzadaki yatağında yüzünü duvara döndü. Çorabı ağzına soktu ve girdiği yere kadar boğazının derinliklerine doğru itti.

Nefes almakta zorlanmaya başladığında bir rüyaya daldı. On sekiz yaşındaydı ama anaokulunun ilk günündeydi. Sırt çantasını ve Supermanli beslenme çantasını taşıyordu. Turuncu renkli okul otobüsü gelip tıslayarak önünde durdu ve kapısını açtı. Peter basamaklardan çıktı ve otobüsün içine baktı fakat bu defa otobüsteki tek öğrenci oydu. Koltukların arasından en arkaya kadar gidip oturdu. Beslenme çantasını yan tarafa koydu ve arka camdan baktı. Dışarısı o kadar parlaktı ki yolda güneşin onları takip ettiğini düşündü.

“Neredeyse vardık,” dedi bir ses ve Peter dönüp sürücüye baktı. Fakat hiç yolcu olmadığı gibi, sürücü de yoktu.

İşin en güzel yanı ise rüyasında Peter’ın korkmamasıydı. Her nasılsa, tam olarak gitmek istediği yere gittiğini biliyordu.

6 Mart 2008

Sterling Lisesini görseniz tanıyamayabilirdiniz. Yeşil renkte yeni bir metal çatısı, ön tarafta yeni bitmiş taze çimler ve arka tarafta iki kat yüksekliğinde camla örtülü bir avlu vardı. Ön kapının yan tarafındaki tuğlaların üzerinde bir plaka asılıydı: GÜVENLİ BİR LİMAN.

Gün içinde bir yıl önce burada ölenlerin anısına bir tören düzenlenecekti fakat Patrick okulun yeni güvenlik protokollerinden sorumlu olduğu için önceden Alex'i içeri sokmayı başarmıştı.

İçeride artık dolap yoktu, sadece açık bölmeler vardı ve böylece kimse bir şey saklayamayacaktı. Öğrenciler dersteydi; sadece birkaç öğretmen girişte dolaşıyordu. Tıpkı çocuklar gibi onların da boyunlarında kimlikleri asılıydı. Alex bunun ne gereği olduğunu anlamamıştı. Tehdit her zaman içeridendi, dışarıdan değil. Ancak Patrick bunun insanlara kendilerini güvende hissettirdiğini söyledi ve bu da işin en önemli kısmıydı.

O anda Alex'in cep telefonu çaldı. Patrick iç geçirdi. "Onlara söylemedin mi–"

"Söyledim," dedi Alex. Telefonu açtı ve Grafton County kamu avukatlığı bürosundaki görevli bir dizi kriz durumunu anlatmaya koyuldu. "Yeter," dedi Alex araya girerek. "Ben bugün izinliyim, unuttunuz mu?"

Yargıçlıktan istifa etmişti. Josie ikinci derecede bir cinayete yardımcı olmakla suçlanmış ve taksirli adam ölme suçunu kabul ederek beş yıl hüküm giymişti. Bunun sonrasında Alex ne zaman mahkemede karşısına bir çocuk çıkarılsa, tarafsız olamıyordu. Bir yargıç olarak, onun için kanıtlar her şeyin üstündeydi ama bir anne olarak asıl önemli olan gerçekler değil, duygulardı. Eski işi olan kamu avukatlığına dönmek ona yalnızca doğal değil, aynı zamanda kolay da geldi. Müvekkillerinin ne hissettiğini birinci elden anlayabiliyordu. Kadın cezaevinde kızını ziyarete gittiğinde onları da ziyaret

ediyordu. Sanıklar onu seviyorlardı çünkü onlara suçlayıcı yaklaşmıyor ve ne kadar şansları olduğu konusunda gerçeği söylüyordu.

Patrick onu bir zamanlar Sterling Lisesinin arka merdivenlerinin bulunduğu yere götürdü. Burada eskiden spor salonu ve soyunma odası varken, şimdi dev bir cam tavanlı avlu inşa edilmişti. Dışarıdaki oyun sahalarında, bahar aylarının ve eriyen karların avantajından yararlanarak beden dersinde futbol maçı yapan çocukları görebiliyorlardı. İçeride ise öğrencilerin etrafında bir araya gelip oturabileceği, bir şeyler atıştırabileceği ya da kitap okuyabileceği ahşap masalar ile tabureler vardı. Su an birkaç çocuk burada oturmuş geometri sınavına çalışıyordu. Fısıldaşmaları görünmez bir duman gibi tavana yükseliyordu: dik açı... eşkenar üçgen... köşegen...

Avlunun bir tarafında, cam duvarın önünde on tane sandalye vardı. Diğer oturacak yerlerin aksine bunların arkalıkları vardı ve beyaz renkliydiler. Ancak yakından bakınca öğrenciler tarafından çekilip burada bırakılmadıkları, ayaklarından yere sabitlendikleri anlaşılıyordu. Yan yana dizilmiş değillerdi; aralarına eşit mesafe de yoktu. Üzerlerinde bir isim ya da plaka yazılı değildi ama herkes neden orada olduklarını biliyordu.

Patrick, Alex'in arkasından yaklaştığını hissetti ve kolunu beline doladı. "Vakit geldi sayılır," dedi ve Alex de başını öne doğru salladı.

Boş taburelerden birine uzanıp cam duvara doğru çekiştirirken Patrick hemen tabureyi elinden aldı. "Tanrı aşkına Patrick," diye homurdandı Alex. "Ben hamileyim, ölüm döşeğinde değilim."

Bu da onlara bir sürpriz olmuştu. Doğum mayısın sonundaydı. Alex onu önümüzdeki dört yıl boyunca hapiste yatacak kızının yerine bir bebek gibi düşünmemeye çalışıyordu; belki de onun hepsini kurtaracak bir bebek olacağını hayal ediyordu.

Patrick de Alex'in yanındaki tabureye oturdu. Alex saatine baktı: 10.02.

Derin bir nefes aldı. "Eski haline hiç benzemiyor."

"Biliyorum," dedi Patrick.

"Sence bu iyi bir şey mi?"

Patrick bir an düşündü. "Bence bu gerekli bir şey," dedi.

Alex, ikinci kattaki soyunma odasının penceresinin önündeki akçaağacın kesilmediğini fark etti. Oturduğu yerden ağaca saplanan kurşunu çıkarmak için oyulan oyuğu göremiyordu. Kalın kabuklu, her yöne dönen dalları olan kocaman bir ağaçtı. Muhtemelen okul yapılmadan önce, hatta Sterling kurulmadan önce de buradaydı.

10.09.

Alex çocukların futbol maçını izlerken Patrick'in elini kucağına koyduğunu hissetti. İki takım arasında büyük bir eşitsizlik vardı. Çoktan ergenliğe girmiş olanlar ile hâlâ ufak ve narin olanlar karşı karşıyaydı. Alex bir hücum oyuncusunun rakip takımın defans oyuncusuyla girdiği ikili mücadeleyi, sonunda ufak çocuğun yerde kalmasını ve topun ağlarla buluşmasını izledi.

Al işte, diye düşündü Alex, *değişen hiçbir şey yok*. Tekrar saatine baktı: 10.13.

Son birkaç dakika en zoruydu elbette. Alex kendini ayakta, ellerini cama yapıştırmış halde buldu. Bebeğin içinde tekme attığını, kalbine çöken karanlığa tepki verdiğini hissediyordu. 10.16. 10.17.

Golü atan çocuk yere düşen defans oyuncusunun yanına gitti ve ufak tefek çocuğa elini uzatarak kalkmasına yardım etti. Birlikte konuşarak orta sahaya kadar gittiler.

Saat 10.19'du.

Alex'in gözü yine akçaağaca takıldı. Öz suyu hâlâ akıyordu. Bundan birkaç hafta sonra dalları kırmızımsı bir renge bürünecekti. Ardından tomurcuklar. Sonra da filizler patlayacaktı.

Alex, Patrick'in elini tuttu. Sessizce yürüyerek oradan çıktılar, koridorlarda ilerleyip, dolap bölmelerinin önünden geçerek girişe vardılar ve kapının eşiğinden çıkıp gittiler.

Romanları tüm dünyada 30'un üzerinde dile çevrilen, son 8 romanı New York Times çok satanlar listesine 1. sıradan giren Jodi Picoult Long Island'da doğdu. Princeton'daki yaratıcı yazarlık mezuniyetinden sonra birçok farklı işte çalıştı, bu dönemde kısa öykülerini yayınlamaya devam etti. Harvard'da yüksek lisansını tamamlamasının ardından tam zamanlı yazarlığa başladı. Keskin empatilerin kalemi Jodi Picoult bugün 23 kitabıyla tüm dünyada okunan, kitapları filme çekilen, bol ödüllü bir yazar.